Larry Niven
Jerry Pournelle
Steven Barnes

dragonii heorot

N

Al doilea volum din seria HEOROT

Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes

DRAGONII HEOROT

Traducerea din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

CUPRINS

Prolog.
FOCUL DE TABĂRĂ

— Cândva, acum mult, foarte mult timp, părinţii şi bunicii noştri au părăsit un loc căruia îi spuneau Pământ. Au călătorit printre stele, într-o navă numită *Geographic,* ca să găsească paradisul. Însă paradisul lor s-a transformat într-un adevărat iad...

Focul de tabără se înălţă cu o flacără albă când ajunse la o pungă cu răşină din buşteanul de coamă-de-cal. Văpaia ţinu aproape un minut, apoi pieri, recăzând în cărbunii încinşi. Tigaia de fontă aşezată în echilibru pe pietrele rezistente la foc sfârâi pe tăciuni. O rafală neaşteptată de vânt trimise scântei către cerul ceţos al nopţii şi către stelele încremenite deasupra capetelor.

O duzină de copilandri cu ochii mari stăteau, umăr la umăr, pe scaune improvizate din buşteni şi pietroaie, înghesuiţi, în expectativă, în lumina muribundă a focului. Aşteptaseră noaptea aceea toată viaţa lor.

Vocea lui Justin Faulkner tuna, mângâia, sărea, ardea, mai fierbinte decât flăcările pe moarte.

— Au venit din stele, şopti el, pentru efectul scenic. Cu gând de a-şi construi casele acolo unde nu mai călcase picior de om. Avalonul era un pământ nedomesticit, întinzându-se sub un cer straniu pentru ochii omeneşti. Un paradis pentru cei care-l luau în primire. Bărbaţii aceia şi femeile acelea erau cei mai buni, cei mai inteligenţi şi cei mai curajoşi pe care-i putea da Pământul, două sute de oameni aleşi din opt miliarde. Părinţii noştri. Ei sunt nativii tereştri. Dar nu ştiau adevărul despre noua lor lume, un adevăr pe care *voi...*

Degetele lui lungi, sensibile, de sculptor, se înmănunchează, gata să înjunghie, de parcă toţi copiii şi fiecare dintre ei s-ar fi făcut vinovaţi de crime îngrozitoare.

— ... voi, nativii stelari, nu l-aţi mai auzit niciodată... până acum. Până săptămâna asta. Până în seara asta.

Vocea lui Justin purta autoritatea şi infinita înţelepciune a tuturor celor nouăsprezece ani ai săi. Nici unul dintre copii nu avea mai mult de treisprezece. Acum erau copilandri, grendeli discipoli. Noaptea aceea avea să fie primul lor pas către transformarea în grendeli cercetaşi. Părăsiseră aşezarea

omenească numită oraşul Avalon în zorii zilei şi merseseră pe jos, traversând câmpia de-a lungul râului Miskatonic, apoi urcaseră pe Marele Munte Noroios urmărind un afluent minor, Amazonul. La prânz şi la cină nu mâncaseră prea multe pe lângă apa băută din pârâu.

Ochii lor strălucitori, nerăbdători şi curioşi, erau negri şi căprui, albaştri şi verzi ca jadul, purtând darurile genetice ale tuturor oamenilor de pe Pământ. Trupurile lor tinere, mlădioase, erau tot atât de desăvârşite ca stelele nopţii, iar gândurile ce le umpleau minţile erau mai incandescente decât ele. Erau tinerii moştenitori istoviţi ai noii lumi a Omului.

— ... Apele mişunau de peşti pe care i-au numit sonomi. Şi i-au prins şi i-au mâncat...

Justin scoase un cuţit din teaca de la cingătoare. Îi vârî vârful în tigaia fumegândă, ridicând puţin o halcă de carne care sfârâia. Apoi duse bucata zdrenţuită şi arsă la gură şi o sfâşie cu dinţi. Pe urmă dădu cuţitul şi tigaia în dreapta, în mâinile unei fete de zece ani, cu părul blond lung până la umăr.

Ea muşcă mai întâi cu delicateţe, apoi mai tare, ca să poată rupe o bucată. Semăna mai degrabă a carne tare de vită decât a peşte. O mestecă – şi carnea păru să-i întoarcă muşcătura. Îşi duse mâna la gât, icnind, dar reuşi să dea şi tigaia şi cuţitul mai departe, în dreapta. Un băiat cu pielea tot atât de neagră ca noaptea ce îi înconjura scoase un sunet sugrumat şi şopti:

— Apă...

Ochii li se înceţoşară. Unii se luptară cu o tuse cumplită, dar nimeni nu se clinti. Tigaia făcu înconjurul focului de tabără până când nu mai rămase nimic altceva decât fierul fumegând.

— Însă, într-o noapte, râul care dădea viaţă coloniei a adus moarte. Chiar şi acum, chiar şi aici, sus, pe Marele Noroios, dacă nu suflă prea tare vântul, în nopţi ca asta, îl puteţi auzi pe bătrânul Misk strigând...

Vocea lui Justin se stinse treptat. Cu o superbă sincronizare dramatică, vântul scăzu până la o adiere. Puternicul Miskatonic mugea în depărtare, dând năvală peste poalele Marelui Munte Noroios... sau nu era decât Amazonul?

— Sonomii au căpătat picioare, dinţi şi poftă de sânge omenesc. Au devenit... grendeli. Au ieşit din râu trăgându-se cu ghearele, au sorbit o gură de aer şi li s-a părut că e bun. Se mişcau atât de repede încât, pe lângă ei, alte animale păreau nişte statui. Măcelăreau tot ce le apărea înaintea ochilor. Părinţii

noştri au ripostat, dar a fost zadarnic. Au pierdut tabăra. Cadmann Weyland i-a condus pe supravieţuitori aici, în cetăţuia lui de pe Marele Noroios, unde şi-au consolidat ultima redută. Iar acolo...

Degetul subţire al lui Justin aruncă o umbră tremurătoare în direcţia unei bucăţi de stâncă de formă neregulată, numită Capul Melcului.

— Acolo a murit tata, sfâşiat de hoarda vorace. Iar acolo e veranda pe care a fost ucisă Phyllis McAndrews, încă strigându-şi raportul către echipajul de pe *Geographic.* Iar acolo... făcu el, lăsându-se furat de poveste şi începând să respire precipitat,... acolo au fost prinşi alţii, sfâşiaţi şi devoraţi de jivinele înnebunite, care se mişcau mai repede decât poţi vedea cu ochii. Acolo jos, lângă marginea stâncii... continuă, indicând un loc ascuns în întuneric,... doi bărbaţi aşteptau într-un ţânţar avariat, în timp ce grendelii loveau în el cu capetele. Şi de *acolo* a trimis Joe Sikes un râu de foc la vale, omorându-i în cele din urmă şi salvând vieţile tuturor oamenilor...

Pauză. Vântul se înteţise. Când se domolea, nu se mai auzea nici un sunet, în afară de vuietul grăbit al apei.

— Asta s-a întâmplat cu multă, multă vreme în urmă. Dar, uneori, în nopţi ca asta, dacă-ţi lipeşti urechea de pământ încă mai poţi auzi urletele muribunzilor cu carnea sfâşiată de colţi şi cu organele interne devorate. Şi le poţi mulţumi spiritelor morţilor fiindcă nu mai avem nici un motiv de teamă. Nu mai există monştri, nu mai există grendeli...

Justin făcu o pauză, de dragul efectului dramatic.

— Dar, dacă există spiritele oamenilor, cine poate spune că nu există şi spiritele monştrilor?

Tinerii săi ascultători stăteau nemişcaţi, privind cu ochi mari. Piepturile le tresăltau abia vizibil în timp ce se străduiau să-şi păstreze controlul. Câinii erau legaţi la o bună distanţă de focul de tabără şi acum, simţind teama copiilor, prinseră să urle şi să se smucească în lese.

— Unii spun că acolo sus, pe Marele Munte Noroios, spiritele se luptă în fiecare noapte. Părinţii şi bunicii noştri morţi se luptă cu puşca, cu suliţa şi cu cuţitul împotriva colţilor, a ghearelor şi a *vitezei* noapte însângerată după alta. Nu vor – dar sunt nevoiţi. Fiindcă dacă pierd, fie şi numai o dată... O singură dată... rosti, şi-şi îngustă ochii cu furie. Grendelii îşi vor croi drum cu

ghearele prin poarta dintre viaţă şi moarte şi se vor întoarce să pustiască din nou Avalonul. Şi nu numai Avalonul. Vor călători printre stele aşa cum am călătorit noi, îndreptându-se către Pământ...

O picătură luminoasă de sudoare îi umezi fruntea. Vocea îi scăzu până la o şoaptă aspră.

— Ce-a fost asta? Un ţipăt? A sunat aproape aşa, ca un ţipăt omenesc. Ţipătul unui suflet deja mort, care piere totuşi încă o dată. Un suflet azvârlit acum într-un hău mai adânc, mai cumplit. Iar ăsta e altul? Şi încă unul...?

Fetele şi băieţii se străduiră să-şi ţină respiraţia şi să-şi domolească bătăile inimii, încercând să nu scape nici un cuvânt.

— Dar dacă spectrele oamenilor mor încă o dată...

Se auzi un ţipăt înfiorător şi de dincolo de cercul luminii focului apăru împleticindu-se o femeie scăldată în sânge. Se clătină pe picioare, cu o mână sprijinită a jale de un obraz. Un ochi era acoperit cu sânge închegat, iar celălalt, larg deschis, părea să fi fost martor la toate spaimele din iad.

Pe urmele ei se ivi ceva inuman, ca o pată neclară. În lumina focului săriră trei metri dintr-o reptilă şuierătoare: gheare răşchirate, coadă ghimpoasă, ochi fără nici o urmă de blândeţe sau iubire, necruţători ca sticla.

Trânti femeia la pământ, se cocoţă deasupra ei şi *urlă...!*

Copiii fugiră în toate părţile, ţipând, plângând...

Pe urmă se lăsă tăcerea, risipită doar de trosnetul focului. Trupul însângerat al fetei zăcea nemişcat, cu grendelul deasupra, triumfător...

După care ea se săltă în capul oaselor, vorbind precipitat, cu voioşie.

— Justin Faulkner, eşti un nemernic din cap până-n picioare!

— E din cauza companiei în care mă aflu, Jessie, răspunse el, cu un zâmbet ca de rechin. Perfect, adunaţi-i pe toţi!

„Grendelul” se ridică la rândul său şi din pântecul găunos ieşi un băiat japonez vânjos, de vreo şaptesprezece ani tereştri. Avea faţa înnegrită cu cărbune şi râdea cu atâta poftă încât abia mai putea să respire. Jessica îl bătu pe spate.

— Toshiro, ar trebui să construieşti câteva clădiri minuscule şi câteva piese de artilerie în miniatură şi să faci un film cu un monstru uriaş.

— Godzilla înfruntând un grendel de peste o sută de metri? Ştii, dacă n-ar fi trebuit să reconstruim Tokyo din şase în şase

ani, Japonia ar fi stăpânit întreg Pământul, zise, şi îşi scoase umerii din pielea de grendel.

Pretutindeni în jurul lor, din întuneric se desprinseră siluete umane mai mari, conducându-şi fraţii şi surorile mai mici înapoi, în lumina focului.

— Întoarceţi-vă! strigau ei. Fricoşilor!

Sfioşi şi ruşinaţi, copiii răzleţiţi se întorceau, câte unul sau câte doi. Protestau zgomotos, dar ascundeau zâmbete în spatele feţelor lor mici şi storceau lacrimi de crocodil din ochii surâzători.

Studiară carcasa goală a grendelului, labele groase din faţă, fălcile imense şi coada butucănoasă, plină de ţepi, mai întâi într-o doară, apoi cu tot mai mult entuziasm. Îşi plimbară degetele mici peste solzi, imaginându-şi, care mai de care, că dragonul fusese nimicit de tatăl *lui* sau de bunica *ei.*

Justin îşi ocupă locul din centru, de lângă foc, şi le vorbi de data asta cu vocea lui obişnuită.

— Da, a fost o glumă. Nu lipsită de sens. Vrem să fiţi speriaţi. Grendelii sunt periculoşi. Nativii tereştri au ucis toţi grendelii de pe insula asta. Voi, copiii, aţi fost în siguranţă aici, toată viaţa. Acum e timpul să învăţaţi despre lumea voastră, despre *toată,* nu numai despre insulă. Noi suntem nativi stelari. Lumea asta e a noastră. Aţi văzut un grendel mort. Vă maturizaţi şi veţi merge în curând pe continent, să daţi ochii cu unii vii. Şi mai mult decât atât. E timpul să aflaţi ce s-a întâmplat cu cei două sute, cei mai buni şi mai inteligenţi de pe Pământ, fiecare fiind ales dintre mai mulţi oameni decât stelele pe care le vedeţi pe cer. Până acum aţi trăit după regulile nativilor tereştri. E timpul să aflaţi de ce au făcut reguli şi de ce trebuie să le respectăm. E timpul să mergeţi pe continent, e timpul să aflaţi de ce se poartă nativii tereştri atât de straniu şi... e timpul să aflaţi ce mănâncă grendelii. Acum la culcare.

Copiii se îndreptară fără tragere de inimă spre sacii de dormit şi spre aşternuturile rulate. Câţiva candidaţi încercară să pună întrebări, dar grendelii cercetaşi nu le răspunseră.

— E ora de culcare. O să aflaţi, dar nu acum.

— De ce nu în seara asta?

— O să aflaţi totul. Acum întindeţi-o.

— Rascal poate dormi în noaptea asta în patul meu?

— Sigur, poţi să dormi cu câinele.

Copiii se trântiră în culcuşuri, cuprinşi de o oboseală plăcută, pe de-a-ntregul gata de somn.

Jessica se crispă în timp ce Justin îi ştergea de pe faţă sângele de la măcelărie.

— Au. Sucul de roşii ar fi fost la fel de bun.

— O asemenea idee e o ofensă la adresa sufletului meu de creator.

— Mi-a plăcut că ai pus hrean japonez în inima de vită, Toshiro. Un mic retuş izbutit. Anul trecut n-ai făcut aşa.

— Musashi a spus să „dăm atenţie chiar şi celor mai neînsemnate amănunte”.

Toshiro se întinse până când îi trosni şira spinării şi îşi împinse picioarele goale mai aproape de tăciunii aprinşi.

— Cred c-a ieşit bine, rosti Jessica. Într-un echilibru perfect. Justin, ai adus-o pe Sharon McAndrews. Încă n-a împlinit doisprezece ani.

— E inteligentă, e curioasă şi pune tot felul de întrebări despre mama ei. Trebuie să-i explicăm.

— Lui Zack n-o să-i placă.

— Nu-l lua în seamă.

— Am fost de acord cu regulile, interveni Toshiro. Nu ne amestecăm înainte ca grendelii discipoli să împlinească doisprezece ani...

— N-o să meargă, insistă Justin. Sau îi spunem lui Sharon acum, sau într-un an o s-o facă pe Cassandra să depene toată afurisita de poveste, după care o să le-o dezvăluie celorlalţi grendeli discipoli. Fără nici o pregătire, *tronc!,* vor afla. Şi nici nu e ultima dată când o să se-ntâmple. N-o să fie singura care pune întrebările potrivite, afirmă el, şi zâmbi. Ce-o să-mi facă Zack?

— Nativii tereştri nu se înşală întotdeauna, zise Toshiro.

Degetul său arătător urmări cicatricea de pe gâtul Jessicăi. O avea de mulţi ani, aproape că se decolorase cu totul şi era ascunsă în cea mai mare parte sub păr; dar îi cobora în josul gâtului, către umărul stâng. Tânăra îi prinse mâna şi i-o păstră într-a ei.

— Pe mine m-ar interesa mai mult părerea tatei, vorbi ea. Ce crede Coleen despre asta?

— Crede că n-o mai poate păcăli pe sora ei prea multă vreme, răspunse Justin. Iar eu sunt de acord. O cunoşti pe mama lor.

— OK, bine, făcu Toshiro, dând din cap cu gravitate. Uite, am adus nişte mâncare adevărată.

Se mutară mai aproape de foc ca să frigă bucăţi de piept de curcan pe tăciunii aproape stinşi şi rămaseră acolo, râzând şi vorbind despre lucruri mărunte şi importante deopotrivă: recolta de peşte a sezonului, schiul pe culmile din sud, o recapitulare a polemicii isterice care avusese loc cu o săptămână în urmă între Aaron Tragon şi Hendrick Sills. (Motivul: *Avuţia naţiunilor,* cartea lui Adam Smith, era de fapt un eseu satiric greşit interpretat.) Modificări ale dirijabilului uriaş *Robor.* Sorţii de izbândă la concursul de surf din luna următoare. Conversaţia continuă ore în şir, până când râsetele se stinseră în sfârşit, fiind înlocuite de câte un căscat.

Erau nativi stelari. Slujitorii lor electronici le puteau oferi toate cunoştinţele omenirii: istorie, ştiinţă, teatru, literatura clasică a zeci de culturi şi sute de seriale TV; dar trăiau într-un paradis primitiv, într-o siguranţă deplină, vaccinaţi împotriva oricărei boli. Mâncarea era mai mult decât suficientă, ocupaţiile, semnificative, pericolele, puţine. Erau un clan robust, cu membre frumos proporţionate. Părinţii lor fuseseră aleşi în urma unor teste pe lângă care procedeele de selecţie a vechilor astronauţi erau o joacă de copii. Perfecţi din punct de vedere fizic, plini de vervă, radiau acel soi de familiaritate relaxată cunoscută cu adevărat numai de oamenii crescuţi într-o comunitate insulară.

Urmară câteva minute de tăcere intensă, timp în care ochii se întâlniră pe deasupra luminii tăciunilor, iar înclinările din cap precedară atingerile uşoare, de invitaţie şi acceptare. Se prinseră de braţ doi câte doi şi merseră la culcare în întuneric.

Şi nu mai rămaseră decât patru: Jessica, Justin, Toshiro şi o roşcată tânără, pe nume Gloria.

— Succes? puse Jessica o întrebare care nu era o întrebare şi căscă.

— Succes, încuviinţă Justin.

Încă o rundă de chicoteli.

— Acum e timpul să intre găinile în coteţ, continuă Jessica.

— Ruth încă mai vrea să facă o-ncercare, vorbi Toshiro, şi căscă.

Justin şi Jessica se priviră fix, apoi râseră deodată.

— Ruth? făcu neîncrezător Justin.

După care rostiră amândoi într-un glas, intonând cuvintele monoton, cu aceeaşi voce de fetiţă:

— *Dar ce-o să spună tati?*

Se întrerupseră din nou, râzând cu sughiţuri.

— Serios, zise în cele din urmă Justin, Zack a *distrus-o* pe copila asta.

— A cerut să devină grendel cercetaş, interveni Gloria. Şi a întrebat de ce n-o primim.

Ceilalţi clătinară din capete la unison.

— Cea mai bătrână virgină de pe Camelot n-are ce căuta pe continent, încuviinţă Jessica. Nu înainte de a scăpa din lesă.

— Dar trebuie să recunoaşteţi că e totuşi o dresoare de cameli dată naibii, glăsui Justin, foindu-se alene.

— Camelii sunt amuzanţi, răspunse Jessica, dând din cap. Justin, nativii tereştri obişnuiau să facă explorări! Îmi aduc aminte când au adus primii cameli de pe continent.

— Şi l-au pierdut pe Josef Smeds, ucis de un grendel, ca să le prindă, spuse cu tact Toshiro.

— Da, dar... începu ea, neputând să-şi ia ochii de la orizontul nordic. Nu vreau să spun c-a meritat, dar nu poţi explora fără riscuri. Şi fiecare călătorie ne învaţă tot mai mult. Pe mine mă învaţă despre mine însămi.

— Eu nu-mi doresc decât...

— Ştiu, făcu ea, cu voce scăzută, apoi îşi împleti degetele cu ale lui Toshiro, îi strânse mâna şi mimă un căscat. Cred că... e timpul să ne culcăm.

Se ridicară şi se retraseră din lumina focului. Din întuneric de auzi un icnet, urmat de chicotelile prelungite ale unei fete.

Justin o privi plecând, apoi, mai târziu decât ar fi trebuit, deveni conştient de apăsarea capului unei fete pe umărul său.

— În spatele nostru, vorbi Gloria. *Geographic* răsare chiar în clipa asta.

Se răsuci; tânăra se răsuci odată cu el. Nava era o linie argintie, cu un punct într-un capăt. Nu se desluşea nici un detaliu, dar părea imensă, chiar deasupra liniei oceanului.

Cu douăzeci şi patru de ani în urmă... Doamne.

— Când a intrat pe orbită şi-a mărit masa de zece ori. Frâne interstelare! Aş fi vrut să avem fotografii. Îţi imaginezi cât de *strălucitoare* trebuie să fi fost flama?

— Aici jos nu exista nici un om care s-o vadă. Poate-o fi orbit câţiva grendeli, zise ea, stând aproape în spatele lui şi jucându-i-se cu părul. Chiar îţi doreşti?

S-o fi văzut cu ochii mei!

— Îmi doresc... ca noaptea asta să fie Noaptea Fanteziei, minţi el.

— Poate fi orice noapte pofteşti, şopti ea.

Întinse mâinile, îi răsuci faţa cu vârfurile degetelor şi îl sărută arzător.

Mâinile lui găsiră părţile calde şi moi ale trupului ei şi se lăsară să cadă la pământ, în lumina focului. Nici urmă de mişcări stângace, pe bâjbâite; închizătorile şi clemele se desfăcură ca prin farmec.

Dacă îi zări cineva acolo, nimeni nu comentă. Nu îi privi nimeni cu gura căscată în timp ce trupurile aurite de lumina focului şi de a celor două luni se împletiră preţ de aproape o oră înainte de a se linişti amândouă deopotrivă.

Se dezmierdară o vreme, vorbindu-şi în şoaptă, apoi, simţindu-se dintr-odată îngheţaţi de frig, se târâră în căutarea unui sac termal de dormit.

Pe urmă se lăsă tăcerea, întreruptă doar de vuietul îndepărtat al apei şi de chemarea la fel de îndepărtară a unei creaturi nocturne. Nimeni n-o auzi. Focul mistui ultimele bucăţele de lemn şi începu să se stingă. Nimeni nu văzu. Singurii ochi încă deschişi erau ai grendelului. Ochi deschişi, holbaţi, sticloşi.

Ochi morţi.

Ochi care vedeau totul şi nu simţeau nimic.

Cu douăzeci şi patru de ani în urmă...

Probabil se apropia sfârşitul nopţii. Trupul ei ştia asta, deşi întreaga lume strălucea, argintiu-albăstruie, în lumina de deasupra capului. Grendelul încercase să vadă ce era în preajma luminii şi orbise pentru tot restul zilei. Orbise din pricina durerii chinuitoare din cap, nu mai vedea decât cu colţurile ochilor, orbise pentru o vreme destul de îndelungată ca să moară, dar monstruozitatea lacului n-o ucisese.

De atunci nu se mai uitase în sus, deşi continuase tot restul vieţii să-şi pună întrebări despre săgeata de foc de pe cer.

Pentru o lungă, lungă vreme, nu existase nimic în afara durerii îngrozitoare din cap. Acum chinul începea să se micşoreze. Acum îşi putea aduce aminte că era flămândă.

Foamea o sleise. Cum se putea hrăni dacă era prea slabă ca să lupte?

Şi cum de nu-i mai venise niciodată până atunci o asemenea idee? Nu se luptase niciodată cu monstruozitatea lacului, dar foamea nu i-ar fi stat niciodată în cale. Numai spaima.

În capătul dinspre miazăzi al unui lac imens, unde apa se vărsa într-un fluviu leneş şi noroios, acolo îşi dusese grendelul traiul de înotător. Acolo trăsese pentru prima oară aer în piept şi îşi ucisese un seamăn ca să mănânce. Acum începea să-şi aducă aminte cât de foame îi fusese întotdeauna. Se luptaseră între ei pentru un loc unde să înoate şi un loc unde să alerge, pentru un loc unde să-şi ţină propriii înotători, şi toţi îi mâncaseră pe cei învinşi, până când nu mai rămăseseră decât trei sau patru. Îşi amintea de o soră care provocase monstruozitatea lacului şi murise aproape înainte de a apuca ea să se întoarcă într-acolo şi să privească.

Monstruozitatea stătea la pândă în partea dinspre apus a lacului, unde copacii coamă-de-cal luau locul prundişului de pe limba noroioasă de pământ. Mai departe, către miazăzi, pădurea se schimba, se transforma într-o masă încâlcită de lujeri şi de copaci care se înmulţeau ca tot atâtea nedumeriri şi capcane. Monstruozitatea lacului stătea uneori la pândă printre copaci, dar niciodată în hăţişul pădurii. Şi acolo, în partea de miazăzi a acelei păduri încâlcite vieţuiau grendelul, surorile sale şi mii de progenituri de-ale lor.

Surorile îi muriseră şi nu mai rămăseseră decât ea şi puii ei. Şi tot nu era de-ajuns. Crescuse prea mare. I se părea că nu e bine să-şi mănânce copiii, îi stârnea repulsia, dar nu era cel mai rău lucru. N-aveau destul loc. Dacă încercau să se răsfire, îi prindea monstruozitatea lacului. Nu aveau loc să se hrănească, nu erau destui muşchi şi destule insecte pentru odrasle, ceea ce însemna că nu creşteau destul de mari ca s-o hrănească pe mama lor. Trebuia să plece.

Acela era locul unde se vărsa în lac fluviul noroios. În lumina argintiu-albăstruie a obiectului de pe cer, care nu se încadra în nici unul dintre tiparele cunoscute, se uită către miazăzi. Şabloanele înlănţuite în mintea ei îi arătau cât de straniu era că ajunsese acolo fără să-şi piardă viaţa. La urma urmelor, fusese lipsită de vedere. Şi apoi, în orice parte s-ar fi uitat, nu-şi vedea decât spaima, tiparele lipseau cu desăvârşire.

Văzuse cât de repede se mişca monstruozitatea lacului în apă.

Şi pe pământ... dar nu pe ţărmul de la miazăzi.

Acolo se întâmplase ceva atât de ciudat, încât imaginile îi mai stăruiau şi acum în minte...

După schimbare, timpul fusese scurt, pentru ea şi pentru sora pe care trebuia s-o izgonească. Învinsă, aceasta se retrăsese către uscat. Traversase peticul de pământ noroios şi intrase în hăţişul pădurii de dincolo de el. Nici o plasă de plante nu era o stavilă în calea imensei forţe a unui grendel. Sora ei îşi putea găsi un nou teritoriu.

Grendelul o privise de pe ţărmul de miazăzi. Hrana era pe sponci şi mai era şi monstruozitatea lacului.

Sora ei intrase în încâlceala pădurii şi într-un soi de praf sau ceaţă. Ţipase o dată şi dăduse buzna dintre copaci, împroşcând cu bucăţi de lemn şi cu lujeri. Nici măcar monstruozitatea lacului nu se mişcase vreodată cu atâta iuţeală. O zărise alergând în linie dreaptă pe limba de prundiş, în fruntea unei comete de nori de praf.

Monstruozitatea lacului îşi înălţase capul înfiorător – şi o lăsase să treacă.

Aproape că pierise din vedere când se oprise, rostogolindu-se. Părea să nu fie cu mult mai mult decât un morman de oase. Nu îndrăznise niciodată să se uite de aproape.

Iar dincolo de locul acela prefera să pândească monstruozitatea lacului.

Nu, ţărmul dinspre apus era un loc inacceptabil, chiar şi pentru creatura nesăbuită care fusese cândva grendelul.

Drumul pe ţărmul de răsărit era de două ori mai lung, dubla distanţa pe care o putea găsi monstruozitatea lacului...

Probabil că avusese, încă de pe atunci, un strop din abilitatea de a concepe tipare.

Aşteptase o ploaie puternică şi făcuse un ocol larg pe ţărmul dinspre răsărit. Prada era rapidă şi prudentă. Putea fi prinsă dacă ajungea în *viteză.* Când se oprea ploaia trebuia să intre în lac ca să scape de fierbinţeală şi trebuia să iasă înainte de a se ivi monstruozitatea...

Şi aşa trăise până când ajunsese în golful de la vărsarea fluviului... Fluviul era exact ceea ce căutase. Sosise acolo moartă de foame, iar mâncătorii de pământ de pe fundul apei fuseseră hrana ei vreme de mai multe zile. Pe urmă simţise în măruntaie un rău care i se urcase spre cap şi i-l inflamase. Durerea din cap fusese singurul lucru de care avusese habar câteva zile de-a

rândul. Iar acum îi era frig şi se simţea ciudat, şi oasele îi întindeau pielea, iar în minte i se înfiripau tipare.

Acolo, departe, în lumina argintiu-albăstruie: propriul ei petic de apă şi de pământ, cu prea puţină hrană pentru ea şi odraslele ei. Probabil că monstruozitatea lacului le nimicise deja. În locul acela nu fusese decât un singur lucru bun. Putea să simtă gustul monstruozităţii lacului, avea un anumit simţ al locului unde se afla.

Mai aproape: lacul din stânga ei, în dreapta mâlul grăunţos şi pădurea unde se transformase în ceaţă sora ei, pe când alerga cu *viteză sporită.*

Şi mai aproape: tot noroi grăunţos, copacii coamă-de-cal de dincolo de el şi unul dintre aceştia, imens, chiar lângă mal. Monstruozitatea lacului îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în apa din preajma ţărmului, dar, când în pădure era umezeală, se putea ascunde şi acolo. Odraslele se puteau transforma în grendeli în oricare parte a lacului, iar uimirea lor putea fi scurtă şi intensă în clipa apariţiei monstruozităţii dintre copaci.

În locul acela: putea să vadă fluviul noroios şi ştia ce hrană se află sub apă. Fluviul avea să aducă mâncători de pământ. Acum putea să mănânce... iar monstruozitatea putea să simtă gustul prezenţei ei în orice parte a lacului şi să ştie unde era ea. Dacă atunci ar fi putut vedea tipare, n-ar mai fi venit acolo.

Dar acum desluşea un alt tipar.

Grendelul se împotrivi foamei. Privi pădurea şi apa. Nu se vedea nici urmă de pradă şi nici urmă de monstruozitatea lacului. Săgeata argintie nu mai răsărise, dar stranietatea lumii rămăsese aceeaşi.

Şi aşa trecu o zi, apoi o noapte.

În ziua următoare, pe la jumătatea dimineţii, porni către uriaşul copac coamă-de-cal izolat în mijlocul întinderii mâloase.

Monstruozitatea lacului nu se zărea nicăieri.

Într-o clipă când nu putea acţiona decât pe ghicite, o rupse la fugă.

Era prima ghicitoare pe care o rezolvase vreodată şi nu se simţea nicidecum convinsă. Alerga, dar nu în *viteză.* Văzu un val înălţându-se acolo unde nu trebuia să fie nici unul, o cuprinseră groaza şi nevoia de a supravieţui, şi abia *atunci* intră în *viteză.* Aluneca pe noroiul lucios, cu mişcarea picioarelor ca o ceaţă, având drept ţintă un copac izolat de pe o fâşie de mâl şi prundiş.

Monstruozitatea lacului ieşi din apă, urlându-şi provocarea şi fiind în *viteză.*

Grendelul coti spre dreapta şi căută un loc sigur. Avea să treacă pe lângă copac prin dreapta. Dacă monstruozitatea lacului venea drept către ea, dacă o izbea dintr-o parte, avea să fie sfârtecată, strivită, moartă. În tiparul acela putea să-şi vadă, să-şi *simtă,* propria moarte. Dar un strop de viteză în plus schimbă lucrurile, o împinse înainte, aşa că monstruozitatea lacului avea să se izbească de *copac.*

Monstruozitatea îl văzu. Viră spre stânga. Avea să-l prindă după ce trecea de copac.

Aha! Grendelul o luă la stânga. Trecu pe lângă copac la o distanţă egală cu o lăţime de gheară, chiar prin spatele cozii ţepoase a monstruozităţii lacului. Care se răsuci într-o revărsare de pietriş şi de praf, dar rămăsese în urmă.

Ceea ce n-o încetini decât pentru o clipă. Mâncase în vreme ce boala topea carnea fiicei ei.

Străbătea hăţişul pădurii într-o răbufnire de praf, simţindu-şi arşiţa din interior, cu duşmanul în spate, mult prea aproape. Dar monstruozitatea lacului trecu prin praf, şi praful o urmă aidoma unei cozi de cometă.

De ajuns! Coti către apă. Putea ajunge dacă alerga destul de repede, dar *viteza* o ardea din interior. Se uită înapoi o dată şi văzu ceea ce sperase. Se repezi să se arunce cu putere în unde şi se scufundă, răcorindu-se.

Îşi înălţă trompa. Apoi, cu prudenţă, îşi ridică ochii deasupra apei. Monstruozitatea lacului era o cometă de praf, traversând apa în goană, drept către ea.

Dacă s-ar fi scufundat în clipa aceea, monstruozitatea ar fi scăpat de ceaţă şi de fierbinţeala din interior, dar grendelul ar fi dat-o gata. Însă nu se scufundă. Probabil că asta nu-i trecuse niciodată prin cap. Când se opri, deveni invizibilă într-un nor întunecat.

Norul se îndepărtă, purtat de vânt. Oasele roşii se afundară în apă. Grendelul le roase, dar încă îi mai era foame. Era flămândă şi triumfătoare. Acum putea vâna pe ţărm, unde nu mai domnea monstruozitatea.

Partea I
GHEAŢĂ ÎN CAP

Tinereţea nu stăpâneşte nici o societate prin amărăciune.

EURIPIDE

1.
ÎNTOARCEREA

Optimistul afirmă că trăieşte în
cea mai bună dintre lumile posibile,
iar pesimistul se teme că e adevărat.

JAMES BRANCH CABELL, *Armăsarul de argint*

— Ce naiba mai e şi *asta?*

Jessica Weyland auzi cuvintele fără să recunoască vocea. Venea din afara pereţilor de stâncă ai camerei de baie pentru oaspeţi din cetăţuie, unde se spăla pe faţă cu apa rece ca gheaţa trasă din pârâul Amazon. Baia făcea parte din apartamentul pentru oaspeţi al fortăreţei, care îi aparţinuse înainte de a-şi construi propria locuinţă la Surferi. Toshiro Tanaka, distracţia ei din seara precedentă, mai dormea încă de-a curmezişul patului, cu braţele şi picioarele răşchirate. Incompatibilitatea ciclului de somn îi împiedica să aibă parte de ceva mai mult decât o partidă ocazională de sex. Păcat. Ca majoritatea muzicienilor, avea mâini *atât* de minunate...

— Rahat îngheţat de liliac! Vrei să te *uiţi* la asta?

Jessica o luă la fugă spre salon înainte de a se gândi la ceea ce auzise. Picioarele ei lungi, bronzate şi musculoase, acoperiră distanţa dintre dormitoare şi salon din nouă paşi mari. Mintea îi alerga mai repede decât picioarele. *Copiii ne-o plătesc pentru noaptea trecută? Ne-au făcut-o?* Nu. S-ar fi prefăcut îngroziţi, nu curioşi şi uluiţi. *Nu, e altceva.*

Tânăra era înaltă, cu ochii albaştri, tot atât de nordică precum un gheţar, cu părul blond lung până la umeri, pomeţi înalţi şi gură mare, atractivă. Era o făptură atletică şi se mişca în consecinţă. Muşchii gambelor îi tresăltau la fiecare pas amplu. Uitase că era dezbrăcată. Nu avusese timp să înşface un prosop.

Tatăl ei, Cadmann Weyland, *colonelul* Cadmann Weyland, construise cetăţuia ca pe o fortăreaţă de apărare împotriva monştrilor chiar înainte să ştie de ameninţarea grendelilor. Ceilalţi îl consideraseră paranoic, ba mai mult, îl acuzaseră că înscenase un pericol ca parte a unei tentative de a pune mâna pe putere, de a prelua controlul coloniei, instaurând un regim militar. Aşa că el îi părăsise şi îşi construise casa pe un prag

înalt de stâncă, săpând în coasta Marelui Munte Noroios. Cea mai mare parte se afla sub pământ: era friguroasă în timpul iernilor Avalonului şi călduroasă vara. Lumina pătrundea pieziş, prin fantele de ventilaţie din tavan. Salonul era un adevărat paradis.

În mijlocul încăperii era săpat un canal acoperit cu dale verzi. Prin el curgea apa rece a Amazonului, chiar prin salon, adâncă de treizeci de centimetri şi lată de un metru şi un sfert. Cândva fusese mai adâncă şi mai îngustă, dar Jessica nu-şi aducea aminte. Era unul dintre acele lucruri care i se povestiseră şi pe care le credea aşa cum credea că exista un sistem solar cu o stea mai galbenă şi cu o planetă numită Pământ.

De o parte a pârâului se întindea un prag uşor înclinat, pardosit cu dale. În partea cealaltă se afla un gard viu, crescut pe malul apei curgătoare. Era alcătuit din plante originare atât de pe insula Camelot, cât şi din zone îndepărtate ale Avalonului, aşa că încăperea era atât arboretum şi grădină botanică, cât şi spaţiu locuibil.

Jumătate dintre plantele acelea cu forme stranii aveau ghimpi. Nu erau cactuşi, dar semănau cu ei mai mult decât cu orice altă plantă de pe Terra. Flora de pe Avalon trebuia protejată. Orice formă de viaţă neajutorată ajungea neîntârziat hrană pentru grendeli. Unele se puteau apăra singure: frumuseţile cu petale violete şi răşină acidă, bulbii minusculi de un albastru profund, înzestraţi cu o otravă uimitor de eficientă, crinii carnivori, capabili să transforme o creatură de dimensiunile unei broaşte în pleavă în patruzeci şi opt de ore. Grădina ajungea din ce în ce mai ucigătoare de-a lungul anilor, în vreme ce copiii din cetăţuia lui Cadmann Weyland deveneau tot mai capabili să-i facă faţă. Plantele proveneau de pretutindeni – din ţinuturile înalte ale insulei Camelot, de pe insulele din larg, ba chiar şi de pe continent, şi toate fuseseră aduse pentru a mărgini pârâul – şi, în ciuda letalităţii sale, grădina era minunată.

Încă din primele zile ale vieţii ei Jessica socotise Fortăreaţa cel mai frumos loc din lume. Acum, Cadmann, Mary Ann şi Sylvia se aflau în pădurile de ghimpi din sud, unde colectau specimene. Cetăţuia şi Faleza lui Cadmann le aparţineau Jessicăi şi lui Justin pentru încă o zi şi jumătate. Era un loc sigur, în ciuda grădinii. Un loc ideal pentru a începe iniţierea grendelilor cercetaşi. Mai

târziu aveau să fie duşi pe continent, pentru adevăratul lor majorat. În paradisul acela nu erau nici şerpi, nici scorpioni.

Aşa că, de ce atâtea ţipete?

Tocmai deschidea uşa din faţă când zări o mişcare în spatele ei. La capătul din aval al albiei verzi a Amazonului se ivise *ceva.* Şerpuia sub muchia peretelui sudic, peretele din vale al încăperii, mergând drept spre arboretum. Era ceva viu. Ceva cu trup gros şi puternic. Capul îi aducea aminte de al unui cal, însă era mai scurt, mai butucănos. Îşi croia drum înainte. În urma capului apăru un gât lat, puternic, care se lungea şi se tot lungea...

— Drăcia dracului! se auzi o voce în spatele ei. E un ţipar!

Toshiro îngenunche pe marginea Amazonului, urmărind creatura care îşi propulsa trupul lung şi elastic contra curentului. Trecând pe lângă Jessica, îi împroşcă picioarele goale cu apă rece. Îi ignora cu desăvârşire. În cele din urmă, pătrunse pe de-a-ntregul în salon, lungă de cel puţin cinci metri şi tot atât de groasă ca partea de sus a unui picior de cal.

Uşa salonului se deschise trântindu-se şi înăuntru pătrunseră în fugă doi copii care gâfâiau. Unul dintre ei era o fetiţă cu tenul întunecat, Sharon McAndrews. Flutura un băţ ascuţit. Cu gura căscată şi cu ochii mari, privea ţiparul şerpuind pe o traiectorie sinuoasă către deschiderea din amonte a încăperii. Celălalt era un băiat de paisprezece ani, pistruiat şi cu părul roşu, pe nume Carey Lou Davidson, care se uită prosteşte la sânii Jessicăi înainte de a-şi îndrepta atenţia către ţipar, fără prea multă tragere de inimă.

— Rămâneţi pe loc, le spuse imediat Jessica, şi se întoarse spre Toshiro. Hei, stai cu ochii pe chestia aia şi supraveghează copiii. Mă duc să pun ceva pe mine.

— Dar ce *e* asta? întrebă Carey Lou.

Toshiro râse.

— Cred că e doamna Ţipar, care tocmai se străduieşte să urce în amonte.

— Ca să-şi depună icrele? se interesă Jessica.

El dădu din cap.

— Ţii minte prelegerea despre biologie pe care ne-a ţinut-o Chaka luna trecută. Acum, după dispariţia grendelilor, vieţuitoarele din sistemul ecologic revin pe Camelot. Asta o să facă parte din el. Drăcia dracului!

Sărea într-un picior, trăgându-şi pantalonii, riscând să-şi vatăme părţile intime de prea mult entuziasm. Jessica ajunsese deja la jumătatea drumului către dormitorul oaspeţilor. Dădu buzna înăuntru ca o vijelie blondă, aspirându-şi cămaşa, pantalonii şi o pereche de sandale cu cureluşe fără să facă nici măcar o pauză de o secundă. Ajunse înapoi în salon înainte ca ţiparul să dispară în amonte, dincolo de peretele dinspre nord.

Locul de unde veneau strigătele de afară se schimbase. Jessica ieşi punându-şi bluza, căreia îi neglijă nasturii, înnodând în schimb colţurile într-o brasieră improvizată. Aproape că se izbi de Justin.

— Ce-ai văzut? întrebă ea, alergând deja.

— Se îndreaptă în susul dealului. Tata n-a lăsat pe-aici vreo holocameră?

— Am gheaţă-n cap! N-am verificat.

Tânărul începu să urce dealul. Jessica depăşi la iuţeală un grup de grendeli discipoli care urlau.

— Nu vă apropiaţi de creatură! ţipă la ei.

— N-o să ne facă nici un rău, spuse Sharon McAndrews. N-are cum, e prea lentă.

— N-ai văzut niciodată ceva în *viteză.*

— N-are picioare! strigă unul dintre copii.

— Da, sigur, dar staţi oricum departe de ea, nu vrem s-o speriem.

Văzuse înregistrări video cu sonomi cărora le creşteau picioare pentru a se metamorfoza în grendeli, dar pentru aşa ceva era nevoie de ore întregi, n-avea cum să se întâmple în câteva minute. Şi totuşi...

— Staţi departe de ea.

După un huruit care amorţea auzul, Ţânţarul VI se ivi zumzăind deasupra muchiei falezei. Jessica se întoarse şi îşi umbri ochii ca să privească prin parbriz. La cârma autogirului argintiu-albăstrui se afla Evan Castaneda, cu trăsăturile sale proeminente, clasic latine. Pe scaunul pasagerului stătea Coleen McAndrews, o fată de cincisprezece ani, părând mult mai vârstnică, cu o holocameră agăţată de umărul stâng.

Jessica îi făcu semn lui Evan să asolizeze. Ţânţarul cobori zumzăind, parcă îmbătat de zbor.

Ea sări pe talpa din lateralul aparatului de zbor, îşi înfăşură centura de siguranţă a scaunului în jurul taliei, prinse de ea o

parâmă de siguranţă şi îşi ridică degetul mare într-un semn aprobator.

Cu o viteză care-ţi răsucea măruntaiele, Ţânţarul VI se înălţă deasupra casei şi plană. Din perspectiva aceea, ranch-ul lui Cadmann Weyland părea un miracol al strădaniilor umane. Şirurile de soia, de porumb şi de lucernă împărţeau faleza în dreptunghiuri colorate, alături de ţarcurile pentru porci şi capre, precum şi pentru micile marsupiale indigene cu blană, numite „Joe”.

Mai jos de ele, Amazonul scânteia ca o panglică argintie, captând razele soarelui dimineţii. De-a lungul apei alerga un torent de copii care râdeau şi se îndemnau unii pe alţii să facă mai multe eforturi. Justin era cu mult înaintea lor.

— O vezi? strigă Evan, acoperind vuietul turbinei.

Soarele licărea în pârâu. I se păru că desluşea o formă lunguiaţă, dar...

— Nu încă.

— Foloseşte asta.

Coleen îi întinse un set de aparatură optică racordată la corn: un binoclu cu camere video, legat la sistemul central de computere al coloniei.

— Cassandra, îi încredinţez Jessicăi ochelarii de luptă.

— Gata, Jessica, răspunse computerul.

Şi-i puse – arătau ca nişte ochelari grei de soare şi îţi creau impresia că porţi aşa ceva – şi fu răsplătită cu o versiune mărită a perspectivei camerei de luat vederi a Cassandrei. Îi reglă astfel încât lentila din dreapta să fie transparentă, iar cea din stânga să-i ofere imaginea furnizată de corn.

Îşi miji ochiul drept.

Daaa... acolo era dragonul. Pâlpâind în nuanţele fluorescente de roşu şi albastru ale imaginii termice, ţiparul se trudea să înainteze în amonte.

— Cassandra, afişează dimensiunile, cu cea mai bună aproximaţie.

Lungimea: 647 cm
Greutatea aproximativă: 27 kg

Cassandra le oferi imaginea traiectoriei şerpuitoare a ţiparului.

— Măreşte, şopti Jessica.

Ţiparul se opri, apoi şerpui înainte şi înapoi. Crescu, umplându-i întreg câmpul vizual.

— Cine a dat alarma?

— Micul Chaka sau tatăl lui, răspunse Coleen. Unul dintre cei doi Mubutu a declanşat alarma de pe fluviu. Ceva atât de mare n-a mai fost văzut niciodată.

Nu în cei douăzeci de ani de când suntem aici şi nici în... Cântări implicaţiile. La sosirea oamenilor, insula Camelot avea un sistem ecologic extrem de simplu, sonomi şi sedimente verzi în apele curgătoare, Joe şi pterodoni pe înălţimile munţilor, câteva plante cu spini împrăştiate pe câmpii. Grendelii mâncaseră orice altceva. Dar cât timp stătuseră lucrurile astfel?

— Ştii ce înseamnă asta? Grendelii n-au stăpânit insula de mii de ani. N-aveau cum, ţiparii nu s-ar mai fi întors...

— Eşti sigură?

— Nu, dar e ceva la care trebuie să ne gândim. Nu-l pierde!

— O să-ţi dau altul. Ce i-a făcut să revină, după atât de mulţi ani?

— Ei, uite o întrebare interesantă.

Harababura maiestuoasă de granit numită Marele Munte Noroios se înălţă să-i întâmpine. Piscurile erau întotdeauna brăzdate de ceaţă. Câţiva pterodoni enervaţi se prăvăliră din cuiburi, cercetând Ţânţarul VI. Oamenii nu vânau pterodoni. În cele două decenii scurse de când omenirea infestase Avalonul, imensele creaturi pieloase îşi pierduseră orice teamă şi acum considerau că Ţânţarii nu meritau decât să fie luaţi în râs. Autogirele erau rapide, dar stângace, reuşind cu greu să întreacă un pterodon care zbura în linie dreaptă şi nefăcând nicidecum faţă competiţiei în domeniul acrobaţiilor.

Ţiparul îşi continuă înaintarea anevoioasă în amonte. Se gheboşa dureros în apa puţin adâncă, luptându-se cu tot atâta insistenţă cât dăduseră întotdeauna dovadă somonii de pe Pământ.

Somon.

Sonom.

Jessica îşi reţinu un tremur.

Creatura era aproape cu siguranţă carnivoră. Ar fi putut fi tot atât de periculoasă ca o murenă de pe Pământ, pe de-a-ntregul capabilă să smulgă o halcă de carne de mărimea mingii de baseball din fesele unui imprudent, dar n-ar fi trebuit să fie în stare de nimic altceva. Nu putea ieşi din apă.

Şi totuşi...

— Dacă ar fi putut intra în *viteză* s-ar fi folosit de asta până acum, decretă Jessica. Cassandra, verifică în baza de date, caută o imagine asemănătoare.

— Nimic nu se potriveşte perfect. O formă similară de viaţă, de două sute nouăzeci de centimetri lungime, a fost observată în pârâul de pe insula Corabia Neagră.

Pentru o clipă, în câmpul ei vizual se contură o hartă: Corabia Neagră era o insulă mai mică, nelocuită, din largul coastelor continentului.

— Dovezi ale existenţei *vitezei?*

— Nici una. Nici un săculeţ pentru viteză vizibil, nu-i un organ care să fi evoluat pentru răcire. Probabilitate redusă către zero.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Fiecare Ţânţar era dotat cu o carabină cu şocuri, complet încărcată, pentru cazul că grendelii ar fi reapărut vreodată. Ceea ce nu se întâmplase, dar toată lumea învăţa oricum să folosească arma. Carabinele cu şocuri fuseseră concepute pentru a conţine numeroase tipuri de încărcături: în primul rând, era vorba despre o săgeată capabilă să înmagazineze energie electrică pentru a paraliza victima şi despre o biotoxină artificială care genera o supraîncărcare a săculeţelor pentru *viteză. Viteza* era hemoglobină hiperoxigenată care le permitea grendelilor să accelereze, atingând o sută zece kilometri la oră în vreo trei secunde. Toxina înnebunea grendelii, care se îmbătau cu propria lor „adrenalină”. Un grendel îmbătat de viteză genera suficientă căldură să se coacă pe sine însuşi în aproximativ şaptezeci de secunde. Evan se lovi cu degetul peste ureche.

— Am înţeles.

— Care e ordinul? strigă Coleen.

— Ucide-l. Ordinul Permanent 142 al Conducerii Municipale. Consemnat în dosarul pentru acces rapid. Întâi ucide, apoi gândeşte-te dacă putea face vreun rău.

— N-are picioare, spuse Jessica. Abia dacă se poate mişca pe uscat. Cassandra susţine că nu foloseşte *viteza.* Să aşteptăm.

— Am ordinele mele, răspunse Evan, cu părere de rău.

— Ţânţarul VI mai e echipat pentru transportul delfinilor?

— Sigur. Ieri i-am dus pe Quanda şi pe Hipshot.

— Excelent. Cineva s-a jucat cu o tablă Ouija.

Ţiparul se străduia să tot urce, grăbindu-se orbeşte şi scoţând un timp extraordinar de bun. Justin ţinea pasul, deşi cei mai mulţi copii se lăsaseră păgubaşi. Jessica intră în legătură cu el folosind comul.

— Aici Jessie. Cum ţi se pare creatura?

— *Urâtă fiinţă. Însă ne ignoră. Care e ordinul?*

— Ucide-l.

— *Tu ce părere ai?*

— Să-l lăsăm să trăiască.

— *Îmi place cum gândeşti. Zack are gheaţă-n cap.*

Se auziră pârâiturile unor paraziţi şi o altă voce intră în legătură. Era Zack Moskowitz, guvernatorul Avalonului.

— *Găsesc că asta e o glumă de prost-gust, tinere. Ascultaţi-mă amândoi – tatăl vostru a dat ordine...*

— Tata nu e aici, Zack.

— *Vreau să ucideţi chestia aia. Nu ştim...*

— E adevărat, nu ştim. O s-o ucid când o să fiu pregătită.

— *Fir-ar să fie, Jessica!*

Ea bătu cu degetul în căşti.

— Brzztfplt. Doamne, Zack, se-ntrerupe legătura. Terminat.

Închise legătura cu comul în timp ce Evan aducea Ţânţarul pe traiectorie de asolizare lângă un lac întins. Autogirul se lăsă pe stânci cu o bufnitură scurtă. Ea înhăţă carabina şi se îndepărtă cu repeziciune.

Ţiparul se arcui şi se avântă prin golul dintre două stânci, se uită la ea fără s-o vadă şi şerpui către mijlocul iazului.

Coleen se apropie ceva mai mult, înregistrând totul cu holocamera. La fiecare mişcare a ţiparului, prin faţa ochiului stâng al Jessicăi fulgera o serie sacadată de imagini remanente, mărite pe computer. Programul de studii exobiologice al Cassandrei avea parte de o zi pe teren.

— Du-te mai aproape, Coleen.

Ţiparul se foia în toate părţile, şfichiuind apa limpede precum cristalul a iazului. Jessica se căţără pe un bolovan să vadă mai bine.

— Cassandra: M-D Coleen DESPRE ŢIPAR, şopti Coleen alături de ea, deschizând un fişier personal, după care începu să înregistreze. Asemănător cu un ţipar. Probabil carnivor. Cinci metri lungime. Viteza maximă estimativă: patruzeci de kilometri pe oră. Nu e pui. Haşurile în cruce indică locurile unor cicatrice vindecate. Vârsta: minimum un an, probabil mai degrabă zece,

posibil mult mai mulţi. Un animal matur, în căutarea unui loc de depunere a icrelor.

Justin fu al doilea care se cocoţă pe bolovani. Copiii şi alţi adolescenţi veneau pe urmele lui. Alergase în susul dealului şi sufla greu, în ciuda excelentei sale condiţii fizice.

Coleen dădu din cap, în semn că îi văzuse, şi continuă să vorbească:

— Putem face pariu că nu şi-a mai depus icrele aici. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Probabil memoria speciei. Îi place gustul apei.

— Apa e rece ca gheaţa. N-are cine ştie ce gust, comentă Justin.

— E extraordinar, spuse Evan. Primul. Primul animal de uscat care se întoarce – sau e oceanic?

— Dacă nu luăm în seamă două specii de păsări necunoscute, ai dreptate, încuviinţă Coleen.

Ţiparul începu să se mişte descriind cercuri din ce în ce mai mici, ca şi cum ar fi luat în stăpânire iazul. Apoi încremeni. Copiii se adunară pe ţărm, jur-împrejur. Printre ei trecu un îndemn la tăcere, vibrând de febra aşteptării.

Jessica anticipă prima dorinţă a lui Justin şi îi întinse comcardul ei înainte de a apuca să pronunţe cuvintele. El oftă de plăcere.

Se petrecea ceva nou, ceva care avea să le umple conversaţiile săptămâni de-a rândul – o contribuţie importantă la vieţile lor. Fie şi numai pentru asta era datoare să-i acorde ţiparului o şansă de supravieţuire.

Era necesar ca primii, coloniştii din prima generaţie, să aprobe mai multe vizite pe continent. Era necesar!

La urma urmelor, reprezentanţii sistemului ecologic local se întorceau. Dovezile erau pretutindeni. Flora trebuia catalogată pentru a treia oară. Vântul aducea spori de ciuperci, grăunţe purtate de minuscule umbreluţe şi seminţe gata să răsară, iar recoltele de plante terestre de pe Avalon se aflau prima oară într-o competiţie reală. Buruienile constituiau un aspect universal al vieţii.

Iazul era înconjurat de vreo două duzini de copii. Ţiparul rămase nemişcat, apoi zvâcni, făcând să clipocească apa, şi încremeni iarăşi. Justin îşi ajustă aparatura facială, mărind imaginea micului miracol.

Se întâmpla *ceva,* dar Jessica trebui să se aplece, sprijinindu-se în genunchi şi în coate ca să poată vedea. Dintr-o glandă aflată la două treimi din lungimea ţiparului, pe partea dorsală, începu să izvorască o masă gelatinoasă. Ţâşnea ca frişca, lăptoasă, cu punctişoare roşii în interior.

Icre. Mii şi mii de ţipari minusculi. Casca Jessicăi pârâi. Zack.

— *Jessica? Încă n-ai ucis chestia aia?*

— Sacrilegiu, spuse ea, cu voce distantă. Miracolul naşterii. E ceva care ţine de ovare – n-ai cum să-nţelegi.

— *Ce naiba, nu ştii ce soi de creatură e.*

— Oh, iar tu ştii, nu-i aşa, Zack?

Împroşcarea părea să se fi încheiat. Apa iazului se liniştise iarăşi.

Jessica alese încărcătura carabinei cu şocuri.

— Treizeci de kilograme sau pe-aproape, rosti ea, cu voce scăzută, şi răsuci cadranul, trecând pe săgeţile cu sarcină electrică.

Pe săgeata marcată pe armă clipi un led verde; energia stocată în baterii era suficientă. Fără nici o tragere de inimă, puse degetul pe butonul de armare.

Faţa prelungă a lui Justin era calmă.

— Acum?

— Nu încă. Să vedem dacă e de aşteptat să moară aici.

El dădu din cap, încuviinţând. Ţiparul continua să stea liniştit, aproape tremurând. Pulsaţiile i se uniformizară, de parcă s-ar fi încordat, pregătindu-se pentru o misiune dificilă. Muşchii negri şi uzi i se umflau şi i se destindeau.

Apoi apăru un norişor negru, la un sfert din lungimea trupului faţă de coadă.

— Fluid seminal? şopti Jessica. Dublă fertilizare hermafrodită?

— De ce extrasomatică? întrebă Evan.

— Gândeşte-te, spuse Justin, cu voce scăzută. E posibil ca pe vremuri iazul să fi *clocotit* de ţipari. Îşi eliberează icrele. Apoi lichidul seminal. Care se împrăştie în apă, probabil fertilizând icrele altor indivizi. Exogeneză instantanee.

— Greşit, făcu Coleen, fluierând. Cred că e sânge.

— Sânge?

Ţiparul începu să-şi lepede coada. O bucată de carne se desprindea de masa principală a corpului şi sângerarea era acum mult mai abundentă.

— Tot sângele ăsta în apă, zise Justin. Cea mai bună dovadă din câte am văzut vreodată că grendelii nu sunt originari de pe insula asta.

Coleen alergă spre Ţânţar, descărcă o rolă de pânză cauciucată absorbantă şi o târî către iaz. Îşi scoase pantofii şi şosetele şi îşi suflecă pantalonii.

— Fac pariu că mineralele din sânge sunt un marcaj al teritoriului unei mame, al locului ei de împerechere.

— Loc de împerechere? se miră Justin.

— Eu zic că *nu* e hermafrodită. A fost fertilizată înainte de a ajunge aici. A înmagazinat lichidul seminal şi l-a expulzat acum.

— Pariem.

Coada se desprinsese între timp aproape cu totul, înnegurând apa cu sânge. Nu se mai ţinea decât în câteva resturi de ţesut. Nişte fibre pe care le văzură rupându-se.

Ţiparul se dezmorţea înotând în cercuri leneşe.

— Mie nu mi se pare c-ar fi pe moarte, spuse Justin.

Creatura păru să-i observe pentru prima oară. Se scufundă, şerpuind cu violenţă sub apă, şi părăsi iazul.

— E timpul, şopti Jessica, şi îi înfipse o săgeată cu sarcină electrică exact în ceafă.

Creatura tresăltă o dată, apoi încă o dată, şi pieri sub unde.

— Luaţi-l! Justin intra deja în apă. Nu vrem să se ducă la fund!

Coleen McAndrews era chiar în spatele lui.

— S-a scufundat printre pietre, cu capul înainte – l-am văzut afară din apă pentru mai mult de treizeci de secunde. Cred c-o să reuşim.

O clipă mai târziu, ţiparul era înfăşurat în prelată. Copiii începură să plonjeze în apă, alături de ei. Jessica le făcu semn să se retragă.

— Atenţie la icre! ţipă ea. Rămâneţi pe mal.

Rostogoliră creatura afară din iaz. Avea pielea surprinzător de poroasă şi supura de apă. Nu avură nevoie decât de o clipă ca să aşeze ţiparul şi învelişul care îl proteja într-unul dintre suporturile pentru delfini de sub pântecul Ţânţarului VI. Jessica se urcă la bord.

— O să trimitem aici alt Ţânţar, strigă, acoperind şuierul tot mai puternic al rotoarelor. Faceţi rost de o mostră de icre şi ne întâlnim la Acvatica.

— O să fiu acolo în zece minute, promise Justin.

Ea chiui de bucurie, ridică mâna şi îşi loviră palmele cu putere. Le străluceau ochii.

— Avem unul, la naiba, spuse Jessica.

Zece secunde mai târziu Ţânţarul VI era în aer, avântându-se către oraşul Avalon.

2.
MAMA ŢIPAR

Ce vesel pare să rânjească
Cum gheare-ntinde lin,
Poftind micuţii peşti în gura-i
Cu fălci zâmbind senin!

LEWIS CARROLL, *Alice în Ţara Minunilor*[1]

Ţânţarul se avântă spre cer. Mâinile sigure ale lui Evan îl înălţau cu atâta repeziciune încât pământul părea să se micşoreze sub ei. Acceleraţia era puţin cam prea mare pentru Jessica, dar ăsta era Evan. Nici de-a naibii nu l-ar fi lăsat să-şi dea seama că o speriase. Se prinse de bara orizontală plasată deasupra instrumentelor de bord, cu speranţa că el n-avea să-i remarce încheieturile albite ale degetelor.

Luă legătura cu Biomed, staţiunea din oraşul Avalon.

— Chaka. Am ceva pentru tine. Scoate-i pe Hipshot şi pe Quanda din compartimentul trei cât mai curând cu putinţă.

— *Are legătură cu ţiparul ăla despre care vorbeşte toată lumea?*

— Poţi să faci pariu.

— *Mă aşteptam la aşa ceva. Scoatem apa sărată din bazin şi îl umplem cu apă din Miskatonic.*

— Vreau să am un copil cu tine. Putem obţine un diagnostic complet în cinci minute?

— *Scopul nostru este să aducem mulţumire.*

Ţânţarul coborî aproape în cădere liberă, îndreptându-se spre tabără. Forma arcuită a oraşului Avalon, de două ori mai întins decât fusese iniţial, se răsfiră sub ei. Toate ţarcurile sale cu vite, locuinţele, magazinele şi cuvertura matlasată a ogoarelor se năpusteau spre ei cu o viteză care-ţi răscolea măruntaiele.

Iar acolo, lângă domul Biomed, se aflau cele trei bazine cu apă sărată. Din fericire, în momentul acela nu aveau nici un animal bolnav, dar doctorul Mubutu îi adusese pe Quanda şi pe Hipshot din laguna numită Surferi, oferindu-le o oarecare intimitate cu speranţa că s-ar fi putut împerechea. Cineva înalt şi

1 Traducere de Vasile Poenaru, Editura Coresi, 1999 (n. tr.)

negru – cu siguranţă micul Chaka – se afla sub ei, lângă ţarcuri, dar Jessica pur şi simplu n-avea timp de gândire. Evan chiuia în timpul coborârii, savurând fără îndoială pe deplin paloarea aşternută de acrobaţiile lui pe faţa ei. *Ai răbdare, Evan,* jură ea, în tăcere. *Ţi-o coc eu pentru asta.*

Bazinele cu apă sărată se înălţau la un metru şi jumătate deasupra pământului şi coborau până la un metru optzeci sub suprafaţa lui. Compartimentul fusese secat şi apa din Miskatonic era pompată cu un debit de trei sute de litri pe minut. Ţânţarul VI se opri deasupra lui, planând, cu rotoarele de sub coadă înspumând lichidul.

Micul Chaka îi aştepta pe dalele albe care pardoseau marginea bazinului. Jessica tăie parâma care ţinea încărcătura. Ruloul de pânză plastifiată se desfăcu şi ţiparul lung de trei metri şi jumătate căzu, împroşcând apa puţin adâncă. Fata sări jos, alături de Chaka, şi flutură mâna, în semn că Ţânţarul putea să plece.

Ţiparul zăcea pe fundul bazinului, abia acoperit de apa al cărei nivel creştea încet.

— Cred că nu e decât năucită, strigă micul Chaka, şi îngenunche alături, studiind ţiparul negru. Se pare că trece apa prin branhii. Să-i dăm mai mult oxigen, spuse, şi şopti ceva în comcardul său, după care în dreptul injectoarelor de aer de pe fundul bazinului se formară mai multe bule. Asta ar trebui să-i prindă bine.

Micul Chaka Mubutu avea aproape doi metri înălţime şi pielea de culoare întunecată, însă trăsături ascuţite, întâlnite cel mai adesea la albi. Nu semăna deloc cu tatăl său adoptiv, doctorul Mubutu – Marele Chaka. Cei doi erau primii biologi din colonie. Doctorul Mubutu se afla încă acasă, la staţiunea de cercetări maritime situată la vest de Surferi.

— E tot ce putem face. Nu ştim destul de multe despre ea ca s-o ajutăm.

— Sper că va trăi, zise Jessica.

— Şi eu. Pare robustă. Las-o în seama Mamei Natură. Eu mă duc înăuntru. Vii?

— Să-mi iau echipamentul.

Ţânţarul VI zumzăia coborând către betonul platformei hexagonale de asolizare de lângă Biomed. În timp ce o atingea, tânăra îşi înhăţă centura. Părul îi flutura în curentul de aer

stârnit de rotoarele încă în mişcare, dar ea nu băgă de seamă. Se îndreptă grăbită spre clădire.

În momentul când intră în Acvatica, micul Chaka deschisese proiectoarele holografice, care funcţionau deja. Peretele vestic al staţiunii se făcu nevăzut când camerele de luat vederi şi senzorii începură să afişeze informaţiile primite din bazinul cu apă învolburată şi spumă. Băiatul stătea pe un scaun pivotant supradimensionat, cu tastatura în poală. Îşi flutură mâna, arătându-i un alt scaun, mult mai apropiat de dimensiunile normale.

— Ce avem aici? întrebă el.

— Ar trebui să ştii mai bine decât mine.

— Numele fişierului?

— Mama Ţipar.

— Cassandra? rosti încet Chaka. Să vedem ce ştim despre Mama Ţipar.

— Corelez fişierele. Rezolvat. Informaţiile sunt disponibile, răspunse familiara voce detaşată a computerului.

Pentru el, glasul neutru avea un ritm melodios din Noua Guinee.

Spaţiul holografic se diviză în două imagini. Una continua să fie a ţiparului, înlocuit în cealaltă de odiseea eroică a depunerii icrelor, surprinsă de ochiul Ţânţarului.

— Ce avem...? şopti Chaka.

Urmări căderea cozii şi chicoti.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Jessica.

— Apa Amazonului provine din gheţari, e săracă în minerale. Mama Ţipar se asigură că puii ei vor avea mâncare.

— Canibalism?

— Nu, e unul dintre trucurile somonilor. Somonii de pe Pământ înoată în amonte şi mor. Mama de aici îşi lasă în urmă numai coada, dar şmecheria e aceeaşi. Coada va putrezi. Paraziţii pe care îi conţine se vor înmulţi exponenţial pe măsură ce se vor descompune ţesuturile. Insectele vor veni la masă. Apa va forfoti de insecte, viermi şi alte asemenea vietăţi. Micuţii vor avea cina asigurată, nu-i aşa, mămico?

Afară, cerul noros se limpezi pentru o clipă şi Tau Ceti îşi trimise lumina orbitoare prin plafonul boltit al Acvaticii, făcând să pălească imaginile holografice. Tavanul se polariză şi hologramele străluciră iarăşi.

Încet-încet, ţiparul începu din nou să zvâcnească.

— Să aruncăm o privire mai de aproape, murmură Micul Chaka.

Ţiparul prinse să se umfle sub ochii lor. Pielea îi dispăru în timp ce Cassandra, îndatoritoare, trimise ultrasunete ce ricoşară în apă, ajustând apoi imaginile scanate.

— Aha...

Uşa se deschise brusc şi Zack Moscowitz intră val vârtej.

Preşedintele Avalonului avea vreo cincizeci şi cinci de ani tereştri şi gravitaţia ceva mai mare nu îl tratase cu mănuşi. Îi căzuseră umerii şi faţa avea riduri adânci. Mustaţa şi sprâncenele, cauza unei nefericite asemănări cu Groucho Marx, acum mai subţiri, erau împestriţate cu fire albe. Grijile şi nenorocirile, stresul şi responsabilitatea îl gârboviseră, de parcă ar fi cărat o povară.

— Jessica! răcni el. Ţi-am ordonat clar să ucizi creatura aia.

— De ce? întrebă ea, cu blândeţe. Şi, apropo, salut, Zack!

— Ordinul Permanent 142 al Conducerii Municipale. „Până la o altă evaluare, toate speciile noi sunt considerate ostile.” E prima oară când se întoarce pe insulă ceva de dimensiuni atât de mari. Are tendinţe amfibiene pronunţate.

— Aşa cum are şi nepoata mea, ceea ce n-o preschimbă într-un grendel.

— Ia priveşte, făcu Chaka, şi se lăsă să alunece în scaun, împreunându-şi degetele negre şi groase la ceafă.

Capul ţiparului căpătă dimensiunile unei orci, dând la iveală o gură plină de dinţi minusculi şi uniformi, părând foarte ascuţiţi.

— Mama mănâncă peşti mici. *Ar putea* lua o îmbucătură din piciorul tău dacă s-ar întâmpla să calci pe ea. Îmi pare rău că te deziluzionez, Zack, dar nu reprezinţi ceea ce înţelege ea printr-un prânz.

Bărbatul mormăi şi se întoarse din nou spre Jessica.

— Puţin îmi pasă, spuse el. Un ordin e un ordin.

— Ştiu, răspunse ea, cu voce încă extrem de egală. Regulile sunt reguli fiindcă nu ne putem încrede în propriile aprecieri. *Tu* nu te poţi încrede.

Eu n-am intrat niciodată în somn criogenic. N-am gheaţă în cap.

— Tata a emis majoritatea ordinelor permanente, ţi-aduci aminte?

— Iar tu profiţi. Cadmann o să se-ntoarcă mâine.

Jessica se apleacă în faţă.

— Ce te face să crezi că-mi pasă? Grendelii cercetaşi sunt conduşi de A Doua Generaţie. Biomed e condus de a A Doua Generaţie. E pentru nativii stelari, nu pentru nativii tereştri.

— Pe moment.

— Ţiparul a fost reperat de...

— ... senzori creaţi şi monitorizaţi de adulţi. De Prima Generaţie. Noi am instalat sistemul de avertizare şi am trimis Ţânţarul. Tu l-ai rechiziţionat şi mi-ai contramandat ordinul...

Ochii albaştri ai Jessicăi se îngustară, scăpărând.

— Faleza lui Cadmann nu se află sub controlul administraţiei oraşului Avalon, nu s-a aflat niciodată, şi tu ştii al naibii de bine *de ce.* Ţiparul a fost capturat acolo. Cu tata nu se poate lua legătura. Până la întoarcerea lui, eu şi Justin conducem Faleza. Am luat decizia în baza autorităţii mele şi a controlului pe care îl deţin asupra grendelilor cercetaşi. Chaka?

Acesta se răsuci în scaunul pivotant şi spuse:

— Mama Ţipar e la loc sigur, Zack. Putem pune o plasă deasupra bazinului, dacă vrei.

— Ştii al naibii de bine că nu e asta problema. Problema e că ţi-ai depăşit autoritatea. Eu răspund de securitatea acestei colonii...

Zâmbetul Jessicăi era aspru, dar vocea îi rămase egală şi lipsită de orice urmă de irascibilitate.

— Şi, cu toate că eu n-am avut nimic de-a face cu acordarea acestei autorităţi, am acceptat decizia. Până acum. Dar cred că despre Avalon avem mai multe de învăţat de la o creatură vie – iar acum avem icre care vor fi purtate în josul muntelui...

— *Icre?* izbucni Zack, furios. Vreau să fie distruse...

— Tu reprezinţi autoritatea civilă şi, ca atare, deţii controlul în privinţa urgenţelor obişnuite. Însă asta nu e una dintre ele, nu e nici un fel urgenţă. E vorba despre viaţa obişnuită a planetei. Sistemul ecologic se reface. Semnele au apărut de opt ani. Plante. Grăunţe purtate de minuscule umbreluţe, şi uite ce a crescut din *ele!* Nici o pasăre, dar avem specii noi de peşti şi de insecte – asta e important, aşa a arătat cândva insula. Trebuie să discutăm într-un consiliu comun, nativii tereştri şi nativii stelari...

— Adulţi şi A Doua Generaţie, rosti absent bărbatul.

— Foarte bine, dar asta e de competenţa consiliului comun. Prima şi A Doua Generaţie împreună. Sau a unei comisii

biologice. Dar nu e ceva care ţine de *reguli* sau care se supune unei decizii autocrate, dictate de panică.

— Dar...

— Lumea e a noastră. A noastră, nu doar a voastră.

— Aveam impresia că asta e o republică – nu un principat, interveni Chaka, pe un ton batjocoritor, dar blând. Şi e şi lumea noastră.

Zack închise o clipă ochii şi în cele din urmă dădu din cap.

— Bine, bine. Aveţi dreptate. Foarte bine. Vreau o acoperitoare pentru bazin. Vreau să-l informezi pe tatăl tău, imediat ce poţi lua legătura cu el. Şi o să ţinem o întrunire specială, imediat după întoarcerea lui, zise, şi puse mâna părinteşte pe braţul fetei.

Ea o lăsă să zăbovească acolo.

— Voi nu vă aduceţi aminte, nu aveţi cum, continuă el, cu un soi de resemnare, şi Jessica înţelese două lucruri: mai întâi, că era pe punctul de a primi o doză de teamă de grendeli, şi apoi, că vorbele se apropiau de o scuză pe cât de mult îi stătea lui în putinţă. E linişte şi pace de multă vreme. Vrem să rămână aşa.

Pentru binele vostru, copii.

O bătu pe braţ, apoi se uită încă o dată lung la ţipar, privindu-l cu asprime. Creatura începea să şfichiuie apa bazinului, foindu-se încoace şi încolo. De parcă ar fi căutat o cale de ieşire.

— Acoperă cu ceva bazinul ăla, mai adăugă, şi părăsi încăperea clătinând din cap.

— Are gheaţă-n cap, făcu Chaka. Ştii ce spune Ruth?

— Ce?

— Că Zack doarme într-o cameră separată. O trezeşte pe Rachel în toiul nopţii, ţipând.

— La naiba, cred că jumătate dintre cei din Prima Generaţie au coşmaruri. Războaiele Grendelice le-au încremenit în minte, zise Jessica, şi scutură din cap. O poveste îngropată de mult, omule, îngropată. La fel ca grendelii.

— Grendeli există. Pe continent sunt o grămadă. Într-o bună zi va trebui să-i înfruntăm.

— Sau o vor face copiii noştri. Cred că nu vom fi nevoiţi să ne stabilim pe continent vreme de încă multe generaţii.

— Ba da, vom fi, ripostă Chaka. Mai bine mă duc s-acopăr bazinul.

— Vrei unul?

— Va fi supărător, răspunse el, ridicând din umeri.

— Atunci las-o baltă. Nu te osteni.

Băiatul se uită la ea. Înainte de a apuca să spună ceva, îi întrerupse zumzetul unui Ţânţar care se apropia.

— Ăsta trebuie să fie frăţiorul meu, cu mostrele de icre.

— Aşa e. Cassandra, vreau o simulare a ciclului de viaţă, vorbi Chaka, plin de energie.

— Unde crezi că trăieşte creatura asta?

— Poate în Apele Adânci de la nord de Surferi.

Justin intră trântind uşa. În mâini îi clipocea apa întunecoasă dintr-un vas plin pe jumătate. În care plutea o mostră gelatinoasă de icre.

— Crăciun fericit, făcu el, cu veselie. Suntem pregătiţi?

— Aproape.

Chaka luă recipientul cu multă grijă. Extrase câteva picături din lichidul tulbure şi le plasă într-un analizor. Computerul intră în acţiune. În scurt timp, un şuvoi de apă filtrată, special pregătită, începu să curgă într-un mic bazin de pe bancul de lucru. După ce se umplu, băiatul răsturnă conţinutul recipientului în bazin.

Jessica se aşeză lângă Justin şi îi făcu cu ochiul.

— Zack m-a făcut cu ou şi cu oţet din cauza prietenului nostru alunecos.

Chaka era voinic, era cel mai puternic dintre nativii stelari, dar în timp ce lucra nu-ţi dădeai seama.

— O să disecăm una dintre icre ca să arunce Cassandra o privire. Acolo. Fereastră, te rog.

Un potop de simboluri biologice şi matematice se derulară pe lângă ei într-o mică fereastră holografică, de parcă ar fi tras cu ochiul în mintea Cassandrei. Ea compara ţiparul cu alte forme de viaţă avaloniene, inclusiv cu înspăimântătorii grendeli. Analiza icrele până la structura ADN. Deşi era de înţeles că acurateţea nu putea trece de treizeci la sută, avea să imagineze cel mai apropiat de realitate ciclu de viaţă al creaturii, incluzând hrana preferată şi o serie de momente ale dezvoltării.

Ţiparul se transforma în faţa ochilor lor: imaginea lui holografică era când acoperită de piele, când de o reţea de muşchi, când un simplu schelet, răsucindu-se sinistru prin apă. Acum era un sac gelatinos înţesat de organe interne, pentru ca în clipa următoare să nu mai fie altceva decât un sistem nervos, cu toate punctele de ramificare evidenţiate cu albastru.

Jessica îşi aprinse o ţigară. Era rulată mecanic, dar nu avea filtru. Plantaţia de tutun se întindea pe ceva mai puţin de patru hectare dintre cele aproape cinci mii acoperite de culturi din jurul Camelotului. Se iscaseră mai multe dispute în privinţa deciziei de a planta sau nu seminţele. Cei mai mulţi dintre nativii tereştri nu fumau şi detestau tutunul. Unii fuseseră de-a dreptul uimiţi aflând că la bordul navei *Geographic* se găseau asemenea seminţe. Plantarea cânepii fusese precedată de acelaşi gen de dezbateri.

Viciile omenirii o însoţiseră printre stele. Alcoolul, nicotină şi marijuana existau pe Avalon, aşa cum existau şi câmpuri cu maci şi arbuşti de coca. Pe culmile dealurilor fusese plantaţi arbori de cafea. Dintr-o perspectivă farmaceutică, cocaina şi morfina erau medicamente foarte valoroase. Cânepa era o fibră vegetală extrem de rezistentă şi de utilă. Tutunul... ei bine, tutunul era tutun.

Jessica îşi îngăduia să fumeze o ţigară sau două pe zi. Ar fi trebuit să consume de patru ori mai mult ca să apară o deteriorare clinică a ţesutului pulmonar şi oricum trecuse un secol de când cancerul nu mai curmase viaţa nimănui. Cât despre celelalte droguri... ei bine, făceau parte din istoria omenirii,

— Cumplit obicei, făcu Justin.

Ea încuviinţă dând din cap şi îl împinse către uşă.

Pompele bolboroseau anemic şi ritmic, învârtejind apa tulbure în bazinul cu icre.

Chaka era absorbit pe de-a-ntregul: din partea lui, restul lumii putea să dispară.

— Ascultă, spuse Jessica, o să luăm legătura mai târziu, da?

Ruth Moskowitz îi aştepta chiar în faţa uşii, cu o expresie nedumerită pe figura rotundă, simpatică. Era o brunetă de un metru şaptezeci, bine proporţionată. Atrăgătoare, dar nu frumoasă. Cu forme rotunde, dar nu durdulie. Competentă, dar, după toate aparenţele, nu deosebit de inteligentă. Ruth era la limită în toate privinţele şi nu se făcea remarcată decât pentru faptul că era fiica lui Zack. Îşi scoase mănuşile de lucru.

— E o frumuseţe, le zise.

— Ce e o frumuseţe? întrebă Justin.

— Ţiparul! Povestiţi-mi despre el.

— Nu-i mare lucru de povestit, vorbi Jessica. În dimineaţa asta înota pe Amazon, în amonte, ştii, chiar prin camera de zi... Oh, Amazonul e un pârâu.

— Ştiu. Am fost la voi acasă. Probabil că se îndrepta spre iazurile de deasupra cetăţuii.

— Da, chiar aşa.

— Ce-ar fi putut căuta acolo? Sus nu e nimic altceva decât gheţarul.

— Iar ai dreptate. Se ducea spre izvor să-şi depună icrele.

— Ooh. Aş vrea să fi fost acolo. Înseamnă că nu reprezintă un pericol?

— Pare destul de inofensiv. Chaka îl studiază.

— Fac pariu că tata a fost foarte agitat. Ordinul Permanent 142 al Conducerii Municipale, explică Ruth, părând nedumerită. Probabil ţi-a cerut să-l ucizi, dar văd că e încă viu.

— E adevărat, încuviinţă Jessica.

— Aş vrea să fi fost acolo, repetă Ruth.

Comcardul ei ciripi. Îl ridică şi ascultă o clipă.

— Da, tată, spuse apoi. O să-l întreb.

Îi adresă Jessicăi un zâmbet nesigur.

— Trebuie să-l întreb ceva pe Chaka...

— Bine. Pe curând.

Ruth intră în clădirea Biomed. Justin şi Jessica se priviră zâmbind.

— Aş vrea să fi fost acolo, făcu Justin, imitând vocea lui Ruth.

— Eşti rău, îi reproşă Jessica, dar râse.

Era uşor să râzi de Ruth.

— Tu eşti cea care-a uitat că a fost în cetăţuie. De fapt, a fost chiar de mai multe ori.

— Cu ani în urmă. Uite ce e, tu ai decis că nu poate fi grendel cercetaş...

— Am luat hotărârea cu toţii. Ştii că s-ar fi dus drept la Zack dac-ar fi aflat ce facem.

Justin se urcă pe scară, până deasupra bazinului numărul doi, şi agită apa cu mâna până când se apropie Hipshot, micul mascul negru din perechea de delfini, care i se frecă de mână. Îl mângâie cu prudenţă.

— Ce zici, băiete? Crezi că o să faci o tumbă cu Quanda?

Jessica se aşeză lângă el. Îşi coborâră privirile către oraşul Avalon.

Principala aşezare a coloniei se fălea acum cu aproape trei sute de locuinţe separate şi aproape în fiecare lună se mai construia încă una.

Dintre cei două sute de colonişti iniţiali rămăseseră în viaţă o sută treizeci şi şapte. Cei mai mulţi locuiau acolo, în spaţiul extins al taberei originare. Câţiva îl imitaseră pe colonelul Cadmann Weyland şi îşi construiseră locuinţe permanente în alte locuri de pe insulă. Alţii aveau cabane de vânătoare şi câte o a doua casă în preajma zonei înzăpezite. Colonia de pescuit de la Surferi era domeniul neoficial al nativilor stelari, nu tocmai un oraş separat şi nu tocmai permanent, o tabără de vară perpetuă legată de colonia principală prin Ţânţari. Dacă sistemul nervos al coloniei era alcătuit din comcarduri, autogirele numite Ţânţari, construite pe Pământ şi asamblate pe Avalon, erau sistemul ei circulator. Nu erau niciodată destui. Ca să construiască mai mulţi era nevoie de celule de alimentare, care aveau nevoie de paladiu şi de platină pentru catalizare. Acestea se procurau în urma mineritului şi a prospectărilor, ceea ce implica accesul pe continent, însă Ţânţarii nu aveau o autonomie suficientă pentru a efectua operaţiuni de rutină acolo, unde nu exista, oricum, nici o posibilitate de reîncărcare a celulelor. *Dar dacă am avea o uzină electrică şi mai multe celule de alimentare care să poată fi încărcate pe continent...*

Pentru indiferent ce ne-am dori să facem e nevoie de alte două lucruri, se gândi Jessica. Pe măsură ce îmbătrâneau primii, erau consumate din ce în ce mai multe dintre resursele coloniei, lucruri pe care le dorea Prima Generaţie, ba nu, de care *avea nevoie,* lăsând tot mai puţin pentru investiţiile în viitor.

Cred că suntem bogaţi, îşi spuse, amintindu-şi de imaginile sărăciei de pe Pământ păstrate în memoria Cassandrei. *Pământenii ar numi locul ăsta Paradis. Iar primii nu vor trăi la nesfârşit.* Îşi alungă gândul tot atât de repede cum îi venise în minte. Părea morbid. *Avem Ţânţarii şi comcardurile. O avem cu toţii pe Cassandra şi avem toate bibliotecile pe de Vechiul Pământ, avem tot ce-au învăţat oamenii înainte de a-l lăsa primii în urmă, aducându-ne aici. Încă mai suntem o comunitate unică, dacă închizi un ochi şi îl mijeşti puţin pe celălalt.*

O singură comunitate, dar acum existau mai multe locuri unde se putea trăi. Jessica prefera aşezarea iniţială – centrul nervos. Surferi era frumos şi palpita de viaţă, avea o uşoară tentă japoneză, era domeniul celei de A Doua Generaţii.

Aşezarea din munţi (în momentul acela stăteau acolo sus treizeci şi cinci de oameni!) era minunată, se putea schia aproape tot anul. În cinci ani putea să devină un loc de vânătoare – vegetaţia se stabilizase. Căprioarele, elanii şi urşii erau eliberaţi treptat pe câmpii şi în lunci. Unii aveau să supravieţuiască; unii aveau să capete vigoare. Toată lumea era de acord că, în momentul când turmele şi cirezile aveau să ajungă într-o situaţie echilibrată, puteau dezgheţa câţiva embrioni de lup, să formeze o haită. În privinţa momentului potrivit se purtau dispute aprinse, iar deocamdată câştigase „nu încă”. Dar asta nu era o problemă care să adâncească prăpastia dintre generaţii. Nu încă. Războaiele generaţiilor porneau de la alte lucruri.

Existau două sute optzeci de „copii” din A Doua Generaţie, o medie de patru pentru fiecare femeie care supravieţuise Războaielor Grendelice.

O realizare eroică, într-adevăr, medită ea cu cinism. Iar dintre cei o sută cincizeci de „copii” de sex feminin, aproape jumătate aveau deja la rândul lor copii, un plus de şaptezeci de descendenţi, pentru a se ajunge la un total de patru sute optzeci de locuitori care fie emigraseră, fie se născuseră acolo, pe cea de a patra planetă a stelei numite Tau Ceti. *Şi, din câte ştim noi, reprezentăm întregul univers. Cred că asta-l macină de fapt pe Zack. Şi pe tata. Unde e Terra în toate astea? Nu ne sună niciodată, nu ne scrie niciodată...*

În locul şi în momentul acela, sunetele şi mirosurile vieţii ţineau în întregime de rutină. Vitele erau la păşune, câinii cutreierau pe străzi în haite – şi nu exista nici un animal care să nu fi fost bine hrănit. Copii pe jumătate dezbrăcaţi se jucau în praful extraterestru, la zece ani-lumină distanţă de cele mai apropiate rude care nu se aflau pe Avalon.

Viaţa mergea înainte.

Mirosurile, sunetele şi priveliştile de pe Camelot nu erau cu mult diferite de cele captate în înregistrările holografice de pe Pământ. Soarele era o idee mai strălucitor. Şi, din câte povestea tatăl ei, umbrele erau mai bine conturate şi mai albastre.

Dar grendelii voraci despuiaseră insula pe care omul o crezuse uşor de cucerit. Viermii tereştri înfrânseseră anelidele locale în lupta pentru supremaţia asupra solului. Greierii pământeni ţârâiau noaptea. Ciorile fuseseră văzute atacând cuiburile de pterodoni de la altitudini mici, distrugându-le ouăle în lupta pentru teritoriu.

După Războaiele Grendelice, primii îşi ajutaseră tot timpul creaturile importate. Încă mai apăreau dispute între nativii tereştri şi cei stelari, întrebarea fiind dacă nu le sprijiniseră prea mult în competiţia cu formele de viaţă indigene, însă era greu să-i învinuieşti fiindcă favorizaseră făpturi pământene familiare în lupta cu cele avaloniene. Sonomii, larvele grendelilor, păruseră atât de inofensivi până în momentul în care începuseră să se transforme... cine ar fi crezut că aveau să le crească gheare şi colţi? Aşa că urmase un adevărat masacru. Creaturile Pământului dominau pe de-a-ntregul Camelotul, mica insulă ce nu reprezenta decât un colţ al Avalonului.

Justin se ridică şi se întinse alene.

— Mă duc să-i fac o vizită lui Carlos. Tu rămâi aici?

— Evident.

Jessica îşi scoase sandalele şi pantalonii. Purta un slip de un albastru strălucitor, într-un superb contrast cu picioarele ei lungi, musculoase şi bronzate. Fără să împroaşte nici măcar o picătură de apă, se lăsă să alunece în bazinul unde se aflau Quanda şi Hipshot, care plutiră imediat spre ea, dornici s-o studieze. Se scufundă, apoi ieşi la suprafaţă, scuipând o gură de apă.

— N-ar trebui să dureze mai mult de o oră, o oră şi ceva, până când vom primi rapoartele preliminare. Minţile iscoditoare vor să afle.

— Ai citit din nou tabloidele acelea.

— Cea mai importantă realizare culturală a veacului douăzeci. Se pare că-şi petreceau tot timpul vânând ceva numit Bigfoot, sau triangulând apariţiile lui Elvis.

— Ale cui?

— Ale unui cântăreţ de muzică pop de la jumătatea secolului douăzeci. Mort de celebritate.

— Aşa cum o să păţim şi noi, cu toţii.

— În locul ăsta unde nu se întâmplă nimic? Puţin probabil.

Dispăru sub apă. Quanda se strecură sub ea. Fata se agăţă de o aripioară şi delfinul o purtă în spate, oferindu-i un tur al bazinului.

3.
GHEAŢĂ ÎN CAP

Toate familiile fericite se aseamănă între ele. Fiecare familie nefericită, însă, este nefericită în felul ei.

LEV TOLSTOI, *Anna Karenina*

Justin se îndreptă spre strada principală a oraşului Avalon chicotind. Jess îl amuza. Salvarea ţiparului era un gest care-i stătea în fire. O făcuse numai că să i se opună lui Zack? Toate acţiunile ei aveau de obicei mai multe motive.

Se trase deoparte răsucindu-se şi lăsă să se scurgă pe lângă el un şuvoi de copii pe jumătate dezbrăcaţi, băieţei şi fetiţe care jucau un soi de leapşă, o variantă generată spontan. Chicoteau şi cântau, se împiedicau şi se rostogoleau, ignorându-şi gambele şi umerii învineţiţi. Jocul putea să continue până la miezul nopţii, când avea să-i pună capăt oboseala, nu pericolele. Grendelii erau morţi. Singurele creaturi care *i-ar fi putut* face rău unui copil din rasa umană erau câinii, dar ei *nu-i atacau.* Copiii nu fuseseră niciodată mai în siguranţă şi nici preţuiţi mai mult.

Străzile din Camelot erau largi şi bine pavate, cu grădini particulare în care legumele şi fructele erau îngrijite ca să dea în floare. De-a lungul fiecărui trotuar se îngrămădeau sere personale şi ateliere dedicate hobby-urilor.

Grădina preferată de Justin se afla în spatele locuinţei lui Carolyn McAndrews. Ea cultiva trandafiri, garoafe, lalele şi margarete, înşiruite ordonat de-a lungul brazdelor. În interiorul pereţilor din folie de plastic ai serei se adăpostea cea mai frumoasă – şi singura – colecţie de orhidee de pe Avalon. Înăuntru se mişcau siluete umane: Carolyn însăşi, urmată îndeaproape de micul grup al copiilor ei. Avea şapte în total, trei concepuţi *la repezeală,* după Războaie, şi alţi patru aduşi pe lume într-o manieră mult mai lejeră. Cel mai mic abia ieşise din scutece. Cei doi mai mari aveau, la rândul lor, copii. Coleen, cea mai mică din primul grup, încă mai locuia acasă, dar în ultima vreme îşi petrecea majoritatea timpului studiind. Îşi dorea să se întoarcă printre stele.

O să se maturizeze şi o să treacă peste asta, se gândi Justin. El o făcuse. Nu era posibil, nu atunci, nu în timpul vieţii ei. Erau pur şi simplu prea multe de făcut în lumea aceea înainte de a putea reconstrui şi realimenta nava *Geographic* – fapt dincolo de care se afla o problemă imposibil de rezolvat. Călătoria cu viteze subluminice însemna decenii întregi petrecute printre stele. Stăteai treaz şi mureai de plictiseală, sau intrai în somnul criogenic şi riscai să fii afectat de instabilitatea hibernării. *Gheaţă în cap.* Se cutremură.

Zări o mişcare dincolo de folia de plastic şi grăbi pasul. Carolyn McAndrews ieşea din seră. Dispăru din vedere înainte de a-şi face ea apariţia.

Până la vârsta de doisprezece ani, îi fusese ca o mătuşă. O simţise retrăgându-se, fără să priceapă de ce. Se descurca bine cu copiii, dar nu le făcea faţă adulţilor. Era vătămată, şi ştia. Suferea de pe urma instabilităţii hibernării, dacă preferai o exprimare politicoasă, avea cristale de gheaţă în creier dacă alegeai acurateţea şi avea gheaţă în cap dacă voiai să fii grosolan, însă era vorba despre unul şi acelaşi lucru. Care îi afecta pe *toţi.* Îşi aducea aminte de şocul din momentul în care aflase. Căuta altceva prin computer, dăduse peste nişte fişiere personale şi...

Părinţii lui, Zack, adulţii, toţi erau afectaţi, nici unul nu voia să se încreadă în propria sa putere de discernământ. Cum să supravieţuiască? Gândind în avans, apelând la judecata întregului grup. Instituind reguli; discutând despre ele; schimbându-le la nesfârşit. Urmându-le orbeşte în momentele de criză.

Nu era ereditar. Carolyn avusese dreptate când spusese: „Dar fac copii sănătoşi...” Carolyn şi sora ei Phyllis – răposata ei soră Phyllis, ucisă în ultimele minute ale Războaielor Grendelice – intraseră în somnul criogenic, fiind două dintre cele mai reuşite şi mai inteligente fiinţe omeneşti de pe Pământ, şi se treziseră cu stabilitatea emoţională zdruncinată. Alţii îşi pierduseră capacitatea de a gândi – judecau greşit sau erau pur şi simplu idioţi.

Dar noi n-avem cristale de gheaţă în creier, cugetă Justin. *Nu trebuie să stabilim reguli şi să le urmăm orbeşte.* Fusese şocat când înţelesese pentru prima oară. Acum le-o spuneau grendelilor cercetaşi, când ajungeau la vârsta potrivită. Era marele secret: *adulţii au gheaţă în creier.*

Fiecare întoarcere în furnicarul oraşului i se părea liniştitoare... Într-un mod straniu, *prea* liniştitoare. Pe insulă erai pretutindeni *în siguranţă,* într-o siguranţă uneori enervantă.

Într-o lume cu mai puţin de cinci sute de oameni, totul ajungea obositor de familiar, fiecare detaliu, fiecare imagine, fiecare chip, totul îţi venea pe de-a-ntregul în minte cu prea multă promptitudine. Se apropia de o casă pe care o văzuse de mii şi mii de ori. Îi venea în minte şi i-o părăsea cu atât de puţin efort încât părea o extensie a propriului său trup.

Corpul clădirii era construit din aceeaşi structură prefabricată de nuiele folosită de majoritatea coloniştilor din Prima Generaţie. Exteriorul fusese modificat de-a lungul anilor, fiind acoperit cu piatră aparentă astfel încât să imite roca dislocată prin explozie şi adusă dintr-o carieră îndepărtată. Iar o parte chiar *fusese* dislocată prin explozie şi adusă dintr-o carieră îndepărtată.

Veranda era lată. Exista o banchetă-balansoar, umbrită de o copertină dungată.

— Hei, Carlos! strigă Justin în timp ce sărea gardul, ajutându-se de o singură mână.

Când ajunse în capul scărilor, încă nu-i răspunsese nimeni. Îşi vârî capul şi se uită în jur.

Simţi miros de cafea.

Casa era căminul lui în aceeaşi măsură ca Faleza lui Cadmann. Obişnuia să petreacă acolo două sau trei nopţi pe săptămână. Avea şaptesprezece ani, unsprezece ani avalonieni, când se mutase la Surferi. Pietrele roase de vreme şi scândurile încă mai miroseau a acasă pentru el. Pe Faleza lui Cadmann se simţea rar aroma cafelei, dar în casa aceea era prezentă întotdeauna.

Când avea opt ani, gustul cafelei îl şocase. Jessica şi alţi nativi stelari se obişnuiseră cu el, dar Justin nu reuşise. Cafeaua era amară. Însă îi plăcea mirosul.

Casa era înţesată de mărunţişuri sculptate în piatră, în lemn de arbust ghimpos şi în cochilii de scoici. Sub o fereastră largă şi deasupra unui şir de jocuri de puzzle topologice complexe, modelate din plastic compozit, era un raft cu sculpturi stranii, din oase de grendel. Erau şi hipercuburi dezasamblate pentru a fi convertite în sticle Klein şi noduri gordiene pe care numai Cassandra le-ar fi putut desface. Fiecare centimetru de perete era acoperit cu delicii lucrate de mână. Marea majoritate a rezul-

tatelor acelei creativităţi incredibile i se datorau unei singure minţi. Cea a lui Carlos Martinez.

În drum spre atelier, trecu pe lângă dormitorul lui Carlos. Patul lat, spaţios, era rareori folosit de o sigură persoană. Carlos, „unchiul” lui Justin, se însurase o singură dată: mersese „pe cataracte” cu Bobbie Kanagawa. Căsătoria lui însemnase şase ore de extaz, anulat de asaltul sângeros al unui grendel.

Înregistrarea holografică a acelui eveniment cumplit era o vizionare obligatorie. Tiparele atacului fuseseră analizate la nesfârşit. Era o prelegere pe care o ascultaseră cu toţii, de prea multe ori.

Carlos se însurase o singură dată şi rămăsese văduv în aceeaşi zi, dar avea o jumătate de duzină de copii recunoscuţi. Unii locuiau împreună cu el, alţii stăteau cu mamele lor. Se zvonea că ar fi avut chiar mai mulţi. Nu puteai ştii niciodată sigur cine dormise în patul acela. *Gârneţii săi aduceau un profit imens pentru investiţia făcută...*

Huruitul burghiului de mare putere devenea tot mai intens şi mai vibrant pe măsură ce se apropia de atelierul cu cupolă înaltă din spatele casei.

Cărăruia care îl lega de locuinţă era plină de sculpturi. Zeiţe goale dansând cu satiri de rocă vulcanică. Oraşe din nori, cioplite în manieră impresionistă dintr-un fel de lemn spongios aruncat de apă pe ţărm. Erupţia Vezuviului, dăltuită într-un os imens, adus cu ani în urmă de pe continent.

Înainte de a părăsi Pământul cu destinaţia Avalon, Carlos era un sculptor în lemn talentat. În decursul vremii, căpătase o îndemânare deosebită în prelucrarea metalelor, modelarea sticlei şi transformarea în artă a unor lucruri găsite. Era fără nici o îndoială primul artist plastic din Camelot. Probabil că pe Avalon nu exista nici măcar o singură casă în care să nu se găsească o aplică, o lampă, o sculptură sau o plăcuţă semnată cu scrisul lui degajat.

Katya Martinez deschise uşa atelierului înainte de a apuca Justin să intre. Masca şi pantalonii largi de protecţie îi ascundeau părul roşu ca flacăra şi trupul desăvârşit. Avea cu o lună mai puţin decât cei nouăsprezece ani tereştri ai lui Justin – sau în jur de douăsprezece cicluri avaloniene. Era atletică, ceea ce o făcea atrăgătoare într-un fel ce nu-i putea fi niciodată propriu lui Trish, care ridica greutăţi.

Mama Katyei murise destul de demult pentru ca Justin să o ţină minte, dar o auzise pe ea povestind. Trei colonişti din Prima Generaţie muriseră din pricina atacurilor cerebrale pe durata a patru zile, iar unul dintre aceştia fusese, la vremea respectivă, iubitul Carlottei Noian. Aveau gheaţă în cap: arterele vătămate din creierul lor rezistau câţiva ani, apoi se rupeau. Carlotta se prăbuşise, moartă, în timpul triplei înmormântări, ridicând numărul morţilor la patru.

Katya crescuse în casa aceea, fără nici o femeie care să-i servească drept model, sau, după alte păreri, având parte de prea multe, dar nu avusese niciodată vreun dubiu în privinţa sexului căruia îi aparţinea. Ani de-a rândul, Justin se gândise la ea ca la o altă soră, cum era Jessica. Apoi, într-o bună zi, asta se schimbase cu mare repeziciune...

În atelierul din spatele ei izbucni o flamă, conturând două siluete de sudori în echipament de protecţie.

— Katya. Cum merge opera aniversară?

Ea îşi ridică masca şi îi zâmbi larg, cu ochii căprui radiind. De la discuţia lor plină de aluzii trecuseră câteva luni.

— E fantastic. Tata sudează chiar acum Madagascarul la locul lui.

— Să-mi pun şi eu echipamentul de protecţie. Am coborât pentru două ore – m-am gândit să vă salut.

Katya dădu din cap cu entuziasm şi se strecură pe lângă el. Justin îşi puse pantalonii grei, ţesuţi din bumbac, şi le legă centura în faţă. Când termină, ea se întorsese deja şi îi întindea o cutie de bere. Băură uitându-se unul la altul.

— Credeam că-i duci pe grendelii cercetaşi să petreacă o noapte în aer liber.

— Am fost. N-ai auzit alarma?

— Alarmă? făcu ea, şi-şi îndepărtă o şuviţă stacojie de pe faţă, apoi sorbi prelung din bere. Nu. Ce s-a-ntâmplat?

— Un ţipar mare. A urcat în sus pe Miskatonic şi a intrat pe Amazon, a trecut chiar prin fortăreaţă. L-am capturat. Pare inofensiv, dar e primul carnivor de dimensiunea unui grendel pe care l-am văzut pe insulă, şi trebuie să i se acorde atenţie...

— E la Acvatica?

— Da.

Azvârli punga goală la gunoi. O aruncare reuşită.

— Să mă ţii la curent, zise şi îi deschise uşa.

Justin fu extrem de conştient de atingerea degetelor fetei, care îi măturară coapsa când trecu pe lângă ea.

Patru siluete întunecate erau ghemuite în jurul unui basorelief metalic curbat, de doi metri şi jumătate, care reprezenta continentul african. Obiectul imens avea să fie în curând ataşat la globul terestru în construcţie, plasat la nord de poarta principală a Camelotului. Vinciurile din plafon ţineau Madagascarul la locul lui în timp ce unul dintre bărbaţi îi dirija pe ceilalţi cu fluturări de mână.

Aparatele de sudură cu plasmă sfârâiau, fixând piesa. Metalul se scurgea în pârâiaşe strălucitoare, iar aerul şuiera, plin de mirosul fierului încins. Justin îşi trase mănuşile şi se grăbi să-i ajute.

— *Hola,* Carlos!

— *Hola,* Justin. *Que tal? Como estas?*

Carlos îşi desprinse privirea de machetă doar o clipă. Aproape instantaneu se auzi un bâzâit strident, supărător.

— *Un momentito...*

Vinciul nu funcţiona aşa cum ar fi trebuit şi Madagascarul, o bucată de fier de aproape un metru – şi peste o sută de kilograme – coborî prea mult.

Carlos şi Justin o prinseră cu mănuşile lor izolatoare, argintii, de partea de jos, unde metalul mai fumega încă, şi o ridicară. Căldura pulsa flămândă în degetele lor, dar nu îi ardea.

— Deasupra! Deasupra!

Asistenţii prinseră două cleme la locul potrivit şi Madagascarul se realinie.

Aparatele de sudură sfârâiau. Carlos îşi feri faţa de lumina intensă.

Îşi scoase mănuşile. Cea mai importantă treabă odată încheiată, aparatele asistenţilor săi zumzăiră sudând câte ceva pe ici, pe colo, apoi răciră locul cu jeturi de apă, pentru a trece la lustruit.

Carlos îi întinse lui Justin o mână musculoasă, cu palma lată.

— Nu te aşteptam până poimâine. Urmează Australia.

— O să mă-ntorc.

Carlos se îndepărtă de glob, lăsându-l în seama artiştilor mai tineri. Continentul african atingea uşor tavanul.

Pe peretele opus erau schiţele Australiei.

— Aţi terminat forma principală de turnare?

— Nu, oftă el. Asta e ceea ce vreau de la tine. Probabil două zile de muncă. Pe urmă poate fi turnată. Şi apoi... zise, şi ridică din umeri. E aproape gata. A trecut un an. Terminăm, probabil, peste încă o lună.

Justin îşi bătu mentorul cu palma pe umăr. Carlos Martinez era din America Latină, cu gene predominant africane. Chiar şi cu şuviţe cărunte în păr continua să fie revoltător de chipeş. Era cel mai bun prieten al lui Cadmann Weyland. Avea vreo cincizeci şi cinci de ani tereştri, adică treizeci şi cinci de ani avalonieni, şi era într-o formă fizică decentă, dar Justin ştia că atunci când trăgea cu ochiul la A Doua Generaţie de colonişti, şi mai ales la femeile tinere, îşi simţea anii.

Pe faţă i se citea o urmă de tristeţe. Poate fiindcă era atât de aproape de îndeplinirea unui vis? Uneori se întâmpla aşa...

— *Cual es su problema, Tio?*

Carlos chicoti.

— De ani de zile vreau să construiesc globul ăsta. Ştii, pe drumul dinspre nord o să fie într-o bună zi o răscruce. Poarta unei metropole. Avem Surferi şi colonia de pe munte... Va fi curând o creştere explozivă a populaţiei, pe măsură ce A Doua Generaţie dă naştere tot mai multor copii. În cincisprezece ani, ohoho.

— Extraordinar, nu-i aşa? Şi câţi dintre acei *bambinos* vor fi ai tăi?

În zâmbetul lui Carlos era o doză bine calculată de mister.

— Şase de care sunt sigur. Scanarea genetică nu-i dorită de toată lumea, aşa că, cine poate şti?

— Cassandra, răspunse Justin.

— Dar ea n-o să spună.

— Se simte o boare din aroma Noii Guinee, zise Justin chicotind.

Carlos arătă spre tinerii care lucrau în atelierul lui, bărbaţi şi femei.

— Şi ei sunt copiii mei. Nu aşa cum e Katya, ci aşa cum eşti tu. Învaţă să sculpteze. Învaţă istorie. Sunt cei cărora le pasă.

— Vor veni şi ceilalţi.

— Sper. Ei, ce poate face unchiul Carlos pentru tine?

Justin îi povesti cum stăteau lucrurile cu ţiparul.

— Zack vrea să-l ucidă cât mai curând. Să-i distrugă icrele.

— Reflexul zvâcnirii genunchiului. O să tratez cu el. Tatăl tău o să vrea să fie studiată creatura.

Carlos medită o clipă.

— Totuşi, s-ar putea să ceară distrugerea icrelor. Nu se poate şti ce-o să iasă din ele.

— Ţipari.

— Sonomii se transformă în grendeli. Nu avem nici un exemplu de creatură periculoasă în stadiul de larvă şi inofensivă ca adult, dar...

— Îţi înţeleg punctul de vedere, însă nu sunt de acord. Şi tocmai asta e. Credem că la întrunirea consiliului o ne certăm pe tema asta şi *eu* aş vrea să apelăm la vot, neoficial, ca să ştim cum stăm.

— Care e problema?

— Problema este că ţiparul e *al nostru.* Insula e realmente a noastră – noi o s-o moştenim. Şi nu putem ucide pur şi simplu tot ce înoată în susul râului şi tot ce vine în zbor de pe continent. În cele din urmă va trebui să aflăm cum putem trăi în armonie cu planeta asta, sau vom rămâne blocaţi aici pe insulă pentru totdeauna.

— Aţi putea rămâne cu uşurinţă timp de zece generaţii, sublinie Carlos. E pământ din belşug.

— Nu *vrem* asta.

— Unii dintre voi nu vor.

— La naiba, unii înseamnă aproape toţi, făcu Justin. Începând cu mine.

Bărbatul îl privi cercetător.

— Nu te condamn, spuse în cele din urmă. Ascultă-mă: cred că tatăl tău o să fie de partea voastră, el e de părere că puterea înseamnă siguranţă. Iar cunoaşterea înseamnă putere.

— Vrei să spui că lui Zack i-ar plăcea să-şi ascundă capul în nisip?

— Îl poţi condamna pe de-a-ntregul?

Ţâşni un arc de scântei, transformând podeaua în cerul unei nopţi de vară. Stelele pieriră.

— Noi aproape c-am pierdut, *amigo,* rosti Carlos cu voce scăzută, privind la Madagascar. Facem multă zarvă povestind cât de eroic a fost totul. Dar trebuie să citeşti printre rânduri.

Privirea lui era de un calm ucigător.

— Aproape c-am pierdut.

— Ştiu că a fost „greu”...

— Nu. N-am spus c-a fost „greu”. Nici că „a fost o luptă”. Am zis că *aproape am pierdut.* Noi toţi. Nimiciţi. Dacă norocul

nostru n-ar fi fost tocmai comportamentul grendelilor – faptul că-i poţi scoate din minţi cu mirosul propriei lor *viteze* ar fi măcelărit tot ce e viu pe insula asta.

Carlos se aşeză pe marginea uneia dintre banchete, luă un termos şi îi deşurubă capacul să soarbă o înghiţitură. Trecu în revistă componentele globului pământesc împrăştiate prin atelierul lui. Într-un colţ era India, mama civilizaţiei omului. De tavan era atârnată Africa, probabil mama omenirii. În nordul coloniei, deja plasate la locurile lor, erau Europa, cea care dăduse naştere metodologiei ştiinţifice, şi cele două Americi, creatoarele tehnologiilor care-i purtaseră în cele din urmă printre stele.

În clipa aceea părea bătrân, pradă unei oboseli profunde; dar lumina care îi licărea în ochi era aproape extatică.

— Pentru casa noastră, toastă, şi sorbi îndelung.

Avea părul de la tâmple aproape alb şi pielea de pe antebraţe părea să i se fi desprins de muşchii subţiri şi flexibili, ca de sârmă.

— Eu n-o să mai revăd niciodată Pământul, *muchacho.* Iar pentru tine el e o abstracţie. Un loc despre care povestesc bătrânii. Vă arătăm fotografii, vă derulăm înregistrări. Voci moarte ale unor oameni morţi. Dar a fost căminul nostru.

— N-am mai primit veşti de pe Pământ de douăzeci de ani, spuse Justin, ruşinându-se instantaneu pentru batjocura care i se strecurase în glas.

— Nici măcar un cuvinţel, încuviinţă Carlos, sobru. Iar asta înseamnă altceva pentru fiecare dintre noi. Pe vremea Războaielor Grendelice, tot ce conta era că nu ne puteam întoarce acasă şi că nu puteam câştiga. Urma să pierim cu toţii şi n-avea să existe nimeni care să ne îngroape oasele. Voiam să murim aici, să devenim o parte a solului... dar nu ca rahat de grendel, adăugă, şi râse răguşit. Oricum, la întrunirea din seara asta te rog să înţelegi de ce suntem aşa cum suntem. Dacă vă protejăm prea mult, o facem fiindcă voi reprezentaţi tot ce avem.

Justin dădu din cap.

— Foarte bine, *amigo,* dar nu uita: nu puteţi continua să luaţi decizii în numele nostru. Şi cu cât sunteţi mai înspăimântaţi cu atât aţi face mai bine să ne lăsaţi să ne maturizăm.

— Îmi amintesc cum eram la vârsta ta. Atât de îngâmfat. Atât de... invulnerabil. Asta a fost înainte de a muri Bobbie, şi n-am putut face nimic ca s-o salvez.

Îşi înclină capul, să se poată holba la podea.

— Şi ştii ce? A fost o clipă în care am simţit cu atâta claritate gustul propriei mele morţi, când a fost atât de... reală, încât aş fi renunţat la orice.

Se întrerupse.

— Până şi la Bobbie. Pentru alte câteva secunde de viaţă.

Bău din nou. Băiatul simţi mirosul de fermentaţie din termos.

— Niciodată nu te mai vezi pe tine însuţi în acelaşi fel, *amigo.* Niciodată nu mai înţelegi lucrurile exact ca atunci, continuă el, şi zâmbi pe jumătate, bătându-şi joc de durerea din propria sa voce. Voi sunteţi tot ce ne-a mai rămas, murmură. Şi, pur şi simplu, poate asta e tot ce există.

Se ridică în picioare, ca şi cum ar fi fost conştient că aproape trecuse dincolo de o linie invizibilă.

— Înapoi la lucru, rosti cu asprime.

Justin făcu semn cu degetul mare către glob.

— Arată bine, aruncă peste umăr, în drum spre uşă.

O lăsă să se trântească în urma lui.

Prima baracă în care se adăpostise comul fusese o construcţie fragilă, de tablă şi lemn, dar asta se întâmpla înainte de Războaiele Grendelice. În prezent, sistemul de comunicare şi computerele erau găzduite într-o fortăreaţă cu pereţi de piatră, uşi masive şi ferestre mici. Deasupra fiecărei intrări se afla o mică încăpere plină cu bolovani şi prundiş, poziţionaţi astfel încât să cadă peste orice potenţial invadator.

Farsorii Veseli umpluseră o dată una dintre acele încăperi cu bumbac ud. Urmăriseră prin videocamere intrarea lui Joe şi Edgar Sikes în cursă. Şocul şi groaza din primul moment, apoi râsetele, bărbatul şi băiatul afundaţi până la brâu în bumbac ud şi aruncând cu şomoioage din el unul într-altul... dar lui Zack şi celorlalţi nativi tereştri nu li se păruse amuzant. Repercusiunile nu încetaseră luni întregi şi accesul în centrul de control al comunicaţilor era acum monitorizat de camere TV, Cassandra înregistra totul şi nu puteai să intri decât cu permisiunea operatorilor de serviciu.

Din centrul de comunicaţii erau controlate toate contactele cu *Geographic,* nava spaţială de tip Orion care continua să orbiteze deasupra capetelor lor, cu ramificaţiile coloniei din întreaga insulă şi cu aparatura automată de minerit de pe continent. Panoul principal de comunicaţii era şi centrul de

apărare a coloniei, şi în faţa lui se afla întotdeauna cineva, ca dublură umană a sistemului defensiv al computerului-mamă. Nimic din toate astea nu fusese necesar vreme de douăzeci de ani.

Reguli, se gândi Justin, apăsând butonul soneriei. *Îşi stabilesc reguli. Perfecte pentru ei, dar acum trebuie să stăm de veghe alături de primii, cu schimbul.* Nu era o misiune grea şi, în particular, Justin aprecia timpul impus pentru lectură şi studiu pe care îl oferea supravegherea comului, însă acesta era un alt aspect al disputei dintre nativii stelari şi nativii tereştri.

Edgar Sikes deschise uşa.

— Hei, îţi cer o favoare. Trebuie să vorbesc cu tata.

Celălalt nu păru surprins.

— Nu se poate. Cadmann e în sud, asta e singura adresă pe care ne-a lăsat-o.

Edgar avea optsprezece ani, era scund, îndesat şi al naibii de inteligent. O rană din copilărie îl împiedicase să facă sport de la o vârstă fragedă şi avea reputaţia că era mai interesat de computere decât de oameni, o cunoştinţă utilă dacă aveai nevoie de informaţii, dar niciodată primul pe lista invitaţilor la o petrecere. Era cu foarte puţin mai tânăr decât Justin. Nu fuseseră niciodată foarte apropiaţi, dar tatăl lui Edgar, Joe, era în momentul acela căsătorit cu Linda, sora vitregă a lui Justin. Iar acesta din urmă nu ştia sigur ce relaţie de rudenie se crease astfel între el şi Edgar. Dar era destul de apropiată ca să-i poată cere o favoare.

— Să discutăm.

Edgar ridică din umeri şi se trase într-o parte.

— Salut, Justin-san.

Nu era de mirare să-l găseşti pe Toshiro Tanaka la controlul comului. El nu dormea, cel puţin nu înainte de se apropia zorile, şi nu pentru multă vreme. Profita: alţi nativi stelari apelau la el să le ţină locul la centrul de control. Stătea oricum singur toată noaptea, citind sau jucând jocuri pe computer, iar preluarea schimbului altcuiva crea obligaţii. Aidoma lui Carlos, Toshiro nu ducea niciodată lipsă de ceai sau de cafea.

— Salut, Toshiro-san.

Justin îşi reţinu un zâmbet. Nu era pe de-a-ntregul sigur cum ar fi trebuit să interpreteze noul interes manifestat de celălalt. Toshiro era întotdeauna politicos şi zâmbea mereu, dar Justin citise despre manierele din cultura Tokagawa, care părea să-l

fascineze pe japonez. Oamenii ăia zâmbeau întotdeauna, chiar şi atunci când se pregăteau să te ciopârţească atât cât era nevoie ca să-ţi scoată ficatul.

— Le-ai povestit despre ţipar? V-a povestit, Joe?

— Puţin, răspunse cel întrebat. Şi tu l-ai văzut. Povesteşte-ne.

Joe se lăfăia tolănit pe o sculptură masivă, un scaun şi un taburet cioplite de Carlos din fibra tare, densă şi răsucită a rădăcinilor unui copac coamă-de-cal. Artistul îl instalase acolo pentru timpul în care stătea el însuşi de veghe. Fundurile, cizmele şi coatele îl lustruiseră şi îl zgâriaseră, dar Justin credea că avea să reziste la fel de mult ca Avalonul.

Joe Sikes era cărunt, cu umeri căzuţi şi cu un început de burtă, în ciuda bunelor lui intenţii. Era unul dintre cei trei eroi ai Războaielor Grendelice, ocupând locul aflat imediat sub Carlos şi nu cu foarte mult sub însuşi Cadmann Weyland. Generaţia lui Justin îşi făcea un crez din faptul că toţi primii aveau gheaţă în capete, dar nu era uşor să-ţi dai seama ce handicap îi crea asta lui Joe Sikes. Îndoiala de sine specifică Primei Generaţii îl deranja mai puţin decât pe oricine altcineva, cu excepţia lui Cadmann. Părea să lucreze întotdeauna la ceva. Era foarte priceput în privinţa dezvoltării industriale, care includea menţinerea şi înfiinţarea minelor de pe continent, iar Justin găsea că era întotdeauna uşor să stai de vorbă cu el.

Ceea ce se schimbase, într-un fel, când devenise limpede că Sikes şi Linda aveau ceva mai mult decât o relaţie întâmplătoare. Justin nu reuşise niciodată să-şi justifice resentimentele altfel decât simţind că Joe era al naibii de bătrân pentru ea. *Şi făcea parte din Prima Generaţie, generaţia cu mintea vătămată.*

— Distracţie din belşug, povesti el. Pe Zack era cât pe ce să-l apuce pandaliile. „Omorâţi-l! Omorâţi-l! Aţi primit ordine, cunoaşteţi regulile, ucideţi-l!”

— Mă bucur că n-aţi făcut-o, spuse Edgar, şi apăsă pe tastele computerului, iar pe ecran se ondulă imaginea Marii Mame Ţipar. Pare suficient de inofensivă. Poate-o să mai aflăm câte ceva.

Joe Sikes îşi exprimă acordul printr-un mormăit.

— Dar continentul încă ne mai face probleme. Daţi-i lui Zack prea multe lucruri la care să se gândească şi-o să supraîncărcăm sistemul.

— Nu-i posibilă vreo legătură, zise Edgar, şi ridică degetul mare spre ecran, unde ţiparul înota fără încetare, dând ocol bazinului. *Asta* n-o să explodeze nicidecum.

Ce spui?

— Să explodeze? făcu Justin.

— Ei, sunt de acord şi acum, se pronunţă Joe. Dar Zack s-ar putea să nu fie. Justin, asta o să-ţi placă.

— Da, spuse Toshiro. Cât se poate de serios. Complicat.

— Despre ce tot vorbiţi? întrebă Justin.

— Linda lucrează la o chestie nouă în sala de manipulare a roboţilor, aşteaptă să-ţi explice ea, răspunse Joe Sikes. Am avut câteva probleme minore în zona minelor şi înainte. Acum e una majoră, dar poate că, în esenţă, e vorba de acelaşi lucru.

— Ceea ce o să rezolve lucrurile într-o măsură suficientă, zise Toshiro.

— Pari îngrijorat.

— Preocupat. E un impediment frustrant, vorbi el, ridicând din umeri.

— La naiba, indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să trăieşti destul de mult ca să te-ntorci în Japonia, interveni Justin. Poţi să nu-ţi mai faci nici o grijă.

Toshiro îi adresă un zâmbet politicos.

— Ei, ăsta-i adevărul. Vrei să mergem acasă împreună?

— Mulţumesc, sunt de serviciu aici.

Justin dădu din cap şi traversă imensa încăpere centrală de control, îndreptându-se spre uşa verde din capătul opus.

— N-a fost foarte frumos din partea ta, îi spuse Joe Sikes, arătând cu o zvâcnire a capului spre Toshiro, acum absorbit de un soi de joc computerizat cu luptători japonezi din epoca medievală.

— Păi, da, ai dreptate, dar e totuşi adevărat. Nu există nici o modalitate de a dezvolta industria într-o asemenea măsură încă să pornim nava *Geographic* şi să mergem înapoi pe Pământ sau oriunde altundeva. Nu vreau să spun că eu *aş pleca.* Şi nu-mi dau seama de ce doreşte *el.*

Edgar Sikes ridică din umeri.

— Şi eu sunt uimit. L-am întrebat o dată.

— Ce-a spus?

— Strămoşii.

— Cum?

— Strămoşii lui. N-aş putea zice că-l condamn. Cum te-ai simţi dac-ai fi singurul copil alb de aici?

— Nu cred c-aş băga de seamă.

— Toshiro da. Printre nativii tereştri au fost patru orientali şi au murit toţi în Războaiele Grendelice. Oricum, aşa a spus el. L-am întrebat ce-l îndeamnă să vadă Pământul şi răspunsul a fost „Strămoşii”.

Sala de manipulare a roboţilor era în partea din spate a centrului de telecomunicaţii.

— Cassandra, fie că eşti pregătită sau nu, eu am sosit, rosti Justin, şi aşteptă să se deschidă uşa.

Dar rămase închisă. Se încruntă.

— Îmi cer scuze, am făcut o reprogramare, îi explică Edgar. Cassandra, lasă-l te rog pe Justin să intre.

Uşa se deschise.

Parfumul dulce-acrişor al unei doze triple de *Eau de Scutec* îl asaltă fără întârziere. Linda, sora lui, era aşezată în faţa panoului de control al roboţilor. Avea şaptesprezece ani, dar codiţele blonde o făceau să pară mai tânără. Se sprijinea de spătarul unui scaun masiv, tapisat cu piele, cu ochii acoperiţi de ochelari argintaţi. Era posibil să fi adormit. În staţia de lucru, alături de ea, se afla un leagăn cioplit manual, care ar fi putut fi construit în secolul al paisprezecelea, însă era de fapt unul dintre produsele atelierului lui Carlos. Un bebeluş de trei luni se uita în jur de parcă ar fi înţeles ce făcea mama lui.

Joe îi adresă copilului un *sst* inutil, apoi se apropie de Linda în vârful picioarelor şi o sărută apăsat pe buze.

Ea sări din vis scuipând zgomotos şi fluturându-şi braţele alarmată. Pe urmă îşi scoase ochelarii şi oftă.

— Joe Sikes, *urăsc* să faci asta.

Îşi scoase căştile şi se ridică să-l îmbrăţişeze pe Justin.

— Salut, Cad, îi spuse el bebeluşului.

Copilul de trei luni era încă grăsuţ şi cu pielea încreţită, iar degeţelele butucănoase i se întindeau, încercând să înhaţe o bucată de lume. Ochii lui de un albastru apos se străduiau să-şi focalizeze privirea.

Linda descoperise băieţii când avea paisprezece ani, iar după ce împlinise cincisprezece o descoperiseră şi ei. Fusese extrem de populară şi se bucurase de fiecare clipă a popularităţii ei, având o duzină de iubiţi în tot atâtea săptămâni. Pe urmă rămă-

sese gravidă şi se simţise dintr-odată sătulă de sexul la întâmplare, sătulă de popularitate, sătulă de întregul joc.

Şi, *bang,* se ataşase de Joe Sikes, vârstnicul Joe Sikes, bărbatul cu umeri căzuţi, care muncea din greu. Surioara lui era una dintre puţinele femei care devin de o frumuseţe eterică pe măsură ce sarcina le îngroaşă talia şi se apropie de soroc. Aşa stând lucrurile, senzualitatea se preschimbase în ceva mult mai stabil, dar în aerul dintre ei mai sclipea încă o ceaţă erotică palpabilă. Sora lui vitregă îşi găsise un soţ şi un iubit. Dar şi un prieten şi un profesor în acelaşi timp, sub îndrumarea lui Joe ajungând în scurt timp în rândul celor mai capabili ingineri din A Doua Generaţie. Acum studia – Aaron spusese la un moment dat că, în vreme ce primii aveau gheaţă în capete, în al Lindei nu se aflau decât ecuaţii –, lucra şi îşi îngrijea bebeluşul, iar unica posibilitate de a da ochii cu ea era să vii la centrul de comandă.

— Ce-am primit? întrebă Joe Sikes.

Arătătorul lui trasă alene un cerc pe ceafa fetei.

— Verificarea retransmisiilor făcute de *Geographic.* Sunt sigură că, ăă... vrei să încetezi o clipă? Mulţumesc. Transmisia n-a fost distorsionată. Primim date corecte, dar totul pare neschimbat, în mine sunt explozii.

— Explozii, făcu Justin.

— În mine, repetă Edgar. Nu-i aşa că ne distrăm bine?

— Asta e ca şi cum... începu băiatul, dar se întrerupse. Nu pot fi grendeli.

— Dacă nu cumva au învăţat să folosească grenade.

— Ei, asta-i o idee înfiorătoare. A ajuns ceva înăuntru?

— E-al dracului de imposibil, răspunse Joe Sikes.

Justin încuviinţă dând din cap. Nu s-ar fi putut spune că minele aveau uşi.

— Atunci ce e? Maşinile dau rateuri?

Linda părea îngrijorată. Avea faţa mai îngustă decât a Jessicăi, dar cumva mai catifelată. Micuţul Cad fusese bine-venit pentru ea – ca şi pentru mai vârstnicul Weyland. În final, cel puţin şase copii îi puteau spune lui Cadmann „bunicule”. Colonelul îi iubea pe toţi ca un nebun, dar Cadzie, fiind primul său tiz, avea să se bucure de o atenţie deosebită. Justin simţi o împunsătură de gelozie, căreia îi răspunse imediat o mustrare de conştiinţă.

— O să fac o prezentare vizuală la întrunirea din seara asta, zise Joe. Vrem să organizăm o incursiune de urgenţă acolo, poate peste o săptămână.

Era bătăios şi fericit, dintr-un motiv care îi scăpa lui Justin.

— Crezi că e o problemă serioasă?

— Puştiule, nu e vorba de o defecţiune la o bandă de transport. Ia priveşte! Cassandra, arată-ne Dezastrul Minier Trei.

Deasupra unei platforme holografice se înfiripă o fantasmă. Semăna cu o fermă de furnici în lumină purpurie de neon.

Joe îşi plasă cursorul clipitor în locul unde mai multe tunele se uneau într-o intersecţie unghiulară.

— A părut să fie o flacără, o răbufnire de o clipă a căldurii – foarte puternică – aici, în echipamentul de procesare. Şi senzorii au ars, realmente. Straniu. Ansamblul e blocat cu desăvârşire. Iar roboţii de întreţinere nu pot ajunge acolo. E ca şi cum ceva ar fi deformat toată unitatea, scoţând-o din aliniament. Linda a extras profilul sonic al întregii operaţiuni. Uită-te la tiparele vibraţiilor care au generat incidentul...

O diagramă a tiparelor sonore luă locul fermei de furnici: obişnuitele dealuri şi văi zimţate produse de un mecanism în funcţiune, întrerupte periodic de o pulsaţie neaşteptată, violentă.

— O să convertim graficul în sunete. Ascultă... Poc poc poc.

Bang.

— Iisuse Hristoase, făcu Justin.

Buzele lui Joe se schimonosiră într-un zâmbet amar.

— Farsorii Veseli.

Pentru o clipă, toată lumea păstră tăcerea. Pe urmă Justin îşi drese glasul.

— E o acuzaţie destul de urâtă. N-au mai făcut niciodată ceva de genul ăsta.

— Există un început pentru toate.

— Eşti supărat fiindcă te-au udat.

— Nu, atunci a fost distractiv, zise, şi se uită la Edgar, care îi răspunse dând aprobator din cap. Asta e cu totul altceva.

— Cum să fi reuşit? întrebă Justin. La mine nu se poate ajunge decât cu *Robor.* Sau cu una dintre Minerve. Dumnezeu ştie că sunt bine păzite. Cum să fi intrat?

— Asta rămâne de lămurit, nu-i aşa? rosti, apoi tonul vocii lui, de obicei egal, deveni plat şi insolent. Era imposibil să cioplească fese de cincisprezece metri în gheţarul Isenstine, nu? Şi era

imposibil să folosească seisme ca să trimită limerikuri în codul Morse la staţia geologică?

Justin îşi reţinu un chicotit şi ridică mâna, în semn de protest.

— Or fi toate astea adevărate, dar n-a fost niciodată ceva distructiv, şi ştii foarte bine. Care-ar fi scopul? Nu e stilul lor.

Joe îşi lăsă capul pe umăr şi rămase în aşteptare.

— Ăsta nu e amuzament! E *vandalism!*

Bărbatul o bătu pe Linda pe umăr, un gest posesiv.

— Trecerea peste linie nu era decât o chestiune de timp. Scopul lor a fost întotdeauna să ne atragă atenţia, nu-i aşa? Există anumiţi rezidenţi din Surferi...

Justin dădu să protesteze, dar Joe îl opri cu o fluturare a mâinii.

— S-ar putea să ştii cine sunt, sau s-ar putea să nu ştii. Asta nu mă preocupă pe moment. Dar mă îngrijorează faptul că povestea asta a ajuns destul de departe.

— Lucrurile merg uneori prost, şi primul lucru pe care-l faceţi atunci e să daţi vina pe noi, nativii stelari. Nu suntem singuri pe planetă. De-o fi vreo fiinţă umană vinovată...

— Ce altceva sugerezi?

— Nu ştiu. Un soi de fenomen natural.

— Exploziile subterane nu sunt tocmai naturale. Edgar e de aceeaşi părere. Ai găsit un răspuns?

— Eu nu, răspunse acesta, clătinând din cap. E timpul să-l schimb pe Toshiro, adăugă, şi plecă în grabă, cu paşi mari.

— Bine. Edgar nu poate oferi o explicaţie, aşa cum nu poţi nici tu.

Justin îşi desfăcu neajutorat palmele.

— Recunosc, nu-mi vine nimic în minte, dar... Să presupunem că un om a fost cauza, de ce te gândeşti la unul dintre noi? La voi, cei din Prima Generaţie, probabilitatea de a nu fi în toate minţile e mult mai mare.

— Mi-a aduc aminte. „Am gheaţă în cap.” Cineva a scris asta în lanul de lucernă, acum doi ani. Instabilitatea hibernării scade IQ-ul funcţional. Nu produce dereglări emoţionale.

— Carolyn McAndrews, spuse Justin.

Şi cu mama e din ce în mai dificil să trăieşti.

— Foarte bine, o să-ţi dau dreptate de data asta, acceptă Joe. Dar nu cred c-a fost un prim, şi nu crezi nici tu.

Băiatul îşi simţi pumnii încleştându-se.

— Prostii. Aţi venit cu toţii pe planeta asta purtaţi de egourile voastre intelectuale criogenizate. Gândindu-vă că eraţi cele mai inteligente creaturi din universul cunoscut. Pe urmă, cei mai mulţi dintre voi au pierdut câteva puncte – unii chiar mai mult de-atât. Adaugă Războaiele Grendelice. După care factorul spaimă a atins valori destul de ridicate, ştii? Hei, surioară, Joe se mai trezeşte şi acum ţipând? Încă îl mai sperie pe Cadzie la două dimineaţa...?

— Încetează, îi ceru ea, cu o voce glacial de serioasă. Încetează imediat.

— Ai trecut peste linie, Justin, adăugă Joe.

— Şi tu, zise Linda, dar de data asta sună altfel. *Ea a ales,* se gândi Justin. *Şi nu pe cineva din A Doua Generaţie. La naiba cu povestea asta.*

— Ţine minte un singur lucru. *Există* o linie...

— Justin...

— Nu, surioară, lasă-mă să termin. Există o linie şi amândoi am face bine să nu uităm. Poţi să spui că asta e o farsă pusă la cale de cineva din Surferi, însă cei aflaţi de aceeaşi parte a liniei ca *tine* nu doresc să meargă nimeni pe continent. Noi vrem să mergem, cu toţii.

— La fel ca mine, îi reaminti Joe. Aici nu există nici un conflict. Acum o să-ţi dau o temă de gândire. Cum crezi c-am fost aleşi să plecăm în expediţia asta?

— Am citit totul despre selecţie. Cassandra deţine toate înregistrările.

— Deţine pe naiba. Are înregistrările oficiale, dar n-au nici un haz. Flăcăule, printre noi au fost unii care au *trudit* s-ajungă aici. Te-ai întrebat vreodată cine i-a ales pe colonişti?

— Păi, a fost o comisie alcătuită de directorii Societăţii Geografice. Şi ce-i cu asta?

— O comisie de psihiatri. Psihiatri şi lucrători sociali. Ruth Moskowitz s-a numărat printre ei. Şi au ales exact genul de oameni la care te-ai fi aşteptat.

— Nu văd unde vrei s-ajungi, zise Justin încruntat.

— Da, presupun că nu. Dă-mi voie să mă exprim altfel. Aproape toţi coloniştii făceau parte din acel gen de oameni în care voiau psihiatrii să se încadreze. Colonelul Weyland a fost o excepţie, un militar ales datorită profesiei sale. Pe urmă a mai fost şi Carlos. S-a calificat în ceea ce priveşte inteligenţa, dar psihiatrii nu l-ar fi ales niciodată, aşa că tatăl lui a mituit comisia

de selecţie. Voia să-l ştie cât mai departe cu putinţă de familie. Iar ceilalţi... făcu Joe, şi ridică din umeri. Unii erau aprobaţi de psihiatri, alţii, câţiva, sau poate mai mulţi de-atât, doreau în asemenea măsură să plece încât au făcut toate eforturile posibile, au aflat ce căutau psihiatrii şi s-au prefăcut.

— Şi tu ai fost unul dintre ei?

— Poate că e momentul...

Indiferent ce-ar fi avut Linda de gând să spună, deveni de neînţeles, acoperit de scâncetele neaşteptate ale copilului. Îi privi pe amândoi cu asprime. Luă bebeluşul în braţe, strângându-l la piept.

— Gata... gata, rosti, şi îi sărută fruntea încreţită. Terminaţi amândoi. Nu ştiu cine sunt Farsorii Veseli, dar nu pot să cred că există cineva, din Prima sau din A Doua Generaţie, care să facă aşa ceva cu premeditare. Nu e amuzant, e periculos.

— Atunci despre ce e vorba? întrebă Joe.

— Nu ştiu. Cred că planeta ne face din nou o surpriză. Iar blestematul ăla de ţipar a întors pe toată lumea pe dos.

Justin căută în adâncul propriului suflet o voce care să-i spună dacă ea avea sau nu dreptate. Avea.

— Bine, încuviinţă el în cele din urmă.

— Ei, nu-i pot lăsa pe doi dintre cei patru bărbaţi dragi mie să se certe între ei, zise ea zâmbitoare.

— Patru? se miră Joe, silindu-şi buzele să se încadreze într-o expresie neutră.

— Sigur, acum când e aici şi Cadzie...

— Şi fratele tău, presupun... şi Cadmann?

— Bineînţeles.

Cu tatăl copilului, indiferent cine o fi fost, numărul se ridica la cinci, medită Justin. Îşi putea da seama că Joe se gândea la acelaşi lucru. Urmă o pauză lungă, stânjenitoare.

— Linda, există vreo posibilitate să dăm de tata?

Ea ridică din umeri.

— S-ar putea să reuşească Edgar. E mai deştept decât mine.

Justin îl sărută pe Cadzie la despărţire şi se întoarse în prima încăpere. Edgar luase locul lui Toshiro în faţa consolei principale şi îşi împărţea atenţia urmărind un soi de holopiesă de teatru prin ochelari. Toshiro avea o altă pereche. Indiferent ce făceau, erau implicaţi amândoi, şi nu era vizibil pentru cineva fără o cască asemănătoare, cu afişaj. Justin îl pocni peste ceafă.

— Edgar?

— Da?

— Favoarea pe care mi-o datorezi. Ştiu că tata nu are localizatorul deschis, dar nu-i poţi da de urmă?

Celălalt îşi săltă capacul lentilelor cu un bobârnac. Se ridică în picioare şi se întinse cu grijă, împreunându-şi degetele la ceafă. Trupul lui scurt şi îndesat era o lance verticală, capul i se rotea, descriind alene un cerc. Cu mult timp în urmă se alesese cu o lovitură în spate şi nu se vindecase niciodată pe deplin.

— Intră direct în Salutul către Soare, spuse Toshiro. Lasă capul să se încline liber când te apleci. Mâinile mult în spate, deplasează-ţi greutatea spre braţe când faci săritura înapoi... rămâi aşa... umerii spre spate, lasă-i *încet* în jos. Acum inspiră, pieptul înainte...

Edgar gâfâia uşor când îşi înălţă capul şi umerii, dar făcuse progrese de când îl văzuse ultima oară. Lecţiile aveau efect. I se tăiase răsuflarea, dar nu se *plângea.* Încheie grupajul de exerciţii, îi zâmbi lui Justin în timp ce îşi golea şi îşi reumplea plămânii, apoi i se adresă:

— Cadmann nu are asupra lui un localizator personal. Şi l-a dezactivat când era în Ţânţar.

— Tatei îi place intimitatea.

— Poţi să faci pariu. Nu ştiu care e amplasamentul exact al cabanei lui.

— Nimeni nu ştie, cu excepţia faptului că se află la sud de gheţarul Isenstine.

Edgar îi zâmbi cu răutate.

— Păi... ce-am eu de câştigat?

— Prima alegere, următoarea captură.

— Chiar şi morun?

— Nici o problemă.

— De acord. Preiei schimbul de veghe, Toshiro-san?

— Sigur că da. Te eliberez, Edgar-san.

— Mulţumesc. Justin, hai să vedem ce am aici, zise, şi îl conduse la o altă consolă, departe de Toshiro.

— *Geographic* are imagini ale depozitelor de combustibil folosite de Cadmann. Aici...

Degetele lui loviră fără zgomot într-o tastatură virtuală. Peretele din faţa lor se transformă într-un câmp lat, cu gheaţă şi stânci: întinderea pustie a gheţarului Isenstine, care alimenta atât Amazonul, cât şi Miskatonicul. Trei puncte minuscule împrăştiau o strălucire roşiatică.

— Acolo. La vreo mie trei sute de kilometri distanţă unul de altul.

— Celule de alimentare de schimb. Fiecare îi ajunge în jur de opt sute de kilometri. Aşa că are la el două rezerve, plus un stoc pentru urgenţe. Ăsta-i tata.

— Deşi nu merge în linie dreaptă...

— Şi ultima etapă a drumului se sfârşeşte la vreo cinci sute de kilometri de marginea gheţarului. Tata şi mama adună plante. Cei mai apropiaţi cactuşi se află, probabil, la circa o mie de kilometri distanţă de vârful sudic al gheţarului.

— Deci cabana e probabil pe undeva prin zona asta...

— Presupunând că ipoteza cu linia dreaptă e corectă...

— Da. Ei, căutăm dovezi suplimentare...

Edgar i se adresă computerului cu voce scăzută.

— Cassie, vreau să arunci o privire asupra deplasărilor precedente în timpul cărora colonelul Weyland şi-a deconectat localizatoarele.

— Accesul la informaţiile despre colonelul Weyland e restricţionat, veni răspunsul.

— Te rog tare mult, insistă băiatul şi mai murmură ceva, dar Justin nu reuşi să audă.

— De acord, încuviinţă Cassandra.

Edgar zâmbi larg.

— Caută sursele neobişnuite de radiaţii infraroşii din aceste perioade în înregistrările făcute de *Geographic* ceru, şi se uită la Justin, strâmbându-se în timp ce făcea speculaţii. Hei, a efectuat vreodată o aterizare forţată?

— Anul trecut. Un rotor aproape ieşit din funcţiune. A rămas la sol peste noapte.

Justin îşi scormoni memoria.

— Şi acum trei ani. A fost surprins de o furtună urâtă. A coborât pe durata nopţii.

— Rotorul trebuie să apară în înregistrările celor de la întreţinere.

Edgar murmură ceva către Cassandra. Hărţile termale ale gheţarului străfulgerară rând pe rând, fiind reţinute cele corespunzătoare datelor când se ştia că îşi făcuse Cadmann Weyland incursiunile, după care derularea continuă. Justin urmări fascinat căutările până când se conturară clar două imagini. Păreau să fi fost înregistrate de la o înălţime de trei

kilometri şi pe fiecare dintre ele pulsau surse minuscule de căldură.

— Focuri de tabără, făcu Edgar, extrem de plin de sine. Datele par să se potrivească. Tatăl tău a coborât peste noapte. Prima coincide cu înregistrările de la întreţinere. Cea de-a doua... Aha, una dintre furtunile alea solare urâte. Trebuie să fi fost periculoasă acolo sus, pe Isenstine.

— Şi?

— Tatăl tău a virat brusc la stânga, aici. O manevră abilă. Pe urmă... Autonomia unui Ţânţar e de opt sute de kilometri. Tatăl tău are la el cel puţin o celulă alimentatoare suplimentară şi nu-i place să-şi plaseze rezervoarele de combustibil la distanţe mai mari de o mie trei sute de kilometri. Ceea ce ar trebui să-l situeze pe undeva pe aici...

— Vreau o hartă a vegetaţiei, ceru Justin.

Cassandra afişă o parte a plantelor din zonă.

— Ultima dată a adus ierburi avaloniene suculente. Asta îngustează zona de cercetare?

Computerul căută şi afişă o întindere de treizeci de kilometri pătraţi care îndeplinea toate condiţiile.

— Nu e rău, spuse Justin. Caută surse de căldură, mai ceru el, şi apărură patru zone roşietice minuscule, pulsatile. Vulcanice, pe durata unui ciclu?

— Am o idee mai bună, răspunse Edgar. Cassandra, când s-a făcut ultima scanare de rutină?

Vocea ei familiară era prietenoasă şi calmă.

— Cu optsprezece ore în urmă, la nivelul acesta de detaliere.

— Afişează o scanare termică din timpul nopţii. Compar-o cu harta pe care am făcut-o noi adineauri... apoi compar-o din nou cu... să zicem, orice mai vechi de trei zile, din ultima lună. E suficient? întrebă, întorcându-se spre Justin. Când a făcut tatăl tău ultima călătorie?

— Acum vreo două luni.

— E bine. În concluzie, acolo n-ar trebui să avem decât nişte gheizere şi, poate, un alt vânător. E puţin probabil, într-o zonă atât de restrânsă, dar e posibil. Excludem toate astea şi o să găsim focul lui de tabără...

— Îi plac sobele cu lemne, spuse brusc Justin. Şi-a făcut o cabană, dar are coş de fum.

— Şi... bingo.

Se uitau la o aglomerare de copaci din apropierea marginii estice a gheţarului Isenstine.

— Camuflaj, medită Edgar. Ai putea trece cu Ţânţarul chiar pe deasupra, fără să vezi vreodată cabana. În momentul ăsta, soba e la fel de rece ca o stâncă.

— Tata stinge întotdeauna focul. Tratează lucrurile de genul ăsta cu foarte multă seriozitate.

— Vasăzică aşa. Timpul necesar pentru răcirea unei sobe. Presupun că a plecat acum vreo cinci ore...

Edgar se uită în sus, calculând.

— Cu realimentarea... Ţânţarii parcurg în jur de o sută optzeci de kilometri pe oră, în cel mai bun caz... ar trebui să fie cam... rosti, şi împunse harta cu degetul. Aici. Cu o aproximaţie de cincizeci de kilometri.

Zâmbi larg, ridicându-şi privirea spre Justin.

— Fac pariu, zise, şi ceru o mărire a zonei. *Geographic* nu se afla în poziţia necesară, dar trecu unul dintre sateliţii meteorologici în modul vizual. Cassandra clarifică imaginea, căutând ceva în mişcare pe un fundal alb...

Străbătură munţii, trecând peste crevasele înspăimântătoare ale gheţarului Isenstine. Justin aproape că simţea frigul.

Şi atunci apăru, ca o umbră pâlpâitoare. Un cerc roşu o înconjură, apoi Cassandra mări zona până ce se zări ceva asemănător cu o larvă de crevete alunecând pe suprafaţa unui lac. Apărea pentru o clipă, dispărea în următoarea. Dar îi dăduse acum de urmă, aşa că se focaliză asupra autogirului şi Cadmann rămase *în vizor.*

Era Ţânţarul II, cu silueta sa argintiu-albăstruie mărită de aparatura optică a satelitului. Imaginea nu era luată exact de deasupra. Era o fărâmă minusculă de metal şi plastic, o creaţie a omului, traversând în zbor o pustietate impersonală. Transporta mostre de plante şi trei dintre fiinţele umane pe care Justin Faulkner le iubea cel mai mult din întreaga lume.

— Va fi nevoit să facă încă o oprire pentru realimentare, spuse Edgar.

Îşi împreună degetele la ceafă şi se lăsă pe spătarul scaunului. Zâmbetul de pe faţa lui rotundă trăda o imensă mulţumire de sine.

— Dar n-ar trebui să-i ia mai mult de cincisprezece minute. Fiind atât de aproape de casă, va fi probabil dornic să grăbească lucrurile. Estimez că va sosi peste circa trei ore.

— Edgar... rosti Justin, adresându-i un zâmbet larg. Uneori...

— Ştiu. Uneori mă uimesc chiar şi pe mine însumi.

— Trei ore până când o să-şi facă apariţia... zise Justin, privindu-şi ceasul. Vreau să-i dau un raport complet înainte de a-i povesti altcineva ce se petrece. Mulţumesc mult, adăugă, şi îl strânse pe celălalt de umăr.

— Prima alegere. Morun.

— O să-l primeşti, răspunse, şi ieşi în fugă din sala telecomunicaţiilor, cu ideile şi gândurile la ţiparii de apă sărată înotându-i ameţitor în minte.

4.
MUNTELE FESEMORE

A compara
Lucrurile măreţe cu cele mărunte...

JOHN MILTON, *Paradisul pierdut*

Vântul dinspre est deveni neaşteptat de sălbatic, arzând faţa lui Cadmann Weyland printre blănurile care o înconjurau şi amorţindu-l până la os. Parcursese peste trei sute de kilometri de-a lungul gheţarului Isenstine, mărind viteza şi având astfel parte de o scădere a temperaturii. Îşi acoperi faţa şi înjură în timp ce târa bateria înlocuitoare pe cei câţiva metri care despărţeau depozitul de combustibil de Ţânţarul II.

Mary Ann rămăsese în carlingă, cu faţa încadrată de glugă vizibilă prin rafalele de zăpadă fină. Avea să aştepte acolo până în ultimul moment posibil înainte de a sări jos, să dea o mână de ajutor. Detestase întotdeauna frigul.

Sylvia, pe de altă parte, îl adora. Tocmai încuia depozitul, o baracă de material plastic spongios, cu mişcări energice, pline de bună dispoziţie.

— Asta a fost ultima! strigă, acoperind şuierul vântului. Înainte de următoarea călătorie va trebui să refacem stocul!

Pe urmă traversă gheaţa care scrâşnea sub tălpi ca să-l ajute la împins. Mary Ann sări jos când erau la vreo trei metri distanţă şi deschise compartimentul bateriei. Nu avea tragere de inimă, dar era îndemânatică şi scoase afară cartuşul vechi, de dimensiunile unui geamantan, în nu mai mult de cincisprezece secunde. Nu era nevoie de toţi trei ca să fixeze noua baterie la locul ei, dar era bine să ai câteva mâini în plus: desprinde celula de alimentare consumată, întoarce-o pe o parte, răsuceşte noua unitate în poziţia potrivită, conecteaz-o, împinge-o în interior, fixeaz-o.

Mary Ann închise compartimentul şi răsuflarea i se condensă în aer înainte de a le vorbi celorlalţi.

— Să plecăm de-aici!

Se îngrămădiră în cabina de pasageri a autogirului. Cadmann stătea în dreapta, pe locul pilotului, iar Mary Ann la mijloc. Sylvia, care îşi avea locul în extrema stângă, se urcă ultima şi

trânti uşa în urma ei. Mary Ann răsuci butonul aerotermei până simţi o căldură plăcută.

Cadmann se uită la indicatorul eolian ca să aprecieze intensitatea rafalelor. Nu putea decola dacă se înteţeau. Vântul izbea micul aparat de zbor, legănându-l, dar nu mai era atât de puternic. Perdelele de zăpadă fină dansau de-a curmezişul gheţarului din faţa lor într-un balet al iernii de o frumuseţe sumbră.

Mary Ann îi întrerupse gândurile cu voce plângăcioasă:

— Putem pleca de aici? Te rog?

Îşi detesta nerăbdarea copilărească din glas, dar o regăsea acolo mult prea des. Închise ochii şi se aplecă în faţă, să simtă ceva mai mult aer cald. Cadmann prinse privirea Sylviei. Ea îi făcu cu ochiul şi o cuprinse pe cealaltă femeie cu braţul, ajutând-o să se-ncălzească. Deşi câştigase treisprezece kilograme de când născuse cel de-al doilea copil, Mary Ann suporta greu frigul, însă, în ciuda senzaţiei sale de disconfort, îi lăsa rareori pe Cadmann şi pe Sylvia să plece fără ea în asemenea excursii.

Existau momente când nu putea accepta gesturile mângâietoare ale Sylviei, când orice expresie a bunătăţii şi căldurii declanşa o răbufnire de resentimente. Dar acesta nu era unul dintre ele. Se îngrămădiră una într-alta. Sylvia strânse în jurul lor o pătură termică. Îi clănţăneau dinţii, dar reuşi să zâmbească.

— Cad? făcu ea, dacă nu ridici obiectul ăsta în aer, am putea pleca pe jos.

Bărbatul dădu din cap fără nici o vorbă, încă străduindu-se să aprecieze rafalele. Intră în legătură cu Cassandra pe un canal securizat şi primi un scurt buletin meteorologic: nici urmă de vreuna dintre fulgerătoarele furtuni violente care traversau Isenstine, reprezentând un pericol extrem de mare. Doar un vânt puternic, foarte puţin probabil să se înteţească. Porni cu grijă motoarele, mulţumit de zumzetul lor uniform în timp ce noua celulă de alimentare se trezea la viaţă cu o scânteie. Rotoarele din bot, de deasupra şi din zona cozii se puseră în aceeaşi clipă într-o mişcare înceţoşată, antrenând tot mai multă zăpadă de pe sol. Porni antijivrantele şi ştergătoarele de parbriz.

— Bun. Puneţi-vă centurile de siguranţă, zise, deşi nu era necesar.

Se simţea întotdeauna jenat când i-o spunea unui adult. Era, pur şi simplu, un obicei pe care-l căpătase înainte de naşterea ultimilor trei copii. Copiii crescuseră, dar reflexul rămăsese.

Ţânţarul se aplecă înainte, în contra vântului, şi prinse să alerge de-a lungul gheţii. Pe urmă se ridică greu de bot, se roti într-un sfert de viraj când îi izbi vântul, apoi se înălţă în aer.

Mary Ann îşi scoase capul de sub pătură şi oftă uşurată.

— Fac pariu că atmosfera e mai calmă sus, la peste şase sute de metri, zise ea.

— Eu fac pariu că ai dreptate, răspunse Cadmann.

Strângea cu mâini ferme manetele de pilotaj. La altitudinea de cinci sute cincizeci de metri se loviră de plafonul jos de nori, se legănară vreo cincisprezece secunde, apoi se înălţară către o zonă de nemişcare relativă.

Tau Ceri preschimba norii în bancuri de puf alb-auriu. Aerul era rece şi limpede. Geamul din partea lui nu se închidea etanş şi un jet strălucitor de aer arctic pătrundea înăuntru şuierând, înţepător şi înviorător.

Şi asta era bine, era unul dintre acele momente care fac ca tot restul vieţii să merite trăit. Simţea calmul coborând deopotrivă asupra Sylviei şi a lui Mary Ann. Acolo, plutind deasupra noilor, părea să nu existe nici o supărare. Tau Ceti IV era o lume a minunilor, liniştită şi roditoare, care avea să le hrănească şi să le adăpostească nepoţii cu aceeaşi graţie cu care îi slujise pe ei. Era un moment în care putea da uitării conflictele interne din colonie şi neînţelegerile ocazionale dintre femeile care îl însoţeau.

Acestea se împuţinaseră în ultimii ani. Crezuse... *sperase...* că făcuseră faţă ultimei adevărate furtuni din triada lor. Pentru relaţiile în trei existau prea puţine precedente în cultura occidentală.

În relaţiile de pe Avalon nu exista nimic standardizat. Adevărul gol-goluţ era că, într-o comunitate aproape exclusiv heterosexuală, erau mai multe femei decât bărbaţi cu care ar fi putut avea o legătură. Şi nu exista nici o boală venerică. Toată lumea avea de lucru. Indiferent de interesele şi temperamentul mamei, se găsea cineva care să aibă grijă de copii. Drept urmare, singura întrebare pe care şi-o puneau femeile era cine ar fi cel mai interesant tată. Asupra mamelor necăsătorite nu atârna nici un stigmat.

Dar unele instituţii mor greu, iar căsătoria, chiar şi într-o versiune atât de lipsită de constrângeri precum aceea din oraşul Avalon, era una dintre ele.

Cadmann şi Sylvia fuseseră prieteni, poate îndrăgostiţi, dar nu amanţi, când primul atac al grendelilor zdruncinase viaţa liniştită a coloniei şi îl trimisese pe el pe Faleză. Mary Ann îl însoţise şi îl ajutase să construiască Fortăreaţa. Era mai mult a ei decât a lui.

Cadmann şi Mary Ann fuseseră împreună vreme de mulţi ani înainte de a li se alătura Sylvia, rămasă văduvă în timpul Războaielor Grendelice. Mersese, în cea mai mare parte. Uneori nesperat de bine. Din când în când apăreau resentimente... mai ales din partea lui Mary Ann, care îşi amintea de vremurile când îl avusese pe el numai pentru ea, când nu-l dorea nimeni altcineva. Nimeni în afară de Sylvia, care era deja căsătorită, atunci, când monogamia avea sens, înainte ca grendelii să ucidă atât de mulţi bărbaţi.

Se aflau probabil la două ore distanţă de Faleză şi Mary Ann era din ce în ce mai somnoroasă. I se întâmpla adesea în timpul zborurilor. Se lăsase pe umărul lui, tresăltând uşor în centura de siguranţă. Sylvia îl privea pe deasupra ei. Uneori se întreba ce anume vedea ea. Ştia ce vedea el în oglindă, dimineaţa, când îşi rădea barba ţepoasă: un străin înalt, un bătrân încărunţit, care semăna foarte bine cu bunicul lui... sau cu Manuel Mântuitorul, sau cu oricare dintre personajele masculine ale lui Cabell, atât de surprinse când descopereau că îmbătrâniseră, încă puternic şi drept, însă părul i se retrăsese pe furiş de pe tâmple. Atât capriciile vremii, cât şi scurgerea timpului îi săpaseră cute adânci în piele.

Doamne. Unde se duseseră anii? Când se trezise ultima oară fără ca spatele lui să protesteze cu indignare? Avea... socoti cu rapiditate. Şaizeci şi trei de ani tereştri? Nu putea face prea multe ca să evite faptul că propriul trup încerca să iasă din uz. Oh, stimularea cu hormoni de creştere, exerciţiile fizice, regimul alimentar sever şi tratamentele de regenerare ţineau maşinăria în funcţiune probabil mai bine decât o merita, dar durerile unei vieţi nechibzuite îl ajunseseră din urmă. Avea răni de glonţ, cicatricea unei tăieturi de baionetă... până şi o afurisită de muşcătură de crocodil.

Toate banale pe lângă rănile din Războaiele Grendelice. Oase zdrobite. Piciorul regenerat. Tatuajul palid şi inflamat lăsat de

dinţii zimţaţi de grendel. Şi amintirile care nu aveau să se şteargă niciodată pe deplin.

Şi, la urma urmelor, poate era mai bine aşa. Grendelii dispăruseră, dar existau alte pericole.

— Frumoasă călătorie, spuse Sylvia.

Reuşea întotdeauna să-i simtă starea de spirit. Avea patruzeci şi şapte de ani şi era încă frumoasă, deşi expunerea zilnică la soare îi înăsprise pielea. Masca tinereţii începea să-i alunece, dar, în cazul ei, nu era o tragedie. Poţi să-ţi maschezi gândurile şi înclinaţiile oricât de mult vrei, timpul sfârşeşte prin a dezvălui lumii adevărata ta fire. Sylvia avea o inimă iubitoare într-un ambalaj fizic impetuos şi plin de viaţă, fiind ceva mai scundă decât Mary Ann, dar mai puternică. Îi născuse răposatului ei soţ, Terry, un fiu, pe Justin, şi îi adusese pe lume şi un copil lui, dar silueta ei era încă seducătoare.

Mary Ann era Prima Soţie – şi savura acest titlu. Avea nevoie de el. Viaţa îi oferea prea puţin, în afară de faptul că era femeia lui Cadmann Weyland. Sylvia rămăsese un om de ştiinţă competent. Ea avea gheaţă în cap. Uneori îşi amintea, uneori apăreau străfulgerări ale inteligenţei ei sclipitoare, dar alteori era norocoasă dacă izbutea să-şi aducă aminte care era diferenţa dintre stadiile de gametofit şi sporofit ale unei ferigi. Cândva fusese un agronom eminent, dar instabilitatea hibernării... pentru ea, amintirile despre ceea ce fusese cândva erau partea cea mai cumplită.

Încă mai era o persoană importantă, ca Primă Soţie a lui Cadmann Weyland şi ca mamă a unor copii puternici, independenţi şi încrezători în propriile forţe. *Fac copii sănătoşi,* îşi spunea, şi toată lumea ştia că era adevărat. De-a lungul anilor, ajunsese să se mulţumească numai cu atât. Trebuia să se mulţumească.

Acasă, îi trecu prin gând lui Cadmann, amintindu-şi încercarea Sylvei de a începe o conversaţie.

— Cred că vreau să dărâm peretele dinspre est al casei, s-o extind iarăşi.

— Dumnezeu ştie că ai permisiunea mea.

Femeia se uită pe geam la cerul senin, apoi îşi coborî privirea către nori.

— Aici sus e atâta linişte.

— Am nevoie de călătoriile astea din când în când. Pur şi simplu ca să plec împreună cu doamnele mele.

Ea întinse mâna peste silueta adormită a lui Mary Ann şi strânse cu putere umărul lui Cadmann. Erau atât de multe lucruri nespuse. Atât de multe lucruri care nu puteau fi rostite niciodată.

Gândurile lui ameninţau să alunece într-o altă direcţie neplăcută, aşa că se concentră asupra zborului. În faţa lor, suprafaţa gheţii se înălţa formând o pantă imensă: *Cuta lui Clay,* o neregularitate seismică a gheţarului Isenstine întinsă pe doisprezece kilometri. Zâmbi, anticipând ceea ce avea să urmeze.

În timp ce Ţânţarul survola în viteză stratul gargantuesc de piatră şi gheaţă, Sylvia începu să chicotească. Izbucniră amândoi în hohote. Mary Ann se trezise şi zâmbea. Partea opusă a cutei fusese sculptată – cu un aparat termic necunoscut –, dând naştere Muntelui Rushmore al Avalonului. Patru seturi de fese cât se poate de umane, înalte de şaizeci de metri, se lăfăiau în văzul tuturor. Detaliile anatomice erau de o exactitate admirabilă. Fiind imens, muntele Fesemore trebuia privit de la cel puţin un kilometru distanţă pentru a putea fi apreciat la justa sa valoare.

Fusese remarcat pentru prima oară de *Geographic,* cu aproape un an înainte. Ilaritatea generală şi admiraţia plină de invidie fuseseră puse în balanţă cu spaima. *Cum* o făcuseră? Şi cine? Ei bine, desigur că Farsorii Veseli, dar *cine* erau aceştia? Justin şi Jessica ştiau, îşi spuse Cadmann; de fapt, unul dintre ei s-ar fi putut *număra* printre Farsori. Însă nici o metodă de a sculpta muntele nu putea fi lipsită de pericol. Fără îndoială că primejdia le sporise plăcerea.

— Dacă am şti... zise în cele din urmă, planând cam la nivelul anusului celui de al doilea set de poponeţe din stânga.

O proeminenţă plată, în formă de petală, deteriora suprafaţa chiar sub fesa dreaptă.

— ... că *asta* e o neregularitate a stâncii sau un semn din naştere, ar fi posibil să ne dăm seama ale cui sunt...

— Dar... chicoti Sylvia, şi e o *mare* necunoscută... însă tot nu ne-ar ajuta să stabilim dacă posesorul presupusului semn din naştere a fost făptaşul.

— E atât de adevărat. E în stilul acestor hoţomani să expună fesele altcuiva, pur şi simplu ca să amuşinăm... O pistă greşită. Ca să mă exprim astfel.

— Chiar aşa.

Făcu un ocol şi o luă din nou spre nord. Îşi îndreptă arătătorul spre Mary Ann, cu degetul mare înclinat.

— Detest să las asta în urmă, zise ea.

La vreo optzeci de kilometri distanţă de faleză, Cadmann se cuplă la sistemul de comunicaţii.

— Te aşteaptă şaptesprezece mesaje, colonele, se auzi imediat vocea familiară a Cassandrei.

— E vreunul de urgenţă? întrebă oftând.

— În caz de urgenţă aş fi iniţiat contactul în ciuda cererii tale de izolare, îl mustră ea cu blândeţe. Ai mai multe solicitări prioritare, dar nici o urgenţă.

— Hmm... sortează-le şi derulează-le.

Se auzi un ţiuit şi aerul se umplu de pârâituri înainte de a începe Cassandra să difuzeze unul dintre mesajele înregistrate.

— *Tată! Eşti acolo?*

— Bineînţeles. Justin?

— *Mă bucur că eşti conectat.*

— Probleme?

— *Am avut o mică distracţie după plecarea ta.*

— Cum adică?

— *Asta rămâne de povestit. Ce-ar fi să vii direct la Acvatica, tată – şi îmi promiţi ceva?*

— Ce anume?

— C-o *să încerci să renunţi la prejudecăţi.*

— Sugerezi că aş avea o problemă la capitolul ăsta?

— *Prima ediţie a dicţionarului Oxford avalonian. Verb: a wey-landiza. Definiţie: a face să devină inflexibil.*

— Ha, ha. Vrei să-mi dai un indiciu?

— *Cred că nu. Ne vedem peste vreo douăzeci de minute. Plus promisiunea de înaltă clasă în privinţa lipsei de prejudecăţi, nu uiţi?*

— Nu uit.

Cadmann se deconectă din nou pentru o clipă. Mary Ann se trezi tresărind.

— Ce-a fost asta?

— Băiatul nostru cel mare. Are o surpriză pentru mine. La Acvatica...

Degetul său mare plană deasupra panoului de control. Dacă atingea din nou comutatorul, Cassandra avea să reia legătura, spunându-i probabil mai multe decât voia să ştie despre surpriză.

Nu-i voi spulbera misterul, se gândi.

Foarte bine, Justin, băiatul meu. Uimeşte-mă.

Când coborâră spre Acvatica, platforma de asolizare a Ţânţarilor era liberă. În jurul ei se adunase deja un mic grup, iar un alt cârd de amatori de curiozităţi înconjura unul dintre bazinele delfinilor. Delfini...? Quanda şi Hipshot se jucaseră în sfârşit de-a dihania cu două spinări, sau de-a indiferent ce altceva or fi preferat delfinii? Dar asta n-ar fi justificat un apel prioritar...

Plană o clipă, până când se îndepărtă mulţimea. Pe Avalon nu avuseseră decât un singur accident de Ţânţar, dar era de-ajuns. O rafală neaşteptată de vânt şi braţul lui Harry Siep fusese azvârlit în praf. Norocul lui. Ar fi putut să fie capul. Iar acestea erau mult mai dificil de reataşat.

Coborâră răsucindu-se, realizând o aterizare perfectă. Mary Ann îşi aruncă pătura şi se întinse ca o uriaşă pisică blondă, dolofană. Cadmann nu apucase încă să deschidă uşa când Jessica, înfloritoare şi radioasă, o trânti într-o parte ca să-l poată săruta zgomotos.

Oftă la vederea ei. Moştenise întreaga frumuseţe a mamei sale, dar nu avea gheaţă în cap.

— Tăticule, îi şopti ea la ureche, cu intimitatea unei amante, avem într-adevăr ceva.

Coborî din Ţânţar şi fu imediat potopit de comentariile celorlalţi din mulţime. Îşi flutură mâna într-un salut stângaci. Aşa cum i se întâmpla întotdeauna, avea sentimentul că grupul *aştepta* ceva. O declaraţie, o reacţie din partea lui. Se agăţau de cuvintele sale de parcă opinia lui ar fi însemnat mai mult decât toate părerile lor luate laolaltă. Mai mult decât orice, asta dădea naştere nevoii intermitente de a evada, de a pleca în sud, să vâneze, să pescuiască sau să adune plante. În timpul unor asemenea excursii îşi închidea afurisitul de localizator. Numai mesajele de urgenţă erau autorizate să ajungă până la el. Zack „verificase” asta exact o singură dată. Ceilalţi nici măcar nu încercaseră.

Cadmann o ajută pe Mary Ann să coboare şi ea se întoarse imediat spre Jessica, îmbrăţişând-o. Uneori bănuia către între mamă şi fiică exista un soi de comunicare din care el era exclus cu desăvârşire, un pact feminin intim, tăinuit.

Pe moment, Jessica făcea totul numai pentru spectacol, zâmbind încântată, palpitând fiindcă deţinea informaţii secrete, îmbrăţişând-o pe Sylvia ca să le dea ambelor mame aceeaşi

atenţie, apoi împletindu-şi braţul cu al lui Cadmann. Fără nici un alt cuvânt, îi conduse pe toţi trei în clădirea Acvaticii.

Justin le deschise uşa.

Cadmann intră şi îşi ţinu respiraţia.

— Iisuse Hristoase... începu el.

Era înlemnit, simţea fiori reci coborându-i până în călcâie. Într-un anume fel, creatura îi aducea aminte de o murenă... dar era mult mai mare.

— Aţi dragat chestia asta din Apele Adânci?

— Nu, tată, am fost cât pe ce s-o înhăţăm în camera ta de zi.

Justin le povesti în grabă aventura lor. Cadmann se holbă la Sylvia, apoi la Mary Ann. Pe urmă se scuză cu bruscheţe şi merse afară, unde străpunse inelul de privitori din jurul bazinului pentru delfini. Trebuia să vadă creatura în carne şi oase.

Bazinul era acoperit cu un plastic gălbui şi mai multe pete umede, uleioase, sugerau că ţiparul încercase să evadeze. Aluneca prin apă şfichiuind-o puternic, dintr-o parte într-alta, rotindu-se şi iarăşi rotindu-se, la nesfârşit, consumând o energie imensă. Jessica şi Justin apărură în spatele lui.

— Mănâncă?

— Sigur că da. Orice înoată. Delfinii îi dau din porţia lor.

— Marele Chaka s-a uitat la chestia asta?

— Vine deseară de pe coastă, spuse Jessica. Micul Chaka rulează o simulare.

— Şi?

Micul Chaka vorbi chiar în spatele lui. Vocea lui era întotdeauna profundă şi rezonantă, şi oarecum surprinzătoare, fiindcă venea puţin de deasupra lui. Pe planetă nu erau decât doi oameni mai înalţi decât Cadmann.

— A trăit în apele adânci şi a venit aici să-şi depună icrele.

— Mănâncă peşti. Se hrăneşte şi cu animale de uscat?

— Dacă le poate înghiţi întregi. Nu e făcut să sfârtece carne. Dar cred că îl privim la sfârşitul ciclului vieţii sale. E o creatură bătrână. Ceea ce trece drept ficatul său lucrează probabil în proporţie de cincizeci la sută. Cred că peste un an o să fie mort. Dar trebuie să cer părerea tatei, bineînţeles.

— E posibil să fi avut picioare într-un stadiu precedent al vieţii?

— E o idee interesantă, dar Cassandra susţine că nu. Icrele sunt aproape ajunse la maturitate...

— Icre?

— Da, avem mostre. Produce mii de ţipari minusculi care arată exact ca mama lor. Nimic nu indică existenţa picioarelor. Cred că Mama Ţipar e în primul rând o fiinţă acvatică şi că poate supravieţui pe uscat exact atât cât e necesar ca să urce în susul râului. Preferă efectiv apa sărată. Nici urmă de săculeţe pentru *viteză* sau altceva asemănător. E un animal standard, în mare măsură. Nu oferă prea multe surprize.

Cadmann auzea vocea lui Chaka de parcă ar fi venit dintr-un butoi pentru apa de ploaie. Îl cuprinse un val neaşteptat de oboseală, fierbinte şi cleios, transformându-i membrele în plumb. În viziunea lui dintr-odată neclară, creatura din apă începu să se transforme. Îi crescură picioare, coada i se îngroşă. Ieşi din bazin ridicându-se pe picioarele din spate, cu dinţii săi enormi, sălbatic de puternici, picurând de sânge, smulse o bucată de câţiva centimetri din piciorul lui şi...

Scutură din cap şi totul reveni la normal. Un ţipar pe deplin inofensiv şfichiuia apa. Inofensiv. Captiv.

Fâş, fâş.

— Şi de ce-a venit?

— Ca să se reproducă, răspunse cineva.

— Colonelul Weyland a vrut să-ntrebe de ce a venit *acum,* sublinie Chaka. Şi nu ştim de ce.

Cadmann se răsuci şi privi lung spre nord, către continent.

— Tată, va trebui să mergem, spuse Jessica.

El dădu din cap. Ţiparul avea să relanseze dezbaterea. Era timpul să plece pe continent, într-o expediţie în toată puterea cuvântului, trebuia s-o fi făcut cu mulţi ani în urmă. Ştiuse întotdeauna c-aveau să fie nevoiţi să meargă acolo.

Într-o bună zi. N-avea nici un chef. După Războaiele Grendelice, crezuse că şi-o dorea şi făcuse două incursiuni pe continent, a doua mai scurtă decât prima. Împuşcase un grendel cu noua armă specială şi fusese imortalizat într-o înregistrare holografică, zâmbind alături de trofeul său.

Dar în el se produsese o transformare, fluxul unei schimbări îi pătrunsese până în măduva oaselor.

Dacă ţinea să dovedească ceva despre sine însuşi, atunci putea s-o facă acolo, pe insulă. Iar dacă trebuia să afle ceva despre grendeli, atunci avea să le permită altora să facă descoperiri în locul lui.

Trăia cu un vis cumplit, sângeros, în care toate eforturile lor nu însemnaseră nimic. În mintea lui adormită, demonii rapaci se rostogoliseră asupra coloniei ca o maree roşie, ucigând totul, toţi oamenii. Cele câteva zeci de supravieţuitori eşuaţi pe *Geographic* auzeau ţipetele şi vedeau sângele, dar nu aveau cum să coboare pe planetă. Nu mai puteau coborî niciodată. Şi stăteau acolo sus până când, încet-încet, rămâneau fără hrană... fără apă... şi fără aer.

Când se trezea, îşi alunga visele cu o ridicare din umeri. Nu ştia cât de mult i se îngustase judecata sănătoasă. Iar când se gândea să se întoarcă pe continent, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă un alt grendel l-ar mai fi atins vreodată. Se întreba dacă ar fi putut suporta. Dacă raţiunea i-ar fi rămas pe poziţie. Nu îşi dorea să afle răspunsul.

— ... Zack, vorbi Justin, scoţându-l din reverie.

— Zack?

— Vrea să-l ucidă. Şi să distrugă icrele.

Cadmann simţi dorinţa de a fi de acord ca pe o străfulgerare instantanee, viscerală, înlocuită rapid de vocea raţiunii.

— Atâta vreme cât nu e periculos, decizia asta nu-i aparţine lui, zise, şi arătă spre acoperitoarea bazinului. A fost ideea ta?

— Zack a ordonat să fie acoperit, răspunse Jessica, oarecum jenată.

— Bine.

Ea ezită.

— Nu l-am acoperit decât după ce a încercat să scape. A fost nevoie de toţi trei, cu prăjini, ca să-l ţinem înăuntru. Pe urmă am pus acoperitoarea.

— Nu când v-a spus Zack?

— Nu, tată.

— Era autorizat să dea ordinul ăsta. V-aţi opus?

— Nu, tati, doar că părea...

— Jessica, ne-am mai lovit de asta, rosti clătinând din cap. Zack e preşedinte şi guvernator şi nu refuzăm să-i dăm ascultare fără un motiv justificat.

— Tu ai făcut-o. Te-ai răzvrătit...

— Exact. M-am răzvrătit. Există lucruri destul de importante care să justifice aşa ceva. Dar nu te opui fără motiv! Cercetătorii tăi au considerat probabil că acoperământul e un inconvenient...

Ea lăsă ochii în jos.

— Aşa că ai ignorat un ordin corect fiindcă nu era convenabil. Ai altceva de spus?
— Nu, tată. Dar el a vrut şi să-l ucidă! Iar noi l-am găsit pe Faleză, nu aici jos!
— Iar pe Faleză tu şi fratele tău aveţi toate drepturile de a proceda aşa cum credeţi că e corect, zise Cadmann, plictisit. Dar nu aici.
— O să supunem la vot. Ne putem baza pe tine?
— Ca să aprob păstrarea ţiparului în viaţă? Da.
Căzu o clipă pe gânduri.
— Ăsta nu e singurul lucru care va fi supus la vot. Următoarea întrebare va fi despre continent, ştiţi. Avem nevoie de o expediţie majoră. Nu doar de excursii-fulger pentru iniţierea grendelilor cercetaşi, ci de o expediţie de studiu...
— Da, încuviinţă Justin. Joe Stikes e de aceeaşi părere. Roboţii de minerit nu funcţionează cum ar trebui.
Ceva din tonul lui îl făcu pe Cadmann să se încrunte.
— Ce?
— Nu ştiu. Joe crede că e mâna nativilor stelari. Dar nu e, e o altă surpriză avaloniană.
Bărbatul dădu din cap.
— Iar sistemul ecologic de pe Camelot se reface. Anul ăsta vântul bate dinspre nord. Dumnezeu ştie ce poate aduce încoace. Trebuie să aflăm ce altceva s-ar mai putea ivi.
— Porumbei călători avalonieni, sugeră Justin. Iar aici nu e nici un grendel care să-i mănânce. E posibil să intrăm în ceva până la gât.
— N-a mai fost nici unul de douăzeci de ani, interveni Jessica, părând îndurerată.
— Nici ţipari n-au mai fost de douăzeci de ani, zise Justin.
— Bună observaţie, făcu Weyland, îngrijorat. Sistemul ecologic *se reface.* Nu se întorc numai ţiparii. De ce tocmai acum? întrebă, şi dădu din cap a resemnare. Presupun că vom fi nevoiţi să întreprindem... un soi de expediţie.
— O putem planifica odată cu următoarea ieşire a grendelilor cercetaşi, propuse Justin. Cu măsuri de siguranţă... adăugă zâmbind. E posibil de rezolvat, tată. Vrem doar să ştim că, dacă se ajunge la o dispută, o să fii de partea noastră.
Cadmann ezită.
— Sau cel puţin nu împotriva noastră, se grăbi Jessica să adauge.

Îi privi gânditor pe amândoi. Spaima sălăşluia în *el,* fir-ar să fie, nu în ei. Ar fi fost o moştenire cumplită pentru copiii lui. Şi... era lumea lor, din ce în ce mai mult a lor. Nu ceruseră ei să se nască acolo.

Se întrebase adeseori ce credeau despre asta copiii – nativii stelari. Le displăcea faptul că se născuseră pe Avalon, negau moştenirea Pământului? Pământul, sistemul solar, aglomerat, înţesat de oameni, iar odată cu suprapopularea apăreau legi, legi, legi... Venise aici ca să scape de ele. Iar acum aveau legi fiindcă nu se puteau încredere în propriile minţi vătămate.

Şi asta e lumea lor, nu a noastră.

— Fără prejudecăţi, spuse. Mi-am luat deja o obligaţie, nu-i aşa, Justin?

5.
PROMETEUL MODERN

Trăiască Regele, adică al Credinţei Vajnic Slujitor, / Trăiască Pretendentul – a-l dori în viaţă nu-i vătămător; / Dar cine-i Pretendent la tron şi cine ne e Rege, / Vrem să trăim cu toţii – şi asta-i altceva, se înţelege.

JOHN BYROM, *Unui ofiţer din armată*

La intrarea lui Cadmann în sala mare a oraşului, dezbaterea se afla deja în plină desfăşurare. Încăperea era cu desăvârşire inundată de unduirea aromelor de la masa comună: oaie şi curcan, miros de brutărie, muştar şi porumb aburind, proaspăt cules de pe câmp. Era acea aglomeraţie haotică, plină de râsete şi murmure, specifică unei familii. Trei sute de oameni, aproape toţi nativii tereştri, marea majoritate a nativilor stelari, toţi grendelii cercetaşi, copii. Existau mese şi scaune pentru peste şapte sute de persoane, aceasta fiind populaţia estimată înainte de a fi fost aproape nimiciţi de grendeli.

Mesele erau aranjate în şiruri pe treptele amfiteatrului de sub acoperişul din tablă ondulată, fiind grupate în jurul unei scene centrale. Iar pe scena aceea stătea un bărbat tânăr, înalt, masiv şi blond, cerând să i se acorde atenţie prin cuvintele şi postura sa, întreaga sa fiinţă. Avea vocea unui maestru orator. Fiecare cuvânt desprins de pe buzele sale subţiri şi senzuale tăia cu precizia unei lame. Era de înălţimea lui Cadmann şi trupul lui musculos era o frumuseţe. Pe umeri îi cădea o claie de păr de culoarea inului. Avea ochii de un albastru-verzui uluitor, de o intensitate electrizantă. Razele lui Tau Ceti îi decoloraseră sprâncenele, făcându-le atât de blonde încât păreau albe.

Obrajii i se adânceau cât să-i dea un aer de sănătate şi în spatele fiecărei mişcări cu care sublinia aspectele majore se ascundea un calcul perfect. Aproape fiecare frază era punctată de uralele contingentului din Surferi, sosit în interiorul insulei pentru a lua parte la discuţiile săptămânale.

Aaron Tragon. Un adevărat nativ stelar.

Cadmann îl ascultă cu gândul în altă parte în timp ce-şi găsea drumul către masa rezervată pentru el de Carlos, de Angelica şi de doctorul înalt, cu pielea întunecată, care era cel mai recent asociat al lui Carlos.

— ... doamnele din sală vor fi de acord că tendinţa firească a bărbaţilor e să-şi asume o structură a puterii care se extinde de la femei către bărbaţi şi către Atotputernicul Dumnezeu. Aceasta a fost, în orice caz, viziunea frecventă în secolul al nouăsprezecelea...

Cadmann se strecură alături de Carlos şi îl bătu pe umăr.

— *Hola,* Carlos.

— *Hola.*

— Bună, tată.

— Hei. Ce te-a făcut să cobori de la mine? întrebă el, adresându-i celui mai tânăr dintre fiii săi un zâmbet cald.

Mickey ridică din umeri şi se uită la Mary Ann, dar nu spuse nimic, fapt ce îl caracteriza. Vorbea rar, iar când o făcea nu-l asculta prea multă lume. Era suficient de inteligent, dar cumva nu învăţase să comunice.

Cadmann se ridică s-o îmbrăţişeze pe Mary Ann şi o sărută scurt pe Sylvia.

— Cum merg dezbaterile?

— Stevens a dat de belea.

— Aaron a ajuns la *refutado?*

— A trecut. E la *digressio,* şi presupun că *perorado* ne va da clasă tuturor.

— Îmi place subiectul...

Chiar şi fără un sistem electric de amplificare, vocea lui Aaron se înălţa, învăluindu-i pe toţi:

— ... într-adevăr, Prometeul modern al lui Shelley nu fură flăcările din Olimpul îndepărtat, ci pe ale femeii. Şi e atât de firesc ca bărbaţii, citind *Frankenstein,* să fie amăgiţi de autoare, inducându-li-se credinţa că este vorba de o tentativă de furt a privilegiilor divine.

Aaron se aplecă spre pupitrul său de orator, lovind cu palma în lemn.

— Dar în ea curgea sângele mamei ei! Mary Wollstonecraft, prima feministă, autoarea *Drepturilor femeii,* îi zâmbea fiicei sale. Şi, când a scris despre orgoliul monstruos al omului, despre egoul lui, despre încercarea lui de a coase laolaltă hălci de carne moartă şi putrezită într-o imitaţie a vieţii, Mary Wollstonecraft

Shelley a ilustrat în realitate teama bărbatului de puterea creatoare a femeii. Vulnerabilitatea lui faţă de această teamă a dat naştere unei tentative de a face totul fără ea.

Se întrerupse, pregătind un moment spectaculos.

— Oare nu teama de femeie a bărbatului a făcut din ea un cetăţean de mâna a doua? N-a fost lipsită de educaţie, de apărarea oferită de lege, de dreptul la vot, de cunoaşterea procedeelor de autoapărare, astfel încât să rămână o sclavă?

Cadmann chicoti în sinea lui, apoi cercetă încăperea cu privirea, căutând-o pe Ruth, fiica lui Zack. Avu nevoie de o clipă, dar reuşi s-o zărească. Stătea lângă Rachel, aplecată, sprijinindu-se pe antebraţele grăsuţe, cu părul castaniu dat la o parte de pe faţă şi ascultând de parcă ar fi devorat fiecare cuvânt. Era fascinată, atât de atentă şi de plină de veneraţie încât îţi făcea rău s-o priveşti. Dacă fata n-ar fi avut şaptesprezece ani, ar fi spus că era vorba despre cel mai grav caz de iubire adolescentină pe care-l văzuse vreodată. Aşa cum stăteau lucrurile, dragostea ei oarbă nu era decât unul dintre cele mai notorii secrete cunoscute de întreaga colonie. Prin comparaţie...

Se uită pe furiş la Mary Ann. Se lăsase pe spătarul scaunului, într-o încercare de a mări distanţa dintre ea şi Aaron Tragon. Gura i se strânsese într-o linie subţire, dezaprobatoare. Dădea din cap pentru ea însăşi, ca şi cum şi-ar fi îngăduit un soi de monolog interior.

Avea aşadar o problemă cu el. Trebuia să aibă *cineva* una. Cu excepţia ei, toată lumea părea să fie încântată de băiat, într-un consens monoton... pe de altă parte, nici Joe Sikes nu se topea de dragul lui. Însă lista era scurtă.

Aaron Tragon era excepţional. Bun la aproape tot ce făcea. După părerea lui Cadmann, aceasta era o supracompensare, un efect colateral pozitiv al complexului său de Copil din Eprubetă.

Era vorba de şaptesprezece embrioni care se dezvoltaseră în exclusivitate în vitro, activaţi după Războaiele Grendelice şi scoşi la lumină nouă luni mai târziu. Între timp se lămuriseră că rata fertilităţii femeilor supravieţuitoare era, slavă Domnului, cât se putea de potrivită pentru repopularea coloniei, şi proiectul In Vitro fusese suspendat. Sute de embrioni rămăseseră la bordul navei *Geographic.* Aaron Trigon se numărase printre primii. Derik, uriaşul roşcat, Trish, superba negresă musculoasă, şi Micul Chaka, probabil cel mai puternic om de pe planetă, făceau

de asemenea parte dintre primii zece. Erau însoţitorii nelipsiţi ai lui Aaron, şi numai Micul Chaka părea să-i fie ceva mai mult decât un discipol.

Cei trei păreau să împărtăşească o glumă despre restul lumii, pe care refuzau s-o dezvăluie.

Erau copiii coloniei, neavând nici o legătură de rudenie cu nici unul dintre membrii expediţiei, crescuţi de toată lumea. Cu excepţia notabilă a Micului Chaka, foarte puţini se ataşaseră de cineva în mod deosebit. O idee care lui Mary Ann i se păruse întotdeauna îngrozitoare. Credea că ar fi trebuit să fie adoptaţi de familii, dar Cadmann era singurul căruia îi împărtăşise această părere.

Se pare c-a ieşit foarte bine. Par nişte copii la locul lor. Muncesc din greu. Apropo, Aaron a locuit la Joe Sikes nişte ani, când avea, cât?, zece sau doisprezece ani, până la accidentul lui Edgar...

— ... fiind bărbat, am prea puţin de câştigat făcând asemenea afirmaţii. Fiind un bărbat din secolul al douăzeci şi doilea, în care să sperăm că femeile vor fi eliberate din robia lor biologică, aş putea să am o cu totul altă intenţie. Pentru că această tendinţă de eliberare a femeii din „sclavia” biologică nu este oare în acelaşi timp o încercare de a-i minimaliza importanţa? De a-i fura focul? Nu înseamnă că suntem din stirpea lui Prometeu? Ce se va întâmpla cu noi când această diferenţă se va reduce la un simplu capriciu sau la o problemă de desemnare legală? Nu pot spune. Propun, pur şi simplu, o interpretare a suprapunerii literare. În ceea ce priveşte restul, sunt convins că minţi mai înţelepte decât a mea vor demonstra toate adevărurile suplimentare care pot fi descoperite în această privinţă.

Aaron Tragon făcu o plecăciune amplă către Stevens, care îl provocase. Acesta era subţirel, studios şi conducea operaţiunile miniere din estul coloniei, unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului Mickey, fiul lui Cadmann. Poziţiile lor în cadrul dezbaterii fuseseră alese prin tragere la sorţi. Judecând după entuziasmul aplauzelor dezlănţuite, Weyland ghici că Stevens fusese măcelărit.

Persoanele însărcinate să servească masa se apropiară, le luară comenzile şi aduseră mâncarea. Cadmann se relaxă mâncând şi savurând dezbaterea încinsă care se desfăşura în jurul său.

— Ce părere ai? îl întrebă Carlos, clătinând din cap.

— Frankenstein ca tratat criptofeminist? Nu cu intenţie. Nimeni nu poate scrie un tratat atât de bun... atât de apropiat de nemurire. Cum s-a descurcat Stevens?

— La *exordium a* fost patetic. *Narratio* abia dacă s-a potrivit, iar pentru *refutatio* a fost huiduit. În rest a mers perfect.

Cadmann observă că în jurul lor vocile femeilor se ridicau mai mult decât ale bărbaţilor. Când coborî de pe scenă, Tragon se aşeză lângă Jessica. Se îmbrăţişară şi se sărutară cu patimă.

Sunt o pereche frumoasă, medită el. Aaron Tragon era vânjos, chipeş, extraordinar de inteligent şi charismatic. *Succesorul meu. Şi al lui Zack? Va pune capăt acestei separări prosteşti dintre administraţie şi securitate?*

În orice trib există un individ alfa. La un moment dat, crezuse că moştenitorul funcţiei sale avea să fie Mickey. Se întreba adesea dacă nu-şi solicitase fiul prea tare. Dar, indiferent ce se petrecuse, el nu era interesat de conducere.

Aaron şi Linda fuseseră o vreme împreună. O combinaţie reuşită, însă pe urmă se întâmplase ceva şi ea se ataşase de Joe Sikes. Un aranjament neverosimil, pe care Cadmann nu-l înţelegea pe deplin. Bărbatul fusese iubitul lui Mary Ann înainte de atacurile grendelilor, înainte ca ea să vină pe Faleză pentru a-l smulge pe Cadmann din beţia disperării. După care se încheiase totul – şi apoi, dintr-odată, Joe şi fiica lui Mary Ann deveniseră o pereche, dar nu o pereche oarecare, ci una unită printr-o legătură monogamă.

Ruth Moskowitz se îndreptă spre Aaron, apoi făcu cale-ntoarsă. Avea zâmbetul slab, uşor şocat, la care se aşteptase Cadmann. Frumoasă hârjoană. *Ei, dacă lui îi place Jessica, e OK.* Degetele mâinii ei drepte îi răsuceau dureros buclele dese. Probabil smulgând câteva şuviţe. Rachel îşi cuprinse fata cu braţul, strângând-o la piept. *Încă o situaţie pe care n-o înţeleg, dar cred că nici nu e necesar.*

Desertul venea de la Surferi. Cuburi de gheaţă delicios condimentate, cu gust şi aromă ce reînviau amintiri din copilărie, de mult îngropate în uitare.

Audienţa decise, cât se poate de zgomotos, că Aaron Tragon câştigase dezbaterea săptămânii. După o rundă tunătoare de aplauze, pe scenă urcă Linda Weyland. Cadzie era înfăşurat într-o eşarfă care traversa pieptul mamei sale şi se hrănea mulţumit în timp ce ea vorbea.

— Din nefericire, începu ea, cu asta se încheie distracţiile serii. Ceea ce trebuie să vă spun acum e mai sobru – şi nu la fel de educativ. Cassandra, *bang.*

Un muşuroi de furnici scânteietor umplu sala; deveni din ce în ce mai strălucitor pe măsură ce păleau lămpile.

Tunele roşietice luminate de neon, cu zecile. Sute de puncte verzi, strălucitoare, le măcinau capetele, extinzându-le, apoi se scurgeau înapoi, către trunchiul fiarei. Cadmann îşi aduse aminte de ferma de furnici construită de fratele lui, pe când erau amândoi copii. Tunelele acelea semănau mai degrabă cu nişte fractali. În ciuda neuniformităţilor din topografia lanţului muntos de pe continent, instalaţiile automate urmăreau un plan; simetria era vizibilă şi modelele ample se repetau la o scară micşorată.

Lumina pâlpâi în capătul unui tunel. O undă de şoc evidentă, în spaţiu închis, se prelinse în susul trunchiului principal. Mecanismele rafinate pâlpâiră, roşii, apoi pulsară roşu-negru, roşu-negru.

Reacţia şoptită a mulţimii veni imediat, oripilată.

Linda îşi înălţă vocea, acoperind zgomotul acelui vânt rău.

— A explodat ceva. Nu un exploziv puternic, ceva apropiat mai degrabă de praful de puşcă. Cum a ajuns acolo jos... în fine. *Ştim* doar că rafinăria şi-a încetat activitatea şi că stricăciunile nu se pot repara de aici.

Toshiro ridică mâna.

— N-ar putea fi vorba despre o defecţiune firească a echipamentului?

— Sfredelele colectoare sunt nişte perforatoare spiralate şi găleţi pentru minereu. Funcţionează acţionate de celule solare şi de celule alimentatoare, iar acestea din urmă nu sunt decât nişte baterii de înaltă tehnicitate, n-au cum să explodeze, nici măcar nu sunt prezente în zona cu probleme.

— Bineînţeles că v-aţi gândit la asta înainte. Îmi cer scuze.

— Nici o problemă. Dar, oameni buni, *a fost* într-adevăr o explozie şi *a pornit* chiar din vârful unui sfredel. Cassandra, arată-ne undele de interferenţă.

Ceea ce nu era de mare ajutor, se gândi Cadmann. Şi iat-o pe Mary Ann, încântată, mândră de fiica ei şi ştiind al naibii de bine că *nici el* nu era în stare să interpreteze tiparul formelor care curgeau pe perete. Probabil că Mickey era capabil, dar nu scotea nici o vorbă. Se aplecă spre Carlos.

— Ştiai ceva despre asta? Oricât de puţin?

— Pentru mine e o noutate, *amigo.* Şi nu-mi place cum sună, îi răspunse, şi se ridică, fluturând agresiv mâna în aer.

— Cer să mi se dea cuvântul.

— Bineînţeles, zise Linda.

Bărbatul îşi drese glasul.

— Există un termen care n-a fost amintit, dar simt că e posibil să fi apărut în gândul multora. Termenul e *sabotaj* şi trebuie să fim convinşi, dintr-o mie de motive, că nimeni dintre cei de faţă nu ar fi putut face aşa ceva. Asta nu e o farsă. Stilul de acţiune e nepotrivit. Nu-i foloseşte nimănui şi nu e amuzant. Presupun că, înainte de a ne forma orice gen de opinie, se fac pregătiri pentru o cercetare la faţa locului?

Linda îşi mângâie bebeluşul, se uită o clipă la soţul ei, apoi dădu din cap.

— De ce ar fi un sabotaj? Cum ar putea cineva să pună un explozibil *acolo?* Nici măcar un ţânţar n-ar fi în stare să pătrundă în tunelele alea. Bineînţeles că vom verifica mecanismele. O să cercetăm şi o să descoperim c-a fost ceva straniu. O surpriză a Avalonului!

Fundul unui tunel. Nici un Farsor Vesel nu s-ar fi putut târî prin galeria aceea, medită Cadmann. Era prea îngustă, iar uzina centrală de procesare era un tampon metalic de câteva sute de tone. Mina se baza în întregime pe nanotehnologie; se dezvolta în locul acela de şaptesprezece ani. Tunelele duceau către ea, nu treceau de ea. Se aplecă spre fiul său.

— Mickey? Tu te pricepi la minerit. Vreo sugestie?

Băiatul se încruntă şi clătină din cap.

— Ciudăţenie avaloniană, murmură, dar nu destul de tare pentru a mai fi auzit şi de altcineva.

O teorie la fel de bună ca oricare alta, îşi spuse. Nu puteai nici măcar să... hm. Să faci un sfredel colector să *depună* o încărcătură de dinamită sau de praf de puşcă? Şi de unde s-o achiziţionezi? Dintr-un depozit de celule de alimentare? Explozia se produsese în momentul în care un sfredel colector era în acţiune.

Ar fi fost o farsă al naibii de dificilă. Oare pentru Farsorii Veseli era de-ajuns că părea imposibilă? Se părea că nu exista nici un alt motiv. Mina era sursa de minereuri a coloniei. De ce s-o fi scos din funcţiune?

Joe Sikes urcă pe podium şchiopătând.

— Linda are dreptate, e o ciudăţenie avaloniană. Încă un lucru pe care nu-l ştim despre planetă. Ceva care se petrece pe continent, dar nu şi aici.

— Şi oricum e timpul să-i ducem pe continent pe candidaţii la rangul de grendel cercetaş, încheie Linda în locul lui. Nu vreau decât să-şi dea toată lumea seama cât de multe necazuri ne aduce povestea asta...

Crede că e sabotaj, îşi spuse Cadmann. *Presupun că şi eu. „Imposibil” e o provocare suficientă pentru echipa de la Surferi.*

— Şi ce-ar trebui să facem? întrebă cineva. Reparaţiile sunt posibile?

— Trebuie să aruncăm o privire, răspunse Linda. N-are nici un rost să ne apucăm de reparaţii înainte de a afla ce s-a-ntâmplat.

Din nou acelaşi ton. Crede într-adevăr c-au fost Farsorii. Se aleg, în acelaşi timp, cu gluma şi cu expediţia pe continent pe care şi-o doresc. Linda detestă ideea şi l-a convins pe Joe să n-o aducă în discuţie. Oare asta e abordarea corectă?

Era destul de clar că Joe ar fi preferat să fie mâna Farsorilor. I-ar fi oferit superioritate morală. Îşi dorea cu toată seriozitatea să fie masculul alfa, mai ales în momentul acela, când avea o legătură cu o femeie mult mai tânără.

Dacă ar fi putut, Cadmann ar fi împiedicat căsătoria, încă se mai întreba ce vedeau unul la altul. Era din cauză că Linda semăna foarte mult cu mama ei, care se culcase cu Joe Sikes înainte de a o câştiga el? *Fii sincer. Ea m-a câştigat, m-a scos din ceaţa alcoolului. Ea m-a revendicat, nu viceversa...*

Poveşti de demult. Nervii efectori ai lui Cadmann Weyland nu-şi extindeau controlul asupra altor fiinţe umane, nici măcar asupra fiicei lui. Trebuia să re-înveţe asta în permanenţă.

Între timp: bomba.

Era o farsă dificilă, dar nu imposibilă. Creează-ţi propriii nanoroboţi. Sau, dacă ştii cum să lucrezi cu blestemăţiile alea de modele fractale, sfredeleşte drept în jos, de la suprafaţă, acolo unde se va afla colectorul peste o săptămână sau peste o lună. Însă *simţea* că era o teorie greşită şi avea impresia că părul de pe ceafă şi de pe braţe încerca să i se zbârlească. O surpriză avaloniană, pe continent, acolo unde erau dragoni. Semnal de alarmă: Linda avea să plece pe continent cu nepotul lui. Nu se despărţea niciodată de Cadzie. Tot aşa îşi crescuse şi Mary Ann copiii, cu foarte multă afecţiune, formând o legătură puternică.

Linda şi Joe cunoşteau minele mai bine decât oricine altcineva şi nu aveau nici un indiciu, prin urmare, ce ipoteză era cea mai probabilă? Nu părea să fi fost vorba despre Farsori. Era o operaţiune distructivă şi nu era amuzantă. Şi, dacă nu erau ei, atunci aveau de-a face cu o surpriză avaloniană: ca grendelii.

Mâna lui Mary Ann se închise peste a lui.

— Un bănuţ pentru gândurile tale?

— E o afacere proastă, răspunse el, cu voce scăzută. Amintiri urâte. O să fiu din nou neajutorat.

— Nu-ţi place senzaţia, nu-i aşa?

— Să fiu legat de masă cu un grendel în poală. Să fiu legat de insula asta în timp ce nepotul meu e la o jumătate de lume distanţă.

— Du-te cu ei.

— Nu cred că vor să se autoinvite tăticul.

Dar lăsă ceva nerostit: *Mi-a ajuns, Mary Ann. Nu mai vreau senzaţii tari. Am avut destule, pentru o viaţă întreagă. Lasă pe altcineva să-i înfrunte pe afurisiţii de dragoni.*

Iar Linda ştia să se controleze de minune. Era în încurcătură: trebuia să admită posibilitatea unui sabotaj, dar nu o putea admite decât în sinea ei. Nu era posibil să lase incertitudinea să-i contamineze pe nativii tereştri. Pe de altă parte, trebuia să le dea de înţeles potenţialilor făptaşi că ea ştia şi că spera din tot sufletul că aveau destulă raţiune ca să înceteze.

Un fir într-adevăr foarte subţire.

Urmă un alt murmur general, apoi atât Micul Chaka, cât şi Jessica ridicară mâinile.

— Jessie, zise Linda. Vrei să spui ceva?

Aceasta îl împinse pe Micul Chaka înaintea ei şi o porniră amândoi spre scenă, cu paşi mari. Linda şi Joe Sikes se retraseră la locurile lor, mână în mână. Chaka se urcă pe podium şi ignoră mulţimea.

— Cassandra, derulează fişierul meu demonstrativ, Mama Lunguiaţă.

Ecranul din spatele lui prinse viaţă, înfăţişând ţiparul care se chinuia să înoate în susul Amazonului, trecu fulgerător mai departe, arătând lacul cu apă rece ca gheaţa şi apoi bazinul acoperit, din care vietatea arunca priviri feroce spre camera de luat vederi.

— Musafira noastră. De fapt, nu e un ţipar, dar, dintre toate vieţuitoarele care au evoluat pe Pământ, seamănă cel mai bine cu un ţipar imens, de apă sărată.

— Pe mine m-a luat cu siguranţă prin surprindere, spuse Jessica. A venit drept în camera de primire din Fortăreaţă.

Cineva râse zgomotos şi se auzi strigătul unei voci de adult.

— Mama Lunguiaţă a avut noroc că nu era Cadmann acasă!

Chaka zâmbi nesigur şi o luă de la început.

— Am trecut în revistă tot ce ştie Cassandra despre ţiparii de pe Pământ. Aici nu avem de fapt un ţipar, dar iată ceva interesant, ţiparii tereştri parcurg distanţe lungi ca să se reproducă, iar Mama Lunguiaţă asta a făcut, încercând să ajungă la izvoarele Amazonului ca urmare a unei deprinderi instinctive, care ar putea să existe de zece sau de zece mii de generaţii.

— Nu de zece mii, strigă cineva.

Chaka se încruntă, chibzuind, iar Jessica veni să i se alăture pe podium.

— Poate nu de zece mii de generaţii. Sunt de acord, e posibil ca grendelii să fi şters de pe suprafaţa planetei tot ce purta aceste gene. Dar noi n-avem de unde să ştim!

Chaka îşi regăsi glasul.

— Un timp mai scurt pledează în favoarea ideii că grendelii au venit pe insulă destul de recent.

— Şi ăsta e punctul nostru de vedere! făcu triumfătoare Jessica. Refacerea sistemului ecologic firesc de pe Camelot e inevitabilă, cu adevărat inevitabilă acum, când au dispărut grendelii. Scuză-mă, Chaka.

El dădu absent din cap.

— Sistemul ecologic firesc va reveni. N-ar trebui să-l cunoaştem mai bine?

— Nu va fi acelaşi, se înălţă cârâitul nazal al lui Edgar Sikes din rândurile publicului. Nu poate fi.

— Ştiu, Edgar. Noi am însămânţat insula cu specii de pe Pământ. Va fi interesant când se vor contopi. Dar am vrea să ştim ce efect poate avea asupra *noastră* fiecare formă de viaţă avaloniană.

— Povesteşte-ne mai multe despre vierme, strigă cineva.

O voce de adult.

— Carolyn, şopti Sylvia. Pare speriată.

— N-o condamn, zise Mary Ann.

Chaka nu păru să remarce spaima. Vorbi cu nerăbdare.

— Nu avem ţiparul decât de câteva zile. Şi nu reprezintă decât o singură piesă a modelului! Nu ştim cum interacţionează cu alte forme de viaţă, cu climatul şi, din acelaşi punct de vedere, cu grendelii. Nu ştim ce l-a îndemnat să înoate în amonte în *acest moment;* acum, când atât de multe alte specii de pe Camelot îşi schimbă obiceiurile. Trebuie să ştim cum se comportă sistemul ecologic de pe continent. Se produc schimbări şi acolo?

— Şi ce mănâncă grendeli?

O voce de copil din spatele încăperii. Mai mulţi copii mai mari îi cerură să tacă.

— Grendelii mari mănâncă grendeli. Am fost acolo, spuse Joe Sikes, cu o mândrie beligerantă. Ăsta-i sistemul tău ecologic, Chaka. Grendeli mari, grendeli mici, grendeli care trăiesc în zăpadă, grendeli de apă, grendeli care construiesc baraje, grendeli care *barează* viaţa puilor lor. Grendelii mănâncă grendeli şi se merită unii pe alţii. Aici nu mai sunt grendeli şi o să păstrăm lucrurile astfel, aşa că de ce ne-ar păsa cum interacţionează ţiparul nostru idiot cu grendelii?

— Nu e corect, zise Jessica.

Chaka îşi drese glasul. Acum părea mult mai încrezător.

— Trebuie să ştim, Joe. Ceea ce nu ştii te poate ucide. Dacă n-aţi fi ştiut că grendelii au nevoie să se răcorească...?

Se auziră murmure de aprobare dinspre mesele grupului de la Surferi. Linda dădu din cap şi îl trase pe Joe Sikes înapoi, jos pe scaun; iar el nu se împotrivi. *N-ai fi aruncat kerosen aprins în pârâul Amazon,* nu trebuise să-i spună Chaka, *ca să pârjoleşti grendelii care făceau prăpăd în ultimul refugiu al oamenilor.*

— E nevoie să ştim, repetă Chaka, şi să fie clar că nu putem afla decât într-un singur mod. Avem nevoie de o expediţie în toată puterea cuvântului pe continent. De o bază permanentă acolo. Nu doar de excursii în zonele înalte şi de inspecţii în mine. Avem nevoie de o echipă de biologi la faţa locului, să studieze continentul, să-l studieze *acum,* înainte ca vântul să poarte într-acolo speciile terestre de pe Camelot, fiindcă odată ce se va întâmpla asta n-o să mai aflăm niciodată!

— Ei, staţi o clipă! făcu Zack Moskowitz, şi se ridică pe jumătate. Dacă se ajunge la asta, nu e necesar să ştim...

Mai multe murmure. Cadmann se încruntă, căzând pe gânduri.

— E o greşeală să vorbeşti aşa cu tinerii, rosti Carlos.

— Trebuie să ştim, zise Chaka.

Jessica îl aprobă dând din cap cu vigoare în timp ce el stătea acolo, în toată splendoarea înălţimii sale, ridicându-şi vocea.

— Trebuie să studiem ceea ce există acum, trebuie să înţelegem ecosistemul natural, sau o să fim luaţi prin surprindere. În ultimii douăzeci de ani aţi ignorat acest adevăr, faptul că e imposibil să trăieşti pe planeta asta şi să te ascunzi în acelaşi timp. Eu spun că asta e lumea *noastră* şi că nu ştim destule despre ea. E timpul să învăţăm.

Vorbele sale stârniră aplauzele sonore ale nativilor stelari, iar Prima Generaţie le răspunse mai ales prin tăcere.

— Şi o să avem nevoie de toate resursele, aici *şi* pe continent, adăugă Coleen McAndrews, cu o voce pe cât posibil de serioasă la cincisprezece ani. Ca să ne întoarcem printre stele!

Auditoriul zumzăi ca un stup înfuriat. Nu existau nici un grup înapoi-printre-stele organizat şi nici un şef autentic, dar era o problemă care străbătea generaţiile. *Încă n-au un conducător,* se gândi Cadmann. *Dar când fata asta o să crească, când tot acest entuziasm va ajunge la maturitate, vom avea o altă luptă politică. Doamne, Dumnezeule, ce-a fost în capul nostru când am lăsat totul în urmă ca să venim aici?*

Zack Moskowitz se ridică. Îşi ocupă locul pe al doilea podium, în partea opusă a scenei faţă de Chaka.

— Cred, zise el, că o problemă atât de importantă ar trebui luată în considerare cât mai oficial cu putinţă. Propun o dezbatere de astăzi într-o săptămână...

— Nu! făcu Jessica, ridicându-se în picioare, cu obrajii în flăcări.

— Nu ţi s-a acordat dreptul la cuvânt, domnişoară.

— Nici ţie, Zack!

— Ştii că eu sunt preşedintele...

— În cazul întrunirilor oficiale. Dar asta nu-i aşa ceva, e o discuţie după cină. N-o poţi ignora, aşa cum faci cu orice altceva. E ceva prea important. O declari întrunire de urgenţă?

— Nu...

— Atunci aşteaptă să-ţi dea Chaka cuvântul.

Zack se uită la Cadmann, aşteptând sprijinul lui. Regele apelează la războinic, dar războinicul îl ignoră. Îşi înăbuşi protestele.

— Foarte bine. O să-i cer lui permisiunea. Chaka? Pot lua cuvântul?

Dinţii albi ai Micului Chaka scânteiară.

— Mai întâi Jessica, apoi tu.

Bărbatul zâmbi acru. Jessica se urcă pe podium.

— Acum este momentul să luăm o decizie. Oricum îi ducem pe grendelii cercetaşi pe continent, unde trebuie să trimitem şi o echipă pentru reparaţii. E momentul potrivit. Să începem acum instalarea unei baze permanente.

— Pentru ce? întrebă Zack.

— Pentru ce? Ca să ne cunoaştem lumea. E nevoie de teste de toxicitate şi de sol, să studiem paraziţii. Ţinuturile înalte ar fi perfecte pentru o bază iniţială. Cel puţin locul *oferă siguranţă.*

Privi de parcă ar fi avut mai multe de adăugat, dar s-ar fi răzgândit.

— Chaka, putem modifica statutul acestei discuţii?

— În ce?

— Dezbatere neoficială. Lasă-l pe Zack să reprezinte viziunea contrară, de pe podiumul tău. Pe urmă ne putem răspunde la întrebări, să vedem dacă reuşim să ajungem la un consens în seara asta.

Chaka acceptă să coboare şi Zack îi luă locul, dând cu ciudă din cap către Jessica.

— Se poate? întrebă.

Ea îşi aplecă fruntea.

— Pot întreba de ce e atât de mare graba? Veţi face în curând o vizită în zona minieră. Alţii se vor ocupa de ritualurile grendelilor cercetaşi. După ce vă întoarceţi vom putea decide ce e de făcut în continuare. Poate atunci veţi şti ce nu e în regulă în mine. Probabil că e un fenomen natural, dar surprinzător. În orice caz, nimic nu trebuie făcut în pripă.

— Bine spus, fii din nou rezonabil, strigă cineva.

— Încerc să fiu, răspunse el, ridicând din umeri.

— Ai vrut să ucizi ţiparul, protestă Jessica. Asta n-a fost rezonabil.

El dădu din cap.

— Ba da, a fost. Ţiparul e o formă de viaţă nefamiliară şi avem reguli procedurale, formulate de cei mai buni experţi ai noştri în urma dezbaterilor. Regulile nu sunt perfecte, dar reprezintă cel mai corect raţionament pe care îl putem face.

— Dar în cazul ăsta e greşit, insistă tânăra.

— Poate. De data asta pare să fie greşit. Ceea ce nu înseamnă că toate regulile, inclusiv aceasta, sunt greşite în general. Nu putem anticipa totul.

— Nu e necesar să anticipăm totul.

— Nu vorbiţi despre acelaşi lucru, interveni Aaron Tragon, ridicându-se în picioare. Îmi cer scuze fiindcă vorbesc fără să mi se fi dat cuvântul, dar nu vă daţi seama? Guvernatorul Moskowitz se teme că, la apariţia unui pericol necunoscut, nu vom putea decide în timp util ce avem de făcut, ceea ce ar putea distruge colonia, în vreme ce e foarte puţin probabil ca o întârziere să aibă un asemenea efect. Nu e aşa, domnule?

— Ba da, întocmai.

— Dar aici *nu* e vorba despre nici un pericol care ar putea ameninţa întreaga colonie. Cei care pleacă pe continent s-ar putea afla în pericol dacă nu sunt atenţi, dar nu şi colonia... De fapt, ca să fiu dur pentru o clipă, dacă se află acolo ceva atât de primejdios încât singura posibilitate de a deveni conştienţi de existenţa lui este uciderea tuturor membrilor expediţiei, atunci această informaţie în sine merită preţul! Colonia va deveni un loc mai sigur, nu unul mai lipsit de siguranţă. Nu am dreptate?

Aşteptă o clipă, apoi, văzând că Zack nu răspundea, dădu politicos din cap şi se aşeză din nou.

— Un mic îngâmfat arogant, zise Mary Ann.

— Cred c-a fost cât se poate de rezonabil, răspunse Cadmann.

— Aşa crezi tu...

— Nu e vorba despre un mare pericol, vorbi Jessica. Am mai fost pe continent de vreo zece ori. Ba chiar am dus şi copiii în ţinuturile înalte. Şi, în tot acest timp, singura primejdie au fost grendelii, cărora ştim cum să le facem faţă.

— Eu continui să fiu îngrijorat, făcu Zack.

— Spune-ne cum se numeşte pericolul.

El clătină din cap.

— Ştii că n-am cum. Spune-i surpriză avaloniană. Nu putem pomeni aici grendelii, dar sunt cât se poate de reali.

— Dar voi aţi aflat cum trebuie să te lupţi cu ei, şi ne-aţi învăţat pe noi. Apropo, vă mulţumesc. Din partea noastră, a tuturor secunzilor...

Se înălţă un murmur de aprobare.

— Bine punctat, strigă Aaron.

— Şi, Zack, voi aţi ştiut c-o să fie periculos când aţi părăsit Pământul, continuă Jessica. Dar aţi venit aici. Nu ne-aţi întrebat dacă vrem şi noi...

— Ne gândim la asta, să ştii.

— Da, domnule, am învăţat toate astea la şcoală. Şi nu ne pare rău că ne-aţi adus. Dar acum e şi lumea noastră şi dorim să ştim mai multe despre ea. Nu-i aşa?

Un alt cor de voci tinere aprobând cu entuziasm.

— Cu excepţia mea, eu vreau un supermarket! strigă cineva.

Toată lumea râse.

— Şi învăţăm, reluă Jessica. Ţiparul e important fiindcă ne aduce aminte că aici nu vom avea întotdeauna un sistem ecologic simplu, artificial. Încă nu ştim când au venit grendelii pe insula asta. Nici măcar nu ştim dacă erau grendeli normali! Poate au fost...

— Supergrendeli? zise Chaka, şi zâmbi.

— Sau nişte grendeli piperniciţi, proşti şi nevolnici, spuse Jessica.

— Doamne, exclamă Rachel Moscowitz. Ăsta e un gând oribil!

— Aşa că mergem să ne lămurim, continuă Jessica. Şi acum e la fel de bine ca oricând altcândva. O bază în ţinuturile înalte, cu expediţii în zonele joase. Acum. Anul ăsta.

Un val de aplauze, şi nu numai din partea Generaţiei a Doua.

— Nu conta pe mine.

Cuvintele veniră tot din partea unde stăteau secunzii, pentru a li se răspunde cu huiduieli.

— Vai, bietul copilaş...

— Din cine va fi alcătuit personalul bazei? întrebă Zack, înţelegând că pierduse. Cine planifică expediţia?

— Asta o putem rezolva, răspunse Jessica, şi aruncă o privire grăitoare spre Cadmann. Nu suntem proşti, domnule guvernator. Vrem sfaturile voastre.

— Dar nu şi conducerea noastră, şopti el. E suficient de clar.

— Vrem şi asta, dacă nu înseamnă să nu facem nimic fără un ordin de-al vostru.

— Noi nu dorim decât să fiţi în siguranţă...

— Dacă voiaţi să ne ţineţi în siguranţă, aţi fi putut rămâne pe Pământ!

Mary Ann se ridică în picioare. Cadmann o privi surprins. Ea nu vorbea aproape niciodată la întruniri.

Nu aşteptă să i se dea dreptul la cuvânt, dar nimeni nu protestă. Bineînţeles că Jessica n-avea de gând s-o întrerupă.

— De ce credeţi că Pământul era un loc sigur? Nu era. Nici măcar în cele mai selecte cartiere. Ar trebui să ştiţi. Am adus înregistrări.

— Mamă...

— Nu era. Vă gândiţi la Pământ ca la un soi de paradis pierdut? Ca la un Eden? Era un loc oribil, unde toată învăţătura din lume nu te putea salva de pierderea slujbei, unde nu puteai găsi nici un loc fără graffiti, fără desene obscene, fără criminali, fără mâini întinse, cerând pomană şi acuzându-te că eşti un criminal dacă nu le dădeai nimic. Unde... Jessica, aici suntem în siguranţă, cu adevărat în siguranţă, dar nu eram în siguranţă pe Pământ. De-aia am venit aici!

Se auziră murmure aprobatoare din partea primilor.

— Păi, mamă, după spusele tale, Pământul e un loc mai periculos decât continentul.

— Era, murmură Cadmann. Noi am dat asta uitării.

— Şi am ajuns la sfârşitul dezbaterii, *amigo,* zise Carlos. Iar Jessica a câştigat.

— Da. Şi noi trebuie să facem planurile.

— Cum adică „noi", faţă palidă?

— Avem totuşi ceva timp. Mai întâi se duc să inspecteze minele, să-i iniţieze pe grendelii cercetaşi. O să fie destul timp pentru planuri serioase după întoarcerea lor.

Jessica mulţimi auditoriului şi se întoarse lângă tatăl ei. Îi atinse uşor umărul.

— Mulţumesc, tată. Mamă.

Cadmann le cuprinse pe Mary Ann şi pe Sylvia cu braţele, trăgându-le mai aproape. Cea dintâi chicoti.

— Dacă îl cunosc pe tatăl tău, s-ar putea să-ţi mulţumească el peste câteva zile. O să scoată untul din tine.

— Nici n-aş vrea să fie altfel.

— Jessica... tu şi Justin aţi putea veni la cină? întrebă Mary Ann, şi îşi îndepărtă o şuviţă de păr blond căzută în ochi. Ar fi plăcut să cinăm în familie. Noi am fost plecaţi, iar voi veţi pleca pe continent...

— Nu în seara asta, se scuză tânăra. Cele petrecute aici vor fi o veste mare la Surferi. Cred că trebuie să mă aflu acolo.

Sylvia îşi ridică ochii spre Cadmann.

— De cât timp crezi c-o să fie nevoie pentru pregătirea unei expediţii în ţinuturile joase?

— Bazându-ne pe Ţânţari? Pentru descoperirea unui loc potrivit? Puţine activităţi preliminare.

Închise ochii, chibzuind.

— Totul porneşte de la *Robor,* ca vehicul. Sosiri şi plecări suficient de rapide. Aş zice că nu trebuie mai mult de douăsprezece ore pentru pregătirea unei expediţii mult mai complexe decât până acum, care să înceapă, poate, peste... O lună?

Jessica aprobă, dând din cap încântată.

— Tată, îmi citeşti gândurile.

— Până mâine dimineaţă, planurile vor fi în Cass. OK?

— Mai bine nici nu se putea.

Lumea se împrăştia. Jessica şi fratele ei se îndreptară unul spre altul, se îmbrăţişară cu însufleţire şi formară un grup, alături de alţi secunzi. Porniră împreună spre uşă.

O mână căzu pe umărul lui Cadmann, şi el se întoarse să vadă cine era. Aaron Tragon.

Statura în sine a tânărului îl impresionă puternic. Îi aducea aminte de un prieten... de demult.

Ernst. Prima victimă a grendelilor.

Îl străbătu o umbră de nostalgie, un sentiment de pierdere. Ernst murise fiindcă el, Cadmann, crezuse că se putea descurca. Că putea ţine totul sub control.

Şi, pentru o clipă, fu ca şi cum s-ar fi mişcat cu încetinitorul, cu zâmbetul strălucitor şi larg a lui Tragon atât de intens şi de intim de parcă toate celelalte forme din încăpere păreau să-şi piardă conturul, dispărând în neant.

În deplinătatea sa, forţa personalităţii tânărului era atât de puternică, încât fu nevoit să facă efortul conştient de a-şi reaminti unde se afla. Nu în trecut, ci acolo, în prezent, de parcă s-ar fi trezit după ce aţipise câteva clipe.

— ... pentru că ne-ai susţinut, Cadmann. Jessica a zis că putem conta pe tine.

Zâmbetul lui era orbitor.

— Să presupun c-o să pleci pe continent?

— N-aş lipsi de la iniţierea grendelilor cercetaşi.

— Bun, rosti bărbatul, convins că aşa era.

— Nu vreau să spun că Justin nu poate avea grijă de copii, adăugă Aaron cu tact. Ei, noapte bună, domnule. Mulţumesc încă o dată.

Se răsuci pe călcâie, dar, înainte de a apuca să plece, Ruth Moskowitz îi ţinu calea. Îşi ridică ochii spre el şi îl fixă îndelung, cu admiraţie. Tânărul se opri şi îi luă mâna.

— Arăţi minunat în seara asta.

Fata radia.

— Cred c-ai fost pur şi simplu magnific.

El îi duse mâna dreaptă la buze, îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă cu paşi mari, alăturându-se prietenilor săi. Ruth îşi prinse mâna dreaptă cu stânga, de parcă ar fi vrut s-o înfăşoare într-o foiţă de mătase.

— Cred că mi-e greaţă, spuse Mary Ann.

Sylvia chicoti.

— E un băiat frumos. Îmi dau seama ce vede Jessica la el.

Pe chipul lui Mary Ann se aşternuse un zâmbet îngrozit.

— Să mergem acasă, Cad. Am chef de un foc mare în dormitor. Să am parte de o căldură plăcută. De acord?

— Sigur că da.

Sylvia îşi desprinse braţul de al lui şi li se puse în drum.

— Vreau să verific simulările Lindei împreună cu ea. Mă întorc pe Faleză mai târziu, e bine?

— Nici o problemă.

Mulţimea se subţia. Cadmann luă mâna micuţă a lui Mary Ann într-a lui şi o strânse uşor.

— Lucrurile încep să se schimbe rapid. Trebuia să se-ntâmple.

— Eu... nu vreau să mă gândesc la asta acum. Du-mă acasă.

6.
SURFERI

Prietenia e dragoste fără aripi!

GEORGE GORDON, LORD BYRON,
Ceasuri de trândăvie

Justin pregăti Ţânţarul pentru ultima porţiune a drumului către Surferi. Alunecă prin trecătorile muntelui. Dacă ar fi ales traseul de la sol, călătoria ar fi durat cu cinci minute mai mult. Curenţii de aer cald de deasupra munţilor ar fi putut reprezenta un mic risc, dar în trecători existau balize, atât luminoase, cât şi cu unde radio, aşa că drumul era periculos doar atât cât să fie distractiv. Existau recorduri neoficiale pentru străbaterea celor trei trecători în diverse condiţii: cu ajutorul indicatorilor vizuali, în baza undelor radio, orbeşte în toiul nopţii, pe ceaţă, pe furtună.

Ceea ce le oferea o ocupaţie nobililor domni şi doamne de la Surferi, deşi nu una ferită de primejdii. Şi îi înnebunea pe adulţi.

Când ceru permisiunea de aterizare, nu primi doar o simplă încuviinţare din partea Cassandrei. Căpătă o legătură audio şi, după zgomotul de fond, aprecie că petrecerea începuse deja.

Ieşi din trecătoare cu o sută douăzeci de kilometri la oră, accelerând tot timpul, ceea ce îi oferi un avans considerabil faţă de ceilalţi secunzi cu care se întrecea la întoarcerea din colonie. Plaja era inundată de lumina unui ecran plat imens, de douăzeci de metri pătraţi, care reda un peisaj montan diurn de pe continent. Parcurse ultimii câţiva metri planând înclinat pe o parte, trecu în viteză pe deasupra aşezării numite Surferi şi a oceanului, unde era în plină desfăşurare o mică acţiune nocturnă.

Justin văzuse holograme din Hawaii, din Malibu, California, din Australia şi din alte locuri de pe Pământ socotite cele mai potrivite pentru surf. După opinia lui de expert, insula Camelot le dădea clasă tuturor. Apa era răcoroasă, dar nu rece, valurile se rostogoleau la nesfârşit şi sezonul de surf dura tot anul.

Cineva se menţinea pe planşa de surf cu o torţă aprinsă în mâna ridicată... ba nu, când ajunse să vadă totul mai clar, îşi dădu seama că erau trei, cu torţe îmbibate cu răşină de

coamă-de-cal care argintau întreaga creastă a valului. Două fete şi un băiat, iar una dintre fete era Katya Martinez, arătând minunat.

Când lăsă jos Ţânţarul, nisipul se împrăştie în toate direcţiile, biciuind aerul. Coborî, alergă către groapa descoperită unde se frigea carnea, îşi aruncă pantofii şi începu un soi de dans al victoriei, strigând din toate puterile:

— Traversăm oceanul, soldaţi!

Urlară ca nişte câini scoşi din minţi, şi Micul Chaka îi azvârli o cutie de bere. Îl plesni chiar deasupra inimii. Lovitura îl usturǎ, dar cutia rămase întreagă.

Justin înşfăcă o fată şi o sărută prelung şi umed, apoi o prinse pe o alta şi sărutul îi reuşi şi mai bine, după care se lăsă să cadă pe nisip şi deschise berea cu un pocnet.

Derik Crisp îşi desfăcu mâinile mari, vânjoase.

— Aşadar?

— Aşadar maşinăria de minerit s-a defectat. Excelentă sincronizare. Sunt nevoiţi să ajungă pe continent.

— Sincronizare excelentă, zise Derik, zâmbind larg. Vasăzică, cum ai făcut-o?

— Eu? Nu eu, protestă Justin. Hei, ăsta ar fi fost un sabotaj adevărat, o chestie urâtă.

— Sigur. Sigur.

Încă mai zâmbea, dar văzu iritarea celuilalt.

— Chiar trebuie să fie real? Nimeni nu trebuia să arunce nimic în aer. E suficient să-i ceri Cassandrei să facă fotografii.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Cine-ar fi putut s-o facă?

— Edgar, strigă cineva.

— Da, dar el nu s-ar băga.

— Depinde ce i se oferă, interveni Micul Chaka.

Jessica ieşi în fugă din sala de comunicaţii, la timp ca să-i audă.

— Nu crezi cu adevărat c-a fost computerul, nu-i aşa, Justin? Indiferent cine ar fi făcut-o, ar fi trebuit să fie bun, foarte bun, fiindcă ar fi trebuit să-i păcălească pe Linda şi pe Joe...

Se întrerupse.

— Da, zise Derik. E al naibii de sigur că Edgar Sikes ar fi reuşit.

— El şi nimeni altcineva. Doamne, conflictul dintre generaţii îi face Lindei destule probleme şi fără *asta,* spuse Jessica, şi clătină din cap. Am văzut fişierele ei, fireşte, şi, dacă poate

cineva să i le falsifice, atunci ăla e Edgar, dar eu nu cred, pur şi simplu.

Aruncă o privire acuzatoare spre Justin.

— Exploziile au fost reale; ei, cum s-a întâmplat?

— Of! De ce s-o fi făcut eu?

— De ce s-o fi făcut Edgar? Din acelaşi motiv. Cine altcineva ar putea fi? Cine ar fi putut sculpta Muntele Fesemore?

— Mă iei drept altcineva, ripostă el, dar îi veni greu să-şi ascundă mândria din glas.

— Aaron, făcu Derik. Aaron Tragon ar fi fost în stare.

Jessica încuviinţă viguros din cap şi mândria lui Justin păli în mare parte.

— Am de gând să îi apelez, spuse Derik.

— Ei, o clipă…

— Ba nu, nu vreau decât să vorbesc cu Linda. Să văd dacă ştie ceva, zise, şi plecă să stabilească legătura.

El şi Linda avuseseră cândva o aventură, pentru vreo zece zile. Sunând-o în momentul acela, l-ar fi făcut pe Joe Sikes să-i îndese telefonul pe gât. Jessica ar fi trebuit să-l oprească… dar ceilalţi se adunau deja în jurul lor.

— Care-i vestea bună? strigă cineva.

— Plecăm, răspunse Jessica. Nu doar în ţarcul pregătit pentru viitorii cercetaşi.

Pe ecranul luminos fusese o imagine a minelor de pe continent. Acum o înfăţişa pe Linda Weyland, înaltă de paisprezece metri şi ţinându-l sub braţ pe bebeluşul Cadzie de patru metri. Jessica n-o putea auzi, aşa cum nu putea să-l audă nici pe Derik.

Aaron Tragon ieşi din apă înaintând cu greu prin valuri şi aducând ceva de culoarea nisipului, care se contorsiona întruna. Creatura se lupta cu el, dar o ţinea de cleşti. O aruncă pe grătar şi se duse după un prosop.

Crabul se prăjea zbătându-se. Era un crab de mare din Camelot. Găsiseră mai bine de douăzeci de tipuri diferite, toate cu carapacea bifurcată şi cu câte patru membre mobile, dar…

— Ăsta e unul nou, spuse Chaka.

— Grăbeşte-te să-l studiezi, îi sugeră Aaron.

N-aveau cum să salveze creatura. Îngenunche deasupra gropii în care ardea focul, cu palma deschisă sub ochi ca să şi-i apere de căldură. Privi crabul agitându-se, remarcându-i mişcările încheieturilor. Avea două aripioare late pentru înot şi

carapacea se lăţea, formând o placă mare, aerodinamică. Membrele din faţă erau două furci sprintene, încercând să se lupte cu focul. Încheieturile blindate ale membrelor erau de o agilitate aproape umană.

— Apar tot mai mulţi băştinaşi. *Încheieturile* astea! Nu poţi să nu te întrebi dacă nu există ceva care le mişcă simultan, zise Chaka. Vreau carapacele.

Un alt Ţânţar coborî chiar alături de al lui Justin, şi Stu Ellington sări din carlingă. Alte şase survolară munţii, în formaţie compactă. Două transportau lemn de foc. Altul aduse mâncare din tabăra principală, în celelalte erau pasageri şi numărul membrilor grupului spori până când se păru că plaja avea să se scufunde sub greutatea lor.

Aaron Tragon trecu printre ei cu paşi mari şi îşi strecură braţul vânjos în jurul taliei Jessicăi.

— Ei, spuse cu veselie. Cred că putem numi asta o victorie majoră.

— Să vedem mai întâi planurile tatei, zise ea. Şi abia apoi vom decide în ce măsură e o victorie.

Era pe punctul de a se desprinde de el, din reflex. Justin o văzu *luând o decizie:* se sprijini din nou de Aaron. Era iubitul ei ocazional de vreun an de zile.

Ocazional: Justin nu o văzuse niciodată *schimbându-şi planurile* în favoarea unei întâlniri cu Aaron sau cu vreun alt bărbat. Se întreba uneori...

Simţi pe cineva masându-i umerii. Se întoarse exact atât cât trebuia ca să zărească nişte plete negre. Lungi. Buclate. O faţă care nu era frumoasă, dar părea superbă mulţumită ochilor devastatori. Ochi în care să te scufunzi, pentru care să mori. Katya. Îşi duse mâinile la spate şi o prinse, trăgând-o mai aproape de el, şi îşi întinse gâtul, răsucindu-l, ca să o muşte pe ea de gât.

Ea picura de apă şi era rece ca moartea, iar trupurile li se atinseră de la glezne până la sprâncene. Simţi un val de frig străbătându-l şi nu reuşi să-şi creeze impresia că îl controla. Trecuse foarte mult timp, şi era surprins de forţa reacţiei sale.

— Aşadar... se auzi vocea unui alt puşti, cine o să traverseze?

Derik mări volumul şi vocea Lindei tună de-a lungul plajei.

— Noi! Joe, Cadzie şi cu mine, noi plecăm primii.

Fără să se uite cu prea multă atenţie la Jessica peste umărul Katyei, Justin remarcă un şoc neaşteptat, reprimat instantaneu.

Stătuseră de vorbă o dată, când o prietenă mai mare decât ei era însărcinată în şapte luni, şi Jessica îşi amintise ceva...

Era înconjurată de şase femei gravide, dintre care făcea parte şi mama ei. Avea atunci cinci sau şase ani şi se prefăcea că se joacă, dar le asculta. Iar femeile păreau să fie prinse într-un joc al influenţării, povestindu-şi în amănunt toate tulburările prenatale. Micuţa Jessica le asculta cu uimire şi groază, înţelegând, stupefiată, că într-o bună zi avea să fie ea însăşi greoaie, grasă şi vulnerabilă, aidoma celor mari, aidoma femeilor adulte...

Era ciudat că ţinuse minte. Sau poate totul se petrecuse numai în imaginaţia ei. Aşa suna povestea pe care i-o spusese lui Justin când ea avea doisprezece ani, când prietena mai vârstnică era însărcinată. Şi acum, pentru o clipă, el o văzu pe Linda aşa cum o vedea sora lui. Captivă.

Bebeluşul Cadzie o ţinea prizonieră. Înainte de a-l naşte fusese deja încarcerată, înceată şi greoaie. Iar acum nu putea nici măcar să ia parte la petrecerea de pe plajă. Era împovărată de necesităţile copilului: lapte, scutece, păturica de un albastru-cobalt, coşuleţul, conversaţiile care nu mai aveau loc, fiindcă toată lumea voia să vorbească despre copil: tot ce *distrăgea* atenţia.

În jur se înălţa o cacofonie de voci.

— Eu vreau să merg.

— Şi eu.

— Hei, cine se pricepe să instaleze o tabără mai bine decât mine?

— E loc pentru mulţi dintre noi, spuse Justin. Putem lua, câţi, douăzeci de cercetaşi şi cincisprezece secunzi. Şi candidaţii, dar ei se vor întoarce cu Linda şi cu Joe, dar vom putea totuşi să facem lucrurile ca lumea. Să instalam o primă bază pe Terasă şi o a doua jos, la Heorot. Şi să... pescuim puţin.

Jessica prinse imediat ideea.

— Luăm doi Ţânţari şi cercetăm...

— Facem primele cercetări de pe orbită. Îl lăsăm pe tata să identifice două sau trei zone potrivite...

Aaron li se alătură.

— Ascultaţi-mă – nu avem nevoie decât de trei Ţânţari ca să deplasăm dirijabilul, dar e mai sigur să luăm patru. Putem stabili zone împărţite în careuri pentru cel care coboară.

— Coboară?

— Colectează plante, mostre de sol, plasează detectori seismici, la naiba, putem face o treabă serioasă!

Aaron o săltă pe Jessica în braţe, giugiulind-o. Când o lăsă jos, ea îi azvârli cea mai înceţoşată privire cu putinţă, îşi împreună braţele în jurul gâtului lui şi îl trase mai aproape, pentru un sărut foarte serios, şi îşi roti şoldurile lipite de el lansând cât se putea de clar o alertă de tipul „toate sistemele au intrat în funcţiune". Justin părea să nu-şi poată lua ochii de la ei. Când se desprinseră unul de altul, Jessica se întinse, lingându-l pe Aaron sub buza de jos. Ca şi cum toţi privitorii s-ar fi aflat pe Isenstine.

El se răsuci şi trase cu coada ochiului la ceilalţi.

— Scuzaţi-ne, le spuse.

Braţele lui puternice, cu muşchi ca nişte funii, înconjurară talia fetei. Expiră şi o săltă pe umăr, astfel încât buricul ei ajunse la câţiva centimetri de nasul lui.

— Să nu-ndrăzneşti să muşti… zise ea, chicotind.

Apoi articulă un „Oh!!?!" şocat şi cumva confuz când Aaron porni spre coliba lui.

După un chiot scurt, difuz, ceilalţi se întoarseră la petrecere.

Se întâmpla ceva care i se părea lui Justin… ne-la-locul lui. Coborî către marginea apei şi rămase acolo, în picioare, singur, privind dansul luminii lunii peste valuri. Aaron era inteligent, frumos, atletic. Şi nepotrivit pentru Jessica. Era sigur, cu desăvârşire sigur, dar nu ştia motivul. Doar că nu era bine – cumva. Nu-şi evalua gândurile şi ideile înghesuite la periferia minţii.

Katya veni în spatele lui şi îi înconjură mijlocul cu braţele.

— La ce te gândeşti?

La nord de ei, la două zile distanţă, dincolo de apa caldă şi cenuşie, se afla continentul. Spera că era suficient de departe. Îşi dorea să fie cu Jessica, dar dacă ea şi Aaron aveau de gând să rămână împreună… poate nu era o idee chiar atât de bună să se afle şi el acolo.

Îi venea greu să-i spună Katyei…

— Ce-ar fi, zise ea, muşcându-l de ureche cu dinţi mărunţi şi ascuţiţi, dacă te-aş duce în coliba mea şi am face dragoste sălbatic?

— Aş considera că e prieteneşte şi corect să se întâmple aşa, răspunse el.

Prin minte îi fulgeră o întreagă arhivă, toate preferinţele şi picanteriile Katyei, felul în care se mişca şi în care şoptea, micile ei indicii şi încurajări, şi numeroasele şi fericitele fărâme de filigran erotic pe care le suprapunea peste un act fundamental.

El nu se hotărâse cu adevărat, dar ea parcursese deja o bună distanţă către momentul când avea să hotărască în locul lui. Îl luă de mână şi îl conduse de-a lungul unui şir de colibe de lemn, construite pe linia până la care putea ajunge apa. Erau legate între ele cu frânghii şi plasate pe picioroange, pentru a fi ferite de creşterea sezonieră a mareelor.

Lemnul provenea din nişte mlădiţe asemănătoare cu bambusul, transplantate cu un deceniu înainte din sudul gheţarului Isenstine. În sud existau puţine locuri cu acces direct la apă şi, ca urmare, grendelii nu-l distruseseră cu totul. Mlădiţele de tip bambus erau delicioase în primii doi ani ai existenţei lor, după care se întăreau, transformându-se într-un lemn uşor şi rezistent, aproape ideal pentru construirea caselor şi a bărcilor. Antepenultima locuinţă din şir era a Katyei. Ea ţinu uşa deschisă şi îi făcu semn să intre.

Pe Avalon, interacţiunile sociale erau un experiment în plină desfăşurare. Sarcina nu era o problemă: toţi copiii erau bine-veniţi. Femeile care preferau să nu rămână gravide se puteau feri într-o proporţie de aproape sută la sută, iar dacă dădeau greş, fetuşii puteau fi transplantaţi într-un uter artificial printr-un procedeu mult mai sigur şi mai puţin dureros decât avortul terapeutic din secolul douăzeci. Aşa le spusese Cassandra; dar metoda nu fusese testată niciodată. Presiunea socială în privinţa aducerii copiilor pe lume era puternică şi, până în momentul acela, toate fetele care rămăseseră însărcinate deveniseră mame.

Nu exista nici o boală venerică. Formele de viaţă de un asemenea gen fuseseră lăsate în urmă, pe Pământ. Ameninţările care modelaseră comportamentul sexual pentru o vreme mult mai îndelungată decât istoria consemnată a omenirii lipseau de acolo. Într-un sens foarte real al cuvântului, Avalonul era o singură familie.

În spaţiul plin de umbre limitat de pereţii barăcii sale, Katya îşi scoase hainele şi rămase în picioare, goală, provocându-l pe Justin cu curbura şoldurilor ei. Părul negru îi cădea, molatic, până la umeri. Avea un trup cu forme rotunde, împlinit şi frumos.

Razele lunii pătrundeau pieziş printre jaluzele, acoperind-o cu dungi de lumină în timp ce venea spre el. Şi începu ritualul seducţiei, cu nenumărate sărutări mărunte şi şoapte dezmierdătoare.

Jessica...

Gândul îi pluti prin minte, apoi dispăru. Îl cuprinse o pasiune neaşteptată. O săltă cu un singur braţ şi o aruncă pe spate în patul ei, un morman de blănuri artificiale care toarse când propria lor greutate îi afundă în ele.

Din depărtare se auzea mugetul valurilor. Crestele talazurilor împrăştiau lumina unei singure luni pline şi le scăldau trupurile într-o strălucire palidă în timp ce făceau dragoste... sau ceva asemănător cu dragostea... în patul acela.

Şi, când îşi azvârli capul pe spate, gâfâind în vreme ce degetele Katyei îi frământau carnea, privi pe fereastră îndelung, cu gândul dus. Luna aluneca în derivă. Aceea era Nimue, luna mai mică, mai apropiată. Puteai socoti timpul după Merlin; traversa cerul la fiecare şase zile. Nimue se mişca prea repede ca să poţi aprecia curgerea vremii.

Luna care îi întorcea privirea nu era cu desăvârşire rotundă. Nu era luna spre care se înălţau incantaţiile îndepărtaţilor săi strămoşi, în cinstea căreia băteau tobele şi intonau cântece, ridicându-şi în braţe nou-născuţii ca să se scalde în lumina ei, vreme de o mie de generaţii înainte de naşterea civilizaţiei. Deşi acela era singurul cer pe care îl văzuse vreodată...

Îi era străin.

Şi între fiinţele umane există un ritm. Cel pe care îl găsesc împreună un bărbat şi o femeie e la fel de neîntrerupt şi de puternic ca bătăile inimii.

Iar într-un serviciu social oferit de bunăvoie şi cu atâta plăcere, în această scurtă contopire a cărnii şi a fluidelor, în această unire a membranelor calde şi umede în slujba sănătăţii şi a oportunităţii...

Există un moment, aproape de culme, când logica eşuează, când respiraţia se ascute, când ochii se întâlnesc şi poţi privi *prin* celălalt, dincolo de toate barierele sociale mărunte...

În adânc, în profunzime, către locul unde o fărâmă de rombencefal încă se mai gândeşte că toate astea au un *scop.*

Oare prin asta nu vin pe lume copii? şopteşte el.

Oare prin asta nu continuă viaţa? Şi oare nu sunt copiii nişte făpturi vulnerabile, neajutorate în faţa frigului şi a animalelor de

pradă? Şi oare fapta aceasta nu se referă, în realitate, la tot restul vieţii tale? Şi la vieţile copiilor tăi? Şi la ale copiilor copiilor tăi...?

Nu există o parte, un loc, o mică voce singuratică de undeva, din adâncul fiinţei tale, care întreabă dacă asta nu ar putea şi nu ar trebui să însemne mai mult, dacă nu poate însemna mai mult decât atât? Şi care priveşte în ochii fiecăruia dintre parteneri, întrebând, în felul său aparte...

Oare tu eşti alesul?

— Carolyn avea grijă de mine, nu mama. Mama nu lăsa pe nimeni s-o atingă. Am văzut-o oprindu-se din plâns şi rostogolindu-se de pe scaun. Mai mulţi adulţi au ridicat-o şi au dus-o în grabă la spital, şi nu ştiu ce s-a mai întâmplat pe urmă, spuse Katya, şi se foi în braţele lui. N-am rămas singură după asta. M-au mutat direct la tata.

— Şi eu mi-am petrecut multă vreme acolo.

— Îmi aduc aminte.

— Erai urgia iadului cu o armă antigrendeli, zise Justin, amintindu-şi că era mai bună decât el la exerciţii. Carlos a început să te-nveţe de când erai foarte mică?

— Da, răspunse ea râzând.

— Şi closetul pe care l-am construit lângă casă când aveam, cât, doisprezece ani?

— Vreo zece. Erau lecţii de geometrie.

— Nu mai ţin minte ce-am făcut la şcoală în anul ăla, dar aşa am învăţat tâmplărie. Katya, probabil că sunt încet la minte, dar de ce vrea toată lumea un closet clasic?

— Hendrick l-a luat cu un Ţânţar şi l-a dus pe un pisc, în munţi. Îl folosesc culegătorii de cafea. În tot universul nu mai există un closet cu o asemenea vedere.

— Cum a fost? Eu am crescut cu două mame...

— Eu am avut mult mai multe, murmură ea. Nu doar musafirele tatei. Mary Ann şi Sylvia, Carolyn, Rachel Moskowitz. Tata se urca în Ţânţar şi pleca să caute anumite pietre, soiuri de lemn, cristale sau oase; ori nu voia să fiu prin preajmă când suda. Cam aşa trebuie să fi fost pentru copiii din eprubetă, nu crezi?

— Tu nu eşti ca ei.

— Nu.

Katya se cutremură. De ce? Dar vocea ei somnoroasă se stinse.

Justin se întoarse pe-o parte. I se cuibări în spate, cu fesele lui îndesate în acoperământul păros de sub pântecele ei, cu mâna întinzându-se şi cuprinzând în căuşul palmei noul instrument care îi oferise plăcere.

Nu pomeniseră nimic despre un viitor împreună.

Luna îl privea pe Justin în faţă. Nu era luna omului. Ascultă zgomotul valurilor. Valurile lui, dar nu şi ale strămoşilor lui. Valuri mai scurte şi mai repezi, izbind cu mai multă forţă într-o lume cu gravitaţie mai puternică...

Dar luna şi valurile le aparţineau copiilor lui şi copiilor acestor copii, de-a lungul generaţiilor care aveau să vină.

Actul iubirii atât de recent consumat acolo, în patul acela, îşi purta propriul ritm, născut din eterna căutare a Clipei Prezente. Căutarea care trebuia să încheie etapa singuraticului „eu”. Căutarea fără sfârşit, călăuzită de o eternitate de fiecare fiinţă umană, pe durata fiecărei vieţi izolate.

Un ritm care era, probabil, singurul lucru zămislit pe Pământ şi rămas alături de ei. Şi când acele ritmuri aveau să se schimbe, spre a se potrivi cu lunile şi cu mareele de pe Avalon...

După cum probabil că începuseră să se modifice deja...

Atunci ce avea să mai rămână din ei?

Jessica... îi trecu prin minte o ultimă oară. Înainte să-i alunece gândurile în ceaţă şi să-l revendice somnul.

Când se trezi, Katya plecase. De pe plajă se auzeau sunetele specifice activităţii de construcţie.

Făcu un duş cu apă rece, îşi trase pantalonii şi ieşi fără nici o ţintă.

Imensa siluetă de dragon chinezesc a lui *Robor* era supusă unei verificări complete pe plaja de la Surferi. Sutele de saci separaţi, ignifugi şi rezistenţi la căldură, care îi dădeau posibilitatea de a se ridica, erau verificaţi individual, să nu existe scurgeri, iar suprastructura era supusă unei inspecţii...

Robor avea dimensiunile unui teren de fotbal şi atingea înălţimea unei clădiri cu douăsprezece niveluri, fiind cel mai mare vehicul de pe Avalon. Putea transporta o încărcătură de patruzeci de tone. Navetele Minerva puteau să coboare în orice loc din apropierea unei surse de apă (deşi descoperirea grendelilor transformase asta într-o propunere *neliniştitoare),* dar şi să ajungă pe orbită. Ţânţarii erau mult mai mobili şi mai adaptabili, dar aveau o autonomie redusă. Numai *Robor* putea

ajunge pe continent pentru a se întoarce apoi transportând captura.

Era construit în principal din plastic turnat. Sateliţii care studiaseră iniţial Avalonul descoperiseră petrol în cantităţi mari. Când îşi făcuse croaziera de o sută de ani, traversând cerul cu o zecime din viteza luminii, *Geographic* adusese trei fabrici prefabricate pentru realizarea acelui tip de material plastic extrem de ductil care nu se poate obţine decât în imponderabilitate.

Robor nu avea motoare independente. În locul lor se foloseau trei Ţânţari fixaţi de partea superioară a cadrului într-o formaţie triunghiulară, cuplaţi la magazia principală de baterii şi de colectoare de energie solară cu pânză Begley. Motoarele lor deveneau motoarele dirijabilului.

Era ţinta preferată a Farsorilor Veseli. Îi fuseseră pictaţi ochii imenşi, de balenă, din filmele de animaţie, fusese transformat într-o gondolă veneţiană gargantuescă din secolul al optsprezecelea, iar altă dată fusese preschimbat cu ajutorul a jumătate de tonă de spumă uşoară pentru construcţii într-un falus extrem de veridic. Când Micul Chaka subliniase că *Robor* nu se putea înălţa într-o asemenea stare, decoraţiunile dispăruseră rapid, dar de atunci toată lumea se referea la dirijabil ca la o creatură de genul *masculin.*

Cea mai recentă dintre încarnările sale era mai inofensivă, mai plină de culoare şi... într-un mod bizar, mult mai potrivită.

Vopsit în roşu, verde şi albastru scânteietor, cu o mustaţă albă sinuoasă şi cu o privire pofticioasă, susţinută de buzele stacojii, era în prezent imaginea vie a zeului dragon din vremea dinastiei Ming.

Plutea deasupra coloniei Surferi, iar în umbra lui era în plină desfăşurare un soi de sărbătoare a muncii.

Justin observă umerii largi ai lui Cadmann şi părul lui cărunt în mijlocul mulţimii, şi îşi croi drum într-acolo.

— 'Neaţa, tată al tuturor, rosti el zâmbind, şi se îmbrăţişară. Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Urgentăm lucrurile. Cred că ţiparul din Amazon şi bomba din mină i-au şocat pe unii dintre noi tocmai fiindcă au apărut într-un interval atât de scurt. Minţile iscoditoare vor să ştie. De exemplu, de ce tocmai *acum?*

— Numai o clipă, tată, se scuză Justin, şi strigă. Hei, Toshiro-san, poţi să te uiţi la lista asta şi să te asiguri că nu

uităm nimic? Mulţumesc, îţi rămân dator. Tată, ce spune raportul primit de pe *Geographic?*

— Vremea e excelentă. Verifică dacă sunt animale în ţinuturile înalte şi în Xanadu, dar până acum n-au găsit nimic. Să înţeleg că pleci în această călătorie?

— Sigur, mă ocup de candidaţii la statutul de cercetaş – la urma urmelor, noaptea lor în aer liber a fost într-un fel subminată de toată povestea asta.

Îşi conduse tatăl în clădirea principală. Sala de întruniri din Surferi era o colibă din Mările Sudului născută din fantezia unui creator de decoruri din Hollywoodul anilor 1960, construită din bârne din lemn de arbust ghimpos şi din plastic spongios. Acoperişul ar fi arătat convingător, dar, fiind turnate în aceeaşi matriţă, toate frunzele erau cu desăvârşire identice.

Cadmann desfăşură pe masă un sul de hârtie.

— Pe hârtie gândesc mai bine, spuse, dar avea şi fişiere în calculator. Cassandra, dă-mi notiţele de azi-noapte, documente în lucru, însemnări.

Întinse hârtia.

— Aici e continentul, arătă el. La o mie două sute cincizeci de kilometri distanţă faţă de noi şi la două zile bune de mers pentru *Robor.* O s-aveţi vânt bun, din spate. La întoarcere o să vă deplasaţi mai încet, dar o să puteţi reîncărca bateriile la colectoarele din mină.

— O să ne conectăm pentru încărcare imediat ce ajungem pe uscat.

În jurul lor se adunase un mic grup de ascultători. Aaron se strecură prin înghesuială. Când se opri lângă Cadmann, umerii le ajunseră aproape la aceeaşi înălţime. Tânărul era mai lat în spate, dar efectul atenuator al timpului nu poate fi oferit de nici o altă sursă. Ar fi putut deveni într-o bună zi un Cadmann Weyland. Dar nu se întâmplase încă.

— Da, există încărcături din belşug, spuse Linda, din cadrul uşii. Mina n-a folosit nici una în ultima vreme. Bună, tată.

Cadmann părea oarecum uimit.

— Chiar că ai scos un timp bun, zise.

Obrajii ei se împurpurară uşor.

— Cred că semăn cu tata.

Justin zâmbi în sinea lui. Stu Ellington deţinea recordul de viteză prin trecătoare. Ea ar fi trebuit s-o lase mai uşor, fiindcă-l

avea pe Cadzie la bord. Pariase deja pe ea pentru următoarea întrecere din Ziua Asolizării.

Micul Cad sugea, sau dormea, sau şi una, şi alta. Îi era greu să-şi dea seama, din cauza pânzei care acoperea pieptul Lindei.

— Tată, în înregistrările din mină am găsit încă două explozii probabil tipice.

— Rahat de grendel! Datele sunt semnificative?

Ea îl privi surprinsă, la care el adăugă:

— Voiam să-ntreb dacă s-au petrecut la o dată pe care ar fi fost posibil s-o fi dorit cineva – treci peste asta. Spune-mi mai mult.

— Explozii recente, una acum douăzeci şi alta acum paisprezece săptămâni. De joasă energie, din nou ca o explozie de praf de puşcă, mult mai blânde decât o dinamitare. Însă nu s-au petrecut în zona de lucru a sfredelelor, ci în instalaţiile secundare. Utilajul are o marjă mare de eroare şi n-a făcut altceva decât să scoată sunete de detonaţie.

Cadmann chibzui cu atenţie. Dacă era un sabotaj, atunci... făcuseră teste înainte de explozia propriu-zisă? Însă aceasta fusese ceva cu totul diferit.

— Ai vreo idee, micuţa mea genială?

— O defecţiune oarecare a termostatului procesorului secundar. O contaminare a cărbunelui în sine? Unul dintre vârfuri are un aspect spongios, ca şi cum... n-ar fi explodat o singură grenadă, ci o droaie de petarde rotunde.

— Praf de cărbune? întrebă cineva de lângă uşă.

Ea clătină din cap.

— Praful de cărbune poate exploda, dar am avut asta în vedere în faza de proiectare. Dacă aerul reacţionează cu praful, atunci e ceva în neregulă cu utilajele, ceva pe care nu-l observă Cassandra. Poate chiar ceva deliberat.

— Sabotaj?

Linda ridică din umeri.

— Aţi făcut o analiză stroboscopică a cărbunelui?

— Da, bineînţeles, acum câteva luni...

— Nu, întrebam dacă aţi făcut-o recent.

— Joe spune că nu putem, aparatura a fost distrusă. Trebuie să mergem acolo.

— Mă gândeam la dinamită pe tăiş, dar dacă ar fi pătruns aer înăuntru?

Cadmann se uita cu discreţie în jur, încercând să citească pe chipuri.

— Posibil, dar complicat. O să vedem când ajungem acolo, zise Linda.

— Bun. Faleza Doi. Un loc bun de ancorare pentru *Robor* şi e cât se poate de potrivit pentru cercetaşi. Stabilim acolo baza şi verificăm celelalte zone miniere cu ajutorul Ţânţarilor.

— Şi cum rămâne cu expediţiile în ţinuturile joase, tată?

— Nu uita că asta e o repetiţie, înaintea acţiunii. Rămâneţi trei zile, verificaţi totul, ocupaţi-vă de noaptea cercetaşilor, apoi puteţi căuta un loc potrivit pentru tabăra principală. Staţi în alertă şi retrageţi-vă rapid dacă apare ceva neprevăzut.

— Recunoaştere în forţă, spuse Linda.

Cadmann zâmbi uşor. Degetele îi alunecară pe hartă.

— Odată ce terminaţi povestea cu cercetaşii, puteţi folosi un Ţânţar pentru studii geologice şi altul pentru cartografiere. În tot acest timp, cercetaşii stau pe terasă, sub conducerea cuiva inflexibil. Acolo aplicaţi regulile obişnuite. Toată lumea rămâne în ţinuturile de sus, nimeni nu coboară. Orice abatere de la acest ordin atrage după sine revocarea privilegiilor de pe continent. Ne-am înţeles?

Pentru o clipă, Justin se întrebă dacă Aaron avea să aducă argumente sau să spună ceva provocator – era bine-cunoscut pentru asta. Dar îşi dorea prea mult călătoria aceea. Aproape că îl vedea ţinându-şi emoţiile în frâu şi făcând eforturi disperate să-şi stăpânească limba. Dădu din cap în loc să facă glume deplasate.

Linda oftă.

— Sunt sigură că ne putem descurca, indiferent ce e în neregulă. N-avem motive de îngrijorare. Altminteri nu l-aş lua nicidecum pe Cadzie cu noi. Nici într-o mie de ani.

7.
CONTINENTUL

Hidoşenia şi frumuseţea ei sunt divine.

PERCY BYSSHE SHELLY, *Meduza lui Leonardo da Vinci*

— Putem sta de vorbă?

Linda îşi ridică ochii cu o uşoară iritare. *Învăţase ceea ce învaţă toate mamele. Dormi când doarme bebeluşul, proasto!* Tocmai îl adormise pe Cadzie.

— Te rog.

Edgar părea disperat. Joe îşi făcuse griji pentru el în ultima vreme, temându-se că avea probleme despre care nu voia să vorbească, aşa că va dori să ştie. Oftă şi arătă către copilul adormit.

— Atunci mergem în camera ta de lucru. Cassie, Cadzie doarme. Ascultă-l cu atenţie. Eu voi fi în atelierul lui Edgar. Anunţă-mă dacă se trezeşte.

— Am înţeles, Linda, răspunse Cassandra, cu voce scăzută.

Edgar deschise drumul.

— Cafea?

— Da, mulţumesc. Îmi place cafeaua şi n-am niciodată ocazia să merg la cules de boabe.

El îi adresă un zâmbet răutăcios.

— Există o metodă prin care poţi căpăta toată cafeaua pe care ţi-ai dori-o vreodată.

— Obişnuiam să fac asta, zise ea.

— Ei, n-am vrut să insinuez nimic.

— Bine, răspunse, şi sorbi din cafea. Chiar îmi place chestia asta. OK, Edgar, ce e atât de urgent încât nu poţi să aştepţi până trag un pui de somn cât doarme Cadzie?

— De ce nu am relaţii sexuale?

— Poftim?

Nu se simţi în stare s-o privească în ochi.

— E destul de greu să întreb o dată, darămite a doua oară. De ce nu reuşesc să am relaţii sexuale? Probabil sunt cel mai vârstnic virgin de pe planetă.

— Nu eşti virgin. Eşti grendel cercetaş. Am fost şi eu *acolo.* Trish Chance, fata din eprubetă.

— A fost pe-aproape. S-a întâmplat doar o singură dată, atunci, pe continent. N-am ştiut ce să fac. Trish a trebuit să-mi arate şi acum abia dacă-mi mai vorbeşte.

— De ce mă-ntrebi pe mine?

Edgar oftă şi clătină din cap.

— A fost o vreme când aş fi dat orice ca să mă culc cu tine. Ştii doar.

Ea ridică din umeri ca să nu râdă, dar nu se putu abţine.

— Îmi pare rău, zise chicotind, dar n-am ştiut niciodată...

— Ba da. Ei, haide, eu nu ştiu prea multe despre fete, dar oricine poate spune că ţineai evidenţa, te asigurai că toţi cei cu care nu o făcuseşi şi-o doreau cu siguranţă. Tu... doar dacă n-am cumva o psihoză. Linda?

— Foarte bine, presupun că aşa a fost. Şi apoi, într-o bună dimineaţă, m-am trezit sătulă de jocul ăsta.

Edgar dădu din cap, relaxându-se uşor.

— Te-ai culcat cu aproape toată lumea! Cu toată lumea în afară de mine. Mi-am închipuit că, ce naiba, până la urmă aveai să ajungi şi la mine, pur şi simplu ca să se consemneze. Dar n-ai făcut-o. Cred c-ai rămas mai întâi însărcinată.

— Însărcinată şi dezgustată, preciză ea.

— Aşa că m-am gândit s-aştept până naşti, fiindcă pe urmă aş fi avut o şansă, dar n-a mers, fiindcă acum eşti mama mea vitregă! Sau, oricum, cam aşa ceva.

Dezgustată şi gravidă şi singură, ceea ce nu avea sens, fiindcă m-aş fi putut trezi dimineaţa lângă oricine aş fi vrut, dar...

— Să spunem doar că am avut o mulţime de prieteni...

Dacă ar fi fost câine, Edgar ar fi dat din coadă.

— Am citit o grămadă de denumiri care se foloseau pe vremuri. Femeie de stradă. Pompa oraşului. Călcâie rotunde.

— *Călcâie rotunde?*

— Cade cu uşurinţă pe spate, îi explică el, râzând. Şi femeie de stradă[2], am citit despre asta. A fost un general al Uniunii, luptătorul Joe Hooker, pe care îl urmau atât de multe femei cu reputaţie dubioasă încât lumea le numea batalionul lui Hooker...

---

2 Hooker în limba engleză (n. tr.).

— Mulţumesc pentru prelegere, dar ajunge, spuse ea, şi se întrerupse, meditând o clipă. Dacă mă gândesc bine, şi *Joe* ştie toate cuvintele astea. Nu le foloseşte niciodată, dar le ştie.

— Da. Hait, nu m-aş fi gândit niciodată la asta. El a...?

— Niciodată.

— Oricum, între noi doi nu s-a întâmplat. Şi nu mi s-a întâmplat nici cu altcineva. Cu toate fetele e la fel. Unele îmi sunt prietene, dar nici una nu vrea să se culce cu mine, şi asta mă înnebuneşte. De ce?

— Pentru început, eşti prea nerăbdător. Şi ai talentul de a ţine prelegeri despre subiecte nepotrivite.

— Am încercat să fiu inaccesibil. Nici asta n-a mers.

— Nu, sigur că nu. Vreau să spun...

Edgar îşi coborî ochii şi se privi cu o expresie acră.

— Da. Ştiu ce vrei să spui.

— Atunci de ce-ntrebi?

— Sunt gras. Iau lecţii de la Toshiro...

— Se cunoaşte. Mai mult tonus muscular. O ţinută mai frumoasă. Scapă de câteva kilograme şi o să arăţi bine. Edgar, acum aş face sex cu tine. Adică nu, n-aş face, dar aş fi făcut dacă m-aş mai fi ţinut de-aşa ceva.

— Vorbeşti serios?

— ... Da.

— Pari surprinsă.

Ea zâmbi.

— Ca să-ţi spun adevărul, *sunt* surprinsă. Nu m-am gândit la asta înainte de a mă întreba tu.

— Atunci de ce acum, şi nu înainte, când puteai? Sau o spui doar aşa?

— Nu, n-o spun doar aşa. Edgar, chiar eşti atrăgător, dar cine nu se străduieşte nu-şi dă seama, zise, şi se încruntă. Tu ne *obligi* să ne străduim. Adică ai ceva care îndepărtează fetele, şi poate nu numai fetele, ci *pe toată lumea,* până ajunge să te cunoască, aşa că trebuie să aibă un motiv ca să ajungă s-o facă. Eu am avut unul, m-am îndrăgostit de tatăl tău, şi el te iubeşte, aşa că m-am străduit, dar după o vreme n-a mai fost nevoie de strădanii...

El clătină din cap. Era greu să-i desluşească expresia feţei în lumina sărăcăcioasă a ecranelor. Edgar ţinea de obicei în semiîntuneric încăperile în care lucra.

— Bătrânul meu nu mă iubeşte. Şi nu ştiu ce vrei să zici...

— Ba te iubeşte. Tu pui întotdeauna oamenii la încercare. Vrei să afli exact cât de multe pot suporta. Şi majoritatea dintre noi nu tolerăm prea multe. De ce am face-o? Dar Joe suportă, şi eu am fost nevoită să suport şi, ştii, după o vreme ai încetat, nu m-ai mai testat atât de mult, şi apoi am ajuns să te cunosc cu adevărat, şi undeva, acolo, în adâncul sufletului tău, eşti un tip foarte plăcut. Continuă exerciţiile cu Toshiro, acordă-ţi ceva atenţie când te uiţi în oglindă şi-o să ai şi o înfăţişare foarte plăcută.

— Poate, făcu el, dar părea încântat.

Cât din toate astea cred? Dar, dacă el e convins, lucrurile chiar s-ar putea petrece astfel. Se strădui să-şi dea seama ce anume ar mai fi putut să-i spună...

— Linda, în legătură cu tatăl puştiului...

— Asta nu e problema ta, ripostă ea, din reflex.

— Nu, dar e problema ta, nu-i aşa?

— Eu... ce vrei să zici?

— Nu ştii cine e tatăl şi ţi-e frică să afli, fiindcă îţi închipui că e cineva care nu-ţi place.

— Edgar, e groaznic să spui aşa ceva. Până la urmă, poate că nu-mi placi.

— Linda, vrei să ştii cine e tatăl?

— Adică tu ştii?

El clătină din cap.

— Nu, dar aş putea să aflu.

— Cum?

— Cassie ştie ce grupe de sânge au toţi oamenii din colonie, inclusiv copiii. Trebuie să ştie. Cineva ar putea avea nevoie de o transfuzie.

— Dar Cadzie are grupa 0 pozitiv. Ca mine. Asta exclude o parte dintre băieţi, dar rămân cel puţin o duzină...

Îl văzu zâmbind.

— Da, mi-am pus întrebarea. Într-un moment de slăbiciune.

— Linda, n-ai ţinut cont de factorii minori. Despre grupele de sânge sunt de spus mult mai multe decât aspectele majore...

— Ştiu despre factorii MN, îl întrerupse. Şi tot rămân o duzină.

— E clar că ai avut o mulţime de relaţii.

— Obişnuiam să mă mândresc.

— Bineînţeles c-ai vrut s-atragi atenţia colonelului.

— Cred c-a fost şi ceva de genul ăsta, recunoscu ea. Şi voiam să-i arăt că există un lucru pe care pot să-l fac cu adevărat bine...

— De ce te-ai oprit? fu el curios, apoi se uită în jur, şi din nou la Linda. Da, da. Tata cunoaşte străvechile cuvinte magice care transformă o doamnă nobilă într-o târâtură. Dar întrebarea e totuşi bună.

— M-am oprit fiindcă nu-mi mai plăceam mie însămi. Şi asta chiar că nu e treaba ta şi, ca să te scutesc de-o întrebare, nu, n-am de gând să mă culc cu tine.

— Nici nu vreau. Adică...

Încremeni o clipă, apoi se sili să pronunţe cuvintele.

— Tata ar... *Nu* ne-ar ucide, dar s-ar gândi că e în stare. N-am dreptate? Oricum, să nu complicăm lucrurile, fiindcă îmi placi cu adevărat, şi cred că-mi place şi bătrânul meu, şi el înseamnă cu atât mai mult, de vreme ce tu, el şi cu tine...

Edgar se opri şi respiră adânc.

— Linda, dacă vrei să afli cine e tatăl, eu pot să te ajut. Cassie foloseşte mai multe informaţii, nu numai grupele de sânge. Înţelegi, ea ştie deja.

— Nu ştie. Am întrebat-o.

— N-ai întrebat-o aşa cum ar fi trebuit.

— Şi cum ar fi trebuit?

El clătină din cap.

— Şi eu cunosc vechile cuvinte magice. Sunt în stare să aflu. Şi, totodată, să împiedic pe oricine altcineva să afle. Pe oricine în afară de colonel sau de Zack; ei pot suprima tot ce introduc eu, dacă ştiu că blocajul îmi aparţine.

— Joe s-a gândit că poţi face aşa ceva. L-ai împiedicat să intre într-o serie dintre fişierele tale, nu-i aşa?

Edgar nu răspunse imediat.

— Intimitatea e un drept...

— Când aveai unsprezece ani?

— Păi, da, fir-ar să fie! Ce-are a face asta cu vârsta?

— Nimic, făcu ea zâmbind.

— Aşadar, vrei să afli? Pot să mă opresc oriunde. Fişierele accesate sunt uşor de urmărit, oricine ar fi capabil, şi de când s-a născut Cadzie tu ai început să-ţi petreci o grămadă de timp studiind grupele sanguine, paternitatea şi ciclurile astrale.

— Oh, uneori mă sperii.

— Numai uneori?

— Da, numai uneori. Lasă-mă să mă gândesc, bine?

— Eşti *îngrijorată* fiindcă nu ştii cine e? Uite, ţi-ar plăcea să-ţi acopăr urmele, să nu mai poată afla nimeni altcineva că te interesează?

— Oh, Doamne, nu m-am gândit niciodată... Edgar, dacă altcineva ar fi... urmărit ce fişiere accesez... ai fi ştiut?

— Da. Mai ales dacă m-ar fi rugat pe mine s-o fac pentru el.

— Te-a... cine te-a rugat?

— Aaron. Ei, e în ordine, nu i-am dezvăluit nimic, zise, şi o studie din priviri. Crezi că e vorba despre el, nu-i aşa? Anul trecut aţi fost foarte mult timp împreună. Aşa cum e acum cu sora ta.

Linda păstră tăcerea.

— De ce nu-ţi place Aaron?

— Dar tu de ce-l urăşti?

— Nu-l urăsc, mi-e frică de el, răspunse Edgar.

— Şi mie. Aşa zici. De ce?

El se aplecă, de parcă ar fi vrut să-şi atingă vârfurile picioarelor.

— Excelent, nu-i aşa? Toshiro e un specialist miraculos. Ştii ce mi-a făcut Aaron la spate.

— Joe spune că ai căzut dintr-un copac coamă-de-cal!

— Aşa e. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, când aveam unsprezece ani. Aaron locuia atunci aici. Tata era de părere că toţi copiii din eprubetă aveau nevoie de o oarecare stabilitate familială. Se gândea chiar să-l adopte.

— Asta trebuie să-ţi fi plăcut!

— Adevărul e că nu detestam ideea atât de mult cât ai crede. Nu la început. Tata era destul de dur cu el. Spunea că era necesar să-l înveţe o parte dintre bunele maniere, exact aşa cum fusesem eu nevoit. Era oarecum amuzant să-l văd pe Aaron trecând prin asta...

Se uită în jos, la consolele computerului.

— Cadzie doarme foarte bine, zise.

Linda rămase în aşteptare.

— Aşa că într-o zi am plecat într-o excursie doar noi doi, Aaron şi cu mine. Cunoşti Dealul-fără-fructe? Înalt şi arid, cu copaci coamă-de-cal în vârf. Ne-am făcut tabăra acolo peste noapte. A doua zi dimineaţă am văzut un pterodon plonjând între arborii de pe creastă şi apoi ieşind dintre ei. Aaron a urcat să vadă ce era acolo sus. A coborât. Gâfâind. A zis că putea ajunge mai repede decât mine în vârf.

El avea zece ani şi eu aveam unsprezece, dar în general mă putea întrece la orice. Dar tocmai obosise. Aşa că am spus „Dă-i drumul”, l-am plesnit peste fund şi m-am căţărat în copac. Aproape de vârf m-am uitat şi l-am văzut chiar în spatele meu, dar ştiam că îl puteam învinge.

M-am tras în frunzişul des din vârf şi în faţa ochilor mi-a apărut ceva, dând să mă înşface, o gheară destul de mare ca să-mi smulgă capul. M-am dat înapoi şi o jumătate de duzină de gheare ca nişte foarfeci uriaşe încercau să-mi taie faţa, şi apoi sub mine nu mai era nimic. Următorul lucru pe care l-am ştiut a fost că mă prăbuşeam. Şi-mi amintesc privirea lui Aaron din clipa în care m-am prăvălit pe lângă el.

Am căzut lat, pe spate, şi mai jos de braţe nu-mi puteam mişca nimic. Mă durea de moarte. Am avut senzaţia că-mi luam singur zilele cât mi-am scos comcardul. Eram sigur că se spărsese, dar nu era aşa...

— Edgar! *Aaron* n-a sunat?

— Da. După mine. Poate ar fi sunat oricum. Poate. Dar n-a făcut-o până nu mi-am scos eu cardul şi n-am vorbit cu tata.

— Iisuse. E îngrozitor. Dar n-ai spus niciodată, nimănui.

— I-am povestit tatei. Însă nu ştiu dacă m-a crezut.

— Cred că da. Nu-i place de Aaron.

— Aşa că am avut nevoie de doi ani ca să-mi revin. Am ratat maturizarea alături de voi, ceilalţi. Era cât pe ce să scap şi intrarea în rândul grendelilor cercetaşi. *Eu* sunt cel care a găsit ceea ce nu e în ordine cu nativii tereştri. Iar acum nu reuşesc să am relaţii sexuale.

— Şi îl învinuieşti pe Aaron?

— N-ar trebui? Tu de ce te temi de el?

— Nu ştiu, răspunse ea, clătinând din cap. Îmi aminteşte de tata, şi asta ar trebui să fie bine. Nu mă tem de tata, dar... nu ştiu. Hai s-o lăsăm baltă.

— Sigur. Şi te temi că el e tatăl copilului. Aşa că nu vrei să afli.

— Nu am spus asta.

— Nu, nu ai spus asta.

— Edgar, Aaron a... urmăreşte ce fişiere din computer accesez?

Zâmbetul lui începea să-i fie cunoscut.

— A încercat, dar n-a reuşit, fiindcă am blocat accesul la fişierele alea, deşi nimeni nu-şi dă seama că am fost eu, arată ca şi cum ar fi făcut-o colonelul.

— Frumos din partea ta. Spui că a încercat să urmărească tot ce accesez? Şi că ţi-a cerut ajutorul?

El încuviinţă dând din cap.

— I-am zis că în momentul acela n-aveam timp. A încercat singur, dar eu am ajuns acolo înaintea lui.

— Mulţumesc! rosti ea, şi se ridică. Cred că e mai bine să văd ce face Cadzie, şi trebuie să ne pregătim pentru plecarea în zona minieră. Lasă-mă să mă gândesc la asta. Poate e într-adevăr timpul să aflu, indiferent care ar fi adevărul. Mulţumesc!

Zâmbetul lui de răspuns o surprinse în timp ce-i întorcea spatele. Zâmbetul lui plin de mândrie.

— *Hopa.* Edgar?

— Da?

— Eşti atent? Ascultă-mă. Te gândeşti la ceea ce-ţi vorbesc. Ba cauţi chiar şi metode de a face ceva pentru mine.

— Da, mamă, făcu el, vesel.

— Îmi aduc aminte de tine pierzându-ţi interesul în timp ce ziceai salut! Obişnuiam să discutăm despre asta, despre modul în care te plictiseai şi plecai când ceva era în plină desfăşurare. O să te apuci de altceva, împreună cu altcineva, o să te preocupe programarea, întoarcerea printre stele, ce se întâmplă cu Pământul, ecologia de pe continent. Ţii minte tricoul ăla?

Edgar îşi aducea aminte. Tăiase un tricou stacojiu în fâşii, aşa că părea o dantelă pe trupul ei, căzându-i până la partea de sus a coapselor, ascunzând şi dezvăluind.

Linda îl privea.

— Ţi-am captat atenţia, nu-i aşa? Trebuia să mă conving că o pot face.

Ce i-ar fi răspuns tata? Tânărul ripostă:

— Sper c-o să-l trimiţi la spital când te saturi de el. Poate porni o inimă care s-a oprit.

— Edgar, există vreo fată pentru care ai putea face ceva anume? Ceva la care nu s-a mai gândit nimeni?

Chipul lui se destinse. Ea îşi amintea privirea aceea: se retrăgea în propria minte.

— Poate... Oricum, înţeleg ce vrei să spui. Linda? Mulţumesc!

Pe *Robor,* Justin se opri brusc pe puntea de la prova. Mirosul de cafea era slab, dar i se infiltră în creier venind de jos. Îi trecu prin minte că Aaron Tragon răspândea aroma anume pentru el.

Înainte de apariţia grendelilor, înainte de a umple apele cu păstrăvi şi somni, primii împrăştiaseră seminţe de cafea pe culmile munţilor. Era uşor de cultivat.

Dar dificil de recoltat. Cafeaua păstra sănătatea primilor. Erau nevoiţi să facă excursii pe munte, cu rucsacul în spate, sau să se descurce fără ea. Se puteau întoarce cu oricât de multă doreau, aducând şi un surplus pentru trocuri. Carlos avea întotdeauna, fiindcă întotdeauna exista cineva care îşi dorea o masă, un birou sau o uşă sculptată.

Aaron avea întotdeauna fiindcă trimitea pe cineva după ea. Justin făcuse asta când era mai tânăr. Grupurile cu rucsacuri se distrau bine întotdeauna, dar odată se întorseseră cu carne de urs afumată în loc de cafea, la sugestia lui. Nu-i mai însoţise de atunci.

La Surferi exista un cerc de iniţiaţi: băutorii de cafea. Unii erau dependenţi. Trish, Derik şi (bizar) Ruth Moskowitz, ba poate chiar şi Jessica, nu agreau gustul. O sorbeau; o ceaşcă le ajungea o noapte întreagă. Dacă nu făceai parte din cerc, atunci te situai în afara lui.

Justin îl părăsise. Alţii bântuiau pe margini, încercând să-şi găsească un mod de viaţă, dar erau întotdeauna gata să se afişeze cu o ceaşcă de cafea.

Ea aducea cu un joc al dominaţiei. Începea s-o simtă înfiorându-l.

Aaron îl strânse de umăr, apoi se strecură pe lângă el, şi îşi dădu seama că bloca o uşă. Ridică din umeri şi îl urmă.

Bâzâitul Ţânţarilor se simţea prin podeaua lui *Robor,* dar vibraţia se propaga cu mai multă putere prin pereţii de plexiglas ai provei. Jessica stătea în spatele mai multor cercetaşi. Se înghesuiau lângă geam şi se luptau pentru un loc cât mai în faţă. Palmele şi feţele se îndesau în plexiglas. Ceaţa dimineţii acoperea marea de sub ei ca un linţoliu. Orizontul estic era mai albastru decât imaginile zorilor trandafirii din poezia Pământului.

Se aşteptau să asolizeze pe coastă la ora răsăritului şi viitorii cercetaşi fuseseră treziţi devreme, să arunce prima lor privire – o privire reală, nu virtuală – asupra continentului despre care auziseră vorbindu-se toată viaţa lor.

Jessica luă o înghiţitură de cafea din ceaşca sculptată, cu mânerul înfăţişând o coadă de grendel. Nu era acea cafea instant pe care o băuseră părinţii ei în primii zece ani petrecuţi pe Avalon. Cu cafeaua trebuia să te obişnuieşti. Primele boabe fuseseră recoltate şi măcinate şi primele ceşti fuseseră servite când ea avea nouă ani. Mai ţinea încă minte expresia de pe faţa lui Cadmann când luase întâia înghiţitură, de parcă i s-ar fi dezvăluit pe neaşteptate un extraordinar mister delicat. Ţinea minte şi întâia înghiţitură amară sorbită de ea, pe care o scuipase în farfurioară.

Aaron o convinsese să încerce din nou, mulţi ani mai târziu.

Simţi mâinile lui mari, pline de forţă, cuprinzându-i umerii şi se înfioră uşor la atingerea lor. Mâinile acelea erau atât de puternice şi atât de blânde, atunci când voiau să fie. Ea îi sărută vârfurile degetelor, spunând:

— ’Neaţa, Aaron. Ai dormit bine?

— Ca un bebeluş, răspunse el.

Luă o cană conică, cu baza mare, şi sorbi privind cu atenţie ceaţa. Puntea de la provă, una dintre cele două punţi superioare, de deasupra magaziei, era dintr-un fel de lemn câinesc, sculptat şi lustruit. Era negru şi neted şi se număra printre soiurile stranii de plante de la sud de Isenstine. Carlos susţinea că avea fibra mai fină decât tecul şi se gândea că ar fi putut face un comerţ profitabil cu Pământul… dacă Pământul mai era la locul lui, adăuga el, cu un aer sobru.

O rafală de vânt înclină dirijabilul spre babord. Computerul de ghidare sesiză schimbarea şi motoarele Ţânţarilor efectuară corecţia. *Robor* se redresă rapid, dar grendelii discipoli articulară *ooh-uri* şi *ahh-uri* şi se prefăcură că se clătinau într-o parte şi în alta.

— Uite, zise Aaron, strângând-o de umăr. Răsăritul.

Însă soarele nu se ridica. Era un răsărit măsluit, prima îmbujorare trandafirie a lui Tau Ceti de-a lungul orizontului de est. Strălucirea avea să pălească, pentru a deveni mai intensă cu câteva minute mai târziu, conducând către lumina zilei.

O parte dintre ceilalţi secunzi erau în sala mare, unde tocmai intrau restul de grendeli cercetaşi. Fereastra se întindea de la podea la tavan şi de la un perete la altul, curbându-se uşor în afară, fiind dintr-o folie de plastic atât de rezistentă încât putea susţine un elefant. Copiii se puteau sprijini de ea oricât doreau.

Jessica deblocă un scaun de pe punte şi îl aduse mai aproape.

— Acordă-ţi o pauză.
— Sigur.
Aaron fixă scaunul de punte. Se aşeză, întinzându-şi destins braţele şi picioarele.
Jessica îl privi fără grabă. Făcea totul cu atâta relaxare şi, în acelaşi timp, cu atâta dăruire. Dacă stătea, atunci... pur şi simplu stătea. Dacă vorbea în faţa unui public, nu făcea decât să vorbească. Dacă urca pe munte sau era pe planşa de surf, atunci făcea alpinism sau surf. Iar dacă făcea dragoste, atunci făcea dragoste şi nimic altceva. Era o uşurare. Părea în concordanţă cu ceilalţi până la ultima fărâmă. Nefragmentat. Pe deplin. Şi când voia ceva? Dar genul acela de cruzime era firesc pentru cineva atât de hotărât.
Era îndrăgostită de el? Îşi puse întrebarea şi speră că răspunsul era da. Mâna i se furişă într-a lui şi el i-o strânse.
O fâşie din Tau Ceti se căţărase deasupra orizontului şi razele sale reflectate străpungeau acum acoperământul de nori al continentului. Norii erau negru-albăstrui deasupra şi argintii dedesubt. Toţi pasagerii navei se treziseră. Nimeni nu voia să scape prima ieşire generală făcută după mai bine de un an, iar cei mai mulţi dintre grendelii cercetaşi erau la prima călătorie din viaţa lor.
Justin îşi aduse un scaun şi îl fixă de podea.
— Câţi candidaţi credeţi c-avem?
— Pentru vânătoarea din ţarc?
El încuviinţă din cap.
— Şase sunt destul de mari.
— Crezi că putem găsi un grendel pentru ei?
Un chicotit răutăcios.
— Nu câte unul pentru fiecare, dar cred că putem organiza o tragere la sorţi.
— Cu măsuri sporite de siguranţă, OK? Pregătiţi o puşcă suplimentară, spuse Aaron, dus pe gânduri.
Jessica îl studie. Aaron Tragon nu era de obicei un partizan al prudenţei.
— De ce?
— Nimic nu trebuie să dea greş. Nu *acum.* Suntem pe punctul de a obţine tot ce ne dorim.
Cuvinte nerostite: o bază permanentă pe continent, populată de A Doua Generaţie. Începutul unei noi colonii.

Gânduri şi mai ascunse: *adevărata* colonie. Dacă Aaron îşi punea planurile în aplicare, avea s-o conducă *el însuşi.* Avea să programeze uterele artificiale de pe *Geographic* pentru a expulza o sută de copii în fiecare lună şi nu va muri înainte de a fonda o naţiune. Intenţiona să transforme asolizarea iniţială în ceva mai mult decât o neînsemnată notă de subsol din istoria Avalonului.

Şi de ce nu? Erau acolo să cucerească o lume.

Raze de aur şi argint străpungeau acum norii, şi căldura începea să împrăştie ceaţa. Continentul se zărea la orizont, probabil la vreo treizeci de kilometri distanţă. Piloţii reuşiseră o sincronizare minunată. Cercetaşii începură să aplaude, să chiuie şi să bată din picioare.

Continentul era verde, luxuriant. Acolo, în faţa lor, pâcla părea să-şi schimbe culoarea, spiralându-se şi şerpuind în jurul golfului care li se deschidea înainte. Priviră apa – spumă de un cenuşiu întunecat până la albastru, valuri rostogolindu-se către linia stâncoasă a coastei, întreruptă de recife neuniforme. Ceaţa era grea, uleioasă, scurgându-se din pământ ca un fum şi plutind aproape aidoma fumului.

Inima Jessicăi prinse să bată mai repede şi în stomac începu să-i fiarbă o senzaţie uşor acidă de plăcere. Era a şasea ei călătorie pe continent.

Puntea de observaţie era acum din ce în ce mai aglomerată. Carey Lou pregătise în timpul nopţii porţiile pentru micul dejun. Îi aduse o tavă cu ouă jumări şi cu felii de fructe. Jessica bău, mestecă şi oftă, şi simţi că totul mergea bine în lume.

Unul dintre primele lucruri pe care le remarcai la vederea continentului era vegetaţia cu mult mai bogată decât pe insula Camelot... de parcă ar fi dispărut toţi grendelii, dar fireşte că nu era aşa. Cu toate acestea, *Geographic* observase în preria întinsă numită Stepa Scribului şi aflată mai departe, spre nord, animale destul de mari ca să le dea grendelilor de gândit. Camerele de luat vederi de pe navă arătau urme aşternute pe zeci de kilometri, ca nişte linii palide trasate neglijent în şesul vast, de un verde-maroniu. Se încrucişau şi se curbau cu eleganţă, de parcă ar fi existat o entitate care se străduia să scrie mesaje pentru stele. Era firesc să numească acele creaturi scribi, deşi văzute de pe orbită nu erau decât nişte picături pătrăţoase din capătul urmelor, de culoarea preriei şi aproape lipsite de semne

distinctive. Scribii trebuiau să fie erbivori, dar dincolo de asta totul era speculaţie.

La marginea Stepei Scribului era o pădure, şi Cassandra observase, sau crezuse că observă, grupuri de animale extrem de mari. Nimeni nu văzuse vreodată o haită de grendeli, iar singurele creaturi care mâncau grendeli erau alţi grendeli. *Robor* se înălţă, traversând un şir de stânci despicate, încununate cu frunziş des, verde şi verde-albăstrui. Lanţul stâncos semăna cu dinţii de jos ai unui craniu. Chiar la baza lui, piatra se aplatiza, transformându-se în covorul des şi verde al unei văi. Un fluviu bătrân, alimentat de zăpezile din munţii aflaţi în nordul îndepărtat, şerpuia alene pe fundul depresiunii, sfârşind prin a-şi tăia drum spre ocean prin stâncă.

— Terenurile de vânătoare ale grendelilor, vorbi Aaron, iar cercetaşii aspiranţi se holbară în jos, către mlaştini şi păduri. Ne ţinem departe de ele.

Dedesubt, pe marginea unui lac, se adăpa cu nervozitate o turmă de animale lăsând vag impresia că ar fi fost o încrucişare între cai şi porci. *Robor* se afla acum la o înălţime de numai douăzeci de metri, cu doar trei metri deasupra vârfurilor copacilor, astfel încât cercetaşii să vadă totul cât mai bine.

Apa păru să explodeze într-un jet neaşteptat şi violent când ceva ţâşni atât de repede încât ochii lor abia reuşiră să urmărească tot ce se întâmplă apoi. Unul dintre animalele de pe marginea apei fu aruncat pe spate şi strivit cu o rapiditate uluitoare. Murind probabil în aceeaşi clipă. Celelalte fugiră în toate direcţiile, într-un soi de galop legănat.

Dar nu asta le stârni interesul. Nu asta atrase toţi ochii din sală. Nimeni nu părea să mai respire. Păreau să-şi fi oprit bătăile inimilor.

Acolo, cocoţat deasupra trupului sfâşiat şi însângerat al creaturii asemănătoare cu un porc...

Era un grendel.

Din difuzorul sălii se auzi o voce.

— *Grendel omorându-şi prada,* rosti Linda, din camera de control. *Tocmai aţi văzut cum ucide un grendel.*

Peretele curbat şi transparent dinspre interior se înceţoşă şi în dreapta sa se contură un ecran. Scena omorului era reluată cu încetinitorul.

Camera de luat vederi îi aduse aproape. Turma de creaturi porcine bea încet, cu prudenţă. Trei stăteau de pază deasupra

malului, în timp ce ceilalţi coborau către apă, pe rând, numai câţiva în acelaşi timp, legănându-se stângaci, caraghioşi. Apoi, de data asta cu încetinitorul, suprafaţa lacului se umflă, se sparse, şi din adâncuri explodară patru metri de moarte neagră.

— Oh, Doamne, şopti Jessica, tot atât de uluită ca oricine altcineva din încăpere.

Era imposibil să *nu* te impresioneze creatura aceea, cel mai feroce prădător pe care-l înfruntase vreodată omenirea.

Trompă boantă. Blindaj de crocodil. Coadă turtită, cu ţepi. Ţâşni cu viteza unei rachete şi animalul porcin muri împroşcând pe nas apă şi sânge. Lovitura grendelului îi stâlci corpul. Căzu pe spate, săpând o brazdă în iarbă şi în praf. Computerul se focaliză asupra lui, mărind imaginea până la un soi de hologramă privită sub un unghi larg. Un alt ecran, mai mare, reda, sub un alt unghi şi tot cu încetinitorul, celelalte animale care rupseseră rândurile şi o luaseră la fugă aproape instantaneu, în căutarea unui adăpost, alergând repede, dar cu o viteză normală. În afară de grendeli, nici o altă creatură nu fusese observată mişcându-se în *viteză.*

Dinţii grendelului sfâşiaseră pântecul prăzii şi îi deschiseseră coşul pieptului. Sângele ţâşnea, acoperindu-i trompa. Dinţii îi dispărură în rana în care îşi afundă capul. Smulse o gură plină de viscere înainte de a se uita în jur şi apoi în sus, drept către *Robor.*

Deschise gura, apoi o închise, mişcându-se dezorientant de încet în imaginea holografică. De pe dinţii ca nişte pumnale i se prelingeau sânge şi salivă, în picături scurgându-se una după alta, în timp ce urla, provocându-i.

Era din cauza zgomotului motoarelor ţânţarului? A mărimii navei aeriene? Ochii grendelului rămaseră pironiţi asupra lor, de parcă i-ar fi fost greu să aprecieze distanţa până la *Robor.* De parcă s-ar fi gândit că îl provocau, vrând să-i ia carnea.

Scoase un urlet pe care nu-l putură auzi. Apoi se răsuci şi agăţă leşul cu coada ţepoasă. O coadă diferită de ale grendelilor din imaginile de pe Avalon, cu un cârlig mare, bătător la ochi, plasat aproape dedesubt şi cu o cicatrice zdrenţuită acolo unde fusese un cârlig pereche.

Sângerarea porcului aproape că se oprise, reducându-se la un fir. Picioarele încă îi mai tremurau uşor. Nu mai era decât un spasm. Grendelul îl trase în apă.

Imediat ce se scufundă, înregistrarea se reluă, viteza fiind normală. Creaturile porcine se apropiară de mal; una îndrăzni să bea; moartea o izbi şi o sfâşie. Jessica tresări violent.

— Iisuse, făcu Aaron. Ador creaturile astea blestemate.

Ea îl privi şi, pentru o clipă, simţi ceva înrudit cu gelozia. Adoraţia nu fusese o exagerare. Ochii lui ardeau. Grendelii reprezentau ceva... forţa brută, fermitatea absolută... ferocitatea nemascată?

O calitate sau un tipar care trezea respectul lui Aaron Tragon.

Admiraţia.

Adoraţia.

Nu fusese niciodată sigură că o iubea. Dar nu se îndoise niciodată că iubea grendelii. Se părea că îi plăcea destul de mult să-i vâneze şi să-i ucidă. Dar îi iubea. Probabil mai mult decât orice altceva pe lume.

E atât de ciudat să fii geloasă pe un monstru. Dar Aaron n-are cum să iubească grendelii cu adevărat! N-aş putea iubi un bărbat care...

Mai erau şi alte lucruri de văzut: şesuri coborând în pantă, îndepărtându-se de munţi. Du-te la cel puţin un kilometru de o apă curgătoare şi o să dai de vegetaţie bogată şi de mai multă viaţă animală. Erau creaturi care păreau reptiliene – nici una prea mare, dar câmpia era pe moment întunecată de mai multe grupuri de vieţuitoare care se împrăştiară în fugă la prima atingere a umbrei lui *Robor.*

În zona aceea, tufele se înmulţeau, ajungând la desimea unei jungle. Jessicăi îi sări inima. Pădurile de pe continent nu fuseseră niciodată explorate cu adevărat. Nu exista aproape nici o clasificare a faunei şi a florei. Cartografiere insuficientă, cu excepţia celei prin satelit. Cu excepţia teritoriilor din imediata apropiere a minelor, aveau extrem de puţine informaţii despre orice.

Iar acum... aveau să se schimbe multe.

Ora prânzului sosi şi trecu înainte de a fi întrezărită destinaţia. Se ivi dintr-o ceaţă fumurie, o pâclă atât de deasă încât aproape că semăna a cenuşă vulcanică. Muntele era golaş şi măcinat de capriciile vremii, rotunjit şi găunos, acoperit ici şi colo de petice verzi care îi dădeau înfăţişarea unui craniu asaltat de muşchi.

Pterodonii trasau cu graţie curbe în văzduh: ceva familiar, slavă Domnului.

Mâinile Jessicăi se mişcară de la sine, verificând rucsacul, în timp ce se uita afară. Pământul acela, tot acel pământ, era al lor, îi aştepta să-l ia în stăpânire...

Aaron părea să-i citească gândurile.

— Ei nu-l vor, spuse, clătinând din cap de parcă ar fi fost uimit.

Degetele lui puternice şi sigure se înfipseră în umerii ei. O duru puţin.

Era tipic pentru el. Te făcea să suferi puţin. Îi venea greu să-şi aducă aminte cât de puternic era. Atât de puternic, atât de inteligent... atât de sigur de sine. Nu era de mirare că îl iubea. Aerul lui distant nu făcea altceva decât să mărească tentaţia şi valoarea trofeului.

Motoarele Ţânţarilor prinseră să hârâie tot mai răguşit. Podeaua le vibră sub tălpi când *Robor* viră spre est, alunecând de-a lungul unui platou muntos. Erau în anotimpul cald şi totul era verde, maroniu şi galben-albăstrui. Spre sfârşitul anului avea să fie zăpadă. Mai departe, în interiorul continentului, existau lanţuri de munţi mai înalţi, însă acolo, la numai trei sute de kilometri distanţă de coastă, se afla un zăcământ bogat în minerale. Dirijabilul trecu pe deasupra primei tabere de minerit. Jessica se îndreptă agale spre centrul de control, unde Linda şi Joe treceau din nou în revistă rapoartele telemetrice de la faţa locului.

— Ceva nou? se interesă.

Îşi aplecă fruntea să încapă sub tavanul jos. Privi computerele şi ecranele în timp ce Linda le studia cu atenţie, complet absorbită.

— Ah... nimic. Totul e perfect. Ajungem în mai puţin de o oră. Facem mai întâi o verificare la faţa locului, apoi ne întoarcem să ne ocupăm de restul.

— Vreo informaţie suplimentară?

— *Nu* a fost sabotaj.

— De ce? întrebă, încercând să nu-şi trădeze uşurarea prin voce.

— Semnătura vibraţiei. Seamănă mai mult a pulbere neagră decât a oricare dintre compuşii noştri explozivi. Dacă ar fi avut cineva de gând să plaseze o bombă-capcană pentru utilajele de minerit, nu ar fi folosit un explozibil instabil, de joasă energie. Ar

fi întrebuinţat ceva concentrat, simplu, demn de încredere. Aşa cred eu. E pur şi simplu bizar.

Jessica îi puse mâna pe umăr.

— Oh, bine. O să ai ocazia să studiezi totul de aproape peste...

— Treizeci şi şapte de minute, răspunse Linda.

— În plus, suntem de-asupra Văii Grendelului. Aaron trebuie să fie încântat.

8.
ZEUL GRENDEL

Sunt rugăciuni cărora Domnul le răspunde brusc, tăios, / Cu o mănuşă grea, de zale, trântită peste-obraji, / Mănuşa ce adăposteşte darul aşteptat.

ELIZABETH BARRETT BROWNING, *Aurora Leigh*

Bătrâna grendel vâna. Stătea întinsă, acoperită cu noroi, sub un terci de apă şi de plante putrede. Fluviul se afla la aproape opt sute de metri în spatele ei, dar pământul era moale. Îşi săpase drum vreme de mai multe zile, înfigându-şi ghearele în pământ şi lăsând apa s-o urmeze. Şi aştepta acolo, atât de departe de albie încât prada ei se credea probabil în siguranţă.

Una era aproape. Destul de mare să-i ajungă trei zile, devenind cu adevărat dulce în cea de a treia. Era o creatură cu rât, cu copite, cu urechi mari şi cu ochi imenşi. Râtul adulmeca în toate părţile, verificând.

Ah, încet, încet. Dacă se schimba vântul şi începea să sufle dintr-o direcţie nepotrivită, râtosul avea să-i simtă mirosul, şi era suficient de iute ca să înceapă o vânătoare amuzantă. Dar nu era atât de rapid încât să scape de bătrâna grendel, nu, nici măcar în acele zile cu sânge vâscos, cu încălziri lente şi răciri rapide. Bătrâna grendel mai intra încă în *viteză.*

Avea amintiri întunecoase din tinereţe, de când ieşise din apă pentru prima oară, o fiară cu creierul nedezvoltat până când o boală căpătată în apele de sus îi deschisese ochii. În măsura în care era capabilă de aşa ceva, simţea o teamă plină de respect faţă de apele acelea din ţinuturile înalte. Ceva de acolo o umpluse de mâncărimi, îi chinuise capul cu o durere despre care crezuse că avea să o ucidă. Nu putuse face nimic mai mult decât să se bălăcească în propria agonie, neizbutind nici măcar să mai vâneze cu sorţi de izbândă. Până şi adâncul apei reci îi era de prea puţin ajutor. Dar, când se domolise durerea...

Putuse să vadă altfel. Nu ştia cum altcumva să se gândească la asta. În tinereţea ei, bătrâna grendel percepuse lumea prin variaţiile de bază ale mirosului şi ale gustului, ale foamei şi ale îndestulării. Viaţa ei era un ciclu: foamea o silea să intre în

viteză, viteza dădea naştere căldurii, căldura o silea să intre iarăşi în apă. Dar, după schimbare, după ce i se umflase capul, şi după durere... Ieşise din apă înnebunită de foame, prea slăbită să se lupte cu monstruozitatea lacului, până când tiparele îi arătaseră ce avea de făcut. Şi apoi ajunsese *ea* monstruozitatea lacului, şi prada era pretutindeni, oriunde s-ar fi uitat. Vânătoarea era mai simplă. Îşi folosea *viteza* mult mai rar. Luptele pentru teritoriu erau mai puţin sângeroase. Vedea totul mai limpede şi înţelegea ceea ce vedea.

În vremurile acelea fusese lucioasă şi tot atât de iute ca ploaia de foc. Era moartea absolută, împărăteasa domeniului ei. Dăduse naştere unei sute de mii de copii şi poate că zece supravieţuiseră până la maturitate. Pe aceştia îi trimisese în susul apei, către înălţimi, atunci când se putuse. Doi încercaseră să se întoarcă, să-şi provoace mama pe terenul ei.

Pe aceia îi spintecase fără milă, cu pofta de a ucide arzându-i în minte şi în trup, mai puternică decât orice gând şi orice raţiune, cu mult mai puternică decât orice rudiment de instinct matern.

Acelea fuseseră zile bune, şi poate că mai multa ei inteligenţă însemna un blestem. Nu mai era ceea ce fusese *şi ştia.* Nu mai era la fel de iute, nici la fel de puternică. Rănile nu i se mai vindecau la fel de repede.

Pentru orice creatură destul de neatentă încât să intre în raza forţei ei ucigaşe, ea nu era decât o străfulgerare de dinţi, de gheare, de platoşă neagră având textura pietrişului şi de coadă ţepoasă. Cinci metri şi un sfert de tonă de moarte instantanee.

Dar în zilele prezentului *viteza* se scurgea din ea mult mai repede şi căldura pe care o trezea pierea mai greu. Se temea să se îndepărteze de apă atât de mult ca altădată.

Schimbarea avea avantaje. Un grendel care vânează e unul a cărui minte e copleşită de *viteză.* Nu există nici un gând, numai acţiune. Vânează, luptă şi ucide, o cursă contra căldurii din trup; du prada în apă şi mănâncă. Cu ani în urmă, vederea prăzii ar fi înnebunit-o, ar fi făcut-o să lase deoparte orice precauţie. Şi acum i se mai întâmpla uneori, dar nu atât de des. Putea să gândească în perspectivă, să-şi imagineze urmările acţiunilor sale.

În clipele de luciditate, se întreba dacă locuitorii copacilor ştiau asta. Creaturile alea mizerabile atrăgeau departe de apă un grendel înfometat până la disperare. Se repezeau sus, într-unul

dintre arborii ghimpoşi când grendelul se năpustea către ei atât de iute încât îşi pierdea contururile, şi săreau într-un alt copac atunci când grendelul rupea trunchiul.

Bătrâna grendel îşi aducea aminte că fusese cât pe ce să moară. Creaturile o purtaseră de la un copac la altul până când aproape că fiersese. Hăituise una, care dispăruse, şi apoi apăruse alta, prea departe ca să o prindă şi îndreptându-se încet spre alt copac, iar foamea şi setea de a ucide erau atât de puternice. Şi mai departe apăruse alta...

Îşi recăpătase controlul şi se reîntorsese către apă înainte de a fi prea târziu, înainte ca fierbinţeala propriei *viteze* să îi prăjească organele interne. În urmă, zeci de creaturi începuseră deodată să-şi clănţănească dinţii către ea, din fiecare copac şi din fiecare smoc de iarbă. Creaturi cu blană, cu picioare şi braţe lungi, plămădite din carne roşiatică, plăpândă şi sfărâmicioasă, îşi strigau bătaia de joc. În alte amintiri, mai pline de raţiune, le vedea dinţii lungi... Îşi dădea seama că vânau şi ele, în acel mod bizar.

De atunci încolo rămăsese departe de pădure. Peste mai mulţi ani, îi văzuse pe vânătorii-căţărători ospătându-se dintr-un grendel mort, pe care îl momiseră prea departe de apă şi care se copsese în propria căldură. Un grendel care nu era din soiul ei. Oasele roşii, dezgolite, ale şoldurilor imense şi ale antebraţelor îi spuneau numele: era din soiul care construia zăgazuri. Pusese pe fugă creaturile-vânători şi mâncase leşul constructorului de diguri.

Erau dihănii care vânau grendeli, exact aşa cum le vâna ea pe ele. Dar ceea ce mergea cu un grendel tânăr dădea greş cu ea. Ea mâncase vânători-căţărători şi descoperise că aveau o carne delicioasă; dar aproape totul era delicios, chiar şi înotătorii, chiar şi propriii ei înotători. După Schimbare, era vag conştientă că, deşi toată mâncarea era bună, unele soiuri erau mai plăcute. Carnea era mai bună decât plantele, mergătorii decât înotătorii, înotătorii străini decât înotătorii ei. Aşa fusese întotdeauna, dar ea nu ştiuse.

Bătrâna grendel era acum înceată. Încă destul de iute ca să pară o pată în mişcare, dar o *pată lentă,* dacă vreţi. Avea să aştepte până ajungea râtosul mai aproape...

Acesta se opri, se întoarse, îşi ridică agitat privirea. Zbieră de parcă ar fi strănutat, fleşcăit şi umed, aplecându-se aproape de două ori mai mult, şi se repezi dintr-un salt între copaci.

Bătrâna grendel era prea surprinsă de zgomotul din cer ca să-l urmărească. Sunetul o nelinişti şi îi aduse aminte de Vântul Morţii, dar nu era acelaşi lucru.

Venea dinspre sud, umplând cerul şi umbrind pământul. Roşu şi verde. Colţi neînchipuit de uriaşi. Spaima îi pătrunse în trup şi în inimă cu o putere care nu-i mai fusese cunoscută până atunci. Era un grendel de dimensiuni cosmice. Era Zeu. Pătă soarele, rânjindu-i cu buzele lui imense, provocând-o.

Încercă să se facă nevăzută în noroi. Dacă acea creatură, acel colos, îi voia teritoriul, atunci moartea era singurul lucru care îi mai rămânea.

Dar avea să se lupte! Trebuia să lupte! Venea drept către ea, conturându-se ca un munte, fără să se mişte cu mult mai repede, şi ea simţi *viteza* curgându-i prin trup, pregătind-o pentru acţiune.

Viteza vuia în ea ca o flacără şi nu se putea mişca. Nu-şi dădea seama cum să ajungă la fiară! Înceată, înceată, nu *trebuia* să fie un nou soi de grendel. Era o pretendentă, sau era carne? *Cum să ajungă la ea?* Focul îi vâjâia în vene şi mintea i se întuneca. Stânca aia? Nu, buşteanul ăla, cumva parcă mai îndepărtat...

Ieşi brusc din nămol. Îl împroşcă peste râtoşii uluiţi. Pocni instinctiv unul cu coada, încolăcindu-şi-o, astfel încât să nu-l agaţe, să nu-l prindă. Animalul zbieră şi se îndepărtă clătinându-se, dar bătrâna grendel îl ignoră şi se repezi fulgerător înainte. În câteva secunde ajunse la capătul de jos al unui copac prăbuşit de-a curmezişul unui bolovan alb. Avu nevoie de o altă secundă ca să se oprească folosindu-şi ghearele şi alunecând pe o curbă prin noroi, în vreme ce râtoşii se împrăştiau în toate părţile. Se urcă pe rădăcinile dezgolite, se năpusti în susul buşteanului şi se lansă, încercând să se orienteze în timp ce zbura. Zeul grendelilor era prea mare ca să-l rateze.

Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mare zburând. Şi, fără nici o îndoială, nu avea experienţă când era vorba să atingă o asemenea ţintă. Cădea sub ea. Era ca şi cum ar fi sărit la lună! Avea ghearele pregătite şi o ultimă surpriză pentru fiară, în momentul când avea să se răsucească şi s-o muşte... ea n-avea să fie decât o singură îmbucătură, dar una care arde gura...

Căzu cu zgomot într-o băltoacă puţin adâncă, doi centimetri de apă peste nămolul moale. Impactul o ameţi, dar se prinse cu

ghearele ca să aibă un punct de sprijin şi se mişcă pe suprafaţa apei într-o curbă strânsă, cu genunchii şi gleznele îndoite, traversând nămolul pe o distanţă de treizeci de metri, apoi se lăsă la fund.

Era la şaizeci de metri depărtare de locul unde stătuse mai înainte, îngropată până la bot în ţărână umedă, neclintită, doar cu trompa ridicată. Căldura se scurgea din ea, aşa cum se scurgea şi oboseala, dar prea încet. În clipa aceea, Zeul Grendelilor ar fi putut s-o mănânce ca pe un râtos. Unde era? Îşi ridică privirea.

Era în spatele ei. Deasupra şi în urmă, îndepărtându-se.

Pleca! Îl gonise! Îşi apărase teritoriul...

Dar în timp ce se târa înapoi spre fluviu, chinuită de durere, imaginea creaturii hidoase îi umplu gândurile. La un moment dat din lunga, lunga ei viaţă, mai văzuse ceva asemănător.

La o distanţă mult mai mare. Zburase. Atunci avusese alte semne distinctive, nu fusese nicidecum un grendel – un spate negru, pântec palid, ochi imenşi –, dar ar fi putut face parte din aceeaşi specie. Se mişcase la fel, scosese aceleaşi sunete. Şi acela fusese mare, mai mare decât un întreg neam de grendeli adulţi. Mai mare decât un nor. Nu începuse să le înţeleagă rostul.

Făcuse un lucru periculos. Coşmarul cu ochi imenşi mergea acolo unde ea nu putea merge, unde nu curgea nici o apă, unde erau jungla şi vânătorii-căţărători. Dar bătrâna grendel urmase una dintre rarele furtuni cu ploaie în susul dealului, continuându-şi drumul şi după ce încetase mersul în susul unui munte din apropiere.

Se întâmplase la puţin timp după Schimbare. Cu noua ei vedere, avea senzaţia că putea face orice. Se urcase pe culme şi se plasase deasupra acelei *creaturi,* la timp ca s-o vadă coborând şi sărutând pământul.

De ea se desprinseseră trei creaturi zburătoare mai mici. Înotătorii Zeului? Sub el viermuiau făpturi mult mai mici. Paraziţi, bănuise ea, căutând să-şi răspândească neamul. Dar, deşi arătau doar ca nişte puncte, încercase să le ghicească dimensiunile. Cât timp îi urmărise, nu intraseră niciodată în *viteză.* Înceţi, stupizi: nu grendeli, ci pradă.

Pe urmă se târâse înapoi, către apă. Nu mai căzuse nici o picătură de ploaie care s-o răcorească. Fusese lihnită de foame

tot timpul şi nu intrase niciodată în *viteză.* Dacă ar fi intrat, ar fi murit.

Iar acum asta, Zeul Grendel. Dacă era pradă, ar fi putut hrăni toţi grendelii de sub cer.

Mai înainte fusese flămândă, acum era moartă de foame. Prăzi *noi.* Gusturi *noi.* Jocuri noi pe care să le piardă şi să le câştige, sânge nou care să-i ude botul.

Nou, nou, nou.

Dacă bătrâna grendel ar fi fost în stare să-şi clarifice conceptul de zeu, i s-ar fi rugat. Progeniturile de grendeli erau atât de mici, nu-i ajungeau nici pentru o îmbucătură. Una dintre creaturile acelea cu două picioare ar fi hrănit-o mai mult decât era nevoie. Ar fi îngropat prada în nămol pentru o zi, sau două, sau trei, până când s-ar fi îndulcit. Până când ar fi venit gândacii de apă să-i mănânce ochii, lăsând în urmă orbitele jupuite, umede, şi ţesuturile umflate de nectar. Atunci s-ar fi ospătat.

Primele furnicături ale *vitezei,* grăbite şi calde, prinseră s-o tulbure. Îşi struni mintea. Era deja cât pe ce să ardă cu totul. Putea ajunge *ea* vânat, al lor, al cărnii celei noi, al progeniturilor Zeului Grendel. Erau lente şi stângace, dar... experienţa încerca s-o prevină asupra pericolului.

Toate creaturile sunt supuse greşelii.

Vânătorii-căţărători făceau greşeli. Ea le sfărâmase oasele cu dinţii şi savurase dulceaţa din interiorul lor.

Se întoarse către fluviu mergând în zigzag, înaintând cu câţiva centimetri la fiecare pas. Zeul pluti către Muntele Nor, unde începu să coboare. Exact în locul unde coborâse primul Mare Zburător cu ochi imenşi. Unde nu curgea pe-aproape nici un râu. Prea departe. Întotdeauna prea departe, în susul pantelor stâncoase, unde ea putea ajunge doar dacă ploua destul de mult, numai că asta se întâmpla rar.

Dar toate făpturile puteau fi prada unui grendel şi toate creaturile trebuie să aibă progenituri. Progeniturile creaturii aveau să coboare la apă. Dacă nu putea mânca marea creatură zburătoare, atunci avea să-i mănânce puii.

— Trecătoarea Lemn Uscat, spuse Jessica.

Tabăra robotizată de minerit era amplasată într-o trecătoare din munţi, lată de vreo opt sute de metri. În partea de est, terenul stâncos se întindea, în pantă abruptă, către Valea Fluviului Grendelilor, pe care unii îl numeau Styx, aflat la o mie

două sute cincizeci de metri mai jos şi la opt kilometri distanţă. Latura de vest era mai puţin abruptă, coborând trei sute de metri către un deşert înalt, pe un kilometru şi jumătate de pante stâncoase, presărate cu bolovani. La nord şi la sud, trecătoarea era delimitată de pante ce se înălţau brusc. Cu zece ani avalonieni în urmă, când zona fusese găsită de primi, de pe piscul dinspre nord cobora un curs de apă. Nu avea o albie largă, dar era destul de mare ca să-i îngrijoreze pe primi. Îi schimbaseră cursul folosind dinamită. În vreme ce cândva cursese prin trecătoare şi apoi spre vest, către deşert, acum cotea către est, căzând peste o serie de stânci, spre a da naştere unor cascade spectaculoase. Construiseră o ecluză, astfel încât apa încă mai putea fi deviată prin vechea albie, când Trecătoarea Lemn Uscat era locuită.

Apa însemna grendeli. Când vânau, grendelii intrau în *viteză.* Ceea ce îi făcea incredibil de rapizi, generând totodată căldură. Unul aflat prea departe de apă se putea coace singur. Nu văzuseră niciodată un grendel la o distanţă mai mare de doi kilometri faţă de un curs de apă, dacă în momentul respectiv nu ploua cu găleata.

Joe Sikes studie terenul de sub ei cu un binoclu.

— Baza, aici Sikes. Am examinat trecătoarea şi confirm inexistenţa schimbărilor în privinţa nivelului apei, spuse el, pe un ton oficial.

— *Am înţeles, Joe Sikes,* răspunse vocea lui Zack. *Geographic confirmă inexistenţa formaţiunilor noroase, nu se aşteaptă precipitaţii, toate nivelurile cursurilor de apă sunt normale sau sub normal, în toate direcţiile faţă de Lemn Uscat. Sunteţi autorizaţi să vă apropiaţi.*

— Coborâţi nava, ceru Sikes.

Continuă să privească prin binoclu, măturând cu privirea ambele laturi ale trecătorii, apoi căutând în susul şi în josul piscurilor abrupte care o mărgineau.

— Jess, Linda, vă rog confirmaţi, eu nu văd nimic.

Îi întinse binoclul Jessicăi.

Ea inspectă fugitiv locul şi îl văzu pe Sikes strâmbându-se a dezaprobare. *Bine, o să fac jocul tău.* Se uită iarăşi, de data asta orientând încet binoclul dinspre deşertul vestic către trecătoare, traversând-o şi coborându-şi apoi privirea către fundul văii dinspre est.

— Joe, spuse ea, văd trei Joe la vreo cincizeci de metri nord, în umbra foliei de conversie a energiei solare. Şi nimic altceva.

Linda luă binoclul şi privi la rândul ei.

— Confirm, totul e normal, trei Joe, zise ea, cu voce oficială, apoi râse. Locul trebuie să fie sigur dacă Joe au ieşit astfel la vedere.

— *Am înţeles,* se auzi vocea lui Zack. *Perfect, asolizarea e autorizată. Ţineţi-ne la curent şi păstraţi legătura, o să fim cu ochii pe voi în permanenţă.*

Vântul sufla întotdeauna prin trecătoare, uneori dinspre vest, dar cel mai adesea dinspre ocean către sud-est. Mica porţiune plană era netezită de suflarea lui neîntreruptă. Acum, când pârâul fusese deviat, era puţină verdeaţă, doar iarbă scurtă, cafenie şi violetă, şi tufişuri diforme, maronii. Zona era destul de urâtă, dar găzduia o bază permanentă pe continent: un adăpost pătrăţos pentru depozitarea bateriilor şi a celulelor de alimentare, o baracă bună pentru orice, plină cu provizii pentru urgenţe şi cu echipament tehnic, şi, bineînţeles, mina însăşi. Pantele dinspre nord, de deasupra trecătorii, erau acoperite cu materiale de conversie a energiei solare, împletite sub forma unor folii flexibile, numite pânză Begley.

Jessica luă din nou binoclul şi studie Trecătoarea Lemn Uscat. Ochii îi căzură mai întâi pe cadrul tubular al domului geodezic, ghemuit ca un păianjen deasupra unei imense deschideri întunecate în pământ. Din gaura aceea ţâşnea, de obicei, un jet de abur. Însă atunci nu se zărea nici măcar o şuviţă de vapori. Problema nu era acolo. Ştiau deja. Găsiseră avaria principală la şase metri distanţă, în instalaţia de rafinare.

Linda supraveghea comenzile în timp ce Joe dădea instrucţiuni. Erau amândoi foarte relaxaţi, de un profesionalism desăvârşit. Jessica îşi aduse aminte că tânăra dăduse dovadă de acelaşi interes intens când studia viermii de mătase transplantaţi ronţăind cu zgomot frunze de dud transplantat.

Cadzie dormea într-un colţ. Jessica îi ocoli pe departe coşuleţul. Copilul nu părea s-o încetinească prea mult pe Linda, sau cel puţin ea n-o arăta niciodată. Nu trebuia decât să se pregătească pentru el... dar de unde învăţase?

Staţia de rafinare se afla chiar sub ei, dincolo de ferestrele uriaşe, dar nu-i aruncară nici măcar o privire. Îi studiau măruntaiele pe două dintre ecrane. Unul afişa o imagine

demonstrativă – Jessica o privi un minut înainte de a înţelege –, un desen animat în care staţia funcţiona la parametrii normali.

Micile automate teleghidate de minerit amestecau cărbunele moale şi banda transportorului deplasa, rând pe rând, câte o bucată de mari dimensiuni, ridicând-o şi introducând-o în rafinărie. Rafinăria prefabricată procesa materia primă sfărâmicioasă, transformând-o în cărămizi de protoplastic negre şi groase, materie primă pentru construcţii şi pentru industria farmaceutică. Jessica recunoscu secvenţa: era dintr-un film didactic.

Pe celălalt ecran se vedea instalaţia de rafinare, scoasă din funcţiune şi deformată. Într-unul dintre numeroasele tunele, pista de transport fusese deviată, înălţând şi răsucind rama sistemului de rafinare. În partea respectivă, rama stricată era înnegrită de fum. Avariile din interior nu erau vizibile. Minereul apucase să se adune într-un morman înalt înainte ca instalaţia să fie oprită de inteligenţa sa rudimentară.

— O să-l pup în fund pe specialistul obsedat destul de bun să ne facă una ca *asta!* exclamă Joe. Dacă nu cumva e Edgar, adăugă, ca şi cum ideea i-ar fi venit cu întârziere.

O *adevărată* bombă, se gândi Jessica. Explozivul producţie-redusă. Echipamentul avariat impusese o expediţie.

Şi ţiparul impusese o expediţie pe continent. O coincidenţă interesantă? Scutură din cap. Nimeni n-ar fi făcut aşa ceva.

— Aterizare peste circa nouă minute, rosti Linda.

Jessica bâjbâi în buzunar şi îşi puse mănuşi solide şi uşoare.

— Sunt gata. Nerăbdătoare şi doritoare.

— Asta spun toţi băieţii, replică Linda, şi îşi studie cu şiretenie sora mai mare. Probabil c-o să puteţi debarca într-o oră sau două.

— Întreabă-l pe Joe.

Oare i se înroşiseră urechile?

— Verificaţi sistemele de protecţie, Jess, vorbi el. Asiguraţi-vă că perimetrul e sigur şi că nici unul dintre senzorii de mişcare n-a înregistrat nimic. Pe urmă puteţi coborî copiii.

— Şi nu-i lăsaţi să-mi stea în cale. Avem treabă, făcu Linda.

Jessica strâmbă din nas către ea, apoi se opri să-i spună „cuci-cuci” micului Cadzie.

— Pete Detrich, zise ea. Te-ai întâlnit cu el o vreme în primăvara trecută...

Linda îşi îndreptă spatele cu mândrie.

— Nu spun, şi cu asta basta.

— Bine, bine...

Jessica se opri în uşă, apoi aruncă peste umăr:

— Zack Moskowitz.

— Ha! Mustaţa lui gâdilă.

Fără să-şi recunoască înfrângerea, Jessica se gârbovi cu prefăcătorie, părăsind încăperea.

Coborî pe o scară îngustă, în spirală, până în magazia navei. În momentul acela era aproape goală şi zăngănea în ritmul vibraţiilor dirijabilului pe măsură ce se apropiau de sol. Existau şase uşi mari pentru acostare, din plastic turnat, cu rezistenţă extrem de ridicată la impact. Patru erau deja deschise. Alese una de lângă Justin, care îşi ataşase deja cablul de carabina de pe catarama centurii.

— Te provoc la întrecere! zise el, vesel.

— Cu ce miză?

— Faci fursecuri deseară.

— Perfect – sau cauţi tu turberculi.

— S-a făcut.

Ea îşi deblocă uşa şi o deschise. Vântul îi ciufuli părul şi îi răcori faţa. Se aflau la cincisprezece metri deasupra ierbii scurte, albastre. Chiar şi de la distanţa aceea părea neuniformă, supravieţuind numai acolo unde se uscaseră tufele mai mari, din lipsă de umezeală. Îşi legă cablul de carabina de la şold, prinzându-l zdravăn în mâna dreaptă, apoi aruncă restul afară, în partea opusă. Sări fără să aştepte derularea completă. Se uită înapoi, în sus, umbrită de corpul lui *Robor,* a cărui mască de dragon chinezesc se îndepărta de ea pe cerul dimineţii, şi râse.

Nu ieşise prima. Ca de obicei, primul fusese Aaron, căruia îi prindeau bine orele petrecute escaladând munţii. Dar Justin cobora cu repeziciune, urmat de Katya, de Trish şi de Toshiro, părând toţi şase o minusculă colonie de păianjeni care se învârtea spre pământ. Cablurile se mai legănau încă la cinci metri deasupra solului când Aaron ajunse la capătul celui de care era legat. Se opri preţ de o secundă inevitabilă, şi ea se opri ca să-l privească, iar Justin se desprinse şi se lăsă să cadă pe restul distanţei, lovind pământul şi rostogolindu-se ca un paraşutist. Se ridică în picioare cu uşurinţă, arătându-şi faţa învineţită, un umăr pătat de ţărână şi un zâmbet de triumf diabolic.

Jessica nu sări. Dacă săreau toţi cinci în acelaşi timp, ar fi putut destabiliza coborârea lui *Robor.*

Când cablul său ajunse în cele din urmă destul de jos ca să-l poată atinge, Justin îl înşfăcă şi îl ancoră de una dintre urechile metalice înfipte în sol. Katya coborî a doua. Mormăi, străduindu-se să treacă printr-un inel capătul cablului ei. Încă nu reuşise când o rafală de vânt deplasă dirijabilul cu vreo doi metri în lateral. Aaron îşi prinse capătul cablului în mâna stângă şi se întinse, agăţându-se cu dreapta de unul dintre inelele de oţel. Încordarea îl făcu să-şi deschidă gura într-un „O" şi Jessica îi auzi umerii trosnind. Dar voinţa, muşchii şi o schimbare a vântului aduseră cablul destul de aproape de inel ca să prindă clema de amarare, apoi totul se rezolvă cu uşurinţă.

Robor mătură pământul cu trenul de aterizare, pe care îl ancorară cu cablurile secundare. Când Justin trecu pe lângă Jessica, cei doi îşi loviră palmele într-un gest obişnuit de încântare.

— Hai să aruncăm o privire la procesor, spuse el.

Ea dădu din cap.

Platoul avea o lăţime de patru sute de metri, era stâncos şi aproape lipsit de vegetaţie. În susul unei pante scurte se afla o a doua terasă. Se căţărară pe buza rampei, unde se opriră. Domul geodezic. La doisprezece metri distanţă se afla baraca din tablă ondulată care adăpostea procesorul. În afară de acestea nu mai exista nimic, pe o rază de două sute de metri. Nimic... apoi se înălţa un pisc de munte, încununat de tufişuri cu frunze violet-verzui, de formă aproximativ triunghiulară. Ţărâna de sub tălpile lor era plină de cicatrice, urmele mini-tractoarelor care îşi căraseră povara de cărămizi de plastic către *Robor.*

Adăpostit sub domul său de ţevi, utilajul de minerit fora de obicei cu un zgomot vesel. Dar acum totul era tăcut.

Jessica se întoarse şi privi în jos. Forma de dragon a lui *Robor* se agita în bătaia vântului, părând aproape să respire. Aripile lui butucănoase, roşii şi verzi, se zbăteau, încercând să se elibereze. Uşile magaziei din partea de jos se deschideau, rampele coborau. Unul dintre mini-tractoare ieşea rulând lin.

Sub *Robor* şi dincolo de el se întindea Valea Grendelilor. Verde, sălbatică, cu vegetaţie contorsionată. Şi chiar prin mijlocul ei curgea un fluviu. Styxul. Moartea.

Mai sus erau platourile pe care puteau să se joace copiii Pământului. Spre nord şi spre est zărea trei lanţuri muntoase. Cele mai îndepărtate şi mai înalte piscuri se pierdeau în ceaţă. Iarna până şi cele mai joase aveau creştetele ninse, dar în ziua

aceea aerul era cald şi umed, cu lumina şi căldura lui Tau Ceti căzând neîntrerupt asupra lor.

Pterodonii pluteau printre culmi lucitori ca mătasea, mult mai numeroşi acolo decât pe Camelot. Pe insulă mâncau peşte şi se năpusteau în frunzişul arborilor coamă-de-cal izolaţi ca să fure ouăle unei specii de crab de Avalon care trăia în vârful copacilor. Jessica vedea şi alte creaturi asemănătoare păsărilor. Poate erau insecte uriaşe, un soi de libelule săgetând văzduhul. De la o jumătate de kilometru distanţă nu putea desluşi detaliile.

Aerul era greu, umed şi... ei bine, *verde.*

Mirosea de parcă ar fi fost viu. Zumzăia, bâzâia, pârâia. Acolo până şi sunetele erau diferite, ca un zăngănit şoptit şi apăsat al vieţii. Zona din imediata apropiere a Styxului era relativ expusă vederii, dar la vreun kilometru distanţă începea cu adevărat pădurea, destul de deasă ca să satisfacă orice vis despre descoperiri al copilăriei.

Joe Sikes îşi târşâia picioarele în susul dealului, urmat de Linda, în tractor. Legat în eşarfa care-i traversa pieptul, Cadzie se întindea şi se uita în jur.

— Care e programul? îl întrebă Jessica pe Joe, când ajunse destul de aproape.

— Jess, zise el râzând, Chaka tocmai a trecut pe lângă mine cu un soi de carapace de sticlă în spinare. Probabil cântăreşte o tonă. Arată ca o broască ţestoasă uriaşă!

— Nu e nimic altceva decât oala bucătarului.

— Ar fi putut lua ceva mult mai uşor. Vrea pur şi simplu să-şi etaleze muşchii?

Ea chicoti.

— Secrete de-ale nativilor stelari. Ei, n-are importanţă. Mai întâi treburile, spuse el. Vrem să ne uităm cu atenţie la procesor.

Pe rampele pentru pasageri ale lui *Robor* se scurgeau acum discipolii. Douăzeci de copii, cel mai mic având doar unsprezece ani, nişte puştani lucind de sănătate, aflaţi la prima lor excursie pe continent.

— Nu vă răzleţiţi. Şefii de patrulă să ţină evidenţa grupurilor, le strigă Jessica, şi se întoarse spre Joe. Justin va verifica şi, dacă totul e în ordine, o să facem o drumeţie până în oază şi o să dormim acolo.

— Aranjamentele obişnuite în privinţa comunicării? se interesă el, zâmbind uşor, deşi era îngrijorat.

— Joe, mă răneşti. Faptul că transmiţătoarele se deconectează de fiecare dată e un simplu accident.

— Da, da.

Justin se urcase pe *Robor* şi desprinsese unul dintre cei trei Ţânţari aserviţi. Îi tură motorul, apoi îl înălţă brusc şi coborî spre complexul de minerit.

— Vrem să coborâm în Paradis, spuse Jessica, să punem lucrurile la punct. Dacă avem noroc, putem face o plimbare în seara asta. Vă descurcaţi aici?

— Bineînţeles. Stabilim un diagnostic clar şi facem reparaţiile. Avem unelte şi ceva piese de schimb. Tot ce ne trebuie pentru remedieri. Alta e problema: ce naiba s-a întâmplat şi oare o să se repete?

9.
PARADISUL

Am trăit treizeci de ani buni pe această planetă şi n-am auzit încă nici măcar prima silabă a unui sfat valoros sau măcar serios din partea celor mai vârstnici decât mine.

HENRY DAVID THOREAU, *Walden*

— Aliniaţi-vă. Număraţi, zise Justin.

Copiii formară un şir, cei mai mari şi mai voinici fiind în stânga lui, o scară cu treptele coborând spre dreapta, pentru a se încheia cu Sharon McAndrews, nu chiar cea mai nevârstnică, dar cu siguranţă cea mai scundă dintre ei. Dincolo de ea, Carey Lou, Jessica şi Heather McKennie alcătuiau un mic grup.

— Unu. Doi.

Numărară de-a lungul şirului, până la Sharon, continuând cu cercetaşii mai mari şi terminând cu Jessica.

— Ţineţi-vă minte numărul, le ceru Justin. Acum repetăm. Număraţi. OK. Ţineţi minte numărul vostru şi cine se află lângă voi, de o parte şi de alta. Bine, împrăştiaţi-vă.

Copiii se risipiră. Aşteptă o clipă, apoi suflă într-un fluier.

— Număraţi.

Numărătoarea începu după un moment de ezitare.

— Unu. Doi.

— Douăzeci şi şase, încheie Jessica.

— Bun. O să facem asta de multe ori. Şi acum regulile...

— N-avem nevoie de nici o împuţită de regulă, chicoti Carey Lou. Regulile sunt pentru nativii tereştri.

Justin văzu că Joe Sikes înregistra totul.

— Nu tocmai. Sunt momente când aveţi nevoie de reguli, şi ăsta e unul dintre ele. Acum ascultaţi-mă. Rămâneţi în grupuri de câte trei. Niciodată mai puţin de trei, sublinie el. Dacă unul îşi rupe un picior, unul rămâne cu el şi unul pleacă după ajutor. Grupuri de trei sau mai mulţi. Aţi priceput? Bine. Poteca e marcată, pe stânci sunt pete de vopsea portocalie. Dacă vedeţi pete roşii, aţi ieşit de pe drum, vă aflaţi în partea stângă. Petele verzi sunt în dreapta drumului. A înţeles toată lumea?

— Roşu înseamnă întoarcere către dreapta, răspunse grav unul dintre copiii mai mărunţi.

— Dreapta... ăă, corect. Iar Jessica e coada coloanei. *Nimeni nu rămâne în spatele Jessicăi. Nimeni.* Când mă uit în urmă şi o văd pe Jessica, vreau să fiu sigur că toată lumea e în faţa ei. Ori de câte ori eu sau Jessica strigăm „Număraţi!”, începeţi imediat, şi nimeni nu răspunde niciodată în locul altcuiva. Aici nu suntem pe Camelot! Aici sunt grendeli.

Câţiva dintre grendelii discipoli schimbară priviri cu subînţeles.

— Gata, făcu Justin, şi se întoarse spre Joe Sikes. Ultimele rapoarte?

— Tot drumul spre Paradis e liber, răspunse acesta, deloc încântat. Vi s-a aprobat excursia. Noroc!

— Mulţumesc! Atunci să pornim.

Chaka îşi săltă rucsacul – echipamentul minim, plus cazanul de sticlă, suficient de mare să-i hrănească pe toţi – şi-l puse pe umeri cu un mormăit. Nu se comportase aşa cu o clipă mai devreme. Joe Sikes clătină din cap şi se întoarse spre mină.

Justin îşi desprinse puşca din bandulieră şi îi verifică încărcăturile, apoi porni către partea laterală a trecătorii, coborând spre nord şi îndreptându-se către est, spre valea înverzită şi spre grendeli. La înălţimea aceea nu era nici un pericol. Tot ce ştiau despre ei le spunea că nu se puteau îndepărta prea mult de apă. Totuşi, se uită în toate părţile, înainte, în lateral. Era cea de-a patra excursie a sa, a treia ca lider, şi de fiecare dată avea aceeaşi senzaţie în adâncul stomacului.

Prima dată când străbătuse poteca aceea conducătorul grupului fusese tatăl lui, iar Joe Sikes încheiase coloana. În consiliu avusese loc o dispută aprinsă, Zack fiind ferm hotărât să nu-i îngăduie nici unui copil să meargă pe continent.

— Gândeşte-te mai bine, rostise Cadmann. Odată şi odată tot trebuie să-i laşi să meargă.

— Nu.

— Vorbeşte în numele tău. Poţi să dai ordine aici jos, dar familia mea nu se mai află sub jurisdicţia ta încă din anul următor sosirii noastre pe planetă.

— Nu e corect.

— În ce sens? întrebase Sylvia.

Se stârnise un zumzet de discuţii şi de şoapte pe măsură ce toată lumea îşi amintise vremurile de început. Cadmann prezisese primejdia. Nimeni nu crezuse. Nimeni nu crezuse că pe insulă exista vreun pericol. Fuseseră cu toţii de părere că era vorba de nişte farse, sau chiar mai rău, de eforturile disperate ale unui fost militar care încerca să demonstreze că era nevoie de el. Până la primul atac al grendelilor. Pe urmă colonelul Weyland îşi luase partea sa de unelte şi de echipamente şi plecase să construiască Fortăreaţa, şi, dacă nu ar fi făcut-o, sonomii transformaţi în grendeli ar fi ucis toţi oamenii de pe planetă. Nimănui nu-i plăcuse să se gândească la asta, nici înainte şi nici atunci. Colonelul Cadmann Weyland, luptător şi prezicător. Iar în momentul acela *Zack* continua să tot vadă pericole.

Poteca era uscată şi prăfoasă, ceea ce îl făcea pe Justin să se simtă mai bine. După cincisprezece minute se opri. Cei doi copii care se străduiau să ţină pasul cu el se rezemară recunoscători de bolovani. În urma lui, grendelii discipoli se înşiruiau de-a lungul potecii care urca în pantă abruptă. Nici urmă de Jessica, dar drumul se întindea printre bolovani.

— Număraţi!

— Unu. Doi.

Numărătoarea coborî, urmând cărarea, până când n-o mai auzi. Urmă o pauză, apoi mai multe strigăte făcură cale întoarsă.

— Toţi prezenţi.

Avu nevoie de o clipă ca să-şi ridice binoclul. La primul drum nu avuseseră binocluri bune, ci numai din ce în ce mai rarii şi mai preţioşii ochelari de luptă. Aduşi tocmai de pe Pământ. Cândva fuseseră cincizeci de perechi de sisteme optice cu puterea mărită de computer. Acum nu mai rămăseseră decât opt.

Însă, cu un an în urmă, reuşiseră să programeze un interval de timp în care Cassandra construise un utilaj pentru realizarea aparatelor optice şi aveau o multitudine de tipuri de binocluri în ceea ce privea puterea şi câmpul vizual. Al lui era un 10x60, într-adevăr, prea greu pentru a fi cărat în rucsac, dar îi permitea să vadă la o distanţă foarte mare şi se putea folosi şi la ora crepusculului.

Ochelarii de război erau ochii Cassandrei: Prima Generaţie îi putea folosi; dar nu putea să vadă prin binocluri.

Justin scană zona aflată mai jos de el. Departe, în valea de jos, ceva se mişca prin iarba de pe malul fluviului. Un grendel,

aproape fără nici o îndoială. Atât de aproape de apă nu trăiau prea multe alte animale. Dar uneori apăreau creaturi voluminoase care nu semănau a grendeli. Nu stăteau niciodată locului şi nu rămâneau prea mult la vedere. Ce erau? Un alt soi de grendeli? Nimeni n-avea habar, şi asta îl rodea pe tânăr.

Aceea era planeta lor, dar singurul lucru pe care îl ştiau cu certitudine era că oriunde se afla apă existau grendeli. Feluriţi. Unii construiau baraje, alţii vânau la o distanţă mai mare faţă de râuri. Unii trăiau în noroi puţin adânc, alţii nu puteau supravieţui fără să se scufunde în râuri, dar apa însemna grendeli.

Fluviul era lent. Lacurile formate de barajele lor nu erau nimic mai mult decât nişte iazuri, iar acolo unde fuseseră ierburi şi tufişuri cu un an în urmă nu mai rămăsese nimic altceva decât nămol întărit, străbătut de crăpături prelungi. Iar mai în sus erau stânci aride şi copaci coamă-de-cal. Grendelii nu puteau trăi pe terenul stâncos de deasupra fluviului, dar Justin cerceta oricum cu grijă bolovanii şi nisipul din faţa lor. Dacă s-ar fi aflat pe Pământ, într-un asemenea loc ar fi putut fi şerpi. Îi văzuse în filme. Pe Avalon, evoluţia nu părea să fi ajuns până la şerpi şi încă nu întâlniseră nimic deosebit de veninos, cel puţin nu pentru oameni.

— Uită-te pe unde mergi, strigă Chaka.

Înainta ca o forţă copleşitoare, fără să-i pese cât de abrupt era terenul.

— Justin, Carlos o să vrea carapacea aia, dacă ai loc s-o iei.

Atunci o văzu şi el, o carapace goală cu irizări aurii, sinuoasă şi canelată, zăcând în noroi ca un platou pentru cină pierdut din palatul Regelui-Soare. Crabii ornamentaţi erau destul de mari ca să prindă un Joe, cea mai voluminoasă creatură care trăia în zonele acelea prăfoase. Cleştii lor agăţau lucruri dezgustătoare şi putrede, dar nu erau periculoşi pentru cineva care purta cizme. Carlos făcea lucruri minunate din carapacele lor.

— Poate la întoarcere, spuse.

Rucsacul lui avea să fie mai uşor atunci, şi mai gol.

— OK. Copii, spuneţi-le şi altora, crabul ornamental se află în stânga voastră şi *nu trebuie trecut cu vederea.* Îşi dezvoltă aceste carapace ca să-şi atragă perechea. N-ar face-o dacă ar fi nevoit să se ocupe de mijloacele sale de apărare. Când vedeţi un animal atât de bătător la ochi sau o pasăre, să ştiţi că nu se mai simte ameninţat de foarte multă vreme.

Cum de nu gâfâia Chaka, deşi căra vasul ăla imens şi murdar? Nimeni altcineva n-ar fi fost în stare de una ca asta, în afară de Aaron.

În spatele lui Justin, Katya Martinez îşi scoase binoclul.

— Hei.

— Ce e?

— Câţiva Joe. Lângă potecă, în stânga, la vreo trei sute de metri în faţa noastră.

— Aha, bine. Unde sunt Joe nu sunt grendeli. OK, copii, să mergem.

Îi conduse mai departe, pe terenul arid, stâncos. Aerul părea chiar mai uscat decât de obicei, un vânt fierbinte suflând din spatele lor prin trecătoare.

— Un vânt demonic, rosti Katya.

— Demonic ai zis?

— În California i se spune Santa Ana. O masă de aer se scurge de-a lungul unui lanţ muntos şi ai un vânt numit *foehn. Sirocco* în Europa. Fierbinte, uscat, comprimând căldura, cu o mulţime de ioni pozitivi. Are darul de a te face nervos. Simţiţi, nu-i aşa?

— Cred că da. Ai citit mult despre asta?

— Câte ceva.

— Alte amănunte pe care ar trebui să le ştiu?

— Crezi că ţi-aş zice? Ha. Vezi, mă apucă şi pe mine.

Drumeagul cobora, mergând spre nord, de-a lungul uneia dintre culmile muntoase care încadrau Trecătoarea Lemn Uscat. La doisprezece kilometri distanţă de acesta se afla o creastă. Poteca prăfoasă cotea spre dreapta, apoi urca pe o pantă abruptă. Deasupra se zăreau, neclari, copaci verzi, tufişuri, iarbă înaltă, dar încâlcită. Justin le ceru să se oprească.

— Aliniaţi-vă. Număraţi, ceru, şi aşteptă toate răspunsurile. Bine, ascultaţi-mă, continuă, şi arătă în susul pantei. Acolo mergem. Chaka, Katya, eu urc primul. Voi, ceilalţi, mă urmaţi, dar rămâneţi împreună. Jessica o să vă spună când e sigur să-ncepeţi urcuşul.

Îşi desprinse puşca şi îi verifică din nou încărcătura, apoi aşteptă până când Micul Chaka şi Katya făcură la fel. Îi conduse către culme cu puşca în poziţie de tragere.

— Acolo sus sunt grendeli? întrebă Sharon McAndrews pe un ton serios.

— *Acolo* nu, îi răspunse unul dintre grendelii discipoli mai mari.

Se auziră chicoteli.

— Până acum n-a fost nici unul, niciodată, explică Justin. Niciodată până acum.

Cu câţiva ani înainte urcase pe poteca aceea în urma lui Cadmann. Cercetările aeriene arătaseră că acolo sus nu se găsea nici o vieţuitoare de mari dimensiuni, iar senzorii în infraroşu de pe *Geographic* nu văzuseră nimic, niciodată.

— Atunci de ce ne facem griji, tată? întrebase el.

— Din cauza peşterilor. Al doilea grendel trăia într-o peşteră din albia unui râu, răspunsese Cadmann, şchiopătând sprijinit în bastonul sculptat de Carlos şi având un picior abia regenerat, numai piele şi os. Am intrat după el. O prostie din partea noastră, nu ştiam ce sunt ei.

Continuaseră să urce încet, în vreme ce doi Ţânţari înarmaţi zburau deasupra, veghind cu toată atenţia.

— Am pierdut oameni valoroşi vânând grendelul ăla.

— Pare să fie linişte.

Cuvintele lui Chaka îl scoaseră pe Justin din reverie.

Paradisul era un munte-grădină în mijlocul unui deşert de roci vulcanice prăfuite. Împungea văzduhul în partea laterală a lanţului muntos, o pantă stâncoasă, înălţându-se abrupt pe aproape şase sute de metri. Adâncitura cu pantă domoală din vârf era un cerc de o sută cincizeci de metri, cu o adâncime de cel mult cincisprezece metri în centru. Un truc al naturii plasase un izvor pe una dintre buzele farfuriei. Apa ţâşnea, curgând apoi în adâncitură. Pe fundul acesteia dispărea în pământ, pentru a nu mai reapărea niciodată. Paradisul era o oază din înălţimi, spre care nu ducea şi din care nu ieşea nici un curs de apă.

Ocoliră muntele până când ajunseră pe buza farfuriei, în partea opusă izvorului. În locul acela vegetaţia era răzleaţă, dar cea mai mare parte a adânciturii era plină de ierburi şi de copaci coamă-de-cal. Printre plante zburau insecte. Una veni mai aproape, să le arunce o privire.

Era mai mică decât un colibri american, dar mai mare decât insectele de pe Pământ. Avea două aripi mari, la fel de rigide ca ale unui avion, şi sub ea se vedea o pată, rotirea aripilor motoare. Plana în apropierea lor, părând să nu se teamă. După o vreme îşi pierdu interesul şi zbură înapoi, spre mijlocul bolului.

În fundul acestuia se afla un copac care părea acoperit cu un soi de plasă. Ceva se mişca în interior.

Justin inspectă adâncitura, mai întâi cu ochiul liber, apoi cu binoclul. În cele din urmă îşi deschise comunicatorul.

— Am ajuns, spuse. Nu văd nimic ieşit din comun.

— Am înţeles. *Geographic* nu raportează nimic neobişnuit, răspunse Joe Sikes. Puteţi duce copiii înăuntru. Dar de data asta încercaţi să menţineţi staţiile radio în funcţiune.

— Bineînţeles, încuviinţă Justin, şi apăsă comutatorul de canale. Adu-i sus, Jessica. Nu e nici un pericol.

Amurg.

— Se face târziu, zise Jessica. Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Face parte din misiune, replică Justin. Şi nu se poate rezolva mai devreme. Chaka? Vii?

— Desigur.

— Şi eu, adăugă Katya.

— Cred că ar trebui să merg şi eu, interveni Jessica.

— Nu. Cineva trebuie să conducă lucrurile aici, şi aceea eşti tu, spuse Justin, şi îşi examină puşca. Verificaţi-vă încărcăturile. Bun. Să mergem.

Îi conduse în afara adânciturii, dincolo de buză, către fluviul aflat departe, jos.

Jessica rămase în picioare pe margine, şi îi urmări cu privirea până când îi pierdu din vedere printre stâncile vulcanice.

— Am o presimţire urâtă, îşi zise, însă zâmbi, fiindcă avusese aceeaşi presimţire şi în anul precedent, şi cu doi ani înainte, şi nu se întâmplase nimic.

Mai degrabă vreau pur şi simplu să-i însoţesc...

Se întoarse la copii, care se tolăniseră pe pajişte. Când ai o vârstă fragedă poţi fi un vârtej de energie acum, şi un morman neclintit în secunda următoare. *Un alt talent pierdut odată cu înaintarea în vârstă...*

Doi dintre ei descoperiseră viaţa insectelor din iarbă. Se aplecă alături de ei şi privi cu atenţie printre firele gălbui-violete. Ceva care semăna cu un cărăbuş roşu-portocaliu era captiv într-o pânză lipicioasă şi mii de gâze albăstrui, atât de mărunte încât păreau o pulbere, roiau deasupra lui. Îl jupuiră şi cărară bucăţile spre stânci.

Gâzele dispărură, lăsând doar o carapace goală, albastră, legănându-se agăţată de o plasă transparentă.

Fir-ar să fie, asta s-a-ntâmplat la iuţeală, se gândi. *Insecte în viteză?*

Clătină din cap.

— Foarte bine! strigă. Locul de tabără e jos, în castron. Să mergem, trebuie să punem la punct o mulţime de lucruri înainte de a se întuneca.

Îi ridică pe copiii nemulţumiţi şi îi puse în mişcare, apoi o luă pe urmele lor. Dar tot nu-şi putea scoate pe de-a-ntregul din minte gâzele acelea. Dacă un discipol îşi întindea sacul de dormit în cuibul unor *asemenea* insecte...

Păturile şi sacii de dormit, corturile şi sobele pentru gătit ieşiră la lumină, fură asamblate şi întinse. Întreaga tabără prinse viaţă brusc, ca prin farmec, o aglomerare zgomotoasă de clocote şi de aburi, plină de copii ocupaţi, chicotind, grendelii cercetaşi alergând de colo-colo cu misiuni secrete, iar grendelii discipoli puşi să facă lucruri mărunte şi îndemnaţi să-şi vadă de treburile lor.

Carey Lou îşi scoase rucsacul şi se uită în jur, căutând un loc de unde să sune acasă. Se îndepărtă puţin de tabăra principală, hoinărind către forma familiară a unui copac coamă-de-cal.

Înfăţişarea de cascadă încremenită îl atrăgea. Pe Camelot îşi petrecuse multe nopţi sub abajurul confortabil al copacilor de pe insulă şi furase primul lui sărut în umbra lor. Îşi scoase rucsacul, probabil nutrind gânduri romantice, şi făcu un pas către copac.

Jessica îl înşfăcă de umeri şi îl răsuci în loc.

— Nu.

Idee proastă.

— De ce?

Ea dădu deoparte câteva dintre ramurile atârnate.

— Uită-te cu mai multă atenţie, spuse cu asprime.

El se uită şi înghiţi în sec. Nu semăna deloc cu copacii prietenoşi şi somnoroşi de pe insulă. Începând de la rădăcină şi apoi în susul trunchiului, cât vedeai cu ochii, ba chiar şi în viţele care formau coama, copacul era infestat în întregime cu simbioţi, paraziţi, *creaturi.*

În apropierea bazei, coama de un verde-maroniu căpătase culoarea laptelui şi aspectul unei plase grosolane de păianjen. Într-una dintre pânzele din apropiere fâlfâia ceva. Poate pradă, poate prădător, poate păianjen. Băiatul înghiţi din nou în sec.

— În ăla de acolo?

— Copacii ăştia sunt notorii pentru ospitalitatea lor faţă de formele de viaţă locale. Încearcă, spuse Jessica.

Carey Lou se apropie prudent de al doilea copac. Se uită cu atenţie: nici un simbiot. Uşurat, dar încă precaut, îşi scoase cortul rulat. Braţele lui subţiri prinseră dinspre exterior ruloul care se extinse, căpătând forma unui triunghi, apoi continuă să se deschidă cu un pocnet: un disc, pe urmă un dom deschis.

Patru păsări avaloniene uimite se lăsară să cadă din coama-de-cal ca tot atâtea farfurii. Îşi reveniră şi se rotiră în jurul cortului în vreme ce coborau pe iarbă, ca un balon uriaş. Două îşi atinseră aripile, se rotiră gata de luptă. Una se răsuci, izbind-o pe cealaltă. Aceasta din urmă căzu spre copac pe o distanţă de vreo doisprezece metri şi se redresă prea târziu. Copacul o prinsese.

Carey Lou veni mai aproape, dar nu prea aproape. Jessica era în spate, cu degetele pe umerii lui. Pasărea: acum, când era captivă, îi putea desluşi toate detaliile. Două aripi mari, rigide, uşor curbate în sus la vârfuri, în mici aripioare verticale. Patru lamele mici, translucide, de forma unor vâsle, paletele motorului, mai încercau încă să o elibereze cu o zvârcolire.

Relaţia dintre creatură şi un crab-de-mare era foarte clară. Aripile rigide fuseseră, cu mult timp în urmă, o cochilie bifurcată. Crabul acela primitiv nu fusese la fel de specializat cum erau cei din prezent.

Jessica făcu un pas înainte, întinzând cu mare grijă mâna către plasă. Era pregătită pentru ceva de genul unui păianjen uriaş. Dacă se repezea ceva către mâinile ei, avea să sară înapoi. Dar asta nu se întâmplă şi ea trase pasărea afară, ţinând-o de o aripă. Aripioarele motorului zumzăiră, încercând să o elibereze. Dar tânăra o reţinu până când îi şterse pânza de păianjen de pe aripile fixe. Creatura era prea rigidă ca s-o poată muşca, dar îi vibră cu putere în mână, străduindu-se să se răsucească şi să fugă.

— Am mai văzut aşa ceva înainte, spuse Jessica. Tu nu? N-ai mai văzut ceva care să-i semene?

Aştepta, plină de speranţă.

Carey Lou studie vietatea, ştiind că ea aştepta un răspuns corect. Făcu dintr-odată ochii mari.

— Crabi-de-mare! exclamă.

— Aşa e... continuă.

— Carapace despicată. Ştii, aripile seamănă mai mult cu ale unui cărăbuş decât cu ale unei păsări.

Jessica eliberă zburătoarea. Aceasta plană pentru o clipă. Cele patru aripi ale motorului, neclare din cauza mişcării, erau oblice, ca picioarele unei măsuţe pentru cafea. Pe urmă se înclinară spre coadă şi pasărea se grăbi să se îndepărteze.

— Foarte bine. Grendelilor nu le place prea mult apa sărată – aşa că formele de viaţă din largul coastei sunt mult mai diversificate. Toate creaturile astea ca nişte crabi. E straniu cât de des s-a repetat tiparul lor pe uscat, nu-i aşa? Am văzut tăietoarele-de-frunze, zburătoarele alea care se comportă ca albinele, dar seamănă cu nişte crabi minusculi, şi păsări care seamănă cu crabii...

— Şi crabi care seamănă cu crabii...

Ea râse.

— Oricum, iată ce-ai învăţat în seara aceasta – aşterne tabăra numai în loc deschis şi lângă ceilalţi. Acum şterge-o.

Îl plesni peste fund şi îl trimise înapoi.

Ea mai rămase o clipă în luminiş, aşteptând, mirosind pădurea. Era bine. În preajmă nu se afla nimic care ar fi putut face rău cuiva de dimensiunile lui Carey Lou... dar nu era o idee rea să-l bage-n sperieţi.

Un strop de frică sănătoasă te putea păstra în viaţă.

Râul din apropiere era în stăpânirea uneia dintre fiicele bătrânei grendel. Aceasta se mută cu un afluent mai sus. De ce să se lupte cu cineva de acelaşi sânge, când era pe punctul de a găsi o pradă mult mai interesantă? Avea acolo douăzeci de crabi prinşi în cursă. Nu încercaseră să se furişeze pe lângă ea, se târau în susul apei, iar ea îi urma pe îndelete.

De fapt, urmărea ciudăţeniile.

Fiicele Zeului se instalaseră cu mult deasupra ei, într-un loc care le ascundea vederii. Veniseră din ţinuturile uscate, un loc pe care bătrâna nu se aşteptase niciodată să-l vadă de aproape, însă acum asolizaseră la o mult mai mică depărtare. Creaturile acelea oarecum plate, cu aripi mişcându-se prea repede să le poţi desluşi, îi aduceau aminte de forma aproape universală a crabilor. Însă uriaşul Zeu Grendel avea o cu totul altă formă. Poate „fiicele” erau paraziţi.

Iar cei mici, oare puteau fi paraziţi ai paraziţilor?

Putea să vadă trei, patru dintre ei pe marginea stâncii, uitându-se în jur şi retrăgându-se apoi pe rând.

Acum alţii coborau râpa, încet, cu stângăcie. Aveau să vină la ea?

Nu, dispărură înainte de a ajunge atât de departe. Bătrâna grendel urmărea totul cu răbdare. Cerul se întunecase când îi zări din nou. Cinci, şase ciudăţenii întorcându-se în susul pantei stâncoase.

Bătrâna grendel credea că ar fi putut ajunge la ei.

Acolo sus se vedea vârful unui copac. Probabil era apă.

Va bea până când avea să simtă că abia se mai poate mişca. Dacă fiica ei o va surprinde atunci, va muri. Cu un pântec ca o tobă, avea să se târască trei kilometri în susul dealului fără să intre deloc în *viteză.* Până în vârf îşi va folosi până şi ultimul erg de energie; va fi tot atât de uscată ca un os vechi.

Dacă acolo nu era apă, avea să moară.

Dacă era atacată, avea să moară.

Priveşte-i cum se mişcă, încet şi stângaci, ca o pradă uşoară. Era ca şi cum s-ar fi uitat la vânătorii-căţărători. Bătrâna grendel se repezi sub apă şi ronţăi un crab dintr-o înghiţitură. Avea să vadă unde altundeva urmau să o conducă ciudăţeniile.

La ora cinei apărură cartofi copţi, legume verzi pregătite în stil cajun, şi mâncarea preferată a grendelilor cercetaşi, pâine din aluat de biscuiţi, coaptă în focul de tabără.

Iar când se aşezară să se bucure de ospăţ, copiilor li se oferi o altă specialitate.

Cu mare pompă, Aaron şi Chaka revenira tropăind din întuneric, cărând între ei cazanul aburind.

— Asta e specialitatea casei, anunţă Chaka. E adevăratul motiv pentru care ne place să venim aici. Nu avem niciodată destul de mult ca să luăm şi pe insulă.

Tăcu, apoi adăugă, zâmbind:

— De fapt, nu e de-ajuns nici pentru voi, dar, dacă rămâne ceva, puteţi împărţi.

Copiii se uitară bănuitori, dar, când cercetaşii mai mari nu-i invitară să mănânce se grăbiră să se servească ei, Carey Lou îşi făcu loc dând din coate, vârî o lingură în cazan şi gustă...

Declară că era delicios şi toată lumea îşi afundă lingurile.

Era ca o jambalaya groasă, pusă peste sfărâmături de biscuiţi. Savuroasă. Plină cu ceva care avea consistenţa midiilor

şi gust de moluşte sau de peşte. De mai multe ori întrebă câte cineva din ce era făcută, neprimind drept răspuns decât un zâmbet evaziv.

— Reţetă secretă, rosti Aaron, şi toată lumea izbucni în râs.

Aveau numai câte o porţie minusculă pentru fiecare dintre copii, suficient ca să le deschidă apetitul pentru burgeri.

— Tocană continentală, li se spuse, adăugându-se că era numai pentru cercetaşii consacraţi.

— V-ar plăcea câte o porţie mâine la prânz? îi întrebă Jessica după scurt timp, cu un aer inocent.

Toate mâinile se ridicară.

— Bun. Cred că trebuie să respectăm o cerere care vine din partea tuturor, nu-i aşa?

Carey Lou râgâi încântat.

— Aşadar, în noaptea asta, zise el. În noaptea asta o să aflăm mai multe despre grendeli?

— În noaptea asta, răspunse Aaron.

Heather McKennie se aplecă în faţă, cu o privire intensă în ochii ei negri.

— Au fost ca o nebunie a foamei, alergând după părinţii noştri, nu? Ca rechinii de pe Pământ?

Unul dintre ceilalţi copii se amestecă în vorbă:

— Sau ca piranha! Am văzut filmul ăla cu James Bond, şi au mâncat o femeie cât ai clipi!

— Monştri înnebuniţi de sânge...

— Am citit despre piranha, spuse Justin, râzând. De fapt, nu sângele îi stârnea. A fost un tip care s-a dus pe malul Amazonului. Un zoolog pe nume Bellamy. S-a dus acolo şi i-a studiat pe micii ticăloşi.

— De ce? făcu Aaron, curios.

— Păi, comportamentul lor n-avea sens pentru el. Ticăloşii ăia mici se sfâşie în bucăţi unii pe alţii. Pentru ei, un prânz împreună n-are nimic de-a face cu prietenia.

— Oribilă afacere, rosti Katya, dar accentul ei englezesc din „lumea bună” era *teribil.* Nu e o ocazie la care mergi în smoching?

— Ar mânca şi smochingul. Ei, şi zoologul nostru ţăcănit s-a întrebat: ce-i atrage pe peşti?

Îşi coborî vocea.

— Aşa că s-au dus în satul unde se întâmplă. Unde localnicii aruncă porci în apă, să distreze turiştii. Aruncă în fluviu una

dintre creaturile alea îngrozite, care se zbate – şi apa se învolburează cu sânge. Piranha fac porcul fâşii în două minute. Exact ca-n filme.

Justin se înflăcăra tot mai tare.

— Iar el s-a întrebat: Era sângele? Asta era? A luat un cuţit însângerat şi l-a strecurat uşor în apă…

Toată lumea îşi ţinea răsuflarea.

— Şi nu s-a întâmplat *nimic.* Nimic. Apoi… şi-a lăsat piciorul să alunece în apă.

— Iisuse. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. După care şi-a băgat mâna în apă…

— Hristoase! Nu şi-a băgat în apă şi penisul?

— N-am idee, răspunse cu superioritate. Am auzit că mai târziu a vrut să dea o audiţie pentru Corul de Băieţi din Viena, dar probabil c-a fost o coincidenţă.

Îi adresă o privire răutăcioasă celui care întrebase.

— Oricum, când a plesnit apa cu o vâslă, au *înnebunit.*

Se lăsă pe spate.

— *Clipocitul* îi stârnise tot timpul. Îi scoate din minţi.

Aaron dădu încet din cap, dus pe gânduri.

— Fac pariu c-aveţi copaci care atârnă deasupra apei. Maimuţele sau alte creaturi cad din când în când…

— Da. Haleală instant pentru piranha.

— Ei, dar nu sunt mulţi copaci care atârnă peste apă şi maimuţele nu sunt atât de proaste, interveni Chaka. În apă nu cad destule jivine, cu siguranţă nu destul de multe ca să afecteze evoluţia peştilor.

— Atunci de ce? întrebă Aaron. La ce le foloseşte peştilor?

— La absolut nimic, răspunse Chaka. E comportament suplimentar.

— Suplimentar. Neesenţial. Inutil. Ceva codificat genetic alături de o caracteristică într-adevăr esenţială pentru supravieţuire. Se întâmplă tot timpul.

— Aici n-am găsit nimic asemănător, spuse Justin.

— De unde ştii? N-am avut ocazia să ne uităm, zise Katya. Nu aici. Înţelegem Camelotul, dar, serios vorbind, grendelii n-au lăsat prea multe creaturi care trebuie înţelese. Adevăratul sistem ecologic e aici, dar nu ne lasă să venim să-l studiem.

— Ei nu ne lasă, rosti solemn Heather. Primii.

— Nu fac altceva decât să-ncerce să ne poarte de grijă, vorbi Sharon McAndrews. Nu-i aşa?

— Şi gardienii au grijă de deţinuţi, ripostă Aaron. Nu poţi fi temnicer fără nici un deţinut...

Sharon McAndrews se încruntă.

— Spuneaţi c-o să ne dezvăluiţi nişte lucruri. Despre părinţii noştri.

Ceilalţi copii i se alăturară cu entuziasm, dar ea părea oarecum nervoasă.

Justin, Jessica şi Aaron se uitară unul la altul.

— Nu în noaptea asta, şopti Aaron. Mâine-noapte. Dar nu astăzi.

— De ce atunci? De ce nu acum?

— Pentru că... începu Justin.

— Ai vorbit ca un prim, zise Heather.

— Poate că da. Dar avem motive. Trebuie să aflaţi mai întâi alte lucruri. Veţi şti înainte de a pleca de aici.

— E o promisiune?

Vocea lui Sharon McAndrews sună de parcă n-ar fi avut nici măcar cei doisprezece ani ai ei.

— Bineînţeles, răspunse Aaron.

Sorbiră din cafele şi se uitară unii la alţii fără să-şi vorbească. Gândul nerostit era: *Mai întâi are Carey Lou o întâlnire. A câştigat la loterie.*

Carey Lou nu adormise de mai mult de o oră când veniră după el. Nu spuseră nimic. Îl legară la ochi şi îi prinseră mâinile la spate. Îi vârâră o frânghie între dinţi. Cineva îi vorbi, cu o voce prea răguşită să o recunoască:

— Ţine-te de asta şi urmează-ne. Dacă o scapi, te lăsăm la bunul plac al grendelilor.

Slavă Domnului că îi puseseră pantofi în picioare înainte de a-l scoate din tabără, intrând în pădure.

N-avea idee nici cât de mult mersese, nici cât era ceasul.

Nu ştia ce distanţă străbătuse. Nu putea să vadă nimic, dar simţea cum îl plesneau tufişurile, auzea fiecare sunet al nopţii. Îşi spunea întruna că totul era calculat. Tot ce se petrecea era planificat. Nu aveau cu adevărat de gând să-l lase în seama grendelilor...

Cu toate acestea, dinţii lui perforau funia de cânepă ceva mai groasă de un centimetru atât cât trebuia ca să fie sigur că nu-i scăpa din gură.

— Ssst, şopti Justin.

Îşi ajustă ochelarii de noapte, un soi de binoclu cu lentile mari, să prindă cât mai multă lumină cu putinţă, şi îi focaliză. Carey Lou, băiatul de paisprezece ani, se afla la vreo douăzeci şi cinci de metri distanţă de malul apei şi părea gata să-şi murdărească pantalonii. Din nefericire, nu purta. Nici cămaşă, nici şosete – de fapt nimic, în afara unei expresii de groază desăvârşită. Băiatul îşi întoarse privirea holbându-se rugător. Mâinile lui strângeau puşca antigrendeli de parcă ar fi vrut s-o sugrume. Ştia că undeva, în întunericul din spate, era Heather McKennie, cu pantalonii ei retezaţi, cu pistruii ei, cu pielea ei bronzată, cu umorul ei grosolan. Heather, cu doi ani imenşi mai mare decât Carey. Ea avea să fie premiul lui...

Dacă îi supravieţuia nopţii.

— Carey... îl strigă ea, de undeva, din întuneric, de dincolo de lumina torţelor.

— Oh, zloată, spuse el, şi se apropie de apă cu încă un pas.

Acum se afla la douăzeci şi trei de metri.

Justin vedea lacul dintr-un unghi favorabil prin luneta puştii. Aaron trebuia să se afle la cincisprezece metri distanţă către nord, echipat în mod similar. Micul Chaka se afla la sud. Purtau cu toţii ochelari modificaţi, în infraroşu. Abia dacă aveau la dispoziţie o secundă în care să tragă, dar era mai mult decât suficient. Avalonienii învăţau cum să reacţioneze la apariţia fulgerătoare a unui grendel aproape înainte de a învăţa să meargă.

Carey făcu un alt pas către apă.

Chiar dincolo de el era o bulboană deja identificată drept o gaură de grendel. Ceea ce însemna o mamă şi un banc de pui în stadiul larvar al dezvoltării. Sonomi. Ştiau că, odată ajunşi la maturitate, mama avea să-i gonească. În perioadele cu hrană puţină îi mânca ea însăşi. Pe insula Camelot se dezvoltase un întreg sistem ecologic – sonomii mâncau alge, mamele mâncau sonomi. Dar ştiau şi că, în condiţii normale, acestea din urmă mâncau orice altceva mai degrabă decât propriii pui.

Fără nici o îndoială că ar fi ronţăit un colonist fraged, de paisprezece ani.

Vântul aduse vocea Jessicăi de undeva din tufişuri:

— Mai apropie-te puţin, Carey...

Gol-goluţ, cumplit de singur, el se uită peste umăr, către tufe. Avea să fie orbit de lumina torţelor, nereuşind să vadă nimic.

Justin îşi aminti prima lui vânătoare de grendeli. Nu fusese singur, dar nici nu avusese în spate o întreagă echipă care să-l sprijine. Înaintase cu greu prin apă, mergând încet, cuprins de o groază deplină, dar simţind mai mult decât atât. Iar Carey simţea probabil acelaşi lucru.

O panică atotcuprinzătoare. Furie. Spaimă. Şi incitare, pentru că, dacă grendelul apărea şi el supravieţuia, avea să fie bărbat.

Despuiat, cu excepţia puştii antigrendeli, tremurând de frig, băiatul făcu încă un pas către apă...

Şi apa se despică. Ceva alunecă din adâncuri. Un distrugător negru. O umbră cu colţi. O plăsmuire a groazei şi a foamei, plămădită din carne. Clipi încet, uitându-se calmă la creatura dezbrăcată care tremura înaintea ei, şi făcu alene un pas.

Carey îşi roti puşca la prima mişcare. Puştiul era rapid. Costeliv, dar rapid. Justin ochea deja...

Carey ţipă, ochi şi trase. Puşca antigrendeli zvâcni cu putere şi din trompa grendelului ţâşni un jet de un portocaliu fluorescent. Imaginea monstrului se *înceţoşă* când zbură către băiat cu o viteză care-ţi tăia răsuflarea. Trase din nou, strigând:

— Oh, zloată!

Încă o secundă nesfârşită, şi probabil că măduva îi îngheţă în oase. Poate că pe buze începeau să i se formeze primele cuvinte amare ale unui blestem şi o rugăciune deznădăjduită...

Focurile de armă fulgerară în întunericul din spatele torţelor. Trei împuşcături aproape ca una singură. Şi o a patra, un sfert de secundă mai târziu. Pe urmă grendelul fu lovit de şase, şapte, opt ori, izbit de gloanţe de mare calibru, care îi prăjiră sistemul nervos, şi atacul i se metamorfoză într-un salt spasmodic, împroşcând apa către paralizatul Carey, care părea să privească întreaga scenă derulându-se cu încetinitorul.

Se clătină pe picioare, înclinându-se spre stânga în vreme ce grendelul se prăbuşea la pământ cu un bubuit. Era căzut pe o parte, cu prada jinduită acum uitată. Viu, dar într-o agonie cumplită pe măsură ce i se supraîncărcau sacii de *viteză.* O jumătate de tonă de moarte amfibiană cu ghearele înfipte în ţărână, urlând, hăituindu-şi propria coadă în cercuri din ce în ce mai mici, sfâşiind pământul şi stânca şi iarba, acolo, în jumătatea de cerc luminată de foc, cu şuierul său de moarte arzându-le urechile...

Din trup i se înălţă abur. Ghearele şi coada îi zvâcniră, i se contorsionară şi încremeniră în sfârşit.

Carey se întoarse să-i privească pe ceilalţi ieşind din întuneric. Jessica zăbovi în urma lor, cu senzorii ei de mişcare pregătiţi să sesizeze alţi prădători. Erau aproape siguri – o singură mamă în fiecare gaură. Dar grendelii le mai făcuseră surprize şi înainte.

Nu de data *asta,* dar *se întâmplase.*

— Voi... nemernicilor, spuse Carey.

Gâfâind, îşi lăsă arma să cadă la pământ. Jalnic în goliciunea lui, era clar că îşi scăpase udul, dar nu era conştient.

— Incredibil de nemernici.

Trase din nou aer în piept şi îl reţinu. Era un moment critic. Se uită înapoi, la grendel. Justin îşi aminti de prima oară când făcuseră asta, îşi aminti ce spusese puştiul după aceea. Pentru *el* nu avusese cine să organizeze aşa ceva – era unul dintre cei mai vârstnici nativi stelari, şi nu exista nici un nativ terestru care să *viseze* măcar că acolo se desfăşura o vânătoare de grendeli. Nici un prim nu ar fi făcut vreodată ceva atât de riscant... şi atât de distractiv.

Dar ştia că în clipa aceea Carey se uita la ei. Şi la arme, apoi la grendel. Şi reamintindu-şi incredibil de scurta pauză de dinainte ca grendelul să fie trântit înapoi, în apă. Mai puţin de o secundă. Timp suficient ca să-şi piardă controlul băşicii udului. Timp suficient ca să se simtă mai gol şi mai neajutorat decât îşi imaginase vreodată că s-ar fi putut simţi o fiinţă umană. Timp suficient ca să trăiască experienţa incredibilei precizii de care trebuia să dea dovadă o echipă de vânători.

Se uită la ceilalţi şi înghiţi în sec. Ştia, cumva, că întreaga reputaţie a masculinităţii sale depindea de ceea ce avea să spună în continuare.

— Ei bine...

Se strădui să pară nepăsător. Se aplecă şi îşi ridică puşca. Se apropie de ei până când ajunse la un metru de Justin. Îi întinse arma cu mâna stângă. Justin îşi întinse dreapta să o ia – şi Carey îl lovi cu pumnul drept, tare şi extrem de iute, chiar sub urechea stângă.

Justin dădu înapoi împleticindu-se, se împiedică şi căzu.

În cele din urmă, Carey zâmbi.

— A fost... o vânătoare destul de frumoasă.

Îl privi pe Justin cu atenţie.

Acesta se săltă în şezut. Îşi pipăi uşor falca.

— Ai o dreaptă foarte bună, puştiule, zise, şi îi întinse mâna.

Celălalt i-o luă şi îl trase în sus, apoi rămase cu picioarele uşor depărtate, bine echilibrat. Zâmbetul lui strâmb era provocator.

— Hendrick e un antrenor bun, rosti.

Justin încuviinţă din cap. Nici o mişcare. Un imens oftat de uşurare păru să-i străbată pe toţi, ca o eliberare a tensiunii.

— L-ai fi dat gata, ştii, spuse Justin. A fost o lovitură bună.

— De ce naiba faceţi asta?

— E distractiv, răspunse Aaron.

Justin se încruntă.

— Am avut o dată un puşti care a intrat în panică. N-a fost împuşcat nimeni, dar n-a lipsit mult.

— De ce să intru în panică? Cassandra ar şti dacă aş riposta... Oh.

— Ha. Cassandra nu ştie nimic. Iisuse, îţi poţi imagina ce-ar face Zack?

Râseră cu toţii.

— Şi cine a intrat în panică?

Justin se uită la el şi clătină din cap.

— Edgar, spuse Aaron.

Carey zâmbi cu subînţeles.

— A nimerit totuşi grendelul, adăugă Justin.

Băiatul tuşi, politicos.

— Cine are hainele mele? Mi-au îngheţat ouţele.

Heather ieşi cu graţie din întuneric.

— Uite o pătură, rosti cu drăgălăşenie.

Pătura era înfăşurată în jurul ei. Când o deschise, înăuntru nu era nimic altceva decât ea.

Carey înghiţi în sec. Virginitatea lui nu era o certitudine, dar s-ar fi putut paria pe ea cu succes. Ei bine, venise noaptea care avea să fie martora îndepărtării *acelei* poveri apăsătoare.

Heather înfăşură pătura în jurul amândurora şi el ajunse să se implice într-o foarte, foarte mare măsură într-un sărut. În mijlocul uralelor generale, cei doi se retraseră din lumina focului.

— Azi sunt bărbat, spuse Aaron zâmbind. Chiar aşa. Acum. Ei, Jessica – mai sunt alţi balauri prin apropiere?

— Nu există nici o sursă de căldură de dimensiunile unui grendel. Haideţi să adunăm nişte sonomi.

Când ajunseră înapoi, la Heorot, Tau Ceti se înălţa deasupra munţilor.

Prin mila sorţii, era o zi hărăzită pentru joacă şi trândăveală. Carey Lou reuşi să se împleticească până în cortul lui şi se prăbuşi. Sau cel puţin ceilalţi presupuseră că se prăbuşise. Heather era cu el şi, cu cât se gândea mai mult la asta, Justin era cu atât mai convins că libidoul unui băiat de paisprezece ani putea să nu se lase înfrânt de oboseală, de spaimă şi de antrenamentul complet oferit de (după cum se zvonea) neobosita domnişoară McKennie. Ah, tinereţea.

Ziua se scurse repede, adunară mostre şi le catalogară, cercetaşii mai vârstnici predară lecţii despre viaţa sălbăticiunilor şi despre efectele terapeutice ale ierburilor, iar reprizele de înot în pielea goală, concursurile improvizate de căţărare în copaci şi farsele generalizate se desfăşurară în număr considerabil pe întreaga durată a zilei.

Când se lăsă din nou întunericul, în tabără domnea o atmosferă de oboseală plăcută. Trăiseră împreună două zile extrem de *vii.* Iar Carey află, totodată, că alţi trei discipoli trecuseră prin suferinţele de care avusese parte el. Acum făcea parte dintr-o frăţie şi savura deja ideea de a-i face aceeaşi favoare unuia dintre copiii mai mici, peste câţiva ani. De exemplu, fratelui său Patrick...

Focurile pentru pregătirea mâncării fuseseră deja aprinse şi cina avea să fie gata în curând. Dar în minţile discipolilor mai stăruia încă o întrebare şi îi bătuseră la cap pe cei mai vârstnici toată ziua.

În cele din urmă, Aaron le spuse să se aşeze, adoptând o atitudine lipsită de orice umbră de glumă.

— Bun, începu el. În seara asta trebuie să vorbim despre o problemă serioasă. E timpul să aflaţi nişte lucruri.

— Despre părinţii noştri? întrebă Sharon.

— Despre părinţii voştri. Şi despre bunici. Există un motiv pentru care nu vin şi ei încoace. Doar noi.

— Care motiv?

Justin şi Jessica se uitară neliniştiţi unul la altul; după care el începu să vorbească:

— Când îngheţi ceva care conţine apă, obţii cristale de gheaţă. Au crezut că rezolvaseră definitiv totul, dar ceva n-a mers cum ar fi trebuit. Au criogenizat echipajul navei *Geographic.* I-au trezit pe rând, pentru a îndeplini diverse însărcinări pe navă în timpul drumului din sistemul solar către Tau Ceti. Şi au fost probleme.

— Probleme? întrebă Carey.

— Da. Când îngheţi oamenii pentru o sută de ani şi îi trezeşti apoi, sunt şanse să dai naştere unor cristale de gheaţă în creierul lor. Trezeşte-i de două ori şi obţii de două ori mai multe cristale. Cristalele străpung celulele, fac dezordine – îşi lovi ţeasta cu degetul – aici.

— Ce au făcut?

— Mulţi dintre părinţii noştri nu mai sunt atât de inteligenţi cum erau. Au şi probleme emoţionale. Probleme de coordonare. Atacuri cerebrale timpurii. Stupiditate evidentă. La început n-a contat cu adevărat. Continuau să fie mai inteligenţi decât majoritatea oamenilor pe care-i cunoscuseră şi au ales insula fiindcă era un loc sigur. Nimic de înfruntat, nimic căruia să fie nevoiţi să-i facă faţă. Chiar şi atunci au căpătat obiceiul de a discuta despre orice, să fie siguri că nu săvârşeau nici o prostie…

— Reguli, spuse Sharon McAndrews.

— Reguli, încuviinţă Justin. Şi au fost destul de bune o vreme. Acolo nu exista realmente nici un pericol, nici unul care să le fie cunoscut. Pe urmă a apărut primul grendel. Ei n-au înţeles. Aveau reguli şi le-au respectat, şi nu a mers, dar colonelul Weyland i-a ajutat, şi au înfrânt primii grendeli. S-au dus la vânătoare şi, când au crezut că uciseseră toţi grendelii, n-a fost aşa. Ştiţi doar. Ceea ce nu ştiţi e cât de puternic a fost şocul. După Războaiele Grendelice au încetat să mai aibă încredere în ei înşişi şi unul într-altul. Părinţii noştri nu s-au descurcat bine acţionând împreună la apariţia grendelilor, şi ăsta e unul dintre motivele pentru care se tem acum atât de mult de ei.

Se lăsă tăcerea. Justin îşi dădea seama: încercau să găsească o minciună în întreaga poveste. Dar existau prea multe indicii. Ştiau, ştiuseră dintotdeauna. Era ceva în neregulă cu mama, cu tata, cu unchiul. Ştiuseră dintotdeauna, dar nu etichetaseră niciodată.

Acum aveau o etichetă.

— Gheaţă în creier, zise Carey Lou. Am auzit asta, dar nu mi-a explicat nimeni ce înseamnă…

— Iar mama m-a plesnit când i-am spus-o, adăugă Sharon.

— Hristoase, exclamă băiatul. Ce putem face?

— Iubiţi-i, răspunse Jessica. Fac tot ce le stă în puteri. Asta aşteptăm de la voi. Iubiţi-i, dar bazaţi-vă pe raţiunea voastră. Inclusiv în privinţa regulilor lor. De asta le fac. Când acţionează pe cont propriu, n-au încredere în propria lor judecată. Aşa că

încearcă să facă un raţionament colectiv pentru orice s-ar putea întâmpla, îl transformă într-o regulă şi îşi respectă regulile indiferent ce-ar fi.

— Gheaţă în creier, repetă încet Carey Lou. Fir-ar să fie!

Aaron şi Trish cărau pe umeri o prăjină de care atârna un năvod cu o duzină de sonomi. Intonau un soi de cântec de vânătoare sau de muncă, improvizând versurile pe măsură ce se apropiau de focul de tabără:

— *Tra la la, tra la la, la vânătoare voi pleca...*

Apa fierbea deja încet, bolborosind în cazanul de sticlă. Aduseseră din Camelot cartofi şi cepe, dar mai aveau şi altceva: bulbi şi frunze de pe continent, despre care se ştia că erau comestibile şi gustoase. Unii dintre cercetaşii cei mai isteţi observară că fasciculele lanternelor fuseseră focalizate spre cazan, astfel încât să se vadă cum dansau legumele în apa învolburată.

În aer plutea înflăcărarea şi se auzi un *„ooh”* când Justin scoase un cuţit imens şi reteză capetele sonomilor.

— Uitaţi-vă la ochii lor. Dacă n-am fi fost noi, într-o bună zi ar fi ajuns grendeli şi ne-ar fi vânat. Noi i-am ucis înainte. Cine mănâncă grendeli? Noi mâncăm grendeli.

Erau la fel de încordaţi ca nişte spectatori în aşteptarea unui număr de magie. Ceea ce era destul de aproape de adevăr, îşi imagină el.

Mâinile lui pătate de sânge adunară sonomii decapitaţi şi îi purtară către cazan, unde îi aruncă în apă.

Lichidul se înspumă cu sânge.

— Priviţi, îi îndemnă. Uitaţi-vă şi vedeţi...

În primele excursii, cercetaşii se îndesaseră unii într-alţii să se uite şi să vadă, privind într-un vas de aluminiu cu totul nepotrivit. O dată, Ansei Stevens căzuse înăuntru şi îşi opărise în întregime braţul. Altă dată se iscase un întreg tărăboi. Vasele erau din ce în ce mai mari, dar cercetaşilor continua să le scape cea mai mare parte a acţiunii, până când Chaka devenise destul de puternic să care uriaşul cazan pentru reziduuri. Şi acum putea să vadă toată lumea.

Cei unsprezece litri de apă din vas se învolburară. Sonomii se scufundară, apoi revenită la suprafaţă fremătând, într-o ciudată şi neliniştitoare imitaţie a vieţii.

Se petrecea ceva. Carnea li se despică şi din ea năvăliră într-un clocot creaturi ca nişte viermi. Cu zecile. Cu sutele. Făpturi decolorate şi cărnoase, zbătându-se şi murind în apa fierbinte şi transformând fiertura care bolborosea limpede într-un soi de argilă groasă... sau de jambalaya.

Discipolii se traseră înapoi, sufocându-se. Din cazanul înroşit se înălţă un miros greu, de sânge.

Şi, într-un mod tulburător... era un miros plăcut. Ca aroma savuroasă din noaptea precedentă, dar mai puternic.

Justin, Aaron, Katya, Jessica şi ceilalţi secunzi urmăreau totul cu un amuzament morbid. Copiii se holbau la cazan, adulmecau. Unul dintre ei alergă spre intrarea în grotă şi vomită.

Într-o jumătate de oră fiertura era gata, şi o puseră în castroane cu polonicul. Era un amestec cu aspect funest, plin cu frânturi din capetele sonomilor şi cu corpurile eviscerate, tăiate acum în bucăţi mari de cuţitul însângerat al Katyei. Viermii morţi şi creaturile spiralate se umflaseră şi deveniseră rozalii. Erau şi crabi transparenţi, mărunţi, nu mai mari decât unghia unui discipol. Zeama era stacojie, ca supa de roşii. Părea să mişune de insecte.

Aaron îşi ridică farfuria spre buze. Discipolii îl priveau cu o fascinaţie irezistibilă.

— Mmmmm, făcu el, ducându-şi lingura la gură.

Suflă în ea. Ceva gros, ca un vierme, căzu peste marginea căuşului larg. Aaron mestecă zgomotos, de parcă ar fi mâncat fidea, scoţând un plescăit.

— Delicios.

— Cina e servită, anunţă Jessica.

10.
PRIMA BISERICĂ A GRENDELULUI

Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu fiu ruşinat în veac. Întru îndreptarea Ta izbăveşte-mă şi mă scoate. / Pleacă spre mine urechea Ta, grăbeşte de mă scoate. Fii mie Dumnezeu apărător şi casă de scăpare ca să mă mântuieşti. / Că puterea mea şi scăparea mea eşti Tu şi pentru numele Tău mă vei povăţui şi mă vei hrăni. / Scoate-mă-vei din cursa aceasta pe care mi-au ascuns-o mie, că Tu eşti apărătorul meu. / În mâinile Tale îmi voi da duhul meu; izbăvitu-m-ai, Doamne, Dumnezeul adevărului.

Psalmi 30:1-5[3]

Jessica se ridică abia când fu absolut sigură că toţi ceilalţi adormiseră. Se furişă afară din peşteră în vârfurile degetelor. O înconjurară sforăiturile uşoare ale copiilor, ca torsul unor pisici. Simţi un amestec delicios de îngrijorare maternă şi ticăloşie desăvârşită.

Aaron o aştepta chiar în faţa grotei şi îşi duse un deget la buze.

— Ssst.

Ea dădu din cap, înţelegând necesitatea secretului. Asta nu era pentru Justin. Nu mai era – el alesese, iar Jessica alesese la rândul ei. Inima îi bubuia în piept în timp ce străbătea poteca în urma lui Aaron. Trecură pe lângă un copac şi abia apoi îşi dădu seama că nu fusese o simplă o umbră, ci Trish, neagră ca noaptea. Un copil din eprubetă.

Şi li se alătură, urmând cu toţii cărarea în tăcere.

Micul Chaka şi ceilalţi pătrunseră în şirul lor, până când ajunseră să fie şapte cu toţii. Ajunseră într-un mic luminiş, în apropierea un pârâu foarte puţin adânc.

---

3 *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1977 (n. tr.).

— Apă curgătoare, remarcă ea, fără să fi fost necesar. Tot ce sunt şi tot ce-am învăţat îmi spune să stau departe de ea.

Aaron dădu din cap.

— *In mortis veritas,* rosti el.

Îndepărtară un bolovan dintr-un morman de pietre netede, de dimensiunea unui pumn. Rostogoliră toţi şapte pietrele, până când expuseră vederii o oală mică, înfăşurată în plastic transparent.

Trish scoase la iveală o plită şi o celulă de alimentare. Toshiro aduse apă din pârâu şi umplură vasul.

Jessica îşi simţi stomacul uşor şi tremurând. În timpul zilei îl privise pe Aaron studiind frunze şi plante cu zelul unui exobotanist. Ea era una dintre puţinii care ştiau *de ce* le studia cu atâta concentrare. Pe tăcute, fără să atragă atenţia asupra lui, le adunase pe cele care îi trebuiau.

Luase şi ficatul grendelului.

Viteza genera o cantitate enormă de căldură. Produsele metabolice secundare ucideau grendelul, aşa cum e stins focul de produsele secundare ale combustiei. Ficatul şi căile biliare – sau echivalentele acestora din trupul grendelului – erau uluitoare. O asemenea creatură putea mânca orice, supravieţuind substanţelor generate de propriul său proces masiv de oxidare mulţumită unor sisteme eficiente de răcire şi detoxificare.

În al treisprezecelea an al vieţii sale, Aaron analizase, din punct de vedere al psihofarmacologiei, canalele biliare, ficatul şi alte organe destinate purificării.

La paisprezece ani crease Ritualul. De atunci îndoctrinase alte zece persoane, iniţiindu-le în misterele cărnii de grendel.

— Prima Biserică a Grendelului, făcu Jessica, râzând.

El abia dacă zâmbi.

Apa din vas clocotea şi fiertura avea să fie gata în curând. Aaron adăugă câţiva pumni de plante asemănătoare cu ciupercile şi ceva care aducea a ferigă.

Jessica îşi aduse agitată contribuţia, adăugând o mână plină de frunze tăiate dintr-unul dintre cactuşii aflaţi în salonul lui Cadmann. Otrăvitoare, da. Dar, într-o combinaţie foarte exactă cu anumite plante şi cu ficatul unui grendel care murise fiind în *viteză...*

Se uită la stele. Erau aceleaşi, dar nu cele sub care trăiseră şi muriseră, iubiseră şi vânaseră, luptaseră şi zămisliseră copii

strămoşii ei. Dar erau stelele *ei.* Supravieţuirea constă în a deveni una cu mediul înconjurător. Nativii tereştri continuau să privească Avalonul ca pe un tărâm al stranietăţii şi al primejdiei. Trebuia să moară şi ultimul dintre ei, să piară tot ce fusese adus de pe Pământ înainte ca planeta aceea să fie cucerită cu adevărat. Iar ritualul acela, tot atât de vechi ca omenirea, era rugăciunea vânătorilor şi a culegătorilor, ale căror vieţi se întreţeseau cu însuşi solul planetei. Nativii tereştri veniseră aidoma europenilor în lumea nouă. Aaron spunea că fuseseră nevoiţi să înveţe tradiţiile popoarelor băştinaşe din America pentru a supravieţui acolo. Nu puteau deţine pământul, dar puteau fi o parte a lui.

Aaron afundă o cană în fiertură şi o ridică aburindă la buze.

— În cinstea noastră, rosti. A copiilor unei lumi noi.

Bău. Când termină, dădu cana mai departe, în stânga, şi ritualul se repetă, iarăşi şi iarăşi, până ce sorbiră cu toţii câte o gură de terci acru.

Jessica îl simţi izbindu-i măruntaiele ca napalmul. Se umplu de sudoare, cu inima bătându-i cu viteza unei rachete.

Pentru câteva clipe se rugă, prosteşte, să nu se întâmple nimic de data aceea... apoi simţi aciditatea răspândindu-i-se în stomac şi ştiu că n-avea rost să spere. Începuse.

În timpul primei ceremonii grendelice vomitase. Între timp, Aaron încorporase neutralizatori ai acidului şi agenţi de protecţie, aşa că întreaga experienţă devenise mult mai blândă, cel puţin din punct de vedere fizic.

Alcaloizii psihoactivi îşi făceau efectul. Sunetele din exterior păleau. Nu era ca şi cum ar fi dispărut – sau ca şi cum ar fi surzit ea, numai că atenţia i se focalizase acum atât de puternic şi atât de deplin, încât avea impresia că privea în lungul unui tunel întins, foarte întins. În capătul opus licăreau oala şi focul. Iar când se răsuci şi îşi concentră atenţia asupra lui Aaron, îl văzu pe el, şi numai pe el, iar dacă s-ar fi uitat către stelele de pe cerul nopţii ar fi reuşit să-şi focalizeze privirea asupra oricărui punct luminos, făcându-l să strălucească intens şi compact, ca o minusculă bilă fierbinte pe care aproape că ar fi putut s-o ţină în palmă. Vocea lui Aaron îi susură în ureche, sunând întocmai ca muzica acelor sfere:

— Suntem moştenitorii acestei lumi. Stăpânim toate acestea, tot ce putem vedea, totul ne aparţine. Suntem cei puternici. Ceilalţi ne spun Farsorii Veseli. Facem ceea ce facem pentru a

ne pune la încercare puterea. Pentru a fi siguri că putem controla fiecare aspect al acestei planete. Iar apoi le punem faptelor noastre o mască de clovn, pentru ca bătrânii să nu simtă nici un fel de teamă. Dar într-o bună zi vom fi nevoiţi să facem alţi paşi. Iar atunci va trebui să acţionăm ca o singură minte, ca un singur trup. Ca moştenitori ai acestei lumi, cu nici o barieră între intenţie şi acţiune. Ca o singură minte. Ca un singur trup...

Îi auzea cuvintele, le simţea alunecând printre bilele fierbinţi, strălucitoare. Se simţea arzând, dar îşi căuta refugiu chiar în focul care o mistuia. Mâinile lui Aaron o atingeau. Şi celelalte mâini. Şi apoi îşi întindea ea însăşi mâinile, atingând, gustând, mistuind şi îngăduind să fie mistuită în focul care se învolbura în ea, fără ea, şi în spaţiul dintre acele bile strălucitoare şi fierbinţi de pe cer.

11.
MOARTEA INVIZIBILĂ

Moartea are atât de multe uşi prin
care eliberează viaţa.

JOHN FLETCHER, *Obiceiul pământului*

Copiii şi cei care le purtau de grijă nu erau pe de-a-ntregul singuri. Deasupra lor se afla nava *Geographic.* Ca satelit geostaţionar situat deasupra Camelotului, ea susţinea o reţea de sateliţi plasaţi de-a lungul continentului şi în jurul planetei, urmărind cu atenţie vremea şi mareele. Cel mai mare obiect deplasabil creat vreodată de omenire îşi purtase încărcătura de fiinţe umane criogenizate pe o distanţă de zece ani-lumină, folosind pe toată durata călătoriei un kilometru cub de zăpadă deuterică. Combustibilul se epuizase. Rezervorul care îl conţinuse era acum un balon argintiu zbârcit, cu presiunea din interior abia depăşind-o pe aceea a vidului din jurul său.

Geographic se mai putea încă deplasa, impulsionat de rachete de ghidare mai mici, dar înainte de înlocuirea deuteriului (dacă asta se va întâmpla vreodată) avea să rămână pe orbita sa din jurul Avalonului. Nava era legătura lor cu Pământul, şi nativii tereştri insistau ca toţi copiii să fie duşi sus.

— E moştenirea voastră. Vă spuneţi nativi stelari, acum vedeţi stelele.

Câţiva se reîntorceau ori de câte ori era cu putinţă. O parte dintre secunzi mai visau încă să traverseze vidul dintre stele. Câţiva vorbeau despre reîntoarcerea pe Pământ. Însă cel mai adesea copiii Pământului o vizitau rar. Coridoarele navei erau pustii, friguroase şi întunecate, cu numai câteva lumini pâlpâitoare dând de înţeles că fusese vie cândva.

În centrul de comandă, un duplicat al sistemului Cassandra de la sol analiza informaţiile interesante de pe planetă. Le filtra şi trimitea jos tot ceea ce părea interesant.

Greg Arrunda îşi ridică ochii din romanul pe care îl citea când se aprinse ledul de semnalizare al comului.

— Aici Arrunda.

— *Zack sunt. Cum merg lucrurile?*

— Iisuse Hristoase, sunt exact la fel ca ultima dată când ai pus întrebarea. Ecranul e verde, zise, privind la consolă. De oază nu se apropie nici un obiect de mari dimensiuni. La ultima numărătoare toţi copiii au fost prezenţi. Stai o clipă...

— *Cee?*

— Nu intra în panică. Semnal galben din partea unuia dintre sateliţii apropiaţi. Un curent de aer se îndreaptă într-acolo. Vânt din nord-vest, cu o viteză de circa treizeci de noduri prin trecătoare.

— *Ploaie? Ploaie înseamnă grendeli!*

— Ah... senzorii spun că e un vânt uscat. Extrem de uscat, îţi suge apa din pori. Pentru numele lui Dumnezeu, Zack, îţi faci prea multe griji. Lasă copiii să se bucure de timpul petrecut după placul lor. Şi du-te la culcare! Te anunţ dacă apare ceva ce trebuie să afli.

— *Da, Greg, ştiu că mă consideri sâcâitor ca o babă – la naiba, tu ai fost acolo, îţi aduci aminte de grendeli.*

— Nu, mi-au ieşit din minte pentru douăzeci de secunde bune. Du-te la culcare.

Linda se trezi când Cadzie se foi în păturica lui, căutându-i sânul. Pe jumătate adormită, gunguri către el şi îşi desfăcu bluza. Somnoroasă, suspendată între vis şi realitate, nu se trezi cu adevărat înainte de a se sătura copilul. Dimineaţa era încă întunecoasă. Lumina avea să se furişeze în luminiş peste alte douăzeci de minute.

Joe dormea încă, cu spatele lui lat şi puternic întors către ea. Respiraţia îi ridica şi îi cobora pieptul într-un ritm absurd de liniştitor.

Făceau o echipă bună. Lucrau şi se distrau bine împreună. Iar dragostea era... tot atât de bună. Îi venea uşor să şi-l imagineze fiindu-i soţ pentru tot restul vieţii ei. Imediat ce avea să-l poată lăsa pe Cadzie singur pentru o zi sau două, intenţiona să-l ducă pe Joe în josul Miskatonicului, în ritualul de nuntă la fel de vechi ca însuşi Camelotul. Tot drumul până la ocean, apoi aveau să-şi facă tabăra şi să se dezmierde făcând dragoste îndelung, încet şi cu căldură, şi va fi... o minune.

Înfăşură bebeluşul în pătura albastră, acoperindu-i totul în afară de nas. Deschise uşa dirijabilului şi se întinse în bătaia vântului. Se simţea pe deplin mulţumită.

Joe se furişase pe nesimţite în spatele ei şi o săruta pe gât. Se apropiau zorii, întunericul se retrăgea deja din faţa unei străluciri calde, argintii. Aerul nu mai era neclintit. Ginger şi Toffee, cei doi retrieveri aurii gemeni, dormeau încă, încovrigaţi unul lângă altul alături de focul stins. Se auzeau zumzete, chemările îndepărtate ale pterodonilor, şi şuierături şi mai îndepărtate, glasurile creaturilor-maimuţă, imitate de strigătele uriaşului demon păianjen care le urmărea.

Se întoarse şi îl sărută şi ea. Răsuflarea de dimineaţă avea un miros acru, dar nu era neplăcută. I-l întinse pe Cadzie, îl bătu pe Joe uşurel peste fund şi plecă să se spele şi să se îmbrace, pregătindu-se să se gândească la problemele zilei.

Când coborî din *Robor,* bărbatul se hârjonea deja cu Ginger, prefăcându-se c-o muşcă de gât, mârâind şi lătrând la ea. Îl ridică pe Cadzie şi îi dădu Lindei o sărutare cu gust de mentă. Traversară amândoi luminişul, cu câinii muşcându-i de călcâie. Ea nu băgă de seamă că toate sunetele scoase de creaturile Avalonului încetaseră.

Mecanismul din baraca de tablă ondulată a rafinăriei era ars, răsucit şi acoperit cu o crustă de spumă rozalie de extinctor. Linda îşi aşeză fiul adormit afară, chiar lângă baracă, în lumina din ce în ce mai puternică a soarelui. Ginger se încovrigă alături de Cadzie ca o pisică imensă. Până să urce Tau Ceti mai sus pe boltă, băiatul avea să se simtă în largul lui mulţumită căldurii câinelui şi a păturii termale albastre.

La întoarcerea ei, Joe încă mai studia instalaţia. Părea întru totul dezgustat.

— Lumina dimineţii nu îmbunătăţeşte prea mult lucrurile, nu-i aşa?

— Nici măcar cât negru sub unghie. Să trecem la treabă şi să dăm raportul, spuse, şi îşi atinse gulerul. Aici Linda Weyland, de la staţia trei. Cine e de serviciu?

O secundă sau două de tăcere, apoi primiră răspunsul:

— *Aici Edgar. Bună, tată, Linda. Încă nu e nimeni altcineva prin preajmă. Sunteţi gata să raportaţi?*

— Sincer vorbind, zise Joe cu un oftat, cred că ar trebui să aruncăm tot şi să reconstruim.

— *Numai că s-ar putea întâmpla din nou.*

— Într-adevăr. Edgar...

— *Da, tată...*

— Oh, la naiba, bineînţeles că tu nu ştii nimic mai mult decât ne povesteşti.

— *Mie nu-mi spun totul. Aaron nu se sinchiseşte prea mult de mine, iar ceilalţi – încă mai crezi că e sabotaj?*

— Nu, răspunse prudent Joe. Şi o spun ca să se consemneze. După ce am studiat pagubele aici, în mină, părerea mea bine chibzuită este că n-avem nici cea mai vagă idee despre cele întâmplate. O altă surpriză blestemată de-a Avalonului.

Peretele se cutremură când vântul şuierător izbi cabana.

— Fir-ar al naibii, vântul ăsta se-nteţeşte, făcu bărbatul.

Linda ieşi să tragă pătura peste faţa lui Cadzie.

— Scuze, Edgar, zise ea. Aici s-a stârnit puţin vântul.

— *Ce anume?*

— Vântul.

— *Am înţeles, văd asta. Vine o furtună, către sud-est, peste munţi. Un vânt uscat, nici un pericol din partea grendelilor, dar Robor e bine ancorat?*

— Foarte bine.

Ginger mârâi, devenind atentă. Se uită spre vest, Tofee era la aproape cinci metri distanţă, holbându-se în aceeaşi direcţie. Începură să latre scurt, întorşi în direcţia vântului tot mai puternic. Un vânt uscat, fierbinte. Îi usca pielea mai repede decât apuca ea să transpire.

— Joe? Vântul ăsta chiar se înteţeşte. Mai verifică încă o dată cablurile de ancorare, se poate? Şi trimite o avertizare la Heorot.

Bărbatul lăsă să cadă o bucată de ţeavă arsă şi mormăi dezgustat.

— *Ştii* că nu sunt conectaţi. Putem da de ei în caz de urgenţă, dar cam asta-i tot.

— Da... bine, sper că au pus Ţânţarii la adăpost.

— Îl ştii pe Justin. Dar mă duc să verific.

Linda îl sărută şi el păru aproape surprins.

— Nu mă duc decât până la *Robor,* murmură, sub apăsarea buzelor ei.

— Zilele astea am nevoie de un motiv special?

— Niciodată.

O sărută din nou şi se îndepărtă, traversând luminişul.

— *Aveţi de gând să terminaţi cu prostiile?* făcu dezgustat Edgar.

— N-ai pic de respect, chicoti Linda. Nu uita, o să fiu în curând mama ta.

— *Hei. Ştii, una dintre îndatoririle unei mame e să-i găsească pereche progeniturii ei.*

— Ţi-am spus ce-ai de făcut.

— *Sigur. O să continui încercările. Tata spune că n-a fost sabotaj. Eşti de acord?*

— Da.

— *Repetă!*

— Da! Sunt de acord că n-a fost sabotaj. Edgar, vântul ăsta urlă pur şi simplu, mi-e tot mai greu să te aud, zise, şi îşi duse mâna la nas, într-o încercare inutilă de a filtra praful. E ca şi cum în cărbune ar fi fost grăunţi minusculi de dinamită...

Se întrerupse. O creatură urla de durere.

— *Ce-i asta?* strigă Edgar.

— Nu ştiu...

În partea opusă a luminişului, câinii săreau şi muşcau... praful. Joe îşi plesnea pieptul, gâtul şi faţa. La început se gândi că era un fel de glumă... un soi de dans nebunesc.

Vântul era acum mai puternic, înălţându-i în faţă un perete de praf. Tuşi şi ieşi din adăpost, încercând să vadă mai bine. Zâmbetul îi pieri de pe buze, întrebarea glumeaţă i se opri în gât.

— Joe...

Şi apoi ţipă.

— *Linda? Tată?* făcu Edgar, cu voce insistentă. *Alarmă! Alarmă la toate staţiile! La Baza Doi s-a întâmplat ceva!*

Linda orbi înainte de a-şi da seama că dăduse de necaz. Durerea îi urlă în orbitele ochilor şi îşi repezi palmele să le acopere. I le unse sângele, simţi găuri acolo unde ar fi trebuit să aibă ochii şi dosurile palmelor i se sfâşiară.

Lumea era mistuită de durere. Vântul îi urla în urechi.

— Joe! apucă să strige şi apoi durerea îi cuprinse buzele, limba, iar gura i se umplu cu sânge.

Ceva masiv se împletici, dând peste ea, şi ştiu că era Joe, iubitul şi iubitorul Joe, mormăind ca o creatură care nu avusese niciodată parte de conştiinţă umană. Lătratul câinilor se transformase într-un urlet fără sfârşit, torturat de durere.

În dormitoarele din Camelot izbucni sunetul strident al alarmelor şi străzile se umplură de picioare goale, în fugă. Puştile antigrendeli armate în grabă se îndreptară în toate părţile şi nu găsiră nimic. Nu exista nici un pericol vizibil.

Imaginea luată de satelitul 16 era acum transmisă prin intermediul navei *Geographic,* mărită şi retransmisă către centrele de comunicare din Camelot. Imaginea se mări iarăşi şi iarăşi, până când scena păru să se desfăşoare la o distanţă de cel mult o sută de metri... dar totul era confuz, doar o urzeală schimbându-şi poziţia în ceaţă.

Hendrick Sills ajunse primul la Centru.

— Ce-i cu alarma, Edgar?

El răspunse cu panică în voce.

— Am crezut că era doar o furtună de praf! Mătură locul ăla cu regularitate, nici o problemă, dar câinii au început să latre şi Linda ţipa, şi acum nu mai aud nimic, nu pot vedea nimic, Doamne!

— Controlează-te, spuse Zack. Furtună de praf. Ploaie?

— Nu, fără ploaie, e un vânt uscat, fierbinte, un sirocco. Mai puternic decât de obicei, dar... Zack, nu mai aud nimic. Ţipau, iar acum nu răspund! Ce să fac?

— Uită-te în continuare. Poţi să măreşti?

— Încerc. Acolo, praful se subţiază...

Imaginea se focaliză. Vocea lui Edgar scăzu până la o şoaptă.

— Oh, Doamne!

Siluetele a doi oameni şi a unui câine se zvârcoleau, căzute la pământ.

— Tată! Linda!

Vijelia urlă şi prin ea se auzi un plânset de copil. Imaginea se limpezi pentru o clipă. Siluetele se zbătură, îşi încetiniră mişcările şi dispărură în pâcla de praf purtat de vânt. Cineva murmură o rugăciune; apoi în încăpere se lăsă tăcerea. La o jumătate de lume distanţă, doi oameni pe care îi cunoşteau şi pe care îi iubeau mureau în chinuri şi nu aveau cum să le vină în ajutor.

Linda era dincolo de durere. Îşi simţea ochii mistuiţi, carnea curăţată de pe oase.

Cu ultimele puteri, degetele ei lucind de sânge strânseră mâna deformată şi lipsită de viaţă a lui Joe. Ultimul ei gând fu *Cadzie...*

Îşi auzea copilul plângând, plângând, plângând...

Şi apoi dispăru totul.

12.
PARADISUL PIERDUT

De obicei, natura greşeşte.

JAMES ABBOTT, McNEILL WHISTLER, *Ora zece*

Jessica se ghemui lângă Aaron în sacul lor de dormit. Nu era decât pe jumătate adormită înainte ca vâjâitul grăbit al paletelor Ţânţarului să o trezească din reverie.

Abia reuşi să-şi deschidă ochii la timp ca să-l vadă izbindu-se de pământ, asolizând prea repede. Justin coborî dintr-un salt şi alergă spre ei.

— Urgenţă, fir-ar să fie! strigă el.

Era gol de la mijloc în sus, numai în chiloţi. Un val de adrenalină o şfichiui, trezind-o pe deplin. Aaron se sălta deja greoi în picioare.

Bun, deci Camelotul se enervase. Nu era pentru prima oară când nativii stelari întreceau măsura. Ştia că într-o bună zi aveau să dea de dracu', şi poate că tocmai venise ziua aceea...

Făcu eforturi să se îmbrace şi sări în sus, alergând spre elicopter. Împrăştiaţi în jurul focului stins, ceilalţi farsori se târau către trezie.

— Ce s-a-ntâmplat?

Justin era palid.

— A sunat Edgar. Discuta cu Linda şi cu Joe. Legătura s-a întrerupt. *Mişcaţi-vă!*

Se îngrămădiră în Ţânţar.

— Necazuri la Lemn Uscat! apucă Aaron să strige către Toshiro, care îşi punea o bluză tricotată. Mergem acolo. Întoarceţi-vă în tabără şi aveţi grijă de cercetaşi. Stabiliţi un perimetru defensiv. Ţineţi-i în peşteră. Blocaj cu foc încrucişat şi nici o greşeală.

— Am înţeles.

Jessica îşi prinse centura de siguranţă.

— Ceva sunete, mesaje, imagini? întrebă.

— Ţipete, răspunse scurt Justin. Numai ţipete.

— Vreun semnal de la senzorii de mişcare? De la cei termici?

Vocea lui Edgar se auzi, nepoftită, din staţia radio:

— Nimic. Avem satelitul 12 oprit deasupra locului şi nu văd nimic. Cred că sunt morţi.

Decolară din luminiş, îndreptându-se spre Heorot. Acolo coborâră pentru o clipă. Jessica şi Aaron luară celălalt Ţânţar, şi ea îl ridică în aer în cincisprezece secunde. Ascensiunea lor în spirală răsuci luminişul, valea şi munţii din jur într-un vârtej ameţitor.

Nimeni nu vorbi în timp ce Ţânţarii ajunseră la nivelul de zbor şi se năpustiră spre tabără, străbătând distanţa de doi kilometri în nouăzeci de secunde. Silueta de dragon chinezesc a lui *Robot* îi privi pieziş, cu franjurile sale roşii unduind uşor în bătaia vântului.

Nu se vedea nimic. Nimic...

Apoi se auzi şoapta Jessicăi:

— Oh, Doamne Sfinte!

Oase. Oase omeneşti. Oase de animal.

— Văd trei schelete, spuse Aaron. Două omeneşti, unul canin.

Vocea lui păstra precizia unei maşini. Vorbea pentru Cassandra, pentru Edgar, aflat în Camelot. Pentru oricine altcineva ar mai fi putut intra în legătură şi care era îngrijorat de moarte.

Gândurile Jessicăi se învârtejeau. Durerea, spaima şi ura brută clocoteau în ea ca o revărsare de lavă. I se înceţoşă privirea. Se agăţă de mânerul din faţa ei de parcă într-un moment de pierdere a concentrării ar fi putut cădea peste marginea lumii.

Glasul lui Justin era rece ca gheaţa.

— Ce vedeţi pe senzorii de mişcare? Vreo licărire termică?

— Nimic.

— Nimic, încuviinţă Aaron.

Justin vorbea cu voce forţată. Părea un soi de animal, încordându-se să scape din cursă.

— Nu văd nici urmă de copil. De Cadzie.

Într-un ungher dosnic al minţii Jessicăi se deschise o trapă. Se văzu alunecând încet jos, apoi agăţându-se cu disperare ca să urce înapoi. În fundul acelui hău aştepta ceva cu colţi şi gheare, şi cu o foame de lup.

— Nici un indiciu. Nu încă.

Dar nu spuse, şi ar fi putut: *Cadzie nu-i ajunge unui grendel nici pe-o măsea.*

Planară aproape chiar deasupra luminişului. Schelete. Domul minei. Baraca rafinăriei, la doisprezece metri distanţă. Dirijabilul. Şi asta era tot.

Aaron se smulse primul din transă.

— Cassandra, reia înregistrările primite de la satelitul 12, din timpul incidentului sau dinaintea lui.

Jessica îşi puse o pereche de ochelari şi urmări imaginile rederulate. Fugă, zvârcoliri. O furtună de praf. Moarte. Oase.

— Oh, bunule Iisus, murmură ea. N-a fost nici un grendel.

— N-a fost nimic, rosti Aaron, şocat. A fost *invizibil.*

Camelotul se trezise şi se adunase în sala mare.

Carlos smulse o fărâmă de carne zdrenţuită din colţul degetului său mare. Satelitul relua iarăşi şi iarăşi imaginile amplificate cu detectoare de căldură şi mărite la maximum, creând impresia că de cei doi nu-i despărţeau decât o sută de metri.

Dar erau incredibil de departe. La o lume distanţă.

Din difuzoare veni vocea lui Justin.

— *Aici Ţânţarul II. Ne menţinem la douăzeci de metri înălţime. Vedem schelete. Acolo jos, în raza noastră vizuală, nu e nimic viu. Nu putem ajuta cu nimic. Avem nevoie de instrucţiuni.*

Zack îşi atinse gulerul.

— Moskowitz. Ai spus schelete?

— *Da, domnule. Două schelete omeneşti. Unul de câine,* interveni Aaron.

— Am auzit, răspunse bărbatul, cu o voce nefiresc de calmă. Schelete. Examinarea din satelit nu detectează nimic.

— *Senzorii de mişcare nu detectează nimic,* continuă Aaron. *Iar noi nu vedem nimic... aşteptaţi o clipă. E un schelet mic pe stânci, la vreo douăzeci de metri mai sus decât tabăra.*

— Omenesc?

— *Nu, domnule, e prea mic. Acum mai văd unul. După dimensiuni aş zice că sunt de Joe.*

— Spuneţi că nu se mai poate face nimic pentru Joe şi Linda?

— *Ăsta e cel mai bun raţionament de care sunt în stare,* răspunse Aaron. *Şi nu se vede nici urmă de copil.*

Zack se uită în jur.

— Unde e colonelul Weyland?

— Pe drum.

— Vă rog să mai aşteptaţi un minut înainte de asolizare.

Nu primi nici un răspuns.

— Raportaţi în continuare, vă rog, ceru Zack.

În sală pătrunseră mai mulţi colonişti şi vocile li se contopiră în clocotul unei cacofonii.

— Ce...?

— La naiba...

— Îmi spune cineva şi mie...?

— Cine e acolo...?

Tot nici un răspuns. Zack îşi coborî vocea.

— Ştiu că mă auziţi. Nu asolizaţi până când nu avem o evaluare...

Carlos se întrebă ce simţea Justin în clipa aceea. Pe de-o parte, era imposibil să-şi dea seama. Pe de altă parte, îl înţelegea cu exactitate. Întreaga colonie era o familie, cu vieţile legate unele de altele tot atât de îndeaproape ca degetele unei mâini. Însă Linda era sora lui mai mică.

Secunzii auziseră poveşti îngrozitoare toată viaţa lor. Dar o mie de poveşti pălesc în faţa unui singur strigăt de agonie.

Mulţimea din spatele lor se despărţi în două când intră valvârtej Cadmann Weyland. Era roşu la faţă, nebărbierit, cu o privire împietrită. Pantalonii lui bej de protecţie erau mototoliţi şi pătaţi, de parcă şi-ar fi tras pe el în grabă hainele din ziua precedentă.

Aruncă o privire aspră spre ecran, cu faţa tot atât de dură şi de fermă ca o stâncă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ceva a atacat mina, spuse Zack. Nimeni nu ştie ce.

A doua imagine reda aceeaşi scenă, văzută de la înălţimea unui Ţânţar. Numărul de înregistrare al aparatului şi autorizaţia pilotului erau înscrise în partea de jos a ecranului.

— Justin, se răsti Cadmann. Cine e acolo cu tine?

O tăcere îndelungată.

— Justin! Răspunde, fir-ar să fie!

La început nu auziră nici un sunet, apoi răsună vocea băiatului:

— *Jessica. Şi Aaron.*

Slavă Domnului, se gândi Cadmann. Jessica şi Justin îşi puteau purta singuri de grijă, iar Aaron Tragon era unul dintre cei mai buni trăgători pe care îi văzuse vreodată.

— *Coborâm, tată.*

— Mai aşteptaţi. Încă mai examinăm zona.

— *Nu vedem nimic. Senzorii de mişcare nu captează nici un semnal...*

— Nici acum douăzeci de minute n-au captat nimic!

Mary Ann reuşise să-şi facă loc, ajungând alături de Cadmann. Arăta de parcă emoţiile i-ar fi fost stoarse de pe chip, ca uleiul dintr-o măslină.

— Linda? Linda e teafără...?

Cadmann îi strânse mâna într-a lui.

— Nu cred. Justin, tu eşti acolo. Vezi copilul?

— Copilul! strigă Mary Ann. Justin, du-te să-l cauţi!

— *Cadmann,* se auzi vocea lui Aaron, *te înşeli, senzorii au captat mişcări mai devreme. Vânt. Furtună de praf. Probabil un soi de minereu sub formă de pudră, ceva care a derutat senzorii. Trebuie să coborâm.*

— Am înţeles. Fiţi prudenţi. Convingeţi-vă mai întâi că *Robor* e în siguranţă.

— *Desigur.*

— Nu e periculos? întrebă Zack.

— Sunt la faţa locului, spuse Cadmann. Şi fără *Robor* nu-i pot scoate pe cercetaşi de pe continent.

— Oh...

— Cadmann, ce s-a întâmplat cu Linda? urlă Mary Ann. Justin, unde e copilul?

— *Tată,* făcu Jessica.

El aproape că nu-i recunoscu vocea. Nu mai sunase aşa niciodată.

— *Nu-l văd pe Cadzie.*

Glasul ei îngheţat se auzea de parcă ar fi venit din străfundurile spaţiului. Imaginea taberei tremura pe ecran.

— *Tată, acolo jos e Linda. Şi Joe. Sunt morţi. Dar lipseşte un câine şi nu-l văd pe Cadzie.*

Cadmann nu-şi găsea cuvintele. În ce măsură putea spera că nepotul lui supravieţuise? Aproape deloc. Dar, cu toate acestea, dacă exista o cât de mică şansă...

— Bine, şopti. O să continuăm supravegherea de aici.

Apoi se întoarse şi o luă pe Mary Ann în braţe. În privinţa asta nu era realmente nimic altceva de făcut.

Justin o privi pe Jessica asolizând fără nici un şoc, după ce parcursese ultimii centimetri cu prudenţa cuiva care merge pe gheaţă.

Aaron coborî cu o puşcă antigrendeli. Jessica avea o puşcă de vânătoare obişnuită, cu siguranţa trasă.

Justin plana deasupra capetelor lor, aşteptând. Îşi şterse nervos palmele umede de pantaloni. Se strădui să-şi ţină imaginaţia în frâu, să-şi păstreze concentrarea asupra fiecărui moment în parte. *Acum* şi *acum* şi *acum;* apoi acel *acum* care trebuia să urmeze.

Jessica şi Aaron Tragon traversară cei şase metri care despărţeau autogirul de schelete, înaintând prudenţi pas cu pas. Ea se oprea după fiecare, încercând să simtă tot ce se petrecea în jur. În afară de *huş huş-ul* neîntrerupt al paletelor Ţânţarului lui Justin, de deasupra lor, nu se auzea nici un sunet.

Aaron îi ţintui o clipă ochii cu o privire rece, apoi se strecură pe lângă ea. Nici unul nu dorea şi nu putea să vorbească. Tânăra îşi auzea bătăile inimii zvâcnind zgomotos în urechi.

Trei schelete – două omeneşti şi unul de câine – zăceau într-un cerc imprecis de iarbă strivită, ca şi cum s-ar fi zvârcolit nebuneşte, probabil luptându-se. Dar cu ce? Unde le erau hainele? Era posibil să fi ieşit afară în goană, dezbrăcaţi? Fără haine, dar în sandale… şi cu pălăria lui Joe, dar fără pălăria de pai a Lindei.

Aaron îndepărtă cu o lovitură de picior o piatră de dimensiuni reduse de sub scheletul mai mic: al Lindei, cel fără pălărie. Dedesubt era o picătură minusculă de sânge.

— Fără sânge, spuse el. Pete mici, ca asta, dar sângele lipseşte! Cât a trecut de când… a început atacul?

— *Douăzeci şi opt de minute de când am auzit alarma Ţânţarului,* răspunse Justin.

Aaron se uită prudent în jur, cu puşca pregătită, dar nu avea în ce să tragă.

— Şi totul s-a terminat înainte de a ajunge noi aici.

Jessica nu-şi putea desprinde ochii de la cele trei schelete. Oasele erau dezgolite de haine şi de carne, dar se aflau la locurile lor, ca într-un mormânt deschis de un arheolog.

Nimic nu le frânsese, nimic nu le împrăştiase, Ridică pălăria lui Joe şi o frecă între degete. Partea interioară a borului părea gravată, sau mestecată.

Oase dezgolite de haine, de carne, de tendoane, gata să fie instalate într-un laborator de biologie. Orbitele goale se uitau în sus, către ea. Ceva strălucea.

— Lănţişorul Lindei, zise Jessica.

Arătă cu degetul. Un lanţ din verigi minuscule de aur înconjura gâtul unuia dintre schelete. Şi apoi conştientiză că stătea aplecată, cu stomacul contractându-i-se violent. Simţi o apăsare şi o bombare şi îşi auzi gâlgâiturile parcă venind de la mare distanţă, ca şi cum o altă parte a ei s-ar fi aflat deasupra poienii, urmărind-o pe blonda înaltă care încerca să se întoarcă pe dos. Aaron îi puse o mână liniştitoare pe umăr. Ea aproape că-l lovi. Se şterse la gură cu dosul palmei. *Nu e timp pentru emoţii, căţea plângăcioasă.*

— Cadzie, şopti.

— Poftim?

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Indiferent ce creatură a făcut asta, a fost înnebunită de foame. Nu l-ar fi dus în altă parte.

Cu oasele curate. Jumulit.

— Unde e celălalt câine?

— Sper din tot sufletul c-a fugit. C-a fugit destul de departe.

Se îndreptară spre baraca instalaţiei de minerit. Gulerul ei zumzăi. Era Justin.

— *Ce se vede?*

— Sunt Linda, Joe şi un câine.

— Mergem la uzina de prelucrare, vorbi Aaron cu voce plată. Uşa... e deschisă. Tot nu se vede nici urmă de copil. Continuă să înregistrezi.

— *Fiţi prudenţi,* spuse Justin.

— Sigur.

Jessica mergea înainte, cu arma pregătită. Terenul era golaş, lipsea până şi praful. Ea se opri brusc şi arătă cu degetul.

— Alt schelet mic, zise Aaron cu meticulozitate. Probabil un pui de Joe.

Tânăra ajunse în faţa instalaţiei de procesare. Uşa era deschisă. Dinăuntru venea miros de plastic ars şi o aromă stătută, uleioasă, de mosc. Balamalele scârţâiră când împinse uşa.

Întunericul din interior era dens. Prin găurile din acoperiş pătrundeau aşchii de lumină. Respiraţia ei suna ca un tunet rostogolit cu încetinitorul.

— Nimic, raportă. Nu se vede nici o urmă de...

Se răsuci când în spatele ei zăngăni ceva, pe neaşteptate. Vântul lovind uşa din tablă ondulată de oţel. Nu era nimic, acolo nu era absolut nimic. De afară se auzi vocea lui Aaron.

— Ar fi mai bine să vii încoace.

Îşi simţi inima ca pe o piatră în piept. Ieşi, temându-se de ceea ce avea să descopere.

Aaron închise uşa. În spatele ei era scheletul câinelui lipsă. Iar alături se afla un pachet învelit într-o pătură albastră. Scoase un sunet care aducea a tuse şi începu să plângă.

Jessica privi neclintită minusculul pumn rozaliu care reuşi să iasă din pătură şi se agită, acum cu mai multă furie, plângând, strigând o mamă care n-avea să mai vină niciodată.

— E viu! strigă ea.

Îşi atinse butonul de pe guler, apoi se răzgândi. Alergă în schimb să ridice bebeluşul.

Cadzie o prinse de mână. Ea îi lăsă pătura de un albastru intens să cadă în ţărână şi îl ţinu la o lungime de braţ distanţă. Cadzie era furios. Cadzie era...

Îl înconjură cu braţul stâng, ca să-şi poată atinge butonul de pe guler.

— Cadzie trăieşte! Tată, auzi? N-are nici măcar o ciupitură!

— Am găsit copilul, spuse Aaron. S-ar părea că e nevătămat.

— *Tragon, aici Weyland,* veni vocea tatălui ei, plată şi detaşată, din bentiţa de pe guler. *Vrei să repeţi?*

— Da, domnule. Am găsit copilul. Jessica îl ţine în braţe. Pare teafăr şi nevătămat.

— *Mulţumesc! Un sfat.*

— Da, domnule.

— *Jessica, du copilul în Ţânţar şi aşteaptă. Aaron, am obţinut fotografii de bună calitate. Înşfacă tot ce crezi că ne-ar putea ajuta să înţelegem povestea asta şi plecaţi de-acolo.*

— Asta-mi sună bine, răspunse el, şi o înghionti uşor pe Jessica. Du-te în Ţânţar. Te acopăr. Urcă şi închide uşile.

Ea dădu din cap cu vigoare. Ar fi vrut s-o rupă la fugă, dar se temea să nu-l scape pe Cadzie. Era bine să te regăseşti pe scaunul familiar din Ţânţar.

— Justin, vezi ceva? întrebă Aaron.

— *Nimic, în ambele părţi ale trecătorii.*

— Atunci încerc să adun rămăşiţele. Dar nu pricep. Ceva a atacat tabăra. Repede şi în forţă. A ucis totul. Cu excepţia unui bebeluş. N-a fost în stare să găsească un copil înfăşurat într-o pătură.

— *Poate nu-i mai era foame când a ajuns la Cadzie.*

— Nu, nu e asta. A dezgolit un câine alături de el, până la os.

— *Aaron,* sunt Zack. *După părerea noastră, ar trebui să plecaţi de-acolo. O să luăm probe mai târziu.*

— De acord, făcu Aaron, şi traversă în goană terenul arid care-l despărţea de Ţânţar, apoi se aplecă înăuntru. Jessica, fă-mi rost de cinci minute. Blochează-l pe Zack – am ceva important de făcut.

13.
EVACUAREA

Un monstru înfricoşător şi hidos,
uriaş şi fără ochi.

VERGILIUS, *Eneida*

Carey Lou era speriat. Se întâmplase ceva rău şi nimeni nu voia să vorbească despre asta. Erau calmi cu toţii. Prea calmi, atât de calmi încât lipsa emoţiilor de pe chipurile lor îl îngrozea.

Fiecare Ţânţar putea transporta trei copii şi un adult, cei dintâi fiind escortaţi până la bord de trei paznici. Carey Lou intră în al treilea grup şi puse, poate de şase ori, aceeaşi întrebare:

— Ce nu merge? S-a întâmplat ceva rău?

Şi nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, Aaron Tragon, uriaşul Aaron, prietenul lui, îl privi cu ochi ca de sticlă. În clipa aceea, aproape că i se făcu frică. Nu de grendeli sau de vreo altă creatură-sperietoare din junglă, ci chiar de Aaron.

Ceea ce era, fireşte, o *nebunie.*

Nu mai puse alte întrebări în timp ce erau duşi înapoi, în susul muntelui, grup după grup, şi nu îşi mai dori decât să se îndese în scaunul lui, făcându-se cât mai mic.

Ţânţarul era pilotat de Justin, fapt pentru care băiatul se simţi recunoscător. Indiferent ce s-ar fi petrecut, Justin ştia. O putea ghici după poziţia rigidă a umerilor lui.

Ţânţarul se spirală în aer. De obicei îi plăcea să zboare. Dar de data asta nu putea să se bucure. Nu putea decât să se teamă.

De ce nu ne spun...

Ce nu e în regulă...

Se rotiră deasupra lui *Robor.* De o parte şi de alta se aflau câte doi paznici, cu spatele la dirijabil şi cu puştile antigrendeli în poziţie de tragere.

Când văzu expresiile de pe feţele lor, aproape că i se opri inima.

Se gândise că dirijabilul arăta amuzant, aproape caraghios. Un grendel uriaş. Un dragon enorm, cel mai mare care vieţuise vreodată. Dar acum nu mai avea nimic distractiv. Asolizară în spatele celor două santinele, şi Jessica, aproape tot atât de

palidă şi de impasibilă ca Justin, se grăbi să îi conducă în umbra aeronavei.

Contrastul îl izbi încă o dată. Jessica şi Justin erau speriaţi. Aaron părea... intrigat?

Îl grăbiră să urce pe pasarelă şi în cală, iar el se alătură celui mai apropiat grup de copii şi întrebă cu voce scăzută:

— Ştie cineva ce se petrece?

O găsi pe Heather, care încercă să-i zâmbească în amintirea unui eveniment magic.

— Ceva a mers rău, şopti ea. A murit cineva.

Carey Lou se duse lângă fereastra din faţă şi îşi apăsă palmele pe sticlă. Cine? Cine murise...?

Îşi aminti cine rămăsese acolo. Cu bebeluşul ei. Încăperea se legănă.

— Ce naiba a fost? *Nu cred* în grendeli invizibili!

Cadmann strânse din ochi şi îşi masă tâmplele cu degete ţepene. Îl pândea o durere de cap cumplită. Văzuseră toate tipurile de grendeli şi îi mai lipsea foarte puţin ca să creadă şi în existenţa unuia nevăzut.

Simţea o senzaţie de amorţeală în piept, ceva care se răspândea de parcă ar fi primit o lovitură. Voia să urle, să spumege, să arunce ceva... să facă orice, numai să nu stea acolo, aşteptând. Aşteptând în timp ce primeau transmisii video sumare, înfăţişând Ţânţarii care aduceau pe rând copiii înapoi, la bordul lui *Robor.* Aşteptând şi rugându-se unui Dumnezeu pe jumătate uitat.

— Pe planeta asta blestemată mai există şi altceva în afară de grendeli, spuse, cântărindu-şi ideea, ce părea justificată, realistă. Habar n-avem ce se află de fapt aici. Trebuie să nu ne mai purtăm ca şi când tot ce e letal ar începe şi s-ar sfârşi cu grendelii.

Hendrick îl prinse de braţ.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ne temem tot timpul de grendeli, răspunse Cadmann. Într-o asemenea măsură încât probabil am ajuns să fim orbi la ceea ce există de fapt acolo... pe continent. Nu ne-am dus niciodată să privim cu adevărat prin ochii noştri şi cred că grendelii au ajuns un soi de baubau.

Pe ecrane se vedea acum dirijabilul decolând în siguranţă. Ferit de ceea ce trăia pe pământul de sub el.

Oare i-au adunat oasele? se întrebă. *Dumnezeule. Sper că i le-au adunat.* Probabil că o făcuseră, fireşte. Probabil că Jessica insistase şi Aaron se ocupase. *Slavă Domnului c-a fost el acolo.*

Se simţea amorţit. În mintea lui se trânteau uşi dincolo de care se dezlănţuiau spaima şi durerea.

Dacă nu era atent, o uşă ar fi putut rămâne întredeschisă. În spatele uneia era naşterea Lindei. Fusese o făptură atât de mică, cu pielea atât de încreţită, semănând atât de mult cu un bulb. Şi când o atinsese pentru prima oară, când îi simţise prima oară mirosul... după diagnosticul prenatal, ar fi trebuit să fie o naştere pelviană, dar Dumnezeu...

Trânti acea uşă din minte, la fel şi pe cea dincolo de care stăteau grendelii invizibili. *Fantezie pură, înfiorătoare. Ar trebui să fii nebun...* Se dezmetici, auzind zarva din încăpere...

...şi se scufundă înapoi, împotrivindu-se când îşi simţi ochii arzând, şi apoi inundându-se, cu toate eforturile de a-şi ţine lacrimile sub control la fel de inutile ca încercările lor de a îmblânzi planeta aceea blestemată.

Nu-l ajutau cu nimic. Nimic nu-i era de nici un folos, şi se văzu nevoit să iasă din camera de control, deja aglomerată.

În momentul acela, noutăţile ajunseseră în toate colţuri coloniei. Razelle Weyland venea probabil pe calea aerului de la depozitul de cherestea, iar fratele ei, Michael, din tabăra de pe versant. Oamenii îl priveau având pe chipuri emoţii pe care nu le mai văzuse până atunci. Compătimire. Şoc. Voiau să-l atingă, să-i aline suferinţa, dar el simţea cum îi aluneca tot mai mult armura cu fiecare pas, cum se spulbera chiar şi scutul cu care îşi înconjurase inima.

Imaginile se succedau prea repede, mult prea repede, de parcă în el însuşi s-ar fi stocat douăzeci de ani de tensiune, douăzeci de ani de spaimă, care acum se eliberaseră cu ghearele şi cu dinţii şi îşi cereau drepturile asupra copiilor lui, şi nu mai exista nimic care să ţină durerea la distanţă, şi apoi...

O văzu, alergând către el. Linda nu era decât un copilaş, cu faţa rotofeie luminoasă, cu scutecele strânse grămadă între coapsele ei dolofane, cu mânuţele durdulii întinse către el, cu zâmbetul lăţindu-i-se pe întreg chipul rotund. Cu ochi atât de albaştri, ochii mamei ei.

Întinse mâinile spre ea, îşi întinse braţele. Îşi întinse braţele de-a curmezişul mesei, cu degetele încleştate de margine, cu urechea sănătoasă apăsată pe lemn, cu pleoapele ca nişte pumni

minusculi strângând cu toată puterea tăciuni de un roşu incandescent.

Pe drumul de întoarcere către insulă lucrurile erau sub control. Copiii se înfăşuraseră în pături. Câţiva plângeau. Între timp aflaseră cu toţii ce se întâmplase cu Linda şi cu Joe.

Jessica veni să se aşeze lângă el. Justin o privi, trezindu-i cea mai bizară senzaţie cu putinţă. Aproape ca şi cum ar fi fost mai degrabă un străin decât fratele ei. Ochii lui nu erau nici fierbinţi, nici reci. Erau pur şi simplu ochi. Găuri negre, captând informaţii.

Mâna lui se îndrepta iarăşi şi iarăşi către pistol, cu palma odihnindu-i-se deasupra, de parcă moartea i-ar fi putut urma în aer, de parcă ar fi putut urca la bordul lui *Robor,* urmărindu-i până pe Camelot.

— Unde erai? o întrebă, cu voce scăzută.

— Ştii unde.

— Farsorii.

— Justin, chiar dacă aş fi fost acolo, chiar acolo, n-aş fi putut face nimic.

— Bineînţeles.

— Justin, a fost şi sora mea! Nu mă lăsa pe dinafară. Te rog.

— N-ar fi trebuit să rămână acolo singură.

— *Nu* era singură. Era cu Joe!

— Ai dreptate. Ai dreptate, făcu el, trecându-şi mâna peste faţă.

Şi, pentru prima oară de când îşi putea aduce aminte, Jessica n-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se petrecea în spatele frunţii fratelui ei. O învinuia pe ea pentru cele întâmplate? Se învinuia pe sine însuşi? Îşi imagina ce avea să-i spună tatălui lor? Se gândea la oasele din cală, singurele rămăşiţe ale surorii lor mai mici?

Întinse mâna spre el, atingându-l uşor pe umăr, şi se simţi absurd de fericită fiindcă nu i-o îndepărtă.

Aaron apăru în spatele ei.

— Jessica, trebuie să stăm de vorbă.

Pentru o clipă, se simţi sfâşiată între Justin şi Aaron. Apoi zâmbi aproape scuzându-se:

— Mă întorc imediat, zise.

Privirea lui Justin se plimbă cu răceală de la ea la Aaron şi înapoi, şi dădu din cap, atât de uşor încât era aproape ca şi cum

nu s-ar fi clintit. Pe urmă, într-un mod pe care nu şi-l putea explica întru totul, Jessica ştiu ce gândea el.

Şi ce simţea.

Ştia, dar nu-şi putea aduce *pe deplin* ideea în zona conştientă.

S-ar fi putut s-o doară ceva cam prea mult.

În timp de *Robor* plutea în golf, toată colonia se adună pe plajă. Cadmann îşi ridică gulerul hainei în jurul obrajilor. Frigul părea să fi devenit, cumva, mai pătrunzător, pe măsură ce rostogolea ceaţa dinspre largul oceanului, trecându-i prin haină, prin cămaşă şi prin piele. În jurul lui pârâiau staţiile radio. O duzină de carabine erau susţinute de braţe încrucişate.

Poate moartea e la bordul lui Robor? aproape că îi auzea gândind. Era întrebarea pe care şi-o punea *el însuşi.* Era teama care stătuse la pândă în fiecare zi, vreme de douăzeci de ani, la un pas în spatele iubirilor, al progreselor şi al acţiunilor lor. Iar acum venise să doarmă acasă.

Vuietul oceanului se rostogolea neîncetat, umplând văzduhul alături de păcăniturile staţiilor radio, şi nu mai exista nici un alt sunet. Pe urmă auziră motoarele Ţânţarilor torcând. Din ceaţă se contură *Robor,* aidoma unei uriaşe creaturi mitice, purtându-şi înfricoşătoarea şi îndrăgita povară. Buzele sale imense, roşii, străluceau în pâclă. Imediat ce fură aruncate parâmele, coloniştii se străduiră să le prindă, legându-le apoi de inelele de pe doc.

Era într-o dispoziţie sumbră, probabil cea mai rea de care avusese parte de când...

Cadmann, îţi aduci aminte de Ernst...?

Memoria lui nu voia să reia totul iarăşi. Şi iarăşi, şi iarăşi.

Cineva strigă cu o clipă înainte ca una dintre parâmele de amarare să-l plesnească peste obraz, aruncându-i capul pe spate. Mâinile i se avântară în sus, să pareze lovitura. Degetele i se încleştară de funia care atârna şi trase. Simţi durerea în mâini şi în umeri. Când Stevens şi Carlos se lăsară cu toată greutatea pe parâma lui, îşi duse o mână tremurătoare la obrazul drept. Îşi retrase degetele pline de sânge şi articulă câteva vorbe urâte.

Robor atinse solul. Uşa pentru pasarelă se deschise.

14.
PROCESUL

Eu, John Brown, sunt acum pe deplin sigur că toate crimele acestui pământ nu vor fi niciodată spălate cu altceva decât cu sânge.

JOHN BROWN, *Ultima declaraţie* (1859)

Nu avuseseră niciodată prea multă nevoie de un tribunal oficial. Cele mai multe probleme se rezolvau în biroul unui consilier. În cazurile cu adevărat grave, ca atunci când, cu ani în urmă, Harlan Masters încercase să-l biciuiască pe Carlos cu cravaşa, hotărârile se luau în camera de întrunire a consiliului de lângă sala adunării.

Nu era o încăpere de dimensiuni foarte mari. Şapte persoane din Prima Generaţie, patru bărbaţi şi trei femei, stăteau la o masă de sufragerie, având în spate o fereastră strălucitoare, astfel încât Jessicăi îi venea greu să le desluşească feţele. Totul fusese organizat într-un stil pompos, oficial, cu care nu era obişnuită. Ca într-un roman vechi, de pe Pământ.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

N-ar fi putut zice nici măcar cine o întrebase. Probabil tatăl ei. Nimeni nu dormise de aproape patruzeci şi opt de ore, aşa că toate vocile sunau la fel, insuportabil de obosite. Rapoarte judiciare, diagnosticarea utilajului de minerit, clarificarea computerizată a scenei morţii, depoziţiile luate de la fiecare discipol şi de la fiecare cercetaş... toate acestea îşi ceruseră plata.

— Da, răspunse ea. Contactul era întrerupt. Nu vreau să mint în privinţa asta. Ştiu că nu respectă regulile.

— Şi ce făceaţi în timpul întreruperii contactului?

— Nu văd ce legătură are asta cu moartea surorii mele.

Cadmann îşi ţinea degetele îndoite cu băgare de seamă şi se uita în susul şi în josul lambriurilor.

— Încercăm să aflăm cauza dezastrului. E posibil ca reacţia voastră întârziată să fi fost unul dintre factorii care şi-au adus contribuţia. Dacă unii dintre voi ar fi rămas pe loc, sau dacă s-ar fi aflat mai aproape, sau dacă aţi fi răspuns la apelurile radio...

— Ce insinuezi?

— E posibil să fi încercat să vă cheme pe liniile lor com! grăi Cadmann, ridicându-se pe jumătate. Era sora ta mai mică. Trebuia să ai grijă de ea!

— Tabăra era protejată, ce naiba!

— Da, făcu Cadmann, şi se aşeză la loc. Era, cu siguranţă. Te întreb din nou, ce făceaţi?

Dormeam, drogaţi, şi să fiu a naibii dac-o să ţi-o spun.

— Am dormit până târziu. Ceremonia de învestire a grendelilor cercetaşi durează până târziu, iar apoi urmează o orgie, vorbi cu glas sfidător. Nu era planificat să ne întoarcem devreme.

— Ai dreptate, bineînţeles. Dar e o ruşine. Mai mulţi ochi, mai multe puşti, poate aţi fi reuşit să faceţi ceva.

— Crezi că asta nu mă roade de când am văzut... ceea ce am văzut? Colonele, recunosc că sunt vinovată fiindcă am întrerupt comunicarea, o poznă copilărească, dar adevărul este că n-am fi putut ajunge acolo la timp ca să facem ceva sau ca să vedem ceva care să ne ofere un punct de plecare.

— Are dreptate, interveni Zack.

Tăcere. Undeva afară tuşi motorul unui tractor, prinzând viaţă.

— Îţi vine în gând altceva pe care ar trebui să-l aflăm? Mulţumesc. Asta e tot, deocamdată.

Jessica se uită sfidătoare de la unul la altul, apoi îşi coborî vocea.

— În încăperea asta nu e nimeni care să fi pierdut mai mult decât mine. Am iubit-o, fir-ar să fie. Ori de câte ori închid ochii îi văd chipul şi mă întreb: Ar fi trebuit să fac ceva anume? Am uitat să fac ceva? Am...

— Mulţumesc, Jessica, repetă Zack. Cred că asta e tot. Deocamdată.

Se holbă la Cadmann de parcă s-ar fi aşteptat să mai spună ceva. Altceva – orice. Le întoarse spatele şi părăsi încăperea.

Cadmann se strădui să se concentreze asupra prezentului. Era tot ce putea face ca să nu se gândească la clipa cumplită când pachetul înfăşurat în muşama fusese coborât din *Robor* şi el îl desfăcuse, cu grijă, cu delicateţe, ca şi cum o fiinţă umană ar mai fi putut vătăma ceea ce se afla înăuntru.

Unul dintre scheletele acelea fusese fiica lui mai mică. Iar celălalt, unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi.

Îl cunoştea pe Joe Sikes de, de când...? De o sută douăzeci de ani? Şi existase ceva care îi despărţise, dar recâştigaseră terenul pierdut...

— Asta e o investigaţie, nu un proces oficial, anunţă Zack, cu precauţie. Te avertizez că orice se spune aici poate fi folosit ca dovadă într-un proces, dacă actuala comisie de anchetă hotărăşte să înainteze o acuzaţie oficială. Înţelegi?

— Da, domnule.

— Numele.

— Aaron Tragon.

Avea în colţul buzelor umbra uşoară a unui zâmbet. Totul se înregistra, şi Cassandra nu avea cum să nu ştie cine era el, dar regulile cereau să-ţi rosteşti numele la începutul unei audieri oficiale.

— Aaron Tragon, ai fost conducătorul expediţiei copiilor.

— Nu, domnule, Justin a fost conducătorul. Eu am fost locţiitorul lui, rosti Aaron cu meticulozitate.

— Atunci de ce spun cercetaşii mai mici că tu ai fost şeful? întrebă Zack.

Tânărul clătină din cap.

— Probabil din cauză că nu dăm mare importanţă acestui lucru. Atât eu, cât şi Justin ştim ce avem de făcut şi nu ajungem niciodată la nici un conflict, de aceea presupun că puştii nu ştiu.

— Sau nu le pasă?

— Da, domnule, sau nu le pasă. Îmi cer scuze, dar nu e mare lucru.

— Bun, am înţeles. Dar ai fost locţiitor. Ai ştiut că au fost deconectate comcardurile?

— Da, domnule.

— Din ce motiv?

— E o tradiţie. Poate una prostească, dar... e Noaptea Învestiturii, o ceremonie a noastră, a secunzilor, şi...

— Şi n-aveţi nevoie să tragă cu urechea împuţiţii de primi? întrebă prompt Carlos.

Aaron încuviinţă din cap.

— Ceva de genul ăsta. Dar o formulăm altfel, nu folosim aceşti termeni.

— Prima Generaţie nu vă e pe plac?

Întrebarea venise de la Julia Chang Hortha, agronom, asistentă medicală, consilier şi preot al Asociaţiei Unitarian-

Universale, care, din tot ce aveau, se apropia cel mai mult de o biserică oficială.

— Da, uneori, doamnă. Nu e vorba atât de nativii tereştri, cât de toate regulile lor.

— Regulile sunt importante, vorbi automat Zack.

— Bineînţeles că sunt, pentru... începu Aaron, dar se întrerupse. Da, domnule, în multe împrejurări pot fi foarte importante.

— Dar nu pentru voi? întrebă cu precauţie Cadmann.

— Şi pentru noi, dar nu întotdeauna. Domnule colonel, după standardele tuturor civilizaţiilor pe care le-aţi avut pe Pământ, noi suntem majori. Cetăţeni cu drept de vot şi cu drepturi depline, având-ul inclusiv pe acela de a trăi după reguli cu care suntem de acord. Nu e aşa?

Toţi cei prezenţi ştiau ce nu rostise: „reguli create de oameni în deplinătatea facultăţilor mintale, nu de unii cu gheaţă în creieri."

— Ţi-ai prezentat punctul de vedere, spuse Zack. Dar fapt este că aţi acceptat aceste reguli înainte de a pleca pe continent. Nu e adevărat?

— Ba da, domnule. N-am avut de ales.

— Aţi consimţit sub constrângere? întrebă meticulos Carlos.

— Dacă preferaţi.

— Bine, Aaron. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

— Da, domnule. Am fost treziţi de un mesaj plin de panică de la ofiţerul de veghe, Edgar Sikes. Totul este înregistrat. Ne-a spus că la mină erau probleme. Era extrem de tulburat şi ţipa. Eu, Justin şi Jessica ne-am urcat în Ţânţari, după ce i-am comunicat lui Toshiro Tanaka unde plecam şi după ce i-am cerut să creeze un perimetru defensiv complet în jurul taberei, pentru protecţia copiilor.

— Da. Aici aţi procedat foarte bine, spuse Cadmann.

— Mulţumesc, domnule. Pe urmă am plecat la mină. Iarăşi a fost înregistrat totul. Când am sosit nu am văzut nici un animal mare şi nimic altceva care ar fi putut ataca tabăra. Linda Weyland şi Joe Sikes erau de nerecunoscut, fiind identificaţi numai după bijuterii. Câinii erau nişte simple schelete. Am ezitat să ne apropiem de locul respectiv, dar nu am avut încotro, fiindcă nu se vedea nici urmă de bebeluş. În cele din urmă, l-am găsit viu şi nevătămat. Jessica a luat copilul şi s-a încuiat în Ţânţar. După ce am ştiut-o în siguranţă am fotografiat locul şi

am recuperat scheletele omeneşti, dar nu şi pe ale animalelor. La sugestia dumneavoastră, m-am rezumat la cât mai puţine lucruri cu putinţă. Ne-am reîntors în tabăra copiilor. Pe urmă am contribuit la readucerea tuturor la bordul dirijabilului şi ne-am întors pe insulă.

— Ar fi fost posibil să faceţi ceva într-un alt mod? întrebă Cadmann.

— Nu, domnule. Când am ajuns la mină, era cu mult prea târziu pentru orice tratament medical. Nu numai că erau morţi, dar... se opri, îşi duse degetele la tâmple şi clătină din cap. Absolut nimic din ce puteam face n-ar fi fost de nici cel mai mic folos.

— Şi ceea ce i-a ucis nu lăsase nici o urmă? N-aţi găsit nici un indiciu, nimic? se interesă doctorul Hortha.

— Nici unul pe care să-l fi remarcat eu. Când ne-am apropiat, era...

— Da? se precipită Zack.

Tânărul lăsă ochii în jos, nu-l vedea pe guvernator.

— Mişcare. Praf galben purtat de o rafală de vânt. Domnule, nu sunt sigur că am văzut ceva, şi nu pot găsi asta în înregistrările făcute de satelit. Dacă a fost acolo, vântul l-a îndepărtat înainte de a ajunge noi în apropiere. Dar m-am uitat din nou după ce am găsit copilul şi înainte de a pleca. Praful era cel suflat de obicei în lungul trecătorii. E un loc prăfos, cu atât mai mult fiindcă am deviat pârâul. Sunt sigur că ştiţi toate astea.

Cadmann îşi ridică privirea din hârtiile sale.

— Mulţumesc. Aaron, ştim amândoi că, indiferent care ar fi lanţul oficial de comandă, tu eşti adevăratul lider al secunzilor.

— Dacă e aşa, atunci e neoficial, *domnule.*

Faţa îi era aproape lipsită de expresie, în voce nu se simţea nimic... dar undeva, în peştera în care trăia Aaron Tragon, ceva se foi şi se încolăci. Devenise mai prudent.

— Ştim şi că există un grup pe care îl numim Farsorii Veseli. Iar tu fie eşti şeful, fie ştii cine îl conduce şi cine face parte din acesta.

Ridică din umeri. Pe chipul lui nu se mai putea citi nimic.

— Şi ştim cu toţii că, în timpul călătoriilor pe continent, aveţi întruniri private. Unele îi implică pe copiii mai mici şi se numără printre ceremoniile de iniţiere. Altele nu. Nu am intervenit, pentru că e important să vă asumaţi cât mai multe responsa-

bilităţi cu putinţă în ceea ce priveşte colonia. Ştii, unii dintre noi înţeleg că sunteţi realmente cetăţeni.

— Da, domnule. Şi?

— Vreau să ştiu dacă... aţi desfăşurat o astfel de ceremonie în noaptea când a fost ucisă fiica mea.

— Da, domnule.

— Vă aflaţi mai departe de tabără decât aţi fost autorizaţi?

În colţul gurii lui Aaron zvâcni un muşchi.

— Da, domnule.

— Eraţi deconectaţi de la sistemul de comunicare radio?

— Cu excepţia mesajelor de urgenţă, da, domnule.

— Şi ne putem imagina că Linda era prea derutată, sau mult prea chinuită de durere ca să-şi reamintească procedura necesară pentru un mesaj de urgenţă.

Aaron căzu pe gânduri o clipă.

— Da, domnule, este posibil. Mă gândesc că e chiar foarte probabil.

Cadmann dădu din cap. Băiatul merita respectul lui. Se număra printre cei valoroşi.

— Şi eşti de acord că era datoria voastră să rămâneţi în zona de contact cu tabăra de bază, ceea ce n-aţi făcut? Şi să păstraţi legătura, ceea ce aţi preferat să nu faceţi?

— Da, domnule.

— Am o altă întrebare, îi întrerupse Zack.

Tânărul îl privi aproape ca pe un intrus.

— Da? Domnule?

— Pe durata acestui interval de timp în care aţi întrerupt comunicarea, aţi fost drogaţi?

Ochii lui Aaron se îngustară.

— Da, domnule, am fost.

— Iar drogurile nu se află pe lista noastră de... Zack se străduia să caute cuvântul potrivit.

— Domnule. Nu sunt pe lista psihedelicelor recomandate. Dar dacă ar fi fost bere sau marijuana, rezultatele ar fi fost exact aceleaşi. Am făcut o greşeală. Dar alegerea substanţelor psihoactive nu are nici o legătură cu asta.

— Nu sunt de acord. Începând cu descoperirea ţiparului, continuând cu descoperirea exploziilor din mină şi cu stilul în care am fost presaţi să întreprindem această operaţiune şi încheind cu comportamentul vostru de pe continent, întreaga

poveste a fost manipulată într-un mod stupid, iresponsabil, copilăresc şi criminal.

Aaron se întoarse din nou spre Cadmann.

— Domnule. Acţiunile noastre de pe continent au fost dezastruoase, ţinând cont de evoluţia lucrurilor. Am încălcat cu siguranţă o serie de reguli. Dar măsurile de precauţie normale au fost luate, cu excepţia păstrării legăturii radio şi a rămânerii într-o zonă apropiată. Declar în faţa voastră că indiferent ce i-a ucis pe Linda şi pe Joe ar fi ucis pe oricine altcineva s-ar fi aflat în preajmă. Şi, în orice caz, nu trebuia să ne aflăm acolo în noaptea sau în dimineaţa aceea. Da, am folosit plante-învăţătoare şi apoi ne-am conectat unii cu alţii...

Zack nu era impresionat.

— Vrei să spui că v-aţi drogat şi aţi făcut o orgie sexuală.

Aaron nu muşcă momeala.

— I-am dus mai întâi pe cei mici la culcare. L-am ales pe Toshiro Tanaka să rămână treaz şi să conducă tabăra. Şi, fiindcă tot ce vorbim aici se înregistrează, vreau să se menţioneze că aceşti copii erau responsabilitatea noastră şi că ne-am făcut datoria. Nici unul dintre ei n-a fost ucis sau rănit. Ei erau responsabilitatea noastră. Nu persoanele rămase sus, în mină, care s-ar fi aflat acolo chiar şi dacă noi, ceilalţi, nu am fi plecat pe continent.

— Aaron... făcu Julia.

— Da, doctore Hortha, ar trebui să mă calmez. Şi o s-o fac. Dar vreau să se consemneze acest lucru. Ne-am achitat de responsabilităţi. Cât despre ceea ce ni se întâmpla în momentul respectiv, aceasta ne priveşte pe noi, pe nativii stelari. Pe secunzi, dacă preferaţi acest termen. Dar suntem adulţi cu toţii şi natura ceremoniilor noastre nu vă priveşte pe voi, nativii tereştri.

— Eu aş zice că ne priveşte!

Înainte de această izbucnire, Manny Halperin păstrase tăcerea.

— A fost o ceremonie spirituală, domnule. Avem libertatea de a practica orice ne dorim...

— V-aţi drogat şi v-aţi întors creierii pe dos! răbufni bărbatul, din gură zburându-i picături de salivă. Ce naiba e atât de spiritual în asta?

— Trebuie să răspund la întrebare?

— Am aprecia, zise Zack.

Aaron tăcu o vreme. Când vorbi, toată intensitatea incredibilă a voinţei sale se concentră asupra lui Zack, ca flacăra unei lămpi de sudură.

— N-am *ales* eu să vin aici, spuse, cu vocea atât de moale şi de scăzută încât ceilalţi îşi încordară auzul să-i poată desluşi cuvintele. N-am cerut să nu fiu născut de o femeie. Voi ne-aţi adus aici şi ne-aţi oferit o lume plină de oportunităţi...

— Şi de pericole, şopti Cadmann.

— Da, încuviinţă el, zâmbind. De pericole. Ne-aţi adus aici, într-o situaţie pe care nu era posibil să o înţelegeţi, o situaţie într-adevăr foarte periculoasă. Şi mulţi dintre voi au murit. Aţi avut un tribunal şi atunci? V-aţi judecat unii pe alţii? V-aţi pus unul altuia întrebări despre modul în care vă rugaţi în nopţile acelea?

E-al dracului de sigur c-am făcut-o. Cadmann n-ar fi scos oricum nici o vorbă...

— Cum *îndrăzniţi* să ne întrebaţi pe noi?! tună Aaron. Cum naiba *îndrăzniţi?!* Nu suntem proprietatea voastră! Iar eu nu sunt copilul vostru. Al nici unuia dintre voi. Aţi avut al dracului de multă grijă să vă asiguraţi de asta, nu-i aşa? Nici unul dintre voi nu mi-a dat numele lui. Mi-aţi ales numele dintr-un registru. Singurul loc pe care l-aş putea numi căminul meu este casa aceluia dintre voi care s-a apropiat, pentru mine, cel mai mult de ceea ce trebuie să fie un tată, a bărbatului căruia i-am adunat oasele din trecătoarea aia! Credeţi că voi aţi pierdut ceva acolo? Şi eu am pierdut!

— Aaron, făcu Julia Hortha.

— Nu, doamnă. N-o să mă calmez. Nu şi de data asta! Ipocriţilor! Credeţi că trebuie să vă fim al dracului de recunoscători fiindcă ne-aţi hrănit, ne-aţi îmbrăcat şi ne-aţi fost profesori... ei bine, vă suntem recunoscători. Dar nu-mi spuneţi mie ce zeu să venerez, sau cum să-l venerez. Nu. E. Treaba. Minţilor. Voastre. Îngheţate.

Se aplecase, sprijinindu-şi de masă încheieturile degetelor ambelor mâini, şi se uita direct la Zack, ţintuindu-i ochii cu privirea.

Pe urmă se îndreptă.

— Dintre voi toţi, numai Cadmann e *om.* Ceilalţi vă puteţi duce dracului. Cadmann, mi-ai spus întotdeauna adevărul. Mi-ai vorbind întotdeauna din inimă, nu după o carte cu reguli îngheţate. Ce părere ai?

Toată lumea se întoarse spre colonel.

El se simţi mărunt. În cele din urmă răspunse.

— Am pierdut o fiică. Din motive încă obscure. Dar a fost un accident, o urmare a altuia dintre secretele oribile pe care nu ni le dezvăluie planeta asta. Nu vă pot învinui pe voi. Dar aţi fost de acord să respectăm o serie de proceduri. Şi v-aţi încălcat cuvântul. Suntem o comunitate, şi o comunitate are nevoie de reguli. Nu puteţi fugi de ele.

Aaron păru să audă ceva de dincolo de cuvinte şi abia dacă dădu din cap.

— Şi, în consecinţă?

— În consecinţă, răspunse Zack, continentul e un teritoriu interzis. Nici un om nu se va reîntoarce acolo. Vor fi construite sonde robotice care să afle ce trebuie aflat. Ne veţi ajuta să le proiectăm. Ne veţi ajuta să formulăm întrebările la care trebuie să răspundă.

Aaron păru să se înnegureze.

— L-am pierdut acolo pe unul dintre noi, guvernatorule. Avem dreptul la răzbunare.

— N-aveţi nici un drept! izbucni bărbatul. Nu înţelegi ce reprezentaţi?

— *Refuzăm* să reprezentăm *ceva!* Nu mai suntem fetuşii voştri criogenizaţi. Suntem fiinţe vii, cu propria noastră voinţă, cu propriile noastre necesităţi! Nu suntem copiii voştri congelaţi! *Suntem* viitorul acestei planete. Voi sunteţi *trecutul* ei.

— Nimeni n-o să se întoarcă acolo.

Tânărul îi privi cu înverşunare. Păru pe punctul de a rosti ceva. Apoi dădu scurt din cap.

— Atunci asta e tot?

— Da, spuse Zack.

Aaron Tragon se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

15.
VERDICTUL

Le spun că, dacă îşi vor face o ocupaţie din studiul matematicii, vor găsi în ea cel mai bun leac împotriva poftelor cărnii.

THOMAS MANN, *Muntele vrăjit*

În cea de a şaptea zi după întoarcerea lui *Robor,* norii erau cenuşii, cu pete portocalii acolo unde se prelingeau asupra lor razele lui Tau Ceti, venind de dedesubt. Un pterodon singuratic se rotea deasupra capetelor, îndreptându-se pieziş, cu jale, către turla acoperită de ceţuri a Marelui Munte Noroios. Aripile lui ascuţite fâlfâiau solemn.

Lumina zorilor nu apucase încă să transforme câmpurile fertile, drumurile şi clădirile de pe Camelot într-o comunitate. Continuau să fie o entitate adormită şi ar fi părut părăsite dacă n-ar fi existat cei patru sute de oameni adunaţi în cimitirul de dimensiuni reduse.

Coşciugele erau mici. Nu era nevoie de prea mult spaţiu pentru oase. Mary Ann ceruse ca fiica ei să fie incinerată. Cadmann îi explicase cu blândeţe că asta nici nu intra în discuţie: în viitor ar fi putut fi necesare analize suplimentare ale ţesuturilor.

Mai ceruse ca Linda să fie înmormântată sus, pe Faleză; dar toţi coloniştii voiau să ia parte la ceremonie. Se ajunsese la un compromis. Ritualul se desfăşura în cimitirul coloniei. Dar Joe şi Linda aveau să fie îngropaţi pe Faleză, unul alături de altul.

Sylvia îl ţinea în braţe pe Cadzie, care era neobişnuit de liniştit. Ultima săptămână fusese grea pentru el.

Cadmann îşi privi prietenii şi familia şi încercă să-şi păstreze vocea egală.

— Când am venit aici, am ştiut ce facem. Am încredinţat sămânţa şi copiii noştri, precum şi procrearea altor generaţii, unei lumi care nu mai cunoscuse atingerea vreunei fiinţe umane. Ştiam că vom avea parte de suferinţă, dar şi de bucurie.

Mary Ann i se agăţă de braţ, palidă, fragilă şi cutremurându-se pe dinăuntru.

— A existat bucurie aici, atât de departe de Pământ. A existat...

Se poticni. Cuvintele nu voiau să curgă.

— Bucuria muncii grele, alături de prieteni şi de familie. Bucuria descoperirilor, a unui nou pământ. Bucuria iubirii, a naşterii şi a maturizării. În viaţă există un preţ pentru orice, şi noi am crezut că îl plătiserăm.

I se împăienjeni vederea.

— Am fost destul de nesăbuiţi să credem că o generaţie poate plăti, deschizând calea pentru următoarea. Dumnezeu ne-a arătat că fiecare trebuie să plătească pentru propria sa trecere prin viaţă. Fiica mea nu mai este. Nu mai este nici bărbatul pe care îl iubea, prietenul şi camaradul nostru de douăzeci de ani.

Privi chipurile celor din mulţime. Îi cunoştea pe fiecare. Fusese de faţă la naşterea multora dintre ei. Aceea era lumea lor...

Nu era aşa?

— Copilul lor, nepotul meu, a fost salvat ca prin farmec. Avem obligaţia de a creşte acest copil...

Îl luă pe Cadzie din braţele Sylviei încet, cu blândeţe.

— ... în siguranţă. Acum ne aparţine tuturor. Trebuie...

Durerea clocotea mai iute şi tot mai iute, şi el nu părea în stare să o zăgăzuiască la timp.

— Trebuie să păstrăm lumea asta în siguranţă.

Îl strânse pe Cadzie la piept, simţi viaţa din ghemotocul acela. Simţi mirosul proaspăt al bebeluşului, auzi bătăile micii sale inimi şi ştiu cât de aproape, cât de cumplit de aproape de moarte fusese făptura micuţă pe care o iubea atât de mult. Pământul îi lovi pe neaşteptate genunchii. Cum se întâmplase? Sylvia i-l lua pe Cadzie din braţe. Fruntea lui Cadmann se izbi de sicriul Lindei şi toate lucrurile pe care nu le spusese niciodată, toate gândurile pe care nu avusese timp să le rostească se revărsară din el în clocot, îl pârjoliră cu dogoarea lor şi îi preschimbară toate frazele plănuite cu grijă într-un terci noroios de minciuni.

Pe urmă, după o vreme, Sylvia şi Justin îl ajutară să se ridice şi Zack zise cuvintele de încheiere, iar Cadmann se simţi cu mult deasupra lui însuşi, cu pterodonii, sus în nori, uitându-se la oamenii aceia mărunţei şi insignifianţi scurmând ţărâna Avalonului şi îngropându-şi morţii în pământul care avea să-i primească pe toţi, mult prea curând.

Micul birou al lui Aaron era plin de trupuri şi de vorbe şi încălzit de focul în care trosnea lemnul ghimpos. Chaka îşi apăsă palmele mari pe geamul ferestrei dinspre nord, simţindu-l vibrând sub izbiturile stropilor mari, răzleţi. Dincolo de plaja pustie, valurile se rostogoleau şi se spărgeau de parcă s-ar fi străduit să spele orice urmă a omului şi a cuvintelor lui de pe suprafaţa Avalonului.

O formă umană minusculă naviga cu o planşă de surf din lemn şi plastic pe creasta unui val negru. Un idiot. Probabil etalându-şi talentele în faţa *kaffee-klatsch,* grupul băutorilor de cafea, care nu-l invitase.

Chaka se întoarse, studiind pentru a mia oară locuinţa lui Aaron şi speculând asupra tuturor informaţiilor pe care le scotea la lumină în privinţa şefului de facto al nativilor stelari. Era mică, realmente – mai mică decât majoritatea celorlalte sălaşe din Surferi. Fără ornamente şi nicidecum bogat mobilată.

Însă se putea spune că sugera *precizie,* într-o asemenea măsură încât Chaka se simţea uşor stânjenit. Aaron o proiectase şi o construise el însuşi. Fiecare bucată de lemn prelucrată cu rigurozitate se îmbina perfect cu cea de alături. Canapelele făceau parte din pereţi, scaunele se potriveau cu mesele, ferestrele erau înclinate să creeze iluzia de mai mult spaţiu şi orientate astfel încât să capteze maximum de lumină naturală.

Dar ceva anume o făcea să semene... cu ce? Cu un uter? Bârlogul lui era cu adevărat o locuinţă de burlac, fără nici un spaţiu pentru un colocatar, indiferent cât de des sau cu câtă intensitate îşi distra oaspeţii rămaşi peste noapte.

Ştia, de exemplu, că în patul îngust al lui Aaron nu dormise nici o femeie. Era prea îngust ca să faci dragoste – această activitate atât de intimă se desfăşura, invariabil, pe divanul din camera de zi. Sau pe podea, sau la duş, sau într-un hamac. Dacă nu era un atlet sexual, atunci nu era nimic. Patul era aproape prea îngust şi ca să dormi. Chiar dacă nu conştientiza, Aaron practica o disciplină spartană.

O bucătărie sufragerie unde mânca, o cameră de zi pentru prieteni, un birou minuscul pentru conspiraţii, o bibliotecă pentru studiu, o sală de sport pentru tortura fizică şi un dormitor pentru somn, toate îmbinându-se ca piesele unui joc de puzzle în probabil două treimi din spaţiul unei locuinţe medii. Bizar.

Katya făcea cafea pe masa întinsă de-a lungul unui perete, folosind un samovar complicat pe care îl pusese în funcţiune ca să aibă o rezervă constantă de apă caldă. Părea să nu acorde conversaţiei decât jumătate din atenţia ei. Îşi folosea probabil restul minţii ca să evalueze dinamica relaţiei dintre Jessica şi Aaron. Jessica stătea în picioare, alături de scaunul celui din urmă, mângâindu-i alene părul. Katya nu era direct interesată de Aaron – orice idiot îşi putea da seama că era îndrăgostită de Justin. Însă o alianţă Tragon-Weyland ar fi influenţat istoria Avalonului pe durata următoarelor trei secole.

Monitorul de lângă fotoliul uriaş al lui Aaron părea gol la prima vedere, şi Chaka îşi acordă un moment în care să-l studieze. Un cafeniu palid, cu o textură fină... un scris estompat, cu înflorituri... şi apoi reuşi dintr-odată să focalizeze imaginea.

Era Stepa Scribului, regiunea din extremitatea nordică a continentului, care nu fusese văzută niciodată altfel decât prin intermediul camerelor de luat vederi de la bordul navei *Geographic.* Plată, lipsită de trăsături distincte, un pampas fără de sfârşit, cu un singur râu şi câteva pâraie. Chaka privi punctele-cursor conturând traiectorii cu mişcări din ce în ce mai iuţi. Desenau curbe palide, graţioase, care se încrucişau rareori unele cu altele, de parcă o creatură imensă ar fi încercat să scrie mesaje pentru *Geographic.* Îşi drese glasul şi se adresă ecranului computerului:

— Edgar, eşti conectat?

Se uita la creştetul capului lui Edgar. Acesta îşi ridică ochii, apoi îi lăsă din nou în jos.

— Da.

Degetele lui Trish Chance strânseră antebraţul lui Chaka, şi ea îl făcu să se răsucească în loc, sărutându-l cu pasiune. Edgar îşi ridică din nou privirea, luptându-se cu un zâmbet.

— Sunt aici, ascult. Salut, Chaka. Salut, Trish. Hai că-i suficient.

— Salut, Edgar, susură dulce Trish.

— Edgar, e oficial, spuse Aaron şi deveni dintr-odată clar că li se adresa tuturor. Nici o expediţie pe continent. Nici măcar pentru iniţierea cercetaşilor. Nimic înainte de a înţelege ei ce s-a întâmplat.

— Asta e un citat? întrebă Chaka.

— Un rezumat. Făcut cu acurateţe.

— *Nu* vor înţelege până nu aflăm ce s-a petrecut, zise Chaka. Şi *nu* vom afla până când nu *vom sta* o vreme acolo.

— Chaka, ce crezi că s-a întâmplat? îl întrebă Katya.

— O ciudăţenie avaloniană, făcu el, ridicând din umeri. Un mister de tip crima-din-camera-încuiată. N-am nici o idee. Nici tata n-are.

Văzu expresia de pe chipul lui Aaron schimbându-se, îi întâlni privirea. *Tata.*

— *Tatăl* tău, spuse Aaron, are probabil gheaţă în creier, ca toţi ceilalţi primi. Nu a ajuns mai aproape de răspuns decât oricine altcineva. *Ei* nu vor afla răspunsul niciodată. Ceva ne-a ucis prietenii. Nu ne vor lăsa să plecăm înainte de a afla, şi nu putem afla dacă nu plecăm. E o dilemă desăvârşită.

— Eu n-aş merge chiar atât de departe, zise Chaka.

— Oh? De ce nu?

Celălalt sorbi din cafea.

— Şpilul e că într-o zi *ne vom întoarce.* Decretul ăsta n-o să ţină o veşnicie.

— Sigur, într-o bună zi vom fi mai mulţi decât ei, sublinie Trish.

— Nu vreau s-aştept atât de mult, interveni Jessica.

Stătea în picioare lângă micul bar unde Katya fierbea apa. În poziţia şi în vocea ei era o energie convulsivă.

— Ceva a ucis-o pe Linda. Pe Linda şi pe Joe, dar nu şi pe copil. Cum poţi *dormi* când nu ştii ce-a fost? Spui *ciudăţenie avaloniană* vorbind despre ceva care aproape ne-a şters de pe suprafaţa acestei planete! Eu vreau să ştiu ce mi-a ucis sora!

— Tatăl tău e cel care nu ne lasă să aflăm, zise Aaron.

— Loialitate, rosti ea, dând din cap. Tata pune mare preţ pe loialitate. E gata să-l înfrunte pe Zack la fiecare pas, dar, o decizie odată luată...

— Loialitate faţă de rege, făcu Aaron, frizând sarcasmul prin simpla indiferenţă a expresiei. O virtute esenţială pentru un războinic.

— Chaka Zulu e de acord, spuse Chaka, fără nici o umbră de ironie. Curajul. Supunerea faţă de rege, apărarea celor slabi. Reguli universale.

Începuse să gândească raportându-se la sondele robotizate. Din sistemul solar al Pământului se făcuseră astfel de explorări cu mult înainte de a pune primii oameni piciorul pe Marte. Gândaci inteligenţi minusculi, cu o mulţime de roţi, se târâseră

pe suprafaţa planetei şi a sateliţilor săi. Cassandra trebuia să deţină proiecte standardizate...

— Ei bine, nu suntem legaţi prin obedienţă, zise Aaron. Nici de Zack, nici de colonelul Weyland, nici de consiliu, nici de toţi nativii tereştri dependenţi de gheaţă.

— Gheaţă, gheaţă, gheaţă, explodă Chaka. De ce e întotdeauna vorba de gheaţă când nativii tereştri nu fac ceea ce vrem noi?

Aaron avu nevoie de o clipă ca să-şi formuleze răspunsul, şi Toshiro profită.

— Primii nu greşesc întotdeauna. Jessica are o cicatrice de arătat, iar Mack nu-mai-ştiu-cum a murit...

— Mack Reinecke, spuse Chaka. Era tot un copil din eprubetă, cu puţin mai mic decât Justin. Cei mai mulţi dintre voi nu erau destul de mari să fi fost de faţă...

Aaron asculta în tăcere. Povestea avea să fie istorisită, indiferent ce-ar fi făcut el.

— Patru dintre primi ne-au dus într-o excursie cu cortul, începu Toshiro. Zack Moskowitz avea nevoie de mişcare. Zack şi Rachel, Hendrick Sills, Carolyn McAndrews. Voiau cafea. I-au luat pe opt dintre noi, copiii mai mari, pe toţi cei care erau destul de mari ca să-şi poată căra rucsacul. Eu aveam unsprezece ani. În plus, Trish a obosit şi Hendrick a fost nevoit să-i lege rucsacul de al lui. Ca urmare, a devenit cam ursuz. Aşa că am făcut popas peste noapte, iar în dimineaţa următoare primii ne-au dus să culegem cafea. Ne-am plictisit, aşa că munca a rămas în seama lor, iar noi am plecat să explorăm. O oră mai târziu, ne uitam la un cuib de pterodon. Era mai jos de noi, pe nişte stânci zimţate. Am privit până când ni s-a făcut foame, aşa că ne-am întors pentru masa de prânz. Trish i-a povestit lui Zack. El ne-a spus să nu ne apropiem de nici un cuib de pterodon, iar Hendrick l-a susţinut. Aaron, tu l-ai întrebat pe Zack ce credea că s-ar fi putut întâmpla. Nu ştia. Nici Hendrick nu ştia. Am plecat din nou. Mack Reinecke ne-a condus pe un drum ocolit, până într-un loc de unde am putut coborî în cuib. Mack era în cuib...

— Şi eu eram, interveni Aaron. Şi patru ouă, mult mai mari decât cele de găină, şi pieloase. Am luat unul.

— Da, aşa ai făcut, confirmă Toshiro. Şi unul dintre pterodonii adulţi s-a întors. Ne-am îndepărtat cu toţii, căţărându-ne în patru labe, cât de repede am putut. O altă pasăre mare ne-a prins când urcam pe stânci. Aceea a izbit-o pe Jessica, lăsându-i o tăietură

de-a curmezişul capului şi al gâtului. Aaron s-a luptat cu pterodonii aruncând pietre până când noi, ceilalţi, am fugit cu toţii. Ca să se dea de urma lui Mack a fost nevoie de un Ţânţar. Era parţial devorat. Pterodonii îl trântiseră de pe stânci.

— Aşa e, Toshiro, zise Aaron. Aici ai dreptate. Zack şi Hendrick ne-au dat acelaşi sfat pe care li-l dăm noi acum grendelilor discipoli. Ne-am purtat ca şi cum am fi avut gheaţă în creier. Eram copii.

— Aşadar, ce facem? întrebă Katya, cu voce scăzută.

— Ne întoarcem.

Secunzii se uitară unii la alţii. Nimeni nu spuse nimic înainte de a se auzi întrebarea lui Chaka.

— Cum?

Aaron ridică din umeri.

— Odată ce hotărâm *ce* avem de făcut, *cum* ne descurcăm devine un simplu detaliu tactic şi logistic. Suntem cu toţii de acord să mergem?

Se auzi un cor de încuviinţări, din care lipsea vocea lui Chaka. Aaron remarcă. Ridică interogativ din sprâncene.

— Avem o problemă?

— Poate, răspunse Chaka. Edgar îşi face griji din cauza vremii.

Pe ecran, acesta îşi concentră brusc atenţia asupra lor.

— Nu există nici un dubiu, soarele devine mai fierbinte, şi formele de viaţă locale…

— Vai, chicoti Trish. Cât ne-a mai rămas? Adică, dacă ăsta e *sfârşitul,* atunci să facem o petrecere monstruoasă…

— N-o să ne incinereze, ripostă indignat Edgar. Ai preferinţe apocaliptice.

— Oh, se bosumflă ea. Îmi cer scuze.

Pe naiba, se gândi Chaka. *Trish face un joc, îmi dau seama.*

— E o variaţie firească, continuă Edgar. Tau Ceti are un ciclu de cincizeci de ani. Ne apropiem de valoarea maximă. Mai multă energie înseamnă vreme clar mai schimbătoare. Vânturi mai puternice. Starea vremii e mai puţin previzibilă… să spunem că se poate prognoza numai pentru următoarele două zile, în loc de patru. I-am cerut Cassandrei să marcheze zonele de pe continent unde e posibil să se formeze tornade.

Chipul lui fu înlocuit de o hartă preţ de un moment prelung. Apoi reapăru. Stepa Scribului era colorată într-un roşu ofensiv.

— Aici, pe Camelot, am putea avea uragane şi taifunuri de-a lungul coastelor de nord şi de vest. Şi sistemul ecologic pare să se înfierbânte, dar despre asta trebuie să-i întrebaţi pe cei doi Chaka.

— Joe sălbatici din jurul Fortăreţei au dispărut, vorbi Chaka. Cei domesticiţi îşi rupeau ghearele încercând să-şi sape vizuini. Asta a înnebunit-o pe Mary Ann Weyland, şi a sfârşit prin a le da drumul. S-au ascuns în vizuini şi îşi petrec vara acolo, toropiţi. În mare avem ţipari...

— Ţipari? făcu Jessica.

— Au apărut mai mult de treizeci de când cu Mama cea Mare. Ţipari în aproape toate apele curgătoare de pe Camelot. Tata crede că totul a fost declanşat de ciclul soarelui. Mai multe raze ultraviolete şi încep să-şi depună icrele. Probabil provoacă şi alte reacţii biologice, dar pe insula asta nu sunt suficient de multe forme de viaţă ca să ne putem da seama.

— Dar pe continent nu sunt o mulţime? întrebă Aaron. Interesant. Mai bine ne-am asigura că şi Edgar urmăreşte discuţia asta. Edgar?

— Da. Starea vremii va începe să ridice probleme serioase peste vreo patru luni. Tornade care ar putea transforma dirijabilul în beteală înainte de a apuca să spui *fir-ar a dracului.* Vom fi nevoiţi să-l lăsăm pe *Robor* într-un hangar sigur pe toată durata verii, dar gândiţi-vă că s-ar putea întâmpla lucruri şi mai rele. Să ţinem continentul sub observaţie de pe orbită, să trimitem câteva sonde, să-i lăsăm pe primi să se liniştească timp de un an. Putem formula atât de multe întrebări semnificative încât vor fi deja înnebuniţi când se linişteşte vremea.

Chaka se aştepta să-l audă pe Aaron desfiinţându-l pe Edgar. Fu surprins când cel dintâi zise, cu voce prietenoasă:

— Să stăm liniştiţi nu e tocmai pe gustul meu, dar e cu siguranţă o opţiune implicită acceptabilă. Tu şi Chaka aţi putea pune la punct nişte sonde specializate, pentru cele mai interesante forme de viaţă de pe continent? Chaka, avem dreptul ăsta, şi o să-l stârnim atât de tare pe *tatăl tău* încât o să facă spume la gură.

— La naiba, da, încuviinţă acesta.

— Te poţi ocupa de asta. Poate stai puţin de vorbă cu Edgar din dormitor.

Cel din urmă tuşi, părând aproape stânjenit.

— Să nu fie o discuţie prea lungă. Am o întâlnire cu Toshiro.

Chaka se aşteptă la o replică dezaprobatoare şi fu din nou surprins când Aaron dădu înţelegător din cap.

— N-o să dureze decât un minut. Noi, ceilalţi, putem pune la punct un mod de a ne reîntoarce pe continent. O să ţi-l prezentăm mai târziu, să-ţi spui părerea şi să-l cizelăm.

Edgar dispăru de pe ecran. Chaka intră în dormitor şi închise uşa. În încăpere se lăsă o linişte aproape deplină până când pe monitor reapăru Stepa Scribului.

— Edgar ar putea reprezenta o problemă, spuse Katya.

— Avantaj, făcu absent Aaron. Tainele vieţii transformă pietrele de care te împiedici în pietre de pavaj.

— Şi cum o să faci asta?

Zâmbetul lui era pur şi simplu diabolic. În loc să răspundă, îşi duse degetele la tâmple şi se uită la Trish îngustându-şi ochii.

— Cred că ai lucruri de făcut şi oameni de vizitat.

Ea îşi înhăţă geanta de gimnastică dintr-un colţ.

— Şi locuri unde trebuie s-ajung. Am plecat.

— Oh, şi *o să fii* adorabil de stângace, nu-i aşa?

Ea făcu un pas spre uşă, se împiedică şi abia reuşi să nu cadă. Afişă cea mai reuşită expresie biata-de-mine de care era în stare.

— Pur şi simplu nu ştiu ce nu e în *ordine* cu mine astăzi, zise, şi ieşi.

Jessica se aplecă, uitându-se cu atenţie în ochii lui Aaron.

— Şi ce pui la cale?

— *Ţi-aş putea* răspunde, făcu el, vesel, dar apoi ar trebui să te ucid.

— *Tsuruashi-dashi,* se răsti Toshiro.

Mintea lui Edgar se roti în trombă. Străbătea împleticindu-se zona crepusculară dintre oboseală şi epuizarea deplină. I se părea că mărşăluise înainte şi înapoi pe podeaua de cauciuc dur a sălii de gimnastică vreme de ore întregi, dar era imposibil să se fi scurs mai mult de cincizeci de minute.

Picioarele îi erau saci cu nisip ud. Fierbinţeala din piept ameninţa să-l mistuie. Toshito stătea în faţa lui într-un costum alb, ca o pijama, pe care îl numea *gi,* cu o eşarfă neagră înnodată în jurul mijlocului.

Edgar îşi concentra gândurile asupra acelei centuri. Tatăl lui dobândise una pe Pământ. Toshiro o câştigase pe a sa reuşind să corespundă modelului kinestezic al unui expert trei *dan* în

karate, stocat în memoria Cassandrei. Joe Sikes încercase să-i trezească interesul faţă de mişcările precise, de posturile complexe şi provocatoare, de loviturile înfiorătoare, cu mâna şi cu piciorul, specifice stilului *Kyukushin.* El nu descoperise altceva decât propria sa vulnerabilitate terifiantă. Şansele de a ucide pe cineva cu o lovitură frontală de picior *mae-geri* erau egale cu acelea de a-i face o operaţie chirurgicală unui prieten.

Şi acum Joe murise. Poate penitenţa aceea era un mod de a păstra în viaţă o mică parte din tatăl lui.

Edgar stătea în *Tsuruashi-dashi,* postura cocorului, legănându-se pe piciorul stâng, cu laba piciorului drept îndoită în sus, către coapsă, cu braţele întinse pentru menţinerea echilibrului. Pulpa îi era chinuită de crampe şi, în căutarea unei poziţii stabile, degetele piciorului se înfigeau în rogojină cu atâta putere încât simţea că unghiile erau gata să i se rupă.

Toshiro nu mai era acum un amator de distracţii pus pe râs. Nu era chitaristul talentat, nici surferul avid, nici amantul delicat. Când îmbrăca uniforma aceea albă, ieşea la iveală altcineva. Poate era posedat de un samurai din secolul al şaisprezecelea. Sau de Thomas de Torquemada. De unul dintre tipii ăştia ridicoli.

În ochii lui nu se zărea nici o umbră de veselie, dar într-un târziu remarcă suferinţa lui Edgar. Îşi îmblânzi vocea pentru o întrebare:

— Simţi asemănarea dintre poziţia asta şi postura arborelui din yoga?

Celuilalt îi tremura tot trupul. De ce era atât de-al naibii de dificil? Când te uitai la Bruce Lee, totul părea *uşor.* Se îneca într-o mare de acid lactic.

— Trebuie, ăă... trebuie să stau într-un picior?

— Ăsta e răspunsul evident. Caută în profunzime.

Încăperea se învârtea. Nemernicul nu intenţiona să-i îngăduie să pună piciorul jos înainte de a răspunde! Avea să cadă, să-şi spargă capul, şi creierul avea să i rostogolească pe rogojină. Poate asta îl va satisface pe Şogunul Suferinţei. Edgar aproape că zâmbi în sinea lui, apreciind cum sună. O clipă. Găsi răspunsul pe neaşteptate.

— Echilibrul, rosti pe nerăsuflate. Trebuie să mă concentrez asupra aceluiaşi loc din corpul meu, ştii, asupra buricului.

— Chiar sub buric, cu şapte centimetri mai jos. În centrul de greutate. *Ham,* în limba japoneză. În sancscrită, *manipura.* Bun, lasă piciorul jos, *încet.*

Edgar fu cât pe ce să cadă şi aproape că nu auzi aplauzele discrete din partea laterală a sălii. Se întoarse şi o văzu pe Trish. Era îmbrăcată într-un costum mulat de dans, de culoarea pielii bronzate, care îi scotea în evidenţă curbele şi unghiurile trupului magnific mai mult decât ar fi făcut-o simpla nuditate. Ce căuta acolo? Venise să-l vadă făcându-se de râs? Ajunsese abia la a zecea lecţie. Nu era corect!

Toshiro păru să-i citească gândurile.

— Trish a întrebat dacă ni se poate alătura astăzi. E la a patra lecţie. Are probleme cu posturile.

Probleme? Trish? Greu de crezut.

Ea îi zâmbi. Edgar nu era sigur, dar i se întâmpla probabil pentru prima oară să-i vadă zâmbetul de la o distanţă atât de mică. Chiar şi când se încrunta era extraordinar de frumoasă. Dar surâsul ei era ceva atât de dulce, de dezarmant de feminin.

— Te deranjează?

— Păi, ah...

— M-am gândit că e o idee bună să vadă un elev mai bun decât ea, dar nu atât de bun încât s-o descurajeze, spuse Toshiro, cu voce scăzută.

Eu sunt mai bun decât ea? La ceva care ţine de partea fizică?

Oboseala îi zbură cu desăvârşire, brusc şi de-a dreptul spectaculos, purtată de aripile testosteronului. Se simţi cu doi centimetri mai înalt, iar muşchii lui – fleşcăiţi şi înfăşuraţi în grăsime – deveniră dintr-odată benzi de oţel. În fine, benzi de cauciuc. Dar benzi în orice caz.

Trish stătea lângă el. Mai înaltă cu vreo doi centimetri şi irezistibil de feminină, cu toţi muşchii acum expuşi clar vederii.

— Azi o să-nveţi să le împărtăşeşti altora ceea ce ştii, zise Toshiro. O laşi să intre în postură, apoi faci corecţiile.

— Vrei? întrebă ea.

N-avea nici un strop de batjocură în glas, dar unei părţi din el nu-i venea pur şi simplu să creadă.

— *Zenkutsu-dachi!* făcu Toshiro.

Trish îşi îndoi genunchiul piciorului din faţă şi se aplecă înainte, întinzându-şi piciorul din spate. Se clătina foarte tare.

— Oh, zise Edgar, şi mintea lui intră ca prin farmec în modul analitic. Văd care e problema. Ai genunchiul înclinat în afara degetelor piciorului. Şi ai şoldurile răsucite greşit, vezi...?

Toshiro dădu aprobator din cap.

Jetul duşului lovea spatele lui Edgar ca o ploaie de ace, scurgându-i-se de pe trup odată cu sudoarea şi praful. Se simţea *extraordinar.* Era probabil prima oară când se simţea *bine* după antrenament. Până atunci, şedinţele de karate avuseseră mai ales rolul de a-i diminua sentimentul de vinovăţie.

Cu cea de a doua parte a lecţiei dedicate instruirii lui Trish, cu ochii ei mari, căprui, limpezi, blânzi şi recunoscători urmărindu-i fiecare mişcare, se detaşase realmente de toate îndoielile şi se descurcase bine! Poate că loviturile lui de pumn şi de picior nu erau ca ale lui Toshiro – atât de iuţi încât nu le puteai urmări şi nemilos de precise –, dar cel puţin erau *corecte.* Iar ceea ce văzuse fusese pe placul lui Trish. Putea susţine aşa ceva. Un karateka ştie lucrurile astea.

— Toshiro? făcu el, visător, săpunindu-şi părţile laterale ale trupului durduliu.

Celălalt se clătea. Avea muşchi netezi, un corp ca de înotător. Tare, cu părţile plate rotunjite de un strat subţire de grăsime. Preţ de o clipă uluitoare, Edgar îşi dădu seama că şi *el* ar putea avea un asemenea trup.

Oho!

— Da, Edgar?

— M-am descurcat într-adevăr bine astăzi, nu-i aşa?

— Te-ai descurcat excelent, răspunse Toshiro, zâmbind. Cred că Trish ar fi de acord. Nu crezi?

Edgar îşi simţi obrajii dogorind mai tare decât apa care îi lovea. Se gândi din nou la fată şi înţelese că era de preferat să schimbe subiectul înainte ca reacţia trupului lui să sară în ochi.

— Ai învăţat karate uitându-te la înregistrări, nu-i aşa?

— Tatăl tău m-a ajutat – le deprinsese cu multă vreme în urmă. Dar am învăţat cea mai mare parte din filme, spuse, cu o expresie oarecum visătoare şi distantă. O parte a fost dificilă, dar ştiam să-mi ţin echilibrul de la surf. Posturi în care stai până când picioarele îţi obosesc atât de tare încât singura modalitate de a-ţi păstra poziţia verticală e să le faci corect. Pe urmă experimentezi, adică există termografii şi electromiografii ale maeştrilor karateka din trecut, aşa că-ţi poţi da destul de bine

seama ce se petrecea sub costumele lor, dar, în final, trebuie să faci pur şi simplu presupuneri.

— Cred că te-ai descurcat foarte bine.

— Aş vrea să existe înregistrări ale Marelui Maestru, Mas Oyama, din perioada lui de glorie. Putea ucide tauri cu mâinile goale.

— Nu mai spune.

Mintea i-o luă razna. Edgar Sikes, omorâtorul de tauri. Stăpânul omenirii.

Toshiro îşi închise duşul şi începu să se şteargă cu mişcări energice.

Edgar îi urmă exemplul.

— Ştii, eşti într-adevăr inteligent.

Celălalt ridică din umeri.

— Tu eşti vrăjitorul computerelor.

— Dar nu mi-am dat niciodată seama de câtă inteligenţă e nevoie ca să înveţi să-ţi foloseşti trupul. Vorbesc despre yoga, despre surf, despre karate... e o inteligenţă fizică, dar e inteligenţă. Tu trebuie să fii tot atât de inteligent ca Aaron. După cum Trish e puternică la fel ca el.

Toshiro îl privi, cu energia din ochii lui negri ţinută în frâu de o oarecare rezervă.

— Şi?

— Şi atunci de ce îl urmaţi amândoi? El e cel care ia hotărârile, nu?

Toshiro tăcu o clipă, şi Edgar avu impresia că îi văzuse muşchii maxilarelor încleştându-se. După care prietenul şi profesorul lui se destinse.

— Cred că semăn oarecum cu Justin. Nici unul dintre noi nu vrea să fie lider. Justin e de părere că *nimeni* nu trebuie să fie. Eu sunt realist, dar n-o să fiu şef. Mie daţi-mi nisipul şi soarele. Şi timp să studiez tot ce făceau pe vremuri samuraii. *Ha!*

Piciorul lui stâng se repezi spre falca lui Edgar. *N-a făcut-o cu toată viteza...* gândea acesta din urmă când îşi dădu seama că parase lovitura, din reflex, cu mâna dreaptă.

Toshiro zâmbi.

— Unii trebuie să fie elevi. Altminteri n-ar mai exista profesori. Cine şi-ar dori să trăiască într-o asemenea lume?

16.
TREI SEDUCŢII

Revoltele pot fi împiedicate (dacă timpul o îngăduie)
prin înlăturarea cauzei
care le provoacă.

FRANCIS BACON, *Eseuri*

Se scurseră mai multe săptămâni şi în colonie se întoarse aparenţa normalităţii. Nativii stelari îşi petreceau majoritatea timpului clocindu-şi planurile la Surferi şi evitau orice interacţiune cu nativii tereştri. Justin stătea la Faleză. Când se întorcea acasă de la Surferi, Jessica stătea rareori de vorbă cu părinţii ei, deşi Cadmann se străduia să se apropie de ea.

Pe urmă, într-o bună zi, când sateliţii coordonaţi de *Geographic* îi avertizară că dinspre continent veneau nori de furtună, Jessica îşi sună tatăl ca să-l întrebe dacă era bine-venită la cină.

În timpul convorbirii nu pomeni nimeni nimic despre partea neplăcută a lucrurilor. Adevărul era că proclamaţia lui Zack stârnise puţine proteste publice. Iar acest fapt în sine ar fi trebuit să fie un avertisment.

Ruth Moskowitz potrivi harnaşamentul camelului astfel încât să fie mai elastic în dreptul umerilor. Numele animalului era Tarzan. Toţi cei şase, cameli îmblânziţi erau masculi. Femelele erau prea mari şi prea nervoase ca să poată fi domesticite şi nu reuşiseră să captureze decât una singură înainte de încetarea expediţiilor în pădurile din nordul Trecătorii Lemn Uscat.

Camelii masculi erau de talia unui cal şi aveau graţia exagerată a insectelor numite călugăriţe. Erau inteligenţi şi iuţi, cu un excelent instinct de turmă. Numai trei erau într-adevăr *îmblânziţi,* dar unele dovezi arătau că Tarzan şi ceilalţi doi puteau fi primii din câteva mii. Existau câteva motive deosebite pentru care camelii domesticiţi puteau fi animale de călărie excelente pentru vânătoare.

Ruth nu văzuse niciodată un cangur în carne şi oase, deşi cei doi Chaka se gândeau să obţină unul apelând la banca de ovule fecundate, dar Tarzan o ducea cu gândul la cei din filmele

stocate de Cassandra. Semăna cu un cangur cu antene acoperite de pene şi picioare din faţă puternice. Era cafeniu, cu o uşoară tentă verzuie, dar spatele lui îşi schimba culoarea chiar în clipa aceea, să se asorteze cu echipamentul ei de dril albastru.

Tarzan se legănă pe picioarele sale puternice din spate şi se întinse iritat, încercând s-o muşte. Ea smuci de hăţuri cu îndemânarea unui expert şi îl îmboldi lovindu-l cu călcâiele în coaste. Animalul fluieră exasperat şi galopă în jurul ţarcului pentru a cincizecea oară în ziua aceea.

Îl făcu să şerpuiască printre stâlpi plasaţi la distanţe meticulos calculate, să se răsucească, să sară mai întâi peste un obstacol scund, apoi peste un altul, înalt de un metru. Acum mergeau prin iarbă înaltă, aurie, şi blana lui începea să capete aceeaşi culoare.

Camelii săreau într-un mod ciudat. Loveau pământul, se îndesau în jos, păreau să încremenească pentru o clipă, apoi se săltau din postura aceea ghemuită şi se avântau în aer de parcă ar fi sărit din poziţie verticală. Picioarele lor din spate erau atât de puternice încât asolizau fără nici un şoc, Ruth îl iubea pe Tarzan şi îi plăcea să-l antreneze.

Ea şi camelul intrau acum în ritm, alergând cu viteză din ce în ce mai mare în jurul perimetrului de patru sute de metri, însufleţindu-se cu repeziciune şi ghemuindu-se când şi când în centrul ţarcului, în strădania de a executa slalomul şi săriturile.

Era atât de captivată de îndeletnicirea ei încât la început nu remarcă sunetul plat şi uniform al unor aplauze. Îmbujorată şi transpirată, se răsuci în şa şi dădu cu ochii de Aaron Tragon, pe un cal cenuşiu, chiar de partea cealaltă a porţii.

— Bravo, spuse el, bătând din palme.

Ruth zâmbi, timidă, şi se îndreptă spre el mânându-l pe Tarzan la trap. Tânărul călărea o iapă, un animal mic şi robust, pe nume Zodiac, adesea în toane rele. Îşi scutură capul pestriţ şi se uită suspicioasă la Tarzan. Între cai şi cameli exista, în cel mai bun caz, un armistiţiu stânjenitor.

— Aţi făcut într-adevăr progrese, adăugă.

Părul lui auriu era legat la spate într-o coadă de cal şi purta o cămaşă largă, în stilul piraţilor, tăiată aproape deasupra buricului, peste care se încrucişau curele de piele. Avea buzele uşor întredeschise într-un zâmbet indolent.

— Ce te-aduce aici? întrebă Ruth. Credeam că eşti plecat la Surferi.

— Omul nu trăieşte numai cu valuri, zise el râzând.

— Şi ce te aduce încoace?

Aaron o privi vreo treizeci de secunde în tăcere şi ea simţi cum începeau să-i ardă obrajii. Se văzu nevoită să se uite în altă parte.

— Ca să-ţi spun adevărul, voiam să te invit la un picnic.

Ea îşi înălţă brusc capul. Simţea un nod în gât.

— Pe mine?

— Sigur. Săptămâna trecută am avut parte de o pradă bogată, şi am afumat-o. Azi-noapte am făcut pâine proaspătă şi am sandviciuri pentru o armată întreagă. Iar tu pari destul de flămândă să mănânci cât o divizie.

Fata îşi simţi inima bătând tot mai tare şi un gând cumplit, nebunesc, îi zise că probabil visa. Avea senzaţia că se prăbuşeşte într-o fântână adâncă şi făcu un mare efort de voinţă ca să revină brusc la suprafaţă.

— Ei? o întrebă Aaron.

Întrebarea ascundea o întreagă lume de insinuări. Ochii îi licăreau.

— Îţi spun eu cum facem. Ne luăm la întrecere până în crâng.

— Şi învingătorul?

— Ia totul, răspunse Aaron, şi obrajii ei se învăpăiară iarăşi.

Edgar Sikes dormea singur, în camera lui de lângă centrul principal de comunicaţii. Mai avea încă o locuinţă, la Surferi, dar acolo petrecea puţină vreme. Marea majoritate a bunurilor lui personale – aşa cum erau ele – se aflau în cămăruţa aceea. Înăuntru domneau dezordinea şi înghesuiala. Primea foarte puţine vizite. În cea mai mare parte a timpului stătea în sala computerului sau citea în camera lui. Adormise cu o metacarte despre James Bond.

Cineva ciocăni de trei ori, destul de tare ca uşa să zăngănească. Se ridică în capul oaselor, cu viziuni ale asasinilor SMERSH dansându-i în gând.

Trish Chance oferea o privelişte impresionantă. Alcătuit dintr-un metru şaptezeci şi cinci de muşchi de sex feminin acoperiţi de piele maronie, trupul ei era aproape – dar nu pe de-a-ntregul – o parodie a formelor femeieşti. Când îi deschise uşa se strecură pe lângă el şi-i oferi o senzaţie de plăcere atingându-şi fesele de ale lui, de parcă ar fi dansat cu un partener nepriceput. Trish se întoarse, aproape ca şi cum ar fi

pozat. Muşchii braţelor şi ai umerilor i se mişcau şi i se despărţeau unii de alţii ca spirele unui arc.

În camera lui înghesuită, prezenţa ei era copleşitoare. Singura fată care împărţise vreodată un pat cu Edgar Sikes, o dată şi numai o dată. Ea îi zâmbi şi închise uşa.

Purta o pereche de pantaloni mulaţi de dril, de culoare neagră, şi o cămaşă albă, atât de strâmtă peste piept încât sânii ameninţau să-i explodeze sub pânză. Îi surâse, arcuindu-şi buzele cu colţurile în sus, ca o pisică sălbatică după ce a pus ochii pe ceva deosebit de gustos.

Edgar îşi simţi gâtlejul îngustându-se până când abia mai putea înghiţi.

— Aa… bună, Trish, spuse, uimit de propria lui îndrăzneală.

De ce îl privea *aşa?*

Ea traversă încăperea să se aşeze alături de el, pe patul îngust de campanie. Acesta scârţâi sub greutatea lor cumulată. Se dăduse cu un soi de parfum dulce şi uleios, de mosc. În lumina sărăcăcioasă, pielea ei avea o strălucire aproape aurie.

Făcea parte din cercul secret al lui Aaron. Ce căuta în *camera lui?*

— Te pot… ajuta cu ceva?

Ca răspuns, Trish se aplecă spre el. Apoi se întâmplă ceva atât de şocant, de o asemenea forţă, încât atunci când fata se trase în sfârşit înapoi el avu nevoie aproape de un minut întreg să-şi poată regăsi toate funcţiile creierului. *Niciodată* nu mai fusese sărutat astfel. Experienţa lui în materie de sărutări – sau de orice altceva avea legătură cu femeile – era restrânsă. Cu toate acestea, ar fi pariat pe orice că nici o alta atât de meticuloasă nu mai fusese dată – sau primită cu recunoştinţă – în întreaga istorie a universului.

Se aplecă grăbit înainte, cu mâinile căutând ceva de care să se sprijine – de preferat extraordinarii sâni ai lui Trish. Ea îl îndepărtă cu blândeţe, dar ferm. În clipa aceea se convinse de ceea ce bănuise dintotdeauna – că Trish era *mult* mai puternică decât el. De ce nu-l făcea să se simtă mai puţin bărbat?

Pentru că masculinitatea lui era atât de dureros de evidentă încât ar fi putut ţine piept oricărui uragan fără ca ofilirea sa să fie observabilă; şi pentru că Trish spunea:

— Vei primi tot ceea ce îţi doreşti – ba chiar mai mult.

Mâna ei îi alunecă între picioare. Începu să se mişte dezmierdătoare, mătăsoasă.

El scânci. Detesta să audă un asemenea sunet ieşind din propriul său gâtlej, dar nu putea nega că aceasta era adevărul. Oh, Doamne – spera că n-avea să-nceapă să se tânguie şi să implore.

— Te rog... se tângui.

Poate că femeilor puternice *le plăcea* asta. Era într-o stare în care ar fi încercat orice. Fir-ar să fie, ea nu intenţiona să-l lase să se apropie mai mult. Dacă îl mai mângâia astfel, n-avea să mai aibă impor...

Trish se opri, încă atingându-l cu vârfurile degetelor. El se simţi aidoma unei corzi de vioară în ultimele clipe ale unui concert de Vivaldi. Prin minte îi dansa o idee stranie: că prezenţa ei în camera lui era o ultimă moştenire primită de la cineva pe care *nu înceta* să şi-o amintească drept o înşiruire ordonată de oase... de la femeia care trebuia să fie soţia tatălui său. Numai de data aceea, numai pentru Linda, avea să creadă în viaţa de după moarte.

— Mai întâi, spuse ea cu tandreţe, mai întâi trebuie să ştiu ce fel de bărbat eşti.

— Orice fel de bărbat îţi doreşti, răspunse el, şi crezu că o spusese cu toată seriozitatea.

— Vreau să ştiu, continuă ea, şi ochii ei îl sfredeliră. Vreau să ştiu dacă eşti genul de bărbat care crede în răzbunare.

El se pleoşti. Ea nu putea şti de ce; şi el se gândea iarăşi. *Nu* Linda. Probabil că Aaron o trimisese; nimic altceva nu se putuse întâmpla. Şi Edgar Sikes credea în răzbunare.

Oh, Doamne. Mâna ei îi făcea atâta plăcere. Ea mirosea atât de bine. Trecuse atât de mult timp. Se trase uşor înapoi, ca să-i vadă faţa.

— Da, răspunse.

În răzbunarea pe Aaron Tragon.

— Bine, zise ea, şi începu să-şi descheie bluza. Aaron vrea să faci un anumit lucru.

— Aaron...? întrebă prosteşte.

Dar ea îl întinsese pe spate în pat şi mâinile ei îi desfăceau cureaua cu o precizie îndelung exersată, iar sfârcul ei stâng era în gura lui. Şi nu se putea gândi decât la un singur lucru: *O să cred în Zâna Măseluţă, sau în Iepuraşul de Paşti, sau în dianetică... dar nu în Aaron Tragon. Dar Trish, Trish, tu nu trebuie să ştii asta! Niciodată!*

Ştia. Ruth îşi dădea seama că Aaron o ţinea pe Zodiac în urmă, lăsând-o pe ea să câştige. Camelii nu erau atât de iuţi cum erau caii, iar el era un călăreţ excelent, însă în momentul când ajunseră la jumătatea terenului arat ştia că avea să câştige.

Ştia! Ei bine, indiferent în ce consta mica lui glumă, avea de gând să obţină satisfacţie în cea mai mare măsură posibilă de pe urma victoriei ei. Avea să-l facă s-o ducă la una dintre petrecerile notorii de la Surferi, asta-i va cere. Avea să sosească acolo împreună cu el, la braţul lui...

— *Diiii!*

Ruth se uită în jur şi văzu că Aaron încetase brusc jocul, că o lăsa pe Zodiac în voia ei şi iapa şarja în forţă, cu capul aplecat, cu copitele săpând în sol şi smulgând bucăţi mari de pământ, cu el aplecat în şa, îmboldind-o iarăşi şi iarăşi.

Auzi un scâncet scurt, de spaimă, scăpându-i din gât. Tarzan păstră pentru o vreme conducerea, apoi Aaron zbură pe lângă ea tocmai când intrau în umbra crângului, şi pierdu.

Îl roti pe Tarzan, întorcându-l cu spatele, şi îl opri locului. Măcar atâta lucru – camelii îşi puteau schimba direcţia şi se puteau opri mai repede decât caii. Se lăsă să alunece din spinarea lui şi îl bătu pe bot, liniştindu-l, îi mângâie picioarele puternice din spate, care tremurau. Acesta se întinse şi se îndoi, lăsându-se în jos, în poziţia şezând. Culoarea spatelui începu să i se schimbe în locurile unde îl împestriţau petele de umbră.

Aaron se întoarse pe jos, ducând-o pe Zodiac de frâu.

— Ştii, spuse el, după părerea mea camelii vor fi realmente mai buni pentru vânătoare decât caii. Sunt mai flexibili în desişuri.

— Şi *aproape* tot atât de iuţi pe drum drept, completă Ruth.

Era foarte aproape de ea. Doamne, ea tremura din tot corpul. Nu era sigură că mai stătuseră vreodată la o distanţă atât de mică. Oricum, nu singuri.

El respira greu şi transpira. Sudoarea lui avea un miros foarte... masculin.

— Aşadar, zise ea, puţin speriată de propria îndrăzneală. Ce răsplată pretinzi?

El se aplecă, apropiindu-se mai mult, până când Ruth crezu că avea de gând s-o sărute. Îşi umezi buzele şi îşi dădu capul pe spate, iar când chipul lui ajunse la numai doi centimetri distanţă, îl auzi spunând:

— Vreau să mănânci ce-am adus.

Ea simţi cum îi cădea faţa, cum dezamăgirea îi înţepenea tot trupul. Pe urmă el adăugă:

— Pentru început.

Pregătiră pătura de picnic. Aaron îi întinse rucsacul lui.

Ei îi tremurau mâinile. Se străduia atât de mult să facă totul perfect, să pună graţia unei dansatoare în cel mai neînsemnat gest. Dar fiecare parte a ei era mult prea conştientă că el o privea, fiecare centimetru din pielea ei era prea sensibil, simţea atingerea lui chiar şi atunci când îi despărţea un sfert de metru. Continuă să se mişte tot mai repede, în timp ce el îi tot reamintea, cu o infinită răbdare, că nu trebuia să se grăbească.

— Avem tot timpul din lume, îi spuse.

Ea aranjă farfuriile împachetate cu grijă, apoi hrana ambalată cu aceeaşi băgare de seamă şi toate ustensilele pregătite cu atenţie pentru transport.

— Încet, zise el. Trebuie să fii sigură că totul e la locul lui. Că totul se află exact acolo unde trebuie să fie.

Ruth dădu din cap, simţind o căldură febrilă.

Mâncară. Şi nu trecu nici o clipă fără ca ochii lui să-i întâlnească pe ai ei, şi ea ar fi vrut să ţipe, ar fi vrut să azvârle mâncarea şi să se arunce în braţele lui, să-i simtă buzele şi mâinile şi limba pe tot trupul, exact aşa cum citise în cărţi, cum văzuse în holouri, filmele holografice. Tânjea să facă acelaşi lucru pentru el. *Te rog, Doamne, te rog, îngăduie să fie aceasta clipa, acum, aici...*

Dar rugăciunile ei tăcute rămaseră fără răspuns. El continuă să se concentreze asupra mâncării, savurând-o tacticos şi cu mare grijă, de parcă s-ar fi aflat la o petrecere.

Îi privi mâinile. Atât de mari şi de puternice. Cu atâta siguranţă în mişcări. Mâini ca ale lui puteau face orice, puteau lua orice şi-ar fi dorit.

Se gândi că avea să moară.

Te rog...

— Scuză-mă, rupse el tăcerea, pentru prima oară după cinci minute agonizante.

Atinge...

— Vrei să-mi dai untul?*...*

... -mă. Te iubesc atât de mult...

Ea dădu din cap fără vorbe, luă farfuriuţa şi i-o întinse. Mâna lui îi ieşi în întâmpinare şi degetele li se întâlniră.

Şi ochii. Şi Ruth cădea către el. Şi apoi buzele.

Şi apoi sosi totul, fiecare clipă la care sperase, atât de încântător încât până şi durerea scurtă şi ascuţită cu care se strecură în ea nu făcu altceva decât să mărească impactul, pe când visul traversa spaţiul care îl despărţea de realitate. O experienţă feroce, tandră, cu râs şi plâns, devoratoare.

Buzele şi limba lui. Şi, Doamne, mâinile lui. Atât de blânde. Atât de puternice.

Mâini ca ale lui puteau face orice, puteau lua orice şi-ar fi dorit.

Se gândi că avea să moară.

Trish Chance se plictisea. Aaron avea un plan, *bineînţeles* că avea unul, dar *în clipa aceea* planul lui îi cerea să nu facă *nimic...* şi între timp erau captivi pe insulă, incapabili să ajungă pe continent, priviţi cu suspiciune, dar nevoiţi să fie politicoşi cu primii.

Trish părăsi baraca în care se afla centrul de comunicaţii cu un zâmbet larg. *Zâmbeşte şi iar zâmbeşte şi fii şmecheră,* se gândi. Nu trebuia să-şi petreacă tot timpul stând îmbufnată. Edgar era un elev pasionat – şi atât de recunoscător. Şi toată lumea era atât de surprinsă! Cornul era într-o baracă din centru, adică în apropiere de locuinţele tuturor şi, dacă ea continua să-l viziteze pe Edgar, avea să afle toată lumea de pe insulă.

Zâmbetul îi păli când o văzu pe Carolyn McAndrews apropiindu-se, cu o privire care spunea că avea un scop. Femeia încercase s-o adopte pe Trish în zilele începuturilor, când nimeni nu era cu adevărat sigur cum ar fi trebuit crescuţi copiii din eprubetă. Avea atunci zece ani şi era nerăbdătoare să-şi găsească o locuinţă permanentă în locul căminului de copii al comunităţii. Dar nu chiar *atât* de nerăbdătoare, şi nu în casa *aceea.*

Şi acum Carolyn venea spre ea.

— Trish! o strigă.

Ea îşi încetini pasul, îşi puse un zâmbet pe chip.

— Bună, Carolyn.

— Ai un minut ca să stăm de vorbă?

— Sigur că da. Ce s-a-ntâmplat?

Femeia aşteptă până când trecură pe lângă ele Julia Hortha şi Manny Halperin, agale şi cu atenţia absorbită de propria conversaţie. Apoi, când nu mai puteau fi auzite, spuse:

— Îmi pare rău că lucrurile n-au ieşit bine pentru *noi,* mai demult...

— A trecut multă vreme de atunci, Carolyn, şi ai copiii tăi, de care trebuie să te ocupi. Nu te pot condamna fiindcă i-ai pus pe primul loc.

— I-am pus? Presupun că da. E din cauză că... trăiesc singură. Trish, cred că ai căzut în capcana unui... ei, a unui soi de rol.

— Un rol? făcu fata, sincer nedumerită. Ce rol?

— Tu şi Edgar. Şi, înainte de asta, Derik şi Terry... ai fost prima lor femeie, un soi de Iniţiatoare.

Ea chicoti.

— Cred că am ajuns aşa ceva, da. Şi Edgar. Zâmbetul îi deveni exotic şi misterios. Adoptă un accent gros şi evident fals. Îmi place să-i învăţ pe tinerrhi arrhta iubirrhii.

Râse, apoi lăsă hohotul să se stingă când Carolyn nu i se alătură.

— Eu am făcut asta, Trish. M-am culcat cu orice bărbat care n-avea o parteneră. Cu nici unul dintre cei care aveau, sau cel puţin despre care ştiam că au, dar au fost o mulţime de bărbaţi. Şi uite ce s-a ales de mine.

Tânăra ridică din umeri, fiindcă înţelesul îi scăpa realmente.

— Sunt singură.

— Cum adică singură? Toată lumea te place.

Nimeni nu ascultă ce spui, se gândi, *dar cine ar vrea... Zâmbeşte şi iar zâmbeşte...*

— Eşti una dintre eroinele Războaielor Grendelice, Carolyn şi caii.

— Trish, toţi bărbaţii voiau să se culce cu mine, dar nici unul nu era dornic să coborâm împreună pe cataracte. Acum îmbătrânesc şi nimeni nu vrea să trăiască alături de mine.

Înţelese dintr-odată. *Probabil se crede mama mea.*

— Oh, asta era. Nu e ceea ce-mi doresc eu.

Cealaltă o apucă de braţ. Trish se uită la mâna ei şi se hotărî să i-o lase acolo.

— E rău să fii singură. Nu vrei să aparţii cuiva? Să ai pe cineva care-ţi aparţine? Tu n-ai nimic altceva decât relaţii întâmplătoare...

Îi râse în faţă.

— Într-o lume cu mai puţin de cinci sute de oameni, nu există relaţii întâmplătoare. Suntem *cu toţii* o familie.

— Imaginează-ţi că eşti singură, fără nici un protector, la vârsta mea, insistă Carolyn.

Lui Trish nu-i venea să creadă.

— Protector? De ce să mă protejeze? Crezi c-o să mor de foame în zăpadă fără un bărbat care să-mi poarte de grijă? Pe Avalon nu moare nimeni de foame. Nimeni nu duce lipsă de nimic. Şi sunt mai robustă decât par, cucoană. Sunt mai puternică decât aproape toţi bărbaţii de aici – iar ei nu sunt nicidecum mai buni decât femeile la vânătoare, la muncă sau la orice altceva. N-ai auzit? A apărut ceva numit Revoluţia Industrială. Asta ne face egali, asta şi puştile antigrendeli ale lui Zack Moskowitz. Şi mai există şi controlul naşterilor. Poate mama ta a omis să-ţi vorbească despre el.

Femeia zâmbi, dar nu era un zâmbet subţire, ci unul de o sinceră căldură.

— Ai fi surprinsă dacă ai şti ce mi-a spus mama. Şi, dragă Trish, eu şi sora mea chiar ne-am câştigat locurile în expediţia asta, fără să-i datorăm nici cât negru sub unghie unui bărbat!

— Asta-i ideea. Acum trebuie să plec.

— Nu, stai, e important. Trish... e cumplit să fii singur...

— E cumplit şi să ai gheaţă în cap, ripostă ea, având aerul că era gata să plece.

Carolyn i se puse în drum, dar ştia că marcase un punct şi simţi pentru prima oară umbra vagă a unei remuşcări. Şi-o scoase din minte. *Cu ce drept îmi ţine prelegeri despre morală?*

— Se pare că nu prea ştiu cum să-ţi explic. Ştiu că toată lumea mă consideră isterică, dar despre asta sunt de spus mai multe decât crezi, rosti, şi se strădui să-şi caute cuvintele. Uneori isteria n-are nimic de-a face cu cristalele din creier.

Schimbarea subiectului, ori schimbarea tacticii.

— Sigur, poţi să devii isteric din cauza unei spaime. De la ce ţi s-a tras? De la febra grendelilor? Se pare că i-a afectat pe toţi ceilalţi.

— Nu, n-au fost grendelii. A fost îngrozitor şi atunci, dar... s-a întâmplat mai devreme, Trish. Când a ieşit Ernst din somnul criogenie şi era i-idiot, şi abia dacă-şi mai aducea aminte de m-mine. Şi vechii mei prieteni cădeau morţi în jurul meu. S-a dovedit că jumătate dintre noi eram vătămaţi şi că nu puteam fi siguri în privinţa celorlalţi... Era instabilitatea hibernării. Gheaţă în creierii noştri, aşa am spus noi. Încercam să fim politicoşi!

Privirea i se defocaliză, de parcă ar fi uitat că vorbea cu cineva.

— Încercam să fim politicoşi...

Trish mai auzise asta, de prea multe ori. Nu era insultător, era jalnic şi de-a dreptul plictisitor.

— Scuză-mă, zise, făcându-şi loc pe lângă femeia mai vârstnică. Sunt aproape sigură că am ceva de făcut, altceva.

— Încerc să te ajut. Te joci cu ceva pe care nu-l înţelegi.

— Iar tu-l înţelegi?

— Mai bine decât tine.

— Mă îndoiesc, Carolyn.

— Ştiu că ai dubii. Când eram de vârsta ta, şi eu eram sigură că ştiu totul.

— Şi nu ştiai?

— Sigur că nu.

— Dar se întâmpla pe Pământ. Am văzut câteva dintre dramele vechi de-acolo. O dată m-am uitat şaizeci de ore la serialul *Spitalul de urgenţă!* Asta a fost pe Pământ, iar aici suntem pe Avalon, şi viaţa nu mai e aşa!

Femeia râse.

— N-a fost niciodată aşa, dar nu contează. Trish, eu ştiu un singur lucru. Bărbaţii şi femeile nu privesc sexul în acelaşi fel, şi lucrul ăsta e înscris în creierii noştri. Nu-l poţi ignora fiindcă aşa vrei tu. Trish, eu *ştiu.*

— Atunci presupun că va trebui să descopăr, nu? Scuză-mă...

Plecă, atingând-o în treacăt şi se îndepărtă cu paşi repezi, prea repezi pentru a putea fi ajunsă de cealaltă, dacă nu o lua la fugă.

În urma ei, Carolyn continuă să vorbească singură:

— Am făcut un salt de ani-lumină printre stele, întregul univers ne aparţinea, ne aştepta să-l luăm în stăpânire, şi totul a ieşit pe dos. Gheaţă în creierii noştri...

— Mai vreţi legume? întrebă Mary Ann, cu prea multă vioiciune.

Un zâmbet radios, formidabil, îi lucise pe faţă pe durata întregii vizite. Numai când îşi găsea o ocupaţie îi cădea, înlocuit de masca sinceră a concentrării.

Îşi servea familia, foindu-se de colo-colo, ca şi cum munca ar fi fost singurul lucru care stătea între ea şi osânda veşnică.

Mişcările ei neîntrerupte erau, în sine, un motiv de iritare pentru Jessica.

— Mamă, te rog. Lasă-mă să te-ajut.

Mary Ann se întoarse spre ea, cu expresia feţei limpede şi dură ca diamantul, şi tot atât de lipsită de emoţii.

— Nu. Nu, draga mea. Cred c-ai făcut destul, nu-i aşa?

Cadmann stătea lângă Justin. Fără s-o fi spus nimeni prin cuvinte explicite, în casa lor se trăsese o linie.

— Am fost mai devreme în arboretum, zise el. Am observat că o parte dintre tulpinile cactuşilor sunt rupte.

Jessica ridică din umeri.

— Ştii ceva despre asta?

— Nu în mod deosebit, răspunse ea, evitându-i privirea.

— Mi s-a spus că din frunzele lor se poate prepara un halucinogen puternic.

— Serios?

— Da. Katya a explicat la un moment dat. Cred că Aaron e adevăratul expert.

Justin simţi un nod în stomac. În ultimele săptămâni, subiectul fusese abordat într-o duzină de moduri diferite.

Sylvia era foarte tăcută. Politicoasă, dar fermă, Mary Ann o lăsase în afara majorităţii îndatoririlor din bucătărie. Zâmbi şi se răsuci, aducând pe masă farfurioare cu biscuiţi şi chifle şi un curcan sălbatic întreg. Muncise încă de dimineaţă să pregătească totul şi probabil că avea să strângă masa, să spele vasele şi să facă ordine până după miezul nopţii. Probabil că pe urmă se va prăbuşi, epuizată, în patul ei larg, ca să adoarmă plângând. Justin ar fi vrut să-i aline suferinţa, dar nu putea. Nimeni nu putea. Cadmann nu mai dormise în camera ei de la înmormântare.

După bucăţile aburinde de plăcintă cu mere franţuzească, Jessica se scuză şi plecă spre camera de baie pentru oaspeţi.

— E plăcut să vă am aici, zise Cadmann zâmbind.

— E valabil şi pentru mine, adăugă Sylvia, apoi se întrerupse. Tensiunile nervoase au urmări...

Justin expiră prelung, posomorât.

— În momentul de faţă, Surferi e divizat de-a binelea. *Kaffeeklatsch-ul* lui Aaron a întins coarda destul de tare. O droaie de nemulţumiri.

— Vor trece peste ele, spuse tatăl lui.

— După părerea lor, eu am fraternizat cu inamicul.

Cadmann râse. Îşi îndesă tutunul în pipă, o aprinse şi trase lung din ea. Apoi suflă pe îndelete fumul aromat.

— Fiecare hotărăşte pentru sine însuşi, făcu el.

— Cu excepţia sensului sugerat de Aaron: n-am hotărât noi să venim aici şi nu avem unde altundeva să ne ducem. Ca urmare, contractul social implicit al lui John Locke nu se aplică de fapt în cazul nostru, nu-i aşa?

Bărbatul chicoti.

— Ai studiat iarăşi. Un fiu educat e un ghimpe în coastă, zise, şi lovi uşurel trabucul de marginea scrumierei, iar faţa lui amplă, arsă de soare, se încreţi de exasperare. Unde e fata asta?

Jessica reapăru, aproape ca la comandă. Le adresă un zâmbet nesigur.

— Ei, a fost minunat. Dacă nu mă înşel, aud Ţânţarul lui Aaron.

Mary Ann se ivi în uşa bucătăriei, cu şorţul fâlfâind.

— Vizita ta a fost o surpriză plăcută. Ne-ar plăcea să se întâmple mai des.

— Eşti bine-venită oricând, se amestecă Sylvia.

Mary Ann se uită pe fereastra sufrageriei, o suprafaţă vastă, orientată spre nord, de dreptunghiuri de plastic transparente, montate astfel încât îmbinările nu erau vizibile. Norii erau acum mai întunecaţi şi primele picături de ploaie împroşcau plasticul.

— Eşti sigură că nu vreţi să rămâneţi peste noapte? Furtuna pare periculoasă.

Cadmann dădu din cap.

— Cassandra spune că e o furtună puternică. Prima din anotimpul ăsta. Avem întotdeauna o cameră liberă. Baraca muncitorilor e liberă, dacă tu şi Aaron preferaţi intimitatea.

— Nu, mulţumesc, spuse, şi îşi înfăşură un şal de lână în jurul umerilor. Justin, eşti sigur că vrei să rămâi?

— Da, făcu el, încuviinţând şi din cap.

O răceală categorică. Cadmann se gândi că ea era pe punctul de a spune ceva, dar, în ultimul moment, se mulţumi să zâmbească.

Uşa se deschise şi apăru uriaşul Aaron, încadrat de cerul înnourat, din ce în ce mai întunecos.

Îmbătrânise de la întoarcerea de pe continent. Ultimele rămăşiţe ale caracterului lui adolescentin dispăruseră, înlocuite de ceva vast, impenetrabil.

— Cadmann, zise el.

— Aaron.

Îşi strânseră mâinile cu putere. Ochii tânărului erau ca de gheaţă. Până atunci, Cadmann ştiuse întotdeauna cine locuia acolo, în spatele irisurilor albastre. Acum nu mai ştia. Din când în când se întreba dacă ştiuse vreodată.

— Eşti gata de plecare?

Jessica dădu din cap.

Aaron sărută mâna lui Mary Ann şi o mai reţinu o clipă, privind-o în ochi de parcă ar fi încercat să înfiripe o anume legătură.

Şi plecară.

Ţânţarul se înălţă către cerul de un portocaliu întunecat. Tau Ceti era lângă orizont şi noaptea avea să se lase în următoarele câteva minute.

— L-ai plasat? întrebă Aaron.

Mâinile lui mari, pătrăţoase, acţionau calme şi sigure comenzile.

— Da. O să se declanşeze peste... zise ea, şi se uită la ceas. Optsprezece minute.

— Îmi place când ajunge un plan la bun sfârşit, ţie nu?

Jessica păstră tăcerea.

Ţânţarul se năpusti spre colonie.

Chaka văzu faţa lui Edgar luminându-se când dădu cu ochii de Trish Chance. Se simţi de parcă el însuşi se găsea în umbra ei. Zâmbi şi ridică un săculeţ.

— Şi cafea, spuse.

— Excelent, făcu Edgar, şi îi conduse înăuntru cu o bunăvoinţă ezitantă.

Când îşi întoarse capul, Trish mimă o ridicare din umeri către Chaka. Oare Edgar se amăgea c-aveau s-o facă pe dihania cu două spinări în momentele acela critice?

Puţin probabil. Aaron ordonase o furtună şi o pusese în sarcina lui Edgar.

— Eu sunt aici pentru cazul în care ceva nu merge bine. Dacă operaţiunea „Furtul Dragonului” trebuie anulată, sunt unul dintre puţinii care pot ordona aşa ceva. Ai o priză?

— Acolo.

Chaka scoase cafeaua neagră, bine prăjită şi fin măcinată, un termos cu lapte, ceşti şi un expresor cu aburi, pe care îl puse în priză. Măsură cantităţile de apă şi de cafea şi porni aparatul.

Edgar Sikes nu făcea parte din *kaffeeklatsch,* nu mai mult decât Ruth Moskowitz, dar amândoi gustaseră băutura. Tradiţiile străvechi spuneau că un expert solitar trebuie să consume cofeină. Iar Aaron respecta din când în când o astfel de tradiţie, i se părea amuzant.

Trish mângâia ceafa şi umerii lui Edgar, poate flirtând, dar îi făcea şi un masaj al naibii de bun. Chaka simţise atingerea ei magică. Fata se retrase cu un pas când Edgar se întinse, în stilul unui yoghin.

— Arată bine, spuse ea.

— Nu aveai probleme cu spatele? întrebă Chaka.

— Fractură. S-a vindecat destul de bine. Toshiro m-a învăţat câteva exerciţii yoga.

Edgar se aşeză şi accesă o hologramă, ceva abstract, după toate aparenţele... imaginea unui uragan, în infraroşu, văzută de pe *Geographic.* O transmiseseră către Societatea National Geographic de pe Pământ, o înregistrare a unei furtuni majore de pe o altă planetă.

— Asta e de anul trecut. O s-o fac ceva mai animată. Chaka, sunt pregătit oricând pentru fluidul magic.

Cafeaua începea să curgă. Chaka umplu ceştile cu lapte. *Toshiro e un tip de treabă,* se gândea el. *Mă învaţă karate...* Dar nu i-ar fi destăinuit niciodată lui Edgar, iar dacă ar fi vorbit de faţă cu Trish ea i-ar fi povestit lui Aaron.

Multe lucruri care îl implicau pe Aaron rămâneau nerostite. *Pe planetă nu există nimeni mai puternic decât el, cu excepţia Micului Chaka Mubutu. Aşa că, atunci când o să mergem pe continent, eu o să car vasul pentru gătit. Dacă o să ne atace un grendel, ultimul om care o să folosească o armă o să fie Micul Chaka. Cineva va trebui să mă protejeze... cineva ca Aaron Tragon. Micul Chaka nu intră în competiţie.*

Micul Chaka nu ştie să lupte.

Jetul de aburi vui ca un avion de luptă. Trish sări în sus: spatele ei era dintr-odată blindat, ca al unui tatu, şi se întoarse cu o privire sâcâită. Lui Chaka îi plăcea să facă asta... dar Edgar nici măcar nu tresări. Când avu ocazia să-şi ridice privirea, îl văzu plimbând un vârtej de nori pe harta Avalonului.

— Vrem să fie acolo unde oamenii n-o pot vedea, spuse el. Sau unde nu-şi pot da seama că e acolo. Dar extremitatea, aici, asta o să creeze o perturbaţie în jurul lui *Robor.* O să-i ascuţim

puţin braţul... acolo... se potriveşte cu previziunile Cassandrei. Iar aşa se vede din Surferi.

Surferi se făcea fărâme. Orice mai uşor decât o fortăreaţă dispăruse deja, sfărâmăturile pluteau pe valurile uriaşe sau zburau prin aer.

— Vă place? Iată şi vederea din ciudăţenia de casă a lui Cadmann... Nu, îşi vor da seama că nu e acolo. OK. Ia priviţi.

Avea vârtejul în imaginea de pe orbită. Îl înclină puţin către est, apoi îl contractă. Înapoi la Ciudăţenia lui Cadmann...

— Şi asta se potriveşte cu predicţia Cassandrei, făcută în baza informaţiilor furnizate de mine. Chaka, Aaron se agită prea mult. Aici e partea uşoară.

— Să fiu a naibii, făcu Trish. Eşti într-adevăr foarte bun.

Edgar se umflă în pene. Era, şi toată lumea ştia, iar în clipa aceea avea altceva în plină desfăşurare.

Probabil că Trish îl socotea pe Edgar Sikes neimportant. Chaka cunoştea stilul ei, care consta în dominare. Dar, acolo şi atunci, Edgar Sikes nu era un nătăfleţ, un simplu ornament pentru o femeie. Era vrăjitorul lui Aaron Tragon, iar un vrăjitor e un slujitor periculos.

— Hei, Chaka? Ştii că există un crab care trăieşte în vârful copacilor coamă-de-cal?

— Sigur că da.

— Mă întrebam de ce nu i-au mâncat grendelii pe toţi.

— Grendelii nu *urcă* niciodată în copacii coamă-de-cal înalţi. I-au doborât pe cei mai mici şi i-au mâncat. Tot ce trăia în vârful celor înalţi s-ar putea să fi supravieţuit. Ăştia au reuşit. Tata i-a studiat. Se înmulţesc atrăgând atenţia pterodonilor, care văd o pradă mişcându-se în vârful unui copac coamă-de-cal, se năpustesc, şi ouăle aderă la picioarele lor.

Degetele lui Edgar continuau să modeleze forma uraganului.

— Spatele meu mi-a adus aminte de ei. Momentul când eu şi Aaron ne-am urcat în copacul ăla. Ne-am luat la întrecere. Eu eram gata să câştig. Tocmai ajunsesem în vârf şi ceva cu dinţi s-a repezit drept la ochii mei. Am căzut chiar pe lângă Aaron.

Privi uraganul urlând în faţa hangarelor. Dădu din cap pentru sine însuşi. Continuă:

— Am avut nevoie de mult timp să mă vindec. Cassandra încă mai reînvăţa practici medicale pierdute în timpul incendiului lui Greg. Trish, Chaka, asta ar trebui să rezolve problema, şi e programată să ruleze. O să fiu de serviciu tot timpul.

— Atunci am face bine să trecem la treabă, spuse Chaka. Poftim. Îi făcuse lui Edgar un al doilea cappuccino.

Trish i-l puse alături şi îl sărută. Chaka îi privi o vreme, apoi părăsi încăperea.

17.
FURTUNA LUI EDGAR

Regele însă, acoperindu-şi faţa, striga tare:
„Abesalom, Abesalom, fiul meu!”
Dar venind Ioab la rege în casă, a zis:
„Tu astăzi ai umplut de ruşine pe toate slugile tale care au izbăvit acum viaţa ta.
Tu iubeşti pe cei ce te urăsc şi pe cei ce te iubesc îi urăşti.”

II Regi 19: 4-6[4]

Hendrick Sills se cutremură văzând, în imaginea oferită de Cassandra, furtuna care se apropia. Era o trombă de coşmar în roşu şi negru, cu zone de presiune şi fronturi reci, coborând dinspre nord. Peste câteva ore avea să lovească insula, cea mai cumplită furtună din ultimul deceniu.

Valoarea indicată de barometrul de la bord încă nu scăzuse prea mult, dar stropii mari de ploaie se izbeau de parbriz, împroşcându-l. Dirijabilul era bine ancorat şi el făcu o ultimă verificare a tuturor compartimentelor. Asigură-te că toată aparatura e protejată, verifică de trei ori cablurile de amarare, apoi fugi la adăpost.

Toshiro Tanaka se căţără vioi pe scara cromată care lega puntea de comandă de cală. Salută pe jumătate în glumă.

— Suntem în siguranţă, domnule, spuse el.

Bun băiat. Erau într-adevăr copii buni cu toţii. Păcat că Zack intrase atât de tare în ei, dar o făcuse pentru binele lor.

— Perfect, răspunse. Eu mă întorc în tabără înainte de a începe furtuna. Probabil că nu vrei să rămâi la bord – n-o să fie amuzant când o să se-nteţească vântul.

— Am înţeles.

Hendrick îl lăsă pe Toshiro în sala de comandă şi coborî pe puntea principală. Se opri la uşă, încercând să-şi amintească dacă era ceva, orice, pe care trebuia să-l facă şi îl lăsase nefăcut.

---

4 *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997 (n. tr.).

Avea senzaţia că rămăsese *ceva.* Dar nu reuşea să-i spună pe nume.

Oh, bine...

Coborî pasarela. Imensul trup reptilian al lui *Robor* se contura ameninţător deasupra lui. Norii se adunau, dar încă nu arătau a furtună de coşmar. În privinţa asta nu puteai fi niciodată sigur. Era mai bine să ai încredere în Cassandra.

Sări în Ţânţarul său şi îi tură motorul, răsucindu-se în timpul ascensiunii spre cerul tot mai întunecat. Se avântă către munţi, trecând în goană prin păsuri şi ghidându-se, pe rând, după toate staţiile radio de orientare. În ciuda senzaţiei stranii pe care i-o crea avertizarea de furtună, aerul *era* învolburat. Nu-şi dorea să aibă un accident.

La depozitul principal de provizii nu exista nici un paznic. Nu era necesar. Tehnic vorbind, nimeni din tabără nu era însărcinat să stea undeva de pază.

Dar, pe de altă parte...

Cu douăzeci de ani în urmă, Cadmann Weyland luase câini, provizii şi un Ţânţar şi începuse să-şi construiască propria tabără pe Faleză. Cu alte două ocazii, alţii îi urmaseră exemplul, apucându-se să construiască ramificaţii ale coloniei sus, în munţii din est, fără o aprobare oficială. Toate cele trei incidente fuseseră urmările unor dezacorduri, certuri şi vorbe grele din Camelot. Nativii stelari erau cu siguranţă supăraţi şi existau precedente în ceea ce privea, ei bine, rechiziţiile făcute de persoane independente.

Aşa că nu era nicidecum neobişnuit să-i găseşti seara pe nativii tereştri ocupaţi cu o serie de îndatoriri speciale în preajma ţarcurilor cu vite, a platformelor de asolizare, a depozitului central de provizii...

În ziua aceea, paiul scurt fusese tras de Carolyn McAndrews.

Număra cutiile cu struguri Concord aduşi de pe pantele abrupte din est.

Auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse. Magazia era în întuneric şi îşi atinse un buton de pe centură, aprinzând luminile.

— Zack? Tu eşti?

Guvernatorul trecuse pe acolo cu două ore mai devreme, pentru un schimb înăcrit de opinii. Fusese irascibil, încăpăţânat şi absurd, aşteptând ieri rezultatele calculelor de mâine.

— Zack? strigă ea. Ştii, n-o să grăbeşti lucrurile dacă mă sâcâi din două în două minute.

Nici un răspuns.

Porni de-a lungul coridorului îngust. Putea să *jure* că auzise ceva acolo. Tabăra era relativ tăcută, oamenii se pregăteau pentru activităţile serii. Auzea ploaia începând să răpăie pe acoperiş, şi vântul se înteţea. O vreme foarte potrivită ca să-ţi întinzi picioarele în faţa focului şi...

Dintre umbrele din lungul coridorului se detaşă una, umbra măruntă a unei femei, şi Carolyn fu cuprinsă cu repeziciune de o bucurie neaşteptată.

— Ruth! Ce te-aduce aici?

Fata zâmbi, ezitând. Într-un anume fel, era schimbată. Remarcase cu o săptămână înainte. Mergea oarecum altfel, îşi pieptăna părul cu mai multă grijă. Observase şi Rachel, era sigură, dar nu discutaseră despre asta, Carolyn nu avea nici un dubiu în privinţa semnificaţiei indiciilor trădătoare şi îi venea greu să-şi reţină un zâmbet.

Bine-ai venit de partea cealaltă, scumpo. Cine-a fost? S-a purtat frumos cu tine?

— Bună, Ruth. De ce ai nevoie? S-au copt fructele de avocado...

— Îmi cer scuze, spuse ea.

Expresia feţei i se schimbase. Zâmbetul fusese o mască. Acum se vedeau părerile de rău şi spaima – şi ceva în plus. Excitarea.

Carolyn nu avu timp de gândire decât o secundă: *Ruth?*

Pe urmă lumina îi explodă în spatele ochilor. Durere, atât de bruscă încât abia dacă avu timp s-o înregistreze înainte de a se prăbuşi pe-o parte, lipsită de cunoştinţă.

Trish lăsă să cadă puşca antigrendeli. Ieşi din ascunzătoare şi se uită la Carolyn cu ochi reci, în care nu era nici o umbră de îngrijorare. O oră de somn şi avea să fie ca nouă. Încărcătura electrică a săgeţilor fusese reglată cu foarte mare atenţie.

Ruth stătea acolo, cu mâinile strâns încleştate. Părea albă ca o stafie.

— Te-ai descurcat bine, scumpo, îi zise Trish. Foarte bine.

Fluieră scurt, pe o notă joasă. Micul Chaka şi Derik ieşiră din întuneric. Primul se aplecă, o rostogoli pe Carolyn, scoţând-o din poziţia contorsionată, şi îi împinse geanta sub cap. Se uită la Ruth, dând să spună ceva, dar în loc de asta trecu la treabă.

În următoarele câteva minute rostiră puţine cuvinte, deşi făcură multe.

Hendrick se învârtea printr-una dintre ultimele trecători când întrezări ceva care venea din tabăra principală, îndreptându-se spre nord. Doi Ţânţari, uniţi pentru a transporta o povară, cărând un soi de paiet. Părea greu.

Dispărură în întuneric înainte de a apuca să vadă mai mult.

Porni staţia radio.

— Salut. Aici Ţânţarul XI. Ţânţar...

Le verifică identităţile pe afişajul tabloului de bord. Erau Ţânţarii VIII şi XII. VIII era înregistrat ca fiind în folosinţa puştanilor din Surferi, iar celălalt îi aparţinea taberei principale. Simţi o vagă curiozitate.

— Aţi face bine să vă adăpostiţi. Furtuna pare una urâtă.

Îi răspunse vocea lui Aaron Tragon.

— Mulţumim pentru avertizare. Vom ajunge la sol în douăzeci de minute. Ne vedem după ce se termină beleaua asta.

— Înţeles şi terminat.

Hendrick îşi continuă drumul spre tabără.

Carlos Martinez intră, în treacăt, în centrul principal de comunicaţii. Îl ştia pe Edgar Sikes singur de serviciu, şi asta îl deranja. Băiatul devenise mai introvertit după moartea tatălui său. Avea tendinţa să-şi piardă tot mai mult timp la Surferi şi poate că vorbea mai puţin cu primii. Dar marea schimbare era că devenise cu desăvârşire dependent de muncă. Se afunda în îndatoririle slujbei de parcă ar fi fost singura lui salvare. Iar cea mai mare parte a centrului de comunicaţii putea fi controlată de un singur operator eficace, aşa că îşi petecea o exagerat de mare parte a timpului singur.

Carlos rămase în cadrul uşii, privind ecranele care afişau imagini primite de la diverşi sateliţi. Carcasa scheletică a navei *Geographic* plutea cu puţin deasupra ceţii albăstrui din atmosfera superioară a Avalonului. Dintr-un alt unghi, Tau Ceti tocmai se scufunda sub orizont.

O altă imagine era o aglomerare de nori de furtună, învârtejindu-se la mică distanţă de peninsulă. Era aproape de dimensiunile unui uragan, probabil furtuna deceniului.

Deocamdată apăruseră numai câteva picături de ploaie.

— Edgar? făcu el, cu voce scăzută. *Muchacho,* nu tragi ceva cam prea mult de tine?

Băiatul se răsuci atât de repede încât aproape sări în sus.

— Carlos! Fă să-i stea omului inima în piept, de ce nu?

Bărbatul chicoti. Era clar că băiatul muncea prea mult. Dar de ce atâta irascibilitate? Pe de altă parte, când se apropia o furtună *atât* de puternică, nervozitatea era uşor de înţeles.

— Pe coastă e totul bine fixat? Valurile ar putea deveni destul de vijelioase.

— Suntem OK. Putem trage totul pe dealuri dacă e vreo problemă.

Carlos dădu din cap.

— Avem o transmisie în direct de la Surferi?

— Păi, da, dar ei o cenzurează. Nativii stelari au secretele lor, *tio* Carlos. Ne vor anunţa dacă au vreun necaz.

Încuviinţă din cap şi în mod obişnuit ar fi abandonat subiectul dacă n-ar existat ceva care îl sâcâia, solicitându-i atenţia. Şi ce era?

— Dar *Robor?* Asta e responsabilitatea noastră, nu a lor.

Edgar schimbă imaginea, aducând-o pe ecran pe aceea primită de la paza de coastă. Ploaia cădea în rafale pe plajă. Robor părea să fie în siguranţă şi, în vederea nocturnă, corpul său masiv şi întunecat de dragon se legăna greoi în vântul tot mai puternic. Uşa laterală se deschise şi un bărbat coborî pasarela în goană. Hendrick Sills. Carlos ridică din umeri.

— Bine, *amigo,* dacă eşti fericit aşa, atunci presupun că noi suntem încântaţi să te lăsăm aici. Când ai intrat în schimb?

— Pe la cinci dimineaţa.

— Lungă zi.

Ah, *mirosul* era cel care îl tot trăgea de mânecă.

— Îmi place munca asta.

— Merge mai bine cu cafea, nu?

— Tu ar trebui să ştii, *tio* Carlos.

El dădu din cap.

— Ne vedem mai târziu.

Ieşi din bungalow. Odată ajuns afară, privi cerul. Ploua mocnit, dar nu atât de tare ca pe plajă. Îşi potrivi mai bine gulerul.

Probabil că Hendrick era mult mai imun la ploaie decât el, se gândi. Nu-şi ridicase gulerul când cobora pasarela, ieşind de la adăpostul lui *Robor.*

O porni înapoi, către studioul lui, cu gândurile deja alunecându-i la lucrările care îl aşteptau. Se întrebă de unde făcea Edgar rost de cafea. Chiar dacă ar fi fost în formă pentru drumeţii, ceea ce ar fi fost bine, fusese totuşi prea ocupat...

Zumzetul gros al unui Ţânţar coborî asupra sa. Se opri, se uită spre cer şi lăsă ploaia să-i cadă în ochii deschişi. Clipi.

Îşi coborî din nou privirea, către clădirile din jur, către umbrele lor contopite cu...

Umbrele. Umbra lui *Robor* era mai întunecată decât noaptea din jur şi se întindea pe pământ de parcă Tau Ceti n-ar fi dispărut încă sub orizont.

Dar apusese. Era lipsit de sens.

Ţânţarul coborâse. Voia să-l întrebe pe pilot despre vremea de pe coastă. Parcursese două treimi din distanţa până la platoul de asolizare când îl întâlni pe Hendrick Sills venind din sens opus.

Clipi. N-avea cum naiba să...

— Hendrick, spuse el, în loc de salut, ridicând braţul. Când ai plecat de pe plajă?

— Să fie douăzeci de minute? răspunse el, ştergându-şi apa din ochi. De ce?

La apus. Încă mai era lumină. Ceea ce explica umbra. Dar imaginea era mai întunecată, aşadar Edgar o falsificase.

— Acolo ploua?

— Nu cine ştie ce. Câteva picături.

Pe ecran turna cu găleata. În capul lui Carlos, alarmele sunau în cascadă.

— Ceva nu e în ordine. Era ceva neobişnuit pe plajă? Sau în privinţa lui *Robor?*

— Nimic. E ancorat de minune, răspunse, apoi căzu o clipă pe gânduri. Am văzut doi Ţânţari zburând către plajă. Cărau ceva greu. Mi s-a părut oare cum ciudat, ţinând cont că vine furtuna.

— Una urâtă, adăugă prevăzător Carlos.

— Aşa se presupune.

Parcă la comandă, ploaia se domoli.

— Hai la magazia centrală, să vedem ce naiba e atât de important.

Carolyn McAndrews reuşise să se ridice, sprijinindu-se pe palme şi pe genunchi. Scutura din cap ca un câine mare, bolnav.

— *Mierda,* făcu Carlos. Declanşează alarma.

— Ruth mm, vorbi Carolyn. Vraişte. Îmi pare rău.

Capul îi căzu şi încercă să vomite.

Ploaia se înteţi în timp ce Carlos traversa tabăra în fugă. Alarmele sunau şi coloniştii se revărsau din case.

— Cineva a jefuit Proviziile! strigă el, alergând înapoi, către centrul de comunicaţii. Duceţi-vă acolo! Ajutaţi-o pe Carolyn!

Mintea îi zumzăia. Cine? De ce? Iisuse... ce se petrecea?

Ajunse la centru în alte douăzeci de secunde. Edgar îi văzu faţa şi îşi întoarse scaunul cu spatele la ecran, cu buzele strângându-i-se într-un fluierat nefericit.

Carlos îl înşfăcă pe băiatul durduliu de cămaşă şi îl săltă de pe scaun, rotindu-l în loc şi izbindu-l de perete.

— Ce naiba ai făcut?

Buzele lui Edgar se mişcară fără să scoată nici un sunet. Bărbatul îl lovi destul de tare cu pumnul drept, chiar în centrul gurii mici, cu buze grăsulii.

Edgar şi le linse. Aşteptă, părând c-o făcea cu politeţe, să vadă dacă avea să mai primească o altă lovitură. Carlos dădu oarecum înapoi.

— Ceva mi-a ucis tatăl, şi pe Linda. Voi, nativii tereştri, aţi încercat să-i luaţi urma cu jocuri pe computer. Indiferent ce-ar fi, nu poate ajunge la voi de pe continent, aşa că totul e foarte, foarte sigur, dar trebuie să ai gheaţă în cap ca să-ţi imaginezi că poţi...

— Ne străduim!

— Crezi că te pricepi la computere mai bine decât mine, *tio* Carlos?

— Nu-mi mai spune *unchiule.* Nu, nu cred.

— Joe Sikes şi Linda Weyland sunt tot morţi. Indiferent ce i-o fi ucis e tot în libertate. Nu-l puteţi găsi jucându-vă pe computer. Aveţi nevoie de informaţii.

— Iisuse, rosti el, şi îşi şterse apa de pe faţă şi apăsă pe consola de comunicare. Cassandra.

— Da, Carlos.

— Fă-mi legătura cu Cadmann.

— Pe frecvenţa lui sunt interferenţe.

— Ce presupui?

— Origine artificială. Se pare c-a bruiat-o cineva în mod intenţionat.

— *Cabron!* strigă el.

Sângele ţâşni bolborosind din nasul lui Edgar, dar în ochi i se citea o adevărată provocare. Reuşise. Geniul nebun simulase o blestemăţie de furtună, o suprapusese peste imaginea măturată de ploaie a lui *Robor.* Proviziile fuseseră furate şi linia de comunicare cu Cadmann întreruptă. Se pierduse timp preţios. Ce altceva mai puseseră la cale?

— *Dios mio.* Îl fură pe *Robor* să se-ntoarcă pe continent, nu-i aşa? Nu-i aşa, răhăţelule?

Edgar nu răspunse. *Ceva* trebuia să treacă prin armura băiatului.

— Ai câştigat întoarcerea pe continent pentru Aaron Tragon!

Poate cu asta nimerise ţinta.

— Oooh, nu, făcu Edgar, şi se opri.

Zack şi Harry Siep apărură în cadrul uşii.

— Ce se petrece? întrebă primul, uitându-se la băiat.

— Vă povesteşte el, zise Carlos. Spune-le totul, *bizquerno,* sau îţi sparg toate oscioarele din căpăţână. Mă duc după Cadmann.

Carlos sări în Ţânţarul III, apăsă pe buton – şi nu se întâmplă nimic.

Coborî dintr-o săritură şi încercă Ţânţarul I. Nimic. Sabotaseră Ţânţarii. Îşi azvârli capul pe spate şi îşi urlă frustrarea către nori.

Aşteaptă. Hendrick abia se întorsese. Era puţin probabil ca sabotorii să fi avut timp să strice autogirul. Îşi atinse gulerul.

— Hendrick. Ce număr are Ţânţarul tău?

Urmă un moment de pauză, timp în care Cassandra direcţionă convorbirea, apoi se auzi răspunsul:

— XI. Ce se-ntâmplă aici?

— Avem necazuri mari, asta e. Alcătuiţi o poteră. Reiau legătura în zece minute.

Carlos străbătu în goană hangarul Ţânţarilor şi îl găsi pe XI. Apăsă butonul şi murmură o scurtă rugăciune de mulţumire când motorul tuşi, prinzând viaţă. Rulă, traversând hangarul, îl tură, accelerând pe-a lungul celor zece metri de pistă pavată şi decolă.

Îşi şterse fruntea, însă de data asta nu mai era apă de ploaie, era sudoare. De unde provenea blocada radio?

— Alo, Cadmann. Răspunde, Cadmann.

Nimic. Nici o replică.

— Chem centrul de comandă. Mă auziţi?

— Tare şi clar. Care e problema?

— Problema e că interferenţa asta, orice o fi fiind ea, se află la terminalul lui Cadmann.

Câştigase altitudine şi fu nevoit să coboare în picaj către Faleză, trimiţând acul indicatorului pe roşu. Motorul nu avusese timp să se răcească. Hendrick abia adusese Ţânţarul. Se ridică deasupra marginii Falezei şi coborî ceva mai încolo de centrul platformei de asolizare a autogirelor. Sări jos şi parcurse jumătate din distanţa către casă înainte de a ieşi Cadmann să-l întâmpine.

— Ce naiba se petrece?

Justin stătea în spatele lui, în cadrul uşii.

— Trebuie să stăm de vorbă, răspunse Carlos.

Nu voia să vorbească de faţă cu Justin, şi asta îl făcu să se simtă şi mai cumplit. Cadmann dădu din cap.

— Nu lipsesc decât un minut, zise, şi închise uşa în spatele lui.

— Ascultă-mă, începu Carlos, imediat ce rămaseră singuri, Edgar a falsificat prognoza meteo, cu intenţia de a ne lua pe nepregătite. Au fost furate provizii. Aproape toţi Ţânţarii au fost scoşi din funcţiune.

— *Robor* e în siguranţă?

— Nu putem afla. Comunicaţiile sunt blocate, n-am putut nici măcar să luăm legătura cu tine.

Cadmann o luă la fugă, strigând la Justin peste umăr.

— Adu celălalt Ţânţar jos. Avem necazuri.

Ajunse în autogirul lui Carlos înainte ca paletele să-şi fi încetat rotaţia, iar acesta din urmă nu mai putu face altceva decât să se ţină bine. Sub ei îl văzu pe Justin turând motorul celuilalt Ţânţar şi înălţându-l în aer.

— Justin. Mă auzi? Probă, Justin.

— Paraziţii dispar.

Vocea lui Justin pârâi, apoi se limpezi.

— Cassandra. Interferenţa provine din casă? Urmăreşte, te rog, mesajul meu către Justin, verifică rata de recepţie şi comunică-ne epicentrul probabil al perturbaţiei.

Computerul răspunse după o pauză infimă.

— Corpul principal al casei.

— Mulţumesc foarte mult. Justin, coboară în colonie. Ia-l pe Zack şi trimiteţi pe cineva să repare Ţânţarii. Avem nevoie de puşti cu şocuri. Ne întâlnim pe plajă.

Îndreptă autogirul contra vântului şi zbură către nord. Munţii îndepărtaţi îi râseră în faţă.

Jessica se uită înapoi, către munţi, de parcă s-ar fi aşteptat să-i vadă despărţindu-se în orice clipă, lăsându-l pe tatăl ei să-şi facă apariţia. Mâna lui Aaron îi atinse umărul.

— E timpul să plecăm...

Încărcarea se terminase. Mesajele radio din colonia principală trădau un haos desăvârşit. Aveau să treacă ore întregi înainte de a se putea organiza o forţă eficientă care să acţioneze împotriva lor. Aveau barăci prefabricate, arme şi mâncare de ajuns pentru douăzeci de persoane vreme de un an. Aveau toate uneltele şi toată aparatura necesare pentru înfiinţarea unei staţiuni de cercetare. Pe continente existau utilaje de minerit.

Jessica îşi urcă bagajele pe pasarelă. *Robor* era al lor, prin furt şi prin subterfugiu. Ea instalase disruptorul în casa tatălui ei. Aveau să ajungă la mare depărtare de uscat înainte de a se trece la acţiune. Toate negocierile se puteau purta prin radio.

Nu era bine. Într-un sens profund, era chiar incorect. Dar nativii tereştri nu le lăsaseră de ales.

Uşa se trânti în urma ei. Deasupra dirijabilului, motoarele Ţânţarilor se turară, prinzând viaţă. *Robor* se ridică de la pământ.

— Edgar, rosti gânditor Cadmann. A aranjat totul înainte de a-l îndepărta de la postul de control. Le-a permis să monitorizeze liniile de comunicare. Asta e. Cassandra. Cod Beowulf. Codurile liniilor personale au fost modificate?

— Cod Beowulf recunoscut. Amprenta vocală Cadmann Weyland recunoscută. Solicit a doua parolă.

— Ragnarok.

— Recunoscut. Linia ta e sigură. Frecvenţele standard pentru urgenţe nu sunt sub controlul meu.

— Mulţumesc. Protejează mesajul pentru Justin Weyland.

— Poţi avea încredere în el? întrebă nervos Carlos. Ar putea fi un contraspion.

— El nu, spuse posomorât Cadmann. Asta e opera Jessicăi. Şi a lui Aaron. Dar Justin nu e implicat. Ştiu.

Străbătură trecătorile muntelui şi se uitară în jos, spre Surferi, satul pe jumătate pustiu, cu acoperişurile de paie îmbibate de apă strălucind sub razele de lună strecurate printre nori.

O siluetă minusculă arătă în sus, către ei, însă în clipa următoare erau deasupra apei, virând spre sud, către docul dirijabilului.

— Ce-ai de gând să faci? se interesă nervos Carlos.

— Să port o discuţie care să-i readucă, sper, pe calea raţiunii.

Trecură de culmile de pe coastă şi văzură imaginea de care se temuseră – un gol întunecat acolo unde fusese cândva adăpostit *Robor.* Valurile se spărgeau de nisip şi platforma de beton era complet pustie.

— Fir-ar al naibii.

Cadmann viră spre nord. Carlos îşi drese glasul.

— Combustibilul e pe terminate, zise. Trebuie să ne-ntoarcem, să luăm o celulă nouă.

— Nu putem, răspunse el, cu înverşunare. Suntem singurii. Dacă ne întoarcem, până când ajungem în colonie, până când schimbăm bateriile şi până când revenim aici – vor fi la o distanţă mai mare decât autonomia Ţânţarului, şi asta e singura *noastră* legătură cu continentul. E acum sau niciodată.

— Şi singura legătură cu minele, rosti absent Carlos. Dar merită preţul, *compadre?* Sunt copiii noştri.

— Merg fără lumină, murmură Cadmann, ca pentru sine. Cassandra, putem urmări traseul lui *Robor?*

— Îmi pare rău, răspunse ea, cu răceală. Informaţia nu e disponibilă în acest moment.

— Fir-ar al naibii!

— Al naibii într-adevăr, prietene, zise Carlos, cu voce scăzută. Aproape c-am rămas fără combustibil.

Ploaia răpăia în geamuri şi erau izbiţi de rafalele de vânt. Furtuna n-o fi fost taifunul imaginar al lui Edgar, dar nu era nici o adiere de vară. Fulgerele brăzdau orizontul. Vântul lovi Ţânţarul ca un pumn, aruncându-i pe o parte, şi Cadmann fu cât pe ce să piardă controlul. Strânse manşa cu încheieturile degetelor albite şi înjură pe şoptite.

În întunecimea de sub ei nu se vedea nimic.

— Dacă luăm altitudine n-o să ne fie de folos. Când se opreşte motorul ne putem roti, dar n-o să planăm.

— S-o facem oricum, spuse blajin Carlos. O să-mi ofere câteva secunde în plus pentru rugăciune.

— Dacă voiai să mărturiseşti toate păcatele pe care *le ai* pe conştiinţă, trebuia să-ncepi marţea trecută. Totuşi...

Cadmann începu să urce.

18.
ROBOR

În afară de o bătălie pierdută, nimic nu poate fi nici măcar pe jumătate atât de deprimant ca o bătălie câştigată.

ARTHUR WELLESLEY, Duce De Wellington

Era un întrerupător de curent. O singură piesă, îndepărtată cu grijă. Era nevoie de un diagnostic şi trebuiau aduse piese noi din rezerva de componente electronice. Nu era un act de vandalism, genera doar o întârziere de douăzeci de minute.

Justin se afla în plin zbor, cu Zack şi Hendrick alături. Era aproape orb de furie. Întreaga tabără fusese cuprinsă de nebunie şi nimeni nu putea spune care aveau să fie urmările.

Zack se uită la Justin pentru a zecea oară.

— Şi tu n-ai ştiut nimic din toate astea.

— Absolut nimic.

— După cum spune Cassandra, cineva a plasat un disruptor foarte puternic în locuinţa tatălui tău. O altă tactică de întârziere. Cine să fi fost?

Vocea bărbatului se poticnea.

Jessica.

— Nu ştiu, Zack. Şi nu vreau să fac presupuneri nesăbuite.

Se îndreptară spre trecătorile din munţi.

Se auzi sunetul alarmei. În celula de alimentare mai aveau combustibil pentru un minut sau două.

Cadmann deschise staţia radio cu o mişcare bruscă.

— Aici Cadmann. Ţânţarul XII către *Robor.* Am rămas aproape fără combustibil şi nu ne putem întoarce pe uscat. Vă rugăm să ne comunicaţi poziţia voastră pentru o oprire forţată.

Nimic. Repetă mesajul, apoi se lăsă pe spate, cu braţele rigide sprijinite de manşă, ascultând paraziţii.

Jessica auzi vocea tatălui ei, apoi transmisia se întrerupse. Se repezi pe culoar, la timp s-o vadă pe Trish ieşind din camera de control.

— Ce-a fost asta?

— Un bluf, răspunse Trish. Şi, ca atare, nu unul foarte reuşit.

— Ce-a spus?

— Că Ţânţarul lui a rămas aproape fără combustibil, şi a cerut permisiunea pentru o oprire forţată.

Mintea Jessicăi raţiona în trombă. Era un bluf. Trebuia să fie. Un Ţânţar proaspăt încărcat avea o autonomie mult mai mare. *Şi dacă n-a fost proaspăt încărcat?* Hristoase...

— Trish... începu ea.

— Aaron a ordonat tăcere radio, răspunse plat cealaltă. Şi aşa va rămâne.

O undă de şoc izbi Ţânţarul XI şi se zgâlţâiră, lăsându-se pe-o parte. Vântul, ploaia şi un motor care mergea prost luate laolaltă. Plonjară pe vreo sută de metri înainte de a reuşi Cadmann să recapete controlul. Carlos şterse parbrizul aburit cu mâna şi se uită cu atenţie afară. N-aveau nici o speranţă. Nu era nimic de văzut.

— Îmi pare rău, spuse Cadmann.

Un fulger, foarte aproape, prea aproape. Le despică universul, îi orbi, şi Cadmann lăsă să-i scape un sunet nearticulat, o expresie a sforţării, a furiei şi a spaimei, şi plonjară atât de mult încât aproape că ieşiră pentru o clipă din nori. Un alt fulger şi...

— Îl văd! strigă Carlos. Fir-ar să fie! Ora două. *Acolo!*

Un arc de foc se rostogoli sub pântecul unui nor şi fulgerul îl pătrunse, lăbărţându-se. Şi acolo, planând ca un imens prădător negru, se găsea *Robor.*

Cadmann scrâşni din dinţi şi ridică Ţânţarul înapoi, în nori.

— O putem face, rosti.

— Dacă nu reuşim, îmi permiţi să te citez?

Se înălţară deasupra zonei superioare plate a dirijabilului şi Cadmann aprinse farurile. Erau palide, toată rezerva de curent electric pentru situaţii de urgenţă se scurgea către baterii, dar izbuteau să ilumineze partea de deasupra a dirijabilului. Existau platforme pentru patru Ţânţari, dintre care trei erau ocupate.

— Bun, spuse el. Cobor. Tu iei cablul de amarare din dreapta, eu îl iau pe cel din stânga. Dacă unul dintre noi reuşeşte, suntem în siguranţă.

Motoarele se opriră.

— Vezi? făcu Trish, râzând. Nici un S.O.S. A fost un bluf.

Jessica se uită la panoul de comandă, apoi afară, în furtună. Un bluf. Spera că era unul. Se *ruga* nebuneşte să fi fost.

Altminteri...

Se izbiră de puntea de asolizare a lui *Robor* exact în clipa în care un alt fulger croia o gaură în cer. Dirijabilul se zdruncină, apoi se stabiliză. Giroscoapele sale compensară mişcarea, păstrând puntea orizontală. Însă era alunecoasă. Patinară pe o distanţă de un metru înainte de a se opri.

Cadmann îşi înfăşură cablul de amarare în jurul braţului şi îl derulă. Sări pe punte. Vântul îl plesni, iar Carlos apăru în partea opusă, cu cablul din dreapta. Pe punte se aflau mai multe inele de andocare, îngropate în locaşuri. Totul era să găseşti unul.

O zgâlţâitură puternică mişcă dirijabilul şi Ţânţarul reîncepu să patineze. Cadmann se trase înapoi, căzu în genunchi şi alunecă de-a curmezişul punţii, către margine. Suportul avariat cedă şi Ţânţarul glisă pe plăcile metalice, drept spre el. Ţipă când alunecă de pe punte, cu autogirul deasupra lui.

Carlos se sprijinea pe genunchi şi pe coate, şi faţa i se turti de blindajul de tablă când Ţânţarul din spatele lui căzu pe-o parte. În clipa aceea ştiu că avea să moară.

Autogirul îl trase către margine şi genunchiul i se lovi de un inel de ancorare. Se târî în patru labe, căutându-l în întuneric, şi îl găsi, îl săltă şi fixă cablul la locul său. O clipă mai târziu, acesta se întinse cu un pocnet, iar în spate se auzi un ţipăt, ceva se prăvăli scrâşnind şi ştiu că prietenul său Cadmann căzuse peste bord.

Era pe punctul de a murmura o rugăciune când auzi geamătul.

— Vin! şuieră el.

Urmări cablul până la Ţânţarul distrus şi îl ocoli, căţărându-se, găsind de ce să se agaţe la fiecare pas. Ajunse în partea opusă şi auzi o bufnitură. Se uită în jos şi îl văzu pe Cadmann atârnând acolo, cu cablul încâlcit în jurul braţului.

Iisuse.

— Cadmann!

Prietenul său îşi ridică ochii spre el. Năucit, nu rănit. Scutură din cap, ca un bivol de apă care încearcă să se spele şi privi mai întâi în jos, spre ocean, negru şi leneş, departe sub el, apoi în sus, spre Carlos.

— Ajută-mă, şopti.
Iar Carlos întinse mâna şi îl ajută să urce înapoi.

Trish îl găsi pe Aaron în cambuza principală, supraveghind activitatea de ridicare a lăzilor din cală şi deschiderea lor. Conţineau mai ales provizii şi echipamente, şi era mulţumit de ceea ce alesese.
— Avem o problemă. S-a întrerupt alimentarea motoarelor doi şi trei. Acum mergem cu un singur motor.
Tânărul întoarse brusc capul.
— Cum?
— E adevărat. Acum cinci minute. Am pierdut motorul doi şi...
Difuzorul din gulerul ei pârâi.
— Trish, tocmai am pierdut motorul unu. Nu mai avem curent.
— Ce naiba!
Aaron păru să crească, cu faţa împurpurându-i-se, cu întregul trup luând proporţii sub ochii celor din jur.
— Fir-ar al naibii, vântul o să ne ducă înapoi, spre uscat!
— Mă tem că da. Avem cârme şi stabilizatoare...
— Mă duc sus. Acolo se petrece ceva foarte grav.

Carlos îl plesni pe Cadmann peste umăr când deasupra marginii lui *Robor* începu să se înalţe prima siluetă umană. Vântul urla şi el fu nevoit să urle la rândul lui.
— La naiba, du-te-napoi. Am o puşcă antigrendeli şi o s-o folosesc.
— Cadmann? strigă prudent Aaron. Fir-ar să fie. Cum ai...?
— Puterea prostiei omeneşti. Du-te înapoi, jos.
— O să ne prăbuşim dacă n-avem motoarele, ştii doar.
— Nu, n-o să vă prăbuşiţi. O să repornesc motorul unu. O să-l folosiţi ca să-ntoarceţi şi să vă-ndreptaţi spre uscat. Apoi o să coborâţi la sol.
— Fiica ta a murit. *Trebuie* să facem ceva. Trebuie să aflăm ce-a fost, sau moartea ei o să rămână zadarnică.
Bărbatul era obosit şi îndurerat. Umărul îi zvâcnea.
— Ascultă-mă. Nu putem discuta acum. N-am de ales, trebuie să vă aduc înapoi. Să nu înrăutăţim şi mai mult lucrurile.
— Să nu le înrăutăţim şi mai mult. Bine.
În spatele lui pâlpâi ceva în mişcare şi Carlos ţipă pe neaşteptate, cu întregul trup arcuindu-se. Cadmann se răsuci şi

trase într-o siluetă profilată pe fundalul norilor. Arma antigrendeli îi zvâcni în braţe. Trase o săgeată drept în pieptul lui Toshiro Tanaka. Părul băiatului zbură, luând forma unei coroane, şi dinţii i se încleştară în jurul limbii. Dintre ei ţâşni sânge şi mâinile i se desprinseră de scara de acces de la babord. Corpul i se curbă către spate şi căzu, urlând şi zvârcolindu-se, către marea aflată departe, jos.

— Toshiro! strigă Aaron.

Înjurând, Cadmann îl inspectă pe Carlos. Era teafăr. La naiba, naiba, *naiba!* Copiii îşi reglaseră armele antigrendeli, reducându-le la rolul de paralizant. El fusese prea al naibii de obosit, trăsese cu prea multă lipsă de răspundere.

Iar Toshiro Tanaka avea să cadă pe o distanţă de şase sute de metri, către apa de dedesubt. Şi, de la o asemenea înălţime, era ca şi cum apa ar fi fost beton.

— Un mort, Aaron, spuse.

Şi abia putea să vorbească. Dinţii îi clănţăneau, şi nu numai de frig.

— Un mort. Să încheiem povestea.

— Tu l-ai ucis. E mort, şi tu l-ai ucis. De ce nu le povesteşti oamenilor tăi cum ai făcut tu asta ca să salvezi vieţi. Bine. Ne întoarcem.

Aaron coborî. Cadmann se prăbuşi pe tabla udă şi rece a punţii şi închise ochii, simţind ploaia răpăindu-i pe piele.

Partea a II – a
GRENDELI

„În orice parte aş zbura se află iadul;
iad sunt eu însumi; / Şi, în adâncul cel
mai adânc, un altul încă mai adânc / Se
cască larg, ameninţând să mă înghită, /
Iar pe lângă dânsul iadul în care sufăr pare rai.”

JOHN MILTON, *Paradisul pierdut*

19.
VICTORIA

Aproape toţi bărbaţii pot ţine piept necazurilor, dar, dacă vrei să pui la încercare caracterul unui bărbat, dă-i putere.

ABRAHAM LINCOLN

Întreaga colonie se adunase în sala de întrunire. În câteva locuri, la aceeaşi masă se aşezase o familie întreagă, primi şi secunzi, însă majoritatea celor din urmă stăteau deoparte şi departe de primi. Din întâmplare, sau fiindcă aşa plănuiseră, îşi aleseseră mesele aflate pe cele mai înalte rânduri din stânga pupitrului vorbitorului.

Pentru seara aceea nu se organizase nici o distracţie. Toate conversaţiile încetară brusc când intră Zack Moskowitz, venind de alături, din sala consiliului. Îl urmau alte şase persoane: cinci primi şi Katya Martinez. Zack se urcă pe podium. Katya coborî de pe scenă, se uită în sus, la ceilalţi secunzi, şi se duse să se aşeze la aceeaşi masă cu Cadmann şi cu tatăl ei.

Justin abia dacă o remarcă. Carlos îi zâmbi, apoi îşi ridică privirea spre secunzi.

— Montagnarzi, rosti el.

Sylvia îl privi întrebător.

— Din timpul Revoluţiei Franceze, o lămuri. În sala de întrunire, iacobinii stăteau pe locurile cele mai de sus. Le numeau „Muntele”. Katya, prietenii noştri pun la cale o rebeliune sângeroasă? Ghilotinarea *vechiului regim?*

— Nu mi-ar spune mie aşa ceva.

Ea stătea între Carlos şi Justin, vizavi de Cadmann. Acesta era flancat într-o parte de Sylvia şi în cealaltă de Mary Ann şi de copil. Cadzie era înfăşurat într-o pătură de un albastru-închis.

Numeau culoarea aceea albastru-Cadzie. Pătura era o copie exactă a celei în care fusese înfăşurat în Trecătoarea Lemn Uscat. Existau deja câteva sute şi erau solicitate tot mai multe, atât de repede cât puteau fi fabricate. Mary Ann voise să păstreze originalul, dar era analizat aşa cum nu mai fusese analizată nici o altă bucăţică de lână sintetică din istoria omenirii, şi ea fusese nevoită să accepte un duplicat.

Moartea invizibilă dezgolise orice fiinţă vie de la intrarea în mină, crabii avalonieni târâtori şi zburători, pe acei Joe, tufele pitice, mamiferele terestre, pălăria de pai a Lindei, centurile de piele şi hainele de bumbac; totul, cu excepţia unui bebeluş. Să fi fost datorită păturii? A culorii, a mirosului, a texturii, a originii anorganice? A geometriei de cocon a păturii ce înconjura un copil?

Albastrul-închis licărea ici şi colo în sala întrunirii. Fiecare mamă de bebeluş avea o pătură Orion de un albastru-Cadzie.

Katya luă pentru o clipă mâna lui Justin şi se uită spre Jessica. Aceasta din urmă stătea în mod ostentativ departe de familia ei, cu secunzii, la masa lui Aaron de pe Munte. Era o masă mare, la care aveau loc Edgar, Trish, Chaka şi, surprinzător, Ruth Moskowitz. Katya cântări asta în minte. Putea să-l întrebe de Justin mai târziu.

— Ce-aţi hotărât? întrebă tatăl ei.

Ea clătină din cap.

— Zack vrea să facă anunţul, îi răspunse, şi se uită de la Carlos la Cadmann, apoi la Justin. E în ordine.

Zack Moskowitz era pe podium.

— Aceasta este o întrunire oficială a membrilor Coloniei Avalon, pentru a afla hotărârea comisiei speciale de investigare a morţii lui Toshiro Tanaka, membru al acestei colonii. Rog adunarea să facă linişte.

Urmară îndemnuri la tăcere, care se aşternu apoi, în aşteptare.

— Comisia a stabilit în unanimitate verdictul de omor prin accident. Pentru cei care nu au pregătire juridică, asta înseamnă că a fost un accident. Comisia a hotărât, în marea sa majoritate, că nu este necesară nici o acţiune ulterioară şi, prin urmare, cazul este închis.

Un alt moment de tăcere. Apoi Carolyn McAndrews se ridică în picioare.

— *Dooomnule* preşedinte! Ăsta n-a fost un accident! Băiatul a fost ucis ca o consecinţă a propriilor sale infracţiuni! A avut complici. Ei ar trebui pedepsiţi! Cu toţii!

Se auziră câteva murmure răzleţe de aprobare, iar două persoane strigară:

— Stai jos, Carolyn!

— Are gheaţă în cap, spuse unul dintre secunzi, destul de tare ca să-l audă toată lumea.

— Comisia a luat în considerare asta, zise Zack, cu voce egală. Sugestia a fost respinsă.

Ea se uită în jur, căutând un susţinător, şi nu văzu pe nimeni. Copiii ei o priveau ciudat.

Sharon McAndrews stătuse la o masă din rândul al doilea, cu alţi grendeli cercetaşi. Coborî alături de Carolyn şi îşi înconjură mama cu braţul.

— O să regretaţi, îi anunţă femeia, şi se aşeză cu o infinită oboseală.

Sharon ezită o clipă, apoi se lăsă lângă ea. Printre secunzi se stârni agitaţia. Trish era în picioare. Pozând, se gândi Katya.

— Foarte bine, ar trebui să existe un proces, strigă ea. Dar nu al nostru! Domnule preşedinte, îl acuz pe Cadmann Weyland de crimă! Voi, primii, ne-aţi spus întotdeauna ce să facem, ne-aţi tratat ca pe nişte copii, sau ca pe nişte sclavi, toată viaţa noastră! Iar acum l-aţi ucis pe Toshiro Tanaka şi vă credeţi generoşi fiindcă nu ne acuzaţi pe noi, ceilalţi, de crimă?

— Nu respecţi procedura, preciză Zack.

— Oare? întrebă Carey Lou Davidson. La masa lui, unde stăteau numai grendeli cercetaşi de curând iniţiaţi, câţiva aplaudară. Ştiu că n-o să câştigăm în cazul unui vot, dar aşa ar trebui, dacă ar exista dreptate!

Trish stătuse lângă Jessica. Iar Jessica Weyland stătea cu capul în jos, cu faţa pe jumătate ascunsă. Încercând să se facă invizibilă, se gândi Katya. Ce credea fata asta că înseamnă durerea? Justin părea tot atât de jenat ca ea. Katya îi masă gâtul cu mâna, dar el nu-şi ridică privirea.

Până în clipa aceea, Jessica intrase de două ori în casa tatălui ei ca să comită un sabotaj sau un furt iar în momentul de faţă stătea alături de acuzatorii lui. Încă nu se înstrăinase de întreaga familie, dar părea să-şi dea silinţa, medită Katya.

Apoi îl văzu pe Aaron întinzându-şi braţul cu care o înconjura pe Jessica pentru a o prinde pe Trish de încheietura mâinii. Îi şopti ceva la ureche. Ea dădu din cap şi se aşeză din nou.

— Vot! strigă Carey Lou.

Aaron Tragon se ridică în picioare.

— Domnule preşedinte, mi se îngăduie să iau cuvântul?

Zack ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Preşedintele îi dă cuvântul lui Aaron Tragon.

— Domnule preşedinte, cu permisiunea dumneavoastră... începu el, apoi se întoarse spre Carey Lou. Stai jos, te rog.

— Spun, totuşi...

— Nu, nu spui. Stai jos.

Avea gheaţă în glas. Celălalt se aşeză.

— Mulţumesc. Domnule preşedinte – unchiule Zack –, toată lumea aici de faţă regretă cele întâmplate şi este întru totul lipsit de sens să împărţim vina. Da, am încercat să organizăm o expediţie pe continent. Am făcut o groază de greşeli, dar n-am ucis pe nimeni...

— Tu să taci din gură! strigă Mary Ann.

Cadmann clătină din cap.

— Lasă-l să termine, zise cu blândeţe.

— Dar...

— Nu ne poate face rău, rosti el, luând-o de mână. Lasă-l să vorbească.

— N-am ucis pe nimeni, dar Toshiro n-ar fi murit dacă n-am fi acţionat aşa cum am făcut-o, continuă Aaron. Consider că verdictul comisiei a fost stabilit cu înţelepciune. Au declarat „omor prin accident” şi asta a şi fost. Important este să nu mai existe alte accidente! Totuşi trebuie să ne întoarcem pe continent. E mai important decât oricând. Ştiţi cu toţii că pe Tau Ceti sunt erupţii. O altă surpriză avaloniană, şi am văzut deja schimbările. Ţiparii. Starea vremii. Edgar spune că vor mai fi *şi* altele...

Se uită în jos, spre masă, aşteptând încuviinţarea acestuia.

— Ai aflat mai multe, Edgar? Foarte bine.

— Domnule preşedinte, interveni Julia Hortha.

— Vă rog, făcu Aaron. Aş vrea să pot încheia.

— Continuă, zise Zack.

— Este de două ori mai important să înţelegem acum ce s-a întâmplat cu Linda şi cu Joe. Avem nevoie de rezervele din mine şi va fi nevoie de ani întregi să găsim şi să amenajăm alte exploatări miniere tot atât de bune cum sunt cele pe care le avem deja.

I se adresase direct lui Zack, dar acum îi incluse pe toţi cei prezenţi.

— Suntem îngrijoraţi cu toţii pentru că nu există suficiente materii prime. Dacă nu obţinem o nouă rezervă, vom fi în curând nevoiţi să luăm hotărâri dificile! Şi, în caz că nu o ştie toată lumea, pe insula Camelot nu există nici un depozit minier corespunzător, iar singurele de pe continent la fel de bune ca acela din Trecătoarea Lemn Uscat se află cu mult mai interior,

sau în zonele joase, populate de grendeli. La Lemn Uscat se găsesc şi rezerve de natură organică, şi metale. Vor trece ani de zile înainte de a aduce o mină nouă la productivitatea acesteia.

— Dar este o ruină!

Aaron nu se uită să vadă cine vorbise.

— Da, dar nu e o ruină *inutilă.* Adăposteşte o grămadă de utilaje. O putem repune în funcţiune în câteva luni.

— De unde ştii? întrebă Hendrick Sills.

— Edgar Sikes m-a ajutat să-i cer Cassandrei efectuarea unui studiu. Edgar?

Acesta se ridică în picioare.

— Instalaţia-mamă de minerit nu e grav avariată. Nu se află la intersecţia tunelelor, ci într-un coridor lateral. Programarea s-ar putea să fie dată peste cap, dar Cassie a găsit un duplicat al fişierului, care este intact. Solicit o Operaţiune de Recondiţionare a Minei Lemn Uscat. Totul se află acolo, cel puţin în fază preliminară...

— Am examinat o mare parte, spuse Zack, de pe podium. Cred că în privinţa asta are dreptate. Nu sunt sigur că îi împărtăşesc concluziile, însă chiar dacă găsim un alt depozit minier, va trebui să mutăm *toată* acea instalaţie de lucru...

Katya se aplecă mai aproape de Justin.

— El a pus toate astea în funcţiune, nu-i aşa?

— În foarte mare măsură, răspunse el.

— Ceea ce înseamnă că e mai important ca niciodată să înţelegem ce s-a petrecut în Trecătoarea Lemn Uscat, vorbi Aaron. Dar n-o să ne dăm niciodată seama dacă rămânem izolaţi. Indiferent ce i-o fi ucis pe Linda şi pe Joe, nu trăieşte acolo sus. N-o să aflăm ce este atâta vreme cât nu vom înţelege sistemul ecologic al Avalonului într-o mult mai mare măsură decât acum.

Se întoarse spre Marele Chaka, care stătea, împreună cu fiul său, printre primi.

— Nu eşti de acord, domnule?

Marele Chaka se ridică în picioare. Stând astfel, ochii lui erau la acelaşi nivel cu cei ai Micului Chaka.

— Sunt de acord.

El şi Micul Chaka dădură din cap la unison.

— Toată lumea prezentă în această încăpere regretă cele întâmplate cu Toshiro, spuse Aaron. Omor prin accident. Accidentul a fost neîncrederea lipsită de sens dintre primi şi secunzi, dintre nativii tereştri şi nativii stelari. Dacă moartea lui

înseamnă ceva, atunci trebuie să pună capăt acestui lucru! Domnule preşedinte, propun ca pe continent să se întoarcă voluntari, să recupereze minele şi, mai mult decât atât, să revendice ceea ce ne aparţine. Să cinstim memoria lui Toshiro finalizând acţiunea pe care trebuia s-o întreprindem cu toţii, împreună. Aceasta este propunerea mea.

Urmă un moment de tăcere, apoi Marele Chaka rosti meticulos şi răspicat:

— Susţin.

Trish se relaxă, întinzându-se discret şi ascultând pur şi simplu. Toshiro o învăţase despre relaxare mai multe decât ar fi putut învăţa vreodată singură. Avea să-i simtă din plin lipsa.

Votul favoriza propunerea lui Aaron. Aveau să se întoarcă pe continent cu binecuvântarea primilor – cu câteva excepţii evidente. El însuşi părea relaxat, aproape somnoros. Ce naiba avea de gând? Trish îi acuzase pe primi de crimă numai şi numai pentru propriul ei amuzament. Pe urmă se întinsese prin spatele capului plecat al Jessicăi, o prinsese de încheietura mâinii şi, cu o forţă căreia nu i se putea împotrivi, o trăsese destul de aproape să-i poată şopti direct în ureche.

— Trish, scumpo, am obţinut aici tot ceea ce voiam. Dacă arunci totul cât colo, te ucid.

După care îi adresase un zâmbet liniştitor şi îi dăduse drumul, lăsând-o să se aşeze pe scaunul ei.

Vorbea serios. Ce crede c-a obţinut? Trish îl urmări pe Edgar, care se uita la Aaron. Cei doi se cunoşteau din copilărie, Joe Sikes îi crescuse câţiva ani împreună, pe când ea era aruncată de la o familie la alta... Ce se petrecea în capul lui Edgar? Îşi scoase un pantof cu ajutorul celuilalt picior şi îşi întinse pe sub masă degetele agile. Băiatul tresări, apoi îi zâmbi larg.

— ...Vremea. Aaron, Edgar, poate n-aţi văzut ce s-a întâmplat la Surferi. Arăta aproape ca şi cum uraganul vostru imaginar s-ar fi dovedit o realitate. Edgar, timp de douăzeci de ani, în Camelot am avut o climă ca în California, fără afurisitele de cutremure şi fără instigatori la revoltă, vorbi Zack. Ce se petrece? M-am uitat prin fişierul tău, Fimbulhaos[5]...

---

5 Marele haos, fimbul fiind un prefix preluat din limba nordică veche (n. tr.).

Aaron dădu din cap către Edgar, care se ridică. Trish observă că începuse oricum să se ridice, dar se crea iluzia că i se supunea lui Aaron.

Iar Edgar lăsă să pară aşa.

— Cassandra, arată-ne Fimbulhaos. Cetăţeni, începu el, fără să mai aştepte reacţia computerului, locuitorii Pământului studiază Soarele de mai bine de un miliard de ani. Înregistrările astronomilor acoperă şase mii de ani, dacă ţineţi cont de egipteni. Acum trei sute de ani, Soarele nu era prin preajmă decât de câteva milioane de ani, fiindcă Dumnezeu nu inventase încă fuziunea...

Cassandra plasase sub plafonul înalt al clădirii comunitare doi sori care pluteau. În timp ce Edgar vorbea, cei doi se micşorară, transformându-se în stole, alături de care clipiră şi altele.

— Cu două sute cincizeci de ani în urmă au descoperit, în Soare, tiparul undelor de şoc rezonante. Sol sună aidoma unui clopot imens. Cam în acelaşi timp, astrofizicienii au detectat pentru prima oară o supernovă datorită neutrinilor expulzaţi prin explozia miezului ei, aşa că toate telescoapele de pe Pământ erau îndreptate către Marele Nor al lui Magellan chiar dinainte ca lumina să fi ajuns pe Pământ. Au trecut două sute patruzeci de ani de când ne-am trimis primele sonde către polii de rotaţie ai unei stele. Problema este că aceste studii se referă, aproape în totalitate, numai la Soare. Atât! Alţi sori au fost observaţi îndeaproape vreme de douăzeci sau treizeci de ani înainte ca *Geographic* să părăsească sistemul solar. Ceea ce ştim despre Tau Ceti e demn de milă.

O stea strălucitoare crescu, umplând domul. Din globul în flăcări dispăru un sector triunghiular şi steaua disecată se roti, în folosul audienţei.

În sală se purtau câteva conversaţii mărunte; Cassandra amplifica vocea lui Edgar, astfel încât să acopere zgomotul de fond.

— Tau Ceti are, *probabil,* un ciclu de cincizeci de ani al petelor solare. Noi nu l-am urmărit decât vreo douăzeci, aşa că totul nu este, realmente, decât o presupunere. Putem detecta undele de şoc din interiorul lui Tau Ceti. Seamănă foarte mult cu acelea din Sol, însă celulele sunt mai mari, iar în locurile de întâlnire ale acestor unde de şoc – Cassandra, fişierul meu

Fimbulhaos Pete Solare Patru – furtunile de la suprafaţă sunt mai puternice.

Flăcările porniră din Tau Ceti arcuindu-se pe distanţe de sute de mii de kilometri înainte ca jetul să se reîntoarcă, atingând suprafaţa.

— Sunt din ce în ce mai dinamice pe măsură ce se apropie de apogeul ciclului petelor solare, dar nu ajung la o distanţă atât de mare ca în cazul lui Sol. Tau Ceti are câmpuri magnetice mai puternice. Iată ce se întâmplă cu clima de pe Avalon. Soarele e mai fierbinte, iar coroana solară are o temperatură cu *mult* mai ridicată şi se extinde mult mai departe în spaţiu. Încălzeşte stratul superior al atmosferei Avalonului. Atmosfera se dilată. Ceea ce duce la propulsarea unor jeturi de abur orientate către vest şi la apariţia unor zone de turbulenţă. Formele de viaţă de pe planetă încearcă să facă faţă uraganelor, radiaţiilor ultraviolete din ce în ce mai puternice şi altor radiaţii de mare putere. Nu toate au evoluat pentru a supravieţui unei asemenea situaţii. Din câte au descoperit cei doi Chaka, unele se reproduc pur şi simplu nebuneşte, apoi mor...

O surprinse pe Trish fixându-l cu privirea, se prefăcu că nu observase, dar ea îi văzu pântecul aplatizându-se când se întinse să manevreze cursorul. Edgar arăta bine. Fata zâmbi, aşteptă... Se uită înspre ea, iar ea îşi mototoli cu nepăsare paharul de plastic, relaxându-şi muşchii braţului. El se bâlbâi, dar numai pentru o clipă.

Încercă să-l ajungă din urmă la ieşirea din sala de întrunire. Era înconjurat. Toată lumea voia să discute cu Edgar Sikes.

Era plictisitor. Chiar dacă lui *îi plăcea.* Trish se gândi mai bine, apoi se duse la Micul Chaka şi împrumută cartela lui de acces.

Când se întoarse Edgar în locuinţa familiei Sikes, Trish era în dormitor, stând turceşte pe patul cu apă. La intrarea lui, întrerupse filmul *Aladin,* o producţie a studiourilor Disney. Zâmbi, fără să pară surprins.

— În seara asta îndeplinim dorinţe?

— Ai uitat că-ntotdeauna există o şmecherie? făcu ea, şi se ridică în picioare, parcă levitând. Te-ai pus pe treabă.

— Puţin, spuse el, dar era evident că muncise mult în camera care le aparţinuse cândva lui Joe şi Lindei.

Patul mare, bogat împodobit, pe care li-l dăduse Carlos dispăruse, fiind înlocuit de unul clasic, cu apă. Dispăruseră

pozele Lindei de pe pereţi şi hainele ei din dulap. Camera de alături fusese a lui Cadzie. Acum era plină de computere şi de bancuri de lucru. Prin uşa deschisă a băii se vedea că şi acolo se petrecuse o schimbare. Salonul mic era aproape gol, cu câteva greutăţi şi covoraşe rulate stivuite de-a lungul unui perete.

Surpriza era că, în afara de camera computerului, peste tot domneau ordinea şi curăţenia. *Oare a făcut-o pentru mine?*

— Îmi place, zise ea. Şi tu arăţi foarte bine, Pufosule. Scoate-ţi pantofii. Hai să facem salutul soarelui.

O urmă în salon şi intră în postura copacului, poziţia „drepţi”, în limbaj militar.

Peste cinci minute, Edgar gâfâia. Ea îl făcu să se mişte mai încet, să se oprească şi să respire atunci când simţea nevoia. El îi studie poziţia şi încercă să i-o corecteze.

— Împinge-te în sus şi rămâi aşa. Fundul trebuie să se ridice mai mult, *exact* la acelaşi nivel cu şira spinării. Acum lasă-te în jos trăgându-ţi coatele *înapoi,* către coaste.

— Tu nu poţi face asta.

— La naiba, nu. Dar pot să stau în cap.

— Fără să te sprijini de perete?

Modul în care îi dădea el lecţii o amuză la început. Apoi începu să-şi dea seama că ştia într-adevăr mai mult decât ea. Edgar învăţa repede.

Dobândise şi un oarecare autocontrol. Când începuse să vină acolo, sărea pe ea la câteva secunde după ce o ducea într-o cameră cu un pat. Acum... Fusese nervos la început, dar, pe de altă parte, ea lipsise vreme de o săptămână. Era curioasă şi în expectativă. Rămăsese dornic să-i fie pe plac şi o flata gândul că era, probabil, singura fiinţă din univers care se putea bucura de atenţia lui completă, chiar dacă numai pentru câteva minute.

Era cu capul în jos şi se uita în sus, către ea, cu un zâmbet superior.

Edgar a avut un tată. Trish îşi putea imagina, cu o oarecare aproximaţie, cum era să fii legat de o singură fiinţă umană, sau de două; să nu fii niciodată nevoit să ghiceşti gândurile oamenilor dintr-un oraş întreg, fiecare dintre ei deţinând controlul vieţii unui copil. O singură fiinţă umană, mai întâi atotştiutoare, apoi profesorul lui, iar mai târziu aproape egalul lui. Şi acum tatăl lui era mort, jupuit până la oase, iar ucigaşul era necunoscut.

Oare o iubise şi pe Linda? Era mult mai probabil s-o fi venerat.

Primii ştiau că îi trădase şi mulţi n-aveau să-l ierte; iar Edgar trăia şi muncea printre primii din Camelot.

Trish se întrebase dacă avea să supravieţuiască.

Respiraţia lui deveni inegală. Ieşi încet din poziţia stând-în-cap, un picior la orizontală; podeaua atinsă cu vârfurile degetelor; îngenunche.

Ea ieşi din aceeaşi poziţie rostogolindu-se.

— Cred c-a durat două minute. Sunt impresionată, Pufosule.

— Nu te lăsa în jos atât de repede. Întinde un picior, apoi pe celălalt, apoi atingi podeaua. Am terminat? Vrei cafea?

— Ai făcut rost de cafea?

El zâmbi.

— Mai târziu, zise ea.

Se rostogoli în picioare şi îşi propti umărul la jumătatea trupului lui înainte ca Edgar să se fi hotărât să se ferească. Se ridică săltându-l pe umăr. El râdea. Îl trânti pe pat, încă râzând.

— Acum o să-ţi arăt de ce e bine să te-ncălzeşti mai întâi. Să-ţi pui inima şi sângele în mişcare. Pufosule, chiar vrei să stai deasupra? Îl rostogoli şi se rostogoli odată cu el. Doar o singură dorinţă. Câte una pe rând.

Mai târziu îl urmă în camera cu componente electronice şi îl privi măcinând boabele proaspete de cafea.

— Are un miros diferit.

— E prăjită mai tare, zise el. Şi boabele sunt altfel, mai din susul muntelui.

— Interesant. Cine ţi le-a adus?

Sub cuptorul universal era un terminal de dimensiuni reduse. Trish îi zări ecranul cu coada ochiului. Zâmbetul lui păli în timp ce îi răspundea:

— Doi dintre copiii lui Carolyn. Ştii, o vreme primii s-au purtat ca şi cum aş fi fost mort. Dar Cassandra nu mai e atât de *agilă* când nu sunt eu conectat, şi ei au început să-şi dea seama. N-am fost eu cel care a agresat-o pe Carolyn...

— Eu am fost.

REZOLVARE-RUTH scria în partea de sus a ecranului. Trish nu reuşi să citească literele mai mici de dedesubt, dar nu erau prea multe.

— Ah? Oricum, de când nu mai e tata sunt oarecum interesaţi ca eu să fiu fericit. Chiar dacă n-au încredere în mine.

Turnă apă clocotită într-un cilindru de sticlă, împinse fără oprire în jos filtrul, o sită metalică din capătul superior, separând astfel zaţul, şi turnă două ceşti de cafea.

Ea zâmbi uşor când se aşezară la masă, dezbrăcaţi amândoi. Curăţenia proiectată de el nu ajunsese chiar atât de departe. Nu exista nici măcar un singur centimetru pătrat de suprafaţă orizontală liberă. Îşi cocoţă ceaşca pe un teanc de coli tipărite de computer.

— Acum, cu expediţia asta, vor fi nevoiţi să aibă încredere în tine. Ca şi noi, de altfel.

— Noi?

— Expediţia. Aaron.

— Oh. Bineînţeles că tu o să pleci. *Daaaa!*

— O să mă-ntorc din când în când. Sau ne-ai putea însoţi.

— Nu. Asta nu merge. Chiar dacă ajung într-o formă mai bună, tot n-aş fi de mare folos într-o tabără de corturi. Şi mai bine să stau aici, de veghe pentru voi.

— O să avem o bază. Lasă-ne să ne instalăm, apoi vino şi tu, zise, zâmbind.

Aaron o să deteste asta. Nu-i place să am atât de mult control asupra vrăjitorului nostru. Dar e mai mult decât atât, pe ăştia doi îi învrăjbeşte ceva. Pur şi simplu nu vrea să fie Edgar fericit. Îşi lăsă zâmbetul să se transforme în altceva, devenind un surâs erotic, copiat dintr-un film vechi. Îl înfierbântase pe Robert Redford şi avea acelaşi efect asupra lui Edgar.

— Cine merge?

Ea clătină din cap, continuând să îl fixeze cu privirea.

— Nu sunt foarte sigură. Aaron, bineînţeles. El o sa fie şeful. Eu.

— De ce tu?

— Pentru ca acolo se va desfăşura acţiunea.

— Acţiunea. Adică jocurile puterii.

Fata ridică din umeri.

— Ochelari de luptă, făcu el, pe neaşteptate. În călătoria asta n-o s-aveţi nimic de ascuns faţă de primi – n-am dreptate?

— Aş zice că da, răspunse ea, cu prudenţă. Aaron ar putea avea câte ceva. Şi?

— Şi puteţi renunţa la binocluri, folosind ochelari de luptă. Luaţi-mă acolo şi o să menţin legătura cu Cassandra.

— Acolo o să mergi, spuse Trish.

Se întinse, o mişcare studiată, ca aceea de dinainte de a face dragoste, şi se asigură că Edgar o privea. Se convinse că se bucura de toată atenţia lui. Se trase mai aproape.

— De ce te interesează Ruth Moskowitz?

Luat pe nepregătite, avu nevoie de o clipă să-şi aducă aminte de terminal. Apoi răspunse:

— E ceva pe care Linda... nu, *asta* n-are importanţă. Ai observat ce-i face Aaron lui Ruth?

— Oarecum. E de părere că avem nevoie de ea...

— Nu. Vrea s-o amestece. S-o implice. Fiindcă e fiica lui Zack Senior. O s-o facă să sufere. Mă întrebam dacă există o cale de a rezolva problema.

— De ce?

— Linda mi-a spus la un moment dat că eu... nu reuşesc niciodată să cunosc pe nimeni. Presupun că pe tine încep să te cunosc, Trish, dar tu eşti blindată. E greu să te văd pe tine având nevoie de ajutor. Dacă Ruth îşi continuă legătura cu Aaron, e al naibii de sigur că o să aibă nevoie de *ceva.*

Asta era o nebunie. Edgar abia dacă era în stare să-şi poarte de grijă lui însuşi... Nu-i dădu atenţie.

— Fac pariu că îl cunoşti pe Aaron mai bine decât mine. Cum era în copilărie?

20.
STEPA SCRIBULUI ŞI DEALUL EDENULUI

Întreaga natură nu e nimic altceva decât
artă, necunoscută ţie; numai prilejuri
şi căi pe care nu le poţi vedea; numai discordie
şi armonie neînţeleasă; răul e, în
parte, pretutindeni, binele e universal.

ALEXANDER POPE

Trei luni mai târziu

Micul Chaka îşi privi tatăl făcând încă un pas prudent spre creaturile înaripate pe care le numeau păsăruici. Mai întâi bastonul, apoi piciorul stâng, apoi dreptul – totul lent, lin şi controlat. Trei păsăruici stăteau grămadă în apropiere de un arbust scund, ale cărui fructe de dimensiunile curmalelor îşi schimbaseră în ultimele câteva zile culoarea din albastru în roşu. Abia după aceea începuseră să atragă crustaceele zburătoare. Pe măsură ce se apropiau de miezul verii, tufele şi frunzele, plantele şi ierburile din întreg cuprinsul pădurii căpătau alte culori, se coceau, explodau într-o mie de nuanţe de auriu, de roşu şi de un verde profund, bogat. Copacii coamă-de-cal, infestaţi cu o sută de specii de paraziţi şi de simbioţi, înfloriseră de parcă s-ar fi pregătit să întâmpine cu braţele deschise încă o sută.

Cea mai mare păsăruică – o creatură zburătoare violetă, cu vârfurile mici ale aripilor albe şi spilcuite – îşi roti un ochi independent către Marele Chaka, ajuns la numai vreo doisprezece metri distanţă. Bărbatul era mic de statură, abia atingând un metru jumătate în anii când avusese cea mai mare înălţime de pe durata vieţii sale. Timpul îl îndesase, îl zbârcise şi îl încărunţise, îi pătase tenul întunecat. Părul tuns scurt, foarte creţ, i se retrăsese de pe tâmple şi avea nevoie de lentile corectoare ca să poată citi şi de un baston ca să se poată deplasa. Pântecul mic, stânjenitor, îi umfla partea din faţă a cămăşii şi îi tremurau mâinile când scria în jurnalele pe care le ţinea de aproape o sută cincizeci de ani.

Dar încă se putea mişca destul de lent şi de lin ca să se apropie de animale mai mult decât ar fi crezut Chaka că era cu

putinţă. Încă era cel mai de seamă zoolog de pe Avalon. Şi încă era *tata.*

Aripile motoare ale păsăruicii care îl privea pe Marele Chaka prinseră să vibreze. Creanga de care se ţinea cu ghearele din faţă începu să se legene. În văzduh se înălţă un scâncet şuierător, piţigăiat. Celelalte două surate îşi întrerupseră masa, agitându-se la rândul lor. Se încleştară de ramuri cu două gheare din faţă, dar micile aripi în formă de palete din spate intrară în vibraţie, pierzându-şi contururile. Scâncetul deveni din ce în ce mai puternic, până când umplu copacii.

Micul Chaka nu se alarmă, nici măcar când strigătul fu preluat de o zburătoare îndepărtată şi apoi de un cor. Avertizare de pericol? Cerere de ajutor?

Marele Chaka se retrase cu un pas, apoi cu încă unul, şi păsăruicile îşi regăsiră liniştea. Reîncepură să mănânce. Zumzetul îndepărtat se stinse. În pădure se reîntoarse liniştea.

Un zâmbet aproape copilăresc îi încunună chipul în timp ce se întorcea la fiul său, mergând cu greutate.

— Nu e tocmai o colonie, acţiunile sunt mult prea independente pentru asta. E mai degrabă vorba de familii mici – poate trei sau şase membri. Toate trei sexe, sau două fertile şi unul neutru, cel care păzeşte cuibul în timp ce umblă ceilalţi doi după hrană, ca în cazul crabilor avalonieni de tipul şase. O să luăm mostre mai târziu.

Când urcau dealul, se prinse de braţul fiului său.

— Şi tu numeşti locul ăsta Eden?

— Aici îi aducem pe grendelii discipoli, răspunse, încuviinţând din cap. Trebuie să înveţe o serie de lucruri despre planetă şi locul ăsta e potrivit.

— Aud o apă curgătoare. Sunt grendeli?

— Ne gândim întotdeauna la ei. Crede-mă. Nu ne asumăm riscuri. Dar între noi şi râu e o porţiune proeminentă de stâncă. Cea mai simplă cale pe care poate ajunge aici un grendel e o pantă de peste un kilometru, fără nici un strop de apă. Avem şiruri de senzori de mişcare din douăzeci în douăzeci de metri – nimic mai mare decât un Joe nu-şi poate face apariţia aici sus fără să fim avertizaţi, iar puştile antigrendeli sunt mânuite de trăgători buni. Sunt moarte curată. Locul e sigur, zise, apoi se încruntă. Bineînţeles că aşa am crezut şi despre Lemn Uscat. Dar aici nu s-a întâmplat nimic rău.

Marele Chaka dădu din cap.

— Totuşi, lucrurile se schimbă.

Îşi miji ochii, uitându-se în sus, la Tau Ceti, un glob estompat printre norii înalţi.

— Lucrurile se schimbă.

Străbătea cu mare atenţie poteca. La fiecare un metru sau doi se oprea să privească o frunză, să studieze un insectoid necrofag care căra un leş de cinci ori mai mare decât el, să hârjâie un strat de fungi ca să ia o mostră, depozitând-o apoi într-un plic de hârtie transparentă. Pe urmă nota în carnet şi fotografia mostra plasată pe pagina acestuia, având drept fundal locul unde o găsise.

— Ştii, spuse, dus pe gânduri, mi-aş fi dorit să fi fost şi tu pe Pământ. Atunci ai fi înţeles ce bogăţie se aşterne în faţa ta. Oriunde te-ai uita, nu trebuie decât să întinzi mâna şi găseşti o nouă făptură, o nouă plantă. Ceva nou, ceva nou.

Micul Chaka se gândi că privirea aceea pierdută îl făcea să semene cu un Buddha negru, zbârcit.

— Pe Pământ... s-au terminat „noutăţile”.

Zâmbi strâmb. Zâmbetul i se lărgi când văzu un copac tirbuşon crescând în umbra părintelui său.

— Oh, gânguri el. Un duplicat perfect al plantei-mamă – numai că, vezi, e stângaci, trunchiul i se spiralează în direcţia opusă...

Era aşa de când începuseră să urce înapoi, către mină, şonticăind încoace şi încolo, studiind ceva, comentând despre altceva – fără să se plângă niciodată din cauza distanţei şi a drumului în pantă, deşi o parte a acestuia trebuie să fi fost foarte obositoare. Emoţiile lui Chaka erau împărţite. Pe de-o parte, era încă nervos din pricina zonei unde se aflau. Pe de alta, era minunat să-şi vadă tatăl în fiecare zi, să facă explorări împreună şi să-l asculte ţinându-i prelegeri, aşa cum se întâmplase în fiecare dintre minunatele zile ale copilăriei sale. Se aflau la trei kilometri de mină, destul de departe de primul cot al potecii ca să nu poată fi văzuţi. Marele Chaka se aşeză pe o piatră şi îşi desfăcu şireturile unui pantof.

— Ai obosit, tată?

— Nu, cred că mi-a intrat ceva în pantof. Fiule, povesteşte-mi despre baza pe care o înfiinţaţi.

— Păi, eu nu fac mare lucru în privinţa asta...

— Ştiu. Se pare că Aaron e şeful, şi am observat că n-are nevoie de nici un sfat din partea generaţiei mele, spuse,

inspectându-şi interiorul pantofului stâng. Bineînţeles că nici colonelul Weyland nu i-a oferit prea multe.

— Am remarcat.

— Tu şi toţi ceilalţi, zise, şi oftă. Presupun că era inevitabil.

— Tată, nu e mare lucru.

— Pentru voi nu. Sigur că nu. Dar pentru noi – fiule, imediat după sosirea noastră am ignorat avertismentele lui Cadmann Weyland şi aproape c-am fost nimiciţi. De atunci am căpătat obiceiul de a-i cere părerea.

— Talismanul vostru.

— Talisman, vrăjitor – bineînţeles că nu e nici una, nici alta. Dar mi s-a spus că aţi ales un loc pentru baza voastră. Răsfaţă-mă povestindu-mi despre asta.

— Sigur. E la vreo trei sute douăzeci de kilometri nord faţă de noi, în munţi, dar pe un platou larg. Nici o apă mare, dar o mulţime de izvoare şi de pârâiaşe. Porţiunea plată e o pajişte.

— Da, cunosc locul.

— Poftim?

— De pe hărţi. Pare primejdios. În apropiere e o pădure.

— O pădurice, dar există. Frunze tinere. Cât se poate de comestibile. Tată, pe stânci sunt Joe şi în pădure există animale terestre. Nu cred că acolo a ajuns vreodată vreun grendel.

— Vă plasează exact la extremitatea razei de autonomie a unui Ţânţar.

— Numai până când instalăm captatoarele de energie solară. Dar e cu faţa spre sud şi avem rulouri de pânză Begley. O să le-ntindem, şi majoritatea zilelor sunt însorite. Nu o să mai treacă mult timp până când vom genera destul curent electric ca să reîncărcăm acolo Ţânţarii, zise, şi îşi frecă mâinile. Pe urmă o să putem face într-adevăr explorări, încă o sută cincizeci de kilometri şi ajungem la marginea Stepei Scribului!

— Pentru asta vă invidiez.

— Păi, mergi cu noi...

Bătrânul râse cu blândeţe.

— Ştii că nu se poate. N-aş fi bine-venit printre prietenii tăi, rosti, şi îşi puse din nou pantoful şi îi legă şireturile. Fii prudent, fiule. Nu ştim ce i-a ucis pe Joe Sikes şi pe Linda Weyland, dar ştim foarte bine ce era să ne ucidă aproape pe toţi în timpul Războaielor Grendelice. Nu fii atât de îngrijorat în privinţa unui pericol necunoscut încât să-l ignori pe cel cunoscut. Acum ar trebui să ne întoarcem...

Se opri să se uite la un lichen colorat.

— O clipă.

Micul Chaka continua să simtă o uşoară nervozitate în privinţa excursiilor prin împrejurimi. Erau mult prea departe de adăposturile întărite cu kevlar din Trecătoarea Lemn Uscat ca să se simtă liniştit. Dar tatăl său avusese câştig de cauză, aşa cum se întâmpla de obicei.

— Uite ce abundenţă, la numai cinci sute de metri de locul morţii. Nimic n-a distrus zona. În copaci sunt Joe, păsăruici şi toate insectele astea mărunte. Indiferent ce i-a ucis pe Joe şi pe Linda, a devorat şi câinii. Şi a mâncat şi tot materialul organic din haine. A fost o anomalie. În realitate, probabil că ăsta e acum cel mai sigur loc de pe planetă – acest soi de fulger n-o să mai lovească aici pentru o vreme.

Fiindcă fiul său nu părea convins, adăugă:

— Dacă eşti îngrijorat, ia cu tine doi dintre sacii pentru supravieţuire ai lui Cadmann.

— Sunt îngrijorat. Grendelii nu pot muşca prin kevlar, dar muşcătura lor poate strivi totuşi un os...

— Ai grendeli în cap. Ai studiat scheletele alea cu tot atâta atenţie ca mine. Asupra lor nu s-a aplicat nici un fel de presiune. Nici un os rupt. Nici o urmă de dinte. Zgârieturi, da, ca şi cum ceva ar fi răzuit carnea de pe oase, dar a fost ceva mic, nu dinţii unui grendel. Indiferent ce i-a ucis, n-a fost grendel – în afara cazului în care i-a fiert ore întregi şi le-a supt apoi carnea de pe oase.

Imaginaţia morbidă a tatălui său îl făcuse să se strâmbe. Atunci care era pericolul? Sacii de kevlar ar fi trebuit să-i protejeze, teoretic, de un nor acid sau... sau de indiferent ce naiba le omorâse prietenii. Ajunseseră la presupunerea că fusese ceva de natură mai degrabă biologică decât chimică. În minte i se stârni o amintire, ceva dintr-un roman science-fiction vechi, despre protozoare gigantice care pândeau în mlaştinile de pe Venus, gata să-i digere pe vizitatorii imprudenţi din spaţiu. Existau filme despre monştri imenşi, care sugeau sânge şi sălăşluiau printre stele.

Nu credea cu adevărat în aşa ceva, dar moartea invizibilă îi mistuise doi membri ai familiei chiar sub nasul Cassandrei, şi singurele indicii erau urmele de *viteză* de pe oase. *Viteza* însemna grendeli, dar cum? Un puzzle fascinant, dacă nu s-ar fi petrecut în realitate.

Scoaseră un timp bun pe restul drumului de întoarcere către mină. Tatăl său nu acceptase cine ştie ce ajutor, nici măcar atunci când sudoarea îi brobonise fruntea şi respiraţia îi devenise şuierătoare. Cu mult timp înainte de apusul soarelui descoperiră că străbăteau ultima porţiune a potecii. Zumzetul maşinilor se auzea clar de la o jumătate de kilometru distanţă – reparaţiile şi repunerea în funcţiune începuseră de mult. O dâră subţire de fum şi scrâşnetele metalului torturat le dădeau de înţeles că o mare porţiune a instalaţiei era tăiată şi reparată. Marele Chaka urca panta gâfâind uşor, dar dăduse drumul braţului fiului său şi mergea în susul coastei ţanţoş şi plin de curaj. Micul Chaka ţopăia ca un balon. În sfârşit liber! Uitase cum era să urce pe munte fără să care în spate afurisita de oală pentru gătit.

Sylvia Weyland îşi flutură braţele când îi văzu apărând pe culme. Mirosul de metal topit le înţepa nările. Macaralele şi schelele se înălţau în jurul noii barăci a minei. O duzină de muncitori se foiau încoace şi încolo, cărând, încărcând, meşterind. Înălţau un adăpost nou, mai rezistent, şi Sylvia, biolog transformat în inginer, era şefa echipei din săptămâna aceea – revenea pe continent prin rotaţie, călătorind cu *Robor.*

— Cum a fost plimbarea? strigă ea.

— Extraordinară!

Ajunseseră ceva mai aproape şi îşi puteau coborî vocile. Femeia transpirase puţin şi părea obosită, dar satisfăcută. Ea şi echipa ei lucrau cu repeziciune. Două rame noi de oţel fuseseră plasate la locurile lor din structura care avea să găzduiască adăposturi permanente, asigurate împotriva grendelilor, pentru mină şi mineri. Deasupra era o antenă care servea drept releu de rezervă pentru comunicarea între continent şi baza numită de Aaron Shangri-La, aflată în construcţie la trei sute douăzeci de kilometri depărtare.

— Nu văd fauna şi flora din jur în măsura în care mi-aş dori-o, se plânse Marele Chaka, când ea se apropie să-l îmbrăţişeze. Fiul meu e prea protector. Nu sunt copil.

— Luăm pur şi simplu muntele înapoi, zise Sylvia. Resursele noastre continuă să fie divizate. Să spunem că o să ne simţim cu toţii mult mai bine după ce o să cataloghezi mai multe forme de viaţă, dar asta implică riscuri inevitabile. Eşti unicul părinte al Micului Chaka; e atât de surprinzător că e puţin cam – zâmbi larg – posesiv?

Bătrânul se uită în sus, la fiul său, ca o bufniţă.

— N-a trecut prea mult timp de când te duceam în ţinuturile înalte purtându-te pe umeri. Acum ai putea să mă cari tu, cu mai puţin efort, spuse, şi zâmbi. Presupun că orice bărbat doreşte să vadă că i-a crescut băiatul. Al meu a crescut ceva mai mult decât ceilalţi.

Micul Chaka strălucea de mândrie umbrită de o foarte uşoară tentă de tristeţe. Începea să înţeleagă *cu adevărat* că într-o bună zi tatăl lui n-avea să mai fie acolo ca să stea de vorbă, ca să-şi împărtăşească totul.

Dar până atunci se putea simţi recunoscător fiindcă îşi petreceau atât de mult timp împreună. Fiindcă îşi puteau împărtăşi atât de multe.

Accidentul în centrul căruia se aflase *Robor* nu le afectase relaţia atât de mult încât să nu mai poată fi refăcută. Nu ştia sigur cum ar fi trebuit să facă faţă situaţiei. Chiar şi în momentul acela, întreaga poveste continua să fie înconjurată de volute lente de furie, de resentimente şi de dezgust faţă de propria persoană. Antipatie împotriva lui Aaron Tragon. Furie, nedomolită şi mocnind, din cauza morţii lui Toshiro.

Dar dacă relaţia cu tatăl lui ar fi avut de suferit...

Nu voia să se gândească la asta. Ar fi fost mult mai dezgustat de sine însuşi. Ar fi avut mult mai multe resentimente.

Furia împotriva lui Aaron ar fi fost mai puternică.

Se întrebă, oarecum ca prin ceaţă, ce ar fi făcut dacă ar fi fost aşa. Însă trebuia să se întoarcă la Shangri-La, să plănuiască expediţia către Stepa Scribului, nu era timp pentru asemenea gânduri.

Stepa Scribului era o câmpie ovală imensă din ţinuturile înalte, care începea de lângă dealurile joase situate la trei sute de kilometri nord-est faţă de baza Shangri-La, întinzându-se apoi pe o distanţă de două mii de kilometri către nord şi către est. Un fluviu lung şi leneş, numit de cineva Zambezi, curgea de la nord spre sud, la o mică distanţă către vest faţă de linia de centru a câmpiei. Avea puţini afluenţi şi împărţea efectiv Stepa Scribului în două zone inegale. Amândouă erau pline de ierburi cu tulpini groase, care creşteau până la înălţimea taliei şi făceau uneori flori minuscule, galbene.

Era numită Stepa Scribului pentru că, atunci când o studiaseră pentru prima oară de pe orbită, păruse acoperită de o

scriere străină cursivă, în şiruri late, caligrafiate cu cerneală decolorată, dâre curbe de iarbă cosită ce se apropiau unele de altele, se contopeau şi de despărţeau. *Trebuiau* să fie urmele goanei unor animale. În ultimul an, abia dacă se mai întâlneau, de parcă s-ar fi evitat cu bună ştiinţă.

Stepa Scribului se termina în pădurea de pe dealurile scunde. Printre copaci curgeau neîntrerupt, pe toată durata anului, câteva torente, nici unul mai adânc de câţiva centimetri. Stepa şi pădurea fuseseră studiate de pe orbită ani de-a rândul şi un singur lucru era sigur: în ambele existau o serie de animale, dar, cu excepţia unei zone înguste situate de-a lungul fluviului, nu erau grendeli.

Adăpostul de vânătoare se afla la marginea pădurii. Jessica îşi lărgi câmpul vizual îndepărtând fără zgomot un mănunchi de crengi dintr-un tufiş şi studie cu atenţie o cireadă paşnică de cameli, care păşteau tăcuţi la o jumătate de kilometru depărtare. Ochelarii de luptă îi măriră până când părură să se afle destul de aproape ca să-i poată atinge.

Unul dintre masculi îşi înălţă capul şi se uită drept la ea. *Eşti un mic găgăuţă isteţ, nu-i aşa? Nu poţi să mă vezi sau să m-auzi. Îmi simţi mirosul?*

Animalul avea graţia unei gazele şi gâtul fin şi sensibil al unei girafe. Antena lui de insectă, cu pene cenuşii, tremura în aerul liniştit, adulmecând. Avea să-i pună în gardă pe ceilalţi unsprezece? Fiinţele umane erau nou-venite pe continent, iar reacţia camelilor la un stimul nou era adesea frica-şi-fuga. Până în momentul acela, nici masculii, nici femelele greoaie, aducând a rinoceri, nici cei trei „căţeluşi” de dimensiunile unui Saint Bernard nu intraseră în panică.

Jessica rămase întinsă în adăpostul ei săpat în pământ în timp ce Cassandra analiza imaginea luată de ochelarii de luptă şi trimitea informaţiile înapoi, către Shangri-La, la o sută cincizeci de kilometri depărtare.

— Îl vrem? şopti ea.

— *Abia aştept.*

În vocea lui Chaka se simţea nerăbdarea. Se afla într-unul dintre celelalte adăposturi, probabil fără să vadă direct cireada, dar ochelarii lui de luptă puteau afişa imaginile preluate de Cassandra prin satelit.

— *Culoarea de protecţie e aproape perfectă.* Jessica verifică. Cu ochiul liber, cu ochelari de luptă, din nou cu ochiul liber. Al

naibii de bine. Ce făceau camelii? Scanau mediul înconjurător cu nasul şi reglau culoarea de protecţie în funcţie de perspectiva unui eventual prădător? Creaturile erau mai puţin vizibile decât umbra lor, o strategie perfectă de apărare împotriva animalelor de pradă.

Ciudat, medită Jessica. *Nu ne mai gândim doar la grendeli! Aici sunt alte lucruri. Trebuie să scăpăm de poveştile cu baubau ale unei întregi generaţii, altminteri nu vom reuşi să supravieţuim.*

— Ăştia sunt învingători. Iuţi, puternici, cu simţuri ascuţite. Şi flămânzi. Ronţăie întruna la frunze de când au venit aici.

Chaka răspunse dus pe gânduri.

— *Şpilul va fi să ţinem cireada împreună. Vrem să protejăm dinamica familiei, dacă e posibil.*

— Cassandra, şopti Jessica. Notează specia tufişurilor, tipul, cantitatea şi gradul de atingere al maturităţii pentru frunzele mâncate. O notă specială cu şabloanele păşunatului pentru pui.

Fuseseră nevoiţi să-i adauge computerului module suplimentare, ca să ţină pasul cu fluxul de informaţii. Ceea ce stârnise o nouă dezbatere: puterea lui trebuia folosită pentru procesarea datelor sau pentru producţie? Se luase o hotărâre abia după ce Zack trecuse de partea secunzilor.

— Putem trăi fără mai multe bunuri de consum, dar nu fără cunoştinţe, spuse el, surprinzând mulţi colonişti din A Doua Generaţie.

Totul era atât de nou, posibilităţile şi problemele apăreau din abundenţă. O puteau iubi dacă erau în stare – planeta Avalon era prea puţin îngăduitoare în privinţa greşelilor.

— *Capcana e pregătită,* se auzi vocea lui Aaron. *Repet: Capcana e pregătită.*

Zâmbi. Avea să fie amuzant. O săptămână de pregătiri. Şi acum...

— La comanda mea, spuse. Trei... doi... unu... porniţi!

Din adăposturile meticulos construite zvâcniră patru tricicluri pentru teren accidentat, cu cauciucuri balon. Cei doisprezece cameli o rupseră la fugă, aflând uimiţi şi ultragiaţi că nu erau singurii maeştri ai camuflajului de pe Avalon.

Animalele se năpustiră către est. Jessica îşi tură triciclul, dădu peste o movilă de pământ şi se propulsă în aer. Izbi solul cu un salt care îi vibră de-a lungul şirei spinării. Vuietul motoarelor

cu hidrogen, euforia vânătorii şi năvala propriei adrenaline îi oferiră o ameţeală delicioasă.

Camelii îşi schimbau direcţia ca un stol de păsări. Jessica îi ocoli prin exterior, împiedicându-i să se deplaseze spre est. Strategia defensivă a animalelor consta în menţinerea puilor în mijloc, fapt pentru care erau realmente mai uşor de mânat.

Copitele şi roţile stârneau nori învârtejiţi de praf gălbui, împuţinând lumina lui Tau Ceti. Jessica rămase uşor în urma cirezii în timp ce animalele alergau cu zgomot către orizontul nordic.

— Sunt pe traiectorie, Justin, rosti după ce îşi curăţă gâtlejul de praf.

— *Vă aşteptăm, suntem pregătiţi.*

În zona aceea, tufărişul era aspru şi crescuse la întâmplare, fiind de un cafeniu câtuşi de puţin apetisant, cu excepţia smocurilor violete de iarbă viguroasă. Pielea animalelor îşi schimbă culoarea sub ochii ei, imitând frunzişul rar.

Frumos.

— Doi kilometri de ţintă, strigă. Fii gata!

În Ţânţarul său, Justin viră, ocolind cireada şi conducând înapoi, către centru, un mascul răzleţit. Camelii traversară o fâşie întinsă de pietriş cafeniu, îşi modificau culorile nebuneşte, în ritmul schimbărilor terenului şi, din perspectiva lui aeriană, avea impresia că solul însuşi curgea ca un fluviu. Îi era mai uşor să urmărească cireada după norul de praf decât prin observare directă.

Totul decurgea conform planului.

— În poziţie. Am contact vizual cu ţarcul.

— Iupiii-iuu-heiii-ho-hoo, se auzi vocea ei.

Justin ştiu că zâmbea.

Jessica îşi trase basmaua ecosez peste faţă când se îndreptă spre mijlocul cirezii. Animalele se despărţiră în faţa ei ca Marea Roşie. În timp ce triciclul se hurduca prin iarbă, cu aproape şaizeci de kilometri pe oră, ar fi putut să-şi întindă mâinile în ambele părţi, atingând câte un camel. Să fie al naibii, erau nişte animale atât de frumoase! Iuţi, puternice, agile – şi inteligente. Puii alergau prin cireadă ca nişte săgeţi, căutând goluri în mijlocul adulţilor protectori. Vuietul triciclului se contopea cu tunetul necontenit al copitelor. Cotiră spre stânga ca să evite un buştean şi ea smuci de ghidon, virând în urma lor.

Agitaţie în dreapta: Aaron Tragon, călare pe Zwieback, camelul domesticit de Ruth pentru el. Dădu buzna dintre copaci, chiar în faţa cirezii.

Animalele virară, derutate pe moment... apoi îl urmară.

Jessica strigă de încântare. La naiba. Aaron avusese *din nou* dreptate. Mirosul lor era extrem de sensibil. Animalul lui căra pungi cu o doză copleşitoare de feromoni de camel. *Trosc* – Zwieback deveni instantaneu masculul alfa. Instinctul lor de turmă şi capacitatea de a se lăsa dresaţi erau de bun augur. Erau un hibrid ciudat dintre cal şi struţ, cu boturi largi, cărnoase, şi picioare puternice.

Triciclul tresaltă violent când traversară ultima culme. În faţa lor era ţarcul, cu gardul înalt de doi metri şi cu perimetrul de un sfert de kilometru.

— Perfect. Ţineţi-i laolaltă, ţineţi-i laolaltă.

Dar abia dacă mai era necesar. Camelii îl urmară pe Aaron, intrând pe poarta deschisă. Jessica se trase deoparte în ultima clipă şi animalele şarjară pe lângă ea, pătrunzând în ţarc. Odată înăuntru, îşi dădură seama că erau prinse în cursă. Fornăiră şi zvâcniră din capete, dar singura ieşire era poarta, iar Chaka o închise deja înainte să descalece Jessica şi să se repeadă să-l ajute.

Alergă în susul rampei scurte care ducea către marginea ţarcului.

Cei doisprezece cameli noi li se alăturaseră altor cincizeci, capturaţi în săptămânile precedente. Cei dintâi fornăiau fără încetare şi, în acest timp, pielea lor îşi schimba culoarea, copiind-o pe a pământului bătătorit dintre copitele lor.

Aaron sări de pe animalul lui şi întinse mâna spre scară.

Alunecă şi căzu pe spate. Jessica îşi duse pumnul la gură. Spaima o paraliză pentru o clipă.

Camelii adulţi se traseră înapoi: nemascat, mirosul omului era foarte diferit de al lor. Doi adulţi se întoarseră cu spatele şi începură să azvârle din picioare.

Mai văzuse acest comportament. Un inel de cameli care proteja puii, lovind iarăşi şi iarăşi cu copitele lor grele, dure şi ascuţite. Nu dădea rezultate împotriva unui grendel, dar camerele de luat vederi urmăriseră creaturile înconjurând un prădător de talia unui urs şi izbindu-l cu copitele până ce îl transformaseră literalmente în terci.

Aaron se târî către scară, se răsuci când o copită îl nimeri lângă umăr şi se avântă în sus dintr-un salt. Urcă două trepte înainte ca altă copită să-l pocnească în coapsă. Mormăi, dar continuă să urce şi, o clipă mai târziu, era în afara razei de acţiune a animalelor, cu buzele arcuite într-un zâmbet satisfăcut. Jessica zări locul unde blugii îi erau murdari şi despicaţi de lovitură. Chaka îl ajută să treacă peste gard şi el se lăsă să cadă pe pământ, cu o bufnitură surdă. O săltă în sus pe Jessica pentru un sărut lung şi fierbinte, apoi îşi flutură mâna, în semn de victorie, către Ţânţarii care se roteau.

Praful le flutură în jur când autogirele atinseră pământul, iar camelii din ţarc îşi înteţiră şi mai mult strigătele.

Jessica urcă pe rampă şi se uită în jos, către ei.

— Mergeţi mai departe, puiuţilor, cântă, pentru sine. E ghinionul vostru...

— Perfect! spuse Justin, bătând din palme.

Ea sări în sus, surprinsă – se apropiase fără zgomot.

— Ce-a mai rămas în program pentru azi?

— Am muncit destul pentru o zi.

Spatele încă o mai durea de când săpase gropi pentru tricicluri, dar nu putea să nu-l iubească. Ce tip nerăbdător şi plin de zel. I se părea tot mai simplu să fie rudă cu Justin. Vremurile grele, cel puţin cele cu adevărat grele, păreau să fi rămas în urmă.

— Cred că avem timp să-i pândim pe demonii păianjen. Ce ziceţi?

Ea se uită la cer. Tau Ceti era încă strălucitor şi încă în înaltul bolţii.

— Mai avem cinci ore de lumină. Te-ai gândit la un loc anume?

Chaka ridică un deget uriaş.

— Ce ziceţi de desiş, cel aflat la vreo doi kilometri de locul unde-am încolţit camelii?

— Unii ar spune că e cam aproape de apă, îi reaminti Justin.

— Unii mai bătrâni, fac pariu, zise Jessica râzând.

— Exact.

Chaka îşi flutură nepăsător mâna.

— O să folosim senzori de mişcare şi o echipă de acoperire. Senzori de temperatură, dacă preferi.

— Păi... demonilor păianjen pare să le placă zona. Grendelii i-ar mânca dacă i-ar putea prinde, spuse, şi aruncă o piatră către orizont. Cred c-o să ne descurcăm.

Jessica îl bătu pe spate. *Aşa te vreau.*

— După cum sună, ai un plan.

În timp ce Justin şi Jessica îşi luau prânzul, doi Ţânţari se înălţară şi dispărură către est. Un altul sosi cu o încărcătură de hrană pentru cameli.

— O operaţiune reuşită, vorbi el.

Porţile erau deja din nou blocate. Spre deosebire de tabăra principală, acolo nu existau limite pasive – dar aveau un gard electrificat, pază permanentă, senzori de mişcare şi un adăpost fortificat, imun la atacurile grendelilor.

Adăpostul, o baracă, era prefabricat şi atestat de colonelul Cadmann Weyland ca fiind sigur împotriva grendelilor. Jessica simţea un amestec bizar de siguranţă şi dezgust când îşi aducea aminte cum testa el construcţiile din plastic armat cu filamente de cristal.

Amintire: insula Corabia Neagră era cenuşie şi stâncoasă, realmente un simplu pinten. Găzduia una dintre staţiile de retransmisie construite între Camelot şi continent. Un platou de asolizare pentru Ţânţari. Provizii pentru situaţii de urgenţă. Un adăpost rezistent la furtuni.

În ziua aceea, valurile se izbeau de stânci propulsându-şi spuma în aer, la mare înălţime. Jessica se uita la tatăl ei, aflat alături. Faţa lui părea tot atât de cenuşie ca stânca şi cerul.

Îşi vorbiseră foarte puţin din ziua când îi plantase disruptorul în casă. Din ziua când trădase relaţia lor.

Dinspre nord veneau doi Ţânţari cu tiparele de zbor planificate şi sincronizate cu atenţie, unul pilotat de Evan Castaneda, celălalt de Aaron. Sub fiecare atârnau sapane care susţineau încărcătura de specimene.

Inima Jessicăi începu să bată mai tare la gândul celor ce aveau să urmeze.

— Să luăm mai întâi Ţânţarul VII, zise nepăsător Cadmann.

Autogirul lui Aaron plană deasupra capetelor lor şi vinciul coborî încărcătura. În sapanul acela se aflau trei metri şi jumătate de colţi, solzi gri, gheare şi coadă ţepoasă. Un grendel. Tipul şase era de culoarea cenuşie a nămolului; de altminteri, nu foarte deosebit de cei acum exterminaţi de pe insula Camelot,

dar coada avea un cârlig dublu, răsucit în jos... iar gura, un aer solemn, acolo unde hologramele cu ororile din Camelot înfăţişau un zâmbet demonic. Chaka se apropie de creatură cu paşi mari, se ghemui şi o privi în ochi.

Erau deschişi şi se holbau fără să vadă.

Sau vedeau? Putea cineva spune cu adevărat ce se petrecea în adâncurile unei minţi cvasireptiliene? Dar ştiau destul de multe ca să fie siguri că un curent electric de câţiva volţi care i se scurgea alene prin centrii somnului avea să-l păstreze liniştit.

— Falca, rosti Chaka. Articulaţiile. Vedeţi ce vreau să spun? Muşcătura e mai puternică decât a grendelilor din Camelot, însă ia o îmbucătură mai mică.

Tatăl ei studia animalul ţinându-şi respiraţia. Un pretext odată găsit, l-ar fi lovit cu piciorul, l-ar fi împuşcat, i-ar fi făcut ceva groaznic, de un milion de ori mai devastator decât tot ce i se întâmplase lui cu ani în urmă.

Dar aşa ceva n-avea să se petreacă – nu era omul gesturilor inutile. Dihania continua să doarmă.

Chaka dădu din cap şi Cadmann ceru, cu un semn, ca încărcătura nemişcată să fie săltată din nou în aer. Aaron o ridică, apoi o coborî, printr-o trapă, în domul prefabricat. Dacă testul ieşea bine, domurile de acel tip urmau să fie amplasate, în final, în diferite locuri de pe continent.

Construcţia avea şase metri în diametru şi doi metri înălţime, fiind alcătuită din porţiuni prefabricate, asamblate prin îmbinare în câteva minute. O fixaseră de stâncă folosind piroane şi lanţuri.

Cadmann tăie cablul. Ţânţarul VII se îndepărtă în grabă şi asoliză pe platforma de trei ori mai mare decât el. Aaron sări jos, cu o expresie concentrată pe chipul lui prelung, bronzat.

— Vreo problemă? întrebă bărbatul.

— Nu. Nu tocmai, răspunse el, dar cuvintele îi erau dezminţite de o uşoară umbră de anxietate. E anesteziată de şapte ore, în aşteptarea apelului tău. Cassandra a identificat gaura şi noi n-am făcut altceva decât s-o-ncolţim pe căţea.

Căţea? se gândi Jessica. *Până acum n-a mai spus niciodată căţea vorbind despre un grendel. O face pentru tata.*

Cadmann dădu din cap.

— Bun. Să trecem la treabă.

Ţânţarul II trecu pe poziţie. Vinciul lui se extinse, coborând în adăpost un al doilea grendel. Detaşară cablul.

Etanşară adăpostul, închiseră uşa şi o zăvorâră. Ţânţarul II asoliză.

Jessica remarcă expresia feţei tatălui ei. Nu era nici o îndoială, testul îi făcea plăcere.

— Plecăm? întrebă el.

Nimeni nu ezită. Chaka se urcă alături de Evan. Cadmann şi Jessica aleseră Ţânţarul lui Aaron. Autogirele se retraseră la o distanţă prudentă.

— Cassandra, zise bărbatul. Imagine.

Se deschise o fereastră holografică pătrată. Se pomeniră dintr-odată uitându-se în dom.

Cei doi grendeli somnoroşi erau încovrigaţi în plasele lor, părând aproape paşnici. Creatura mai mare era gri, iar cealaltă avea culoarea cafeniu-verzuie a muşchiului. Aceasta din urmă era de tipul trei. Coada ei arăta ca o coroană de ţepi. Ghearele lungi erau făcute pentru căţăratul în copaci. Neobişnuit: majoritatea grendelilor nu se puteau căţăra.

Părea o pradă uşoară pentru cel gri.

Cadmann îşi drese glasul.

— Cassandra, te rog, înregistrează imagini sub toate unghiurile.

— Desigur.

Jessicăi i se păru că vocea Cassandrei semăna puţin cu a mamei ei.

— Opreşte curentul.

— Da, Cadmann.

El respiră adânc. Părea foarte calm.

— Lansaţi *viteză,* spuse.

Un mic tub cu aerosoli din interiorul domului începu să pulverizeze o ceaţă roz.

Viteza era secretul grendelilor. Un agent de oxigenare a cărui forţă rivaliza cu a combustibilului pentru rachete, o substanţă chimică secretată în sacii din spatele lor. Odată intraţi în *viteză* ardeau energia mai repede decât orice creatură născută pe Pământ.

Iar mirosul ei era al unui competitor. Declanşa o reacţie teritorială, un chef de luptă hiperdelirant, mai puternic decât orice poftă obişnuită de vânătoare. Îi scotea din minţi.

Tubul îşi elibera conţinutul şuierând.

Deasupra domului, oamenii planau în Ţânţari. Aşteptând.

Grendelul mai mic se trezi primul.

Îi priviră ochii deschizându-se. Limba îi ieşi de două ori în afară şi înapoi.

— *Ar fi trebuit* să se repeadă, spuse Cadmann, părând uimit.

Grendelul verde ar fi trebuit să atace instantaneu, în schimb, primul lucru pe care îl făcu fu să se retragă, lovind în perete, răsucindu-se şi şuierând. Râcâi cu ghearele, căutând o cale de ieşire şi negăsind nici una. În cele din urmă, se întoarse să înfrunte fiara mai mare, cu coada ţepoasă uşor ridicată, ca a unui scorpion.

— E foarte ciudat, rosti încet Aaron. E aproape ca şi cum ar gândi, nu-i aşa? Ca şi cum şi-ar aprecia şansele.

— Şi-a dat seama că nu poate câştiga, zise Jessica.

Cadmann îi privi cu coada ochiului, dar nu spuse nimic.

Apoi se trezi grendelul cenuşiu.

Îl ţintui cu privirea pe cel verde, care sări în aceeaşi clipă.

Ecranul se transformă într-o învălmăşeală neclară de sânge şi colţi. Sângele acoperi camera de luat vederi. Nu mai desluşiră nimic.

— Cassandra, vedere aeriană.

Priviţi de sus, pereţii se clătinau şi se cutremurau, dar rezistau.

— Du-ne jos, ceru Cadmann.

În momentul când atinseră solul, urletele din interiorul domului erau aproape tot atât de sonore ca zgomotul rotorului.

Bărbatul îşi luă puşca din suportul lateral şi îi verifică încărcătura. Letală.

Zgomotele din interior începeau să se domolească. Un ultim ţipăt îndurerat se înălţă într-un crescendo şuierător. Urmară un *trosnet,* apoi o serie de ronţăieli bolborositoare. După care un singur şuier agonizant.

Jessica se holbă la imaginea holografică.

— Doamne Sfinte.

— Când se luptă doi tigri, spuse Cadmann, unul moare, iar celălalt e schilodit. Proverb chinezesc.

Satisfacţia plină de cruzime din vocea lui o înspăimântă.

Aaron încuviinţă din cap.

— Şi acum?

— Deschide poarta.

Tânărul se apropie de dom. Prin lufturile de la bază se scurgea un lichid stacojiu. În interior, ceva scotea un sunet ritmic, şuierător.

— Deschide, fir-ar să fie!

Aaron trase zăvorul şi trânti uşa în lături.

Duhoarea amestecată de *viteză* şi de sânge nepământean ars îngroşă aerul.

Interiorul era mânjit cu viscere. Grendelul mai mic fusese redus aproape la nişte simple hălci de carne. Al doilea era sfâşiat. Intestinele i se revărsau în spirale cenuşii. Creatura dădu să muşte, pocnind din fălci şi mestecând cu un bot bont, însângerat. Sunetele pe care le scotea păreau suspine.

Îşi înălţă capul şovăind, holbându-se drept la Jessica.

Ea ridică puşca şi trase o singură dată, în cap, cu o săgeată explozivă. Ţeasta grendelului se crăpă pocnind scurt, ascuţit, hidos, şi împroşcând sânge şi creieri la distanţă de câţiva metri, în toate direcţiile. Trupul năruit se cutremură o singură dată, apoi încremeni.

Cadmann se uită cu atenţie înăuntru şi dădu mulţumit din cap. Bătu cu palma în exteriorul domului.

— Toate îmbinările au rezistat, spuse el, calm. Declar oficial că rezistă la atacurile grendelilor.

Jessica se aplecă şi vomită.

21.
CIREADA

Firea omului e adesea ascunsă, uneori înfrântă şi rareori distrusă.

FRANCIS BACON, *Despre firea omenească,* în *Eseuri*

Când stătea de vorbă cu Jessica, Justin avea uneori impresia că dansează step pe un câmp minat. Existau subiecte tabu. Relaţia ei cu Aaron. Relaţia ei cu Cadmann. Relaţia ei cu Justin.

Au.

Katya venise cu o farfurie cu fasole. Îl ciupi din nou.

El îşi lăsă gândurile să se împrăştie.

— Bună, Kat.

Fata se înclină, apoi se aşeză lângă el. Cămaşa ei de flanel i se frecă de umăr. Strălucirea lui Tau Ceti era deosebit de intensă şi imaginea munţilor din depărtare unduia în aerul fierbinte.

Dar locul era sigur – cel puţin în privinţa grendelilor. Distanţa faţă de apă o garanta. Indiferent ce alte pericole ar mai fi stat la pândă... ei bine, asta era o altă întrebare.

Desenă în praf, cu vârful pantofului, o mică potcoavă.

— Bun, spuse. Douăzeci şi cinci de kilometri către vest. Acolo începe jungla, şi îşi trage seva, în cea mai mare parte, din cursuri de apă subterane. Cea mai apropiată apă de suprafaţă e, totuşi, la opt kilometri depărtare. O mulţime de animale de uscat lente, de unde deducem că în zonă nu există grendeli. Mergem să căutăm demoni păianjen. Sub semnul întrebării e metoda potrivită pentru capturare. Vreo sugestie?

Se uitară toţi trei la harta aproximativă preţ de câteva minute, apoi clătinară din capete.

Micul Chaka se apropie fără grabă. Părea mare cât lumea, prăfuit şi extrem de fericit. Nu se punea întrebarea de ce. În ultima lună începuse o activitate care avea să dureze câteva generaţii, catalogarea formelor de viaţă de pe continent, trimiţând din când în când mostre la Camelot, cu dirijabilul. O strădanie depusă cu pasiune, debutul unei munci de o viaţă.

— Tata are câteva idei în privinţa demonilor păianjen, zise el. Prima este că... va trebui să pierdem unul dintre purceluşi...

— Ahhh.
— Şi eu tocmai am început să mă ataşez de ticăloşii ăia mititei şi urâţi, făcu Justin.
— Ei, du-te să-l alegi pe cel mai urât şi transmite-i urările noastre de rămas-bun. Mâine pe vremea asta n-o să mai fie decât un fost porcuşor.
Jessica sări în sus şi îl sărută pe obraz.
— Timpul de odihnă s-a încheiat. Haideţi s-aruncăm o privire.

— Sunt acolo, spuse Chaka.
Senzorii de sunet sesizară zgomotul păianjenilor care îşi ţeseau pânza în timp ce ei stăteau de vorbă. Jessica, Justin şi Chaka se aflau la optzeci de metri distanţă către est, atât de aproape cât era cu putinţă fără să sperie creaturile, punându-le pe fugă. Dar destul de aproape să audă zarva şi cântecul neîntrerupt, neobişnuit de senzual.
— Bun, şopti Chaka. Să-i dăm drumul porcuşorului.
Râmătorul părea derutat. Purta în pântec o cantitate de tranchilizant suficientă ca să ameţească un batalion de grendeli; dar membrana care înconjura toxina nu fusese perforată. Purta şi o zgardă proiectată de Chaka. Din ea pornea un ac, îndreptat către un mănunchi de terminaţii nervoase extrem de sensibile din rât.
Când se săltă uşa cuştii, râmătorul simţi mirosul libertăţii şi o rupse la fugă. Făcuse cinci paşi când simţi prima împunsătură dureroasă. Căzu pe o parte şi se ridică împleticindu-se, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce i se întâmpla. Încercă din nou să alerge spre nord şi primi un alt şoc. Căzu.
— Răutăciosule, şopti Jessica.
— Aşa-s eu, încuviinţă cu sinceritate Chaka.
Râmătorul se întoarse şi fugi spre sud. Făcu alţi opt paşi înainte de a fi din nou întrerupt. Căzu ca lovit de secure.
Deja foarte confuz, încercă de data asta să meargă spre vest, către copaci. Făcu şase paşi, apoi se opri – adulmecând de parcă i-ar fi pus aerului o întrebare.
— Asta-i direcţia, încuviinţă Chaka. Eşti un râmător de treabă.
Îi trimitea câte un şoc, acum mai puţin violent, la fiecare schimbare de direcţie, până când începu să se îndrepte exact către locul unde doreau să ajungă.
Se opri la mică distanţă de copaci.

— Face contactul vizual cu păianjenii. Sau viceversa. Şi începe muzica.

Cântecul era acum mai sonor şi cu o frecvenţă mai joasă, aproape ca un ecou al sforăiturilor râmătorului.

— Ce părere aveţi? întrebă Justin. Dacă un animal e crescut sau hrănit de părinţii săi, cât e de probabil să fie condiţionat să răspundă la ceva care sună ca vocea mamei?

— Păianjenii îi susură un cântec de leagăn, râse Jessica.

— Ce bizar.

Râmătorul nu mai avea nevoie de alte îndemnuri. Rătăcea năucit în direcţia pădurii, un pas şovăielnic după altul. Se opri să roadă ceva verde, făcu încă doi paşi şi o luă la fugă cu paşi mărunţi, intrând fericit în pădure.

Ochelarii de luptă ai lui Justin urmăriră automat – creatura până când fu înghiţită de copaci.

— Se vor concentra asupra prăzii, spuse el, cu voce scăzută. Să mergem puţin mai aproape.

Tufele aveau ceva din mirosul junglei, erau copaci în formă de evantai şi arbuşti cu ţepi, o încâlceală de verde şi galben. Înaintară târâş către o nouă poziţie de unde puteau privi prin tufişurile încâlcite. Justin auzi deodată un fornăit de durere şi de trădare, de spaimă imensă, neaşteptată.

Râmătorul se prinsese într-o pânză. Se zvârcolea şi se răsucea frenetic, fără nici un folos.

Îşi focaliză ochelarii. Firele erau verzi şi albe şi, după toate aparenţele, foarte rezistente. Râmătorul făcu un efort disperat, eroic, şi aproape că le sfâşie, eliberându-se, înainte să cadă peste el ceva de sus. Ceva lat şi fibros: o plasă, sau o versiune mai grosolană a pânzei de păianjen.

Acum neajutorat, se rostogoli pe-o parte şi începu să tremure.

Prădătorii apărură din întuneric. Una, două, trei, patru, cinci... şase siluete negre, schematice. Justin se întrebă dacă puteau fi consideraţi alt gen de crabi avalonieni, dar nu era aşa. În mişcare, semănau într-adevăr cu nişte păianjeni enormi, cu trupuri mici, capete minuscule şi patru membre lungi, foarte lungi.

— Perfect, spuse Chaka.

Creaturile erau acum mai aproape, iar râmătorul renunţase la luptă. Păianjenii cântau, şi cântecul era hipnotic, în acord perfect cu sunetele scoase de râmător. Calmant. Ca un vis. Aproape anesteziant.

— Iisuse, făcu Jessica. Ucide-l, se poate?

— N-ai simţul dramei, răspunse el râzând. Cassandra, acţionează implantul.

Râmătorul se săltă o singură dată, cu putere, se prăbuşi înapoi şi rămase perfect nemişcat.

Cel mai mare dintre demonii păianjen veni mai aproape, sondând terenul. Încremenirea neaşteptată nu părea să-i fie pe plac, dar apropierea cărnii proaspete îl copleşea. Coborî, îşi înfipse colţii şi trecu la treabă. Ceilalţi îl urmară şi scena se transformă într-un ospăţ general. O întreagă colonie de demoni păianjen se adunase acasă, la cină.

După cinci minute, Chaka se ridică în picioare.

— Să mergem, spuse. Senzorii de mişcare?

— Nimic mai mare de zece kilograme. Nici o schimbare neaşteptată de vânt.

— Bine. Haideţi.

Intrară în pădure cu armele pregătite, într-o formaţie tip aripă, modificată.

Pământ spongios sub tălpi. Miros de camfor şi de lămâie. Mirosurile păreau tot mai puternice pe măsură ce în jurul lor explodau culorile. Bolta pădurii nu era deosebit de înaltă, dar fiecare creangă în parte era ajunsă la maturitate şi grea de frunze, de lujeri şi de fructe... sau de lucruri care semănau a fructe.

La ceva mai mult de o lungime de braţ faţă de Justin atârna ceva violet, bulbos, ca nişte boabe de strugure lipite sau ca un fruct de mur. Se întinse şi îl îmboldi cu vârful puştii, iar obiectul se transformă într-o colonie de creaturi de dimensiunile unor violete cu picioare, care mişunară în susul crengii şi se regrupară cu vreun metru mai departe.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi atins cu mâna goală.

Ceea ce n-ar fi fost cu putinţă în momentul acela. Erau învelite în membrane uşoare, care le acopereau întregul trup, ca o barieră subţire şi rezistentă, impenetrabilă pentru orice, cu excepţia unui atacator extrem de hotărât. O precauţie pe de-a-ntregul rezonabilă. Chaka catalogase deja cel puţin douăsprezece plante letale şi identificase trei specii toxice. Făpturi mărunte, conţinând o biotoxină de vreo douăsprezece ori mai puternică decât veninul de viespe. Nu era letală pentru un

adult, dar garanta totuşi câteva zile de senzaţii cu adevărat memorabile.

Două creaturi ca nişte şopârle se căţărau pe crengi. Necatalogate. Drăgălaşe. Probabil veninoase sau mai rău.

Ajunseră în luminiş. Razele lui Tau Ceti pătrundeau pieziş printre frunze, părând filtrate de nişte jaluzele.

— Senzorii de mişcare?

Jessica îşi privi aparatul de la încheietura mâinii.

Îngenunchează să-şi studieze captura. Râmătorul era zbârcit şi pe jumătate devorat. Demonii păianjen îi supseseră mai întâi fluidele, apoi îl sfâşiaseră.

Ei zăceau pe-o parte, nemişcaţi. Feţele erau minuscule, dar asemănătoare cu chipurile omeneşti, cu buzele uşor întredeschise. Unul, cel mai mare, căzuse pe spate. Membrele i se strânseră abia perceptibil în jurul cleştelui cu care îl împunse Chaka.

— E viu.

Îl ridică şi îl examină. Cele patru picioare tremurară. Asemenea corpului, erau acoperite cu păr negru, lins. Păianjenii erau mameloizi, ca nişte Joe, deşi evoluaseră într-o direcţie mult diferită. Dintre buzele cu aspect umed se scurgea o salivă subţire, lăptoasă.

— Închide gura când mesteci, spuse Chaka depliindu-şi coşul, apoi îi puse pe rând înăuntru.

— Îi iei pe toţi? întrebă Justin.

— Sigur. Ar putea fi un soi de stup. E posibil să nu supravieţuiască separat. Îi pregătesc pentru expediere şi îi trimit tatei. Bineînţeles că ar putea rămâne cu gheaţă în creier, încheie el, zâmbind.

Jessica şi Justin studiară plasa. Ea răzui substanţa groasă, vâscoasă, de pe ceea ce părea a fi o imensă rogojină de lujeri subţiri, şi puse un strop într-un flacon pentru mostre.

— Ce naiba e asta? întrebă Justin, scărpinându-se în cap.

— Pare o reţea de frunze, răspunse ea. Păianjenii mestecă fibrele conectoare, lăsând doar chestia asta dură, vânoasă. Şi o acoperă cu ceva lipicios, probabil un exsudat biologic.

— Înseamnă că nu e o plasă adevărată.

— Nu. Creaturile interacţionează cu mediul.

— E oarecum riscant. Sunt vulnerabili, depind de calitatea materialelor.

— Nu mai mult decât un castor, interveni Chaka.

— De ce ar vrea un copac să-i fie de folos unui demon păianjen?

— Poate îi oferă excremente deosebit de energizante.

Flaconul cu mostre cuprindea tot ce era necesar, şi Jessica îl închise cu un pocnet.

— Să plecăm de-aici. Nu mă simt deloc în largul meu.

— Ei, haide. Pădurea-i o minune, întunecată, deasă.

— Da, sigur. Dar eu făgăduit-am să mă întorc acasă.[6]

— Aşa e.

Desprinseră o vergea din partea laterală a coşului, o extinseră şi o trecură prin inelele din partea superioară. Chaka şi-o săltă pe un umăr, iar Jessica o prinse de capătul opus. Justin îşi ţinea arma în poziţie de tragere, cu senzorii de mişcare şi termici activaţi.

Dar pe tot drumul de întoarcere către tricicluri nu avură nici un fel de necazuri.

NickNack[7] era o versiune la scară redusă a lui *Robor,* un transportor de marfă care folosea drept lest saci cu hidrogen, destul de mare să poată adăposti doisprezece pasageri şi destul de mic să poată fi manevrat cu ajutorul unui singur Ţânţar. Te puteai baza pe el atât timp cât starea vremii nu devenea nefavorabilă.

Avea formă de trabuc şi plutea deasupra ţarcurilor animalelor. Diavolii păianjen fuseseră criogenizaţi, iar o duzină de specimene de plante şi de insecte erau ambalate şi depozitate cu grijă. Puteau supravieţui cu uşurinţă pe durata unei călătorii de opt ore.

Opt ore, atâta vreme cât zboară pterodonul. Pe de altă parte, ca să parafrazeze vechea glumă, dacă pterodonul ar fi trebuit să meargă pe jos şi să mâne o cireadă de cameli încăpăţânaţi, ar fi durat de douăsprezece ori mai mult.

— Aaron se va întoarce dimineaţă, zise Jessica. Atunci îi putem pune în mişcare. Cassandra, harta.

În aerul din faţa lor se deschise o hartă cu curbe de nivel, înfăţişând un sfert de continent.

---

6 Două versuri de Robert Frost (1874-1963), din poezia *Stopping by Woods on a Snowy Evening (Popas lângă o pădure într-o seară cu ninsoare)* (n. tr.).

7 „Flecuşteţul”, în traducere din engleză (n. tr.).

— Măreşte zona în care ne aflăm, Cassie. Suficient. Va trebui să adăpăm camelii în fiecare zi. Vă spun tuturor că trebuie să curăţăm ascunzătorile din ape de grendeli înainte de a ajunge acolo. Triciclurile, caii şi Ţânţarii ne asigură transportul. Înaintăm sărind peste obstacole. Ar trebui să dureze patru zile. Întrebări?

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de buştean. Auzea camelii fornăind în ţarcurile lor. Masculii se ţineau cu dragă inimă după caii impregnaţi cu miros de camel, iar femelele, de talie mai mare decât masculii, aveau să-i urmeze pe aceştia din urmă. Stomacul Jessicăi huruia de adrenalină. O nouă aventură. Pentru asta luptaseră, pentru asta negociaseră...

Pentru asta muriseră...

Îşi vărsă cafeaua în ţărână şi se ridică.

— Să dormim bine în noaptea asta şi să ne-ncepem ziua devreme.

— Da.

— Da.

Gardurile, generatoarele, adăposturile şi un depozit de arme aveau să fie lăsate în urmă. În final, vor exista staţii de alimentare pe întinderea întregului vârf sudic al continentului. Patruzeci şi opt de ore, cu gardurile electrificate şi destule arme pentru a-şi menţine al naibii de bine poziţia până la sosirea ajutoarelor, care se aflau la mai puţin de douăsprezece ore distanţă.

Bătu palma cu Micul Chaka.

— Bună treabă.

El îi adresă un zâmbet larg. Îi plăcea să se afunde cu totul printre specimene. Se îndepărtă agale, în căutarea unor noi ramuri înfrunzite pe care să le eticheteze.

Jessica şi Justin rămaseră lângă foc. În zilele acelea, tăcerile dintre ei erau nefireşti, şi asta de când... se întâmplase ce se întâmplase. În orice caz, pe el păreau să-l stânjenească mai mult decât pe ea. Iar fata decise că aşa era firesc.

— Aştepţi cu nerăbdare următoarea săptămână?

— O să vedem un teritoriu foarte întins, răspunse el.

— O descoperire valoroasă. Femelele au carne gustoasă şi sunt animale bune de povară. Masculii sunt la fel de iuţi ca nişte cai de curse. Excelente animale. Imaginează-ţi o vânătoare. Cu un soi de costume de camuflaj şi călare pe frumuseţile astea. Te poţi furişa oriunde.

— M-am gândit la aşa ceva săptămâni întregi, zise el, întinzându-se. Ei bine, cred că momentul aşteptat a sosit. Mâine e ziua cea mare.

— Ziua cea mare.

Plecă fără să se uite înapoi. Jessica îşi îndoi genunchii şi rămase cu privirea la foc. Preţuise de când se ştia nenumăratele discuţii lungi şi intime cu el. Îi lipseau mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Cu toate acestea... ceea ce făcuse ea... ceea ce făcuseră ei era corect. Singurul lucru pe care îl regreta era moartea lui Toshiro. Cel cu mâini iscusite şi trup puternic, auriu...

El luase o hotărâre. Aşa cum Justin o luase pe a lui.

Aşa cum făcuse şi tatăl ei. Şi toţi membrii coloniei. Focul trosni, se înălţă şi dogori mai tare, apoi începu să se stingă treptat. Miezul nopţii trecu înainte de a o cuprinde un somn pe măsura oboselii.

Justin fu trezit de agitaţia cailor. Pentru o clipă, se simţi dezorientat, nereuşind să-şi aducă aminte unde se afla. În casa tatălui său? Se săltă în capul oaselor în aşternut şi-şi spălă faţa cu apă dintr-un bidon. Pe continent, orice tabără aflată la distanţă de o bază avea să fie lipsită de apă. La răsărit, Tau Ceti părea o felie subţire de roşu, iar aerul se simţea plăcut, răcoros. Preria era tăcută, creaturile care ţineau pe Avalon loc de insecte nu scoteau nici un sunet. Drumul îi aştepta conturându-se limpede. Trei zile de călărie pe sub poalele munţilor, uneori prin ţinutul grendelilor, dar erau în posesia tehnologiei necesare pentru a *le* face faţă. Grendelii n-aveau să le hotărască traseul.

— Cine s-a ridicat primul pregăteşte micul dejun, strigă cineva.

Justin zâmbi şi turnă praf de ouă şi apă într-o cratiţă. Alţii tocmai se trezeau. Chaka veni să privească răsăritul alături de el.

— ’Neaţa, cowboy.

— Iupiii-iuu-heiii-ho-hoo, făcu Justin.

— Vezi vreo problemă în privinţa colaborării cu Jessica în următoarele trei zile?

Justin îl fixă cu privirea.

— Ştiu că au fost câteva...

— Ascultă, îl întrerupse. Ea a ales. Alegerea n-a fost corectă în totalitate, dar nici întru totul greşită. Şi eu am ales. Avem probleme. Dar e, în continuare...

Căzu pe gânduri. Prin minte îi trecură o duzină de posibilităţi.

— ...din familie, se decise. Suntem o familie. O să găsim o rezolvare.

O oră mai târziu, dinspre sud sosi zumzăind un Ţânţar. Justin se încruntă când îl văzu pe Aaron coborând din cabină. Simţi o străfulgerare de antipatie iraţională, ba chiar de ură, dogorind într-un ungher al minţii sale.

Aaron. *Tot ce e bun aici s-ar fi petrecut oricum. În cele din urmă. Şi tot ce e rău... a fost adus de tine. Ai ştiut întotdeauna cum să faci lucrurile să meargă după voia ta, nu-i aşa?*

Cu părul încă răvăşit, dar frumoasă, Jessica veni să-l întâmpine. Aaron o îmbrăţişă, apoi zâmbi radios în direcţia lui Justin.

— Ziua bună, domnul meu.

— Ador să dorm pe pământ, îi răspunse.

Celălalt hohoti de parcă n-ar mai fi auzit niciodată ceva atât de amuzant şi îl bătu pe umăr.

— E totul pregătit de plecare?

Toată lumea răspunse *da,* în cor.

Sunt nedrept, se gândi Justin. *Struguri acri. Egoism.* Iar o parte a minţii lui şopti: *Ai fi putut să fii tu şeful, dacă ai fi vrut. Dar nu te-a interesat, iar acum Aaron are rolul ăsta, el şi Jessica.*

NickNack dispăruse deja din vedere. Ţânţarii se puseră în mişcare gata să ajute la mânarea animalelor. Două sute de cameli şi zece călăreţi care să-i ţină sub control. Imbolduri cu şocuri electrice şi tranchilizante pentru necooperanţi.

Aaron zâmbi larg.

— Urniţi-i din loc! Afară cu ei! strigă.

— Cu biciul! răspunse cineva.

Ţarcul camelilor era făcut din plasă de nailon întinsă între stâlpi. Două linii electrice ţineau la distanţă atât camelii, cât şi prădătorii. Chaka deschise poarta, în timp ce Justin încăleca pe o iapă murgă din adăpostul cailor de rezervă. *I se spune ramada,* se gândi. Cuvântul, ca aproape orice altceva ştiau despre mânatul vitelor, provenea din înregistrările spectacolelor de televiziune de pe Pământ.

Aaron se ridică în scări.

— Bun, avem de parcurs treizeci de kilometri care n-au mai fost exploraţi niciodată de la sol, strigă. Ţânţarii vor fi cercetaşii noştri, dar staţi în grupuri de câte trei! Rămâneţi împreună ca să rămâneţi în viaţă. Nimeni n-o să fie rănit, da? Foarte bine, să mergem.

— Heeia!

Katya se ghemuise sub plasa ţarcului. Îşi flutura braţele şi striga, scoţând camelii afară.

Masculii se mişcau cu uşurinţă, zvâcnind rapid, ca nişte păsări, adulmecând aerul şi căutând o şansă de scăpare. Unul se năpusti spre est. Justin îşi îmboldi calul cu călcâiele şi îşi dori încă o dată să fi avut pinteni. Nu era nevoie de ei, dar cizmele şi pintenii aveau hazul lor. Râse şi se repezi după animalul răzleţit, îl ajunse şi îl plesni cu un baston paralizant. Efectul fu uimitor. Camelul căzu exact unde se afla, se cutremură şi îşi schimbă culorile de două ori. Ochii lui imenşi clipiră de trei ori şi dintr-unul i se rostogoli o lacrimă enormă. Pe urmă se săltă pe vine şi îl privi acuzator, de parcă i-ar fi spus: „Bestie!"

Îl mână înapoi, către cireadă. Animalul se întoarse încet, scuturându-se de praf, cu demnitatea neştirbită. Pufni ca o matroană din înalta societate.

Jessica îşi struni calul şi i se alătură.

— Închide gura, îi zise. O să atragi muştele. Bun. Ţi-ai făcut cu siguranţă un fan acolo, nu-i aşa?

El îşi rostogoli ochii, îşi mângâie calul şi continuă să mâne camelii.

Tau Ceti se înălţa neabătut pe cer, însă aerul rămase răcoros. Erau aproape de Ecuator, dar se îndreptau spre ţinuturile înalte şi în emisfera nordică a Avalonului era iarnă. Probabil că vara era o căldură afurisită în deşertul de la mare altitudine, însă în momentul acela temperatura era suportabilă.

De fapt, era de-a dreptul plăcut. Flori asemănătoare cu macii se întindeau în straturi imense şi el sări de două ori din şa să adune mostre pentru băncile de date ale Cassandrei. Însărcinările ei majore erau catalogarea şi analizarea informaţiilor despre toate formele de viaţă animală şi vegetală şi despre toate mineralele.

Aşa se domesticeşte un continent. Trebuie să-l laşi să-şi încerce puterile cu tine. Unii mor şi se contopesc cu noua lume. Mai mulţi se nasc şi îşi iau partea de viitor.

Dar toate acestea s-ar fi întâmplat, cu timpul. Toshiro murise fiindcă Aaron se grăbea.

Drumul era lipsit de evenimente şi lung, soarele, praful şi adierea răcoroasă erau îmbătătoare. Camelii cântau cântece despre tristeţe şi pierdere. Justin încercă să fluiere în ritmul lor repetitiv.

Chaka veni să meargă alături de el. Călărea pe acelaşi cal cu Wendy Powers, cu care îşi împărţea adesea şi patul.

— Aşa e viaţa, nu?

— Fără griji, dacă asta vrei să spui.

— Întocmai. *Hakuna matata*[8]*.*

Călăriră o vreme împreună, păstrând tăcerea. Camelii mugeau şi cântau. Bubuitul copitelor lor pe pământul tare era el însuşi o muzică.

Wendy îşi umbri ochii cu mâna şi arătă către o movilă asimetrică, de înălţimea unui om, aflată la o sută de metri distanţă către nord.

— Încă un muşuroi de gândaci, zise.

Chaka dădu din cap.

— Până acum am numărat o duzină. Zburătoarele alea mici, ca nişte crabi. Nişte nemernici sârguitori. Doamne, tatei i-ar fi plăcut grozav aici. Sunt atât de multe de văzut.

Merseră încă un kilometru înainte ca Wendy să vorbească din nou.

— V-aţi întrebat vreodată ce s-o fi întâmplând pe Pământ?

— Sigur. Eu fac presupuneri. Însă n-avem de unde să ştim.

— Au uitat de noi. Eu aşa cred.

— Probabil o greşeală de contabilitate, făcu Justin.

Chaka pufni şi îşi îndepărtă calul. Înainte de asta, Wendy făcu un salt atletic, ajungând pe calul lui Justin, şi îşi înfăşură braţele puternice în jurul mijlocului lui.

Călăriră o vreme fără să scoată nici o vorbă, apoi ea rosti:

— Precum Clint Eastwood, exact ca în *Rawhide.*

— Da. Dar nu te-au mâncat indienii.

— N-ai fi avut cum să afli asta uitându-te la filme, ţi-o spun sigur.

Tăcu o vreme, apoi întrebă:

— Când aveţi tu şi Jessica de gând să vă iertaţi unul pe altul?

— Ai preluat obiceiurile Juliei Hortha?

8 „Fără griji”, în limba swahili (n. tr.).

— Nu, sunt sincer îngrijorată pentru voi doi. Şi nu schimba subiectul.

— L-a pus pe tata într-o situaţie ridicolă, zise el, clătinând din cap. Şi apoi a făcut din el un ucigaş. Pentru *el* nu e uşor să uite.

— Nu e uşor, repetă ea. Dar n-au fost deja destule necazuri?

— Încerci să faci pace?

Wendy îi sărută urechea şi îi suflă în ea aer cald.

— Ai accepta oferta de pace?

— Cum faci vraja asta?

— Oricum îţi doreşti.

El râse.

— Ştii, nu sunt chiar atât de deosebită de tine. Tu ai un tată adoptiv, pe care îl iubeşti. Eu am un vis – asta-mi ţine loc de familie.

— Întreaga colonie este familia ta, spuse el cu blândeţe.

— E acelaşi lucru cu a nu avea nici una. Aaron e familia mea. Visul lui Aaron. Dacă s-au făcut greşeli, atunci s-au făcut de ambele părţi. Trebuie să le dăm uitării.

— Voi. Voi, copiii din eprubetă, păreţi într-un fel... un singur trup uriaş, cu o duzină de perechi de picioare şi cu o duzină de capete. Uneori se pare că nu vă pasă decât unii de alţii.

— Nu e adevărat, şi ştii doar. Eu mă lupt cu Stu Ellington tot timpul. În fine, aproape tot timpul, zise, apoi îi zâmbi şi îl bătu cu palma pe obraz. Dacă te interesează, ştii unde mă găseşti diseară.

Sări de pe calul lui şi alergă fără efort înapoi, către locul unde un triciclu readucea în cireadă o femelă răzleţită.

Justin se aplecă înainte în şa. În ceea ce spusese ea se găsea un oarecare adevăr. Trebuia să existe un mod de a reînnoda lucrurile. Era posibil să reprezinte o realitate, chiar dacă nu o întrezărea pe moment.

Jessica îl salută dând din cap, când se opri în spatele cirezii.

— Frumos ţinut.

El era prudent şi se simţea vinovat pentru asta.

— Superb.

Nu urmă nici un alt cuvânt.

— Jessica, spuse el.

Din gulerul lui se auzi un bâzâit de avertizare, şi el înjură.

— Da, Cassandra?

— Previziunile meteorologice s-au schimbat. În momentul de faţă e şaizeci la sută probabil ca locul pe care vi l-aţi ales pentru tabără să fie învăluit de o ceaţă deasă.
— Adevărat? Fir-ar să fie. La ce temperatură te aştepţi?
— Numai zece grade.
— La ce distanţă se află cea mai apropiată apă curgătoare?
— La doisprezece kilometri.
Doisprezece kilometri. Prea al naibii de aproape ca să poată sta liniştiţi. Păcat – aleseseră un loc frumos, în apropiere de unul dintre izvoare. Se construiseră deja instalaţii pentru duşuri, dar...
Siguranţa e mai presus de confort. Trebuie să alegem un alt traseu.
Chiar în clipa când se gândea la asta, în ureche îi răsună vocea lui Aaron.
— Aţi auzit-o pe Cassandra. Ar trebui să schimbăm traseul. Cei care sunt de acord să alegem ruta de pe Terasă să anunţe.
— Da...
— Da....
— Da, spuse Justin.
— Moţiune aprobată în unanimitate. S-o facem. Ţânţarii II şi VI – începeţi să aduceţi proviziile.
Aerul deveni mai rece. Camelii se străduiau să urce dealul. Piloţii cercetară drumul din faţă, apoi se întoarseră să ridice triciclurile pe platou. Doi rămaseră acolo, iar alţi doi se întoarseră, urmărind poteca pe care se urca. Chaka şi Derik ajunseră lângă Justin şi îşi turară triciclurile.
— Cum merge? întrebă Derik, şi îi întinse un baton de carne de vită uscată.
— După plan, zise Justin şi muşcă o bucată.
Camelii urcau cu greu pe cărarea presărată cu bolovani. Acum erau de un gri prăfos. Era minunat să-i priveşti schimbându-şi culoarea.
Erau aidoma cameleonilor tereştri, având în plus un pic de... ei bine, de *viteză.* Pe planeta aceea, totul se întâmpla un pic mai iute. Magic. Ritmul era mai rapid. Şmecheria era să ţii pasul, să gândeşti, să te mişti, să *simţi* tot atât de repede.
În privinţa asta, Aaron avea dreptate. Era necesar să se adapteze la ritmurile planetei. Încercarea de a impune ritmurile terestre era sortită eşecului. Ar fi trebuit să nu mai socotească în

ani tereştri... cu toate că schimbarea ar fi presupus o ceartă serioasă.

Unul dintre puii de camel se împiedică, sucindu-şi piciorul lung şi amăgitor de delicat. Alunecă înapoi vreun metru şi ar fi putut să cadă. Justin coborî de pe cal cât ai clipi şi ajunse în spatele puiului cu o secundă înaintea mamei.

Simţi o creastă de os plat, dur, în formă de potcoavă, apăsându-l cu putere pe umăr.

— Nu! spuse, când îl văzu pe Chaka venind cu un baston electric, apoi se uită drept în ochii femelei şi continuă să împingă.

Mama se trase înapoi, îşi propti capul masiv în fundul puiului şi îl împinse la rândul ei.

Împreună, reuşiră să-l readucă sus, în defileu. Femela adulmecă în jurul lui, îi adulmecă piciorul învineţit şi păru mulţumită. Îl privi suspicioasă pe Justin, se aşeză între el şi odrasla ei, dar părea, cumva... cumva mai puţin ostilă.

— Încerci să le câştigi încrederea? întrebă Derik. Presupun că e pierdere de timp. Animalele astea nu sunt altceva decât carne, nu?

— Nu sunt chiar atât de sigur, răspunse Justin. Există o grămadă de creaturi pe care le putem folosi pentru carne. Cred că astea sunt destul de inteligente, şi au o grămadă de avantaje naturale. Ce zici de vânătoare? Te-ai gândit vreodată la aşa ceva?

— Vânătoare. Pe un cameleon uriaş?

Lui Derik îi plăcu ideea.

Partea de sus a terasei de stâncă era plată, cu solul tare. Drumul o traversa pe o distanţă de aproape o sută de kilometri înainte de a coborî din nou către ţinuturile joase. Către ţara grendelilor. Aveau să meargă de-a lungul fluviului care săpase valea, pentru a urca din nou la baza numită de Aaron Shangrila.

— Explorare, spuse Justin cu glas tare.

Vântul dinspre nord şuiera. Ceva îi lovi faţa. *Ploaie rece,* îşi zise, apoi se corectă. *Lapoviţă.*

— Furtună electrică, transmise Evan în căşti, iar în fundal se auzea huruitul Ţânţarului. Exact ca acelea de sus, de pe Isenstine. Tabăra secundară e numai la cinci kilometri distanţă. O pregătim *deja.* După aprecierile mele, o să fiţi acolo într-o oră.

— Sună bine.

Ţarcuri prefabricate, foc, căruţă cu sobă pentru gătit şi provizii. Aşa era viaţa.

Fiicele Zeului, două dintre ele, instalate pe terasa de piatră.

Bătrâna grendel privea de jos, din umbra pădurii dese, aflate la cincisprezece kilometri de apa descoperită. Ciudăţeniile îşi schimbaseră direcţia, îndepărtându-se de apă. Nu veneau niciodată prea aproape de apa de la suprafaţă.

Totuşi, aveau nevoie de ea. De pe înălţimi se prelingea un pârâu minuscul. Urma s-o răcorească pe bătrâna grendel pe râpele de piatră golaşă; dar pe terasă avea să fie apă, suficientă apă, dacă era prudentă. Adulmecă zăpada în vânt.

Cu multe nopţi înainte, ciudăţeniile coborâseră de pe înălţimile lor. Douăzeci sau treizeci dintre ele o încercuiseră şi o uciseseră pe una dintre fiicele bătrânei. Dacă erau pradă, încă nu aflaseră.

Crabii din râu dispăruseră de mult, vânătorii-căţărători din acele locuri învăţaseră să nu-i dea atenţie, şi îi era foame. Dacă într-o zi sau două nu găsea nici o pradă, avea să fie nevoită să atace ciudăţeniile.

Se aflau îngrijorător de departe, dar pe dealul de deasupra lor se vedeau copaci; probabil că acolo era apă, probabil că erau ascunzişuri pentru bătrâna grendel apă sau nu, răcorită de zăpada care avea să vină, putea ajunge deasupra lor. Putea să se furişeze cât mai aproape. Să găsească o ciudăţenie singuratică. Să intre în *viteză,* s-o agaţe pe răzleaţă cu coada, s-o tragă pe stânci şi s-o lase să se rostogolească la vale în timp ce ea va coborî drept către apă.

Şi apoi să privească. Nu era nevoie să se întoarcă imediat. Oare răzleaţa avea să strige după ajutor? Avea să trăiască destul de mult pentru asta? Şi ajutorul avea să vină? Ce aveau să *facă?* Asta o interesa la fel de mult ca o masă rapidă.

Ciudăţenii. Cu cât vedea mai mult, cu atât ştia mai puţin. Zburătoarele mici *nu* erau fiicele Zeului. Creaturi rigide, cu aripi atât de iuţi încât deveneau invizibile, semănau cu omniprezenţii crabi avalonieni, cu toate că Zeul nu arăta nicidecum aşa. Era lent şi fără aripi. Plutea ca o bulă, o bulă care îşi schimba înfăţişarea, încercând să se ascundă aidoma unui animal misterios. Nu se putea mişca fără să fie împins de zburătoarele mici. Avea o fiică adevărată, o creatură plutitoare mai mică, împinsă de o *singură* zburătoare măruntă.

Şi acolo exista colaborare, aşa cum colaborau grendelii castori şi alte specii. Era posibil ca Zeul să-şi fi domesticit şi înrobit paraziţii?

Şi prada măruntă? *Ciudăţeniile* se urcau pe micii simbioţi ai Zeului, parcă invadându-i. Bătrâna grendel ştia că există simbioţi şi paraziţi. Nişte forme minuscule de viaţă puteau slăbi sau ucide o creatură; altele o puteau face mai puternică. Se întrebase dacă nu exista un simbiot care să deschidă mintea unui grendel... dar care era prea mic să poată fi văzut.

Bătrâna grendel urmărise ciudăţeniile pe sute de kilometri. Nu avea nimic de pierdut. Luncile dantelate de ape care îi fuseseră regat în cea mai mare parte a vieţii se transformaseră într-o singură mlaştină imensă. De doi ani, de când lumina soarelui căpătase nuanţa aceea ciudată, ploile se înmulţiseră. Afurisitele de lacuri se revărsaseră; apa acoperise văile. Bătrâna grendel le lăsase fiicelor ei ţinuturile din sud şi le urase noroc. Ea avea să meargă în susul apei, pe urmele ciudăţeniilor.

Un braţ al fluviului se apropia de primul lor cuib, de înălţimile unde sălăşluia de obicei Zeul. Braţul principal curgea pe aici, prin locul unde căra Zeul Mic provizii, hrană pentru ciudăţenii.

Din momentul când i se deschisese mintea, bătrâna grendel ştiuse cât de multe altele trebuiau aflate. Cu ciudăţeniile lucrurile stăteau astfel: nici un alt grendel, nici un alt *soi* de grendel nu le mai studiase la fel ca ea. Dacă bătrâna izbutea să le înţeleagă, aveau să fie numai şi numai prada ei.

Vântul se înteţise şi purta deja primii fulgi mărunţi. Frigul se făcea simţit, în ciuda focului vesel de tabără.

— Camelii se vor descurca, zise Chaka, punându-şi o haină tivită cu blană. I-am observat chiar şi la înălţimi de trei mii de metri şi la temperaturi cu zece grade mai scăzute decât e posibil să avem în noaptea asta.

— Bun, spuse Justin. A fost ceva cu puiul ăla, cu felul în care m-a privit. Până acum n-am mai observat aşa ceva la nici unul dintre ei.

— Ei? Şi ce crezi?

— Cred că acolo era cineva acasă. Poate o inteligenţă comparabilă cu a unui câine. Nu ştiu. Mi-a plăcut. Şi modul în care m-a ciupit mama lui, pentru ca apoi să pară că înţelegea ce făceam. Nu mă pot împiedica să am senzaţia că era conştientă. Puţin. Mai mult decât masculii pe care-i avem în Camelot.

În ultima oră, Ţânţarii veniseră şi plecaseră în grabă. De la Shangrila sosiseră provizii. În afară de o duzină de paznici ai cirezii, toată lumea profitase de ocazie, întorcându-se la bază pentru un duş şi pentru o noapte de somn.

Jessica apăru în lumina focului, cu braţul în jurul taliei lui Aaron. Râsul uriaşului răsuna destul de puternic ca să umple întreaga zonă. Câştigase. Primii pierduseră. Se aşeză lângă foc şi îşi înălţă glasul, înfruntând rafalele de zăpadă. Vocea lui de bariton străpungea cu uşurinţă vântul:

— *În veacul cinşpe, anul nouăş' doi,*

Un italian sosit-a.

Matroz, pe străzi turte vânzând

Prin Spania hoinărit-a.

Ştiau cu toţii cuvintele şi începură să cânte refrenul împreună:

— *Ştia pământul că-i rotund,*

Cu barba lui până în prund

Tot navigând şi tot iubind,

Nemernicul Columb.

Justin tăcea, dar Jessica îi prinse privirea. Schimbară un zâmbet şi, la îndemnul ei, se alătură corului.

— *I-a spus reginei, furibund:*

Dă-mi marfă şi corăbii,

Şi la Chicago de n-ajung,

Dă hoitul meu la vrăbii.

Ştia pământul că-i rotund...

Katya veni lângă el şi îşi strecură braţul în jurul mijlocului lui. El se lăsă pe spate şi privi stelele, constelaţiile.

— Seamănă încă destul de bine cu cele pe care le privea străbunica... şopti ea.

— Da. Zece ani-lumină nu mai înseamnă tot atât de mult ca pe vremuri...

— *Zile şi nopţi vreo patruzeci*

Pe-Atlantic i-a dus vântul

Pe mateloţii păduchioşi,

Toţi la muieri cu gândul...

Katya îşi făcea de lucru cu mâinile pe sub hainele lui, chicotind şi respirând zgomotos. Lui Justin îi era din ce în ce mai greu să se concentreze asupra melodiei.

De ce să ai o asemenea reacţie, se gândi el, năucit de fericire. În realitate, era pur şi simplu în erecţie.

— Pe ţărm cum au sosit, o târfă au ochit:
Zvârrr haine! Zvârrr biştari!
Femeia într-un sfert de ceas i-a jumulit,
De zece milioane de dolari...

Către sfârşitul cântecului (în care Cristofor Columb se întorcea în Lumea Veche cu o colecţie impresionantă de microorganisme din Lumea Nouă), Justin şi Katya se retrăseseră deja în sacul lor de dormit. El protestă, spunând că era pur şi simplu prea somnoros să-i facă vreun serviciu. Mâinile ei agile, de sculptor, îl transformară curând într-un mincinos. În câteva minute, se pomeni călătorind pe un val cald şi familiar, care îl urcă lent pe culme, lăsându-l apoi să cadă iute, dar cu blândeţe, în flăcările de dedesubt.

Şi, în cele din urmă, ajunse să stea întins pe marginea somnului, cuprins de braţele Katyei.

— Îţi mulţumesc, doamnă, murmură, cu buzele în adâncitura gâtului ei.

— Cu multă plăcere, domnule, chicoti ea, ca prin vis, şi reuşi cumva să facă o plecăciune, chiar acolo, în sacul de dormit.

Mai adăugă ceva, ceva despre faptul că se întreba dacă acolo, pe continent, nu exista un fluviu pe care l-ar fi putut descoperi amândoi. Îi dădu un soi de răspuns... râuri înseamnă grendeli, prostuţo... Şi următorul lucru pe care îl ştiu era că visa despre copilărie, despre jocurile cu Jessica, şi cu Aaron, şi cu Chaka. Jocuri pe care Aaron părea să le câştige întotdeauna.

22.
STAFII ŞI CIUDĂŢENII

Prin urmare, în Dao se cuprind grinzi
şi coloane, urâţenie şi frumuseţe, vastitate,
viclenie, înşelăciune, ciudăţenie. Toate
formează Unu. Acesta se împarte şi se împlineşte;
se împlineşte şi se risipeşte.

ZHUANGZI, *Despre unitatea*
lucrurilor, în *Călătorie liberă*[9]

La baza pantei, mişcare în ninsoare. Bătrâna grendel se strădui să-şi păstreze respiraţia înceată şi egală. Zăpada se topea pe ea. Îi era frig, şi asta se întâmpla rar. Însă, dacă *viteza* îi năvălea în artere în momentul acela, avea să moară.

Rafalele de zăpadă unduiră iarăşi. Se înfurie. Ciudăţeniile îi aparţineau. Dar era singură, fusese întotdeauna singură, aşa trăiau cei de soiul ei. Nu putea face nimic altceva decât să privească. În zăpadă erau grendeli.

Grendelul de zăpadă aştepta alături de surorile sale. Focurile din interiorul lor erau acoperite şi domolite de un strat de zăpadă, aşa că mirosul curajului şi al pericolului erau firave. Cea Rece ştia că în apropiere era carne. Îi recunoştea mirosul.

Era carnea celor care ştiau să dispară. Un animal năucitor se putea afla la numai un *sprint-viteză* distanţă, carne care aşteaptă să fie luată, pentru a dispărea în clipa următoare, n-o mai vedeai, nu-i mai simţeai mirosul. Dar animalele năucitoare puteau fi prinse dacă îţi bătea vântul din faţă.

De obicei, nu-i plăcea să-şi ştie surorile alături. Dar animalele năucitoare le puteau hrăni pe toate şi adevărul era că prezenţa surorilor îi mărea şansele de izbândă la vânătoare. În vreme ce prăzile se împrăştiau, fugind de celelalte, *ea* va rămâne în aşteptare şi va prinde una. O mai făcuse şi în alte dăţi.

Animale năucitoare, şi nu numai: putea simţi mirosul. Ciudăţeniile erau acolo. Lumea devenea stranie şi creaturile

9 Traducere de Luminiţa Bălan şi Tatiana Segal, Editura Humanitas, 2009 (n. tr.).

acelea făceau parte din stranietatea ei. Erau tot un soi de cameleoni: mergeau clătinându-se pe două labe, dar îşi puteau schimba pieile şi puteau călări pe fiare plutitoare sau zburătoare, sau în spinările animalelor năucitoare, sau pe făpturi tot atât de iuţi ca grendelii în *viteză,* care miroseau a catran. *Prudenţă.*

Prinse să înainteze încet, pas cu pas.

Justin se trezi în două etape. În cea dintâi ajunse la jumătatea drumului dintre somn şi trezie, continuând să fie conştient de visele sale. Visa flăcări dansând şi zăpadă care sufoca flăcările.

Pe urmă focul muribund începu să necheze, ca şi cum ar fi fost un camel. Un camel aproape speriat de moarte.

Se trezi sărind în sus aproape în aceeaşi clipă, cu mâna încolăcită în jurul puştii antigrendeli de alături.

— Ridicaţi Ţânţarii în aer! strigă.

Katya se îmbrăcă rostogolindu-se în acelaşi timp afară din sacul de dormit şi ieşi din cort în mai puţin de zece secunde.

El se târî afară şi se uită la cameli. Indiferent ce i-ar fi speriat, continua să se afle încă pe deplin în întuneric şi destul de departe ca să nu declanşeze senzorii de mişcare, însă nechezau totuşi îngroziţi.

Gulerul lui ţiui. Cassandra.

— Cinci mase de dimensiunile unui grendel se apropie de tabără. Alarmă.

Îşi puse ochelarii de luptă. Cassandra îi oferi imediat imaginea termică şi pe aceea vizibilă la lumina stelelor. Nimic. Solul era acoperit de o mantie de zăpadă, iar din cer cădea şi mai multă. În afara taberei era într-adevăr ceva? Fir-ar să fie, de apa de suprafaţă îi despărţeau cincisprezece kilometri...

Camelii alergau în cercuri. Când ajunseră la marginea ţarcului, zgărzile electrice le oferiră durere în schimbul eforturilor lor – dar durerea nu însemna nimic în comparaţie cu spaima.

Zbierară. Copitele lor azvârliră în aer mici bucăţi de zăpadă.

Zăpadă.

Fir-aş să fiu de orb.

— Cassandra, şopti, vreau un buletin meteo.

— Front slab de furtună, apropiindu-se dinspre nord.

— Unde e cel mai apropiat corp de apă din sud?

— Un lac, la circa douăzeci de kilometri sud.

— Comunicare în circuitul general. Toată lumea sus şi la luptă! Ne atacă grendelii. Vântul a purtat mirosul nostru şi furtuna le-a permis să ajungă aici. Grendeli în zăpadă! Alarmă generală!

— Am înţeles, răspunse cineva.

— Apăraţi perimetrul. Ochelarii de luptă pe imagine termică. Actualizări audio pentru toată lumea, în fiecare minut. E de preferat să folosim terminalele locale – să nu riscăm întreruperea semnalului de nivel înalt pe vremea asta.

Mai multe informaţii, dar mai puţină putere de calcul al rezoluţiei. Probabil avea să fie compensată.

— Cei mai buni piloţi *la bordul Ţânţarilor.* Katya, decolează.

Ea era un pilot excelent. Iar acela avea să fie cel mai drastic test pe care-l dăduse vreodată.

Justin îşi verifică încărcătura armei antigrendeli. Katya nu era singura care avea să fie pusă la încercare.

Jessica împinse puiul de camel înapoi, în cireadă, îl lăsă să se îndese într-una dintre femele. Ochelarii de luptă îi dezvăluiră patru forme calde ghemuite în întunericul din exterior. Erau în aşteptare. Cooperau? Sau se tolerau pur şi simplu când exista destulă carne s-o poată împărţi? Mirosul de camel era destul de puternic ca să atragă toţi grendelii aflaţi în zona dintre ei şi fluviu. Să acţionăm acum.

Îşi atinse gulerul.

— Nu vreau să stau să-i aştept. Povestea asta o să scape de sub control. Eu zic să mergem să-i căutăm.

— Îmi place ideea, răspunse Aaron. Ţânţar I, Ţânţar VI, mergem la vânătoare.

Justin îşi reglă ochelarii de luptă. Erau sincronizaţi cu sistemul de vizare al armei – rezultatul nu era o puşcă inteligentă, dar se apropia foarte mult de aşa ceva. Reda într-un sistem de coordonate informaţiile primite de la senzorul vizual, de la cel în infraroşu în bandă largă şi de la senzorul de mişcare, prin intermediul reticulelor suprapuse, unele de un verde palid, altele roşii. Când imaginile se aliniau, aveai o ţintă. Şi grendelul se mişca.

Acolo! Grendel-flash, aliniere…

Alerga drept spre el, mai repede decât ar fi crezut că era cu putinţă, chiar mai repede decât imaginile grendelilor de la

antrenamentele computerizate, mai repede decât se putea mişca o fiinţă vie, şi venea după el, moarte fierbinte în mişcare.

Dacă n-ar fi fost pregătit, dacă nu s-ar fi antrenat de mii de ori cu ajutorul simulărilor computerizate, ar fi fost luat prin surprindere. *La naiba,* dar se mişca iute, drept către el. Toate instinctele îi spuneau să fugă...

Imaginile din vizor erau aliniate. Trase. Zburând cu o viteză de două ori mai mare decât a sunetului, săgeata electrică izbi grendelul, descărcându-şi curentul. Sistemul nervos al creaturii fu străbătut de un *trăsnet* şi creierul i se carboniză, deşi picioarele o purtau către cireadă. *Fizica ia locul biologiei.* Camelii se împrăştiară, dar inerţia aduse grendelul în mijlocul lor şi unul se prăbuşi sub trupul masiv. Chiar şi mort, grendelul îşi închise fălcile, cuprinzând beregata camelului. Ceilalţi continuară să alerge până când îi opriră propriile zgărzi. Îşi behăiră groaza.

— Vin încoace! zbieră Derik. Aveau sacii de dormit unul lângă altul şi el stătea acum în stânga lui Justin. Uite-i că vin!

Zăpada spumegă în trâmbe intersectate. Grendel-flash. Cel puţin şase. Justin viză ţinta, o localiză, trase – şi rată. Clipi şi văzu grendelul cu o sută de metri mai aproape, gata să cadă asupra lui. Ţintă localizată! Trase din nou, trase şi Derek. Una dintre săgeţi ucise grendelul, nimerindu-l în gât. Dar continua să alerge spre ei. Fizica ia locul biologiei...

Justin se rostogoli într-o parte şi Derik în cealaltă. Grendelul brăzdă zăpada printre ei, exact prin locul unde stătuse Justin. Zgârie aerul cu labele, scoţând un sunet groaznic, ascuţit, ca un cazan cu abur perforat.

Un Ţânţar coborî brusc de deasupra. Aaron se ancorase în cadrul uşii, unde montase o armă. Gloanţele penetrante se înşiruiră ca un tighel, mai întâi în zăpadă, apoi de-a lungul unui grendel, de la coadă la cap. Sângele împroşcă zăpada. Toată lumea se aştepta ca un al doilea grendel să-l atace pe cel rănit. Aşa văzuseră în înregistrările din Războaiele Grendelice. O creatură era rănită şi celelalte se repezeau s-o atace, uneori generând o adevărată nebunie. Dar nu se întâmplă. Ceilalţi grendeli şarjară, continuându-şi înaintarea.

Sunt flămânzi, se gândi Justin. *Flămânzi, şi prudenţi, şi cooperează! Zăpada îi răcoreşte, şi cooperează!*

Hristoase.

— *Grendel-flash, sud-sud-vest,* se auzi vocea Katyei, din Ţânţarul VI.

— Îi poţi ţinti?

— *Nu.*

— Jessica? Poţi intra în luptă?

— Am făcut-o.

Justin nu fusese niciodată mai fericit să-i audă vocea. Era în sud. El şi Derik apărau estul, Chaka nordul. Cine era în vest? Nu ştia. *Oricum nu pot face nimic. Rezist în sectorul meu şi sper că toţi ceilalţi ţin piept într-ale lor. Asta spunea tata despre primi. Erau nevoiţi să se bazeze unii pe alţii...*

Ţânţarul II îi zumzăii deasupra capului. Vocea Katyei:

— *Am pierdut contactul vizual. I-am cerut Cassandrei să ne reconstituie imaginile în infraroşu. Furtuna interferează cu transmisia. Nu sunt sigură că instrumentele de bord...*

Sunetul se înălţă pentru o clipă, transformându-se într-un pârâit, apoi se stinse. La naiba. Justin auzi Ţânţarul deasupra capului, coborând prea jos. Ninsoarea se înteţi, o altă rafală se năpusti asupra lui, şi el înjură. Nu vedea nimic.

Căştile pârâiră din nou.

— Încerc să văd...

Şi apoi...

Stu se aplecă în afara uşii Ţânţarului II. Se întâmplau prea multe şi prea repede ca să poată ţine sub observaţie întreaga tabără. Nu-şi făcea griji. Aveau puşti antigrendeli mult mai bune decât cele folosite de primi în Războaiele Grendelice, iar nativii stelari erau mai bine antrenaţi, aveau reflexe mai bune decât nativii tereştri. Exersaseră în simulări, Ţânţarii, Cassandra şi puşcaşii acţionând împreună, atacând cu maximum de putere de foc.

Aşa se întâmpla în simulări, dar acum era altceva. Vremea o orbea pe Cassandra, şi el era aproape orbit, iar inima îi bătea cu putere, uneori uitând să respire. Se uită cu atenţie printre fulgii de zăpadă, dar nu reuşi să vadă clar.

— *Stu, unde naiba sunt grendelii?* îi urlă vocea lui Justin în căşti.

— Coboară ceva mai mult, îi spuse Katyei. Justin are nevoie de ajutor.

— Bine, răspunse ea. Aa... nu pot...

— Da? strigă el.

— Nimic. Mă apropii.

Carnea se foia chiar în faţa Celei Reci, dar aerul purta duhoarea morţii şi o putoare chimică, străină. Erau mai multe lucruri pe care nu le pricepea.

O împunse cu capul pe sora ei de alături şi clănţăni din dinţi către ea, primind în schimb un clănţănit de avertizare. Ceea ce ar fi putut lua întorsătura unei întâlniri cu moartea, acolo şi atunci, dacă n-ar fi fost carnea – atât de *multă!* – şi din alte motive. Altele de soiul ei, *din neamul ei,* muriseră, şi duhoarea *vitezei* şi a sângelui de grendel potopea aerul.

Văzduhul se umplea de fum şi de tunete în vreme ce surorile ei plesneau, scuipând sânge şi oase, carne zdrenţuită şi *viteză.* Se simţi izbită de un soi de panică oarbă. Nu putea începe să priceapă ce se întâmpla, dar văzuse o dată cerul fulgerând de lumină, o *ploaie-de-foc,* şi strălucirea coborâtă din nori izbise un copac. Copacul izbucnise în flăcări.

Iar acum se întâmpla ceva asemănător. Carnea! Carnea! Atât de multă. Însă lumea se întorsese cu susul în jos şi simţea mirosul morţii în fiecare răbufnire de vânt. Lumea se schimba. Venea iadul şi orice era straniu ar fi putut s-o coste viaţa.

Şi iată ceva straniu: din cer se ivi, desprinzându-se brusc, o creatură huruitoare pe care Cea Rece abia dacă o întrezărise printre rafalele de zăpadă, o zburătoare destul de mare ca să mănânce grendeli, cu aripile invizibile în *viteză.* Coborî legănându-se, apoi se trase înapoi, de parcă şi-ar fi dat brusc seama că ajunsese prea aproape de pământ. O ameninţare! O provocare! *Viteza* îi inundă trupul. Un grendel era gata să atace ceea ce îl înspăimânta.

Justin văzu Ţânţarul Katyei coborând, rotindu-se, întorcându-se pentru a coborî şi mai jos. Zgomotul şi presiunea rotoarelor se năpustiră asupra lor şi crescură, umplând în întregime lumea. Autogirul îi ajunse brusc la numai vreo doi metri deasupra capului.

— Zloată! urlă el, ridicându-şi instinctiv mâinile, într-o încercare zadarnică de a îndepărta dezastrul.

Katya se străduia deja să se redreseze. Ţânţarul se îndreptă spre teritoriul grendelilor şi începu să se înalţe.

— Bun, zise Derik. Vor reuşi...

Ţânţarul se străduia să câştige altitudine, în ciuda vântului şi a zăpezii. Luminile de joasă putere clipiră când toată energia

electrică se îndreptă spre motoare, însă aerogirul se înclină în jos şi se prăvăli.

— Stu, ne prăbuşim, apucă să spună Katya.

Zăpada explodă, un nor alb izbindu-se de parbriz. Ţânţarul nu răspundea la comenzi şi o siluetă palidă i se contura înaintea ochilor. Ţipă şi îşi încrucişă braţele, apărându-şi faţa când fălcile întâlniră botul autogirului. Grendelul sparse parbrizul. Ţânţarul se înclină violent spre stânga şi ea pierdu controlul. Ajunseră într-un morman de zăpadă. Katya avu timp să spere că în cădere ar fi putut strivi creatura, însă rotorul captă şi azvârli o ploaie de zăpadă şi de noroi, şi se rostogoliră în faţă, izbindu-se de sol mai întâi cu botul.

— Stu... strigă. Stu, grendelul n-a murit!

Tânărul îşi şterse sângele din ochi. Îşi pierduse puşca antigrendeli în cădere. Capul subţire, de torpilă, şi o mare parte a corpului armei ieşiseră pe jumătate prin geamul strivit din stânga. Fălcile se deschiseră şi se închiseră. Zăpada topită de fierbinţeala *vitezei* se transforma în aburi pe bot şi fălci. Clănţăni la nu mai mult de un metru de faţa Katyei.

Grendelul fusese năucit de prăbuşire, însă acum se dezmeticea. Scena părea desprinsă dintr-un film de Halloween, o imensă creatură şerpească se trezea din morţi. O fâşie lungă din rama parbrizului se răsucise, rupându-se, şi eviscerase parţial grendelul. Creatura se apropia de Stu centimetru cu centimetru, lăsând în urmă o dâră de sânge şi de intestine aburinde. Duhoarea respiraţiei sale de dragon era aproape insuportabilă.

Katya ţipă. Creatura îşi roti capul cu repeziciune şi se holbă la ea de parcă zgomotul pe care îl făcuse, mişcările şi însăşi spaima ei cumplită ar fi fost o sfidare. Stu văzu grendelul, străpuns, muribund, reuşind să pătrundă prin geam, văzu fălcile închizându-se asupra capului Katyei. Închise ochii şi îşi dori să-şi fi putut închide şi urechile, ignorând zgomotul înfiorător de gheaţă spartă, ronţăitul umed, neaşteptata duhoare explozivă de sânge şi de creier.

Clipi apăsat. Katya trăia încă, grendelul încă nu ajunsese la ea. Îşi desfăcu cataramele uşor de manevrat ale centurii de siguranţă şi se azvârli în faţă.

— Hei! urlă, şi îşi repezi pumnul, lovind cu putere creatura în lateralul ţestei.

Îşi simţi încheieturile degetelor sfărâmându-se la contactul cu blindajul de solzi, înjură şi lovi din nou, de data asta în ochi.

Grendelul scoase un răget asurzitor în spaţiul închis şi se întoarse să-l muşte.

Ţipă, conştientizând brusc absurditatea faptei sale, şi îşi azvârli centura de siguranţă cu o smucitură. Se rostogoli afară din Ţânţar, căzând în zăpadă, şi închise uşa în urma lui cu o lovitură de picior. Grendelul înfuriat trecu prin parbrizul de plexiglas. O ignoră pe Katya biruită de isterie, îşi croi drum făcând zob uşa şi se avântă pe urmele tânărului ca un rechin prin apă.

Cum de mai putea fiara muribundă să se mişte? Stu înainta clătinându-se, răvăşind zăpada. Îşi abandonase arma... n-ar fi avut niciodată timp să ajungă la ea, dar cum de mai putea creatura să se mişte? Intră în *viteză* şi se repezi la el. Nu apucase să se îndepărteze mai mult de doisprezece metri.

Justin se puse în mişcare chiar înainte ca Ţânţarul să atingă solul. Zăpada cădea acum în rafale, un viscol neaşteptat care îl orbi, însă avea să-i deruteze şi pe grendeli.

— Justin! strigă Derik în urma lui.

Nu se sinchisi. Katya era în pericol de moarte, iar el n-o putea lăsa să moară, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Se avântă în ninsoare, uitându-se cu atenţie prin ochelari.

Ospăţ, lângă Ţânţar. Recunoscu haina lui Stu.

Îşi înlătură din minte greaţa, spaima şi amărăciunea. Acum acţiune. Doliu mai târziu. *Gândeşte-te.*

Grendelul acela era ocupat. Şi părea să fie pe moarte, spintecat. Era chiar posibil să-i ţină pe ceilalţi la distanţă: simţul înnăscut al teritoriului avea s-o protejeze pe Katya pentru câteva clipe.

O auzi scâncind şi hotărârea i se nărui. Aproape. Era o implorare.

— *Justin! Ajută-mă!*

Strigătul ei îl străbătu, trecând dincolo de logică, şi se răsuci.

Îşi aminti ce îi povestise Carlos despre mireasa lui, despre cele întâmplate pe stânci. Îi spusese că nu se iertase niciodată. Că învăţase ceva despre sine însuşi.

S-ar fi putut întoarce în adăpostul său sigur, lăsând lucrurile la voia întâmplării. Ar fi putut să aştepte până se domolea furtuna, sau până îşi termina grendelul masa şi lua o hotărâre în privinţa femeii care scâncea.

Iar mai târziu avea să afle dacă putea sau nu trăi cu asta.

Mai aproape...

— *Justin...!* ţipă Katya. Şi...

Grendel-flash.

Amintire: la Centrul de Instruire, în domul din mijlocul coloniei, Cadmann îl aşeză pe Justin cel de patru ani pe un scaun scund, într-o adâncitură care seamănă cu jumătatea unei coji de ou uriaşe. Bărbatul se aşază lângă el, apasă pe un buton.

Acum se află lângă un râu. E un desen animat, nimic nu e real, şi totul se mişcă încet.

Ceva urât îşi scoate brusc ţeasta din apă. Nu e cu adevărat urât: urât ca într-o bandă desenată, exagerat de urât, cu ochi bulbucaţi, dinţi înnegriţi şi sparţi şi o expresie idioată. Dacă circul lui Dumbo ar fi avut un grendel, atunci acela ar fi trebuit să fie.

Cadmann apasă pe un buton şi o rază verde împuşcă animalul urât. Creatura se rostogoleşte, se zvârcoleşte şi dă din picioare. Între labele butucănoase ţine o narcisă.

Justin bate încântat din palme.

— Acum e rândul tău, spune Cadmann.

Şi râde, dar râsul sună ciudat şi băieţelul se miră. Tata vrea să ajungă undeva cu asta.

Gândul se pierde. Micul Justin ia în primire butonul. E *amuzant.*

La doisprezece ani, jocul virtual e o obişnuinţă. În fiecare săptămână. Toţi băieţii şi toate fetele din Camelot concurează în Joc. E simplu. Sunt simulări de vânătoare. Scenarii cu ascensiuni, cu explorări miniere. Toate sunt simulări. Alcătuiesc echipe sau joacă pe cont propriu.

Într-un anumit moment al Jocului (care poate avea o duzină de alte obiective), apare un grendel-flash.

Ani de-a rândul, în fiecare săptămână, e dezvoltată o altă deprindere. Reacţia instantanee. Ochirea. Relaxarea sub presiune. Ţinte multiple. Căutarea instinctivă a unui al doilea, al treilea, al patrulea prădător. Şi tot aşa, fără întrerupere.

Scopul e formarea unui model neurologic de reacţie.

— *Grendelul se bazează pe viteza lui,* îi spusese Cadmann. *Dar, în afara cazului în care n-ai fost într-adevăr nechibzuit, ai la dispoziţie o secundă sau două înainte de a cădea asupra ta. O să vă antrenăm să reacţionaţi în mai puţin de două cincimi de secundă. Vă vom deprinde să ţintiţi, să evaluaţi riscul şi să*

trageţi de două ori, cu precizie, după procedeul corect. Va fi un reflex, complet inconştient. Vă putem oferi acest dar.

O să supravieţuiţi.

Moartea palidă venea spre el, spulberând zăpada în trombă. Mâinile lui se mişcară mai repede decât le putea urmări creierul, luând linia de ochire cu mişcări perfect coordonate. Creatura acceleră până la peste o sută douăzeci de kilometri la oră într-un timp care i-ar fi ajuns lui să clipească. Dacă ar fi clipit. Dar şi asta ţinea de antrenament. *Respiră calm. Nu clipi. Trage de două ori.*

Primul glonţ sfâşie gâtul grendelului, şocul fiind suficient de puternic să-l abată într-o parte, în afara traiectoriei, astfel încât să nu fie doborât de atacul lui. Al doilea era un glonţ incendiar, fierbinţeală pentru cel înfierbântat, care azvârlea animalul dincolo de o linie metabolică invizibilă.

Creatura se clătină, căzând pe spate, sfâşiată, sângerând, pe moarte. Ochii ei îi pironiră pe ai lui, labele i se înclinară, sângele de un roşu strălucitor pătă zăpada care se învârtejea căzând între ei.

Grendel-flash, în stânga! Trase din nou, între ochi, şi îi reteză creştetul capului. Se răsuci spre stânga...

Grendelul de deasupra lui Stu plecase. Nu plecase: îi zări coada biciuind nebuneşte aerul şi urmându-l într-un morman de zăpadă.

Cineva trase din spatele lui, de două ori. Derik.

— Opreşte-te, spuse Justin.

— De ce?

— Toţi ceilalţi sunt hamburgeri.

Încă mai evalua situaţia. O greşeală de raţionament ar fi fost îngrozitor de stânjenitoare.

Cadavrul distrus al lui Stu zăcea într-o adâncitură din zăpadă. Rana grendelului fusese groaznică; îi văzuse intestinele atârnând, încolăcite. Sângele aproape clocotit pe care îl împroşcase topise câţiva metri cubi de zăpadă. Către troian duceau alte trei sau patru adâncituri întunecate; alt sânge împroşcat. Grendelul dispăruse în zăpadă, *acolo,* iar cele două gloanţe explozive ale lui Stu erau două pustule interconectate chiar în locul acela, în mijloc; dar Justin văzuse zăpada mişcându-se spre dreapta, şi acum o văzu clintindu-se iarăşi. Grendelul nu se mişca – stătea ghemuit, se gândi –, dar zăpada troienită se topea.

— Mi-ar plăcea să-i ofer lui Chaka un leş intact.
— Încă mai e periculos.
— Bineînţeles, va trebui să-l ucidem, nu să-l studiem. Aud cumva glasul lui Zack Moskowitz? Acoperă-mă.
Alergă spre Ţânţar cu arma în poziţie de tragere, acoperit de Derik. Katya era ghemuită în spate, înghesuită cumva înapoia scaunului. Îşi cuprinsese umerii cu braţele şi un rictus de groază îi schimonosea faţa.
Se uită la el fără să-l vadă. Îşi puse mâinile peste ale ei.
— Vino, îi spuse. Eşti în siguranţă.
Katya se încleştă de mâna lui. El se aplecă spre podeaua Ţânţarului distrus, luă puşca antigrendel care îi aparţinuse lui Stu şi o puse în braţele ei.

Asta lămurea lucrurile. Ciudăţeniile cooperau.
Viteza se infiltra în sângele bătrânei grendel, indiferent ce ar fi făcut. În toată viaţa ei, nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Se părea că şi Cele Reci puteau coopera, când prada era suficient de bogată să le hrănească pe toate. Dar împotriva ciudăţeniilor...
Ultima dintre ele fugise. Era cea mai mică, nici măcar nu încercase să ucidă ceva. Micuţa privise, şi acum alerga, cu trupul aburit de *viteză,* către cel mai înalt troian de pe deal. Către bătrâna grendel, îngropată în zăpadă, cu excepţia trompei şi a ochilor.
O izbi în flanc, îşi înfipse dinţii chiar în faţa piciorului din spate şi smulse carnea. Răsucindu-se în urma impactului, grendelul de zăpadă se izbi de troian, afundându-se în el dintr-o parte. Îşi croi drum în afară cu ghearele, într-un vârtej difuz de zăpadă, însă bătrâna era o dâră informă şi fierbinte, pierind în depărtare.
O luă drept în josul dealului, prin întunericul dintr-o viroagă. Ciudăţeniile n-aveau cum s-o vadă. Grendelii de zăpadă muribunzi şi răniţii lor le reţineau atenţia. Alerga peste troiene, dar zăpada se termină în dreptul copacilor.
Se opri la mică distanţă de locul acela, rostogolindu-se. Zăpada nu era suficientă – îşi dorea cu adevărat apă –, dar avea să se descurce. Se răsuci, înviorată, clocotind de *viteză.* Continuă să se rostogolească până când se opri într-un troian. În timp ce neaua începea să se topească, se uită pentru prima oară în urmă. Grendelul de zăpadă era cu mult mai în susul pantei. Se

apropia clătinându-se, în *viteză,* dar cumplit de stângaci, cu sângele ţâşnindu-i dintr-o parte.

Toţi grendelii aveau ceva în comun: în *viteză,* inimile lor zvâcneau ca aripile motoare ale unei păsăruici avaloniene. Pierdeau sânge *cu repeziciune.* Bătrâna grendel lăsă *viteza* să i se prelingă din vene. Se târî de-a-ndăratelea, peste zăpada care se topea la atingerea ei, intrând cu spatele în întunericul pădurii. Grendelul de zăpadă o urmărea poticnindu-se, mişcându-se din ce în ce mai încet şi astupând dâra pe care o lăsase ea printre troiene.

Oare ciudăţeniile aveau să ia urma ultimului grendel de zăpadă? Poate că da. Ciudăţeniile nu lăsau nici o întrebare fără răspuns. Dacă o vor face, n-o vor găsi; numai prada ei. Dacă nu, peste încă o zi, grendelul de zăpadă avea să fie o masă delicioasă.

Bătrâna grendel începea să creadă. Zeul nu-şi dresase paraziţii. Răspunsul era şi mai nebunesc.

Carnea ciudăţeniilor n-o mai interesa. Ciudăţeniile înrobiseră Zeul. Avea de gând să afle cum se putea face una ca asta.

23.
CUCERIREA

Şi ce e cu acele incidente în cazul cărora o persoană pare să treacă dincolo de ceea ce înţelegem prin limitele normale ale răbdării, puterii sau dozei suportabile de durere? Ne place să vedem în aceasta o demonstraţie a faptului că puterea voinţei poate înfrânge legile fizicii, care guvernează lumea. Dar abilitatea unei persoane de a rezista în circumstanţe pe care nu le-am fi crezut suportabile nu denotă nimic supranatural. De vreme ce senzaţiile noastre de durere, de depresie, de extenuare şi de descurajare sunt, ele însele, simple produse ale activităţii creierului nostru – şi sunt cele menite să ne avertizeze înainte de a ne atinge limitele finale nu avem nevoie de o putere extraordinară a minţii asupra materiei pentru a le înfrânge. Totul ţine mai degrabă de descoperirea unor metode prin care să ne reorganizăm priorităţile.

În orice caz, ceea ce este dureros – ba chiar şi orice este „simţit" în vreun fel – poate depinde, în ultimă instanţă, într-o mai mare măsură de cultură, decât de biologie. Întrebaţi-l pe orice participant la un maraton, sau întrebaţi-o pe amazoana dumneavoastră preferată.

MARVIN MINSKY, *Societatea minţii*

Furtuna încetă şi cerul se limpezi. În acele două ore, Aaron folosise Ţânţarii rămaşi ca să strângă laolaltă camelii masculi, în timp ce Justin stabilea un perimetru defensiv complet, cu detectori de mişcare.

Munca îi ţinu ocupaţi ore în şir. Când terminară, când ultimul camel ezitant fu readus în cireadă, nativii stelari se întoarseră la realitatea înfiorătoare a zăpezii răvăşite şi însângerate şi a trupului prietenului lor, înfăşurat într-o prelată transformată în linţoliu.

Justin îngenunche alături de giulgiul cafeniu, meditând.

— Te cunosc, Stu. Tu ai fi dorit să ne aducem aminte că sistemul nostru defensiv a funcţionat.

Aaron dădu din cap, încuviinţând.

— Când nativii tereştri au întâlnit pentru prima oară un grendel, a fost un masacru. Acum n-a fost decât o luptă. Nu l-am pierdut decât pe unul dintre ai noştri.

— Cu unul mai mult decât ar fi trebuit, zise Jessica.

Săpa cu vârful cizmei drepte într-un petic de zăpadă murdară, cleioasă. Capul de sub prelată era deformat, hidos. Chiar şi aşa, înfăşurat, trupul părea... frânt. Zdrobit.

— Vrea cineva să spună ceva? întrebă Justin.

Katya dădu din cap şi îşi aplecă uşor fruntea.

— Stu, rosti, şi răsuflarea îi ieşi dintre buze ca susurul unui abur. Ai *murit* pentru mine.

Justin se ridică şi îi cuprinse umerii cu braţul. Fata se lipi de el.

Se lăsă o tăcere îndelungată, fiecare aşteptând să vorbească altcineva mai întâi. Nu se auzea nici un sunet, în afară de vânt, de Ţânţarii din depărtare şi de mugetele cirezii de cameli.

— Îl trimitem la Camelot? spuse Jessica în cele din urmă.

— Nu, răspunse Aaron, neaşteptat de vehement. Am venit aici să cucerim continentul. Lăsaţi-l să fie îngropat aici, unde a căzut. O să marcăm locul cu pietre, iar Cassandra o să-l înregistreze. Trimiteţi-l vântului, cerului şi soarelui.

— Dar...

Aaron nu asculta.

— Adevăratul lui monument va fi la Shangri-La, locul la a cărui construcţie a ajutat. Acesta e acum pământul nostru. În întregime. Nu Camelot, nu Surferi. Acesta e pământul nostru.

Soarele din mijlocul zilei topise destul de multă zăpadă ca să expună leşul eviscerat al grendelului – ucigaşul lui Stu. Aaron trase în el glonţ cu biotoxine şi cadavrul nu zvâcni. Pe urmă Ţânţarul V coborî, aducându-l pe Jasper Doheny, odată cu drujba expediţiei.

Chaka preluă iniţiativa cu lama zumzăitoare nimicitoare. Îşi începu autopsia cu o decapitare.

Apoi trase în repetate rânduri de pielea sfâşiată, măsură dinţii şi coada şi notă totul într-un carneţel.

— Ştiţi, spuse el, cu voce scăzută, partea interesantă este că nu şi-au *tolerat* pur şi simplu prezenţa. Ceea ce ar fi fost suficient de uluitor – dar au părut de fapt să *coopereze.*

— O idee destul de deprimantă, făcu Jessica.

— Alarmantă e un cuvânt mai potrivit, zise el, şi mişcă falca ruptă într-o parte şi într-alta, apoi îşi trecu mâna peste ţeasta

deformată, nu tocmai simetrică. Abilitatea grendelilor de a se organiza... cât de cât... implică un nivel de inteligenţă sau de structurare socială cu care nu ne-am mai întâlnit până acum. Va trebui să ne gândim foarte bine la asta.

Justin strânse mâna Katyei. În ultima oră, stătuse aproape tot timpul lipită de el.

— Ce propui? întrebă.

— Lăsăm zăpada să îndepărteze ceva mai mult fierbinţeala, apoi îl ducem la Shangri-La şi îl criogenizăm. Pe urmă îl trimitem la Camelot cu următorul transport. Vreau să aflu părerea tatei despre creier.

Aaron dădu din cap.

— E genul de lucru care o să le placă. O enigmă.

Îşi trecu palma peste faţa prelungă.

— M-am săturat de locul ăsta, spuse cu înverşunare. Să plecăm naibii de-aici.

Bătrâna grendel le văzuse făcând bucăţi un grendel de zăpadă şi purtându-se cu fiecare bucată într-un alt mod. Nu mâncaseră nici una. Neliniştită, coborî dealul.

Grendelii de zăpadă înspăimântaseră ciudăţeniile şi se părea, într-o foarte mare măsură, că acestea cercetau ceea ce le speria. Nu era de părere că se afla în siguranţă spionându-le. Se opri şi se îngropă deasupra leşului grendelului de zăpadă pe care îl omorâse. Dacă privea de acolo, ar fi trebuit să nu fie în pericol.

Fiicele Zeului se înălţară în aer şi zburară către răsărit.

Animalele năucitoare plecară către apus într-un grup foarte mare, înconjurate din toate părţile de ciudăţenii.

Ciudăţeniile plecau... plecaseră. Nu găsiseră ultimul grendel de zăpadă. Bătrâna descrise un cerc larg, uitându-se după capcane şi iscoade. Văzu câteva dintre cutiuţele pe care le puneau uneori ciudăţeniile în locurile de unde priveliştea i-ar fi putut fi de folos unui spion, şi prin faţa cărora avea grijă să nu treacă.

Până una-alta, se instală să mănânce.

Ciudăţeniile nu ştiau totul. Bătrâna grendel era ciudat de liniştită.

Cireada se mişca din nou, şi scoteau un timp bun. Justin zărea marginea platoului. Dincolo de el, niciodată văzută cu ochiul liber, se afla o savană care acoperea o treime din

continent. Erau mai departe decât ajunsese vreodată un om din Camelot, fără să se afle de fapt pe orbită.

După ce Ţânţarii veniseră zumzăind să ia grendelii şi victimele omeneşti, Katya jurase că era destul de calmă să poată conduce un triciclu. De atunci se repezise de două ori până la Justin, să-i trimită sărutări pe vârfurile degetelor. Un bandaj îi ascundea o tăietură albăstruie şi câteva cusături, acoperindu-i jumătate din faţă şi schimonosindu-i râsul, transformându-l într-o expresie sălbatică.

Abia aşteaptă să se lase noaptea, medită el. *Toată povestea asta cu eroul meu. Ar trebui să fie... interesant.*

Pe urmă se întrebă dacă ea avea coşmaruri. Trecând prin ceea ce trecuse Katya, o altă femeie ar fi devenit catatonică. Dar el avea să fie acolo, s-o strângă în braţe.

Ţânţarii cercetaşi găsiră un traseu de coborâre de pe platou. Îl verificară mai întâi din şaua calului, apoi călare pe cameli. Cireada porni spre pajiştile situate trei sute de metri mai jos. Acolo pământul era plat, ca tăblia unei mese imense ce părea să se întindă la nesfârşit, culoarea brun-verzuie devenind treptat tot mai verde, pe măsură ce coborau. Un fluviu lat, maroniu, şerpuia în formă de S. Ici şi colo se aflau pâlcuri de copaci. Coborârea le luă cinci ore. Le mai rămăsese încă destul ca să parcurgă alţi câţiva kilometri înainte de a-şi face tabăra.

Iarba era înaltă aproape până la brâu, bogată, albastru-verzuie. Triciclurile lăsau în urmă brazde când se mişcau în mare viteză.

Iapa lui Justin mesteca fericită iarba. Analizele demonstraseră că era comestibilă; nu erau nevoiţi să transporte prea multă mâncare pentru animale cu Ţânţarii. Se aplecă şi smulse un fir, luă o muşcătură minusculă şi şi-o îndesă între molarul din spate şi guma de mestecat. Strânsă între dinţi, era dulce-amăruie, nefiind deloc rea.

În viitor, aceea avea să fie ţara vitelor. Triciclurile de deplasau cu repeziciune, oprindu-se ici şi colo să facă înregistrări şi să ia eşantioane pe care urma să le analizeze Cassandra mai târziu.

Computerul îi şopti în ureche:

— Văd o floare stranie. Întoarce-te din nou către stânga, te rog.

Se conformă şi nu-şi dădu seama despre ce vorbea. Dar...

— *Aşa.* Vrei să culegi una dintre *ele,* te rog?

Cireada se afla în spatele lui şi, dacă exista ceva dorit de computer, atunci trebuia să-l ia în momentul acela, înainte de a-l distruge copitele şi dinţii.

Floarea se afla în mijlocul unui petic de iarbă albăstruie, şi în jurul ei se târa o creatură ca un gândac.

— Ce e, Cassandra?

— Mai aproape.

Se apropie şi zări deodată ceva de un real interes.

Gândacul trăgea de un bulb fibros de pe plantă. Pe de altă parte, bulbul părea să fie o reţea de fibre împletite… iar o parte dintre frunzele cărnoase ale plantei erau alcătuite aproape exclusiv din asemenea fibre, orientate către cer.

O creatură minusculă, aducând cu o şopârlă, nu cu mult mai mare decât insecta, se urcă pe tulpină şi atacă frunza. Aceasta începu aproape imediat să-şi schimbe culoarea, de la un roşu cărnos la albastru, lăsând să se prelingă o răşină albastră.

Făptura care semăna a şopârlă încercă să scape, dar răşina o prinsese. Fibrele se agitară. Se înfăşurară în jurul şopârlei, strângând-o cu putere. Eforturile creaturii înclinară încet planta, iar frunza se încovoie şi se întoarse pe dos.

Fascinat de întregul proces, care nu durase mai mult de cinci minute, Justin aruncă o altă privire către gândac, care continua să trudească din greu la cealaltă frunză. Acum pătrunsese acolo, şi… devora ceva.

— Oo, făcu el. Cassandra, ce vezi?

— Un microsistem ecologic care trebuie studiat, veni răspunsul ei calm.

— Eu văd un necrofag care jefuieşte o plantă carnivoră, spuse Justin, pentru consemnare. Pe furiş, aş zice.

— Eşantion, te rog.

Scutură planta, şi gândăcelul îl observă. Se întoarse – şi deschise nişte fălci disproporţionat de mari. Îi depăşeau dimensiunile degetului lui mare. Însă aripile erau de trei ori pe atât. Se îndreptă spre orizont atât de repede încât aproape dispăru.

Al naibii de repede. Atât de repede încât…

— Cassandra, gândacul ăla era în *viteză?* întrebă, şi nu-i plăcu încordarea din propria voce.

— E posibil.

Suna ca o acceptare.

— Cred că am găsit o altă specie care foloseşte *viteza.* Corelaţii? Concluzii?

— Conform observaţiilor, e necrofag. Nici o altă concluzie validă ca urmare a informaţiilor existente.

Replica îl făcu să se simtă *ceva* mai liniştit, dar nu cu mult. Chemă un triciclu ca să recolteze eşantioane.

— Un Ţânţar raportează prezenţa unui animal mare în apropierea ta, Katya, către sud-sud-vest.

Justin o însoţea pe un triciclu cu două locuri. Pierderea lui Stu îi obseda pe toţi, dar mai ales pe ea. Îşi petrecuse peste o mie de ore alături de el, în Ţânţarul acela. Era normal s-o doară.

Noaptea ei fusese plină de vise urâte. În dimineaţa aceea nu şi le reamintea. Era proaspătă şi plină de viaţă, de parcă ar fi dormit mai bine decât Justin.

Îl îngropaseră pe Stu acolo unde murise. Doreau cu toţii un soi de ceremonie, dar Aaron nu fusese de acord.

— Îl vom comemora la Shangri-La, spusese.

Stu era un copil din eprubetă, niciodată adoptat. Nu avea nici o rudă printre primi. Aaron şi ceilalţi erau singura familie pe care o avusese, şi îl lăsaseră să vorbească în numele lor…

Acum luau trofeul, singurul lor cap intact de grendel. *Un schimb nesatisfăcător.*

Justin îşi dădu seama că mâna i se furişa ca s-o acopere pe a ei. Ea îşi întinse degetele, acceptându-i gestul. Mişcarea aceea neînsemnată părea, cumva, mai intimă decât momentele în care îl primise cu plăcere în trupul ei. Ochii ei aurii, cu puncte verzi, îl priviră scânteind. Bandajul continua să fie în acelaşi loc.

— Să aruncăm o privire.

— Cassandra, vrem o scanare a împrejurimilor, pentru descoperirea grendelilor, ceru el.

Considerabil de numeroşii ochi şi urechi ale Cassandrei se concentrară asupra zonei. O hartă în relief străluci în spaţiul rezervat hologramelor, mai întâi gol, dar umplându-se cu iuţeală.

Nu exista nici o sursă de apă care să adăpostească grendeli, în afară de fluviul aflat la treizeci şi cinci de kilometri distanţă.

Intenţionau să-l evite. Cireada urma să se adape a doua zi. Ţânţarii lor dispuneau de timp suficient pentru curăţarea iazului înainte de sosirea camelilor. Ei, unde era „animalul mare” semnalat?

Justin eliberă pedala ambreiajului şi viră spre locul indicat, către sud-sud-vest. Iarba înaltă îi ajungea mai sus de cap. Încerca să se uite cu un ochi înainte şi cu celălalt la mica holoscenă pe care le proiectase Cassandra holograma realizată din perspectiva Ţânţarului.

Reprezenta un trapez trasat cu rigurozitate, de un cafeniu palid pe fundalul ca de aba. Un crab avalonian, se gândi Justin, văzut aproape de deasupra. Unde erau picioarele? Probabil sub el. Părea să aibă smocuri de păr pe margini. Iar el trebuia să ajungă mai aproape.

Vedea pterodoni rotindu-i-se deasupra capului... şi nimic în faţă. Privea printr-o perdea de iarbă. Care dispăru, fiindcă ajunseseră pe o pajişte cu iarba retezată de curând. Zâmbi şi acceleră, încântat de privelişte. Iarbă înaltă în stânga şi în dreapta. Dar nu zări nici urmă de creatura misterioasă înainte de a auzi vocea Katyei:

— Ne uităm la capătul dinspre pupa. Justin, am găsit scribul!

Scribul? Reuşi să privească în perspectivă. Ocupa aproape jumătate din orizont, părea o formă de relief şi se îndepărta încet de ei. Era camuflat, dar explicaţia era alta. Nu-l văzuse fiindcă era prea mare!

Katya îl privea râzând. Lui i se tăie răsuflarea, de parcă ar fi fost pe moarte.

— Cassandra, spuse, verificare de raţionament. Ăsta ar putea fi scribul? Creatura care trasează potecile vizibile de pe orbită?

— Urma lui şi cele ale scribului sunt identice, răspunse computerul. În absenţa datelor contradictorii, concluzia e validă.

Se apropiară mai mult. Nici un ochi vizibil în acea parte a animalului.

Aproape nici un detaliu, doar muchia unei carapace imense, de culoarea pământului dezgolit, îndepărtându-se încet.

Nu se legăna. Naviga. În siajul său, iarba rămânea de câţiva centimetri, punctată de brazde de fân înalte de vreo şaizeci. Excremente?

Ceva care părea un crab plat uriaş aluneca în susul uneia dintre grămezi, mişcându-se la fel de încet ca scribul şi fără nici o pauză. Un pui?

Vorbind pentru sine însuşi şi pentru înregistrările Cassandrei, Justin aduse triciclul din nou, în iarbă. Trei pterodoni se roteau cu mult deasupra. Conduse pe jumătate orbeşte prin iarba preriei, ocolind pe departe animalul acum invizibil.

— Nu vreau să-l sperii, îi spuse Katyei, şi se pomeni deodată chiuind.

Un pumn mic îl pocni între umeri.

— Ce e?

— Imaginează-ţi-l căzut pe spate, zise el, abia putând vorbi de râs. Pocnind aerul cu labele. Nu mă lua în seamă.

Probabil că ajunsese cu mult înaintea creaturii. În susul pantei se afla un pâlc de copaci coamă-de-cal. Trase triciclul în umbra lor, opri motorul şi aşteptă. Pterodonii erau tot deasupra lui. Un al patrulea veni să li se alăture. Unul ieşi din formaţie şi zbură către scrib.

O creatură de asemenea dimensiuni... n-avea să încerce să reteze *copacii,* nu-i aşa?

Se aflau pe o mică ridicătură a terenului, cu trei kilometri înaintea cirezii de cameli. Ceva mai jos de ei, acum la nu mai mult de două sute de metri distanţă, se afla cea mai mare făptură pe care o văzuse Justin în viaţa lui. Un crab... evident evoluat dintr-un crab cu carapace, aidoma celor avalonieni, aidoma păsărilor cu aripi fixe. Dar pe spinarea lui puteai construi un oraş! Sau, oricum, un sat...

De fapt, pterodonul coborî pe spatele lui, alăturându-li-se altor douăzeci. Cinci cercuri contopite, un cuib comun, se întindeau de-a lungul părţii din faţă a carapacei.

În partea dinainte a scribului, la nivelul ierbii, se vedea o linie de un albastru profund. Părea să se onduleze. Buze, sau numai buza de jos... poate.

Nici o altă parte a creaturii nu era în mişcare. Aluneca aidoma unei plute pe un râu lat. Toate mişcările se petreceau probabil sub carapace. Alte creaturi de tipul lui, crabii avalonieni, gândacii şi păsările, se descurcau folosindu-se de patru membre mobile şi de o nelimitată ingeniozitate în privinţa formei carapacelor.

Katya se ridică de pe locul ei, se uită printr-o pereche de ochelari de luptă şi fluieră pe o notă joasă. Îl înghionti şi îi întinse ochelarii.

Privit prin ei, animalul era mult mai impresionant. Tot atât de mare precum...

— Cassandra, e cel mai mare animal cunoscut?

— Nu. Balena albastră e mai mare. Dimensiunile acestuia sunt comparabile cu ale celui mai mare dinozaur erbivor.

— Mulţumesc.

Marginea carapacei cobora, transformându-se în tălpige de sanie, sau în schiuri. Şase râmători păşteau tacticoşi pe un flanc. Creatura, cât jumătate din colonia principală, era plată. Probabil că greutatea i se apropia de a unei balene albastre, dar era mai aplatizată şi mai mare în lăţime decât în lungime.

În partea aceea: ochi. Justin îi crezuse mai mari. Erau în buzele lungi şi albastre, înşiruiţi în mai multe straturi, prea joşi ca să-i ofere scribului o perspectivă acceptabilă. Măriri imaginea unuia, care îi întorcea privirea, studiindu-i pe el şi Katya cu o totală lipsă de griji.

Abia după ce focaliză lentilele cu mai multă atenţie văzu ce o impresionase pe fată.

De carapace atârnau grendeli. Doi... ba nu, trei grendeli stâlciţi atârnau în faţa şi în lateralul carapacei, ca nişte şuviţe de păr. Mumificaţi, nu tocmai schelete, dar, după aprecierea lui Justin, morţi de multă vreme.

— Pare lent în mişcări, zise Katya. Să ne uităm mai de aproape.

În timp ce se apropiau, scribul îşi continuă înaintarea placidă. Cinci pterodoni se înălţară, rotindu-se deasupra lor. Râmătorii o luară la fugă, urmărind curbura animalului imens. Nu păreau extraordinar de neliniştiţi. Nici micul scrib, dacă asta era, nu se temuse. Însă leşurile uscate erau ale unor grendeli!

— Cassandra, spuse el, reconstituie traiectoria.

Pe mica holoscenă a triciclului crescu harta reliefată a zonei. Computerul refăcu traseul creaturii, care şerpuia printre alte poteci similare de pe păşune. Pe fundalul plat al preriei erau alte curbe şi bucle cu iarbă mai măruntă, care se intersectau foarte rar.

— Cât de aproape de apa curgătoare ajunge? întrebă, dar răspunsul îi apăru în faţa ochilor chiar în timp ce vorbea: cărarea cobora, atingând fluviul, şi zăbovea în preajma lui.

— Foarte aproape şi în mod frecvent. Poteca e adesea paralelă.

— Pătrunde în teritoriul cunoscut al grendelilor?

— Afirmativ.

— Mulţumesc. Aleluia.

— Există creaturi care nu se tem de grendeli, spuse Katya.

— Evident. Animalul ăsta şi puiul lui. Şi pterodonii care şi-au făcut cuib în spinarea lui.

— Şi râmătorii?

— Nu ştiu. Poate-or fi rămânând în stepă cât se adapă mama scrib.

Justin se ridică în picioare pe locul său din triciclu, privind animalul. Plutea ca o insulă, indiferent şi lipsit de griji, ca şi cum nu s-ar fi simţit ameninţat niciodată, în toată viaţa lui. Şi era într-adevăr dificil să-ţi imaginezi ceva care i-ar fi putut face rău unei asemenea creaturi.

Îşi duse binoclul la ochi şi îl focaliză asupra unuia dintre grendelii mumificaţi. Cele patru mumii păreau cam în aceeaşi stare, de aceeaşi vechime. Era posibil să fi fost un atac coordonat, ceea ce nu îi ajutase cu nimic. Toţi erau atârnaţi de coadă.

— Sistemul de apărare pare să fie pasiv. E simpla lui dimensiune, iar carapacea are ceva care prinde grendelii în capcană.

— Un soi de mucilagiu? întrebă Katya.

— Mai degrabă un fel de arici. Poate. Vreau să văd.

Coborî de pe triciclu şi o porni către scrib prin iarba înaltă. Îşi dădu microfonul deoparte şi i se adresă fetei.

— Pe creatura asta ai putea construi un castel. Vino, te fac regina Stepei Scribului.

Carapacea era toată numai plăci pentagonale, ca nişte scuturi late de o jumătate de metru. Cozi albe atârnau ici şi colo între marginile lor. *Oase?*

Cadmann îi vorbise despre scuturile armatei romane: pe vremea săbiilor şi a suliţelor, soldaţii le ţineau într-o formaţie compactă, scutul fiecăruia apărându-l pe cel de alături. Reţineau suliţele duşmanilor... ca o ţesătură de tip arici, avusese dreptate în privinţa asta.

— Nu un castel, spuse Katya. Corturi. Un pavilion, un palat de vară. Şerbii vor purta pantofi speciali.

— Da, n-ar fi de dorit să strice carapacea.

Era vag conştient de zumzăitul unui Ţânţar, îndepărtat şi nesemnificativ, şi aproape că nu îi sesiză cu adevărat existenţa înainte de a auzi o voce în căşti:

— *Ce naiba faci?* întrebă Jessica.

— Mă apropii mai mult. Creatura asta nici că s-ar sinchisi mai puţin de mine.

— *N-ai de unde să ştii,* replică ea, cu vocea iritată.

— E bine să afli că-ţi duce cineva grija, făcu el.

Jessica aduse Ţânţarul în preajma lor şi îi privi apropiindu-se de scribul enorm. Pajiştea din spatele lui se întindea către orizont. Era uşor să-ţi imaginezi un asemenea erbivor hoinărind pe întregul continent, poate în căutarea unei perechi, şi adunând o turmă de alte animale care se ascundeau în spatele carapacei lui pentru a fi la adăpost.

Era imposibil să-ţi închipui un carnivor de dimensiuni echivalente. Până şi balenele albastre, deşi practic carnivore, se hrăneau la modul pasiv, prin strecurarea apei. Duşmănosul Moby Dick fusese frăţiorul lor. Aşa că Justin era probabil în siguranţă. Probabil.

Şi totuşi.

Era nervoasă. Voia să fie furioasă. Justin trecuse de partea lui Cadmann, fusese împotriva lor, împotriva lui Aaron, era un soi de trădător, fir-ar să fie. Şi nu era cu adevărat fratele ei, în ciuda discuţiilor despre două mame şi un singur tată. Tatăl lui fusese Terry Faulkner, nu era nicidecum rudă cu Cadmann, şi totuşi îl sprijinise împotriva secunzilor. Voia să rămână supărată pe el, dar detesta modul în care îi bătea inima în piept când avea imaginea lui în faţa ochilor.

La naiba, la naiba, la naiba. Numai el şi... şi Aaron. Numai ei doi o puteau înnebuni într-un asemenea hal.

Justin ajunsese între timp la şase metri de creatură. Ochiul ei, un sferoid cu axa mare de peste un metru şi cu irisul negru, ochiul care părea minuscul, îl pironea cu privirea şi părea pur şi simplu să nu-l ia în seamă. I se păruse Jessicăi atât de mic. Îi înţelegea punctul de vedere. În comparaţie cu un asemenea animal, el nu însemna nimic. Aşa că, de ce i-ar fi dat animalul vreo atenţie, indiferent ce s-ar fi întâmplat? Şi totuşi... şi totuşi... *surprizele avaloniene.*

Creaturile care semănau a porci fornăiră şi se îndepărtară agale. Râmau prin iarba din jur, dându-se deoparte când trebuiau să se ferească de buza lungă şi albastră a scribului.

Jessica apropie Ţânţarul să vadă mai bine şi un râmător se uită în sus, mult mai alarmat de apariţia creaturii zburătoare care zbârnâia decât de prezenţa lui Justin.

— *Acum* ce faci? întrebă ea.

— Iau prim-planuri pentru înregistrare. Chaka o să fie absolut încântat! Mă uit la oasele din coada unui grendel, cu două vertebre încă ataşate. E posibil ca restul să fi căzut cu ani în urmă. Spinii din coadă sunt prinşi între marginile platourilor

carapacei. Creatura le imobilizează cozile şi pot să se zvârcolească până intră în comă, fără să le fie de vreun folos. Oasele astea sunt fisurate...

— Cassie, zbieră Jessica, unde sunt corecţiile tale în privinţa normelor de protecţie?

— Procesez, răspunse computerul, apoi amuţi.

Jessicăi îi trecu prin minte că verificarea *tuturor* măsurilor de protecţie ar fi putut dura luni întregi, sau chiar o viaţă de om.

— Anulează ultima întrebare. Mă auzi, Cassie?

— Anulat. Justin e în siguranţă, conform parametrilor actuali. Am urmărit creatura aceasta pe toată durata anului trecut. Nu e agresivă. Grendelii nu supravieţuiesc pe teritoriul ei. În zonă nu descopăr, în momentul de faţă, nici un prădător.

Parametrii actuali.

— Când au fost actualizaţi parametrii tăi de siguranţă?

— Acum optzeci şi şapte de zile.

Cu trei luni în urmă. Edgar făcuse şmecherii prin fişierele Cassandrei, probabil instigat de Aaron, oferindu-le secunzilor mai multă libertate în privinţa explorărilor.

— M-aş putea alătura nebuniei, spuse, şi coborî Ţânţarul la sol, la o sută de metri distanţă de muntele în deplasare.

Scribul nu părea capabil să se mişte repede, însă nu voia să-i strivească autogirul dacă îşi schimba întâmplător direcţia.

Era încântată s-o vadă pe Katya din nou activă şi arătând atât de binedispusă. Nu era întru totul de acord cu preferinţele lui Justin în materie de femei, dar, ce naiba, de fapt ea n-avea nici un cuvânt de spus în privinţa asta, nu?

Aerul curat îi pătrundea în plămâni în timp ce alerga către ei prin iarba înaltă până la subţiori. Iuţeala cu care se apropia păru să atragă atenţia mamei-munte, care îşi întoarse încet ochiul spre ea. Fără nici o grabă. Era imposibil să-ţi imaginezi că o asemenea creatură avea o cât de mică posibilitate de a intra în *viteză.*

Justin ajunsese la numai trei metri distanţă de ea, plimbându-şi camera de luat vederi prin dreptul a patru seturi de oase captive. Unul nu conţinea decât o serie de vertebre din coada unui grendel. Celelalte erau mumii deformate.

Ce se petrecuse părea să fie clar. Mama-munte se apropiase de fluviu, să bea apă. Grendelii şarjaseră spre ea, pe rând sau toţi o dată, într-un atac sinucigaş, şi se înţepeniseră. Toţi se zvârcoliseră... unul părea chiar să fi desprins efectiv nişte plăci,

dar nu-i folosise la nimic. Atârna moale, cu oasele rupte, de parcă s-ar fi zdrobit singur în timpul ultimelor sale convulsii. De parcă ar fi fost prea puternic să mai trăiască.

Buza erbivorului uriaş unduia fără încetare, cosind iarba înaltă de doi metri.

— Trebuie să văd ce se petrece acolo, dedesubt, spuse Justin. Coboară o cameră...

— Durific-o, adăugă Jessica, de parcă ar fi stat de mult de vorbă. O să fie mestecată.

— Da, durificată, cu o lumină...

— O lumină *slabă.* O cameră reglată pentru luminozitate scăzută.

— Da, dedesubt trebuie să fie o noapte eternă. Nu vrem să orbim... întregul sistem ecologic care se află acolo, fac pariu. Cassandra, avem nevoie de camera aia. În cat timp pregăteşti una?

— Depinde de priorităţi. Răspunsul realist este c-o pot confecţiona în Camelot, punând-o apoi la bordul următoarei navete de aprovizionare.

— Spune-i lui Edgar.

Una dintre creaturile-porc se apropie, evident încurajată de prezenţa mamei-munte în preajmă. Jessica făcu un pas spre ea şi făptura o rupse la fugă.

Expresia lui Justin era greu de descifrat.

— Uită-te la asta, zise el.

— Uită-te la asta, îi repetă Katya cuvintele ca un ecou, aproape radiind de plăcere când el se ghemui, întinzând mâna.

Ţinea în palmă un ghemotoc de iarbă. Stătea neclintit.

La început, râmătorul de mulţumi să se holbeze la el, însă apoi căpătă curaj, veni tot mai aproape, şi pe urmă ei nu-i veni să creadă, dar creatura mânca din mâna lui. Începuse realmente să-i lingă palma când scutură brusc din cap, uluit de propria îndrăzneală, şi se trase înapoi.

Justin îşi şterse mâinile de pantaloni.

— Ce-a fost *asta?* întrebă ea.

— Habar n-am.

— Ai gust de carnivor, spuse Katya, şi îi linse urechea.

El râse şi o cuprinse cu braţul.

Jessica descoperi că era extraordinar de iritată.

— Ei, nu riscăm nimic dacă aducem cireada pe aici?

— Absolut nimic.

— Avem un iaz chiar în faţă. La o jumătate de zi de mers.

Nu ştiu de ce puse următoarea întrebare, dar o făcu.

— A fost trecut pe hartă ca iaz cu grendel luna trecută. Vrei să iei parte la vânătoare?

— Bineînţeles. Ia tu triciclul, îi zise Katyei, după ce o sărută scurt. Eu fac o mică plimbare cu Ţânţarul.

Katya se uită la Jessica, zâmbi, apoi îl prinse pe Justin în braţe pentru un adevărat sărut dulce, prelung şi profund, şi al naibii de sincer.

Jessica decise că, *hotărât lucru,* nu-i plăcea fata asta.

Nesfârşita întindere de dealuri joase se legăna iarăşi şi iarăşi în timp ce Ţânţarul tresălta pe curenţii de aer, ducându-i pe Justin şi pe Jessica înspre est.

— Ei, spuse ea în cele din urmă, după vreo cinci minute de tăcere. După toate aparenţele, voi doi vă înţelegeţi foarte bine.

— Păi, pe-aici trebuie să fie cineva şi obiect sexual. Ce-ai zice dacă i-am numi „secerători”, în loc de „scribi”? Acum, când ştim ce sunt.

Ea zâmbi larg, cu blândeţe, strângând manşa în mâini. Licărul unei intenţii răutăcioase vibră într-un cotlon al minţii lui şi el se hotărî să-l împingă la suprafaţă.

— Mă gândesc că poate-şi simte vârsta. Ştii, unele femei au impresia că, într-un fel, le-a scăpat ceva dacă n-au făcut un copil până la douăzeci de ani. E ridicol, bineînţeles.

Ea îi aruncă o privire, ca şi cum i-ar fi trântit: *Crezi c-o să fie chiar atât de uşor, amice?*

— Eu unul sunt de părere că o femeie trebuie să aibă copii la cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Cum stau lucrurile cu tine şi Aaron?

— Oh, ştii că nu-i vorba despre asta... pufni ea.

— Păi, nici măcar n-ar trebui să porţi tu copilul. Poţi dona un ovul, iar el poate dona spermă – presupun că n-o să fie nevoie decât de o singură încercare, adică, Aaron fiind atât de uimitor de viril...

— Oh, taci.

— Dar pe *Geographic* există tot ce vă este necesar...

Treceau pe lângă un pâlc de copaci, îndreptându-se spre un râu care se vărsa într-un lac. Era o panglică de un albastru scăpărător, întinsă sub ei şi înconjurată de copaci. Jessica plană şi Cassandra le arătă hărţi care indicau sursele de căldură de

mărimea unui grendel observate în timpul zborurilor anterioare prin zonă, dar acestea nu făcură altceva decât să confirme că lecţiile primite de la tatăl lor şi imaginaţia ei descriau realitatea.

Apa de suprafaţă înseamnă moarte.

Jessica amuţise. Bâzâitul uniform al Ţânţarului era unicul sunet. Erau singuri acolo sus, planând deasupra grendelilor.

— Cassandra, spuse ea cu voce scăzută. Închide.

Circuitul privat, inviolabil în tabără, intră în vigoare. Nimeni nu-i putea auzi, nimeni nu putea trage cu urechea. Legătura era întreruptă.

Jessica trecu Ţânţarul pe pilot automat. Erau singuri în univers. Se întoarse spre el.

— Adevărul e că n-am mai stat prea mult de vorbă din... noaptea aia, Justin.

— Am avut multe de făcut. Totul s-a petrecut atât de repede.

— Dar n-am stat de vorbă despre sentimentele noastre. Obişnuiam să vorbim despre ele. Îmi lipsesc discuţiile alea.

El încercă să zâmbească, dar surâsul îi tremură şi se stinse.

— N-ai nevoie de aprobarea mea. N-ai avut niciodată.

— Nu. Dar am nevoie de tine. Tata nu-mi mai vorbeşte. Chiar şi atunci când am verificat Ţânţarii, abia dacă mi-a adresat două cuvinte.

— Jess, l-ai trădat de două ori, în propria lui casă! Când Trish a strigat că-i vrea capul, tu stăteai lângă ea, nu lângă el. N-o să te-ntorci până n-o să-nmormântăm pe cineva!

Obrajii ei ardeau. Evita să-l privească.

— Aşa că nu poţi veni din nou acasă. Întrebarea este, îl putem convinge să stea de vorbă cu tine? Prin comcard, sau în sala de întrunire? Şi asta nu e sigur, e doar *probabil.* A fost *îndurerat* de moartea lui Toshiro – după ce l-a ucis.

— Am fost îndureraţi cu toţii.

— Şi Aaron? Eu n-am observat.

— Cum poţi să spui asta?

Obrajii ei se împurpurară. Fu nevoită să-şi readucă aminte că zborul acela şi discuţia fuseseră ideea *ei.*

— Toshiro a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

— Uneori mă gândesc că n-are nici un prieten, ripostă el cu prudenţă.

— Cum poţi să spui asta? Tu ai fost întotdeauna prietenul lui.

— Oare? întrebă el, cu blândeţe. Uită-te ce s-a-ntâmplat. Tata a ajuns într-un punct mort. Primii nu ne mai dau ordine. Putem

avea tot ce ne dorim atât timp cât cărăm peste tot blestemăţiile alea de pături. Totul fiindcă tata l-a împuşcat pe Toshiro.

— Vrei să ajungi undeva?

— Mi-am pierdut prea multe nopţi gândindu-mă.

Nu-i mai vorbise nimănui despre toate acestea, nici măcar Katyei, şi avu dintr-odată senzaţia că purtase tot timpul o grenadă amorsată în piept.

— Aaron n-avea cum să piardă! Planul era să-l ducem pe *Robor* pe continent. Dacă nu vine nimeni după noi, câştigăm. Dar să presupunem că vine cineva. Să presupunem că tata şi Carlos mor în ocean, fiindcă Aaron a dat ordin să nu se întreprindă nici o acţiune de salvare, sau să presupunem că Toshiro îl trăsneşte pe Carlos cu o săgeată electrică şi Carlos cade mort. Atunci situaţia e clară, fără echivoc, şi Aaron conduce un război. Dacă tata sau Carlos ucid pe cineva, atunci Aaron deţine superioritatea morală. Chiar dacă tata îl sileşte să-l aducă pe *Robor* înapoi, pe Camelot, el primeşte ce vrea. E vorba despre un *caz,* şi primii încep din nou discuţiile, iar Aaron e un orator subtil când se ajunge la dezbateri.

— Cum poţi să spui asta? Cum de poţi *gândi* aşa ceva? şopti ea din nou, uluită.

— Foarte bine. Răspunde-mi la o întrebare: ai vrea să ai un copil din eprubetă? Ai lua ovulul tău şi sperma cuiva şi le-ai duce să se dezvolte într-un incubator?

— Bineînţeles...

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

— Mi-am extras ovule, spuse ea, cuprinsă brusc de amărăciune. Dacă mor, procentul meu din bunurile comunităţii va fi folosit pentru creşterea copilului. Am făcut o listă de donatori acceptabili...

Îşi feri brusc privirea de a lui şi obrajii i se îmbujorară iarăşi. Şi el se întrebă pe neaşteptate, nebuneşte, dacă numele lui era pe listă.

— Însă, atâta vreme cât trăiesc, aş vrea să încerc eu însămi asta. Într-o bună zi. Nu acum.

— Nu acum, repetă el, ca un ecou.

— Nu, făcu ea, şi îşi trecu degetele prin păr. Justin, aici e vorba despre şansa de a declara un armistiţiu. Ce zici?

Căzu pe gânduri. Erau atât de multe lucruri despre care îşi dorea să discute cu ea. Dar toate păleau, devenind nesemnificative prin comparaţie cu ceea ce conta cu adevărat –

relaţia lui cu Jessica. Acolo, unde nu erau decât ei doi, părea şi mai important.

— Armistiţiu, răspunse.

Şi îi întinse mâna. A ei era fermă, uscată şi caldă.

24.
IUBITA

Ceea ce numim minte nu este nimic altceva decât o mulţime sau o adunare de percepţii diferite, unite de anumite relaţii şi despre care se presupune, deşi nu este adevărat, că sunt înzestrate cu o simplitate şi cu o identitate desăvârşite.

DAVID HUME

Constructoarele trăiau în grupuri de câte şase sau opt, rareori mai numeroase de zece. Lacul însemna lumea lor şi creaţia lor. Erau iuţi, negre şi musculoase. Puteau jupui un copac în câteva minute, făcând rost de lemnărie nouă pentru construcţii.

Erau totuşi lente în mişcări dacă le comparai cu cealaltă, cu regina care trăia în josul apei.

Regina venea uneori după pradă în lac. Uneori venea chiar după înotători, după constructorii tineri.

Odată, cu multe rotiri în urmă, una dintre ele o provocase pe regină la luptă pentru supremaţie.

Regina se preschimbase într-o trombă a morţii. La fel constructoarea şi două dintre surorile ei. Lupta fusese urâtă. Făcuse până şi o gaură în baraj, aşa că apa şi hrana preţioasă se scurseseră în râul de dedesubt. Dar, când se încheiase, cele trei erau moarte.

Regina abia dacă fusese rănită. Supravieţuitoarele îi simţiseră în apă gustul mâniei, al *vitezei,* al imboldului de a le ucide pe toate. Cele mai multe dintre ele urcaseră pe mal, înfruntând alte pericole, pentru ca regina să nu le simtă gustul în apă; însă ea putea să le vadă. Ţinuse cumva în frâu moartea pe care o avea în stăpânire.

De-atunci n-o mai provocase nimeni.

Iar acum se întorsese.

Înota în susul apei, aşa cum făcuse şi înainte, târându-se peste baraj, fără să cutreiere niciodată pe uscat. Îi simţeau mirosul în apă. Apa purta un sunet ca de răzuire, nu puternic, dar audibil pretutindeni în lac, şi nasul şi ochii fiecărei constructoare spărgeau suprafaţa undelor. Văzură capul imens, triunghiular, ieşind deasupra, cu ceva *viu* în gură.

Regina sosise.

Fapta ei era o parte dintr-un model deformat din adevăr. Lumina devenea bizară. Ceva uriaş plutise pe cer mai multe zile, fără să răspundă vreodată la provocări şi fără să interacţioneze cu nimeni. Tot ce era rău în lume invadase lacul. Puteau să simtă schimbările din apă şi din aer, schimbări care anunţau, chiar în oasele lor, că venea sfârşitul.

Iar regina ştia. Făcuse patru călătorii, în timpul tot atâtor rotiri ale soarelui, cărând, de fiecare dată, o povară similară. Nu dăduseră uitării, nici măcar pentru o clipă, *viteza* ei orbitoare. Acum se mişca încet, cu luare-aminte, şi constructoarele o priveau cu respect.

Ţinea între dinţi un înotător viu. Nu unul dintre copiii ei – ci un alt copil de constructoare, dintr-un alt râu şi dintr-un alt lac.

Adusese trei, obosiţi şi slăbiţi, dar vii. Unul murise din cauza distanţei pe care îl purtase între iazuri şi fiindcă îl vătămaseră dinţii uriaşi, zimţaţi.

Îl puse pe nou-venit în apă. El pluti o vreme, apoi coada începu să îi tresalte şi se puse în mişcare.

Iar constructoarele se apropiară încet, cu grijă. Şi el începu să înoate. Îl înghiontiră uşurel. Ceilalţi pui îl împunseră, dar constructoarele erau un clan prietenos. Nici măcar în cele mai bune vremuri apariţia lui nu ar fi fost o provocare.

Schimbarea se apropia. Trebuiau să rămână în apropierea apei, fiindcă, în zilele acelea, Vântul Morţii părea să fie pretutindeni. Constructoarele erau năucite; n-aveau să-l atace pe oaspetele reginei.

Ea alunecă în apă, plutind ca moartea. Dispăru sub unde şi se înălţă cu unul dintre crabii-lentilă care trăiau în iazul construit, o creatură-pradă. Crabul zvâcni şi scânteie o singură dată.

Regina înaintă ca o stăpână a întregii creaţii, trecând lin prin apă, străbătând-o în lung şi-n lat. Adevărata Doamnă a Lacului.

— Ai văzut asta? făcu uimit Justin.

— Ar fi fost greu să-mi scape. Cassandra?

— Am înregistrat totul.

— Ce înţelegi de-aici?

— Te rog să-ţi restrângi întrebarea.

— Se pare că asistăm la un soi de interacţiune socială a grendelilor, spuse Justin. Ştiu că sună ridicol, dar se petrece.

Jessica încuviinţă din cap.

— Grendelul le-a adus celorlalţi… ce labe imense! Trebuie să fie specializaţi în construirea barajelor…

— Grendeli castori…

— Le-a adus o jertfă. Am crezut că era un soi de hrană. Dar se pare că n-a fost aşa. Castorii s-au adunat şi au ajutat la călăuzirea puiului – sunt aproape sigură că asta a fost – în jurul iazului, până când a reuşit să-noate singur.

— Grendeli cooperând în timpul unui viscol. Grendeli cărând în gură puii altor grendeli. Cu ce naiba au avut de-a face părinţii noştri pe Camelot?

— Grendeli retardaţi? zise ea, ridicând din sprânceana dreaptă.

— Chiar aşa. Şi ce facem acum? Putem distruge acest întreg sistem ecologic…

— Nu atâta vreme cât trăim.

Jessica înălţă Ţânţarul cu şaizeci de metri mai sus.

— Cassandra, direcţionează un mesaj către Shangri-La şi Camelot. Vreau un traseu alternativ. E primul grup de acest fel pe care l-am descoperit şi vreau să-l păstrăm.

— Mă ocup chiar acum, spuse computerul.

— Ai vreo obiecţie? întrebă, înălţându-şi din nou sprânceana dreaptă.

— Nu, sunt de partea ta, răspunse Justin.

— Mă tot întreb dacă eşti de părere că toată povestea asta nu e puţin cam bizară. Ştii, cultul grendelilor şi aşa mai departe?

Justin privea în jos, în lateralul Ţânţarului, la iazul sclipitor aflat la mare distanţă sub ei. În apa aceea exista o lume de care n-avusese habar nici unul dintre ei.

— Nu. Indiferent ce s-ar petrece acolo, ar fi un păcat capital să-i punem capăt.

Ea clipi scurt şi îi strânse mâna. După luni de zile, simţea pentru prima oară că erau amândoi pe aceeaşi lungime de undă. Dădu fericită din cap.

— Mulţumesc! zise, apoi, cu o mişcare impulsivă, se aplecă şi-l sărută pe obraz.

Justin îşi simţi faţa arzând şi nu fu pe de-a-ntregul sigur că înţelegea de ce.

— Traseul alternativ a fost aprobat, rosti Cassandra. O să vă îndreptaţi spre vest cu o deviaţie de cincisprezece grade…

Al doilea iaz era mai mic. Găsiră leşul unui grendel zăcând la şapte metri distanţă de mal. Nu se atinseră de el. Justin se

întinse pe burtă la treizeci de metri depărtare, în spatele unui tufiş, şi studie scena prin ochelarii de luptă.

— Ce părere ai? întrebă el în microfon.

Jessica îi răspunse din Ţânţarul de deasupra, care îi oferea o perspectivă avantajoasă.

— *Cred că grendelul care deţine iazul a dus o luptă pentru supremaţie. Trebuie să fi fost un adevărat spectacol.*

— Aşa e. Aruncă.

Ea aduse Ţânţarul la cinci metri deasupra apei şi aruncă un şomoiog de bumbac îmbibat cu miros de *viteză. Viteză* străină, având puterea garantată de a scoate un grendel din minţi.

Justin urmărea totul cu privirea. Ţânţarul vibră. Apa iazului pleoscăi la ţărm.

Şi atât.

— Încearcă încă o dată, şopti el, şi ea repetă operaţia. Apă împroşcată. Apoi nimic.

Sunetul propriei lui respiraţii deveni aproape insuportabil de puternic. Acolo era ceva în neregulă.

Se ridică în picioare. Îşi scoase ochelarii şi îi puse la loc sigur, apoi se apropie cu prudenţă.

— Continuă să scanezi în infraroşu. Nici o urmă de grendel?

— *Nici una,* răspunse Jessica. *Am scanat iazul. Sunt sonomi, dar nici un adult.*

— Atunci adultul bătrân a fost ucis. Cu cât timp în urmă?

Studie leşul. Era sfâşiat şi turtit, dar observă ceva fâlfâind în jurul lui. Se retrase şi rupse o creangă dintr-un copac din apropiere, cu intenţia de a o folosi drept pârghie. Săltă falca grendelului.

— Necrofagi, spuse. Asemănători aceluia pe care l-am văzut mai devreme. Gândaci.

— *Nu sunt gândaci,* preciză Jessica.

— Ştiu, sunt evident înrudiţi cu crabii, aşa cum sunt jumătate dintre formele de viaţă de pe planeta asta.

Unul dintre necrofagi zbură când îl expuse vederii. Aripile motoare zumzăiră cu violenţă. Îi zbură în jurul capului, apoi se aşeză din nou.

— Jessica, leşul clocoteşte pur şi simplu de creaturi din astea. Cassandra, înregistrezi?

— Afirmativ. E o nouă formă de viaţă.

— O să iau un eşantion.

Justin lăsă grendelul din nou pe pământ şi scoase o cutie pentru mostre. Orbitele goale ale creaturii se holbau la el. Un gândac ieşi din cea stângă şi zbură spre sud cu un huruit strident.

Camelii fuseseră adăpaţi, păscuseră şi fuseseră instalaţi pentru noapte. În jurul apei înfloriseră corturi şi se stabilise un perimetru defensiv.

Aaron plecase lângă celălalt foc, cu o parte dintre membrii *kaffeeklatsch,* şi asta o încântase pe Jessica. Legătura restabilită între ea şi Justin era încă fragilă, încă mai trebuia consolidată dar, la urma urmelor, poate nu era momentul. Katya se ghemui lângă el. Jessica încercă să-şi alunge orice sentiment, dar nu se putea împiedica să privească. Cei doi păreau să fi intrat într-un ritm. Răsuciri subtile ori de câte ori se mişca unul dintre ei, răspunsuri subtile, în limbajul corpului, când îşi vorbeau. Erau mai mult decât amanţi. Pe tăcute, fără sunet de trâmbiţe, Justin şi Katya deveniseră un cuplu.

Lumina focului dansa deasupra lor în timp ce Jessica sorbea din cacaua ei fierbinte. În jurul celuilalt foc se cânta, şi vocea puternică a lui Aaron se înălţa deasupra sunetelor chitarei.

Când se ridică să plece de lângă foc, Justin îşi înălţă privirea spre ea şi zâmbi. Se simţea fericit. Erau din nou frate şi soră.

Tristeţea ei stranie n-avea nici un motiv. Poate era din cauza pierderii lui Stu. Asta trebuia să fie.

— Mă duc la cântăreţi, spuse. Nu cred c-o să mi se simtă prea mult lipsa.

Cu capul sprijinit de el, Katya îşi ridică ochii zâmbind.

— Tu şi Aaron să petreceţi o seară frumoasă, auzi?

Jessica dădu din cap.

Distanţa dintre cele două focuri era de vreo zece metri şi ea o traversă trecând pe lângă ţarcul camelilor. Unul îşi freca nasul de gardul care îi înconjura. Sârma era încărcată cu un curent electric de joasă tensiune. Tensiunea creştea în cazul aplicării unei presiuni. Gardul era portabil, se putea împacheta pentru a fi agăţat sub un Ţânţar.

Camelul întinse botul spre ea. Jessica se opri să-i mângâie gâtul lung, delicat.

Se uită în urmă, către fratele ei vitreg. Justin şi Katya. Un cuplu reuşit. Katya era o fire liniştită. Se ataşa mai repede. Probabil aveau să se pună în curând pe făcut bebeluşi grăsulii. Şi

asta ar fi fost bine, el avea nevoie să fie tată. Nu era ca ea, nicidecum.

Se uită către locul unde îşi zdrăngănea Aaron chitara, cântând cu capul dat pe spate. Superb, apolonian. Gândul la el o ameţi. Atât de puternic. Atât de... desăvârşit. O făcea să tânjească. De-ajuns să-l audă râzând, să-l vadă lăsându-şi capul pe spate când cânta, să-l simtă mângâindu-i părul... ca să-l dorească înăuntrul ei, să vrea să simtă puterea imensă a trupului lui, să simtă focul care îl îmboldea aprinzând-o.

Însă când se uita la Justin şi Katya vedea ceva blând, o moliciune tandră. Fără nimic din foamea impulsivă pe care o simţea ea pentru Aaron. Se duse să i se aşeze alături. După o vreme, râse şi începu să cânte împreună cu el.

Făcură dragoste, totul fiind perfect, ca de obicei. Trupul ei explodă de mai multe ori decât putea să numere. Ca de obicei. Perfecţiunea contopirii lor era... aproape previzibilă. De parcă el ar fi avut acces direct la sistemul ei nervos.

Dacă lipsea ceva, atunci lipsea experienţa trăită în clipele explorării. Cu Toshiro avusese parte de o *descoperire* neîncetată, care îi lipsea alături de Aaron.

— Le ce te gândeşti? şopti el.

Îi simţi muşchii plaţi şi tari ai stomacului lipiţi de spatele ei. Braţul lui stâng îi cuprinse mijlocul. Degetul mare al mâinii lui drepte desena cercuri leneşe în jurul sfârcului ei drept. Plăcerea o străbătu în valuri.

— Nu, spuse ea.

— Ce nu?

— Nu... asta.

Apăsarea încetă.

— Bine, zise, şi se opri.

Îi simţi în spate bătăile inimii, puternice, lente.

— La ce te gândeşti?

— La faptul că mă simt mai legată de visul nostru decât de tine.

— Şi e chiar atât de rău? Am citit undeva că iubirea nu înseamnă doi oameni care se privesc unul pe altul. Înseamnă doi oameni care privesc în aceeaşi direcţie.

Ea nu putu să nu zâmbească.

— Am citit şi eu asta. Dar uneori, uneori trebuie să ne uităm şi unul la altul.

El o rostogoli şi o privi în ochi.

— Crezi că nu mă uit la tine?

— Poate, răspunse ea. Ţi-am fost alături în tot ceea ce ţi-ai dorit. Şi ţi-am dat tot ce-ţi puteam da. *Mi-am trădat tatăl pentru tine.*

Oh, Doamne, era adevărat. Nu fusese adevărat înainte de a o rosti.

— Trebuie să ştiu ce simţi. Despre noi.

Aaron îi luă mâna şi i-o aşeză între picioarele lui. Începu imediat să se întărească. Ea îl strânse uşor.

— Nu asta. Nu... doar asta. Ştiu că ne excităm unul pe altul. E simplu pentru noi.

— Atunci, dragoste?

— Nu ştiu.

Îşi cuibări capul în adâncitura umărului lui, spunându-şi sieşi, cu cel mai puternic glas cu care cuteza să o facă: *Da, dragoste. Numeşte-o dragoste. Te rog, numeşte-o dragoste.*

El trase pătura în sus, îngrămădind-o sub bărbia ei, şi se ridică fără efort în capul oaselor. Jessica aproape că-i putea auzi angrenajele minţii. Aaron privea fix munţii de la orizont şi stelele de deasupra lor, şi ea îşi imagină că ar fi putut să le numere pe toate.

— Ţi-am dat mai mult decât i-am dat oricui altcuiva, Jessica.

— Ştiu. Cer prea mult?

— Nu, zise el, cu voce scăzută. Dar s-ar putea să i-o ceri cui nu trebuie.

În vocea lui era o nuanţă pe care nu o mai auzise până atunci. Un moment în care îşi pierduse încrederea în sine?

— Am vrut întotdeauna să te-ntreb ceva. Ţi-a fost greu? Când erai copil. Fiindcă n-ai avut o familie?

Buzele lui se arcuiră brusc într-un zâmbet vesel şi Jessica ştiu, *ştiu,* că următorul răspuns avea să fie prefabricat, că momentul adevărului trecuse.

— A fost neplăcut uneori, dar partea cea mai neplăcută era să nu ştii la ce familie să stai într-o anumită noapte. Toate uşile erau deschise, spuse, apoi râse. Toţi erau familia mea, adăugă, şi râse iarăşi.

Uşile erau deschise, ca să intri sau ca să ieşi. Dar orice loc din care poţi pleca nu e un cămin. Ai zburat de la o familie la alta fără să te confrunţi niciodată cu ceva, dacă nu voiai.

— Nu ţi-a fost teamă că, într-o bună zi, n-o să mai fie deschisă nici o uşă?

— Nu. De ce? N-am făcut nimic rău, am fost întotdeauna aşa cum îşi doreau ei să fiu.

Se răsuci şi o sărută, cu mai multă blândeţe decât îşi amintea s-o mai fi făcut vreodată. Părul lui desăvârşit lucea în lumina lunii, buzele lui le atingeau pe ale ei cu tandreţe.

— Ăsta e pământul nostru, Jessica. Noi am luptat pentru el şi noi suntem cei care îl vor îmblânzi.

— Ştiu, şopti ea.

— Copiii noştri vor stăpâni acest pământ. Simţi mâinile lui ţinând-o cu blândeţe de braţe, dar nu încercă să le desprindă, îndepărtându-se. Ştia, cumva, că ar fi fost inutil. Ochii lui îi ţintuiră pe ai ei, şi privirea lui avea ceva care o sperie.

— Copiii noştri. Ai tăi şi ai mei.

El o spusese. În ea înfloriră dintr-odată gânduri, sentimente şi senzaţii pe care nu şi le îngăduise niciodată, şi putu să simtă, să simtă acel loc din ea în care ar fi putut creşte copilul lui Aaron, un vid deschizându-se ca un ochi ce se trezeşte. *Da.*

— Da, răspunse. Mi-ar plăcea să port copilul tău.

— Nu! exclamă el, cu violenţă. Nu m-ai înţeles. Copiii trupurilor noastre, da, dar putem avea copii *desăvârşiţi.* Perfecţi. Pot avea totul, toate avantajele posibile. Le putem controla hrana, dezvoltarea prenatală... totul.

Şoapta lui era aspră şi mâinile lui îi strângeau braţele cu tot mai multă putere.

— Putem avea zece sau o sută de copii în acelaşi timp, putem însămânţa cu ei tot continentul ăsta.

Îi mângâie obrazul. Simţi speranţa înălţându-se din întunecimea creierului ei mic.

— Dar nu trebuie să facem asta. Aş fi fericită...

— Nu! făcu el, şi mâna ei încremeni acolo unde se afla. Copiii mei vor fi perfecţi.

Aaron clipi, apoi zâmbi aproape cu sfială.

— Sau cel puţin atât de perfecţi pe cât îi putem face.

Permisiune. Nu trebuia să fie gravidă. Umflată, stângace, captivă... Dar o parte minusculă din ea se trezise şi îl privea, simţind ceva care nu era aşa cum ar fi trebuit să fie.

El continuă să trăncănească.

— Vor fi copiii noştri. Şi vor stăpâni acest pământ. M-ai întrebat dacă te iubesc. Pot ajunge mai aproape de-atât? Cuvintele astea înseamnă ceva pentru tine? Cât de cât?

Jessica îi simţi greutatea deasupra ei şi încercă să se împotrivească. *Nu.* Din punct de vedere sentimental, nu era gata. Era prea mult...

Adevăr?

În aerul dintre ei. Avea nevoie de un moment în care să se pregătească, să se strecoare înapoi, în cochilia confortabilă a senzualităţii, pe care o înţelegea atât de bine, făurită de Sir John Woodroffe[10] şi de Grădina Înmiresmată, de Quodoushka şi de manualele taoiste de sexualitate, de toate operele erotice ale unei lumi lăsate departe în urmă. Dar momentul nu se număra printre acele contopiri complexe, artistic desăvârşite, pe care le cunoscuse alături de Aaron Tragon. Era ceva al naibii de similar cu un viol. Ar fi putut să ţipe, şi ar fi încetat – dar s-ar fi distrus şi orice legătură dintre ei. Dorinţa lui era atât de puternică încât dogorea. Mâinile lui pe trupul ei, buzele lui peste ale ei, coapsele, fierbinţi şi puternice, silindu-i picioarele să se deschidă, erau cumva vulnerabile şi adorabil de stângace.

Acela nu era bărbatul pe care îl cunoştea şi pe care îl iubea. Era aproape un băiat, un băiat jinduind ceva pe care ea nu se putea decide să i-l ofere.

Aşa că el îl luă.

Şi îl luă.

Ea îl împinse, îl zgârie şi îşi ieşi din fire, dar nu strigă după ajutor. Şi Aaron o îmbrăţişă mai strâns decât niciodată, cu mai multă insistenţă, cu trupul impulsionat de o dorinţă imperioasă.

Se arcui şi răbufni, cu chipul inundat de un soi de extaz, de o nebunie incandescentă, cu ochii privind dincolo de orizont în timp ce zvâcnea, zărind... ce anume? Ce tărâm al turlelor şi al labirinturilor? Ce metropole şi construcţii glorioase din viitorul îndepărtat? Ce lume înconjurată cu o centură de drumuri şi de rute aeriene pe care n-avea să apuce a o vedea vreodată, dar pe care ar fi putut-o moşteni copiii lui nenăscuţi?

Sau poate vedea altceva? Zeul lui, grendelul, cocoţat pe un deal, şi poate propriul său trup sfâşiat? Şi oare clipa de faţă, precum şi toate celelalte pe care le trăiseră împreună, nu era nimic altceva decât un mijloc de a amâna momentul acela, de a-i da un soi de semnificaţie?

Oare Aaron şi tatăl ei împărtăşeau acelaşi coşmar?

---

10 Orientalist englez (1865-1936), cunoscut sub pseudonimul Arthur Avalon, care a făcut cunoscută în Occident filozofia tantrică (n. tr.).

De aceea îi iubea pe amândoi?

Se prăbuşi deasupra ei. Avea răsuflarea fierbinte şi dulce, mâinile încolăcite în jurul umerilor ei, faţa îndesată între sânii ei, îi simţea pe trup respiraţia încinsă. Îl mângâie pe cap şi îi vorbi în şoaptă, şi înţelese că între ei se schimbase ceva. Încă nu ştia sigur ce, sau cât avea să-i coste. Pricepea doar că avea să existe un preţ, cu aceeaşi certitudine cu care Tau Ceti răsărea şi apunea deopotrivă deasupra omului şi a grendelului.

25.
ASIA MINOR

Iubire, unde eşti plecată
Eu cânt să mi te-oprească-ndată
Al notelor şuvoi.
Să ne-ntâlnim ca mai 'nainte
Şi să te strâng la piept fierbinte,
Căci sunt băiat de soi.
Iubirea e un ce pe care
Azi vrea să-l aibă fiecare,
Spumos ca vinu-n cupe,
Sărută-ţi iute, deci, frumoasa:
Iubirea este ca mătasa:
O porţi, n-o porţi, se rupe!...

WILLIAM SHAKESPEARE, *A douăsprezecea noapte*[11]

Îi spuneau animalului-scrib „Asia”.

— Nu e chiar *atât* de mare, chicotise Jessica, dar numele dat de Ruth prinsese oricum.

Aaron îşi făcuse timp şi îl rechiziţionase pe *NickNack,* aducând pe toată lumea să o vadă pe Asia. Până şi pe Ruth Moskowitz cu amândoi camelii ei. Justin se întreba ce părere avea Jessica. Nu mai dăduse ochii cu ea de două zile.

Ruth şi Aaron călăreau pe Zwieback şi Silver de-a lungul buzei lungi şi albastre a scribului. Unul dintre ochii imenşi îi urmărea.

— Nu acolo, spuse Justin, în comcard. Aaron, mă vezi? Sunt pe o movilă, la est de voi, cu patru copaci coamă-de-cal mari în spatele meu. Asia o să-i ocolească. O să vedeţi foarte bine formele de viaţă de pe spatele ei...

De ce se ostenea? Cei doi tocmai opreau amândoi camelii mult prea aproape de unul dintre ochii uriaşi. Nu se aşteptase cu adevărat ca Aaron să-i accepte sugestia.

Oricum, erau cu adevărat în pericol? Asia plutea de-a lungul savanei ca un continent. Sau ca o femeie bătrână infirmă; îi

---

11 Actul II, scena III, traducere de Mihnea Gheorghiu, în *Opere,* vol. 7, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1959 (n. tr.).

puteai observa mişcările. Justin oftă şi-şi duse la ochi ochelarii de luptă. Aveau să ajungă acolo în cele din urmă. Se apropia ora prânzului, care era pe drum, împachetat în pântecul unui Ţânţar.

Nici măcar camelii nu păreau nervoşi. Un ochi enorm îi pironea cu privirea, ceea ce l-ar fi neliniştit pe Justin. Ruth stătea cu gura căscată de uimire şi veneraţie.

Asta nu-l surprinse pe Justin. Dar Aaron făcea acelaşi lucru: gura deschisă, faţa golită de expresie. Îl mai văzuse vreo fiinţă umană vreodată astfel? Îl întoarse pe neaşteptate pe Zwieback şi se îndreptă spre colină la trap. Ruth îl urmă cu întârziere.

În următoarea oră, cea mai mare parte a echipei de cercetare se adunase pe deal, Ţânţari, tricicluri şi tot restul, s-o privească pe Asia trecând.

Copacii erau împodobiţi cu pături albastre ude. Nativii tereştri insistaseră ca păturile albastru-Cadzie să meargă în orice parte a continentului ar fi mers oamenii. Era aproape singura lor dorinţă, şi nu chiar atât de împovărătoare; dar păturile nu soseau curate. Mai întâi le împrumutau mamele. Bebeluşii îşi duceau câteva zile traiul în ele. Nativii tereştri nu erau niciodată nevoiţi să spele păturile bebeluşilor lor; le trimiteau pur şi simplu pe continent.

Iar echipa de cercetare le primise în cele din urmă, cu tot cu miros. Le spălaseră în fostul lac de grendel, care era acum o rezervă de sonomi. Păturile curate aveau să se usuce în timp ce trecea Asia.

Pterodonii se roteau deasupra scribului; mai mulţi planau deasupra oamenilor care urmăreau scena.

— Justin? făcu imediat Ruth. Păsările?

— I-am atras Micului Chaka atenţia asupra lor. Şi pe urmă a trebuit să-i ascult prelegerea.

— Joacă rolul ochilor pentru scrib!

— Aşa crede el. Secerătoarea nu poate vedea *prin* iarbă, dar se poate uita în sus. Să vadă unde sunt pterodonii. Sistem de prealarmă. Dacă se află ceva chiar *în dreptul* unui ochi, ea îl vede când ajunge aproape... şi ce naiba face atunci, *se dă la o parte?* Şi, de fapt, de ce anume s-ar teme un scrib?

— De o stâncă? întrebă ea, şi se uită pieziş la Aaron, dar el păstră tăcerea. Ar vedea o stâncă înainte de a da peste ea. Şi pterodonii i-ar putea arăta unde se află apă, nu-i aşa? Unde e apă, sunt stârvuri. Unde sunt grendeli, vor zbura mai sus.

— Nu cred că Asia se sinchiseşte de grendeli, spuse Aaron. Ruth, nici într-un milion de ani *de-acum înainte* n-o să găsim un animal de uscat mai mare ca ăsta.

— Reproducere, zise ea.

Ideea îl făcu pe Justin să se încrunte.

— Cum se găsesc unii pe alţii?

— Poate sunt hermafrodiţi.

— Poate, dar... făcu ea, clătinând din cap.

— Sau poate puii sunt masculi, vorbi Aaron. Aşa se întâmplă la grendeli.

Jessica îşi aminti ce preţ plătiseră primii ca să afle că sonomii nu erau doar grendeli imaturi, ci şi masculi, cu toţi. Deveneau femele când se transformau din înotătorii asemănători peştilor, care se hrăneau în foarte mare măsură cu algele din lacuri, în adulţii amfibieni omnivori.

— Dar, gândiţi-vă, potecile se intersectează, spuse Ruth.

— Sau se intersectau, comentă Justin dus pe gânduri. Cassandra, analizează animalele-scribi. E posibil ca întretăierile urmelor lor să fie întâmplătoare?

— Există o probabilitate neglijabilă ca intersecţiile să fie rezultatul unor deplasări întâmplătoare. Am înregistrat şapte cazuri în care potecile şi-au schimbat direcţia ca să se apropie unele de altele. E vorba despre înregistrări din deceniile trecute. În prezent, probabilitatea de a se intersecta e sub zece la sută.

— Acum se evită?

— Aşa s-ar părea.

— Nemernicii. Mai întâi se intersectează, pe urmă nu se mai intersectează. Fac pariu că Ruth are dreptate, pterodonii îi călăuzesc, şi acum îi *îndepărtează* unii de alţii.

— De ce ar fi aşa? întrebă Aaron.

— Surpriză avaloniană! strigă fata, încântată. De fapt, cred că are legătură cu steaua variabilă a lui Edgar. Vremea se schimbă, iar scribii...

Aaron n-o mai asculta. Se holba la animal.

Justin se alătură grupului care punea mâncarea pe mese. Carne rece de râmător, carne şi ouă de curcă, legume şi căpăţâni de lăptucă de pe Camelot. Recoltele de pe continent nu dăduseră încă în pârg. Apa începuse să fiarbă într-un cazan de sticlă. Katya şi Micul Chaka deschiseră fermoarul unui sac cu apă şi cu trei sonomi care se foiau şi pe care îi aruncară în vas.

Chaka tăie rapid un morman de rădăcini cu lama drujbei, le adună pe rând în căuşul mâini şi le azvârli în fiertură.

— *Phii!* făcu Aaron, prelung şi cu voce joasă.

Marginea carapacei Asiei se freca de aflorimentul stâncos de la baza dealului. Aaron stătea pe culme, fără să mănânce. Cu un picior de curcan în mână, Justin încercă să ghicească ce văzuse. Nu-l mai auzise niciodată spunând *Phii.*

Buza albastră vălurită era aproape ascunsă. Schimbară priviri...

— Phii, repetă Justin, cu voce scăzută. Hei! strigă răsucindu-se, iar capetele se întoarseră spre el. Buzele! ţipă el. Buzele sunt singura parte moale a animalului! Orice altceva e acoperit de carapace. *De ce nu îi sfâşie grendelii buzele?*

Micul Chaka îşi părăsi locul de lângă supă şi veni în fugă să se uite.

— Chaka, e albastru-Cadzie! zbieră Justin.

Aaron scoase un strigăt de luptă şi o luă la fugă. Îl văzu înşfăcând drujba, aşezată pe o piatră plată.

Chaka se uită în jos, dând din cap.

— Otravă, foarte probabil. Şi pe Pământ există forme de viaţă care semnalizează aşa, cu o culoare specifică. Şerpi, insecte şi altele de genul ăsta. „Sunt otrăvitor, feriţi-vă!” Uneori e un bluf. Da, asta... asta ar fi o explicaţie. Pătura copilului.

Aaron îşi încetini fuga când ajunse lângă Zwieback. Camelul nu se sperie; Ruth îl dresase bine. Îi vorbi, apoi sări în şa. Animalul se urni din loc, începu să alerge. Şi deveni din ce în ce mai greu vizibil. Justin se uita clătinând din cap şi zâmbind.

Stăteau cu toţii pe marginea stâncii. Ruth era îngrozită. Justin încerca să descopere în sine însuşi admiraţie pentru Aaron. Dar în jurul lui era oricum prezentă admiraţia pentru bărbatul care alerga pe camelul aproape invizibil. Aaron călărea drept către marginea din faţă a Asiei, însă viră brusc, pentru a galopa de-a lungul nesfârşitei ei prove. Ochiul imens al animalului îl urmărea placid.

Tânărul întinse mâna cu lama subţire a drujbei, reteză, se aplecă şi mai mult înainte şi smulse. Se îndepărtă fluturând o jumătate de metru pătrat de steag albastru.

— Ştii, îi spuse Chaka lui Justin, Cassandra are fotografiile făcute de voi. Are vederile luate prin ochelarii tăi de luptă, şi prin ai Katyei. Dacă ăla e albastru-Cadzie, atunci e o minune că nu ne-a zis.

— Şi Cassie are gheaţă în creier, făcu el, ridicând din umeri.

Programul computerului se stricase în timpul primului atac al grendelilor. Recuperarea aproape în întregime a memoriei sale fusese o treabă care durase ani întregi. Lipsa tehnicilor medicale pierdute încă mai omora oameni.

Asia tocmai începea să reacţioneze. Ochii i se închiseră. Prova îi coborî către sol, ascunzând-o de lume. Acum nu mai era decât o carapace de culoarea pământului, un afloriment subţire, acoperit ici şi colo de cuiburi.

Aaron se opri chiuind, la foarte mică distanţă de masă. Pielea moartă de scrib, desprinsă de un tăiş cu ascuţimea specifică secolului al douăzeci şi doilea, avea doi sau trei milimetri grosime. Începea deja să se-ncreţească.

Sări jos, ţinând bucata albastră în mâna ridicată. Ruth era acolo. O trase la pieptul lui. Şi o sărută apăsat.

Ea îi şopti ceva la ureche.

Aaron înlemni.

— Minunat! spuse apoi, prieteneşte. Familia ta va fi atât de încântată!

Trecu pe lângă ea cu paşi mari. Justin văzu expresia ei şocată şi se minună pentru o clipă, dar *nu putu* să nu-l privească pe Aaron aşezând bucata de piele ca pe un văl pe un copac presărat cu pături de culoare albastru-Cadzie.

Justin se uită în altă parte, ascunzând zâmbetul pe care nu reuşea să şi-l reţină.

Da, fusese ideea lui. Şi, dacă Aaron n-ar fi făcut nimic, meritul rezolvării omorurilor avaloniene care îi avuseseră ca victime pe Joe Sikes şi pe Linda Weyland i-ar fi revenit lui. Însă Aaron îi furase tunetul... şi îi explodase în mână.

Pe fundalul păturilor albastru-Cadzie, bucata subţire de piele de scrib era izbitor de palidă. Nu avea culoarea corectă. Toată lumea îşi putea da seama. Toţi clătinau din capete. Aaron era furios.

Ruth... Ruth îi întinse Katyei frâul lui Silver şi pe al lui Zwieback, apoi îi vorbi încet Micului Chaka. Arătă către Ţânţarul II, apoi către îndepărtatul Shangri-La. Chaka încuviinţă din cap. Ruth se aşeză alături de el şi se holbă în pământ.

La Shangri-La, dimineaţa era superbă, strălucitoare. Pe cer se fugăreau fâşii de nori. Vântul era puternic şi cald; aerul neclintit ar fi transformat totul în cuptor. Lumina... ei bine.

Lumina zorilor fusese altfel în copilăria lui Ruth. Mai puţin orbitoare, nu atât de... viguroasă? Iar Sol era chiar mai *rece* decât Tau Ceti, aşa se spunea...

După mai puţin de două ore de zbor cu Ţânţarul Micului Chaka, ajunsese înapoi, în tabăra principală, în lumea unde nu trebuia să sufere ori de câte ori se uita la Aaron Tragon.

Copacii coamă-de-cal se înşiruiau, înalţi şi bătrâni, de-a lungul marginii estice a platoului care le adăpostea aşezarea. De latura golaşă a celui mai mare şi mai bătrân dintre ei se sprijinea o scară. Marele Chaka ţinea piciorul scării. În vârful ei, Micul Chaka se întindea în jurul părţii descoperite a trunchiului şi sonda coama cu un băţ. La ceva mai mult de jumătatea distanţei până în vârf, ceva ascuns ciupea din băţ, scurtându-l cu muşcături de câte trei centimetri.

Era posibil ca nici unul dintre cei doi să nu fi observat perechea de crabi cu membre lungi din vârful copacului. Acum trei, fiecare de dimensiunile unui câine de talie mică, se aplecaseră în afara frunzişului de un verde strălucitor şi se uitau în jos, la intruşi. Ruth îşi pescui comcardul fără să-şi ia ochii de la crabi.

Pe urmă se relaxă, pentru că Edgar Sikes era acolo, în partea opusă a copacului, cu faţa acoperită de ochelari de luptă, iar cei doi Chaka se uitau în sus. Probabil că Edgar îi prevenise. Devenea nervos când vedea crabi de vârf, nu-i aşa? Aceia *ar fi putut* fi înrudiţi cu specia de pe Camelot...

Ceva căzu pieziş din cer. Îl plesni pe unul dintre crabi, desprinzându-l de creangă.

Frunzişul ascunse restul acţiunii, şi Ruth scoase un ţipăt ascuţit, frustrată. Acum cu mâna pe telefon, şi-l duse la buze şi la ureche şi...

— Cassandra! Ai înregistrat asta? se auzi vocea lui Edgar.

— Am vederi luate prin ochelarii de luptă ai lui Chaka Junior şi printr-ai tăi, Edgar. Le procesez.

— *Da!*

Edgar o luă la fugă către sala de mese. O văzu pe Ruth. Alergă spre ea, o înşfăcă de încheietura mâinii şi continuă să fugă. Uluită la început, îl lăsă s-o tragă, apoi râse şi încercă să-l întreacă.

Abia reuşea să ţină pasul. Iar partea ei masochistă nu voia să se înveselească. Îşi *câştigase* dreptul la durerea ei, fir-ar să fie,

şi... oh, ce naiba. Se simţea bine alergând. Când alergai nu puteai să fii prost-dispus.

Trecură peste podul mobil, alergară pe lângă poarta deschisă a gardului electrificat, cu câini de pază schelălăindu-şi salutul. Pe lângă încântătorul labirint de clădiri pe jumătate construite: bârne golaşe de lemn, traverse de fier dezgolite, carcase de plastic, cadre de sârmă pentru draperii.

Sala de mese avea forma unei jumătăţi de cilindru şi se afla în piaţa centrală. Era construită dintr-un eşafodaj bazat pe traverse semicirculare, peste care se pulverizase spumă cu priză rapidă. Era prima clădire construită, cu şapte luni înainte, şi servise, vreme de săptămâni de-a rândul, atât drept dormitor, cât şi drept bufet. Tăvile pe care se servea mâncarea formau un arc de-a lungul peretelui din spate. Holoscena uriaşă era întinsă în centru şi Ruth se îndreptă într-acolo. Edgar gâfâia, dar, heiii, el fusese invalid!

Trish Chance, care mânca singură în capătul opus, se holbă la intruşi.

— Trish! intonă Edgar.

— N-am timp, făcu ea. Trebuie să prind Ţânţarul care pleacă spre Stepă peste vreo cincisprezece minute. Bună, Ruth.

— Fă-ţi timp, de data asta, numai de data asta. Cassandra, ai terminat?

— Încă douăzeci de secunde.

Fata îşi pierduse interesul.

Era greu să crezi ce se zvonea: că Edgar şi *Trish* erau amanţi. Ea nu se purta ca şi cum ar fi fost aşa şi nu se ridica *nici pe departe* la înălţimea lui.

— A dat într-adevăr peste ceva, spuse Ruth, cu o oarecare sfială.

Cealaltă zâmbi într-o parte, îşi termină fără grabă cerealele de la micul dejun şi se apropie chiar în clipa când Cassandra stingea luminile. Apoi se pomeniră privind un pâlc de copaci coamă-de-cal printr-o fereastră cu margini ceţoase.

Înregistrarea nu era deosebit de clară; ochelarii de luptă nu erau chiar atât de buni. Crabii de vârf stăteau în frunzişul des din partea de sus a copacului şi se înclinau, fluturându-şi ghearele ameninţătoare către omul de dedesubt, care habar n-avea de existenţa lor.

— Rulare cu încetinitorul, Cassie, ceru Edgar.

Totul deveni lent, ca într-un vis. Micul Chaka se uită în sus...

Chiar şi în redarea cu încetinitorul, prădătorul cădea cu iuţeala unui grendel în *viteză.* Cassandra îngheţă imaginea în plin zbor: o suprafaţă aerodinamică triunghiulară, cu coarne ascuţite ieşind în afara colţurilor din faţă; ochi pe pediculi, chiar lângă coarne, către interior; aripioare motoare supradimensionate, de forma unor vâsle, în partea dinapoi.

Din nou mişcare. Pediculii cu ochi se retraseră; prădătorul se răsuci în lateral cu o clipă înaintea ciocnirii de unul dintre crabii de vârf. Un corn izbi cu forţă direct în carapace, străpungând-o. Impactul azvârli în aer crabul, smulgându-l din corn.

Crabul de vârf lovi puternic pământul. Prădătorul îşi reglă rotaţiile, se redresă, atinse în treacăt ţărâna, se roti deasupra ei şi se năpusti la crabul muribund. Îl răsturnă, îi smulse carapacea de pe abdomen şi începu să mănânce.

— Asta a fost din punctul tău de observare, Edgar. Dintr-al lui Chaka...

Marele Chaka intră încet în sala de mese, alături de fiul său.

— Bună, Ruth. Trish. Edgar, ai făcut şi tu o înregistrare?

— Da, domnule. Mi-o arătaţi pe-a voastră şi eu v-o arăt pe-a mea.

— Cassandra, fă-ne acest serviciu.

— Chaka Junior, înregistrarea ta a fost făcută de dedesubt.

Prim-plan cu trunchiul golaş al unui copac coamă-de-cal, un băţ explorând frunzişul verde. Un mameloid mic muşca băţul cu fălci lungi, de mini-hienă, cu numeroşii lui ochi aruncând priviri feroce prin fereastra magică a Cassandrei. Câmpul vizual se schimbă brusc, mutându-se drept în sus. O specie de crab avalonian îi studia, fluturându-şi neobosit membrele şi clănţănind din cleşti.

Stop-cadru.

— Uitaţi-vă la gheare, spuse Cassandra.

Un cursor în formă de săgeată le arătă crabul de vârf.

— Sunt mult mai lungi decât în cazul celor două specii pe care le avem pe Camelot. Chaka, să numim această...

— Crab de Vârf Sikes Unu, răspunse ferm Marele Chaka.

Edgar se uită în jur afişând un zâmbet larg, neîncrezător. Văzându-l, Ruth surâse.

— Cum doreşti.

Mişcarea se reluă. Ceva izbi crabul, îl aruncă în aer, rămase lipit de el o clipă, apoi se desprinse... şi imaginea încremeni.

Cursorul săgeată se deplasă către prădător, care, privit de jos, era aproape lipsit de orice trăsătură.

— Aici ghearele sunt retrase, aproape invizibile, la fel şi gura. Ochii sunt retractaţi. Acum...

Mişcare: prădătorul se răsucea fără nici un control. Ochii ieşiră la iveală, apoi aripioarele în formă de vâsle îi corectară mişcarea. Răsucirea încetă. Vâslele manevrau creatura în cădere. În partea din faţă apărură voleţi. Mătură practic iarba când se opri, se retrase învârtindu-se ca o rachetă teleghidată şi... frână.

Ghearele creaturii erau flapsuri, voleţi. Retractate, se potriveau perfect în adâncituri, transformând carapacea de crab într-o carcasă netedă. Gura era uluitoare: imensă şi pătrăţoasă, nu doar o simplă gură, ci şi o frână cu aer. Creatura plană o clipă, cu ghearele întinse şi cu gura larg deschisă, apoi căzu peste crabul de vârf muribund. Ghearele sale îi spintecară carapacea şi sfâşiară carnea în bucăţi de dimensiunea unei îmbucături.

Imaginea se schimbă: Cassandra rula din nou înregistrarea din unghiul lui Edgar. Un crab de vârf reîncarnat se agita în partea de sus copacului. Din cer cădea ceva cu încetinitorul...

— Ruthie, spuse Trish Chance, când te *hotărăşti* să vorbeşti, merită să fii ascultată. A fost amuzant, băieţi, dar eu plec să văd scribul.

Ruth radia. Şi nu observă nici că Trish făcea ostentativ cu ochiul, nici că Edgar dădea din cap.

— Scribul. L-am văzut numai pe holoscenă, zise acesta din urmă. Te copleşeşte...?

— Mai mult decât atât. L-au botezat „Asia”.

Dar entuziasmul i se risipise, şi el observă.

— Aaron e încă acolo?

— Da. Ai auzit? A crezut c-a rezolvat misterul omorurilor, al morţii Lindei şi a lui Joe. Dar n-a fost aşa, şi *e furios...*

— El este acolo, iar tu eşti aici. S-a întâmplat ceva?

Ea tăcu, stângace. Apoi:

— I-am spus că sunt gravidă.

Edgar se holbă la ea.

— De când? o întrebă cu blândeţe.

— Eu nu ştiu decât de două săptămâni. Dar s-a întâmplat cu mult înainte de a-mi aduna curajul ca s-o-ntreb pe Cassandra.

— Ce părere are el?

— A zis: „Părinţii tăi se vor bucura atât de mult.” Pe urmă a schimbat subiectul.

— N-o să devină niciodată Tatăl Anului, dar o să se străduiască să-l păstreze pe tatăl tău fericit. De el depind prea multe voturi în privinţa organizării. Dumnezeu ştie că Zack ar prefera mai degrabă să sărute franţuzeşte un grendel decât să aibă încredere în *mine.* Săptămâna trecută, Camelotul a fost lovit de unul dintre taifunurile alea ciudate, fulgerătoare. A intrat în clădirea comunicaţiilor ud până la piele. „Se pare că plouă”, am spus eu, iar el a mai cerut o a doua părere.

— De-asta mă ţine Aaron pe lângă el? Uneori? În afară de tine, Edgar, nimeni nu stă de vorbă cu mine. Ştiu că el nu e proprietatea mea, dar când e Jessica de faţă e ca şi cum eu nici măcar n-aş exista.

— Nu. Nu e proprietatea ta, răspunse el, dând din cap. Dar asta-i nu-i dă dreptul să te trateze ca pe-o otreapă. Ruth, o să tac oricând îmi ceri.

— Oh, nu.

— OK. Crezi într-adevăr c-a fost nevoie de tine ca să-i distragi atenţia lui Carolyn McAndrews?

— Nu, făcu ea, ferindu-şi privirea, apoi dădu să se îndepărteze.

— Sigur că nu. Carolyn ar fi lăsat-o pe Trish să se apropie oricât de mult de ea. Prin urmare, îşi continuă el raţionamentul, înseamnă că Aaron nu era nevoit să te seducă pur şi simplu ca să-l ajuţi să-l fure pe *Robor.*

Ea păru uimită.

— Nu! zise ea, uimită, apoi zâmbi dintr-odată. Dar a trimis-o pe Trish la *tine.*

— A trimis-o pe Trish Chance să mă năucească. Pe urmă cred că i-a spus să înceteze. Dar, ştii, ea nu se sinchiseşte de ordine.

Ruth întinsese mâna după vasul cu cafea. Trase două ceşti lângă ea şi încercă să le umple, tot fără să-l privească pe Edgar. Vasul era gol.

— O să plantăm cafea pe dealurile din jurul Punctului Zece, spuse ea.

— Mai jos de locul unde-au apărut grendelii de zăpadă?

— Da.

— E o idee excitantă. Grendelii de zăpadă au fost destul de răi şi fără să-i enerveze cafeaua. Aşadar, le-ai povestit părinţilor tăi?

— Despre ce?

— Despre planurile legate de recolta de cafea, răspunse Edgar cu blândeţe.

Ruth îşi ridică privirea, zâmbind cu curaj.

— Adică despre copil. Nu, nu le-am povestit.

— De când n-ai mai vorbit cu ei?

— Nu-i treaba ta.

— Corect, făcu el, şi îi smulse cele două ceşti din mână. Vino cu mine.

Plecă fără să se uite înapoi. Ruth şovăi, apoi se luă după el. Îl urmă în cortul imens care îl adăpostea, alături de un depozit de componente de calculator şi de micul aparat pentru cappuccino de care nu se mai despărţise de când cu uraganul magic.

El pregăti un cappuccino în linişte, cu excepţia sunetului asurzitor de strident al aburului care ţâşnea, pătrunzând în lapte. Ruth luă ceaşca din mâna lui.

— Îmi pare rău. N-am *vrut* să-ţi închid gura.

— Bine. De când?

— De când am primit aprobarea să venim încoace. N-am putut să rămân în Camelot, Edgar. Se uitau în felul ăla la mine! Dar Aaron m-a luat cu el – până acum – şi nu e vorba că n-aş fi vrut să răspund la apelurile mamei, numai că întotdeauna eram altundeva. Am vorbit cu ea o dată. Acum o lună. Dar tata nu sună niciodată. Vorbeşte cu Aaron şi-i spune să mă salute.

— Încearcă să suni tu.

— Aş încerca. Ştiu c-ar trebui.

— Mai bine vorbeşte cu mama ta mai întâi. E psihiatrul coloniei, s-ar putea să aibă o idee bună în privinţa reacţiei tatălui tău.

Ea dădu din cap.

— Ar trebui să sun.

— Ia-ţi cafeaua cu tine.

Nu se clinti. Sorbi din ceaşcă fără să se uite la el.

— Nu vrei să fiu şi eu de faţă? o întrebă.

Ea se gândi.

— Ba da, răspunse.

26.
DEMONI

Nici unul dintre aceia care, asemenea mie,
invocă partea cea mai rea a
demonilor pe jumătate îmblânziţi ce
sălăşluiesc în sânul omului şi caută să
se ia la trântă cu ei nu se poate aştepta
să scape din luptă fără nici o rană.

SIGMUND FREUD, *Opere complete*

Cadmann Weyland lovi cu pumnul în masă. Cafeaua se vărsă pe pantalonii lui şi pe covor. Rachel, soţia lui Zack şi psihologul coloniei, clătină compătimitoare din cap.

— Cadmann, tot drumul de pe culmea Fafnir până aici ca să sfârşească pe covorul meu? Ce irosire!

El aruncă şase şerveţele de hârtie peste pata care se lăţea şi-şi puse piciorul pe ele.

— Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău, Rachel. Pur şi simplu nu mă simt bine. Nu m-am mai simţit bine de luni de zile.

— De ani, rosti ea, cu voce scăzută. De acum aproape un secol.

Cadmann nu se răsuci s-o privească.

— Nici unul dintre noi n-a mai fost cu adevărat el însuşi de când am plecat de pe Pământ. Dacă n-am fost afectaţi de instabilitatea hibernării, ne-am temut că am fi putut fi. Şi, dacă am reuşit să ne convingem că nu e aşa, ne-am făcut griji pentru toţi ceilalţi. Am fost nevoiţi să schimbăm întregul proiect al coloniei ca să existe mecanisme de compensare a defecţiunilor. Sisteme de siguranţă ale sistemelor de siguranţă, pentru cazul că undeva, cineva sfârşise prin a avea un cristal de gheaţă neluat în evidenţă.

— Am făcut treabă bună, spuse el.

— Şi pe urmă au crescut copiii, continuă ea.

Se distra cu o hologramă de birou. Se rotea în faţa ei, un puzzle alcătuit dintr-un glob albastru, sârme şi cu o cutie cu beţe. Orice piesă atinsă licărea. Dacă îşi muta degetul în alt loc, piesa se muta odată cu el. Făcu o greşeală şi globul albastru

căzu şi se sfărâmă. Se reconstitui în aerul de deasupra biroului, şi ea continuă.

— Le-am transmis copiilor noştri spaimele noastre. Dar erau ale noastre, nu ale lor.

— Nu pe toate, zise Cadmann.

— Coşmarurile?

El dădu din cap.

— Nu vorbim niciodată despre ele, nu cu adevărat, dar copiii ştiu că părinţii lor se trezesc ţipând. *Ştiu.*

— Dar acum nu visezi grendeli, nu-i aşa?

O întrebare profesională, iar el răspunse ca un pacient.

— Nu. Visez noaptea aia de pe dirijabil. Când s-a căţărat Toshiro în spatele meu. Când m-am întors, am tras.

Avea ochii obosiţi, la fel şi vocea. Se simţea tot atât de bătrân ca Dumnezeu.

— Dar visez că Toshiro e un grendel. E pe cale să-l mănânce pe Ernst. Şi nu observă nimeni, în afară de mine.

— N-aveau dreptul să ia dirijabilul.

— Sigur că nu, dar din perspectiva lor da, Rachel. Ar fi putut chiar să creadă că ţinea de datoria lor. Noi le-am negat dreptul ăsta. Şi n-am avut nici o justificare. Nu cu adevărat. Ei sunt aşa cum eram noi, spuse, şi îşi azvârli capul pe spate, râzând cu amărăciune. Doamne, îmi amintesc cum eram la vârsta lor. Tânăr şi prost şi plin de spermă. Gata pentru orice şi nerăbdător să manevrez orice. Aşa eram noi! Aşa eram *cu toţii!* Şi în ce i-am transformat pe ei? În farsori. În cioplitori de fese în stâncă. Hackeri ai Cassandrei. Surferi în largul coastei. Nu le-am oferit nici un loc util unde să-şi poată folosi curajul. I-am numit laşi şi molâi. Iar ei *ştiu* că e ceva în neregulă cu *noi.*

— Cadmann...

El se răsuci.

— Ai văzut atacul de pe terasa de stâncă? Ai văzut înregistrările Cassandrei? Şase grendeli. *Şase grendeli adulţi,* şi copiii i-au înfrânt. Un băiat a murit. Un grendel a scăpat cu fuga. Condiţii meteorologice cu desăvârşire ostile, un nou tipar de atac. *O singură pierdere.*

Din noaptea dirijabilului nu mai detectase mândrie în vocea lui, aşa că îl lăsă să continue.

— Aceia sunt copiii noştri. *Ei* pot lua în stăpânire continentul. Nu noi. Noi merităm să stăm aici. Iar ei au fost nevoiţi să ne-o

demonstreze. Au fost nevoiţi să forţeze lucrurile, fiindcă Dumnezeu ştie că noi n-am fi făcut-o niciodată.

Rachel reuşi să extragă o nuia din globul albastru, care se legăna uşurel. Până aici, toate bune...

— Despre ce vrei să stăm de vorbă, Cadmann?

— Despre Aaron, zise, rostind cele două silabe cu voce plată. Mă nelinişteşte.

— Aaron, repetă ea.

Globul albastru căzu şi se sparse. Din el ieşi un pui de pasăre, crescu transformându-se în adult, zbură către cuibul plutitor din nuiele şi făcu un ou albastru.

— De ce? întrebă Rachel.

— Am vorbit cu Justin despre asta înainte de plecarea lor. Am vorbit cu toţi cei cu care am avut ocazia, cu excepţia ta. Şi acum trebuie s-o fac. Ceva nu e în ordine. El a creat o situaţie.

— Da?

— Când l-a luat pe *Robor,* n-avea cum să piardă. Nu vorbesc despre pierderea dirijabilului, vreau să spun că... s-a gândit la toate astea mai profund decât oricare dintre noi, a înţeles în avans fiecare mişcare pe care am fi putut s-o facem şi a găsit, probabil, un mod în care s-o contracareze. Iar la sfârşit jumătate din omenirea de pe planetă avea să se afle pe continent, în întregime sub comanda lui.

— Te simţi intimidat?

Cadmann clătină din cap.

— El câştigă. Însă numai dacă e gata să sacrifice... ei bine, un ţap ispăşitor care va fi ales mai târziu. Vreau să spun că Toshiro i-a fost prieten şi că moartea lui s-a încadrat perfect în scenariu. Acolo ar fi putut muri *oricine.* Nu doar unul, chiar mai mulţi.

Rachel se lăsă pe spate. Globul albastru scăpă din ultima sa legătură şi se răsuci încântat în aerul din faţa ei.

— Cadmann, ce tot zici?

— Nu zic. Întreb. E ceva în neregulă cu Aaron?

— Soţia ta e de părerea asta.

— Şi Joe şi Linda erau. Dar nu mai sunt. Tu nu crezi, nu?

— Nu.

O tăcere îndelungată.

— Care sunt suspiciunile tale?

— Mă tot întreb dacă n-o fi având vreo legătură cu uterele artificiale. Cu modul în care au fost crescuţi.

— Îţi faci griji din cauza unui soi de model supersociopatic?

— Da, răspunse, şi vocea îi sună josnic, chiar şi în propriile urechi.

Se gândi că ea *îl* studia. Că se temea de *el.*

— Cadmann, tu ai luat parte la lupte. Posibilitatea ca unii dintre oamenii tăi să moară în timpul unei acţiuni militare n-a fost o realitate pe care a trebuit s-o înfrunţi?

— Ba da, fireşte.

— Şi Aaron n-ar fi putut privi lucrurile în acelaşi mod?

— Cred că da, spuse el, încruntându-se. Ştii, nu mi-am pus niciodată problema în felul ăsta.

— Pe tine nu te considerăm sociopat fiindcă eşti capabil să-ţi asumi riscuri ca să promovezi o cauză.

— N-ai de unde să ştii. Dar îmi aduc aminte că exact aşa m-aţi considerat, şi tocmai din acest motiv.

— Cadmann...

El zâmbi subţire şi rosti cuvintele încet şi clar:

— Ai ţinut evidenţa fiecăruia dintre noi. De la bun început, de pe Pământ, de când am fost aleşi, până când s-a descoperit instabilitatea hibernării şi până când aţi crezut cu toţii că l-am ucis pe Ernst...

— Cadmann...

Îşi apropie faţa de a ei. Expresia lui de amuzament cinic nu se schimbase.

— Şi aţi hotărât că eram nebun. Chiar acolo, în clinică, m-aţi legat pentru grendel.

— Atunci nu ştiam că ei există!

— Dar eu ştiam, şi v-am spus.

— Cadmann, asta a fost cu mult timp în urmă.

— Da. Iar eu nu pot uita noaptea aia, n-o s-o pot uita niciodată.

Se îndreptă de spate şi zâmbi, de data asta mai firesc, dar încă foarte distant.

— Vrei să stăm de vorbă despre coşmaruri? întrebă, privind-o cu atenţie, fără să-şi desprindă nici o clipă ochii de ai ei. Foarte bine, să vorbim despre coşmaruri. Sunt singurul om de pe planetă care a stat vreodată faţă în faţă cu una dintre creaturile alea şi a supravieţuit. Am fost destul de aproape s-o sărut. Destul de aproape ca să am tot timpul necesar pentru a-mi imagina că mă sfâşie. Am visat de o mie de ori că mă ucide şi mă mănâncă. Dacă nu cumva te supraestimez cu desăvârşire, ai vorbit cu

Sylvia şi cu Mary Ann despre mine, exact aşa cum ţi-am vorbit eu despre Mary Ann. Şi *totul* se află în Cassandra.

Rachel păstra ostentativ tăcerea.

— Vreau fişierele despre Aaron.

— Cu ce scop?

— Nu ştiu exact. Uite ce e, ştim amândoi că el o să facă orice – poate nu întru totul – ca să-şi atingă scopurile. Aşa că vreau să ştiu care-i sunt ţelurile. Ce are de fapt de gând.

Ea ridică din umeri.

— Tu eşti şeful securităţii. Spune-i Cassandrei că e o urgenţă.

— M-am gândit la asta. Probabil că o pot obliga să mi le dea. Dar prefer să acţionez oficial, cu sprijinul tău, zise, şi calmul i se ştirbi uşor. Te rog. Fiul şi fiica mea sunt acolo. Copiii femeilor pe care le iubesc mai mult decât orice pe lume, continuă, lăsându-şi capul în jos. Mary Ann se ţine tare, ştii? Şi m-a lăsat pe dinafară...

— Poftim?

Cadmann se uită pe fereastră, de-a lungul câmpului, la clădirea laboratorului de biologie, în sus, către piramida de stâncă a Marelui Munte Noroios, unde se roteau pterodonii, într-o ceaţă eternă.

— N-am mai fost bărbat şi nevastă din ziua morţii lui Toshiro. Mă *împinge* către Sylvia.

Se opri, aşteptând să spună Rachel ceva. Tăcerea se prelungi pentru aproape încă un minut.

— Cândva am crezut... că Sylvia era ceea ce-mi doream. Dar nu e aşa. Mary Ann mi-a dat dragostea ei, rosti, şi îşi coborî vocea. Acum e ceva cu ea. Are ceva... translucid. Ca şi cum aş putea vedea lumina prin ea. Ca şi cum abia dacă şi-ar mai dori să rămână aici. Ca şi cum nici măcar n-ar şti sigur de ce mai rezistă.

— Şi crezi c-o poţi ajuta?

El încuviinţă din cap.

— Arătându-i că a avut dreptate, sugeră Rachel. Că Aaron e un monstru şi că numai ea a ştiut-o.

El îşi ridică privirea.

— Nu m-am gândit la asta în...

— Ruth e gravidă.

— Ai vorbit cu ea. Bine. Îmi făceam griji pentru... asta. De când?

— De două luni, aşa crede ea. Cadmann, se presupune că eu n-ar trebui să vă aflu toate secretele. E nevoie de intimitate. N-am... Aaron şi-ar fi putut *păstra* tainele, dar acum mi-a deflorat fata! O să mă uit. Poate c-o să-ţi dezvălui ce-o să aflu, sau poate că nu.

Bărbatul se ridică.

— Mulţumesc, zise, şi ieşi înainte de a apuca să mai adauge ceva.

Rachel Moskowitz se aşeză la biroul ei.

Îşi simţea trupul obosit, dar mintea îi era foarte vioaie.

Dintre toţi nativii tereştri care fuseseră criogenizaţi în oraşul Hecate de pe luna Pământului, îngrămădiţi pe *Geographic,* dezgheţaţi şi reîngheţaţi pentru a îndeplini diverse sarcini pe navă în timpul călătoriei de zece ani-lumină şi de o sută de ani normali, şi dezgheţaţi pentru ultima oară pe solul străin al planetei Avalon... numai Rachel Moskowitz se ştia nevătămată. Era singura care *putea* s-o ştie. Şi era atât o binecuvântare, cât şi un blestem.

Nu era sigură în privinţa lui Cadmann. Întâmplările prin care trecuse fuseseră traumatizante, dar era mult de-atunci. Un bărbat ca el ar fi trebuit să le scoată din viaţa sa, dar nu o făcuse. Nici unul dintre ei nu fusese cu adevărat capabil să lase în urmă Războaiele Grendelice.

— Cassandra, spuse ea. Aaron Tragon. Dosarul de evaluare psihiatrică.

Cadmann conduse Ţânţarul înapoi, către Marele Munte Noroios, spre fortăreaţa care fusese, cu ani în urmă, singurul bastion al omenirii împotriva grendelilor.

Acum acolo erau vii şi lanuri, şi ţarcuri pentru acele animale terestre şi avaloniene care puteau trăi alături. Torentul izvorât din munte le aducea în casă apă rece ca gheaţa şi le hrănea ogoarele. Apoi se unea cu Miskatonicul, pentru a aduce viaţă în întreaga vale.

Coborî Ţânţarul către platformă pe o traiectorie spiralată, asolizând fără nici un şoc. Sylvia veni să i se alăture, cu părul auriu revărsându-i-se în urmă. Semăna cu un înger.

Îl sărută uşor. Şi, înainte de a pune el întrebarea, îi spuse:

— Ea doarme.

Cadmann dădu din cap. Îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi intrară în casă împreună, străbătând salonul plin de miresme.

În centrul locuinţei se afla baia comună, cu cada mare, triunghiulară, şi cu saună.

Poate că, odată ca niciodată, visase cu ochii deschişi… două femei pe care le iubea, ambele măritate cu el… era simplu să laşi fanteziile erotice să te înnebunească de plăcere. Dar realitatea nu fusese niciodată aşa.

În al doilea sau al treilea an al existenţei triunghiului lor amoros, făcuseră câteva încercări moderate de explorare a potenţialului senzual. Masaje, dans în grup, ba chiar şi un pat comun pentru toţi trei în nopţile reci. Dar devenise limpede că asta se petrecea ca urmare a încercării lui Mary Ann de a fi ceea ce credea ea că aşteaptă el de la o soţie, nu din propriul ei impuls. Aşa că se văzuse nevoit să pună punct.

Mai existaseră şi alte ocazii, o dată de Crăciun, altă dată la a cincizecea lui aniversare, când se pomenise în pat cu ambele femei pe care le iubea. Dar îşi tolerau reciproc prezenţa; în intimitatea aceea nu exista o bucurie sinceră. Şi, ştiind că Mary Ann era gata să facă orice ca să-şi păstreze bărbatul fericit, începuse să privească totul ca pe un soi de abuz asupra unui copil.

Cei trei aveau dormitoare separate şi între ei existau un reflux şi o revărsare a interesului, ambele manifestate cu delicateţe. El mergea în camerele lor, sau ele veneau într-a lui, cu o spontaneitate care consta în ofertele, acceptările şi respingerile din aceeaşi zi. Lucrurile merseseră aşa ani de-a rândul.

În ultimele patru luni, Mary Ann îşi pierduse orice interes faţă de actul fizic al dragostei.

Sylvia îşi trecu degetele prin părul lui şi se uită lung la o cicatrice aflată chiar pe linia de început a părului, o linie albicioasă palidă, estompată, abia vizibilă sub firele cenuşii şi negre de pe frunte.

— Cred că n-am mai văzut cicatricea asta niciodată până acum.

Stătea aproape de el şi căldura trupului ei se estompa încet, continuând să-l încălzească, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Sylvia era o alinare, în orice privinţă.

— Nu sunt convins.

— Chiar aici, spuse ea, şi îi mătură cicatricea cu degetele, apoi suflă uşor aer cald asupra ei, ciufulindu-i părul. Nu-mi pot imagina de ce n-am mai văzut-o niciodată…

— Există un timp al fiecărui lucru. Asta e o amintire din Zimbabwe. Un şrapnel. Părul a ascuns-o. Până de curând.

Ea oftă şi se cuibări mai aproape.

— Ei, femeile din familia mea se dau în vânt după frunţile din ce în ce mai înalte.

— Ha, ha.

— Nu... serios. E norocul tău.

Tăcură iarăşi. Cele două luni gemene erau sus, pe boltă, şi lumina lor arginta stâlpii patului.

— Ce-a zis Rachel?

— O să se uite.

Trase o linie de-a lungul gâtului Sylviei, apoi o strânse cu putere de umăr. O sărută.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru felul în care te porţi cu... Mary Ann.

Ea schiţă un gest de respingere.

— Pentru ce? N-am făcut nimic.

— Ştiam că aşa priveşti tu lucrurile. E unul dintre motivele pentru care te iubesc.

— Dar numai unul dintre ele.

— Numai unul.

Rămaseră întinşi alături în tăcere, ascultând susurul Amazonului şi gânguritul de Joe. Norii alunecau dinspre est. Mai târziu aveau să ascundă luna, dar încă n-o făcuseră.

— Te gândeşti la copii?

El dădu din cap.

— Şi la mine. Mă gândesc cine eram când am început călătoria asta.

— Călătoria încoace? întrebă ea, ştiind că despre altceva era vorba.

— Nu. Totul. O fi un semn de bătrâneţe?

— Ce?

El râse de sine însuşi.

— Întrebările incomplete. Dorinţa de a exista cineva care să-mi citească gândurile.

— Nu, ăsta-i comportament infantil.

Îl muşcă uşor de piept, cu dinţi ascuţiţi.

— Ei, asta-i o uşurare.

— Fac pariu.

— Voiam să spun că mă duc cu gândul înapoi la viaţa mea. Toţi oamenii pe care îi cunosc sunt morţi, sau sunt aici, pe Avalon. Stafii.

— Faptul că n-au luat niciodată legătura cu noi nu e un ajutor.

— Niciodată. În optsprezece ani. Hristoase. Ce s-o fi întâmplat acolo?

— Pot încărca fişierele. Vrei să le vezi?

— Hristoase. A trecut atât de mult timp. Sigur că da. Dă-i drumul.

Cadmann se săltă în capul oaselor. Răsuci comutatorul fizic care permitea accesul computerului în dormitorul lui, apoi zise:

— Cassandra.

Despre ea se spunea că ar fi trebuit să i se permită să vadă totul în acelaşi timp şi că garanta securitatea absolută a informaţiilor. Nu putea să nu râdă. Într-o lume care conţinea un Edgar Sikes nu exista securitate electronică. Doar bariere mecanice.

— Te rog, rulează cel mai recent comunicat oficial de pe Pământ.

— Îl încarc, răspunse ea.

Peretele din faţa lor se dizolvă.

Răsunară câteva acorduri muzicale, apoi râsete. Cuvintele UN MESAJ DE PE PĂMÂNT plutiră, scrise cu neon de un roşu ţipător.

Urmă un caleidoscop de imagini:

Expoziţie de artă la Milano. Foamete în Beirut. Investirea Prezidiului Naţiunilor Unite. Imagini din sport. Un şir de chipuri ale căror nume apăreau cu viteza unui grendel. O piesă de teatru cu decor londonez. Vorbărie din coloniile de la marginea sistemului solar.

Fiecare dintre acestea putea fi detaliată şi studiată la nesfârşit, ceea ce şi făcură. Piesa de teatru era o ficţiune poliţistă, cu indicii lipsă. Şi inaugurarea ar fi putut fi o ficţiune, fiindcă secretarul general era un politician răposat, din anii şaizeci, Richard Nixon. Baletul în condiţiile gravitaţiei lunare devenise un sport nou, bizar. Până şi evenimentele sportive familiare respectau reguli noi, complexe, niciodată explicate. Sunetele nu erau mai interesante decât oportunităţile oferite de imagini.

În ultimă instanţă, nu era nimic de văzut.

Era ca *Encyclopaedia Britannica,* după conceptul unor savanţi locali. Existau emoţii, dar nici o informaţie autentică. Iar inferenţa emoţională era o cultură atât de prosteşte încântată de sine însăşi încât n-avea ochi pentru eforturile depuse de un număr nespus de mare de generaţii pentru a o aduce acolo unde se afla.

Sylvia studie imaginile, încercând să afle ceva nou. Le opri şi le derulă înainte, le opri din nou, dar nu găsi nimic. Absolut nimic.

Apoi o siluetă umană străbătu dansul luminii.

Ceea ce luase Cadmann drept o altă imagine de pe Pământ era soţia lui.

Mary Ann era goală, cu capul aplecat de parcă ar fi mers în somn, cu membrele ei umflate şi diforme mult mai demne de milă când nu erau ascunse de haine bine croite. Îşi înălţă fruntea şi se uită la ei, continuând să creeze impresia încă destul de puternică a mersului în somn.

— Am… am auzit muzică, zise ea. Zgomote. Zgomotele străzii.

Cadmann întinse mâna şi reduse luminozitatea imaginilor. Vocea ei avea ceva de fetiţă, ceva pe care îl recunoştea. Veni să se aşeze pe marginea patului, holbându-se la imagini. Arătă una din mijlocul derulării lor, un cadru cu Munţii Stâncoşi Canadieni.

— Am fost acolo, spuse. Am crescut la o distanţă nu prea mare.

Cadmann şi Sylvia păstrau tăcerea.

— Aş vrea să-i revăd într-o bună zi, adăugă ea, apoi aşteptă.

Ceilalţi nu făcură nici un comentariu, iar Mary Ann păru să înţeleagă brusc ce rostise, şi-şi duse mâna la gură.

— Hopa. Cred că e imposibil, nu?

— Am putea face o călătorie virtuală, răspunse Sylvia cu blândeţe.

Ea dădu din cap.

— Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult, sublinie, şi se ghemui pe marginea patului ca o pisică, privind imaginile care dansau în aerul din faţa ei.

Cadmann nu spuse nimic, o urmări. Ea nu se mai mişca şi nu mai vorbea, dar avea ochii deschişi. Şi se mulţumea să privească.

În cele din urmă, mâna Sylviei se furişă într-a lui şi se uitară până când, la un moment dat, el adormi.

În Camelot, dimineaţa veni încet. Nu exista nici un fel de entuziasm, nu era decât o altă zi, una din şirul lor nesfârşit. Poate cu o singură diferenţă. *Robor* era ancorat deasupra aerospaţioportului principal, umbrindu-l, şi încărcarea era în plină desfăşurare.

Zack superviza acţiunea, deşi era condusă de fapt de puştanii din tabăra din est. Era o activitate mixtă, ca orice altceva avea vreo legătură cu expediţia de pe continent.

Rachel se apropie de el.

— Zack, zise ea, Cadmann a făcut o cerere mai degrabă neobişnuită. Vrea să vadă înregistrările despre Aaron.

Faţa lui rotundă şi palidă se încreţi când căzu pe gânduri.

— Se simte bine?

— E îngrijorat din cauza incidentului din dirijabil, răspunse ea evaziv.

— El nu face nici o cerere fără importanţă, iubito. Ce-l zgândăreşte?

— Ei, toată povestea cu ectogeneza.

— Am trecut peste asta cu mult timp în urmă.

— Şi nu mai discutăm prea mult despre aşa ceva. Ştiu.

Mergând pe picioare nesigure, Zack se apropie de o buturugă şi se aşeză, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi. Scoase dintr-un buzunar o basma mare, roşie, şi şi-o trecu peste faţă cu o mână tremurătoare.

— Cred că azi Calos duce naveta Minerva sus, la Orion. Vrem să verificăm sistemele principale. Ce-ar fi să-l inviţi pe Cadmann să meargă cu noi, s-avem un loc unde să stăm de vorbă?

27.
GEOGRAPHIC

Minunată bucurie!
Dulce bucurie, de două zile veche,
Bucurie dulce, aşa îţi spun ţie:
Tu zâmbeşti,
Eu cânt răgazul tău de dulce bucuriei.

WILLIAM BLAKE, *Bucurie copilărească*

Minervele erau navete de asolizare acţionate prin fuziune, aduse din sistemul Sol. Odată coborâte pe planetă, serviseră iniţial drept centrale electrice, până când începuseră minele să producă suficiente materii prime pentru fabricarea colectorului de energie solară numit pânză Begley. Una dintre Minerve fusese distrusă în timpul Războaielor Grendelice. Celelalte erau folosite pentru vizitarea navei care îi adusese pe copiii Pământului în noua lor lume: *Geographic.* Ceva mai târziu, în cursul aceleiaşi dimineţi, Cadmann sosi cu Ţânţarul, împreună cu Sylvia.

— Mickey e acasă, cu Mary Ann, zice el, cu voce scăzută.

— Cum se simte?

Chipul lui Cadmann era înnegurat.

— Nu e bine. E mai rău decât mă aşteptam. De parcă tocmai s-ar fi desprins ceva din ea. Moartea Lindei aproape că a dat-o gata, apoi povestea cu Toshiro – a fost, într-un fel, picătura care a revărsat paharul. Nu pot spune că nu înţeleg de ce. Doar că îmi pare rău. Îmi pare rău pentru toate.

Zack dădu din cap.

O ajută pe Sylvia să coboare din Ţânţar. Cadmann se apropie de Carlos.

— *Hola.*

Acesta îi zâmbi alene, se întinse puţin, apoi dădu din cap.

— O zi numai bună pentru o călătorie de plăcere, ei?

— Foarte bună.

O Minerva era o navă aerospaţială lungă de cincizeci de metri, cu aripi delta. Docul ei era un lac artificial, din nord-estul coloniei, dar putea ameriza pe orice luciu de apă. Centralele electrice ale Minervelor descompuneau apa lacului în hidrogen

şi oxigen, pentru a fi folosite drept combustibil. Laolaltă, făcuseră aproape patru sute de călătorii dus-întors către nava Orion.

Ceea ce nu putea dura. Toate echipamentele originare, aduse de pe Pământ, se deteriorau cu repeziciune. Într-o bună zi, s-ar fi putut defecta o altă Minerva. Când ultima dintre ele avea să fie scoasă din uz, rasa umană de pe Avalon urma să fie legată de sol până când reuşea să-şi construiască o bază industrială capabilă s-o ducă înapoi, printre stele. În funcţie de priorităţi, asta putea dura o sută de ani. Cunoaşterea în sine nu era suficientă. Pentru navele spaţiale era nevoie de instalaţii specializate.

Se prinseră cu centurile de scaunele uzate. Fuseseră cincizeci, însă acum nu mai erau decât nouă. Pe celelalte le demontaseră: mai mult loc pentru încărcătură şi greutate redusă.

Carlos îşi privi prietenul instalându-se cu grijă pe scaunul pilotului. O poziţie mai degrabă simbolică: Minerva era controlată de un computer. *Şi chiar aşa stau lucrurile,* îşi spuse Carlos. *Stăm în faţa panoului de comandă, dar nu mai conducem colonia. Mă întreb dacă şi Cadmann simte acelaşi lucru. Probabil că nu.* Cadmann era ciudat. Era tulburat, avea necazuri, dar, atâta vreme cât exista un scop bine definit al vieţii sale, acţiona cu toată hotărârea şi forţa de odinioară. Pe măsură ce trecuseră anii, găsise din ce în ce mai greu ţeluri care să-l anime, care să-i ofere un simţ al semnificaţiei şi al potenţialei sale contribuţii, dar încă avea senzaţia că era nevoie de el.

Sau o avusese, până la incidentul cu *Robor.* Acum părea imposibil să descopere ceva care să-l consoleze. Moartea unuia dintre copii... Nu existau cuvinte care să descrie acel sentiment al pierderii. Şi, cu toate că îl cunoştea de atâţia ani, Carlos n-ar fi putut zice că înţelegea modul de funcţionare a minţii prietenului său.

— Cassandra, verificarea sistemului.

Calculatorul încetini procesarea datelor, ca să-i ofere, rând pe rând, rezultatele verificării tuturor componentelor Minervei. Se întrerupse la jumătate, pentru a afişa brusc o diagramă, comunicând:

— Am identificat o străpungere prin arsură la sistemul de poziţionare din dreapta spate. Propun repararea în timpul următorului ciclu de întreţinere.

— Azi suntem în siguranţă?

— Da. Probabilitate neînsemnată de defectare şi două sisteme de siguranţă.

— Perfect. Iniţiază secvenţa de pornire. Destinaţia: docul navei *Geographic.*

— Două sute nouă secunde până la desprindere, îi înştiinţă Cassandra.

Luminile panoului de comandă se aprinseră.

— Testele la sol complete. Pornirea motoarelor peste o sută şaptezeci de secunde.

Aşteptară. Apoi şuierară pompele şi simţiră vâjâitul uniform al motoarelor.

— Secvenţa de pornire încheiată, anunţă Cassandra. Toate sistemele funcţionează.

— Ridică-ne.

— Treizeci şi cinci de secunde până la desprindere.

Aşteptară din nou. Apoi simţiră prima mişcare. Minerva alunecă pe suprafaţa apei din ce în ce mai repede, până când se pomeniră brusc în aer. Botul navetei săltă până când ajunse în poziţie aproape verticală. În jurul lui se spărgeau norii; pe urmă cerul deveni de un albastru-verzui foarte palid, întunecându-se treptat. Vâjâitul motoarelor părea să vină din interiorul lui, zguduindu-l şi aţâţându-l, oferindu-i o senzaţie sălbatică şi încântătoare de libertate, neegalată de nimic altceva din lumea cunoscută. Îi plăcea.

Greutatea i se micşoră. Şuierul propulsării continuă: rezervoarele de oxigen şi hidrogen erau goale, dar instalaţia de fuziune se afla la locul ei. Te putea duce către alte planete. Odată ce ai ajuns pe orbită, eşti la jumătatea drumului către orice destinaţie.

Întrezări nava *Geographic* scânteindu-i în faţa ochilor.

— Secvenţa de andocare iniţiată, spuse Cassandra.

Carlos îşi deblocă scaunul şi îl roti cu şaizeci de grade. Cadmann se relaxa, cu ochii închişi. Mâna Sylviei se odihnea, moale, în mâna lui. Zack era absorbit de afişajul holografic de prelucrare a informaţiilor, ocupându-se probabil de o listă de inventar care trebuia studiată cu atenţie pentru a suta oară. Aveau nevoie de cineva ca el. Slavă Domnului că rolul nu trebuia să-i revină lui Carlos Martinez! Decise că ar fi fost o adevărată pierdere de vreme. Însă *unii* simţeau nevoia să echilibreze balanţa dintre ieri şi azi. El, Carlos, savura prea mult prezentul.

Geographic era aproape cea mai mare construcţie omenească din istorie (barajele Zuiderzee continuau să deţină recordul) şi era, cu siguranţă, cel mai mare obiect deplasabil. Cadmann îşi aducea aminte de sine însuşi, în tinereţe, venind de la Buenos Aires ca să vadă pentru prima oară nava spaţială, într-o navetă dintr-un grup de douăsprezece. Prima vizită pe o navă interstelară autentică se deosebea atât de mult de şedinţele de simulare prin care trecuseră cu toţii.

Fusese punctul culminant al unui vis, o mare aventură care încheia o viaţă de aventuri, ceva atât de frumos, abundând de atâtea oportunităţi...

Era prea mare. Şi avea să-i ducă într-un loc prea îndepărtat, şi era nevoie de prea mult timp ca să ajungă la destinaţie – iar ei se străduiseră din răsputeri să se afle acolo. Dacă avea regrete, era prea târziu să le dea glas în momentul îmbarcării.

— Mă gândeam... făcu el. De ce-am venit noi aici?

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii despre ce vorbesc. Nu despre ceea ce le spunem copiilor. Nu despre mituri. De ce suntem de fapt aici?

Zack îşi ridică ochii de la cifrele lui.

— Ce vrei să zici?

— Din ce cauză am fost cu toţii dornici să ne riscăm vieţile. Poveştile vieţilor noastre. Nici unul dintre noi n-a avut destul de multe rude şi destul de mulţi prieteni ca să-l reţină pe Pământ.

— Eu mi-am adus soţia cu mine, rosti Zack. Aşa cum au făcut Joe Sikes şi alţi câţiva.

— Gândeşte-te. N-am fost cei mai inteligenţi şi cei mai curajoşi, deşi aşa ne-am spus nouă înşine.

Minerva naviga printr-o mare de stele, cu ceaţa albastră şi strălucitoare a Avalonului dedesubt.

— Noi am fost cei dornici să lase totul în urmă. Să plece.

— Vorbeşte în numele tău, interveni Sylvia. Eu şi Terry am vrut să venim aici. Ne-am străduit să reuşim. Ne-am străduit din greu. Aşa cum au făcut-o mulţi dintre noi, Cadmann – de fapt şi tu.

Simţiră o uşoară hurducătură când tubulatura de andocare cu palete se puse în mişcare şi se umplu cu aer. Andocarea pe *Geographic* era o manifestare lentă a iubirii, o reunire cu un prieten vechi şi drag. Nava îi văzuse la bordul ei atât de multă vreme şi părea în aşteptare, dornică să afle dacă avea să le mai fie vreodată necesară. În momentul acela, aerul părea să-şi

schimbe aroma. Dar nu era decât imaginaţia lui, fără nici o îndoială.

— Închisoarea de la catul de sus, spuse Carlos. Sectorul bijuterii, lanţuri pentru glezne, lanţuri pentru gât...

Rachel şi Zack ieşiseră din Minerva şi pluteau de-a lungul cablurilor întinse către sasul principal al navei. În urma lor se închise ermetic o uşă curbată şi se pomeniră într-un uter de oţel şi ceramică. O altă uşă se deschise şi intrară pe coridorul principal.

Nava mirosea uşor a mucegai. Cei douăzeci de ani în care fusese aproape părăsită nu i-l schimbaseră şi ei nu reuşiseră niciodată să i-l elimine pe deplin. Două sute de oameni trăind într-un spaţiu restrâns vreme de o sută de ani dau naştere unui asemenea miros – chiar dacă, în orice moment, nouăzeci şi cinci la sută din ei sunt adormiţi.

Auziră o voce dinspre interiorul navei şi Carolyn McAndrews îi salută. O urmau Julia Hortha şi Greg Arruda. La bord se afla întotdeauna cineva, fiindcă *Geographic* servea drept atelier de reparaţii orbital pentru sateliţii de observare, iar Cassandra şi roboţii ei de întreţinere, specializaţi în recondiţionări, nu puteau fi pregătiţi pentru absolut orice. Nu era niciodată o problemă să găseşti voluntari care să facă de gardă o săptămână, iar mulţi jinduiau după o asemenea însărcinare, după o şansă de a pleca din colonie, meditând aproape în izolare. Carlos profitase, bineînţeles, de alte aspecte ale şederii pe *Geographic.* Făcuse de multe ori de serviciu alături de mai multe prietene de sex feminin. Nu se săturase cu adevărat de plăcerile oferite de lipsa gravitaţiei, dar devenea din ce în ce mai moderat.

Carolyn plutea de-a lungul cablurilor fără efort. Deşi trupul îi devenea tot mai mătăhălos, acolo, unde avea greutatea unui fulg, graţia mişcărilor ei era supraomenească.

— Mă bucur să vă văd, îi întâmpină ea. Tocmai începeam să ne simţim singuri aici sus. O grămadă de timp, şi cuburi vechi de sortat, dar... hei.

O şuviţă din părul ei de un castaniu palid pluti într-o parte, îndepărtându-se, şi ea chicoti, readucând-o la loc.

— Ce fac copiii? întrebă.

— O duc foarte bine, răspunse Carlos. Dar ţi-au udat prea tare plantele.

Îl bătu cu palma peste bărbie şi îl sărută uşor.

— Mulţumesc! Acum – vreţi camera computerului? Aveţi nevoie de intimitate?

Cadmann clătină din cap.

— Nu. Poţi să ni te alături, Carolyn. Eşti implicată în creşterea lui Aaron la fel de mult ca oricine altcineva.

— Mai mult decât cei mai mulţi, spuse ea, apoi închise ochii, roşind uşor.

— Asta a fost creşa lui Aaron, zise Rachel. Putem urmări totul, derulând înainte sau înapoi. Cassandra, dă-ne Infantele Aaron Unu.

Pe holoscenă începu să se deruleze o succesiune de imagini. Toate fotografiile unui Aaron tânăr, începând din pruncie. Reprezentau, realmente, o filmare lentă a creşterii sale, purtându-l prin întreaga copilărie.

Cadmann privea absent.

— Cine sunt părinţii lui?

Rachel păru stânjenită.

— După cum ştii, sperma şi ovulele selecţionate nu provin numai de la membrii coloniei, reprezentând şi contribuţia criogenizată a celor care, dintr-un motiv sau altul, nu au făcut călătoria. Există mostre reprezentative pentru toate grupările genetice de bază şi pentru toate culturile lumii, şi toate sunt fără cusur. Ne-am permis să fim mofturoşi. Ideea a fost că o parte dintre copii puteau fi crescuţi de colonie, privită ca un întreg, fără nici un fel de ataşament parental aparte. A reprezentat una dintre bazele teoretice ale coloniei, un experiment constând în schimbarea imperativelor legate de stabilirea primelor relaţii ale unui copil, prin trecerea de la un cuplu la un concept sau la un sistem. După cum ştiţi, experimentul a început la scurt timp după încheierea Războaielor Grendelice şi s-a încheiat patru ani mai târziu.

— Făceam noi destul de mulţi copii, zise Carolyn McAndrews, zâmbind.

— Tu ai avut întotdeauna dubii, făcu Zack, iar ea încuviinţă din cap. Poate-ar fi trebuit să te-ascultăm.

Nu era nevoie să spună *ea are gheaţă-n cap.* Nimeni nu-i dădea atenţie lui Carolyn; ceea ce era oarecum ciudat, fiindcă fusese una dintre adevăratele eroine ale Războaielor Grendelice. Nimeni nu-şi amintea cu exactitate când anume încetaseră să-i mai ia în seamă vorbele.

— Proiectul a fost sistat din alte motive, preciză Rachel.

Cadmann se uita afară, în întunecimea spaţiului. Carlos nu-i vedea decât spatele.

— Probleme? întrebă el.

— Informaţiile trimise de pe Pământ, poate la un an după plecarea noastră. Erau fişiere legate de cercetările în privinţa copiilor din eprubetă. N-a mai ajuns nimic altceva de ani de zile. Ultimul semnal primit de *Geographic* a fost un comunicat trimis cu viteza luminii, la zece ani după plecarea noastră. Deteriorat. A fost nevoie de ceva timp să-l reconstituim, zise Rachel. S-a efectuat un studiu care a indicat că tuturor copiilor din creşe le este mai greu să stabilească legături personale. Au fost adoptaţi cu toţii, în familii iubitoare, dornice să-i ajute – familii în care părinţii aşteptaseră ani de zile să aibă copii şi fuseseră nevoiţi să apeleze la utere artificiale ca urmare a unor deficienţe de fertilitate. Da, Cad, probleme, fireşte. Întotdeauna sunt probleme. Semnificative din punct de vedere statistic? Poate. S-a desfăşurat un soi de joc de dominanţă academică. Jocurile astea pot lua o întorsătură urâtă. Cred că o parte dintre teoriile lor ne-au fost expediate şi altele au fost îngropate. La fel stau lucrurile cu articolele din publicaţii. Una dintre teorii se referea la fluxul endocrin din uter. Informaţiile *primite* sugerează că, în realitate, fluxul şi refluxul de substanţe biochimice din momentele în care mama e trează, adormită, speriată, flămândă, obosită, excitată sexual şi aşa mai departe… reprezintă o formă de comunicare dintre mamă şi copil. E o altă formă de hrană… O hrană emoţională, dacă vrei, tot atât de importantă ca sângele sau ca oxigenul.

— Credeam că pentru toate acestea există înlocuitoare.

Rachel ridică din umeri.

— E totuşi o formă de artă. Când încerci să creezi un program de computer care să simuleze mesajele transmise de o mamă copilului ei, trebuie să-ţi aduci aminte că între mamă şi făt există o buclă de feedback. Au fost studiaţi o mie de fetuşi, au fost studiate modurile în care le-au răspuns mamele lor, după care tot ce s-a descoperit a fost rafinat şi perfecţionat, pentru a fi utilizat în creşe.

— Şi?

— Şi? Un camel e un cal proiectat de o comisie. Există o diferenţă între eleganţa stângace a unui trup omenesc şi alegerile sofisticate, cerebrale, făcute de un comitet de experţi care decide ce experienţe endocrine sunt benefice pentru copil.

Această schimbare de dispoziţie nu e indicată, *acest* tip de răspuns orgasmic e o formă biochimică de abuzare a copilului, o mamă care are un acces de *furie* îi face rău copilului. Liberalii au modificat profilul într-un fel, conservatorii într-altul. Prea multe morfeme. Prea multă adrenalină. Calmaţi copiii ăştia.

— Aoleu.

— Înţelegerea ulterioară a evenimentelor. Dar e posibil ca programul să fi fost prea *liniştitor.* Să nu fi pus o amprentă destul de puternică asupra copiilor, făcându-i oarecum prea vulnerabili faţă de mediul înconjurător.

— Ce s-a întâmplat pe Pământ?

— Nu cine ştie ce. O creştere statistic nesemnificativă a problemelor emoţionale ale copiilor. Un slab indiciu al creşterii numărului problemelor de natură sociopatică. Dar nu uitaţi un lucru – absolut toţi aceşti copii au crescut în familii cu părinţi iubitori, care au aşteptat ani de zile înainte de a-i putea avea. S-au bucurat de mult mai multă dragoste şi atenţie decât media. E interesant de remarcat ce s-ar fi putut întâmpla dacă astfel de copii ar fi fost plasaţi în situaţiile care apar într-o familie obişnuită.

Cadmann continua să stea cu spatele.

— Dar ai noştri?

— De pe Pământ n-am primit nimic – am crezut că, oferindu-le dragoste, putem neutraliza orice problemă potenţială.

Imaginea lui Aaron continua să se maturizeze. Din când în când, programul îngheţa o anumită secvenţă. Aaron urcând un munte. Tânărul Aaron dând cu piciorul într-o minge de fotbal. Aaron vizitându-l pe Edgar la ortopedie. Aaron în timpul unei dezbateri. Aaron apărându-l pe Edgar în cadrul unei dezbateri. Aaron dând lecţii de tâmplărie unui grup de grendeli discipoli. Aaron în timpul unei drumeţii, trecând cu iuţeală pe lângă un Edgar Sikes de dinainte de accident. Erau înconjuraţi de un univers de Aaron Tragoni.

— A mers – în general, spuse Rachel. Foarte bine în anumite cazuri.

— De exemplu?

Zack se aplecă în faţă.

— Cei din grupurile genetice condiţionate în vederea creşterii copiilor în grup. De exemplu, Micul Chaka, din Noua Guinee.

Toshiro Tanaka. Dar ştiu că Rachel şi-a făcut griji pentru Aaron, pentru Trish Chance şi pentru alţi câţiva.

— Toată lumea din colonie s-a ocupat atunci de copiii din creşă, zise Rachel.

— Mi-aduc aminte, interveni Sylvia. A fost o adevărată trudă din dragoste.

— După ce-au mai crescut, copiii au fost, de asemenea, ai întregii colonii. În adolescenţa lor. Fiecare a avut o duzină de părinţi, şi fiecare colonist a avut o duzină de copii. Ăsta e unul dintre motivele pentru care libertatea sexuală din colonie a fost atât de fluidă.

— Păi, sublinie Cadmann, n-am adus cu noi nici o boală.

— E adevărat, încuviinţă Rachel. Dar cealaltă idee a fost că toate sarcinile erau oportune. Dacă un anumit tată şi o anumită mamă nu-şi doresc copilul la momentul respectiv, fetusul poate fi extras şi criogenizat, sau sarcina poate fi dusă la termen într-un uter-gazdă, sau într-unul artificial. Poate fi criogenizat până când mama sau tatăl sunt dispuşi să-şi asume răspunderea, sau poate fi adoptat de o anumită pereche de părinţi...

— Sau ar putea fi adoptat de întreaga colonie. Am încercat asta mult mai des decât adopţia de către anumiţi părinţi, zise Carolyn. Eu am făcut tot ce am putut...

Vocea i se stinse.

Rachel oftă şi îşi scoase ochelarii, frecându-şi apăsat tâmplele.

— Ieri mi-ai cerut să mă uit în dosarul lui Aaron. M-am uitat. Aş vrea s-o fi făcut mai de mult, înainte de a se implica Ruth atât de mult. Am găsit o serie de lucruri care mă deranjează.

— Ce fel de lucruri? întrebă Cadmann.

Pe holoscenă, Aaron continuase să crească. Aaron şi realmente toate femeile din generaţia lui, într-un moment sau altul. Aaron pe continent, în trupa de grendeli cercetaşi condusă de Carlotta Noian şi Cadmann Weyland.

— Are un foarte mare potenţial ca lider, dar...

— Dar...

— Dacă această combinaţie dintre originea ectogenă şi lipsa unei legături şi amprente specifice a lovit pe cineva cu cea mai multă forţă, atunci acela e Aaron. Cred că nu s-a ataşat de membrii coloniei, ci de visul colonizării în sine.

— Ce e rău în asta? întrebă Sylvia.

Imaginea lui Aaron, mare cât lumea, se uita în jos, către ei, imensă, serioasă, atentă.

— Nu vreau să spun că are o viziune idealistă în privinţa a ceea ce ar trebui să fie colonia asta. Nu vreau să spun că are acea atitudine hei-rup-să-cucerim-universul, pe care a trebuit s-o avem noi, în primul rând, pentru a ajunge pe *Geographic.* Mă refer, literalmente, la visul însuşi, la visul de a ne răspândi pe continent, pe planetă. În întregul sistem Tau Ceti. Visul despre omenirea care ia în stăpânire stelele şi le remodelează după dorinţa lui Aaron. Visul ăsta îi e mamă şi tată, e raţiunea existenţei lui. Tot ce se petrece acum ţine de visul ăsta, vă aduceţi aminte?

— Da... îmi aduc aminte, rosti Cadmann, dus pe gânduri. Dar atitudinea lui din polemici... uneori pare aproape conservator. Înapoi-la-natură? Discursuri de genul trăieşte-în-armonie-cu-planeta.

— Păi, nu cred că vrea să transforme planeta într-o mină descoperită. Vrea s-o *populeze.* Tehnologia noastră e suficient de avansată pentru a ne permite să trăim în armonie cu Avalonul – nu e nevoie să aducem pe lume mai mulţi copii decât poate susţine planeta.

— Şi în al doilea rând?

— Cred că Aaron Tragon a încetat cu mult timp în urmă să ne mai arate adevărata lui faţă.

Silueta lui la doisprezece ani îşi făcu apariţia, multiplicându-se de-a lungul pereţilor.

Rachel se uită de la o imagine la alta şi oftă.

— După părerea lui, coloniştii iniţiali au abandonat visul. L-au trădat. Cred că motivaţia lui e mai degrabă internă decât externă. Cred că e posibil să aibă foarte puţine legături adevărate, cu oricine. Cred că, pentru el, sentimentul dragostei n-are a face decât cu atingerea ţintei.

Carolyn zâmbi, o străfulgerare a ceea ce fusese probabil ea însăşi cu o sută de ani în urmă.

— Bineînţeles că asta trece dincolo de sociobiologie.

— Puţin. Dar nimic din toate astea nu-l face periculos. Sau nu e aşa? Iar fiica mea e îndrăgostită de el, gravidă cu el, şi uneori nu reuşesc să-mi aduc aminte că sunt psiholog.

Carolyn o cuprinse cu braţul. Rămaseră alături, privind imaginile lui Aaron. Cadmann clătină din cap.

— Ceea ce mă tulbură pe mine e întregul incident cu dirijabilul. Ne-a avut. Din prima până în ultima clipă. Am fost manipulaţi de minune. Dar toată povestea asta a fost ceva... care trădează atât de mult sânge rece încât...

— Încât ce?

— Încât mă face să mă întreb cine e de fapt Aaron Tragon. Cine trăieşte de fapt în spatele ochilor lui.

— Dacă ştie cineva asta, atunci tu eşti acela.

— Eu? De ce?

— Fiindcă probabil e legat de tine mai mult decât de oricine altcineva. E clar că te priveşte ca pe tatăl lui.

— Nu... făcu el, şi ezită. Am vrut să spun că nu ştiam, dar presupun că am ştiut. Găsea întotdeauna motive să ne însoţească, şi nu numai fiindcă era prieten cu Justin şi cu Jessica. Dar nu ştiu cine e acolo, înăuntru.

— V-am dezvăluit cea mai mare parte din ceea ce este de ştiut.

— Nu, zise Cadmann. *Cine au fost părinţii lui?*

Rachel păru stânjenită.

— Bine. Nu e un secret care să ţină de securitatea coloniei. A fost mai degrabă o înţelegere la nivel general. Cred că mă simţeam pur şi simplu neliniştită. Informaţia era protejată de codul meu – de asta n-ai reuşit s-o accesezi, preciză, şi îşi drese glasul. Tatăl era de pe Pământ. Un matematician suedez de origine rusă, pe nume Koskov.

Cadmann păru să se relaxeze, observă Carlos. Ca şi cum s-ar fi aşteptat la o cu totul altă dezvăluire, de care se temea.

— Şi mama?

Rachel se uită la Sylvia. Ea se înroşi şi Rachel dădu din cap.

— E adevărat, confirmă ea. Aaron Tragon e fiul tău. A fost ovulul tău.

— Fratele vitreg al lui Justin, spuse Cadmann, cu glas scăzut.

— Da. Dacă ar fost vreun pericol ca Aaron să aibă o relaţie cu o soră de-a lui, aş fi zis ceva. Urmăresc astfel de lucruri... dar nu s-a pus niciodată problema. Jessica nu e sora lui biologică, aşa cum nu e nici sora lui Justin.

Sylvia era foarte tăcută, nemişcată, cu gândul într-un loc inaccesibil.

— Aaron şi Justin, rosti ea.

— Ce facem acum? întrebă Rachel.

— Mă gândesc să mergem pe continent. La următoarea cursă a dirijabilului.

Sylvia se încovrigă pe-o parte, continuând să plutească la vreo trei centimetri deasupra scaunului.

— Nu l-am ţinut niciodată în braţe, spuse cu voce joasă. Nu i-am zis că e al meu, că o să veghez asupra lui, că o să-i port de grijă. Că e cel mai frumos lucru din lume. Cel mai preţios copil care există.

— Probabil că n-a făcut-o nimeni, vorbi Rachel. Ar fi trebuit s-o facem. Aaron şi ceilalţi treizeci. Neaparţinând nimănui, doar unul altuia. Nu e de mirare că şi-au creat propriul cult. Trebuiau să aparţină de ceva.

— Cine trăieşte acolo înăuntru? întrebă Cadmann.

— Cred că e necesar să aflăm, spuse Carlos. Cred că trebuie să aflăm acum.

28.
BIRUL

Un zeu onest e cea mai nobilă
dintre lucrările omului.

ROBERT GREEN INGERSOLL, *Zei,* partea I

— Mâine vom fi acasă, zise Justin.

Aaron dădu din cap şi acceptă cana cu cafea pe care i-o oferea. Ceaţa umplea valea, rostogolindu-se pe deasupra lor aproape somnoroasă.

Justin alesese schimbul de pază din primele ore ale dimineţii.

Aaron sorbi din cafea.

— O să trecem prin valea principală. Acolo avem două variante, ştii.

Celălalt dădu din cap.

— Vor fi grendeli. Dar prea departe de tabăra principală ca să ne poată face mult rău.

— Dar cireada va ajunge destul de aproape de apă ca să avem necazuri.

— Eu aş zice să alegem drumul mai lung, ocolitor.

Justin desenă cu vârful piciorului în praf. Copaci, dealuri, un curs de apă.

— Dacă alegem traseul din sud, putem evita problema.

— Pe de altă parte, trebuie să trecem apa prin vad. Aici n-avem de ales.

Grendelii erau moartea din apă. Cel mai inteligent lucru pe care-l puteau face era să ucidă tot ce avea dimensiunile unui grendel, eventual chiar înainte de a se ivi la suprafaţă.

— Asta e, făcu Aaron. Ce părere ai?

— Planeta asta a fost aici înainte de sosirea noastră şi va rămâne aici după ce nu vom mai fi. Nu ne putem gândi să ucidem tot ce nu ne place. Trebuie să existe o altă cale şi vreau s-o găsim.

— Sunt de acord, spuse, şi marcă o poziţie în amonte faţă de locul trecerii prin vad. Ce-ai zice dacă am pune în apă un viţel, abia măcelărit? Să atragem grendelii în amonte. N-o să dăm de ei mai jos – acolo e teritoriul unui alt grendel şi e mâncare din

belşug. Grendelii nu se luptă între ei dacă nu sunt nevoiţi... mai ales speciile de pe continent.

— Ce vrei să spui?

Aaron era dus pe gânduri.

— Noi n-am studiat niciodată cu adevărat interacţiunile dintre grendeli, comportamentul lor, dincolo de esenţa vânătorii şi a modelelor de atac. Dar nu-i aşa că pare că gândesc, realmente? Că fac planuri? Observaţii? Sunt inteligenţi – într-o mult mai mare măsură decât susţin primii. Au fost aici cu multă vreme înaintea noastră. Poate că într-o zi vom fi capabili să comunicăm cu ei... rosti, apoi tăcu şi râse. Cred că pur şi simplu visez. Hai să ne continuăm treburile pe ziua de azi.

Ce era povestea asta cu el şi grendelii? Îi făcea lui Justin pielea de găină. Aaron era moarte curată în jocurile pentru împuşcat grendeli, ca şi cum creaturile de carton s-ar fi prăbuşit imediat ce-i apăreau în faţă.

Bătrâna grendel dormea.

Prada din lac avea s-o hrănească până la sfârşitul tuturor lucrurilor. Mâncase bine cu o zi înainte şi, în acele vremuri cu somn îndelungat şi zile liniştite, o singură porţie mare de hrană îi ajungea zece sau cincisprezece zile, înainte ca foamea să devină de nesuportat.

Se trezea din când în când din vis, deranjată de fiicele Zeului, care îi zburau deasupra capului. Bâzâitul lor era sunetul Vântului Morţii. O înspăimânta până în adâncul inimii, o făcea să se ghemuiască în apă şi să privească, doar să privească.

Schimbarea plutea în aer. Lumina era ireală; totul părea gata să dispară, trecător, subţire ca pânza de păianjen. Adulmecă miile de mirosuri ale făpturilor mărunte, care se pregăteau pentru ultima parte a serii. Unele începeau nebunia hrănirii; altele evitau întru totul să se hrănească; unele îşi schimbau culoarea şi forma, sau migrau, sau se afundau într-un somn din care nu le putea trezi nici măcar un grendel.

Nu puteai să te gândeşti, nu puteai să-ţi faci planuri pentru sfârşitul deplin. Dar bătrâna grendel, moleşită, încerca... în clipa în care mirosul de sânge o trezi brusc, pe de-a-ntregul.

În ultimele câteva zile, urmase de trei ori un asemenea miros. Şi de fiecare dată găsise câte un animal-năucitor mort plutind în apa neclintită. După ce îl lăsase să se coacă o zi sau două, căpătase gust foarte bun. Ultima oară, când se întorsese în locul

ei favorit de odihnă, observase că pe acolo trecuseră numeroase animale: mulţi năucitori şi câteva dintre ciudăţeniile cu două picioare.

Ciudăţeniile călătoreau prin aer, în zburătoarele zumzăitoare, fiicele Zeului. Umblau; sau alergau aproape tot atât de repede ca o soră în *viteză,* călărind pe cochilii ciudate, care miroseau a catran şi a fulger. Combinau prea multe mirosuri diferite într-unul singur. Nu-şi mâncau puii. O ştia fiindcă se apropiase de cuiburile lor atât de mult cât era nevoie ca să le poată supraveghea.

Le pusese mijloacele de apărare la încercare. Ştiau unde se află ea înainte de a le simţi mirosul. Când ajunsese destul de aproape să desluşească în parte amănuntele purtării lor, intraseră în panică. De două ori trimiseseră în urmărirea ei creaturi zburătoare. Dar, când ea se retrăgea, ele nu încercau să înceapă atacul.

Descoperise că regulile lor de luptă nu erau întru totul diferite de ale ei. Se puteau mişca repede. Erau vânători. Îşi adunau puii laolaltă, ca pe o rezervă pentru mai târziu.

Puteau fi un soi de grendeli? Existau grendeli constructori, şi grendelii uriaşi, nemişcători şi plaţi, din nord, şi grendelii de zăpadă cu care fusese nevoită să se lupte de două ori în viaţa ei, şi aceia care îşi lăsau înotătorii în iazul altcuiva...

În tinereţea ei, hoinărise în anotimpurile ploioase prin locuri îndepărtate. Dorul de ducă şi curiozitatea erau cumva legate de zilele când fusese cât pe ce să-i crape capul. Când se domolise, durerea lăsase în urmă o nouă limpezime. Începuse să vadă modul în care se potriveau părţile lumii unele cu altele. Căpătase o foame de un alt soi, care o atrăgea spre marginile ceţoase ale acelui model care era lumea.

Urmărea firul apei.

Când o găsea înzestrată cu cineva din neamul ei, se lupta. Dar dacă gustul din apă era străin... Doi grendeli diferiţi puteau împărţi aceeaşi apă. Mârâiau şi clănţăneau din dinţi unul la altul, dar izbuteau cumva să ţină teribila *viteză* sub control. Îşi puteau tolera prezenţa, dacă fiecare ştia că a începe înseamnă a sfârşi.

Şi acum ciudăţeniile. Erau un nou soi de grendel?

Mirosul de sânge din susul apei era puternic. Dar bătrâna grendel coborî ceva mai în jos, îndepărtându-se de sânge. Se acoperi cu nămol, se îngropă în adânc. Îşi întinse trompa ca să respire. Şi aşteptă şi privi.

Chaka aduse Ţânţarul II cât mai jos, deasupra fluviului, la treizeci de kilometri sud de Shangri-La. Acolo era un grendel, dar n-avea rost să-l ucidă. O nişă ecologică goală nu făcea altceva decât să atragă un monstru mai tânăr, mai rapid. Aşa că îi lăsa pe grendelii somnoroşi în pace, şi până atunci aranjamentul se dovedise bun.

Mai înainte momiseră de trei ori grendelul în amonte, folosindu-se de un leş măcelărit. Îl urmăriseră cu camerele de luat vederi. Prima dată, creatura trăsese carnea în bârlogul ei. Nesatisfăcător. Aşa că legaseră carnea cu lanţuri de sol. Trebuia devorată acolo, şi ea chiar o făcuse, după ce inspectase zona.

Iar a treia oară îşi trecuseră turma prin apă în siguranţă, fiindcă grendelul era ocupat să mănânce. Cu alte cuvinte, îi plătiseră bir zeului grendel. Aaron insistase, iar lui Chaka îi plăcuse ideea în aceeaşi măsură.

În ziua aceea, îşi pusese ochelarii şi mătura fluviul cu privirea, dar nu vedea nimic.

— Aici Ţânţarul II. N-avem nici un fel de contact vizual.

— Nici unul?

— Nu se mişcă nimic de dimensiunea unui grendel. Nici o sursă de căldură. Nu-mi place.

— Şi râul e plin de sânge, nu-i aşa?

— Boul era viu când l-am înlănţuit în apă. L-am amorţit, l-am ciopârţit şi l-am lăsat să sângereze până la moarte. Îţi spun că asta ar fi trebuit să aibă efect.

— Aşteaptă zece minute, zise Aaron.

Chaka se roti deasupra zonei. Îi plăcea acel mod de viaţă. Oferea splendoare, descoperiri neîncetate şi progrese. Dar cerea vigilenţă. Vigilenţa fusese necesară în întreaga lui viaţă. Fusese vigilent de când devenise pentru prima oară conştient de diferenţa dintre el însuşi şi ceilalţi copii.

Fusese vigilent de când alcătuise pentru prima oară o asociaţie, împreună cu Aaron, Trish şi ceilalţi. *Preţul libertăţii e vigilenţa neîntreruptă.* Cine rostise asta? Tatăl lui?

Se întoarse cu mintea la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Chaka fusese adoptat de Marele Chaka, care îi devenise mentor. Marele Chaka era din America. Sământa lui venise din Noua Guinee. Însă între ei exista o legătură, şi aceea nu era bizarul lor nume african. Îi zâmbi gândului, aşteptând cu ne-

răbdare vizita de pe continent, umbra înclinată a dirijabilului uriaş, încărcătura şi oamenii pe care avea să-i aducă.

Îşi verifică toate aparatele de măsură.

— Cassandra?

— Negativ, răspunse ea.

Fir-ar să fie. Acolo nu era nimic cald şi nimic dornic să se pună în mişcare. Cel puţin, nimic care putea fi momit de sânge. Se gândise de mult că grendelii erau mai inteligenţi decât îi credea toată lumea.

— Bun, spuse în cele din urmă. Să aruncăm *viteză.*

Unul dintre ceilalţi Ţânţari azvârli în apă tablete de *viteză.* Se dizolvară aproape instantaneu. Apa clocotea de miros.

— Să vedem, făcu el.

Bătrâna grendel era în agonie. Mirosul sângelui şi cel al *vitezei* erau copleşitoare. Voia să întâlnească făpturile acelea ciudate pe terenul lor, să le *înţeleagă.*

Avea de aflat atât de multe lucruri noi despre ele!

Dar nu-i stătea în putere. Întreaga ei fiinţă dorea să *atace.* Dacă ar fi ajuns lângă ele, le-ar fi sfâşiat în bucăţi, sau ar fi fost ucisă. N-ar fi aflat nimic. Tot ce putea face era să lupte împotriva propriilor instincte profunde, simţind *viteza* fierbând în ea, să zacă îngropată în mâl şi nisip şi să aştepte.

Şi să viseze.

Îşi amintea de o vreme când nu avea nici un fel de vise.

Îşi amintea de o vremea când lumea devenise atât de stranie. Când culorile, formele şi mirosurile se preschimbau în *tipare.* Suferinţa venea odată cu schimbarea. Se chinuise pe durata unui întreg ciclu al anotimpurilor şi în unele clipe fusese atât de bolnavă şi de înnebunită încât uitase cu desăvârşire cum era când se simţea sănătoasă şi întreagă. Şi apoi... îşi simţise capul îngreunat. Umflat. În celălalt capăt al suferinţei apăruse conştiinţa, o *noutate.*

De atunci începuse să ţină minte lucrurile. Să se gândească la imaginile care apăreau noaptea, să se întrebe de ce dispăreau şi începea lumea hranei şi a spaimei.

Atunci descoperise că îi putea spune *vitezei* să se *oprească,* să plece. Începuse să-şi stăpânească fiinţa ascunsă. Acela fusese începutul, pentru toate.

Ştia că se întâmplase ceva. Şi ştia că voia să treacă acel ceva mai departe, ca un dar pentru puii ei.

Îl hăituia pe unul dintre înotătorii ei, poate o dată pe an. Şi era o hăituire în toată puterea cuvântului. Cine era un înotător ca să ştie că silueta de proiectil care se năpustea asupra lui prin apă nu voia să-l mănânce? Toate amintirile similare se sfârşeau într-o apă înnegurată de sângele închegat. Însă, o dată pe an, fălcile ei se închideau cu mai multă blândeţe.

Un înotător putea supravieţui afară din apă pentru cel mult o oră, iar ea se mişca în lumina amurgului cu grijă şi cu iuţeală, dar fără să atingă vreodată *viteza.* Dacă pielea înotătorului se usca prea tare, vomita puţină apă peste el, să-l păstreze într-o stare plăcută, şi continua.

În locul acela, apa avea pentru ea un alt gust. Când sosise acolo i se păruse mai bun. Şi, când îşi adusese şi câţiva pui, când fusese sigură că zăboveau în locul acela cu apă bogată, simţise că era mai bun decât oricare altul.

Iar câteva dintre fiicele pe care şi le adusese acolo simţeau aceeaşi chemare stranie. Una murise. I se umflase capul, aşa cum se întâmplase mai înainte cu surorile sale, dar durerea nu se mai domolise niciodată şi numai moartea reuşise să pună capăt ţipetelor ei ascuţite. Fusese prea vârstnică, decisese bătrâna grendel. Oasele capului i se rigidizaseră şi expansiunea din interiorul ţestei i-o spintecase. Nu mai repetase niciodată aceeaşi greşeală.

Fiicele care nu fuseseră la izvor miroseau altfel. Erau proaste. O provocau la luptă pentru teritoriu când nu atinseseră nici măcar o treime din mărimea ei, când nici nu intraseră cu adevărat în *viteză.* Le sfâşiase în bucăţi fără să stea pe gânduri.

Cele norocoase: le privise crescând şi le gonise în curând în josul fluviului. Pe cele mai multe nu le mai văzuse niciodată.

Însă uneori... când era secetă şi scădea nivelul apei, când nu mai existau alte iazuri sau mlaştini care să le fie de ajutor, unele se întorceau s-o provoace.

Îşi amintea că ucisese multe – dar le îngăduise altora să scape cu fuga, alergând la vale. Nu ştia ce se întâmplase cu ele, nu se gândea cu adevărat, nu aşa cum înţelege o fiinţă umană amintirile, dar i se părea dezgustător să le omoare. De obicei, uciderea era o plăcere.

Apa huruia atingându-i pielea, îi zăngănea în urechi. Bătrâna grendel îşi veni în fire într-o străfulgerare de spaimă. Apoi recunoscu vibraţia unor copite care se apropiau.

Fluviul începea să curgă limpede, gustul de *viteză* pălea. Simţi mai întâi asta. Apoi îşi retrase trompa şi îşi domoli focul, să-i ajungă cât mai mult oxigenul.

Zgomotul de copite venea din amonte. Auzea totul. Mirosul ajunse la ea câteva clipe mai târziu. Animale-năucitoare, care îşi puteau schimba înfăţişarea şi mirosul. O cireadă întreagă! Îi plăcea gustul cărnii lor şi îşi savura bucuria când ieşea din încurcătura pe care o creau; fiindcă lumea era un tipar, iar animalele-năucitoare se puteau ascunde în el.

Fluidele interioare reîncepeau s-o potopească. Era aproape prea frumos să fie adevărat, prea frumos să scape ocazia.

Dar simţea mirosul a mai bine de douăzeci de ciudăţenii. Ele erau periculoase. Le auzea venind, *bubuit-muget-plescăit,* şi simţea duhoarea de fulger, de fierbinţeală şi de chimicale vulcanice: una dintre creaturile fără viaţă, carapacele pe care le creau ciudăţeniile să poată intra în *viteză.*

Cireada tropăi prin fluviu, până când tunetul copitelor îşi pierdu puterea. Pe urmă bătrâna grendel îşi săltă încet şi cu prudenţă capul din apă şi se uită. Se îndepărtau către est, către tabăra mai mare.

Putea ajunge mai aproape şi avea s-o facă. Soarele trecuse de zenit. Ziua devenea mai răcoroasă. Putea ajunge la un alt izvor, pe care îl descoperise în timpul unei incursiuni, la vreme de ploaie. Se afla la mare distanţă de locurile ei natale.

29.
COPIII VISULUI

Moribus antiquis res stat Romana virisque.
(„Vechile obiceiuri păstrează bărbăţia statului roman.”)

ENNTUS, *Anale*

Când mânau cireada spre Shangri-La, le ieşiră în întâmpinare două garduri electrificate.

Întinderea de granit a munţilor se înălţa, abruptă, în nordul taberei, compactă şi apatică. În ea fuseseră săpate trepte şi grote pentru provizii. Acestea din urmă puteau servi şi drept adăposturi în caz de urgenţă. În partea de nord, pe o distanţă de aproape două sute de kilometri, nu exista nici o apă curgătoare adâncă. Cea mai apropiată era fluviul aflat la douăzeci de kilometri către est – cu mult dincolo de domeniul obişnuit al grendelilor, cu excepţia anotimpurilor ploioase. Iarna şi în timpul ploilor era nevoie de precauţii speciale.

Imaginile şi mirosurile taberei prospere, active, îi asaltară în timp ce urcau către ea, cântând şi amuzându-se.

Justin aşteptă ca primul gard să le blocheze calea şi ca luminile de avertizare de deasupra lui să clipească, stingându-se apoi. Doi paznici deschiseră poarta, urându-le bun venit.

— Cum a fost călătoria?

— În afară de problema cu Stu, spuse el, cu un aer grav, a fost excelentă.

Feţe lungi, capete plecate în semn de înţelegere.

Un pod mobil se întindea peste şanţul în formă de potcoavă dintre cele două garduri. Nu exista nici o cale de intrare sau de ieşire, în afară de traversarea peste şanţul dublu, de pătrunderea cu un Ţânţar sau de urcuşul pe panta muntelui. Fiecare colţişor din Shangri-La era protejat de senzori automaţi, conectaţi direct la Cassandra.

Cele şaisprezece hectare ale fermei experimentale de dincolo de tabăra principală erau înconjurate de un singur gard electrificat. Era conectat în permanenţă la un curent de joasă tensiune, dar computerele puteau face trecerea la un voltaj ridicat cât ai clipi. Câinii de pază hoinăreau liberi, cu zgărzi reglate pe frecvenţa gardului. Creşterea disconfortului era direct

proporţională cu scăderea distanţei faţă de gard. Zgărzile fuseseră dezactivate după o săptămână. Nici un câine nu fusese rănit.

Huruitul tractoarelor şi râsetele copiilor îi întâmpinară deopotrivă.

Justin se îndreptă spre capătul opus al podului mobil şi lăsă camelii să treacă. Cireada abia dacă se mai împotrivea, de parcă atacul grendelilor de zăpadă ar fi frânt curajul animalelor – sau le-ar fi dovedit bunele intenţii ale stăpânilor lor.

Râsetele fericite ale copiilor erau dovada unei probleme care stârnise o polemică aprinsă între generaţii. Copiii.

Nativi stelari aveau evident dreptul să-şi ia cu ei copiii. Deşi avusese loc o dezbatere, nu existase nici un argument solid care să li-l conteste.

Aşa că vârsta de şaisprezece ani era aceea de la care se stabilise că puteai hotărî singur. Nativii stelari între zece şi şaisprezece ani cărora li se îngăduise să-şi însoţească fraţii şi surorile mai mari erau puţini. Decizia fusese lăsată în seama fiecărei familii.

Poarta exterioară se închise şi Ţânţarii care asiguraseră supravegherea aeriană bâzâiră deasupra platformelor principale de asolizare.

Cu două săptămâni în urmă, în călătorie plecaseră patru Ţânţari.

La destinaţie ajunseseră trei. Justin clătină din cap. *Zăpada, fir-ar să fie.* Nu prevăzuse asta, şi Stu murise, iar Katya fusese *cât pe ce.* Dar... uciseseră cinci grendeli şi avuseseră o singură pierdere.

Primul grendel care intrase în Camelot omorâse şapte oameni şi rănise mult mai mulţi. Unul singur devastase colonia aproape în întregime. Dar asta se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă.

Învăţau. Ar fi trebuit să-nveţe şi mai repede.

Justin descălecă în timp ce camelii erau mânaţi dincolo de al doilea gard şi traversau al doilea pod mobil.

Paletele rotorului se mai roteau în clipa când coborî Katya, dintr-o săritură. Îl văzu când se opri la un punct de transmisie a informaţiilor şi îşi expedie înregistrările de zbor. Apoi alergă spre el, şi îi căzu la piept cu un zgomot surd. Justin o cuprinse cu un braţ, simţindu-se... protector?

Nu era genul de sentiment pe care îl avea pentru Jessica. Poate că acela era familiaritatea. Făcea parte din familie. Era bine s-o aibă pe Katya alături...

— Ai nevoie de un curs de perfecţionare, zise el.

Ţinea în braţe o statuie de marmură.

— N-a fost vina mea, spuse ea.

— Mâine, în cortul cu jocuri. O să-mpuşcăm nişte grendeli virtuali împreună. O să te urmăresc...

— N-o să urmăreşti *nimic.*

Tabăra era alcătuită în întregime din construcţii prefabricate, clădiri scunde, cu un singur nivel, cu ferestre largi şi acoperişuri roşii. Străzile erau largi, oferind suficient loc pentru joacă sau pentru plimbări. Pe ele alergau haite de câini şi câţiva copii mai mărişori. Era ca un fel de Camelot reînnoit. Zona fusese mai întâi sterilizată cu aruncătoare de flăcări, iar pe urmă fuseseră plantate ierburi de pe Pământ.

Dirijabilul îi ajutase apoi să creeze o serie de depozite cu provizii de-a lungul drumului, pe toate insulele stâncoase care punctau oceanul dintre Camelot şi continent.

Totul se desfăşurase pas cu pas, până când locul ales pentru tabără fusese aprovizionat şi protejat. Abia apoi intraseră în scenă oamenii, construind garduri şi clădiri.

Jessica şi Aaron veniră în fugă din lateral, râzând, urmaţi de Chaka şi de Trish.

— Ne întâlnim în sala de mese, strigă Aaron.

Justin încuviinţă din toată inima. Cina era o idee bună.

Se simţea în largul lui la Shangri-La. În aşezare nu era nimeni care să fi trecut de douăzeci de ani şi totul era făcut după cerinţele lor. Era tot Surferi, într-o versiune mai mare şi mai prosperă.

Când intrară în sala de mese, se stârniră strigătele. Aaron fu săltat pe umeri şi purtat în jurul încăperii şi i se înmână o sticlă imensă de bere. Conversaţiile se purtau ţipând: pereţii vibrau de jaz rock britano-asiatic, interpretat de sintetizatorul computerului, pornind de la zeci şi zeci de teme muzicale încărcate în Cassandra. Cineva îl botezase Orchestra Simfonică Shangri-La.

Suna aspru, şi era acasă.

Pe pereţi erau afişate toate sarcinile de muncă din săptămâna aceea. Întreaga tabără, toţi cei optzeci şi cinci de locuitori sosiţi

acolo de pe insulă, era împărţită în şase echipe, fiecare avându-şi propriile îndatoriri şi responsabilităţi. Disciplina şi organizarea erau preluate de grupuri din interiorul acestora. Era timp pentru joacă, era timp pentru petreceri. Din două în două săptămâni avea loc câte o orgie. Dar ferească Dumnezeu să nu-şi fi îndeplinit cineva sarcinile, sau să fi fost prea beat, prea drogat sau prea ameţit de sex ca să-şi poată ocupa postul de pază sau ca să poată lucra pământul. Sistemul economic nu era gândit pentru o perioadă îndelungată, dar, într-o comunitate restrânsă, unde toată lumea cunoştea pe toată lumea, dădea rezultate destul de bune. Era suficientă mâncare, îşi puteau permite câteva extravaganţe şi oricare dintre ei îşi putea petrece cel puţin jumătate din timp desfăşurând activităţi interesante.

Grupul de serviciu din seara aceea aduse mâncarea şi conversaţiile se stinseră într-un vuiet domol.

— Ei, ce părere ai? o întrebă Edgar pe Jessica.

— Arată excelent. Ceva mai multă vopsea în interior şi ceva mai multe decoraţiuni. Clădirile noi sunt lucrul cel mai important.

— Cel mai important lucru e îndeplinirea tuturor sarcinilor. Dirijabilul soseşte poimâine, şi vrem să fim siguri că suntem pregătiţi.

— Care e bilanţul?

— Nouă tone de minereu rafinat – Lemn Uscat funcţionează excelent. Zack ar trebui să fie încântat.

Jessica observă că toate conversaţiile încetaseră. Toată lumea înţelesese întrebarea din spatele întrebării.

— Nimeni nu are nici măcar cea mai vagă idee în privinţa celor întâmplate în trecătoare, continuă Edgar. Am analizat din toate punctele de vedere. Indiferent ce i-ar fi ucis pe Linda şi pe Joe a *plecat,* pur şi simplu. Nu există nici un indiciu. Am dus acolo un adăpost antigrendeli, l-am etanşat şi am instalat rezervoare de aer. Ar trebui să oprească orice.

— Cea mai plauzibilă presupunere?

— Păi, un soi de nor de gaz. De origine vulcanică, ceva care a acţionat ca un acid.

— Dar n-a fost acid?

— E sigur că n-a lăsat urme de acid. Dar aşa a acţionat, şi asta e ceea ce putem presupune.

Îşi afundă degetul în apă şi desenă pe masă.

— Uită-te aici. Cea mai plauzibilă presupunere e că vântul care a suflat prin munţi a purtat o pungă de gaz caustic. I-a izbit înainte de a avea cum să se ferească.

— Şi Cadzie?

— Nu *ştiu,* zise el, dezgolindu-şi dinţii. Cea mai plauzibilă presupunere e că Linda a înfăşurat copilul în pătură. Norul de acid a trecut înainte de a pătrunde prin ea. Însă Aaron e de părere c-a fost ceva viu, ceva care ocoleşte albastrul-Cadzie.

— L-a înfăşurat ermetic în pătură? Ferindu-l de ceva care le-a mistuit carnea până la os şi n-a lăsat nici o urmă? Crezi?

— ... Nu, făcu el, cu chipul bucălat, de copilaş, crispat de frustrare. Dar nu cred nici în existenţa unui monstru invizibil!

— Monştri din subconştientul nostru, psalmodie cineva.

— Oh, termină. Oricum, am pieptănat zona. Praf, piatră şi mostre de sol. N-am găsit nimic ieşit din comun. Obişnuitele frunze putrede, piatră sfărâmată, excremente şi omniprezentele impurităţi care se transformă peste tot în ţărână.

— Excremente? întrebă Chaka, căruia îi crescu interesul. Ale cărui soi de animal?

— Nu ştim. Nu e balegă, e mai degrabă un praf foarte fin de dejecţii concentrate, împroşcat peste tot. Aaron era *sigur* că e ceva viu. Ai auzit?

— Da.

— Scribul are o buză albastră. Mai sunt şi alte plante şi animale de pe Avalon care folosesc albastrul ca să semnaleze prezenţa *otrăvii.* În grădina lui Cadmann din Fortăreaţă am găsit patru! Am studiat cu atenţie bucata de piele tăiată de Aaron, şi *este* într-adevăr otrăvitoare. Dar albastrul-Cadzie e mai întunecat.

Chaka căzu pe gânduri.

— La naiba, e o idee atât de *simplă şi elegantă!* spuse el, zâmbind pe neaşteptate. Şi Aaron se simte jenat într-o atât de *mare măsură!*

Ca spicele unui lan bătut de vânt, toate capetele se întoarseră spre Aaron... care părea pe jumătate adormit.

— Avem o bucată din buză, zise Edgar. Avem înregistrări făcute prin mai mulţi ochelari de luptă. Avem fotografiile făcute de Justin cu bliţul. Albastrul-Cadzie e o nuanţă *mai întunecată.*

— Mă laşi s-arunc o privire la tot materialul pe care l-aţi adunat?

— Păi... sigur că da. Imediat după cină?

Chaka plasă un grăunte din mostra de excremente pe lamela analizorului, apoi o introduse într-un cuptor.

— Ce anume cauţi? întrebă Justin.

— Nu ştiu. Dar tata e de părere că asta reprezintă cea mai gravă ameninţare din colonie.

Aaron dădu din cap. Oarecum spre surprinderea lui Justin, dorise să-i însoţească, scurtându-şi timpul petrecut la zaiafet.

Computerul îşi începu analiza, făcând să danseze în aer coloane de cifre.

Aaron îşi plimbă degetul de-a lungul lor.

— Fosfor, carbon. O grămadă de azot.

— În măsura în care e de aşteptat în cazul unui carnivor? se interesă Justin.

— Sigur. Uree...

— Iar chestia asta e exact substanţa în care ar transforma ureea un mamifer. Dacă nu cumva e un hominid, zise Chaka. Se potriveşte cu ceea ce cunoaştem despre biologia avaloniană.

— Totuşi, nu e grendel?

— Nu, deloc, e *muuult* prea puţină apă pentru unul, răspunse el, şi i se adresă Cassandrei cu voce abia auzită şi imaginea excrementelor se mări. Seamănă cu praful. Şi... nu e de un sigur tip. Acolo sus trăiesc o mulţime de animale, nici unul foarte mare.

— Poate căutăm adresa pe altă stradă.

— O căutăm în alt *oraş.* Nu pot spune nimic până nu compar excrementele cu mostrele de la animalele cu care lucrăm în mod curent şi aşa mai departe. Am putea reuşi să stabilim încrengătura din care face parte. Mă îndoiesc că e posibil să aflăm mai mult.

— A naibii ghicitoare, făcu Aaron, părând agitat. Ştiu ce vreau să fac. Să arunc o privire la vest de culmea muntelui. Acolo e ceva. Vulcanic? Organic? Nu ştiu. Dar ceva de acolo a ucis doi oameni, iar eu ţin să aflu ce-a fost.

— Şi funeraliile lui Stu? întrebă Justin.

Aaron dădu din cap.

— Mâine dimineaţă. Înainte de sosirea lui *Robor.* Stu a fost un nativ stelar şi îl vom plânge în intimitate.

Toţi cei optzeci şi cinci de nativi stelari din Shangri-La se îngrămădeau în principala sală de distracţii. Al optzeci şi şaselea

era îngropat în Stepa Scribului, cu mormântul însemnat cu un morman de pietre de înălţimea unui om, şi înregistrat la milimetru în fişierele Cassandrei.

Katya se îndreptă cu sobrietate către colţul de sud-est al sălii de distracţii şi sprijini de perete o placă de lemn de treizeci de centimetri. O bătu în cuie cu opt lovituri de ciocan. Pe ea erau gravate două şiruri de litere. Pe primul scria STU ELLINGTON. Iar sub el: MAI MARE DRAGOSTE DECÂT ACEASTA NIMENI NU ARE[12].

Pe acelaşi perete mai era o altă placă:

TOSHIRO TANAKA
ODIHNEŞTE-TE ÎN PACE, SENSEI

Katya se întoarse în partea din faţă a sălii şi rămase în picioare, alături de Justin.

Aaron Tragon stătea în faţa lor. Purta cămaşă şi pantaloni de culoare închisă. Părul de culoarea inului îi cădea pe umeri. Cuprinse într-o privire chipurile tuturor şi începu să vorbească.

— Majoritatea celor care au îndeplinit o asemenea sarcină înaintea mea, spuse, cu vocea amplificându-i-se şi umplând încăperea, au recomandat elogierea. E bine, au afirmat ei, să rosteşti cuvinte solemne la capul prietenilor căzuţi în luptă. Eu nu sunt de acord. Faptele merită să fie răsplătite cu fapte, nu cu vorbe.

— Amin, zise cineva din spatele Katyei.

— Dar nu pot face nimic pe măsura faptei lui Stu Ellington. Aşa că îl rog pe prietenul nostru căzut să mă ierte fiindcă nu-i ofer decât cuvinte. Nu putem înţelege sacrificiul lui luând pur şi simplu în considerare viaţa pe care a salvat-o, sau viaţa pe care a pierdut-o astfel. Trebuie să ne gândim la sacrificiile făcute pentru a cuceri Avalonul, lumea pe care am moştenit-o, cu toate spaimele şi comorile ei. Acum douăzeci de ani, aici au sosit un grup de bărbaţi şi femei de pe Pământ, care visau la destinul omenirii printre stele. Oameni curajoşi, dornici să-şi investească vieţile în visul lor. Iar noi, toţi cei aici de faţă, descindem din acest vis.

Mulţi încuviinţară, dând din cap în tăcere.

---

12 *Ioan* 15:13, *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997 (n. tr.).

— Cei mai mulţi dintre voi aţi venit pe lume din trupurile mamelor voastre, copii ai iubirii. Dar alţii, cum suntem noi – eu, Chaka, Trish, Stu –, am fost copii ai visului însuşi, aduşi pe lume prin puterea minţii şi a voinţei. Mintea şi Inima au moştenit această lume împreună... Lui Stu îi plăceau grădina lui, matematica lui, şi zborul lui. Doamne, ce mult îi plăcea să zboare. Adevărata bogăţie a Avalonului stă în faptul că motivaţia noastră este plăcerea – nu suferinţa din societăţile inferioare. Aici nu avem disciplină – avem sete. Setea de a progresa, de a învăţa, de a împărtăşi. Suntem iubitori ai frumuseţii, ai înţelepciunii şi ai cunoaşterii. Ne deosebim de statele care ne-au precedat pentru că nu îi considerăm pe aceia care se ţin departe de viaţa publică doar „tăcuţi”, ci şi nefolositori. Am creat fiecare amănunt al acestei lumi discutând şi acţionând împreună, şi ne putem mândri cu asta. Pentru că suntem, în acelaşi timp, cele mai aventuroase şi cele mai meditative fiinţe umane care au trăit vreodată. Însă bogăţia, oportunităţile şi frumuseţea care ne umplu vieţile au un preţ. Stu l-a plătit. Îl vor mai plăti şi alţii. Ne putem ruga să fim cruţaţi de acest ceas al amărăciunii, dar nu uitaţi sacrificiul lui şi speraţi că, atunci când va sosi clipa în care va trebui să vă faceţi datoria, veţi izbuti să vă achitaţi cu tot atâta nobleţe. Iar această nobleţe este motivul pentru care nu îl jelesc. Fiindcă ştiu că ne-am născut într-o lume care oferă nenumărate şanse şi că trebuie considerat norocos acela care câştigă cea mai bună viaţă, sau cea mai bună moarte. Acestea două sunt inexorabil legate, sunt una. Aici nu îl comemorăm pe Stu decât cu o placă. Trupul lui aparţine solului, aparţine ciclului vieţii. Întreaga planetă e mormântul unui om curajos, iar povestea lui nu e pur şi simplu gravată pe placa aceasta, ci prinde viaţă în inimile noastre când ne gândim la el, când ne străduim să-i urmăm exemplul. Când încercăm să trăim o viaţă sau să murim de o moarte măcar pe jumătate atât de nobilă ca a lui.

Aaron închise ochii şi îşi aşeză mâinile deasupra inimii, una peste alta.

— Adio, Stu, rosti cu voce scăzută.

30.
RELAŢII DE FAMILIE

O, tu, cetate a soarelui senină,
Copilă a mării, şi mării regină,
Sosit-a ziua cea întunecată
Când mării pradă o să îi fii dată.

PERCY BYSSHE SHELLY, *Versuri scrise printre dealurile euganee*

Unii simţeau că menirea aşezării Shangri-La era cea declarată în manifestul lor oficial: explorarea şi cucerirea continentului. Pentru alţii, principalul scop era crearea unei lumi separate de a părinţilor lor. Iar câţiva nu intenţionau decât să petreacă.

Căzuseră de acord ca oricine nu-şi îndeplinea îndatoririle sau compromitea securitatea taberei să fie trimis înapoi pe Camelot. La Surferi, atmosfera era mai îngăduitoare. Existaseră două astfel de expulzări, ambele la insistenţa lui Aaron. La Shangri-La nu era loc pentru chiulangii.

Însă copiii îşi doresc respectul părinţilor lor.

În ciuda tuturor celor spuse şi făcute, a tuturor acuzaţiilor şi declaraţiilor solemne de independenţă, se putea observa că străzile erau ceva mai curate şi că lucrurile se mişcau cu mai multă vioiciune şi aveau mai mult lustru în ziua sosirii dirijabilului de pe insulă.

Munca încetase, în cea mai mare parte, cu o oră înainte ca umbra impozantă a lui *Robor* să se aştearnă de-a curmezişul pământului. Platforma, înconjurată de un gard electrificat şi de un alt şanţ, era liberă. Echipele de asolizare erau pregătite. Toţi şi toate se aflau la locurile lor.

Aaron, Justin, Jessica, Chaka – întregul Consiliu al nativilor stelari era acolo, să-l întâmpine de *Robor.* În ziua aceea aducea vizitatori speciali.

Ţânţarii torceau uşor, împingându-l către destinaţie. Muzica răbufni brusc, zgomotoasă: Orchestra Simfonică Shangri-La era acum formaţia muzicală a oraşului şi Cassandra cânta un marş compus de Derik şi Gloria pe o temă sugerată de Jessica. Melodia mergea de la sunetul ritmic al alămurilor la o cadenţă

mult mai subtilă, cu variaţiuni bizare, pe măsură ce dirijabilul aluneca în reţeaua de fixare. Echipa de voluntari de la sol trăgea de cablurile de ancorare, întinzându-le şi fixându-le cu cleme.

— Liber şi sigur! strigă Heather McKennie.

Pilotul confirmă şi lăsă în jos rampa de coborâre.

Cadmann Weyland ieşi primul. Îşi flutură mâna către Justin şi Jessica şi străbătu pasarela cu paşi mari. Sylvia îl urmă, apoi apăru silueta încovoiată a Marelui Chaka.

Cadmann şi Jessica se uitară unul la altul. Justin îi urmărea cu atenţie. Se vedeau pentru prima oară, după opt săptămâni. Cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecuseră vreodată departe unul de altul. Relaţia lor primise o lovitură cumplită: cine ştia ce s-ar fi putut întâmpla?

Sylvia se apropie de Justin şi îl îmbrăţişă. El îşi dori să se piardă în braţele mamei sale. Uitase cât de mult îi lipsea, cât de bine era să-şi permită să fie strâns la pieptul ei. Părea uşor obosită, ceva mai îmbătrânită, dar încă frumoasă.

Dar trăgea cu coada ochiului la Jessica şi la tatăl ei, şi nu se simţea dezamăgit.

Jessica făcu pasul care îi despărţea şi întinse mâna. Cadmann i-o luă. I-o reţinu, şi se priviră.

Justin vedea faţa lui Aaron peste umărul Sylviei. În vreme ce Chaka, Jessica şi Justin îşi îmbrăţişau părinţii, Aaron Tragon radia, ca un profesor mândru... ei, nu tocmai aşa.

— Ce face mama? întrebă în cele din urmă Jessica.

— E bine. Fratele tău Mickey are grijă de ea. A vrut să vin să văd cum stau lucrurile cu tine.

— Asta nu mă miră.

Ochii ei străluceau.

Pe faţa lui se desluşeau totuşi atât de multe. O privise de atât de multe ori, la fel ochii lui, atât de mulţi ani de-a rândul, şi o văzuse îmbătrânind încet, ca pielea de bună calitate. Era încă acelaşi bărbat pe care îl ştia şi nu se putea hotărî să vorbească despre lucrurile pe care simţea nevoia să le rostească.

— Vino, zise.

Îl luă de mână şi îl conduse departe de ceilalţi. La început, Aaron încercă să ţină pasul cu ei, dar ea îl pironi cu privirea. *Asta e între mine şi tata.* El nu-şi avea într-adevăr locul acolo. Dădu din cap şi îşi îndreptă atenţia spre altceva.

Marele Chaka îşi îmbrăţişă fiul.

— Am văzut scanările creierului de grendel, spuse el. Tonya a fost muşcată acum o lună de un parazit asemănător cu o lipitoare, nu-i aşa? În timp ce înota în amonte...?

Jessica îl conduse pe Cadmann de-a lungul străzilor. Miroseau a fier şi a plastic ars. În acelaşi moment se desfăşurau o mie de proiecte diferite. Nativii stelari îndeplineau eficient o sută de însărcinări vitale.

Micul Carey Lou Davidson trecu în fugă pe lângă ei, cărând o găleată cu dibluri de plastic.

— Bună, Cadmann! strigă, şi dispăru într-o construcţie de lemn pe jumătate înălţată.

Bărbatul îi răspunse cu o fluturare de mână.

— V-aţi descurcat bine, făcu el.

— Probabil ai văzut o mare parte dintre toate astea cu ajutorul Cassandrei.

— Da. Turul virtual al străzilor a fost frumos. Dar pentru mine nu e niciodată cu adevărat real până nu simt atingerea vântului pe piele şi mirosul copacilor.

Traversară întreaga aşezare, până la scările pe piatră săpate în coasta muntelui. Jessica urcă treptele câte două o dată, până când ajunseră deasupra acoperişurilor, de unde puteau cuprinde întreaga colonie într-o singură rotire a privirii. Se aşeză şi îl luă de braţ, sprijinindu-şi capul de umărul lui.

— Voiam să vezi asta, zise ea. Voiam să ştii că n-a fost doar un vis de opioman.

— Ştiam că nu era vorba despre aşa ceva... răspunse el, şi vocea i se stinse.

Privea oraşul de barăci de pe continent. De acolo, fiecare dintre vocile oamenilor era firavă, ca sunetul unui clopoţel de vânt, şi zgomotul muncii industriale pălea, reducându-se la un huruit. În aer plutea ceva nou şi era uşor să-ţi imaginezi că aveai în faţă începutul unei noi lumi. Bineînţeles că, în multe privinţe, chiar aşa era. Nu avea în faţa ochilor numai tabăra. De la înălţimea aceea, privea până dincolo de lunca unui fluviu, zărind întinderea munţilor, învăluită de o ceaţă uşoară. Scena avea ceva mistic. Pământul aştepta. Pământul era viu. Dincolo de ceaţă sălăşluiau aventura şi poveştile romantice.

Norii de la orizont erau o pâclă rarefiată, care îşi schimba alene culoarea de la albastru la alb, pentru a ajunge din nou la albastrul cerului de deasupra. Tau Ceti o străpungea, croind un tunel galben-portocaliu.

Cadmann respiră adânc. Jessica îl privi în timp ce în el se tensiona şi se relaxa ceva, dar nu-l întrerupse.

La ce te gândeşti, tată? Îşi întinse braţul către al lui şi îl simţi luând-o de mână. Avea pielea aspră şi un miros viril, care îţi dăruia o alinare deplină. Chipul lui, atât de marcat de stihiile locului, atât de brăzdat de griji şi de pierderi, i se părea mai colţuros. Nu i se părea bătrân, aşa cum i se păruse adesea. Ci... istoric. Jessica aproape că începu să râdă.

Tăcerea se prelungi, îndelungată şi nefirească. Pe urmă colonelul Cadmann Weyland îi vorbi, în sfârşit:

— Poate că aţi făcut ceea ce trebuia, dar asta nu poate îndrepta modul în care aţi făcut-o. Nimic nu poate.

— Toshiro?

— Mai mult decât atât.

— Ce poate fi... mai mult decât atât?

— Pe atunci aveam încredere în voi. Când am descoperit că nu putem, s-a schimbat totul. Toshiro a murit fiindcă n-am mai ştiut la ce să ne aşteptăm din partea voastră. A oricăruia dintre voi. A lui.

— Dar el n-ar fi... oh, rosti ea, şi îşi sprijini capul de umărul lui.

— Aş fi vorbit la fel despre tine, zise colonelul. Şi am făcut-o. Toshiro nu l-ar fi omorât pe Carlos. Jessica n-ar fi... Jessica, nu pot suporta să fiu pus în postura unui prost. Oricine trebuie să ia decizii ştie că într-o bună zi i se va întâmpla asta. Dar... tu ai venit în casa noastră şi ai profitat de statutul tău acolo. Ceea ce nu se poate repeta.

Ea simţi un nod în gât.

— Dar trebuie să-ţi mai spun şi altceva, adăugă el, cu vocea surprinzător de blândă. Sunt tot tatăl tău, şi te iubesc.

— Adevărat?

Ea îşi detestă sunetul propriei voci, timbrul de fetiţă, nuanţa care cerea aprobarea tatei. Glasul ei avea ceva pe care nu-l mai auzise de ani de zile, şi nu era sigură că nu-i lipsise.

— Da, răspunse el. O să te vizitez aici, pe continent. Ambele tale mame vor veni să te vadă. Dar nu mai eşti bine-venită pe Faleză. Nu acum. Poate mai târziu, după ce vom vedea cum te achiţi de responsabilităţile tale de aici. Dragostea o primeşti pur şi simplu fiindcă eşti fiica mea. Încrederea trebuie s-o câştigi.

Ea se întinse şi îl sărută pe obraz. Încercă să vorbească.

— Ssst, zise el.

Jessica dădu din cap şi îl privi.

— E totul în ordine aici? continuă el. E ceva care nu merge cum ar trebui?

— Aici nu se întâmplă decât ceea ce vezi, tată.

Cadmann dădu din nou din cap, iar ea se întrebă ce anume fusese pe punctul să rostească, despre ce fusese gata să comenteze.

— O parte dintre primi nu vă vor accepta niciodată. Nu vor fi niciodată în stare să accepte că aveţi dreptul să trăiţi vieţile pe care vi le doriţi. Să vă accepte ca parteneri cu drepturi egale în această aventură.

— Ce spun?

— Sugerează că simţiţi nevoia să vă creaţi propria societate pentru că nu vă puteţi încadra. Că simţiţi o nevoie adolescentină de a vă elibera, indiferent de consecinţe. Şi ştii că nu susţin numai ei asta. Sunt destui şi în Surferi – în ce-a mai rămas din Surferi – care gândesc la fel.

Un pterodon zbură pe lângă ei, atât de aproape încât o piatră bine ţintită i-ar fi retezat o aripă. Cadmann îl privi vreme îndelungată.

— Cuibul, zise Jessica.

El încuviinţă din cap.

— Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

Un zâmbet.

— Tată, eu aş spune acelaşi lucru ca bătrânul Hendrick. L-aş sfătui pe un copil: „Nu atinge ouăle. Nu ştim ce-or să facă pterodonii, dar n-o să le placă.”

Cadmann dădu încă o dată din cap şi îşi desprinse privirea de pterodon, să se uite în jos, de-a lungul porţiunilor de stâncă aridă până la apa care curgea dincolo de ele, dincolo de domeniul grendelilor. Cotea pierind din vedere, un fluviu bătrân scurgându-se printr-o vale lungă, aluvionară, o panglică pâcloasă, ca un şarpe.

— Izvoarele sunt acolo, zise Jessica. Fără nici o legătură cu apa curgătoare.

— Aţi ales un loc bun, vorbi, încuviinţând din cap. Aş spune că Shangri-La e sigur. Doar dacă nu cumva...

— Da?

Cadmann clătină din cap.

— În armată numim asta „acceptarea sfaturilor propriilor temeri”. E posibil să-ţi faci atât de multe griji pentru ceea ce s-ar

putea întâmpla încât nu mai eşti în stare să acţionezi în nici un fel.

— Ce nu-ţi dă pace?

— Să presupunem că un grendel s-ar putea controla. Nu ar intra în *viteză* înainte de a ajunge aici sus. Cred că ar reuşi.

— Grendelii nu fac asta, tată. N-au făcut-o în tabăra grendelilor cercetaşi, şi locul ăla era mult mai prielnic pentru aşa ceva.

— Sper să ai dreptate.

— Dar ne-am gândit şi la asta. Avem detectori de mişcare şi în infraroşii adăugă ea, apoi respiră adânc. Ai spus... că n-am făcut-o cum nu trebuia, dar a fost ceea ce trebuia. Ai vorbit serios?

El râse.

— Cred că e prea al naibii de uşor să uităm de ce am venit încoace. Au fost o mulţime de motive, dar toţi aveam un vis. Credeam că ne putem făuri un viitor.

— Tată...

— Da, ştiu. Şi voi credeţi. Iar cei pe care i-am lăsat în urmă credeau că suntem nebuni, exact aşa cum cred unii acum despre voi. Jess, ce s-a făcut e bun făcut. Sunteţi aici şi aveţi un vis. Trebuie să vi-l urmaţi, exact aşa cum am făcut noi.

— Nu cred că te-am mai auzit vreodată vorbind aşa.

— Bineînţeles că m-ai auzit, dar nu erai pregătită să m-asculţi.

Se uită la piscurile îndepărtate, învăluite în ceaţă, şi se întinse cu mişcări studiate.

— Vrei să le urci?

— Îmi citeşti gândurile, tot fără să ceri voie? Ştii, noi am lăsat multe în urmă, nu ca voi, aici. Noi am plecat *cu adevărat.* N-o să ne întoarcem niciodată acasă şi nu prea sunt şanse să ni se alăture cineva pe care l-am cunoscut vreodată.

— Şi nimeni nu a...

— Şi nimeni nu a, zise Cadmann. Iar noi am vrea să ştim de ce, dar nu ştim. Înţelegi, Jess, unele dintre vorbele de rămas-bun pe care a trebuit să le rostim au fost foarte amare. Dar au fost cuvinte de adio. Odată ce *Geographic* s-a desprins de sol, noi am devenit tot ce era şi tot ce avea să fie. Am fost nevoiţi să ne *încredem* unii într-alţii. Să avem cu adevărat încredere, să ne punem în mâinile celorlalţi vieţile şi, mai târziu, familiile. Încrederea asta s-a frânt, la un moment dat...

— Ştiu. Zack a crezut că era posibil ca tu să-ţi fi omorât prietenul...

— Nu numai Zack. Toată lumea.

Se opri cu privirea în gol, şi ea ştiu că era din nou legat de masă, sedat şi neajutorat, în timp ce grendelul se juca cu el. Se mai întâmplase şi înainte, de mai multe ori, dar Jessica se simţea acum de parcă tatăl ei ar fi fost un om cu totul străin. Era furios, rănit, dezamăgit... şi totuşi, cumva, sub şi pe lângă toate acestea, existau încă o speranţă profundă şi un grad de încredere pe care nu era sigură că îl merita. O durea să-l privească, aşa că preferă să schimbe subiectul.

— Îţi pare vreodată rău că ai venit încoace?

Cadmann clătină încet din cap.

— Mie nu. Nu erau războaie. Eu nu mă pricep la politică. Nu ajungeam nicăieri, în birocraţia din forţele armate ale Naţiunilor Unite.

— Şi căsnicia ta? întrebă ea, cu prudenţă.

Tatăl ei o privi, zâmbi amar şi îşi lăsă ochii în ţărână.

— Sienna a ales. Eu am fost primul care a trişat. Eram însurat cu slujba mea. Mă purta pretutindeni. Nu i-am fost niciodată credincios Siennei. Ea ştia. Eu ştiam. M-am gândit că, într-un fel... o să supravieţuim.

— Ai iubit-o?

— Foarte mult.

— La fel de mult ca pe mama?

Pentru o clipă nu fu sigură că avea să primească răspuns; pe urmă el spuse:

— Da.

— La fel de mult ca pe Sylvia?

Cadmann îi aruncă o privire pătrunzătoare, iar Jessica nu-şi feri ochii. El zâmbi, apoi surâsul pâlpâi şi se stinse.

— Nu, răspunse.

Ea dădu din cap. El o cuprinse cu braţul.

— Şi nici la fel de mult cum te iubesc pe tine.

Jessica îşi sprijini capul de el. Vocea îi coborî până la o şoaptă.

— Am greşit, tati? întrebă, ştiind că pentru ea Fortăreaţa era acum o altă planetă.

— Toţi greşim uneori. Dar foarte puţini dintre noi au şansa de a înfăptui ceva măreţ, de a-şi compensa greşeala. Şi voi, copii, o aveţi. Mă aştept să vă văd avântându-vă.

Ea încuviinţă din cap în tăcere. Şi priviră împreună cum se lăsa Tau Ceti în spatele munţilor şi cum se aşternea întunericul.

Bătrâna grendel aştepta, şi îl văzu pe Zeu reîntorcându-se pe platoul de deasupra fluviului. Voia să-l privească de aproape, dar ciudăţeniile erau prea numeroase şi stăteau în alertă. Aveau bariere dintr-o dantelă metalică, încordată. Văzuse animale atingând gardurile acelea şi retrăgându-se de parcă ar fi fost muşcate sau arse. Nu înţelegea astfel de lucruri, dar era pregătită să înveţe repede.

S-ar fi putut apropia de ei prin spate. Şi îşi amintea, nedesluşit, că exista o potecă.

Se furişă de-a-ndăratelea, părăsindu-şi poziţia. Cu grijă. Dacă intra în *viteză,* nu exista destulă apă să-şi răcorească trupul. Şi avea de acoperit un teritoriu întins.

31.
POCNITORI

Natura nu e altceva decât numele unui efect / A cărui cauză este Dumnezeu.

WILLIAM COWPER, *Misiunea*

Cadmann se trezi înainte de răsărit. Încăperile din Zona Oaspeţilor erau simple şi sărăcăcios mobilate, paturi de campanie, saci de dormit şi noptiere, camere de baie pe coridor. Când se întoarse de la toaletă nu era somnoros. Rucsacul lui era sprijinit de un perete şi, pentru o clipă, se gândi să-şi scoată maşina de gătit minusculă şi să-şi facă o cafea, dar se hotărî să renunţe. Vâjâitul maşinii ar fi trezit-o pe Sylvia.

Se îmbrăcă în tăcere şi se duse să caute cafea în sala de mese. Încăperea principală avea vedere către est şi el lăsă lumina la un nivel scăzut, apoi privi orizontul, în aşteptarea primelor semne ale zorilor.

— Bună.

Se întoarse să-l salute pe Marele Chaka.

— Nici tu n-ai putut să dormi?

— Ba da, dar m-am culcat devreme.

— Ca noi toţi. Am găsit cu ce să fac cafea. Vrei?

— Te rog.

— Ca pe vremuri. Nu prea mai mergem în excursii.

— Nu, de când au crescut copiii, încuviinţă Chaka.

O adiere de vânt coborâtă dinspre munte trecu nepăsătoare prin spatele lor. Nici caldă, nici rece, doar suficientă ca să vălurească iarba din complexul principal, sub lumina proiectoarelor de siguranţă. Pe cerul dinspre est se întrezărea o scânteiere. Se aşezară în faţa ferestrei imense şi aşteptară să răsară Tau Ceti. În decursul anilor avuseseră parte de multe asemenea momente, în care să stai şi să te gândeşti, să priveşti, să reflectezi. În cele din urmă, prima geană de lumină se ivi deasupra munţilor, ca o îmbujorare aurie. Marele Chaka suspină de plăcere.

— Ei, zise într-un târziu Cadmann. Ce părere ai?

— Copiii s-au descurcat bine. Au construit aici o adevărată comunitate.

— Da. Sunt impresionat.

— Şi cred că nu e nicidecum prea curând. Avalonul n-a început încă să-şi dezvăluie secretele.

În vocea lui Chaka se simţea o mulţumire deplină.

— De asta ai venit aici, nu-i aşa?

— Dacă ai fi exobiolog, ai merge acolo unde e exobiologia, răspunse el, cât se putea de raţional. Ştii, probabil că noi suntem cea mai interesantă formă de viaţă de pe această planetă.

— Cum aşa?

— Chiar ar trebui să ne studiem pe noi înşine. Oricare dintre noi a venit aici fiindcă nu exista nimic – sau nu existau destul de multe care să-l reţină pe Pământ. Găsesc că e cinstit s-o spunem, nu-i aşa?

— Ţi-ai pierdut familia, nu? întrebă Cadmann, cu voce scăzută.

— Da, rosti el, şi desenă alene cu vârful piciorului un cerc pe podeaua de lemn de alături. A fost vina mea. Hrană alterată, pe cursul de mijloc al Amazonului. Eu şi familia mea eram acolo pentru un an, coordonând un studiu referitor la piranha. În sat s-a ţinut o sărbătoare. Au folosit mâncare conservată, luată de la un comerciant.

Chipul i se crispă, dar vocea îi rămase calmă.

— Jumătate din sat a murit înainte de a putea aduce ajutoare medicale. Soţia şi fiica mea s-au numărat printre morţi.

— Un motiv bun ca să pleci.

Chaka luă o altă sorbitură prelungă.

— Cred că noi, toţi, epuizasem aproape tot ce ne putea oferi Pământul. Cred că ne-am spus cu toţii diverse poveşti despre asta, dar au existat şi alte motive. Tu ai fost scos din activitate. Carlos e oaia neagră, exilată din familie, a tuturor timpurilor.

Cadmann zâmbi.

— Nu e *ăsta* adevărul? zise, şi păstră tăcerea pentru o clipă. Cum ai ajuns să-l adopţi pe Micul Chaka?

— Nu ştii?

— N-am întrebat niciodată. Într-o bună zi am observat doar că n-a mai plecat, după ce ajunsese în casa ta prin rotaţie.

— Realmente o simplă întâmplare. Am fost pur şi simplu atraşi unul de altul. Ştii... e straniu, dar Micul Chaka s-ar putea să fi fost mult mai potrivit pentru naşterea ectogenică decât oricare dintre ceilalţi.

— De ce?

— Păi, era din stocul din Noua Guinee. O ştiu... am tras cu ochiul. Dar e uriaş, cel puţin în parte, fiindcă părinţii lui au fost foarte bine hrăniţi. Tatăl lui primise o bursă, studia literatura la Harvard. În cadrul unuia dintre programele culturale suplimentare. Mama lui era din Papua – imigrantă din prima generaţie, o alergătoare de calibru naţional. A sprintat către o diplomă în ştiinţe politice. Amândoi descindeau din oameni obişnuiţi cu creşterea copiilor în grup... spre deosebire de nucleul familial, înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da... făcu meditativ Cadmann.

— Majoritatea copiilor din eprubetă sunt din stocul nord-european. O mie de generaţii de nucleu familial. Care le-a fost refuzat aici, pe Avalon. Iar Micul Chaka, care rezistă cel mai bine la acest gen de singurătate, a primit, în anumite sensuri, cel mai mult sprijin.

— Vrei să spui că e diferit de ceilalţi?

— E posibil. Pare să se fi descurcat foarte bine, nu crezi?

Cadmann se gândi la o întrebare pe care nu o pusese niciodată.

— Care era numele tău înainte de a ţi-l schimba?

— Denzel Washington.

Izbucniră amândoi în râs. Pe urmă se domoliră, în vreme ce primele umbre ale dimineţii brăzdau pământul din afara clădirii.

— Când făceam facultatea, era la modă să-ţi iei un nume african. Cine naiba ştie cine-au fost cu adevărat strămoşii mei? Totul e prea încâlcit. Aşa că am ales un nume zulu şi l-am folosit. Şi eram destul de tânăr ca să aleg numele unui rege războinic.

Cadmann râse, pe deplin satisfăcut.

— Un insular din Noua Guinee şi un exobiolog din Chicago, amândoi purtând numele unei căpetenii războinice a poporului zulu. E copios.

Uşa sălii de mese se deschise şi intrară Aaron şi Chaka. Primul se opri în prag. Cerul era destul de luminos ca să ofere un fundal, şi tânărul părea imens, intimidant de uriaş. Era o iluzie, fără îndoială, dar...

Cadmann se ridică în picioare, stând cu bună ştiinţă cât mai drept. Aaron nu era mai înalt decât el, dar era... mai masiv. Mai plin de viaţă. Cadmann se simţi bătrân. Acolo se preda o ştafetă, şi era imposibil să te înşeli în privinţa asta, sau să înţelegi greşit implicaţiile.

Jessica intră după Aaron.

— Bună, tată.

— Îţi mulţumim că ne-ai adus cafea, spuse Aaron. A mai rămas în cafetieră?

— Sigur că da, răspunse Cadmann. Care-i programul zilei de azi?

— Ne-am gândit să vă arătăm împrejurimile. În aval, la bifurcaţia fluviului, e un lac de grendel, la vreo treizeci de kilometri sud de aici. Se pare că grendelii cooperează la întreţinerea barajelor. Aşa cum fac castorii pe Pământ.

— Mi-ar plăcea cu siguranţă să văd aşa ceva, zise Marele Chaka. Vreau să vă prezint raportul meu despre grendelii de zăpadă...

— Da, ce-ai aflat? Am plătit scump ţeasta aia.

— Cred că descoperirile mele sunt semnificative. E posibil chiar să fi meritat preţul. Dar aş vrea să văd barajul castorilor înainte de a trage concluziile finale. A luat cineva mostre de apă din lacul lor?

— Nu, ar putea fi periculos, interveni Micul Chaka. E important?

— Este.

— Ei, am putem încerca, zise Micul Chaka. Dar mai întâi trebuie să-i vezi. La ora prânzului sunt mai activi ca oricând. Mergem să aruncăm o privire şi ne poţi face prezentarea la cină.

— Perfect.

— Sylvia s-a plâns azi-noapte de lipsa mişcării, spuse Cadmann. E posibil să nu vrea să-şi petreacă ziua într-un Ţânţar, uitându-se la grendeli.

— E în ordine, interveni Aaron. Sunt o mulţime de lucruri de văzut în împrejurimi. Dar barajul e în ţinutul grendelilor, regulile cer să luăm doi Ţânţari. Jess, ce-ar fi să mergeţi tu şi Justin, ca întărire pentru cei doi Chaka? Cadmann, dacă Sylvia nu vrea să vină la barajul grendelilor, putem face după-amiază o excursie până la lac.

— Lac? întrebă Cadmann. Cât de departe e lacul ăsta?

— La vreo zece kilometri. Nu vă faceţi griji, nu e un lac de grendel.

— Aşa am crezut şi despre jumătate dintre lacurile de pe insula Camelot, zise Marele Chaka. Dar a existat întotdeauna un grendel. Întotdeauna.

— Nu şi acolo, totuşi. Garantat. Nici un grendel, nici un sonom şi o grămadă de alte forme de viaţă sălbatică în jurul

lacului. Râmători. Şi nişte demoni păianjen, spuse Micul Chaka, zâmbind. Ţi-am prins câţiva vii, dar i-ai ucis.

— Că au murit e sigur. Din sistemul ecologic artificial pe care l-am pregătit pentru ei lipsea ceva. Poate nu le-am dat destulă carne, sau nu de soiul potrivit. Va trebui să instalăm camere care să-i ţină sub observaţie în sălbăticie.

— Sigur. Zilele astea.

— Nu pari prea interesat.

Micul Chaka ridică din umeri.

— Tată, sunt atât de multe lucruri de învăţat aici, iar ăştia nu sunt decât o ediţie mai mare a speciei Joe-frânghie-de-rufe, pe care o avem în oaza Eden. Pe ăia i-am studiat ani întregi.

— Cei din Eden sunt totuşi interesanţi, interveni Jessica. Ritualurile lor de împerechere sunt oarecum bizare – mă întreb dacă ăştia fac aceleaşi lucruri.

— Joe carnivori? întrebă Cadmann. Cred că n-am urmărit povestea asta.

— Ei, sunt înrudiţi cu Joe, făcu Marele Chaka. Există câteva diferenţe esenţiale, dar, da, sunt Joe.

Jessica dădu din cap.

— Cei din Eden îşi folosesc plasele ca să prindă echivalentele locale ale albinelor şi ale insectelor. Şi păsăruici. I-am văzut prinzând păsăruici.

— Însă ăştia sunt mai mari şi caută prăzi mai serioase, spuse Aaron. Muşcătura lor e otrăvitoare.

— Nu tocmai, zise Marele Chaka. S-a dovedit că e vorba de o bacterie simbiot care trăieşte în gurile lor.

— Mă întreb dacă sunt înrudiţi cu urşii, adăugă Micul Chaka.

— Urşi? Fiule, nu mi-ai povestit despre urşi.

— N-am văzut niciodată unul, tată. Nu de aproape. Cassandra a filmat un grup de cameli lovind cu copitele o creatură cam de un metru şi jumătate lungime, dar asta se petrecea în pădure şi n-am văzut sfârşitul luptei. Cred că au ucis-o.

— Era cam de dimensiunile unui urs negru de pe Pământ, aşa că am numit-o urs, completă Jessica. Dar probabil sunt rarităţi. N-am întâlnit niciodată unul.

— Micuţii Joe erbivori, medită Marele Chaka. Pe Camelot şi pe continent. Pe urmă, în Eden, sunt Joe-sfoară-de-rufe, mai mari, care întind frânghii lipicioase şi prind albine şi păsăruici, cu care se hrănesc. Aici sunt Joe mai mari, diavolii păianjen, care

pot mânca un râmător mic. Şi acum există şi un urs? Şi e înrudit cu Joe?

Micul Chaka ridică din umeri.

— Ne lipsesc informaţiile. Uite, avem la dispoziţie două ore până când mergem să ne uităm la castori. Haideţi să v-arătăm împrejurimile după micul dejun.

Bătrâna grendel se apropiase de fericire atât cât era cu putinţă. Poate era mulţumire. Găsise apa pe care o căuta, un iaz alimentat de torentele care se scurgeau din munţi. Apă rece. Apă venind din pământ. Se afundă şi înotă contra curentului, printr-un tunel a cărui lăţime era exact pe măsura grosimii ei.

Şerpuind prin pasaje subterane, prin locuri în care nu mai fusese de când era înotător, era nevoită să-şi conserve energia. Acolo lipsea lumina, iar căldura era puţină.

Deasupra era primejdia, şi sporea din zi în zi. Simţea mirosul schimbărilor şi, dacă nu le răspundea, era pierdută. Trăise destul de mult ca să dobândească un vag simţ abstract al propriei mortalităţi. În străfundul minţii ei, înţelegea cum ar fi putut împiedica asta.

Numai dacă ar fi reuşit să facă legătura.

Înotă până rămase fără nici un strop de aer în plămâni. Şi continuă, în agonie. Durerea din plămâni i se domoli, preschimbându-se în altceva, într-o senzaţie familiară, percepută de obicei ca furie şi spaimă.

Viteza mai avea şi o altă întrebuinţare, una la care ciudăţeniile nici măcar nu visaseră. Era un oxigenator, trupul ei putea folosi *viteza* în lipsa aerului. Îi îngăduia să stea sub apă mult mai mult decât ar fi crezut ciudăţeniile că era posibil.

Plutea. Nu era lumină, dar simţea mirosurile curenţilor, simţea apa scurgându-se pe deasupra ei şi înainta prin caverne, îndreptându-se spre destinaţie. Piatra o presa când şi când cu putere, dar bătrâna grendel era slabă şi îşi putea contracta trupul, devenind un proiectil compact.

Focul ardea în interiorul ei, o vâlvătaie lentă a epuizării depline. Era deja în apă de peste douăzeci de minute, târându-se şi înotând întruna, urcând fără încetare. Ştia că era posibil să se târască spre propria moarte, dar se simţea îmboldită să afle mai mult. Pericolul în care se punea putea schimba totul. Ciudăţeniile erau intruşi într-o lume neschimbată de la începutul timpului. Trebuia să afle cât mai multe despre ele. Cândva le

crezuse o pradă. Poate că mai erau, dar erau, deopotrivă, şi mai mult decât atât.

Spaima începea să i se domolească... şi, când avea să dispară cu totul, avea să fie moartă. Înţelese că se apropia de capătul puterilor, că îi mai rămăseseră doar câteva secunde... şi atunci...

Lumină deasupra. Prinse să se mişte mai repede, agăţându-se de ultimele rămăşiţe firave ale spaimei. Se avântă către lumină, în sus, către ovalul unduitor, prin apă, afară, prin aer, cu plămânii uriaşi preschimbaţi în foale, sorbind cu sete şi umflându-se. Viaţa îi aparţinea iarăşi şi era posibil s-o fi înşelat încă o dată pe mama cea mare, moartea.

Timpul dădea năvală asupra ei, dar ea nu putea face altceva decât să respire. Nu-i mai rămăsese nici un strop de *viteză.* În clipa aceea nu s-ar fi putut lupta nici măcar cu un râmător.

La puţin timp după răsăritul soarelui, ieşiră din Shangri-La, mergând către nord-vest.

Când se apropiară de fâşia îngustă de pădure, un copac-puf se cutremură violent. Justin se uită să vadă care fusese cauza, dar nu descoperi nimic.

Shangri-La era construită într-o zonă plată. În partea de est, terenul cobora către fluviu şi către ţinutul grendelilor. În nord şi în vest erau munţii. La poalele lor se întindea o fâşie îngustă de pădure. Copacii creşteau ca nişte globuri de puf de diverse mărimi, cu ramurile de forma unor cochilii de scoici şi frunze cu vinişoare portocalii, goale în interior. Erau distanţaţi, lăsând loc suficient pentru ca o vietate de dimensiunile unui om să se strecoare printre ei.

— Fiecare copac e un mic sistem ecologic, spuse Micul Chaka. Fiecare diferă puţin de ceilalţi. E de preferat să ai armură, dar poţi sonda mai întâi cu un băţ, ca să fii sigur că nu eşti muşcat. Există un Joe mic şi rău căruia îi place să stea la pândă acolo, iar unde el nu ajunge – aici tată...

Se aplecă asupra unui dintre copacii mai mici şi îi despărţi crengile cu mâinile. Ţinând gaura deschisă cu umerii, strecură în interior un băţ şi o lanternă, blocând deschiderea cu trupul.

— Nimic, zise.

Katya deschisese un copac mai mare. Era gata să se dea deoparte, dar...

— Nimic mare. Simt că e o creatură cu miros mai puternic decât un Joe. Le-am speriat şi le-am pus pe fugă.

Mica lor plimbare se transformase într-o scenă de masă. Aaron, Carlos, Marele Chaka, Micul Chaka, Jessica, Sylvia, Katya... Ca răspuns la grimasa tatălui său vitreg, Justin zâmbi neajutorat. Orice fiinţă vie ar fi fugit la auzul paşilor lor.

Micul Chaka inspecta un alt copac-puf.

— Voiam să vă spun, continuă el, să nu vă strecuraţi printre doi copaci dacă nu v-aţi uitat în interior. E bine s-o facem oricum. E o simbioză. Fiind distanţaţi astfel, copacii pot sili animalele mai mari să ajungă în raza de acţiune a creaturilor care trăiesc în interior. Am găsit un Joe carnivor şi două soiuri de păsăruici care cuibăresc, ambele agresive... Hei!

Băţul lui se strecură şi sondă ca o sabie interiorul întunecos al copacului-puf. Se retrase şi un crab mare, părând o farfurie zburătoare, ieşi în urma lui bâzâind; apoi încă unul; trei, patru. Le lovea uşurel, dezechilibrându-le când se apropiau, şi păsăruicile erau furioase. Toate îşi schimbară brusc direcţia şi se îndepărtară în josul pantei.

Marele Chaka se sprijinea de un copac-puf, râzând. Era clar că nu avea putere pentru nimic altceva. Sylvia şi Katya pufneau cu mâna la gură, apoi Cadmann începu brusc să râdă în hohote şi, ce naiba. Ceilalţi se aşezară să facă o pauză.

Mai sus de liziera pădurii de copaci-puf erau stânci şi tufişuri pitice, ca nişte mărăcini. Urcuşul era greu. Cadmann i-ar fi încetinit pe ceilalţi dacă nu i-ar fi încetinit şi mai mult Marele Chaka. Descoperea tot felul de lucruri: flori de câmp, un cuib abandonat de păsăruică, urmele vechi, abia vizibile, ale unei creaturi de dimensiunile unui urs. De când ieşiseră dintre copacii-puf, înaintau cu mai puţin de doi kilometri pe oră.

— Au! făcu Aaron, de la treizeci de metri distanţă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— M-a muşcat ceva, zise, şi sări în picioare, plesnindu-se peste piept. Trei creaturi afurisite, adăugă. N-a fost înţepătură, a fost *muşcătură.*

Pe pământ zăcea, zdrobit, ceva care semăna cu un crab minuscul sau cu o muscă mare. O a doua se îndepărta târându-se încet.

Carlos săltă creatura strivită cu capătul unei nuiele de vreo treizeci de centimetri. Măruntaiele îi ieşiseră în afară într-o măsură suficient de mare ca să adere cu uşurinţă la nuia. Era de mărimea degetului mare, cu o pereche de mandibule care

păreau foarte ascuţite. Carapacea i se desfăcu brusc şi aripile mototolite prinseră să se agite în aer cu o iuţeală care le făcea neclare.

— Pfui! exclamă el.

Aripile mici băteau cu atâta violenţă încât se cutremura întreaga nuia. Tresăltă şi tremură, apoi se linişti.

Cadmann privi creatura cu mai multă atenţie.

— La naiba, făcu el, dar ştiu că asta s-a mişcat repede.

— Şi energic, spuse doctorul Mubutu. Seamănă foarte bine cu *viteza,* nu-i aşa?

Ceilalţi se strânseră în jurul lor.

— Unde-ai dat peste asta? întrebă Cadmann. Unde stăteai?

Se uitară pe peticul de pământ de lângă picioarele lui Aaron, dar nu mai găsiră nici una dintre micile creaturi.

— Aici, strigă Carlos, de la vreo doi metri distanţă.

Scormoni sub un tufiş punctat de flori de un violet-deschis, oarecum cărnoase, care îl duceau cu gândul la orhidee. Mai multe creaturi asemănătoare cu insectele planau în jurul florilor, ca nişte păsări colibri.

— Nectar? întrebă Katya.

— Nu. Ceva pute.

Dădură florile deoparte şi descoperiră leşul pe jumătate descompus al unui animal cât o marmotă. Mişuna de crabi minusculi.

— Iisuse, mormăi Cadmann. Astea sunt înlocuitoarele locale ale muştelor?

— Muşcă precum o căţea, zise Aaron.

Sylvia îşi luă trusa de prim ajutor.

— Dă-mi voie s-arunc o privire.

— Nu e decât...

— Dă-mi voie să mă uit, insistă ea.

— Da, doamnă, încuviinţă el, şi îşi descheie cămaşa.

Sylvia curăţă rănile cu un tampon, apoi turnă peroxid. Lichidul spumegă de parcă l-ar fi mistuit de viu.

— Gata. Par curăţate destul de bine, dar... Doctore Mubutu, pot împrumuta unitatea ta portabilă?

Micul Chaka căra bagajele amândurora. Îşi dădu rucsacul jos şi îi desfăcu fermoarul, apoi scoase o şmecherie metalică, un soi de cutie, mare cât mâinile lui laolaltă. Un analizor portabil. Sylvia luă nuiaua de la Cadmann, desprinse gândacul mort de capătul ei şi îl lăsă să cadă în cutie. Apăsă un buton lunguieţ din

lateral şi aparatul începu să zumzăie. Gândacul avea să fie incinerat imediat, cât ai clipi, rezultatele fiind trimise în tabăra principală, apoi la Cassandra, prin satelit. Cu puţin noroc, aceasta urma să raporteze apoi că nu existau substanţe toxice...

Bum.

Unitatea miniaturală îi zvâcni în mâini. Îmbinările îi pocniră.

Tresăriră cu toţii. Pe urmă Marele Chaka se aplecă şi trase aerul pe nări. Din analizorul distrus se înălţa un fum negru.

— Doamne Sfinte, făcu Sylvia, cu voce tremurătoare. Ce-a fost *asta?*

Componentele sfărâmate ale aparatului abia se mai ţineau laolaltă.

— Farsorii? zise Carlos.

Pentru o clipă, încordarea din poiană deveni atât de puternică încât părea gata să plesnească.

— Farsori? întrebă Sylvia, încă tremurând. Ce idiot ţi-ar sabota analizorul?

— Calm, făcu el. Îmi pare rău. Am crezut că era evident. Văd că doctorul Mubutu înţelege.

Marele Chaka dădu din cap. Se întoarse spre Cadmann.

— Spune-mi... dacă ai pune o bucăţică... de dimensiunea unei unghii... O bucăţică de *viteză* într-un analizor, ce-ar face?

— *Bang?*

— Trebuie să găsim încă o creatură din asta. Nu le deranjaţi pe cele de pe leş. Nu cred că vrem să le enervăm.

Puseseră gândacul strivit pe capătul unui băţ. Justin şi Katya făcuseră un foc mic şi intens din beţe şi bucăţi de muşchi. Chaka Mubutu ţinu gândacul deasupra flăcărilor. Picioarele i se curbară, carapacea i se desprinse şi...

Bum.

Sunetul ascuţit era tot atât de sonor ca al unei pocnitori, şi explozia cam tot atât de puternică. Capătul băţului se făcu fărâme şi ei se retraseră cu o jumătate de metru dintr-o săritură.

— Să fiu al naibii, zise Cadmann.

Doctorul Mubutu li se adresă cu gravitate:

— Scuzaţi-mă, doamnelor şi domnilor, dar cred că putem declara, oficial şi pentru a fi consemnat, că am descoperit a doua formă de viaţă de pe această planetă care foloseşte *viteza.*

— Ce înseamnă asta de fapt? întrebă Sylvia.

— Trebuie să mă gândesc înainte de a răspunde.

Marele Chaka părea să fi căzut pe gânduri.

— Sunt multe lucruri despre care trebuie să discutăm deseară, când o să-mi prezint raportul, adăugă el. Însă acum vreau să văd castorii.

Carlos se uită gânditor către est.

— Eu cred c-o să urmăresc albinele astea, spuse. Castorii mi-i poate arăta Katya altă dată.

32.
CASTORII

Albinele nu pot realiza nimic dacă
nu lucrează împreună, aşa cum se întâmplă
şi în cazul oamenilor.

ELBERT HUBBARB

— Aşa, zise Carlos, urcând fără pauză.

Dios mio – se bucura că se dusese cu regularitate la şedinţele de fitness, împreună cu Cadmann. Se simţea de parcă muşchii ar fi fost gata să-i explodeze, desprinzându-se de oase. Tortură!

— Cum merg lucrurile cu tânărul Weyland?

Katya râse şi îndepărtă o creangă de tatăl ei. Se opri, în căutarea unei urme. Ridică mâna.

— Stai, şopti. Ascultă.

Vâjâitul vântului printre copaci şi sunetul îndepărtat scos de un animal. Şi încă ceva.

Zgomotul unor insecte. Un zumzet uşor.

— Priveşte.

În faţa lor zăcea un alt animal mort, curăţat de carne până la os. Doi dintre bizarii crabi-albine inspectau oasele.

— Cassandra, şopti ea în guler, avem contact vizual cu albinele. Un leş mic. Şase sau şapte albine.

— Am luat notă.

Katya îşi şterse fruntea cu basmaua, apoi se sprijini de un copac.

— Bun. Presupun că întrebai despre viaţa mea amoroasă.

— Eram curios, spuse răspicat Carlos. Îmi băgăm nasul.

— Da. Ei, cred că ne înţelegem bine. Aici am avut parte de câteva momente de sinceritate. Îmi place ce se petrece, răspunse, apoi îi zâmbi tatălui ei cu şiretenie. De ce? De ce îţi faci atâtea griji pentru mine? Tu te-ai descurcat foarte bine în toţi anii ăştia şi n-ai avut niciodată o relaţie adevărată.

— Nici una permanentă, dar câteva au fost foarte intense.

— Nici una permanentă. Dar Bobbie?

El ridică din umeri.

— Cred că n-am mai ajuns niciodată atât de aproape. O psihanaliză ar putea conduce la concluzia că nu mă consider corespunzător.

— Şi de ce crezi că ar trebui să am eu o asemenea relaţie? Asta nu e un soi de discriminare sexuală?

— Tu corespunzi.

— Păi, ăă, făcu ea, şi roşi.

Privise albinele apropiindu-se şi îndepărtându-se de leş. Acum arătă cu degetul.

— Cuibul trebuie să fie acolo, după culmea aia. Aruncăm o privire?

Cadmann se simţi cel mai bine după ce începu să transpire. Era ca şi cum i-ar fi ieşit rugina din muşchi.

Se urcaseră deasupra pădurii, destul de sus ca să poată privi dincolo de copaci, în jos, spre Shangri-La, văzând şi simţind pulsul vieţii din colonie. Îi amintea de vremurile de demult, când se uitase tot aşa către Avalon. În zilele de început ale oraşului. El era un bărbat mai tânăr. Cu mai puţine dubii şi dureri, îl însoţeau prietenii lui cei mai buni, Ernst Cohen şi Sylvia Faulkner.

Pe atunci ea era gravidă cu Justin. Se străduia să ţină pasul. Fără să-şi recunoască slăbiciunea şi...

Diferenţele cât se poate de reale dintre bărbaţi şi femei.

El şi Ernst. Cât de mult îl iubise pe Ernst. Şi cât din iubirea aceasta fusese cea pe care o simţi pentru un animal credincios? Unul care nu pune niciodată nimic sub semnul întrebării, nu se revoltă niciodată, te urmează fără comentarii? Doctorul Ernst, cu gheaţă în cap. Doctorul Ernst, cândva cea mai sclipitoare minte a unui om în viaţă, redus la inteligenţa unui copil de doisprezece ani. Dacă mai rămăsese măcar atât.

În ce proporţie se măsoară omenescul din noi în termenii relaţiilor noastre? Oricine se simte mai... uman în prezenţa unui animal credincios. Sau a unui sclav?

Doamne. Detesta gândurile astea. Iar acolo se afla Aaron, semănând atât de mult cu ceea ce fusese cândva Ernst. Puternic. Şi înalt. Şi sclipitor de inteligent. Dar tânărul îşi stăpânea mintea. *Întreaga* sa minte.

Ceea ce îi lipsea, ceea ce nu avusese niciodată cu adevărat, era o familie.

Dacă în capul acela tânăr erau probleme, ei bine, pentru numele lui Dumnezeu! Puştiul nu avea decât nouăsprezece ani! Ce-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat pe Pământ? Ar fi fost în al doilea an de facultate? Sau poate ar fi terminat-o? Sau şi-ar fi luat liber un an sau doi, să cutreiere prin Europa cu rucsacul în spate. Sau şi-ar fi petrecut un an pe unul dintre sateliţii energetici, cu o bursă pentru studiul ingineriei?

Poate ar fi câştigat lozul cel mare. Colonia lunară. Sau ar fi urmat chiar drumul ales de Cadmann însuşi, ar fi devenit ofiţer în forţele armate. La nouăsprezece ani, el era la West Point, pregătindu-se pentru prima lui funcţie de comandă.

Dar nici una dintre opţiunile existente pe Pământ nu l-ar fi plasat pe Aaron într-o situaţie de genul celei în care se afla pe Avalon. Acolo, la mii de milioane de kilometri distanţă de leagănul speciei umane, lua decizii care ar fi putut influenţa întregul viitor al omenirii. Prea mult stres. Prea multă izolare. Prea puţin sprijin.

Iar sarcina lui era să-i întindă mâna lui Aaron. Poate nu era prea târziu să devină prieteni. Trebuia să încerce.

Chiar după ora locală a prânzului, Justin şi Jessica zburau la numai treizeci de metri deasupra apei, urmându-i cursul spre sud, către bifurcaţie. Era un fluviu bătrân, cu multe meandre şi coturi, dar pe porţiunea aceea curgea drept, coborând cu patru sute de metri pe o distanţă de numai douăzeci de kilometri. Tau Ceti dogorea, strălucitor, prin stratul subţire de nori înalţi, şi Justin privea umbra Ţânţarului I în timp ce era depăşit de autogirul Micului Chaka. Rezistă impulsului de a transforma excursia într-o întrecere: Marele Chaka era pasager în Ţânţarul IV şi detesta *viteza.*

Staţia radio pârâi.

— Cât de aproape aţi ajuns până acum? întrebă Marele Chaka.

— Am făcut observaţii din aer, de mai multe ori, răspunse Jessica. N-am avut niciodată timp să organizăm o excursie pe jos. Asta e ţinutul grendelilor şi încercăm să-l ocolim, pentru că nu ştim să tratăm cu un grendel decât scoţându-l din ascunziş şi omorându-l!

— Iar asta tinde să distrugă sistemul ecologic, adăugă Justin. Lui Aaron nu-i place.

— Nici nu trebuie să-i placă, zise Chaka.

— Da. Oricum, e o adevărată surpriză avaloniană. Se pare că avem parte de câte una în fiecare săptămână.

Se apropiau de confluenţa celor două ape, care se uneau spre a deveni un singur fluviu lat ce curgea spre sud, trecând pe lângă Trecătoarea Lemn Uscat şi coborând către mare. Virară, urmărind braţul nord-vestic şi, imediat după bifurcaţie, Micul Chaka încetini şi lăsă Ţânţarul să planeze. Erau deasupra unui ochi larg de apă albastră, de formă aproximativ ovală. În capătul opus, din aval, dealurile de pe ambele maluri se uneau, formând un defileu. Acolo, în apă, se găseau un şir de bolovani, în spatele cărora se afla un baraj alcătuit dintr-o încâlceală de trunchiuri şi de crengi. În lac înotau siluete masive, puternice şi întunecate.

Justin îşi ţinu respiraţia. Era ceva pe care nici măcar nu-l înregistraseră ca transmisie video pentru Cassandra. Micul Chaka voia să fie o surpriză pentru tatăl lui. Urmă o pauză îndelungată. Ţânţarul IV plana la numai vreo douăzeci de metri deasupra undelor. Suprafaţa apei clipoci în valuri. O siluetă masivă, puternică, se uită în sus, aruncându-le o privire fioroasă. Trupul ei aplatizat în mod bizar îi aducea aminte lui Justin de un ankylosaur acvatic. Lat, coadă puternică şi cap triunghiular. Se întrebă dacă avea picioare sau înotătoare. Un singur lucru era cert: în ciuda deosebirilor exterioare, se uitau la o varietate de grendel.

— Seamănă cu un baraj construit de castori, spuse într-un târziu Marele Chaka, minunându-se. E superb.

Jessica şi Justin schimbară un zâmbet.

— De fapt, ai *văzut* vreodată unul, doctore Mubutu? întrebă ea.

— Poţi să faci pariu. În Kalamazoo, Michigan, unde am copilărit.

— Şi acolo... începu Micul Chaka. Ai văzut?

— Eu văd cu siguranţă, fiule.

În vocea lui era o încântare profundă, de parcă ar fi ascultat o nouă compoziţie muzicală, sau ar fi savurat o masă gustoasă.

— Doi grendeli împing buşteanul ăla la locul lui, iar al treilea ne urmăreşte în timp ce îi privim. Du-ne mai aproape de canalul ăla deversor, te rog. Cel din dreapta noastră.

— Sigur...

— Aşa cum mi-am închipuit. Observaţi crengile plasate în canal. Filtrează apa, dar... acum uitaţi-vă la cealaltă zonă de deversare. Construcţia e diferită.

Justin îndreptă Ţânţarul spre capătul din aval al lacului şi plană deasupra barajului.

— N-am remarcat niciodată asta, zise. Dar, uitaţi-vă, acolo filtrează apa, iar aici sunt o serie de bazine. Îmi aduce aminte de... Cassandra, de ce-mi aduce aminte?

— Caut...

— Scările somonilor, răspunse Marele Chaka.

— Scările peştilor, spuse Cassandra, aproape în acelaşi timp. Construcţii care le permit peştilor să înoate în susul barajelor. Folosite într-o foarte mare măsură pe Pământ, pe continentul nord-american.

— Cassandra, măreşte imaginea acestor animale, ceru Micul Chaka.

Jessica se interconectă cu el, astfel încât să primească aceleaşi imagini. În mijlocul parbrizului se deschise o fereastră holografică.

— Superb, repetă Marele Chaka. Exact aşa cum mi-am închipuit.

Nu exista nici un dubiu. În apă erau cel puţin şase siluete. O scală care apărea lângă marginea de jos a ecranului arăta că aveau în jur de doi metri lungime. Două cărau bucăţi dintr-o ramură de copac. Alte două puneau nămol în crăpăturile barajului. Lucrarea unui grendel nu se termină niciodată.

— Cooperare socială, murmură Marele Chaka. Pe vremuri n-am fi crezut una ca asta, dar eu ştiam că era posibil să existe aşa ceva. Acum du-ne în amonte şi coboară cam la un kilometru mai sus de baraj.

Cei doi ţânţari virară către nord.

— Cassandra, rosti Justin, scanare de siguranţă, te rog.

— Nu văd nimic în zona voastră. Grendelii din lac sunt preocupaţi de barajul lor.

— E singurul baraj? se interesă Marele Chaka.

— Negativ, răspunse Cassandra. Înainte de inundaţiile recente, erau şapte de aici până la vărsarea în mare, şi pot identifica alte patru în amonte. În aval, cel mai apropiat se află la cincizeci şi şapte de kilometri spre sud-vest.

— Mulţumesc.

— Să asolizăm? întrebă Justin.

— Nu văd nici un pericol evident, răspunse computerul. Nu pot răspunde la întrebare, în forma în care a fost pusă.

— O anulez. Bun, locul pare sigur. Haidem.

Coborâră pe un dâmb de stâncă, la cincizeci de metri distanţă de mal. Jessica ieşi prima, cu arma antigrendeli în poziţie de tragere. Marele Chaka îşi pusese deja rucsacul. Se îndreptară spre fluviu.

— Am nevoie de mostre de apă.

— Eşti sigur? făcu fiul său, îngrijorat.

— Absolut. Doar nu-ţi imaginezi că aceste creaturi s-ar osteni să construiască un asemenea baraj dacă ar fi în stare să vâneze, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Dacă pot coopera între ele, de ce n-ar coopera şi cu vânătorii? întrebă Justin. Oh, bine.

Sări de pe scaunul pilotului şi îşi verifică puşca.

— Cassandra. Ce capacitate de observare ai?

— Satelitul Patru va asigura acoperirea pentru douăsprezece minute, cu rezoluţie de un metru, răspunse computerul. În apă sunt grendeli, la şase sute de metri în aval. Nu detectez nici un animal mare de uscat în apropierea voastră.

— Continuă observarea.

Fluviul părea paşnic. Zăpada încununa culmile muntoase aflate probabil la cincisprezece kilometri spre nord-vest, care se conturau cu o claritate uimitoare. În nord-est era vizibil un alt lanţ muntos, dincolo de care se întindea Stepa Scribului, pe o mie de kilometri către nord şi est.

— Haideţi, strigă Marele Chaka.

Micul Chaka căra un scaner portabil şi de umărul drept îi atârna o puşcă. Justin îi prinse privirea.

— Ăsta e ţelul *vieţii* lui, nu-i aşa?

Scrută fluviul. Capul i se roti încet, de la stânga la dreapta. Ştia, fără să se uite, că Jessica făcea exact acelaşi lucru.

Mâlul din albie era gălbui, ars de soare, cu crăpături prin care curgeau firicele de apă. Copacii încovoiaţi şi răsuciţi de pe maluri sugerau perioade alternative de inundaţii şi de secetă.

— Ce cauţi? întrebă Micul Chaka.

— Mostre, ca de obicei, răspunse tatăl său adoptiv, însă ceva din vocea lui adăuga: *încă nu sunt pregătit să vorbesc despre asta.*

— Are vreo legătură cu autopsia grendelului? se interesă Jessica. Sau cu decesele?

— Tot ce se află pe Avalon are legătură cu grendelii, spuse Marele Chaka, schiţând un zâmbet slab. Poate într-o bună zi n-o să mai fie adevărat. Însă deocamdată...

Îngenunche şi scoase din buzunar un flacon. Puse în el o mică mostră de noroi.

— Aici înota Tonya când a luat parazitul ăla?

— Nu. Sigur că nu, zise Micul Chaka. Nu înotăm aici. Aici sunt grendeli!

— Ah. Bun, asta ar trebui să ajungă, făcu tatăl lui.

Tânărul îşi privi scanerul.

— Chiar nu vreau să stăm aici mai mult decât e necesar.

Marele Chaka dădu din cap, încuviinţând cu regret. Se uită către sud. La şase sute de metri distanţă, grendelii acţionau în cadrul unui contract social. Îşi dorea să observe fenomenul, să îl studieze pe îndelete.

— Poate mâine, tată, spuse încet fiul lui. Să plecăm de-aici.

Bătrânul dădu din cap.

— Da, trebuie să mă pregătesc pentru prezentarea de deseară.

— Ai nevoie de noi? întrebă Justin.

— Vă mulţumesc, dar ajutorul fiului meu o să-mi fie mai mult decât suficient.

Justin şi Jessica îi urmară pe cei doi Chaka pe drumul de întoarcere către Shangri-La şi îi priviră asolizând în siguranţă. Razele lui Tau Ceti cădeau asupra lor prin parbriz. Aerul care dădea năvală prin orificiile de ventilaţie părea să fi trecut mai întâi printr-un furnal. Jessica îşi şterse fruntea cu mâneca.

— A fost politicos, nu? zise ea. Ajutorul fiului meu o să-mi fie mai mult decât suficient... adăugă, şi chicoti.

— Am observat, răspunse Justin. Imaginează-ţi, îi e jenă să spună că vrea să stea mai mult timp singur cu fiul lui. Prin urmare, ce facem acum?

— Am putea merge să-i căutăm pe Carlos şi pe Katya, sugeră Jessica, cu o maliţiozitate amicală.

— Tata şi Sylvia. Aaron îi duce sus, la lac.

Viră, înclinând Ţânţarul într-o parte, şi o luă către nord-vest.

— Mă coc, făcu Jessica.

Destupă un termos şi bău apă cu lăcomie, apoi i-l întinse lui. Sorbi cu recunoştinţă. Până şi apa era caldă.

— E destul de încinsă, spuse.

Ea dădu din cap, privind terenul de sub ei. Era presărat cu stânci şi cu copaci şi urca în pantă spre peisajul muntos din vest.

— Ştii ce putem face? întrebă, iar vocea i se însufleţi brusc.

— Ce?

— Hai să mergem la bulboană, să intrăm în apă.
— Dacă o găsim, zise, şi se gândi o clipă. Cassandra, ţi s-a cerut să etichetezi vreun loc de lângă Shangri-La drept bulboană?
— Da. O luncă din pădure, aflată la unsprezece kilometri nord-est faţă de poziţia voastră actuală, a fost denumită „Bulboana Veche”.
Pe harta de pe afişajul Ţânţarului apăru un cerc roşu.
— Asta e. Scanează zona...
— Executat. Nu s-a detectat nici un pericol. Locul e considerat sigur în privinţa grendelilor. Reamintiţi-vă să-l scanaţi înainte de asolizare.
— Da, da, făcu Justin.
Lunca era un oval de o sută de metri pe şaizeci. Prin ea curgea un pârâu leneş, adânc cât să treacă peste pantofi, şi chiar în mijloc se afla un iaz rotund, de vreo zece metri în diametru.
Zburară în jurul luncii.
— Aici nu e nimic, zise Justin. Cassandra, eşti de acord?
— Afirmativ.
Coborî Ţânţarul în iarba deasă, la vreo douăzeci de metri de iaz, unica rămăşiţă a lacului din care se formase lunca. Iarba ajungea până la genunchi şi nu era foarte deasă.
— Întrecere!
— Ultimul e o râgâială împuţită de scrib!
Justin ajunse lângă bulboană cu numai doi paşi înaintea ei, dar inerţia îl azvârli cu burta în apă.
Se uită în jos, la mâlul care îi picura de pe cămaşă.
— Hait, spuse.
Jessica abia se putea stăpâni şi în cele din urmă se lăsă să cadă pe mal şi râse zgomotos, ţinându-se cu mâinile de burtă.
— Ar trebui... să te vezi, icni ea, roşie la faţă.
— Ha, ha, făcu el.
Începu să-şi scoată hainele. Îşi stoarse cămaşa şi o aruncă pe pământ uscat. Urmată de pantalonii lui scurţi.
— E excelent, strigă. Vino şi tu.
Ea şovăi o clipă, apoi îşi spuse în gând *ce-naiba,* se dezbrăcă şi se afundă în apă.
Justin îşi azvârli un pantof, apoi pe celălalt, apoi lenjeria de corp, strânsă ghem. Un ansamblu frumos.
Jessica înota cu mişcări puternice. Lăţimea bulboanei era de numai zece metri şi cea mai mare adâncime nu depăşea doi. Apa

avea o limpezime de cristal, până la fundul stâncos. Fără surprize urâte pândind în întuneric.

Justin observă, cu un strop stânjenitor de auto-conştientizare, că mişcările ei erau, de fapt, mai masculine decât ale lui. El avea tendinţa să fie mai fluid, aproape elegant. Aaron avea ambele calităţi şi ăsta era unul dintre lucrurile care îi îngăduiau să învârtă totul pe degete...

Fir-ar să fie, refuza să lase lucrurile să se complice. În momentul acela, viaţa era frumoasă. Cerul era foarte albastru şi norii foarte albi. Copacii răsuciţi încadrau bulboana de minune.

— Întrecere, spuse ea. Zece ture.

El oftă, dar strânse din dinţi. Foarte bine. Era mai iute decât ea pe uscat, însă în cazul înotului nimic nu era sigur.

Îşi adună puterile, îşi goli mintea şi începu să taie apa. Captivaţi de efort şi de luptă, amândoi dăduseră uitării orice altceva, şi ziua era superbă. Jessica alunecă pe lângă el prin apă şi îi azvârli un val în faţă. O împroşcă la rândul lui, întrecerea fiind uitată.

În clipa acea se simţeau amândoi pe deplin mulţumiţi.

Înotară de încă două ori şi, la ultima încercare, el o înfrânse. Ea solicită, gâfâind, încă o cursă, dar el refuză. Era complet secătuit. Respira convulsiv, înghiţind aerul cu lăcomie, şi se trase afară din apă, pe un bolovan, de unde se uită în jos, către ea.

Jessica îşi ridică privirea spre el şi râse, dar în ochii ei se schimbă brusc ceva.

— Justin, spuse. Uită-te ce-ai într-o parte.

Lângă coastele lui se cuibărise ceva care părea o masă de sânge maleabil. Era palidă, aproape transparentă, dar era injectată cu structură din nervuri. Acestea pulsau, înghiţind sânge pe măsură ce le privea.

— Iisuse, gemu el. Alte chestii din alea ca meduzele?

Ea ieşi din apă.

— Nu te mai văicări. Măcar nu sunt veninoase. Nu vor decât puţin sânge. Eşti copilăros şi-ţi lipseşte ospitalitatea.

— Ha, ha. De ce nu vii să mă ajuţi să fiu şi mai neprimitor?

— La dispoziţia domniei voastre, spuse ea, şi se urcă pe mal.

Creaturile de soiul lipitorilor erau cu desăvârşire inofensive, transparente şi nu cu mult mai groase decât frunzele. Deveneau vizibile numai după ce se ghiftuiau cu sânge. Se găseau în multe râuri şi lacuri – de fapt, întregul continent era generos aprovizio-

nat cu paraziţi –, dar nici una nu transmitea amoeboizi sau alte bacterii. Nu făceau altceva decât să fure sânge.

Jessica se duse la rucsacul ei, îl deschise şi scoase o solniţă. Presără sare pe lipitoare.

Justin nu simţea nici o durere şi avea timp s-o privească. La naiba, îşi dorea ca mintea lui să-l oprească. I se părea, cumva, că faţa ei se schimbase, sau era ca şi cum până atunci n-ar fi privit-o niciodată cu adevărat.

Ea îşi îndoi genunchii şi îi cuprinse cu braţele.

— Acum aşteptăm un minut.

Mai stătuseră de multe ori atât de aproape unul de altul, încă din copilărie. Nuditatea nu era ceva nou sau neobişnuit pentru ei. Dar în clipa aceea...

În clipa aceea, curba spatelui, conturul zâmbetului, chiar şi apa din părul ei păreau atât de îmbietoare încât...

Înainte de a şti prea bine ce făcea, se aplecă şi o sărută. Prelungi sărutul o clipă. Ea făcu ochii foarte mari şi se trase înapoi, uluită.

Îşi îngustă ochii.

— Pentru ce-a fost *asta?*

— Doar aşa, în treacăt.

— Îhî.

Nu era sigur, dar avea impresia că buzele ei, buzele arse de soare, buzele ei ţuguiate a îmbufnare se arcuiseră într-un zâmbet firav.

Tăcerea dintre ei era tot mai încordată. Pe trupul lui, în locurile de unde căzuseră lipitorile, se conturau mai multe pete ca nişte hărţi roşii. Aplicaseră un antiseptic şi acum se simţea perfect. Dar, cumva, nici unul dintre ei nu-şi adusese aminte să se îmbrace.

— Trebuie să-ţi porţi mai bine de grijă, spuse Jessica.

Îşi plimbă degetul de-a lungul muşchilor din partea de sus a braţului lui, reliefaţi ca o potcoavă, apoi, ca şi cum un gând neaşteptat l-ar fi întrerupt pe cel care îl precedase, se lăsă pe spate şi îşi întoarse privirea în altă parte.

Justin se aplecă şi îi sărută umărul. Apoi îşi frecă uşor obrazul de el. Barba lui de o zi îi împrumuta mişcării ceva din asprimea unui şmirghel.

Pe urmă o sărută din nou, şi se retrase.

Ochii li se întâlniră şi clipa deveni una dintre acelea în care restul lumii se micşorează până când nu mai înseamnă nimic, în

care toate celelalte imagini, sunete şi mirosuri ale universului dispar pur şi simplu. În întreaga lume nu mai exista altceva în afară de ochii ei, apoi în afară de buzele ei, de gustul proaspăt şi sărat al gurii ei şi de mâinile ei pe umerii lui, catifelate ca o şoaptă.

Era un vârtej. Inocent şi luminos, dar hipnotic. Sărutul dură, poate, douăzeci de secunde; pe urmă ea se retrase, în ochi cu ceva pe care nu-l mai văzuse până atunci. Poate dorinţă. Şi tristeţe. Se aplecă la rândul ei şi îi întoarse sărutul, uşor, apoi cu mai multă insistenţă.

Înfierbântarea tocmai începea să se facă simţită când ea îşi puse palmele deschise pe pieptul lui şi îl îndepărtă, împingându-l cu hotărâre.

Râse, se ridică în picioare, îşi aruncă părul pe spate şi alergă în pădure.

Era o provocare veche de când lumea, tot atât de veche ca legătura bărbat-femeie ce călăuzea întreaga existenţă umană. Nu era o competiţie. Era *competiţia.* Iar marele premiu era...

Sări de la locul lui şi alergă râzând în pădurea de pe coasta muntelui, plină de viţe încâlcite şi înnodate, şi înţelese că o putea prinde. Din trei motive – primul, era ceva mai iute, cu excepţia alergărilor pe distanţe lungi. Al doilea, ea trebuia să-şi croiască drumul. *El* doar îl urma.

Iar al treilea, şi cel mai important, ea voia să câştige el.

O pierdu din vedere pentru o clipă şi...

Iat-o acolo, chiar în faţa lui. Îşi întoarse capul să-l privească, scoase un ţipăt scurt şi...

Se izbi de un cuib de demoni păianjen.

33.
DRAGOSTE ŞI SPAIMĂ

De moarte, chiar de moartea însăşi,
nu ne temem; dar / Ne temem fiindcă
und' şi ce vom fi n-avem habar.

JOHN DRYDEN, *Aureng-Zebe*

Traversaseră culmea şi erau din nou în pădure. Sylvia grăbi pasul şi îl depăşi pe Cadmann, care zăbovea ceva mai mult, studiind copacii şi potecile. Îl privi pe Aaron cu atenţie. Era atât de înalt, atât de bine făcut. Muşchii îi alunecau lin sub pielea bronzată şi în mişcările lui era atâta încredere în sine! Aproape ca un soi de maşină, şi ei îi stătu inima, cu gândul la el. Nu-i fusese niciodată ca o mamă, nu-i oferise niciodată o mângâiere care i-ar fi uşurat viaţa. Şi tânjea să facă ceva... orice... ca să arunce o punte peste distanţa dintre ei.

— Aşadar... vii des aici sus? îl întrebă, poticnindu-se, surprinsă că era capabilă să pronunţe atâtea cuvinte între două respiraţii greoaie.

Tânărul îşi coborî privirea spre ea zâmbind.

— Încerc să mă urc pe dealuri cât mai des cu putinţă. Îmi dă ocazia să simt că mă sincronizez cu pământul.

— E... cu adevărat ceea ce ţi-ai dorit tot timpul.

El dădu din cap. Un mic zâmbet cald îi încreţi buzele.

— Nu e ceea ce v-aţi dorit şi voi? Cu toţii?

— Cred că da.

Merse o vreme alături de el, întrebându-se cum să aducă în discuţie o întrebare care îi ardea mintea.

— Aaron... noi doi n-am avut niciodată prea mult timp să stăm de vorbă.

— Am luat totuşi de două ori câte o cină minunată împreună, zise el râzând. Încă mai ţin minte meniul: pâine de porumb, napi verzi, antricot de vită.

Ştia că îl invitase la ea acasă, dar nu-şi amintea nici în raptul capului ce vorbiseră, ce mâncaseră sau ce făcuseră. Mare păcat. Era copilul ei, şi nu putea fi cu desăvârşire sigură nici măcar de o singură interacţiune. O izbi un val de remuşcări atât de puternic încât o zgudui.

— Te-a... sâcâit? Faptul că n-ai avut niciodată părinţi?

— Despre ce vorbeşti? făcu el, râzând iarăşi. Toată colonia a fost familia mea, ai uitat?

Următoarea întrebare rămase nerostită. *Ai vrut vreodată să afli cine au fost părinţii tăi? Dacă se află vreunul dintre ei, sau amândoi, aici, pe Avalon? Te-ai uitat vreodată la chipurile nativilor tereştri, întrebându-te dacă era vreunul dintre noi Acela? Te-ai uitat vreodată la mine punându-ţi întrebarea asta, Aaron? Ai plâns în vreo noapte fiindcă nimeni nu-şi asuma o responsabilitate decisivă în privinţa ta? Fiindcă nimănui nu-i păsa cu adevărat?*

Dar n-avea cum să-l întrebe toate astea. Nu încă. Poate mai târziu. Mai târziu, când ar fi avut ocazia să-l prindă singur. Mai târziu, când ar fi reuşit să se îmbete amândoi puţin. La urma urmelor, asta ar fi putut fi cea mai potrivită alegere. Singura.

În locul acela erau mai multe albine.

Cadmann îşi reglă binoclul şi urmări un roi de insecte avaloniene care devorau cadavrul unui soi de marsupial.

— Ce zici? îl chestionă pe Aaron. Crezi că l-au atacat albinele?

— N-am observat niciodată un asemenea comportament la ele, răspunse el, irascibil. Mănâncă resturile, da, de foarte multe ori. Fac pariu că sărmana creatură a căzut din copac şi şi-a frânt gâtul. Leşul a început să se descompună şi mirosul a atras albinele. Nu cred că ele sunt ucigaşii.

Albinele soseau într-un şir neîntrerupt, mâncau, schimbându-şi bâzâind locul între ele după un mic tipar transpus alene în faptă (de parcă ar fi luat parte la un dans al întregii comunităţi, se gândi Cadmann), apoi plecau, pierind în depărtare.

— Cassandra, memorează direcţia în care merg albinele.

— Am notat. Corelând cu informaţiile oferite de Carlos, e rezonabil să tragem concluzia că îşi au cuibul la circa doisprezece kilometri nord-est de locul unde vă aflaţi.

— Cu ce probabilitate? întrebă el din reflex.

— Estimarea numerică e imposibilă.

— Interesant. Programul tău de logică difuză oferea până acum estimări numerice. Ce s-a-ntâmplat?

— Criteriile mele de precizie au fost modificate.

— Oh. Cine le-a modificat?

— Nu ştiu, răspunse Cassandra.

— Edgar, bombăni el. Într-o bună zi o să-l omor, aşa să-mi ajute... Ai spus „informaţii oferite de Carlos”. Şi el a găsit albine?

— Afirmativ.

— La ce distanţă de lac ne aflăm acum?

— Cam la încă o oră de mers, răspunse Aaron. Mai ales pe teren plat de aici înainte.

— Şi în josul pantei la întoarcere, zise Cadmann. OK. N-aş vrea să pierd conferinţa lui Chaka. Cred... că ar putea fi important.

— Şi albinele? întrebă Sylvia. Chaka părea foarte interesat de ele.

El dădu din cap.

— Într-adevăr. Dar pot aştepta până mâine. Poftim, ai nevoie de o mână de ajutor ca să treci peste bolovanul ăla?

— Da, mulţumesc. E straniu. E greu de crezut că e acelaşi băiat pe care-l luai în taberele de noapte ale grendelilor cercetaşi. Avea opt ani? Nouă?

— Când asta?

— La concursul de înot. Ţi-aduci aminte?

— Când era cât pe ce să se înece Justin?

Ea încuviinţă din cap.

— S-a străduit întotdeauna atât de mult să ţină pasul cu Aaron.

— N-are nevoie de asta. E un băiat independent.

— Dar ca să fie bărbat trebuia să fie ca tatăl lui. Şi, pentru el, tu te apropii cel mai mult de ceea ce înseamnă un tată.

Cadmann ştia că ea voia să ajungă undeva, dar nu-şi dădea seama unde.

— Şi?

— Şi... se uita la voi doi, alături. Tu şi Aaron. Aşa cum m-am uitat şi eu. Şi a văzut ce văd şi eu.

— Adică?

— Că sunteţi din acelaşi aluat. Justin vrea să-l iubeşti. Aaron vrea să se *identifice* cu tine. Care dintre ei va dobândi dragostea ta? Şi care îţi va dobândi respectul? Şi ce anume ar prefera un băiat să câştige, dintre acestea două?

Cadmann îndepărtă o mână de crengi din faţa soţiei sale.

— Vrei să spui că mi-ar fi plăcut mai mult să-l am ca fiu pe Aaron decât pe Justin?

— Nu. Nu m-aş aventura să susţin asta. Dar poate Justin *crede* că l-ai fi preferat pe Aaron în locul lui. Şi uneori nu e nevoie de mai mult.

Era adevărat? În adâncul sinelui lui Cadmann exista un loc unde ar fi preferat ca Aaron să fie unul dintre moştenitorii săi? Chiar şi în clipa aceea? Mai degrabă decât Justin sau...

Sau Mickey? Carne din carnea lui şi sânge din sângele lui. Doamne. Nu-şi petrecuse niciodată timpul alături de băiatul ăla. Iar acum băiatul şi-l petrecea pe al lui mai ales sus la mină, unde făcea Marele Chaka studii biologice şi unde reconstruia Stevens instalaţiile miniere. Înainte de moartea Lindei, Mickey coborâse ultima oară din proprie iniţiativă ca să-l vadă pe Stevens făcut zob de Aaron în timpul unei dezbateri.

Grozav.

Cadmann Weyland, Tatăl Anului.

Era probabil prea târziu să mai repare lucrurile în privinţa asta. În ce măsură purta vina competiţiei dintre Justin şi Aaron?

Nu ştia. Chiar nu ştia. Şi tot ce putea face era o încercare de a astupa fisura, dacă putea. Cât mai putea. Şi îşi făgădui să o facă.

Sylvia se uita la Aaron. Era atât de puternic, atât de frumos, cu atât de multe calităţi de conducător înnăscut. Felul în care îşi legăna braţele, felul în care îi striga îi aminteau atât de mult de Cadmann. Ştia, instinctiv, că, indiferent cine ar fi fost acel Koskov, bărbatul care contribuise cu jumătate din materialul genetic al lui Aaron, l-ar fi găsit pe placul ei.

Îşi îngădui o fantezie de moment. Cum ar fi fost să accepte acel material genetic într-un mod mult mai convenţional...?

Însă exista o foarte mare probabilitate de vătămare, Aaron ar fi putut avea defecte pe care ei îi era imposibil să le vadă, slăbiciuni ale spiritului, cu mult dincolo de orice putea atinge ea. Şi, dacă acesta era adevărul, cine purta vina?

Nimeni.

Atât de puternic, cu atât de multe calităţi de conducător înnăscut, atât de frumos şi, poate, vătămat. Ce fel de mamă ar fi fost ea? Întrebarea aduse la suprafaţă atât de multă durere în clocot! Durere şi gânduri foarte diferite de justificările intelectuale cu care se serviseră unii pe alţii în privinţa copiilor. L-ar fi hrănit în trupul ei. L-ar fi lăsat să-i simtă dragostea, spaima, dorurile. Acestea sunt ritmurile vieţii umane. Acele

schimbări de dispoziţie ale gravidelor, dintr-o extremă în alta – într-un anume fel, nu antrenează copiii? Comunicarea hormonală, spunând: *Asta e viaţa, fătul meu. Aceste emoţii, urcuşurile şi coborâşurile. Soarbe prelung din toate, dar, indiferent ce ai simţi tu, în mijloc se află... dragostea, acceptarea ta deplină înlăuntrul trupului meu.*

Asemenea experienţe îi fuseseră refuzate lui Aaron.

Şi cu asta trebuia să trăiască ea acum. Dar poate, poate, mai era timp să acţioneze cumva în privinţa asta. Şi, dacă era, avea s-o facă.

— Bogăţia aceasta de pretutindeni, rosti Cadmann. Totul depinde de toate celelalte. Marele Chaka mi-a arătat douăzeci de paraziţi şi de simbioţi trăind numai pe seama diavolilor păianjen.

— Şi sonomii, adăugă Aaron zâmbind. Fiecare e o colonie.

— Şi aceşti arbori coamă-de-cal par să poarte câte o lume în ei înşişi. Saa-lut!

Cei trei copaci păreau fagi dezgoliţi de iarnă. Coamele lor zăceau sfărâmate pe trei şiruri paralele. Probabil căzuseră fiind întregi şi se rupseseră la impact. Le creşteau coame noi, părând să nu fie nimic mai mult decât o blană verde.

Iar Aaron râdea.

— Surpriză avaloniană! E ciudat, nu, cum capătă totul sens după ce *ştii.* Adevărul e că specia aceasta îşi leapădă din când în când întreaga coamă. Împiedică proliferarea paraziţilor. Pe urmă trebuie să supravieţuiască în timp ce îi creşte o coamă nouă, aşa că depozitează o grămadă de zahăr. Noi am concentrat seva prin evaporare în vid. Cadmann, Sylvia, să-mi spuneţi părerea voastră: voi ştiţi ce gust are siropul de arţar.

— Nu poate fi la fel. Nu pregătit aşa, spuse Sylvia. Dacă nu caramelizezi siropul de arţar, are gust de apă cu zahăr. Îl arzi pe jumătate şi asta îi dă savoarea.

Cadmann se uita în jur cu alţi ochi.

— Sunt o mulţime la fel. Unul din patru are coamă nouă, în creştere. De ce n-am mai văzut aşa ceva până acum? De ce procedează aşa?

— Chaka zice că e vorba de o expunere mai puternică la soare. Mai multă lumină înseamnă mai mult zahăr, ceea ce înseamnă mai mulţi gândaci, mai mulţi Joe, mai mult din orice altceva trăieşte într-un copac coamă-de-cal. Când ajunge să susţină prea mulţi intruşi, copacul le azvârle casa cu totul.

— Vreau să mă opresc când ajungem la bolovanii ăia. Am o pietricică în gheată, spuse Sylvia.

Cadmann o privi o clipă.

— Atunci eu o s-o iau înainte. Aaron, n-aş face aşa ceva pe un teritoriu necunoscut.

Tânărul înţelese aluzia.

— În ultimele şase luni, am aruncat *viteză* în lacul ăla o dată pe săptămână. N-are nici un canal de scurgere, Cadmann. Acolo nu sunt grendeli. Speram totuşi c-o să găsim un urs pentru tine.

— Ai amintit asta la micul dejun.

— Acum doi ani, când am făcut cercetările preliminare, aici era ceva care semăna a urs. Părea de vreo trei sute de kilograme. Poate un Joe supra-dezvoltat. Acum nu i se vede nici urma.

— Poate hibernează?

— Nu e iarnă.

— Atunci vărează.

Sylvia se opri să-şi aranjeze bocancul. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Cadmann pentru o clipă. El zâmbi şi îşi continuă drumul, lăsând-o cu Aaron.

Sylvia aproape că îi pusese lui Aaron întrebarea crucială, de o duzină de ori şi într-o duzină de moduri diferite. *Ştii că eşti fiul meu? Are vreo importanţă pentru tine?* Oare pentru el era bine să afle? Conta?

Şi, pentru că nici una dintre întrebările ei nu avea răspunsuri, voia să absoarbă interesul lui, să-i captiveze mintea. Voia să ştie cine era bărbatul acela tânăr, în spatele înfăţişării lui desăvârşite, al feţei frumoase şi al ochilor pătrunzători.

— Cum a fost pentru voi? rupse el într-un târziu tăcerea. În primele zile?

Se întrerupse, apoi zâmbi, aproape timid.

— Nu. Asta nu e adevărata întrebare pe care voiam s-o pun.

— Dar care e?

— În realitate, voiam să ştiu de ce aţi venit, de fapt, într-un alt sistem stelar?

— Nu înţeleg.

— Cunosc răspunsurile oficiale: explorare, aventură... dar de ce voi? De ce tocmai această aventură? Voi toţi. Toţi nativii tereştri au o doză de conservatorism care pare cu totul diferită de firea aventurierilor hei-rup sosiţi aici iniţial. Prin urmare... care e adevărul pur?

Sylvia era oarecum uimită de întrebare, dar înţelese aproape imediat ce se ascundea în spatele ei.

Îşi spuseseră că veniseră să cucerească şi să îmblânzească o lume nouă. Coloniştii se confruntaseră dintotdeauna cu asemenea emoţii – şi cu pierderi de genul celor suferite de nativii tereştri.

Îşi spuseseră că deveniseră mai conservatori, mai temători, fiindcă nu ştiau dacă de pe Pământ avea să li se mai alăture vreodată cineva. Sau, mai mult decât atât, fiindcă nu ştiau dacă pe Pământ nu se întâmplase ceva, ceva cumplit, care împiedica pe oricine altcineva să îi urmeze printre stele.

Totuşi, poate…

— Păstrezi tăcerea, zise el.

— Mă gândeam. E o întrebare bună. Cred că, dacă trebuie să răspund în ceea ce mă priveşte – şi e sigur că nu pot vorbi în numele nimănui altcuiva –, aş spune că l-am avut pe soţul meu, iar el a avut un vis. I-am împărtăşit visul. Poate nu în măsura în care îl nutrea el.

— Ce-ai pierdut plecând?

— Aveam familie. Prieteni.

— Şi cariera?

— Nu! Avalonul e foarte potrivit pentru cariera mea. Dar cred că, la un anumit nivel profund, soţul meu m-a scos din mediul meu academic.

— Şi apoi l-ai cunoscut pe Cadmann? se interesă el, zâmbind.

— Pe navă. Ştii foarte multe despre zilele acelea de la început.

— Sunt o mulţime de însemnări şi de jurnale pentru acces public. Şi în ele sunt spaţii albe interesante. O mulţime de înregistrări video accesibile tuturor. E uşor să-ţi dai seama că ai fost atrasă de Cadmann încă de când erai măritată.

— Era impetuos, făcu ea, oftând. Şi cred că nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca el. Şi… cred că totul era oarecum copleşitor. O lume nouă, privelişti şi mirosuri noi. Cred că în fiecare femeie există ceva care doreşte să i se alăture celui mai puternic şi mai violent dintre bărbaţii pe care îi poate găsi, să stea în spatele lui sau lângă el şi să îi poarte copiii.

— Dar n-ai făcut nimic în privinţa asta?

— Nu, nu înainte de a muri Terry.

— Dar te-ai gândit.

Ea nu putu să nu zâmbească.

— Da, m-am gândit. Acum ajunge cu întrebările, fir-ar să fie.

Nu-ţi mai băga nasul în treburile mamei tale...

Zâmbetul lui era discret, dar cald, şi croi o potecă pentru ea, pas cu pas, fiul ei netezind calea mamei pe care nu şi-o cunoştea.

Era ceea ce numesc alpiniştii un „lac suspendat”, săpat într-o terasă de stâncă. Terenul urca în pantă abruptă către sud şi către vest, aşa că în partea aceea peste apă cădeau umbre prelungi, cu mult înainte ca oriunde altundeva să fi coborât înserarea. Umbrele acelea se întindeau acum de-a curmezişul lacului, creând impresia falsă a unui amurg. Lui Cadmann i se părea că aude în apropiere bâzâitul unor albine, dar nu le mai putea vedea.

Ochelarii lui de război erau setaţi pe modul termic.

Umbrele deveniră portocalii. Copacii din jurul lacului pluteau într-o ceaţă fantomatică. Erau puţine lucruri pe care nu le-ar fi putut vedea la lumina zilei. Totul era tăcut şi calm.

O mişcare neaşteptată din spatele unui pâlc de copaci îi atrase atenţia instantaneu. Ce naiba...?

O siluetă măruntă ieşi agitată din tufişuri. Un râmător, una dintre creaturile asemănătoare cu porcii, care erau o prezenţă obişnuită în ţinuturile joase şi se întâlneau într-un număr rezonabil pe platourile înalte. Îl văzu pe Cadmann la douăzeci de metri distanţă, scoase un ţipăt ascuţit şi dădu să se-ntoarcă.

Ceva dădu buzna din pădure, ca o pată difuză în mişcare, şi se prăvăli peste râmător cu o asemenea repeziciune încât Cadmann nici măcar n-avu timp să-şi contureze vreun gând. Privi fascinat monstrul ivit pe neaşteptate ridicându-şi capul şi suflând *flăcări* în aerul nopţii.

Îşi simţi ceafa rece şi umedă.

Un grendel.

Dumnezeule. Ce făcea *acolo?*

Ei, întrebarea era oarecum prostească. În momentul acela se ospăta. Îşi desprinse puşca de pe umăr şi se pregăti să tragă. Grendelul se opri.

Şi se uită în sus.

Drept către el. Degetul lui Cadmann era pe trăgaci. Îl simţi încordându-se, simţi trăgaciul ajungând în punctul de declanşare şi ştiu că adăugând un singur gram forţei de apăsare ar fi lansat săgeata cu moarte electrică.

Ochii grendelului. Îl *vedeau.* Şi, pentru prima, pentru absolut prima oară, nu simţi că acolo era un gol. Nu era moarte şi distrugere.

Era... altceva. Ceva şi mai răscolitor.

Aşteptă atacul grendelului. De ce? Voia să-i dea o şansă? Era ceva de genul crezului de doi bani al unui pistolar dintr-un western, al şerifului unui orăşel dintr-un film prost de serie B? *E mutarea ta, Ringo...*

Nu ştia de ce, dar nu se putea convinge să apese pe afurisitul de trăgaci. Stătea locului, uitându-se la creatura cu dinţii murdari de sânge, cu trompa mânjită de negreală, cu trupul râmătorului încă zvâcnindu-i în faţă. Pur şi simplu, nu se putea convinge să-şi clintească degetul.

Auzi o mişcare în spatele lui. Sylvia şi Aaron. Tânărul îşi dăduse puşca jos din spate şi o ţinea în poziţie de tragere...

Cadmann îşi flutură violent mâna. NU! Aaron se opri.

Grendelul biciui aerul rotindu-şi coada şi plesni leşul. Îl trase în tufişuri şi dispăru. Cadmann îşi coborî arma.

— Ăla era un grendel! exclamă Sylvia.

El dădu din cap.

Sylvia îl privi ciudat.

— N-ai tras. Nu l-ai lăsat pe Aaron să tragă.

— Nu eram în pericol, răspunse Cadmann. N-avea de gând să ne atace. Era doar flămând.

— Da, dar... un grendel? se minună ea, şi se întoarse spre Aaron, cu ochii în flăcări. Ai spus că lacul ăsta e un loc sigur!

— Era. Nu ne îndoiam că e sigur! Un grendel nu poate ajunge aici în nici un fel...

— Numai că ăsta a ajuns, zise Cadmann. Iar eu cred că, pentru o singură zi, am avut parte de suficiente senzaţii tari. Să chemăm Ţânţarii să ne ducă înapoi.

Aaron încuviinţă din cap.

— Aşa e. Iar eu vreau să-i pun câteva întrebări lui Chaka...

Bătrâna grendel fugi.

Pieri din văzul ciudăţeniilor într-o clipă. Şi nu încetini. Intră în tunelurile din stâncă înainte de a-şi da ele seama unde dispăruse. Era sub apă şi înota, cu mult înainte ca *viteza* să-i iasă din sânge. Dacă se răzgândea Cea Mai Puternică, dacă aducea alte ciudăţenii care s-o ucidă, n-aveau s-o găsească.

Viaţa ei atârnase de o gheară ruptă. Dar învăţase! *Aceea* nu o ucisese. *Cealaltă* avusese de gând s-o ucidă, dar *aceea* îi făcuse semn să se oprească. *Aceea* era Cea Mai Puternică şi era dornică să trateze cu bătrâna grendel!

Aveau să se reîntâlnească. Dar nu acolo. Începu să se pregătească pentru lungul drum de întoarcere înot în fluviu.

34.
CÂNTECUL DEMONILOR

Se întretaie-n unghiuri fel de fel,
Ca liniile, iubirile oblice;
Amorul meu cu-al tău e paralel,
Nu se-ntâlnesc, degeaba veşnice.

ANDREW MAXWELL, *Definiţia iubirii*

Carlos se opri în capătul opus al vâlcelei. Albinele dispăruseră în copaci şi nu era nimic de făcut până când mai vedeau una.

Katya îi dădu să bea din bidonul ei. Se rezemară împreună de un copac.

— Să ne odihnim aici un minut. O să prindem următoarea albină care apare.

— Ştii, spuse cu prudenţă Carlos, chiar n-am fost surprins că ai vrut să vii încoace. Luând în considerare faptul că domnul Justin se afla aici.

Ea râse.

— Da. La asta m-am gândit.

Carlos se întrerupse o clipă şi Katya se grăbi să umple golul.

— Ştii, Justin e minunat, dar lipseşte ceva.

— Şi ce e acest ceva?

— Nu sunt sigură, făcu ea, ridicând din umeri. Dar uneori mă gândesc că toată libertatea pe care o avem ne-a făcut prea blazaţi. Nu... zise, şi clătină din cap. Nu vreau să par prea retro.

Ochii căprui ai lui Carlos se îndulciră.

— Ştii, uneori uit că eşti femeie.

— Ei, multe mulţumiri.

— Nu. Adică uit c-ai crescut. E imposibil să uite cineva vreodată că tu aparţii neamului femeiesc.

Ea îşi trecu mâna prin păr, scuturându-şi superba coamă leonină.

— Serios?

Părea să-şi exprime încântarea cu prudenţă.

— Îţi dai seama că niciodată nu ne-am mai despărţit pentru o perioadă atât de lungă de timp?

Ea dădu din cap.

— M-am schimbat mult?

— Nu. Nu tocmai. Dar când mă gândesc la tine îmi apare în faţa ochilor o fetiţă care mă urmăreşte peste tot, încercând să-mi atragă atenţia. Dacă te văd în fiecare zi, falsitatea imaginii nu mă izbeşte cu adevărat. Însă după câteva luni... ei bine, contrastul mă şochează puţin.

— Sper că îţi place.

— Îl ador. Te ador pe tine. Eşti tot ce aş spera de la o fiică.

— Te sâcâie ceva? îl întrebă, luându-i mâna.

— Nu ştiu, zise el cu un oftat. Poate, pe măsură ce îmbătrânesc, devin mai conservator. Am fost întotdeauna desfrânatul coloniei. Mi-am ales femeile indiferent dacă erau măritate sau nu.

— Sunt şocată.

— Normal. Nu e decât unul dintre acele lucruri adevărate – femeile nu mi s-au părut niciodată dificile. Sexul mi s-a părut întotdeauna firesc şi reconfortant. Nu i-am ataşat niciodată o încărcătură morală sau spirituală.

— O simplă funcţie a organismului uman? Aşa m-ai învăţat întotdeauna.

— Dar, înţelegi – noi provenim dintr-o cultură în care oamenii şi-au limitat manifestările sexuale vreme de mii de ani. Consecinţele unei epidemii cumplite, transmise pe cale sexuală, au lăsat în urmă un Pământ şi mai conservator. Şi, când am depăşit în sfârşit perioada aceea, a fost o sărbătoare generală, o respingere a multor lucruri care funcţionaseră înainte.

— Seamănă mult cu Avalonul.

— Nu. N-a fost aşa. Nu trebuie să uiţi că eşafodajul culturii europene era o viziune încărcată de vinovăţia sexualităţii. Poate în secolul al douăzeci şi doilea hedonismul a fost o reacţie sănătoasă faţă de conservatorism – dar adevărul se află undeva, între cele două extreme.

— Adică?

— S-ar putea să se fi pierdut ceva când s-au abandonat toate constrângerile.

— Suntem moralizatori? îl tachină ea. Carlos? Însuşi Marele Seducător?

— Nu vorbesc despre greşit sau corect. Mă întreb *ce funcţionează mai bine.* Oamenii sunt singuri, scumpa mea. Şi înspăimântaţi. Şi ar face orice ca să umple golul acestei singurătăţi – pentru un minut, pentru o oră, pentru o viaţă. Sexul

e probabil cea mai bună metodă de a simţi... cum aţi spune voi... că nu eşti singur.

— Uneori, admise ea. Dar alteori poate înrăutăţi lucrurile.

El încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Am avut mult timp la dispoziţie ca să mă gândesc la asta. Cred că în fiecare etapă a unei relaţii există un nivel diferit de comunicare. La început, cei doi iubiţi sunt prudenţi şi învaţă treptat unul despre altul. Îşi împărtăşesc amintirile, fiecare îl duce pe celălalt în locurile lui preferate şi încep încet să se atingă. Pe măsură ce ajung mai intimi, comunică mai repede şi mai intens.

— Sexul e probabil punctul suprem, zise Katya. Toate simţurile sunt angrenate în acelaşi timp...

— Dacă îl faci cum trebuie.

— Sunt fiica ta. Te aştepţi la mai puţin decât atât?

— Punct lovit. Vreau să spun că doi oameni care iau cina împreună pot să nu facă, practic, nici un schimb de informaţii şi să aibă impresia că interacţiunea lor a fost completă. Comunicare în bandă îngustă. Dar sexul e atât de intens încât se pare că *trebuie* să însemne ceva. Ai senzaţia că tocmai ai aflat lucruri profunde şi complexe despre omul pe care-l iubeşti.

Ea dădu din cap.

— Ne minţim pe noi înşine spunându-ne cât de bine ne cunoaştem unul pe altul.

— Mult prea des, încercăm cu disperare să ne convingem că omul de alături e partea care lipseşte din noi înşine – fie şi numai pentru o singură noapte. Poate nu e dragoste, dar... ce-ai zice de prietenie? Grijă? Compasiune?

— Să zicem că sunt de acord cu tine. Încă nu sunt sigură unde vrei s-ajungi.

— Cred că am ştiut dintotdeauna că idealul castităţii sexuale e pur şi simplu absurd. Pare împotriva firii. De ce să-i oferi unui bărbat tânăr cel mai puternic imbold sexual la cincisprezece ani şi să-i spui că nu se poate delecta înainte de a împlini douăzeci? E clar că e nefiresc – ca şi cum ai înhăma un armăsar la plug. Pe de altă parte, nici nu te poţi împerechea după bunul plac. Pe Pământ, asta a condus la atât de multe sarcini nedorite, boli şi distrugeri, încât s-a potrivit cu imaginea unui păcat mortal.

— Femeile nu sunt bărbaţi. Noi vedem, simţim lucrurile altfel. Şi ne dorim mai mult. Aici, pe Avalon, suntem libere să facem tot ce vrem...

— E suficient?

— Nu ştiu. Noi aşa am crezut, dar...

El dădu din cap.

— V-aţi dori un ritual de curtare mai îndelungat?

— Ceva de genul ăsta. Toată lumea ştie cum arată trupul oricui altcuiva. Toată lumea povesteşte cum e oricine altcineva în pat. S-ar putea să existe sentimentul anticipării, dar nu mai e prea mult mister.

— Şi ţi-ai dori să fie?

— O parte din mine şi-o doreşte. Cred că e numai o parte, dar partea aceea e flămândă.

— Cum ţi-ai dori să fie cu Justin?

— Ştii, *e* ceva, dar nu prea găsesc cuvinte prin care să-l descriu. Ne cunoaştem dintotdeauna. Uneori am fost amanţi, alteori nu. Uneori n-am fost nici măcar prieteni...

— Şi acum?

— Nu ştiu. Poate e vorba numai despre descoperirea unui nou Pământ, şi atâta tot. Dar nu-l putem lua în stăpânire decât cu ajutorul copiilor.

— Aşa am simţit şi noi, cu mult timp în urmă. Însă cred că sentimentul a pălit oarecum când ne-am dat seama că rata naşterilor avea să fie suficientă. Dar... într-un loc ca ăsta, atât de larg, de întins, nu mă surprinde.

— Ceva din interiorul meu a decis că Justin e alesul.

Carlos îi lăsă Katyei tot timpul de care avea nevoie să-şi poată găsi cuvintele.

— Un buton minuscul s-a răsucit singur, continuă ea. Credeam că am tot ce-mi doresc, atât libertate, cat şi siguranţă. Dar se dovedeşte că vreau altceva. Vreau pe cineva care să-mi aparţină.

Îşi ridică privirea cu sfială.

— Asta înseamnă egoism? Meschinărie?

Carlos o strânse de mână.

— Nu. Cândva era ceea ce îşi dorea toată lumea. Pe urmă ne-am convins să renunţăm. Poate că tocmai suntem pe punctul de a redescoperi în ce măsură ţine asta de esenţa naturii noastre. Eu nu m-am împotrivit niciodată propriilor mele impulsuri. Nici tu n-ar trebui.

Ea zâmbi larg şi îl strânse de mână. Îşi roti brusc capul, cu o smucitură, părând să urmărească din priviri ceva invizibil.

— Ce e? întrebă el.

— Două albine. Zburând ca două gloanţe.

Carlos îşi reglă ochelarii de luptă până când zări două străfulgerări.

— Traversează valea aia. Şi trec dincolo de următoarea culme, spuse, apoi aprecie distanţa. E prea departe pentru astăzi. Să ne-ntoarcem. Putem începe urmărirea mâine dimineaţă.

— Îl chem pe Justin să ne ia, zise Katya. Îşi atinse comcardul cu degetul mare. Justin...

Îi răspunse computerul.

— Justin şi Jessica au aterizat într-o luncă şi sunt deconectaţi temporar de la sistemul de comunicare.

— Sunt în siguranţă?

— N-am detectat nici un motiv de alarmă, răspunse afectată Cassandra.

Jessica se lăsă pe spate, încercând să se smulgă din plasa în care se încurcase.

Pădurea era cufundată într-o umbră deasă, cu lujeri şi ramuri împletite atârnând printre copacii coamă-de-cal. Justin desluşi, în întunecimea de deasupra lui, un chip ca de maimuţă arătându-şi colţii, apoi un trup compact şi membre lungi, lungi. Creatura nu se clintea. Cânta.

Îşi lăsase jos rucsacul şi, odată cu el, localizatorul, cuţitul şi toate armele. Avea nevoie de un minut să le aducă şi, într-un minut, jivinele ar fi sărit pe ea.

Faţa Jessicăi nu era lipită de plasă şi reuşi cumva să folosească efectul de pârghie, întorcându-şi capul spre el.

— Justin! Văd patru. Nu sunt decât nişte Joe mai mari...

Vocea i se frânse.

Feţe mici, cu colţii la vedere. Cântau cu gurile deschise... cântau din fundul gâtlejurilor. Marele Chaka examinase mai multe leşuri de demoni păianjen. Melodia lor ar fi fost perfectă pentru un dans lent. Justin desluşea umbre hidoase ocupându-şi locurile în jurul Jessicăi. Una se trase de-a lungul plasei, târându-se spre ea.

Luă în mâini două pietre. Prima îşi rată ţinta cu desăvârşire. A doua lovi una dintre creaturi, azvârlind-o înapoi printre copaci. Dar alţi doi demoni coborau încet, verificând la fiecare pas locul unde îşi puneau piciorul.

La naiba, la naiba, la naiba. El şi Jessica erau probabil mai mari decât orice altceva vânau de obicei creaturile-Joe, dar numai dimensiunea în sine era oare de-ajuns ca să le ţină la distanţă?

Jessica ţipă la ele. Se retraseră pentru o clipă, apoi prinseră să coboare iarăşi pe lujeri.

— Justin, spuse ea, cu voce extrem de calmă. Nu le e frică de noi. Se întorc. În privinţa asta nu există absolut nici un dubiu.

El trase de o creangă din apropiere. La dracu', era mai mult lujer decât creangă şi mult prea flexibilă. Smuci de ea, dar nu reuşi decât s-o încovoaie. I-ar fi susţinut greutatea.

Era disperat. Pământul de sub tălpi era gros şi moale; frunzele căzute de-a lungul anilor putreziseră, formând un compost bogat. Acolo nu era nimic pe care să-l poată folosi drept armă. Şi era în pielea goală, fir-ar să fie.

Îngheţar-ar iadul! Se lăsase copleşit de dorinţă pentru prima oară în viaţa lui şi se întâmplase una ca *asta?*

Se îndreptă spre Jessica şi văzu că reuşise să-şi îndepărteze faţa cu vreo câţiva centimetri de plasă.

— Cred, zise ea. Cred că ar fi posibil să ies din chestia asta.

Justin smulse o piatră de jos şi o lipi de plasă. Trase. Mucilagiul era înfiorător de puternic. Diavolii păianjen se mai apropiaseră cu câţiva centimetri şi cântecul lor îl liniştea împotriva voinţei lui. Dacă ar fi avut aparatul de radio, doar *aparatul de radio,* l-ar fi deschis la maximum şi le-ar fi pus nişte cântece vechi, riot rap...

— Ascultă-mă, făcu ea, cu voce aspră, aproape ca o lovitură de bici. Trebuie să te duci după puşca antigrendeli. Pot să-i ţin la distanţă până atunci.

El avu viziunea bruscă şi cumplită a porcuşorului, a creaturilor păianjen care îi injectau veninul lor, pentru a-l sfâşia apoi în bucăţi.

— Mă duc pe naiba.

— Justin!

— În clipa în care o să plec, vor sări pe tine. Abia dacă-i putem ţine amândoi la distanţă.

Iar cântecul fără cuvinte îl împingea către o deznădejde fatalistă.

Ea începuse să respire mai greu.

— Păi – e singura noastră şansă. Nu mă pot desprinde de clei.

— Cântă! ordonă Justin.

— Să cânt? Ce să cânt?

— Orice. *Pentru a pământului splendoare, pentru minunatul nostru cer.*

Era un cântec pentru copii pe care-l învăţaseră la şcoală[13]. Jessica i se alătură.

— *Pentru dragostea din jur, cea care ne-a fost mereu şi ne-a rămas străjer...*

Cântecul de leagăn şovăi, începu să sune fals şi se poticni. Demonii păianjen care dăduseră năvală se retraseră. Era ceva nou.

— Merge, îi pot ţine la distanţă, zise Jessica. Adu armele!

— N-o să-i oprească. *Creator a toate, te slăvim, recunoscători îţi mulţumim...*

Mintea lui Justin lucra cu fervoare.

— Stai o clipă. Să aşteptăm un minut. Uită-te la chestia asta. Îşi aminteşti ce-a explicat Chaka? Nu e făcută din secreţiile trupului lor. E o amestecătură şi frunzele sunt materialul de bază. Frunze mestecate. Întind mucilagiul ăsta deasupra. Şi tot ce prind înăuntru se zbate, aşa că trebuie să-şi tot cârpească plasa.

— Şi ce dacă?

— Chaka spunea că depind de rezistenţa materialelor de construcţie. Plasa nu e mai rezistentă decât planta pe care se bazează.

— Cum ne ajută asta... nu contează. Dacă ai o idee, ar fi bine s-o foloseşti cât mai repede. *Şi pentru-ai clipei minunaţi fiori, ce zi şi noapte viaţa ne-o încântă, pentru coline, văi, copaci şi flori, stele şi soare, pentru luna blândă...*

Demonii păianjen se târâră spre ea. Zumzăitul lor se schimbase.

— Intră în armonie cu noi, strigă Jessica.

— Schimbă melodia! *E acas' cavalerul, din lume sosit, mânjit de noroi şi de supărare, cu scutul stâlcit, cu coiful strivit, el însuşi olog, şi steag nu mai are.*[14]

— Asta chiar că-i veselă!

---

13 *For tbe Beauty of the Earth (Pentru frumuseţea pământului),* imn creştin scris de poetul englez Folliott S. Pierpoint (1835-1917) (n. tr.).

14 *The Quest (Aventura cavalerului),* poem de Rudyard Kipling (1865-1936) (n. tr.).

— La naiba, cântă! *Aceasta mi-e lancea, e de îndreptat! Şi e de ucis trăpaşu-mi rănit! Puternici au fost şi mult ne-am luptat. Pe cât m-au lovit, pe-atât i-am izbit!*

Justin smuci de lujer.

— Nu-mi amintesc versurile!

— *De rănile mele străinii vorbesc. Ei poartă toţi mantii, şi-au răni dedesubt. La spada mea frântă toţi ochii privesc, dar nimeni nu vede câte am rupt!*

Justin se întoarse cu lujerul pe care nu reuşise să-l frângă şi îl studie cu sânge rece.

— Sper până la Dumnezeu că eşti atât de rezistent cum pari, zise.

Era de cinci ori mai gros decât lujerii care alcătuiau plasa. Cât de vechi erau fibrele care susţineau capcana demonilor? De când se aflau acolo? Care erau, în medie, dimensiunile şi greutatea animalelor pe care le atacau creaturile alea?

Îşi înfăşură ambele braţe în jurul lujerului şi-şi folosi greutatea, trăgându-l către plasă.

Demonii păianjen îşi schimbară din nou melodia.

— Grăbeşte-te! ţipă ea.

Îşi scutură violent tot trupul şi demonii păianjen se grăbiră să fugă înapoi în întuneric.

— *Aceasta mi-e lancea, e de-ndreptat! Şi e de ucis trăpaşu-mi rănit! Puternici au fost şi mult ne-am luptat. Pe cât m-au lovit, pe-atât i-am izbit!*

Se răsuci cu un efort care îi îndureră şira spinării şi îl văzu pe Justin trăgând creanga după el şi sforţându-se să o încovoaie cu câţiva centimetri o dată. Adeziunea solului era redusă, solicitându-i până la punctul de rupere trupul subţire şi vânos, cu muşchi noduroşi. Mârâi şi trase, pământul îi fugi de sub picioare, trase din nou şi nu reuşi să o întindă.

Jessica suspină.

— Nu merge! Adu...

Apoi, într-un moment de demenţă, Justin se sprijini pe un picior şi îşi ridică talpa stângă, îndesând-o între lujerii plasei.

— Eşti nebun??!

— La naiba, da, icni el.

Folosindu-şi ca sprijin piciorul stâng, înţepenit în reţea, sări, săltându-l şi pe cel drept şi îndesându-şi-l de asemenea în plasă. Acum era suspendat, aproape paralel cu solul, ţinându-se de lujeri cu braţele şi cu picioarele încâlcite în plasă.

— Gândeşte-te, spuse, cu răsuflarea tăiată. Probabil c-am solicitat plasa asta cu o forţă de cinci ori mai mare decât e făcută să suporte. Luptă-te, ce naiba! O putem rupe!

Jessica era sigură că el îşi pierduse minţile. Dar n-avea nimic altceva de făcut decât să intre în jocul nebuniei lui.

— *Mi-s bucătar şi căpitan viteaz, pe bricul Nancy mi-s şi ofiţer...*[15]

— *Mi-s şi nostrom şi mi-s şi mus, şi pe şalupa căpitanului năier!* continuă Justin.

Piciorul ei. Avea un picior afară din plasă – fiindcă nu se atinsese cu el. Se trase înapoi şi întreaga masă a reţelei improvizate se clinti. Ignoră larma din copaci. Ceva coborî în grabă, repezindu-se la ea cu fălcile căscate. Jessica se legănă violent şi cutremură plasa. Demonul păianjen se dădu înapoi vreo jumătate de metru.

— *Despre oceane, mări şi marinari, eu, moşule, prea multe n-am cum şti, însă mă jur că nu pricep nici mort cum naiba ai putea să fii...*

Îşi întinse piciorul cu disperare, sperând să ajungă la lujerul lui Justin. Văzu prea târziu un al doilea demon păianjen. Se târa în jos, apropiindu-se din lateral de Justin, pe care îl muşcă de coapsă.

El ţipă, înjură şi se zbătu cu atâta violenţă încât ea crezu, pentru o clipă, că avea să rupă plasa, eliberându-se. Nu avură norocul ăsta, dar monstrul fugi în grabă înapoi la adăpost.

Gemu şi i se dădură ochii peste cap. Faţa i se înnegrise de efort şi sângele îi picura din rana din picior.

— Justin, ţipă Jessica, dar atenţia îi fu distrasă de o durere în mână.

O muşcătură şi un demon păianjen dispărând în umbră. În braţ i se răspândi o arsură atroce.

Durerea şi teama de moarte îi oferiră ceea ce nu-i putuse da forţa muşchilor. Sau poate strădaniile lui Justin aduseseră în sfârşit creanga mai aproape. Jessica se răsuci şi îşi trecu piciorul peste ea, ca pe un cârlig.

Traseră amândoi, împreună. Privirea lui înnebunită o întâlni pe a ei, şi el înghiţi în sec.

---

15 *The Yarn of the* Nancy Bell *(Istorisirea bricului* Nancy Bell), aparţinând autorului englez William Schwenck Gilbert (1836-1911) (n. tr.).

— Haide, Jessica. Unu, doi, trei – trage! *Dragul meu James, zice el, tu ştii că prost ai fi să mă omori făr' de folos, căci nu mă poţi găti! Dar eu pot, ştii – şi o s-o fac – şi o să fii gustos!*

Traseră folosindu-şi fiecare dram de putere şi urlând versuri ca să-i trimită pe demonii păianjen în mare grabă înapoi în copaci – pe moment. Însă între timp se trezise întregul cuib. Alţi patru curioşi, sau poate îngrijoraţi, ieşiră târâş din întuneric.

Începură să coboare cu delicateţe pe lujerii cleioşi. Prinseseră deja melodia *Poveştii lui Nancy Bell.*

— *Pentru a iubirii încântare, care leagă fraţi, părinţi, copii, prieteni din întreaga lumii zare, pentru gânduri dulci şi bucurii...*[16]

— *Creator a toate...*

Jessica încetă să mai cânte când demonii i se alăturară, păstrând armonia.

Justin ţipă, muşcat de un alt monstru, iar ea abia dacă tresări, retrăgându-şi capul, când clănţăni o pereche de fălci, închizându-se la doi centimetri de obrazul ei.

— Trage! ţipă, şi asta făcură amândoi, apoi scârţâiră lujerul, spinările lor şi plasa...

Care se sfâşie. Traseră de lujer şi o mare parte din ea se prăbuşi. De undeva, de deasupra, căzură oase vechi.

— *Te slăvim, recunoscători îţi mulţumim!*

Hâââş. Demonii păianjen scoaseră ţipete ascuţite şi se căţărară unii peste alţii ca să se-ntoarcă în copaci. Plasa pocnea acum cu repeziciune. Mai mulţi lujeri începură să se rupă. Nu-i mai susţinea decât mucilagiul, care nu era destul de rezistent. Justin se izbi cu tâmpla de pământ. Jessica se smulse, desprinzându-se pe jumătate, şi râse isteric când o bucată zdravănă de plasă se desprinse odată cu ea. Un braţ şi ambele picioare îi erau libere şi reuşi să-şi folosească trupul ca pe o pârghie, smulgându-şi celălalt braţ din partea principală a împletiturii. Încă mai era acoperită de un petic uriaş de lujeri cleioşi. Se răsuci şi trase de picioarele lui Justin până când i le eliberă, apoi îl târî, îndepărtându-l de plasă. Picioarele lui se umflau, negre şi roşii. Şi ea avea braţul umflat şi amorţit.

— Justin, te simţi bine?

— Cred că pot să merg.

16 *For the Beauty of the Earth (Pentru frumuseţea pământului).*

Se împletici pe o jumătate de metru, şi Jessica îl cuprinse cu braţele, ajutându-l să se întoarcă lângă apă. Înşfăcă imediat comcardurile.

— Cassandra, strigă ea. Am fost muşcaţi de demoni păianjen. Avem urgent nevoie de îngrijire medicală.

Justin îşi puse cămaşa cu mâini tremurânde. Încercă să-şi îmbrace şi pantalonii. Urlă când îşi atinse cu palmele carnea învineţită de pe coapse şi fu nevoit să renunţe.

Jessica îi examină ochii. Nici o dilatare. Umflăturile nu păreau să se înrăutăţească, dar asta îi spunea prea puţin.

— *Suntem la vreo zece minute distanţa,* se auzi vocea Micului Chaka. *Păianjenii au fost de tipul celor capturaţi pe drum?*

— Se pare că da, răspunse ea.

— *Atunci n-ar trebui să fie probleme. Folosiţi pastă antibiotică. Muşcăturile nu sunt letale. Nici efectul paralizant nu e chiar atât de puternic. E nevoie de o colonie întreagă ca să vină de hac unui animal cam de două ori cât ei. Câte muşcături?*

— Justin are două, poate chiar trei.

— *Bun. Ţine la căldură. Ajungem acolo cât ai clipi.*

Jessica derulă o pătură din rucsacul ei şi o înfăşură în jurul lui Justin, căruia îi clănţăneau dinţii.

— N-o să mor, nu?

— Numai dacă mai faci altă tâmpenie ca asta.

— Tu cum te simţi?

Jessica îi luă faţa în mâini.

— Ti-am spus vreodată că te iubesc? îl întrebă, şi îl sărută foarte uşor.

Pe urmă veninul îşi făcu efectul şi începu şi ea să tremure. Se desprinse de Justin înainte de a apuca el să-şi dea seama.

35.
AUTOPSIA

Deducţia este, sau ar trebui să fie,
o ştiinţă exactă şi ar trebui tratată în
aceeaşi manieră obiectivă şi detaşată.

ARTHUR CONAN DOYLE, *Semnul celor patru*

Justin intră şchiopătând în sala de distracţii şi primi o scurtă rundă de aplauze şi un sărut din partea Jessicăi. Un sărut frăţesc, fără nici o asemănare cu acela pe care-l schimbaseră cu trei ore în urmă, dar scânteierea ochilor ei îi spuse că nu-l uitase.

Katya îl luă de braţ şi îl îmbrăţişă.

— Sper că fesele tale se vindecă.

— Ai vreun plan în legătură cu asta?

— Într-adevăr.

Katya *nu* se uită la Jessica.

— Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă Cadmann. Cum aţi fost prinşi de demonii păianjen fără nici un mijloc de comunicare?

Justin clătină din cap.

— Din prostie. Am înotat, ne-am luat la întrecere şi nu ne-am uitat pe unde mergem. Am zburdat.

— Nu pe teritoriul grendelilor, preciza Jessica. E o zonă sigură...

— Nu mai e, zise Aaron. Chaka, am văzut un grendel la lacul din nord. Un *grendel.*

Micul Chaka păru uimit.

— Cum a ajuns acolo?

— Bine că mă-ntrebi, făcu el, cu o voce dojenitoare glacială. Din câte-mi aduc aminte, tu eşti cel care ne-a asigurat că în lacul ăla nu poate ajunge niciodată un grendel.

— Aşa e, recunoscu el. Şi tot nu-mi dau seama cum a ajuns. Ce s-a-ntâmplat?

Aaron începu să le povestească. În jurul lui se lăsă tăcerea. În timp ce gesticula, cu glasul înălţându-se şi coborând, Justin se pomeni zâmbind. Cadmann Weyland faţă în faţă cu un grendel... însă pericolul nu însemna nimic pe lângă senzaţia de *imensă* jenă a lui Aaron.

Acesta se întrerupse.

— Ei, indiferent cum o fi ajuns acolo, întreaga zonă trebuie reclasificată, considerată ţinut al grendelilor. Reguli în privinţa vizitării locului. Care intră în vigoare acum. E toată lumea de acord?

Se auzi un murmur de aprobare.

— S-ar putea să nu fie singura surpriză a zilei de azi, spuse Marele Chaka.

Cadmann se întoarse spre el cu o cută între sprâncene.

— Veşti bune sau rele?

— Ascultaţi şi hotărâţi singuri, făcu el enigmatic.

— Da, bun, ar trebui să-ncepem, zise Aaron. O grămadă de lucruri despre aceşti demoni păianjen, Justin. O grămadă de lucruri.

Expresia lui era impenetrabilă.

Cadmann îi îmbrăţişă pe Justin şi pe Jessica şi se aşezară împreună, toţi cinci: Cadmann, Sylvia, Jessica... din nou ca o familie... dar Aaron stătea de partea cealaltă a Jessicăi.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi întrerupt plasa? Ce-şi *dorise* el să se întâmple?

— Doctore Chaka, poţi începe oricând, noi suntem gata, spuse Aaron.

În încăpere se lăsă tăcerea. Justin zâmbi când observă o altă masă. Marele Chaka, Micul Chaka, Trish Chance, Edgar Sikes, Ruth Moskowitz. Un grupaj familial interesant *acolo* – şi Marele Chaka se urcă pe holoscenă.

Începu să vorbească (cu voce rezonantă şi muzicală, în maniera unui profesor).

— Avem de acoperit multe subiecte, dar să începem cu grendelii. Aţi văzut cu toţii că cei de pe acest continent, şi în special din această zonă, nu se comportă aşa cum se comportau cei de pe Camelot. Astăzi a avut loc un incident, Aaron, unul n-a atacat la vederea voastră. Există constructori de baraje care cooperează cu siguranţă. La fel grendelii de zăpadă, care par să vâneze în haite. Şi celelalte rapoarte trimise de voi. Am studiat toate observaţiile asupra grendelilor de pe continent pe care le deţine Cassandra şi nu pot decât să trag concluzia că aceştia nu sunt nişte ucigaşi fără minte, aşa cum sugera experienţa noastră de pe Camelot. Cei de aici – cel puţin unii dintre ei – cooperează la construcţia barajelor şi vânează în grup. Dau dovadă de un simţ rudimentar al planificării. Şi e posibil să existe legătura în

timp – ceea ce înseamnă că transmit cunoştinţele lor noii generaţii. Concluzia evidentă este că grendelii de pe continent sunt mult mai inteligenţi decât erau cei de pe insulă. Dacă grendelii „normali” de pe Camelot aveau inteligenţa unor tigri tereştri, cred că cei de aici sunt tigri cu inteligenţa unui urangutan.

Aaron dădu încet din cap.

— Înfricoşător, dar nimic în plus faţă de concluziile la care am ajuns noi, nu?

Îşi roti privirea prin încăpere şi mulţi dintre secunzi îi răspunseră dând aprobator din cap.

— Dragoni, murmură Sylvia Weyland.

— Dragoni, repetă Cadmann. Chaka, un grendel inteligent e cel mai rău lucru la care mă pot gândi.

— Poate că nu, răspunse acesta. Mai întâi, totuşi, o teorie. Iată un grendel de Camelot. Cassandra, fişierul meu, te rog. Clasa a Opta Test Douăzeci şi Patru.

Printre secunzi trecu o undă de râs. Fişierul Clasa a Opta Test Douăzeci şi Patru din cursul de biologie al lui Chaka le era extrem de familiar. Animalul pluti în faţa lor, un amestec al numeroaselor exemplare pe care le examinaseră primii după ce-i făcuseră bucăţi, îi carbonizaseră sau îi mutilaseră în alte feluri. Nu era imaginea holografică a unui animal mort, ci un simplu desen animat.

Mâinile lui Chaka se mişcau şi tot aşa se mişca şi un vârf de săgeată care plutea în aer: cursorul. Grendelul de Camelot se deschise asemenea unei cutii cu surprize. Imaginea se mări în zona capului mare şi bont al creaturii. Capul se deschise.

Sinusurile erau foarte largi: ţeasta unui grendel era pe jumătate goală. Circumvoluţiunile creierului erau mai puţin adânci decât ale unui creier omenesc. Nu exista un corp calos care să facă legătura între lobul stâng şi lobul drept; de fapt, creierul *nu avea* lobi. Semăna mai degrabă cu un covrig şi trompa trecea chiar prin el, străbătându-şi lejer propriul canal.

— Acum un grendel continental. Cassandra, fişierul meu de disecţie, Compus Unu. Aici sunt reprezentate caracteristicile comune ale grendelilor de zăpadă pe care i-am examinat.

Cassandra colorase anumite părţi ale leşului, dându-le o tentă liliachie.

— Datorită vătămărilor produse de uciderea lor, am fost nevoiţi să deducem o parte dintre caracteristici. Dar e suficient.

Grendelul de zăpadă era mai lung decât cel de Camelot şi cam tot atât de gros. Ghearele erau mai mari, dar existau două mai scurte, orientate în faţă. Chaka le arătă folosind cursorul.

— Frâne.

Arătă coada şi cârligele ei întoarse spre interior.

— Alte frâne. Dacă alergi pe gheaţă cu două sute de kilometri pe oră, ai nevoie de ele. E un amănunt banal, dar uitaţi-vă la suprafaţa ventrală. Pântecul e aproape lipsit de platoşă. N-au rămas decât aceste creste care se întind de la cap la coadă, fiind mai degrabă piele decât un mijloc de protecţie.

Aaron îl întrerupse: elevul îşi declara independenţa.

— Am înţeles. Creatura trebuie să se ghemuiască în zăpadă, pierzând căldura prin zona abdomenului.

— Asta e părerea noastră, dar observaţi că nu se poate ridica pe picioarele din spate în timpul luptei. Trebuie să atace precum un tanc, cu capul aplecat, *bont.* Cursorul evidenţie capul hidos. O platoşă în plus. Ca un berbece. Ar fi ieşit mai bine dacă n-ar fi fost capul deformat.

Craniul nu era un desen animat. Era holograma capului unui grendel mort.

— Chaka, toţi au fost stâlciţi aşa? se interesă Cadmann.

— Ţinând cont de felul în care i-au lovit copiii noştri, suntem norocoşi că am putut obţine un răspuns. Fiul meu a fost foarte jenat.

— Am recuperat o serie de părţi din ţeastă, spuse Micul Chaka, dar nu sunt destul de mari ca să ne putem da seama. Poate sunt şi ele deformate...

— Dar a fost suficient, zise tatăl lui. Pe de-a-ntregul suficient.

Craniul se deschise: o cutie cu surprize însângerată.

Capul era pe jumătate gol. Asemenea grendelului de Camelot. Partea din dreapta a creierului era umflată grosolan. În partea aceea, sinusurile erau îngustate şi încreţite, iar ţeasta umflată. Pe osul masiv se vedeau pete minuscule.

Lângă rădăcina creierului, pe partea dreaptă, masa spiralată de ţesut cenuşiu era o încâlceală de... viermi.

De neconfundat.

— Paraziţi, murmură Justin. Gălbează.

— Am identificat deja şase tipuri de paraziţi. Patru infestează şi sonomii. Le sunt familiari grendelilor cercetaşi, spuse Micul Chaka. Tată...

— Da. Ăsta e cel interesant. A produs umflăturile din zonă şi o serie de modificări ale chimiei creierului. Încă îl studiem. Am stabilit deja că există niveluri anormale ale unei substanţe care reprezintă, în cazul grendelilor, echivalentul acetilcolinei. Cursorul luminos oscilă într-o zonă opusă viermilor. Observaţi structura dendritică de aici. E foarte densă. La grendelii neinfestaţi nu găsiţi aşa ceva. Şi aici. Iată un grendel neinfestat, pentru comparaţie.

Contrastul era spectaculos. Acolo unde primul creier de grendel avea o reţea complexă de ţesuturi conectate la diferite părţi ale sale, celălalt cap era gol.

— Doamne Sfinte, zise Sylvia. Ar fi trebuit să-mi dau seama – uitaţi-vă la cel gol, de acolo. Nu arată ca o structură special concepută pentru a se înfăşură ceva în jurul ei? Chaka, e cu putinţă?

— O coevoluţie? Desigur.

Katya chicoti.

— Ghemul ăla de viermi n-ar putea să fie, ei bine, un *ghem de noroc?*

— Ar putea, dar mă îndoiesc. Am examinat alţi trei grendeli infestaţi şi am descoperit schimbări similare.

— Şi aceştia sunt cei cu un comportament anormal? întrebă Cadmann.

Chaka dădu din cap.

— Suntem de părere că parazitul interacţionează în maniera unui simbiot, stimulând dezvoltarea creierului şi contribuind la atingerea unui nivel mai înalt de inteligenţă. Însă nu e o binecuvântare în stare pură. Unul dintre grendelii ăştia trebuie să fi fost pe moarte. Cutia craniană era plină şi ţeasta era gata să plesnească din cauza presiunii interne.

— Deci trebuie să fie infestaţi în tinereţe?

— Exact, când craniul e încă moale, încă în creştere.

— Coevoluţie, spuse Sylvia. Zeci de mii de ani...

— Sau mai mult.

— Sau mai mult. N-am găsit niciodată vreun asemenea tip de vierme la grendelii insulari. Nu-i aşa? Cassandra, istoria grendelilor. Caracteristici anatomice vizibile cu ochiul liber. Anormalităţi în structura craniană a grendelilor insulari?

— Una singură, care părea o tumoare canceroasă. Nimic altceva, răspunse computerul.

— Prin urmare, nu există paraziţi pe Camelot, conchise Sylvia. Aici sunt ceva obişnuit?

Marele Chaka îşi flutură din nou mâna, şi în faţa ochilor le apăru, în relief, bifurcaţia fluviului.

— Aici, zise el, cu voce fermă, în ciuda vârstei, trăiesc grendelii castori. Nu sunt vânători. Sunt pescari. Şi cooperează, sunt mult mai inteligenţi decât erau cei de pe Camelot.

Se întrerupse şi zâmbi subţire.

— În după-amiaza asta am găsit aceiaşi paraziţi în apele lor.

Afişă imaginea. Viermii erau nişte ovale aplatizate, ceva asemănător cu teniile. Alături de unul dintre ei apăru o scală: zece centimetri.

— Apele din nord sunt pline de aşa ceva. Nu ştim ce înseamnă asta. Poate e foarte rău. Sau poate e bine. Un grendel inteligent ar putea învăţa că atacul asupra omului înseamnă moarte. O serie de creaturi pot primi lecţii. Un grendel inteligent poate totodată să se îndepărteze de apele în care trăieşte, fără să moară prăjit.

— După ploaie şi furtună, vine iară vreme bună... spuse cineva.

— O să continuăm cercetările după evaluarea noilor informaţii.

— Dar cum rămâne cu albinele? strigă Aaron. Astăzi, ceva mai devreme, ai zis că ar putea fi implicate în toate astea. Mă întreb cum.

— Răbdare, răspunse Chaka. Abia am început să formulez o teorie. Luaţi notă că avem un grendel anormal. Am crezut că înţelegem cum stau lucrurile cu grendelii, dar acum s-a dovedit că nu e aşa.

Cursorul clipi şi grendelul disecat dispăru. Acum se uitau la un crab cu aripi delta, de două ori cât un pepene verde: o „albină avaloniană” mărită.

— Ei, albinele sunt o problemă de o cu totul altă natură. Bineînţeles că, de fapt, nu sunt albine. Sunt o versiune zburătoare a crabilor avalonieni. Sunt foarte bine organizate. Unele subspecii sunt carnivore.

— Oh, să nu ne spui că au şi ele paraziţi! exclamă Sylvia.

Chaka senior zâmbi subţire.

— Nu, n-o să afirm aşa ceva. Dar ating, cu siguranţă, un nivel de organizare care ar face de ruşine un roi de albine terestre. Ceea ce poate fi suficient. Inteligenţa nu trebuie să fie produsul

unui singur creier. O colonie poate avea un comportament inteligent.

Se întrerupse o clipă.

— Într-adevăr, în multe sensuri, noi suntem, cu toţii, colonii de celule de tipuri diferite, iar... minţile noastre ar putea fi produsul unui număr de actori independenţi. Aşa pot sta lucrurile şi cu grendelii infestaţi – şi cu coloniile de albine.

— Minsky, murmură Chaka. O societate a minţilor.

— Ai afirmat că e o problemă de altă natură, interveni Cadmann. La ce te refereai?

— Cred că e clar acum: aceste creaturi i-au ucis pe Joe şi pe Linda Sikes.

Se stârni un murmur general şi Justin îl văzu pe Edgar Sikes înălţându-şi capul. Probabil că unghiile lui găuriseră tăblia de lemn a mesei.

— Explică-ne, te rog, ceru Cadmann.

— Uitaţi-vă la asta, spuse Chaka, şi cursorul dansă deasupra imaginii.

Nu semăna deloc cu o albină terestră.

— O carapace dură, din care cresc aripi fixe, pentru planare. Aripi motoare în partea din spate. Membrele anterioare modificate, sub formă de gheare. Cheia a fost o acţiune înregistrată de fiul meu.

Cursorul se mişcă din nou şi apărură hologramele animate ale unui roi de creaturi gen albină, care mâncau un grendel mort. Având-ul pe acesta din urmă pentru crearea perspectivei, îşi dădeau seama că „albinele” erau de fapt de dimensiunea palmei Sylviei, cât o prună mare, cu diametrul de cinci până la şapte centimetri: mult mai mari decât tăietorii de frunze din jurul Paradisului.

— Mănâncă grendeli morţi.

— Şi?

— Şi... dacă un grendel moare, arzându-se complet din cauza *vitezei,* oxidantul nu se epuizează cu desăvârşire. Necrofagul care mănâncă grendeli va trebui să-şi creeze un mecanism de metabolizare a *vitezei.*

— Doamne Sfinte, făcu Sylvia.

Marele Chaka îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu grijă.

— Noi credem că albinele... sau oricum altcumva vom hotărî să le numim... sunt un ordin de pseudo-crustacee zburătoare necrofage. Le place să mănânce grendeli şi fie îi găsesc morţi, fie

încolţesc şi ucid unul care nu poate ajunge în apă. În plus, cred că fac asta de milioane de ani, timp suficient să fi evoluat astfel încât fie să poată produce ele însele *viteza,* fie să o poată stoca. Să o stocheze şi să o folosească.

— Albine în *viteză,* murmură Cadmann. Albine *carnivore* în *viteză.* Dumnezeule!

— Ce naiba e o albină? întrebă Hal Preston.

— Ei, haide, ştii, spuse Katya. Sunt stupi la fermele de fructe de pădure. Albine care zboară şi te înţeapă dacă te apropii prea mult de stup? E nevoie de ele pentru polenizarea pomilor fructiferi...

— Uite aici! o întrerupse nerăbdător Edgar Sikes. Printre hologramele din jurul Marelui Chaka apăru o alta: o insectă zburătoare terestră, mare cât un câine.

— Doctore Mubutu, probabil ai avut un *anumit* motiv să le numeşti *albine,* nu? Şi sigur n-a fost modul în care sunt construite.

— Nu, a fost modul în care *construiesc.* Albinele terestre îşi fac cuiburi complicate. Colectează nectarul plantelor din zonă şi îl folosesc să fabrice o substanţă pe care o pot înmagazina. Au o organizare stratificată, în caste, cu o regină care depune ouă, cu trântori care le fertilizează şi cu zeci de mii de lucrători. Ei bine, ştim că şi aceste albine avaloniene sunt stratificate, cu toate că nu avem încă detalii. Nu le-am studiat decât pe cele care mănâncă frunze, însă cuiburile lor seamănă cu nişte oraşe subterane. Edgar, folosesc până şi acelaşi truc ca albinele, apelând la antibiotice. Îţi aduci aminte?

Trish atinse cotul lui Edgar; el îşi înghiţi răspunsul răutăcios.

— Mă tem că nu, doctore.

— Mierea s-ar strica dacă albinele nu ar amesteca-o cu un antibiotic. Unele albine terestre îşi fabrică mierea chiar din stârvuri. Cele mai multe dintre albinele avaloniene îşi fac mierea din frunze, dar au propriul lor antibiotic şi îl pot folosi, de asemenea, pentru conservarea cărnii.

Edgar se aşeză brusc. Era cenuşiu la faţă. Vedea, probabil, aceleaşi imagini care se derulau în spatele ochilor lui Justin. *Linda Weyland şi Joe Sikes zbătându-se într-o ceaţă întunecată; oase roşii-şi-albe căzând la pământ; un bâzâit de fierăstrău din ce în ce mai slab pe măsură ce se spulberă ceaţa neagră. Zece mii de bucăţi de carne de om zburând către sol, pentru a se*

preschimba în bălţi întunecate de lichid vâscos, care nu putrezeşte.

În jurul lui se auzea zumzetul unor conversaţii şoptite. Justin observă că Jessica privea fix hologramele, încruntându-se la auzul explicaţiilor. Pe urmă ridică mâna încet, într-o doară.

— Chaka. Dacă presupunem că albinele sunt aici de, să zicem, un milion de ani... asta n-ar explica şi ce s-a întâmplat cu instalaţiile noastre de minerit?

În încăpere se lăsă o tăcere de moarte. Aaron vorbi primul.

— Să-ngheţ de viu! Ai pus punctul pe i! Albine fosilizate în cărbune? În asemenea circumstanţe, *viteza* ar acţiona ca nişte particule de dinamită...

Zgomotul conversaţiilor cuprinse vibrant întreaga încăpere. Aaron stătea în picioare, în mijlocul ei.

— Cred că avem ce sărbători, spuse el.

— Ce anume? Albinele astea...

— Nu vă daţi seama? Cred că avem dreptul să primim scuze. În întreaga colonie a planat, luni de zile, o întrebare urâtă: Cine a sabotat minele? Şi a fost şi o a doua: Cine sau ce i-a ucis pe Linda şi pe Joe? Acum avem răspunsuri pentru amândouă. Albinele au străbătut trecătoarea – Cassandra, care au fost condiţiile meteorologice din pasul Lemn Uscat în ziua uciderii Lindei şi a lui Joe?

— Un vânt uscat, sirocco, venind din zona înaltă a deşertului vestic.

— Bineînţeles. Ăsta a fost motivul. Vântul a luat un roi şi l-a purtat prin deşert şi prin trecătoare. Linda şi Joe au avut ghinionul să se afle în calea lui. Au fost devoraţi până la os de albine necrofage, flămânde şi dezorientate.

Sylvia părea devastată.

— Am avut atât de multă grijă!

— Am avut grijă mai degrabă să evităm sistemul ecologic al Avalonului decât să-l înţelegem, spuse Cadmann. Şi povestea asta cade exact în seama mea. Am crezut că ne puteam descurca. Am crezut că Trecătoarea Lemn Uscat e un loc sigur. Oh, Doamne!

— Ce e?

— Oaza Eden. Dintr-un simplu noroc n-a bătut vântul într-acolo când era plină cu grendeli cercetaşi! Şi, mai rău decât orice, eu am ştiut tot timpul că adevărata siguranţă constă în a şti cu ce te confrunţi, dar n-am făcut nimic în privinţa asta.

— Eu n-am vrut să fii ucis de dragon, şopti Sylvia.

— Am crezut cu toţii acelaşi lucru, *amigo,* zise Carlos.

— Aşa e, încuviinţă el, apoi arătă spre Aaron şi spre ceilalţi. Ei au avut o altă viziune.

— Dar vedeţi pericolul? întrebă cu grijă Marele Chaka.

Aaron dădu din cap.

— E un pericol real, dar să fii mâncat de albine nu e cu nimic mai rău decât să fii înţepat de moarte de un roi de pe pământ. Ca indivizi, sunt probabil destul de inofensive, şi stau în general în ţinuturile joase, unde noi nu mergem. În anumite circumstanţe, pe care nu le înţelegem întru totul, pot roi, ajungând în zone înalte, cum e Trecătoarea Lemn Uscat. Bun. O să le studiem, o să fim conştienţi de existenţa lor. Putem construi adăposturi. Iar acum, mai presus de orice, trebuie să aflăm de ce a supravieţuit Cadzie Weyland.

Se stârni zumzetul speculaţiilor. Marele Chaka îşi drese glasul.

— Trebuie să aflăm mai multe despre albine.

— Atunci să mergem la vânătoare de albine! strigă Carlos. Eu şi Katya ştim de unde să începem mâine dimineaţă.

— Însă nu singuri, sublinie Aaron.

— N-o să ieşim din zona sigură...

— Mă tem că nu există nici o zonă sigură. Nu după ce am văzut grendelul în după-amiaza asta. Chaka, cum de-a putut un grendel să se afle acolo?

Micul Chaka clătină din cap.

— N-am idee. Aş fi fost în stare să afirm, sub cel mai cumplit jurământ, că în locul acela nu e nici unul, că nu poate fi.

— Surpriză avaloniană, zise Sylvia.

36.
VÂNĂTOAREA DE ALBINE

Linnaeus, Carolus, 1707-1778, botanist şi taxonomist suedez, considerat fondatorul nomenclaturii binare şi creatorul clasificării ştiinţifice moderne a plantelor şi animalelor. Şi-a prezentat sistemul de clasificare, considerat fundamentul taxonomiei moderne, în lucrările Systema naturae (1735) şi Genera plantarum (1737). Dintre cele peste o sută optzeci de lucrări ale sale fac parte, de asemenea, Species plantarum (1753), volume despre flora din provincia finlandeză Lapland şi din Suedia, şi Genera morborum (1763), o clasificare a bolilor.

The Concise Columbia Encyclopedia

Cadmann privi Ţânţarii decolând, apoi se întoarse în sala de mese şi i se realătură Sylviei.

— Albine, spuse el. Nu pot să trec peste asta. Am fost atât de al naibii de prudenţi! Am deviat cursurile de apă, am construit adăposturi sigure împotriva grendelilor. Am făcut observaţii din satelit. Nimic nu putea ajunge în Trecătoarea Lemn Uscat – cum să ştim că pe-acolo o să zboare un roi de albine avaloniene?

Ea se întinse peste masă şi îi luă mâna.

— N-a fost vina ta, să ştii.

— Pe naiba nu. Am avut toate indiciile, au fost exploziile din mine şi, în loc să venim aici şi să căutăm adevărata cauză, ne-am întrebat cum ar fi putut s-o facă Farsorii.

— Atunci e mai mult vina mea decât a ta. Eu sunt biologul. Şi n-am bănuit niciodată. Cadmann, încetează să te mai învinuieşti.

— Sigur.

Comcardul ţârâi.

— Aici Cadmann.

— *Amigo,* îl avem.

— Cuibul?

— Un cuib, bineînţeles.

— Cât de mare e? Cât de aproape vă aflaţi?

— Mă uit într-o vale lungă, zise Carlos. Aş putea să văd mai multe de pe un pisc – Cassandra, piscul *ăla.* Cad, valea se întinde dinspre noi către nord-vest, cu o pajişte în centru. Piscul, să-i spunem, ca referinţă, Dealul Binoclului, e în capătul din sud-est,

la patruzeci şi trei de kilometri de Shangri-La, azimut doi-şaizeci şi cinci grade. E o vale lungă, plată, adăpostită între creste. Se vede un pârâu puţin adânc. Nimic nu indică prezenţa grendelilor. Dă-mi voie să repet, nu există nici un indiciu al prezenţei grendelilor.

— Nici sus, la lac, nu era nici un indiciu, bombăni Cadmann.

— N-am uitat. Cuibul se află sub pisc. E de dimensiunile unei coline, o colină plină de bulgări, fără nici o muchie ascuţită, cu înălţimea maximă de zece metri. E mare, apreciez că are nouăzeci de metri pe o sută optzeci. O să mă urc pe Dealul Binoclului ca să obţin o evaluare mai bună, dar e mare. Cad, s-ar putea să nu fie singurul cuib. Ne-am întâlnit cu toţii în valea asta, şase grupuri care am urmărit albinele, şi am ajuns cu toţii aici.

— *Compadre,* asta înseamnă o grămadă de albine.

— Tu ştii mai bine, colonele.

— OK, venim să aruncăm o privire.

Se uită la Aaron... dar tânărul nu încercă să-l întrerupă, iar acela nu avea să fie primul asediu condus de Cadmann Weyland.

— Avem nevoie de gaz otrăvitor... n-ar fi frumos dacă ar exista o tonă de cianură într-un depozit?

— N-avem cianură, dar avem nişte insecticide eficiente. Tu ai insistat. Îţi aminteşti? Crezi c-o să fie necesare?

— Probabil că nu. Carlos, nu vă apropiaţi prea mult de cuibul ăla. Albinele îşi apără stupii, iar albinele avaloniene au un stil de viaţă similar.

— E foarte posibil să se întâmple aşa, zise Sylvia. Evoluţia implică o presiune puternică în acest sens. Carlos, are dreptate, fiţi prudenţi.

— Voi ştiţi mai bine.

— Aici, strigă Carlos. Urmăriţi mirosul de cafea.

Făcuse un foc de tabără care ardea din plin, cu beţe lungi întinzându-se în afara lui, iar pe ele se sprijinea o oală cu cafea.

— M-am gândit, spuse el, turnând licoarea, că s-ar putea să am nevoie de o torţă la-ndemână. Albinele astea sunt ca nişte pocnitori zburătoare, nu credeţi? Poporul vostru serba aşa ziua de 4 Iulie, înainte ca legile verzi să devină atât de anal-retentive.

Cadmann sorbi din cafea privind prin ochelarii de luptă.

Albinele erau destul de mari ca să fie deosebite ca indivizi, chiar şi de acolo, de la o sută douăzeci de metri distanţă şi din

susul pantei. Erau cu miile. Cât despre cuib... greu de spus unde se termina; marginile se pierdeau în tufişuri joase şi în iarba înaltă din mlaştină.

Măreşte imaginea.

— Sunt mai multe varietăţi, vorbi el. Cele mai multe au sub zece centimetri grosime, dar sunt şi mai mari.

— Probabil albine luptătoare, zise Sylvia. Furnicile şi termitele terestre capătă mai multe forme diferite. N-am auzit asta despre albine, dar presupun că nu există nimic care să le împiedice.

Se ridică, venind alături de el, şi îşi reglă ochelarii de luptă. Apoi se cutremură.

— Nu par periculoase.

— Chiar şi aşa, nu mi-aş dori să cobor acolo şi să sap în cuib, spuse Carlos.

Cadmann continuă să studieze valea.

— Acolo jos nu pare să fie cine ştie ce mişcare. Cu excepţia albinelor.

Aaron îşi scoase comcardul.

— Aici Aaron. Cine e de gardă?

— *Trish Chance.*

— Trish, lucrurile trebuie să meargă repede.

— *Am înţeles.*

— Aici sunt o grămadă de creaturi din astea. Nu par periculoase, dar cum să fim siguri? Uită-te în arsenal. Trebuie încărcate aruncătoarele de flăcări. Gândeşte-te ce altceva am mai putea folosi. Şi ce Ţânţari avem?

— *III e încărcat. I e descărcat. E noros, şi bateriile...*

— Corect. OK, ocupă-te de I pentru echipament. Cassandra, ce plase dese sunt disponibile?

— Patru de câte douăzeci de metri, una stricată. Celelalte nu ar reţine o creatură de dimensiunile descrise.

— Mulţumesc. Trish, găseşte pe cineva care să aducă plasele. Cassandra, te rog să ne ţii în permanenţă la dispoziţie afişajul amplasării cuiburilor, pe măsură ce sunt raportate.

— Desigur. Cereţi HARTA-CUIBURILOR.

— Harta-cuiburilor, te rog, spuse Cadmann.

Ochelarii lui de luptă se întunecară şi, când privi spaţiul din faţa lui, văzu o proiecţie a văii. O reţea de linii strălucitoare clipea în jurul unei mase de formă neregulată, care semăna vag

cu furnicarul termitelor africane. Linii mai palide indicau zonele unde se bănuia că existau alte cuiburi.

— Mulţumesc. E suficient.

Imaginea păli. Aaron continua să pună întrebări şi să dea ordine. *Se descurcă la fel de bine ca mine, şi el ştie ce e aici. Ar fi fost un ofiţer bun pe vremea când aveam războaie.*

Din Shangri-La decolară trei Ţânţari. Al patrulea, încă neimplicat, urma să plece imediat ce diversele facţiuni aveau să cadă de acord asupra încărcăturii.

— Vreau să mă asigur că aflăm tot ce se poate afla stând aici, zise Cadmann.

— Tot va trebui să mergem la albine la un moment dat, spuse Aaron.

— Ştiu. Cassandra, există vreo cale de a primi o hartă ultrasonică a interiorului acelui obiect? Înainte de a-l deschide?

— Cad, vorbi Carlos, dacă-mi dai ochelarii de război, m-aş putea duce în josul pantei să-i ofer Cassandrei o vedere dintr-o altă direcţie.

Cadmann îşi scoase ochelarii de la ochii obosiţi şi îi întinse.

— Ai o lanternă?

— Am eu, zise Katya.

— Vreţi un însoţitor? întrebă Sylvia. Da, Cad, am lanternă.

— Probabil îi plictiseşte chestia asta, rosti Aaron, în timp ce se îndepărtau cei trei.

Nu le plac disputele, se gândi Cadmann.

— Mie îmi place grozav. Planificarea unui asediu. Aaron...

— Eu m-aş duce acum înăuntru.

— Eu nici măcar n-aş încerca să iau în stăpânire un *cuib de viespi* noaptea.

— Vor fi toropite.

— O s-aşteptăm.

În vale se aşternură umbre schimbătoare. În ochii obosiţi ai lui Cadmann, albinele nu mai apăreau ca albine, ci ca vârtejuri în mişcare. Acum erau mai multe, scurgându-se către cuib.

Pterodonii, mult mai mari, continuau să se rotească în lumina soarelui.

— Probabil că ăştia nu se lasă dezlipiţi de înaltul cerului, specula Aaron.

— Şi cad în mijlocul albinelor când sunt bătrâni şi bolnavi, spuse Sylvia.

Tremura. Cadmann scoase un hanorac din rucsacul lui şi o ajută să-l îmbrace.

Deasupra continuau să se adune pterodoni şi mai mari. Nu mai văzuseră niciodată Ţânţari şi apariţia lor îi neliniştea. Un aerogir îşi schimbă direcţia şi începu să înconjoare valea. Alte trei coborâră unul după altul pe Piscul Stupului.

Descărcară corturi şi domuri de siguranţă, lăzi cu echipament electronic şi rezervoare cu insecticid. Cadmann privi un băiat zâmbitor, de cincisprezece ani, târând o ladă cu grenade de termit.

Era oarecum alarmat să vadă pe cineva aşa de tânăr cum era Carey Lou atât de aproape de pericol, dar păstră tăcerea. Nu putea decât să-ncerce să se asigure că riscurile erau menţinute la minimum.

— Fiecare să aibă la el un sac de siguranţă! strigă, şi nimeni nu se opuse.

Îi va tăbăci pielea lui Carey Lou dacă se dezlipea de-al lui măcar o clipă!

Comcardul lui vorbea: Trish.

— *La naiba, eu zic să atacăm la noapte. Nu vor fi atât de active.*

— L-ai auzit pe colonelul Weyland, zise Carlos. Nu putem vedea bine şi nu ştim cu ce ne confruntăm. E o nebunie să nu aşteptăm să se lumineze...

— Perfect. Să spunem că aşteptăm să se facă ziuă, interveni Evan Castaneda, cu un aer înţelept. Şi apoi? Nu avem destulă otravă ca să distrugem o chestie din asta. Cred că ar trebui să amânăm toată povestea, să ne întoarcem şi să pregătim vreo patru sute de litri de gaz paralizant...

— Trebuie să le studiem...

— O să le studiem stârvurile! Creaturile astea au ucis-o pe Linda! Şi pe Joe...

— A, eu cred... încercă Aaron să vorbească.

Carey Lou îl întrerupse, cu vocea lui subţire şi stridentă plină de neastâmpăr.

— Staţi o clipă. Am învăţat la şcoală că în urmă cu douăzeci de ani s-a folosit gaz foo împotriva unui grendel. E ca napalmul, nu? Putem să le atacăm cu chestia asta, ca în filmul *Them.* Le mânăm în cuib, pompăm mai mult deasupra şi le *prăjim* pe târfe!

Grupul amuţi, copleşit de puritatea setei de sânge a celui mai tânăr dintre ei. Chipul lui Aaron se întunecase.

— Îţi apreciem sentimentele, spuse rezonabil Cadmann. Dar încearcă să-ţi controlezi limbajul.

— Oh, da, făcu el, ruşinat. Îmi cer scuze.

Ultimul Ţânţar coborî alături de ceilalţi. Micul Chaka se lăsă să alunece afară, apoi se întoarse să-l ajute pe Marele Chaka.

— Mai există cu siguranţă un alt cuib, rosti acesta din urmă, în capătul de nord al văii. S-ar putea să fie trei sau patru.

— La naiba, zise Cadmann. Cassandra, colaborează cu cei doi Chaka şi întocmeşte hărţi. Nu vrem să înfuriem mai mult de un cuib o dată. Trish, eşti acolo? Cât mai durează până primim plasele alea? Vreau să le verific.

— Ascultaţi-mă, începu Marele Chaka. În legătură cu atacul vostru. Aţi luat în considerare...

— Opreşte-te! Ia în considerare *asta,* mârâi Aaron.

Fixă în arma lui antigrendeli grenada de termit pe care o ţinea în mână.

— Ei, puştiule... făcu colonelul.

Aaron trase în josul pantei.

Ochelarii de luptă îi vorbiră lui Carlos cu vocea lui Cadmann.

— *Carlos! Katya! Întoarceţi-vă repede! Veniţi la Ţânţari!*

— Aproape că am ajuns. Ce...?

Privind în jos, la colină, Katyei îi căzu falca şi rămase cu gura căscată.

— *Aaron a tras o grenadă incendiară în cuib!*

— Cum? De ce?

Nu primi nici un răspuns. Era genul de întrebare care poate provoca un atac de apoplexie.

Vârful stupului erupse ca un vulcan. Mai întâi trâmbe de foc, apoi un roi de puncte. Mii de puncte de foc înşiruindu-se unul după altul, ca nişte gloanţe trasoare lansate cu foc automat, şi explodând ca nişte fulgere minuscule.

O altă parte a colinei erupse de asemenea. Katya o rupsese la fugă, dar Carlos nu putea să alerge şi să privească în acelaşi timp. Înregistrările Cassandrei depindeau de ochelarii lui. Vârful stupului se afla la o sută douăzeci de metri depărtare, însă existau mai multe ieşiri, în fiecare secundă apăreau altele, ca nişte mingi de foc urmate de roiul de trasoare. O sursă se afla chiar la cincizeci de metri în josul pantei, iar următoarea şi mai aproape.

Carlos îşi dădu seama că nu albinele în flăcări erau înfricoşătoare. Ofereau un spectacol luminos infernal, murind ca răzbunare pentru Linda Weyland şi Joe Sikes. Îşi comută ochelarii de luptă în infraroşu.

Trâmbele de foc erau aproape orbitoare. Însă acolo erau şi ele, albinele care nu ardeau, zburând în toate direcţiile, zeci de mii de muşcături de şrapnel încins la roşu, în căutarea oricărui soi de duşman. O mie converseră brusc în aer, ca o explozie derulată înapoi, şi dintr-un biet pterodon însângerat nu mai atinseră pământul decât oasele. Carlos o rupse la fugă privindu-şi picioarele, la naiba cu Cassandra, erau camere de luat vederi pe Ţânţari.

Aaron rânjea ca un grendel.

— N-avea rost toată vorbăria aia savantă! Nu e nevoie decât de un singur proiectil incendiar pentru fiecare stup! Petarde zburătoare, a spus Carlos...

Cadmann o săltă pe Sylvia într-un Ţânţar şi se trase în sus, în urma ei.

— Porneşte motorul în ralanti.

— Trish, vreo problemă?

Aaron râse în comcardul care îi bâzâia, în timp ce ea încerca să-l dojenească.

— Sigur. Cadmann, vine un timp când pur şi simplu *trebuie făcut ceva.* S-a confirmat existenţa unui alt cuib, corect? Aşa că mâine, când mergem să-l distrugem pe ăla, o să ştim mult mai multe despre stupi decât acum zece minute. Vine Katya.

O însoţeau cei doi Chaka, al naibii de furioşi. Optimismul lui începu să se dezumfle. Vocea Marelui Chaka era încordată de mânie.

— Ce dracu' a fost asta?

— I-am răzbunat pe Linda şi pe Joe, îi explică el, şi am ucis vreo zece mii de animale periculoase. Iar mâine am de gând să omor alte cincizeci de mii, nu-i aşa, Cadmann?

Acesta îi privea pe cei doi Chaka.

— Nu cred că ei sunt de acord.

Micul Chaka se uită la Aaron fără să-şi ascundă iritarea.

— Dacă planeta asta ne-a învăţat ceva, atunci ne-a arătat că dezechilibrarea nechibzuită a unui sistem ecologic e periculoasă. În condiţii normale, creaturile astea nu le fac nici un rău fiinţelor omeneşti. Dar, ia ghiceşte! La doi kilometri faţă de capătul nordic al acestei văi e un fluviu. Iar pe o distanţă de douăzeci de

kilometri spre est şi vest am văzut neobişnuit de puţini grendeli. Asta nu-ţi sugerează nimic?

Aaron arăta de parcă ar fi fost gata să se sufoce.

— *Ce* să-mi sugereze?

Vocea Micului Chaka era exasperant de moderată.

— Cred că spectacolul s-a terminat pentru seara asta. Să ne întoarcem la Shangri-La. Putem vâna din nou albine mâine, dar, de data asta, să ne lămurim întâi cum stau lucrurile. Le putem ucide oricând.

— Ele sunt duşmanul, făcu Aaron.

— Ar putea fi, ripostă Marele Chaka. Dar sunt şi un duşman aproape necunoscut.

— Tata vrea să spună, continuă Micul Chaka, că nu ştim destul, aşa că, până când vom ştii, *lasă albinele în pace.*

Aaron întâlni privirea Micului Chaka preţ de zece secunde usturătoare; pe urmă ceva se schimbă între ei şi el fu cel care dădu din cap, consimţind.

— Bine, zise în cele din urmă. Bine.

37.
TUNETUL

Ei, dintre oamenii cei mai buni,
nu pot sta-n calea sorţii.
Cei răi trăiesc câte un veac,
cei buni iute-s daţi morţii.

DANIEL DEFOE

Edgar îşi ridică ochii de pe ecranul computerului şi o văzu pe Trish, care îl privea cu asprime.

— Înţeleg că ai primit biletul meu, spuse.

— Bilet. Da, bilet. Am primit afurisitul tău de bilet.

— Am înţeles! Hei, n-am avut de gând să te înfurii în *halul* ăsta. Trebuie să mă întorc pe insulă. Au nevoie de mine. Ruth are nevoie de mine.

— Ruth Moscowitz e *jalnică.* Ce are ea, ca să-ţi poată reţine măcar atenţia?

— Trish, gândeşte-te la un nume. Pygmalion.

Fata sorbi de lângă spuma albă din ceaşca ei. Toshiro o învăţase să fie calmă.

— Cine-a fost Pygmalion?

— Un sculptor grec. A sculptat o femeie, apoi s-a îndrăgostit de ea. Zeii au însufleţit-o ca să pună capăt văicărelilor lui. Trish, tu ce-ai văzut la cineva jalnic, aşa ca mine?

— Putere, fir-ar să fie, Edgar! Te-am văzut fabricând un uragan!

— Te culcaseşi deja cu mine.

— Da. Bine. Aaron a avut nevoie de tine. Nu numai pentru uragan, ci şi ca să pui capăt discuţiilor despre starea din ce în ce mai rea a vremii. Altfel nativii tereştri ar fi aşteptat să treacă perioada asta înainte de a veni aici. Aşa că mi-a cerut să te zăpăcesc.

— Să mă zăpăceşti.

— Ei, nu te gândi că el… ha. M-a părăsit pentru Jessica, dar nu încetează niciodată să se culce cu vreo femeie. Eram furioasă. *Modul* în care te-am zăpăcit a fost *ultimul* lucru la care s-ar fi aşteptat. După moartea lui Toshiro, mi-a dat cumva de înţeles că aş putea, ca să zic aşa, să te las în pace.

Edgar zâmbi.
— Vrei să spui că, într-un fel, noi doi l-am înşelat pe Aaron?
— Da. Pygmalion, nu?
— Da. Tu m-ai modelat, Trish. Pe urmă, într-un fel, ţi-ai pierdut interesul, pentru că nu mai aveam chiar atât de multă nevoie de tine...
— ...Şi tu o s-o laşi baltă pe Ruth! zise, şi îi cuprinse încheietura mâinii în palmă când el dădu să spună ceva. Când o s-o readuci într-adevăr pe linia de plutire, o să ştii. Şi o să-ţi pierzi interesul. Pe urmă o să vii la mine să te lauzi, Pufosule. Eu o să sculptez nişte cercetaşi între timp, dar un fanfaron e întotdeauna bine-venit.

Probabil că, înaintea lor, drumul fusese parcurs de o duzină de perechi de picioare de om: nu destul de multe să croiască într-adevăr o potecă, dar suficiente pentru ca ramurile rupte şi pământul răscolit să indice cu uşurinţă traseul. Aaron sau Micul Chaka mergeau în frunte, Cadmann fiind în mijloc sau încheind coloana.
Ceea ce era, din nou, dezorientant. De câte ori croise el poteca pentru băieţii aceia, în timp ce ei mergeau loiali în urma lui? De prea multe să poată socoti.
Se uită la Chaka. Umeri largi, şolduri late, în mişcare uniformă în timp ce urcau. Se simţea pe deplin liniştit în prezenţa lui. Îl văzuse furios, trist, fericit... afişând întregul spectru al emoţiilor umane.
La Aaron se uită cu mai multă atenţie. Mai multă ca oricând. Tânărul obţinea tot ce-şi dorea.
Era adevărat că asta costase viaţa lui Toshiro şi că aproape sfâşiase colonia în două, dar căpătase ceea ce voise. Avea ceva care sugera o automulţumire şi o relaxare nesfârşite, similare cu atitudinea unui bărbat care tocmai a savurat o partidă de sex cu adevărat extraordinară. Şi probabil că pentru el analogia nu era pe de-a-ntregul nelalocul ei.
Mergea în frunte, fluierând fals. Avea ceva, ceva nu tocmai... conectat la pământul pe care păşea. *Mai presus de toate.* Ăsta era Aaron. *Mai presus de toate.*
Şi, în momentul acela, din motive de care nu era pe deplin sigur, Cadmann ştia că el văzuse într-adevăr toate aspectele incidentului cu *Robor* înainte de a se petrece. Ştia că Aaron îşi dăduse seama că moartea avea să se numere printre urmările

probabile. Nu avea cum s-o dovedească, dar se folosise de ei toţi, de toate tensiunile, de toate disputele, de toate strădaniile.

De la bun început nu contase ce întorsătură aveau să ia lucrurile. Aaron Tragon urma să câştige, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

În cele din urmă, voinţa lui şi cele mai ascunse dintre planurile lui aveau să controleze colonia. La baza Camelotului stăteau eforturile unui grup de o sută şaptezeci de oameni, cu respectarea principiilor votate şi concepute chiar înainte de a părăsi Pământul. Dar aici...

Fie că le plăcea sau nu, întreaga colonie urma să fie excrescenţa personalităţii unui singur om. Un om din ce în ce mai neliniştitor.

Îl urmări cu privirea. Pas după pas. Perfect ca o maşină. Trup desăvârşit. Minte la fel de distantă şi de inaccesibilă precum cele mai îndepărtate dintre piscurile ceţoase ale Avalonului.

În momentul când se opriră pentru masa de prânz, furia lui Cadmann – dacă asta fusese – se evaporase odată cu ceaţa dimineţii.

Se aşezară pe o ieşitură de stâncă, privind spre Shangri-La, aflată cu trei sute de metri mai jos şi la douăzeci de kilometri distanţă. Domurile şi dreptunghiurile taberei se întindeau sub el.

— O para pentru gândurile tale, spuse Aaron, simţindu-se în largul lui.

— Mă gândeam la zilele începutului, răspunse Cadmann. Doamne, pare să fi trecut atât de mult timp de atunci.

În depărtare, un pterodon se năpusti asupra unei păsăruici. Se ştia că păsăruicile invadau teritoriul pterodonilor. Erau erbivore, iar pterodonii, carnivori, dar păsăruicile le stricau vânătoarea, speriind prada. Aşa că perechile de pterodoni se repezeau şi ţipau, câştigând altitudine, şi izgoneau gândacii uriaşi căzând asupra lor ca nişte proiectile teleghidate. Eficienţa eforturilor nu depăşea niciodată o zi sau două. Păsăruicile erau perseverente.

Aaron îl privi cu o tristeţe de nedescris în ochi.

— Ce s-a întâmplat, Cadmann? rosti el, în cele din urmă. Îmi aduc aminte de tine, din zilele de demult. Erai plin de foc. Nu eşti bătrân. Dar ai început să te gândeşti că eşti.

— Sunt mai bătrân decât crezi, băiete, zise râzând.

Aaron avea dreptate. În atitudinea lui se schimbase ceva. Se gândea la toate cele din trecut. Privea în urmă ca... un moşneag, Hristoase! Când se întâmplase *asta?*

— A fost *Robor,* spuse, în cele din urmă. Faptul că am ajuns acolo prea târziu. Uciderea lui Toshiro.

Chaka încercă să-l întrerupă, dar îl reduse la tăcere cu un *sst.*

— Nu mă interesează detaliile. N-ar fi trebuit să se întâmple. Mai e şi durerea fizică. M-am rănit acolo sus. Încă mai simt rana. Nu mai sunt bărbatul de odinioară.

Aaron îl privi şi, pentru o clipă... numai pentru o clipă, Cadmann avu, pentru prima oară în viaţa de adult a celuilalt, impresia distinctă că înlăuntrul tânărului se mişcase ceva. Că îl atinsese ceva, trezindu-i o emoţie. Pe chipul lui Aaron nu era nici urmă de bucurie sau de triumf.

— Îmi pare rău, spuse el. N-am vrut niciodată să se întâmple.

Poate c-am vrut să rup colonia în două. Poate c-am vrut să fur o parte nepreţuită a proprietăţii comune. Poate că nu mi-a păsat dacă moare vreunul dintre prietenii mei – sau dacă mori tu, Cadmann.

Dar nu mi-am dorit niciodată să te transform într-o ruină. N-aş fi făcut una ca asta niciodată.

Era bizară claritatea cu care răsuna vocea aceea în capul bărbatului. Era bizară certitudinea că mesajul trecuse din mintea lui Aaron într-a lui. Bizar. Era un soi de scuză. Şi, mai ciudat, înţelese că o accepta.

Se mai studiară unul pe altul preţ de încă un minut, apoi, ezitant, aproape timid, tânărul zâmbi. Pe urmă se ridică şi îi întinse mâna lui Cadmann.

— Haide. Să mergem mai departe.

— Dacă n-o fac, o să-nţepenesc, zise, şi îşi scutură pantalonii de praf. Să nu-mbătrâneşti niciodată, Aaron. Nu e amuzant.

— O să ţin minte, răspunse el, şi râseră din nou amândoi.

Discuţia încetă în timp ce urcau cu greu pe culmea unui munte. Cadmann începea să se simtă mulţumit de sine însuşi. Puştanii erau mai puternici, condiţia lor fizică era mai bună, dar el ştia cum să se folosească de ceea ce avea. Ştia cum să se relaxeze între paşi, cum să-şi economisească resursele.

Rămaseră pe creastă câteva minute, luând câteva guri de apă şi răsuflând greu, şi se uitară în jos de parcă ar fi fost nişte titani, călărind lumea. Sub ei părea să se întindă întregul Avalon. Era ca şi cum şi-ar fi ţinut echilibrul între două lumi. În est,

ţinutul grendelilor, pădurile şi savanele ce aveau să fie în final traversate de drumurile şi de oraşele unui imperiu omenesc în expansiune. În vest, deşert şi *terra incognita.*

Cine ştia ce ar fi putut exista acolo? Poate viermi de nisip în *viteză.*

Bifurcaţia unui curs de apă se încolăcea acum chiar sub ei, o panglică albastră la baza munţilor.

— Mergem într-o vale mică, pe care am observat-o de pe *Geographic* şi am explorat-o cu Ţânţarii, spuse Chaka. Nimeni n-a ajuns acolo pe jos, trebuie să ne uităm bine în jur. Există o apă curgătoare, dar n-o să ne apropiem prea mult de ea.

— Grendeli?

— Poţi să faci pariu. O grămadă de sonomi. Ultima dată când am străbătut-o, ne-am *descurcat* foarte bine cu ei. Cred că o să fie la fel acum.

— Sunt al naibii de bucuros că afurisita voastră de tabără de bază nu e lângă nici o apă curgătoare.

— Nu e, făcu Aaron, chicotind. Nu ne-aţi fi permis. Primii ne-au lăsat să plecăm oriunde, atâta vreme cât cărăm după noi grămezile alea mari şi urât mirositoare de pături albastru-Cadzie; dar nu să facem asta. Şi, chiar dacă se schimbă clima şi se revarsă râurile, tot e puţin probabil să dăm peste grendeli. Suntem prea departe de apă.

— Bineînţeles că, dacă plouă tare, se vor răcori şi ei.

— E adevărat, admise Chaka, dar avem sisteme de apărare şi adăposturi. Şi nimic nu garantează ce-o să se-ntâmple şi ce nu.

— Da, aşa e. Nici măcar nu sunt sigur că mi-aş fi dorit să existe vreo garanţie.

Coborâră de pe culme, croindu-şi drum către şes. Acum era vizibilă o vale mică, o cută înverzită. Pe drum, Chaka alese subiectul discuţiei.

Arătă către orizontul dinspre est.

— Nori de furtună?

El şi Aaron îi studiară. Se îndreptau spre sud şi era puţin probabil să aducă ploaie sau vreo supărare la Shangri-La. Dar în ultima lună fuseseră, aproape fără întrerupere, furtuni de proporţii reduse şi perturbaţii atmosferice minore. Ceea ce se apropia o făcea cu repeziciune, cel puţin atâta lucru era sigur.

— Vremea n-a mai fost niciodată aşa, spuse Cadmann.

— În cele din urmă am ajuns la Surferi, zise Aaron. Valurile au distrus aşezarea în întregime. Au fost nevoiţi să mute toţi

puştanii înapoi în colonie. Cea mai mare parte a caselor de pe plajă au dispărut. Şi a mea. N-au mai rămas decât temeliile.

Coborâră spre un luminiş, vorbind timp de o oră în linii mari şi prieteneşte despre vreme şi condiţiile atmosferice, despre climă şi starea recoltelor, despre cerul senin şi ploile cu grindină. Chaka arătă spre o movilă veche, năpădită de vegetaţie.

— Am văzut-o din Ţânţar.

Cadmann se apropie cu prudenţă.

— Stup de albine?

— Da. Din aer n-am fost sigur, dar pare abandonat. Distrus de intemperii. Poate au migrat. Poate au prădat tot ce se găsea în zonă, apoi au murit şi ele. Nu ştiu.

Aaron lovi stupul cu vârful piciorului, dus pe gânduri. Turnul din pământ mucilaginos se surpă puţin. Împinse cu mai multă putere şi îl nărui ceva mai mult, iar o bucată se desprinse.

— E fragil. Dar rezistă totuşi, aproape pe orice vreme.

— De când a fost abandonat? întrebă Cadmann.

— De un an sau doi, spuse Aaron.

— Uitaţi-vă! Un morman de oase de Joe.

Chaka se urcase într-un copac şi cerceta terenul din jur.

Cadmann gemu şi îşi lăsă rucsacul jos, apoi se urcă în pom, până la vreo trei sau patru metri în susul trunchiului, alarmat fiindcă se simţea atât de greoi şi de stângaci.

Îl întâmpină un trio de schelete de Joe. Erau instalaţi confortabil între creangă şi trunchi, morţi chiar în culcuşul lor.

— Asta e cu siguranţă ţara albinelor, zise Cadmann, sobru.

Îşi continuară drumul, remarcând mai mulţi stupi abandonaţi şi mai multe ascunzători cu schelete vechi. Unele oase zăceau de parcă ar fi fost aranjate cu migală de un zoolog chiţibuşar. Albinele lăsau prea puţină carne pe ele ca să-şi piardă vreun necrofag timpul târându-le în altă parte.

Ajunseră pe un prag mai jos de stâncă, şi mai bogat în copaci, tufişuri şi iarbă. Pe urmă coborâră o altă pantă abruptă şi ajunseră pe un alt prag.

Şi la alte oase.

Cadmann spuse cel dintâi că toate zgomotele făcute de animale încetaseră.

— Ai observat şi tu? întrebă Chaka. Nu ştiam dacă nu e cumva doar imaginaţia mea morbidă.

— Nu, nu este.

Cadmann se uită în spate, la Aaron, care îi urma mergând uşor în stânga lor, cu o expresie meditativă. Indiferent ce gânduri i-ar fi trecut prin minte, le păstra pentru el.

Terenul părea din ce în ce mai... ei bine, curăţat bucată cu bucată. Nici un pterodon. Nici o păsăruică. Nici un Joe. Nimic. Cadmann simţea furnicături pe ceafă.

— Uitaţi-vă, rosti grav Chaka.

Le arătă un schelet de dimensiunile unei căprioare mici, cu picioarele din faţă scurte. Ieşea din pământ. Chaka îngenunche şi săpă cu grijă, folosindu-şi cuţitul, până dezgropă restul. Cadmann îşi întoarse capul în altă parte.

Creatura murise săpând. Capul şi umeri îi rămăseseră întregi, aducea a un soi de maimuţă, cu labe ascuţite. Încercarea de a-şi croi drum în pământ eşuase. Mumia avea obrajii supţi şi gura încă deschisă, plină cu bulgări de pământ. Avea ochii deschişi. Se holba la propriul mormânt.

Chaka scoase un soi de fluierat şi se ridică, ştergându-şi mâinile de pantaloni. Se puse în mişcare, descriind o spirală tot mai largă, şi descoperi alte două schelete, ale unor creaturi similare, care îşi săpaseră vizuina cu mai puţin succes.

— Nu e bine, făcu el.

Se îndreptă spre marginea pragului. Sub ei era o altă zonă plană, apoi o stâncă. În depărtare se auzea curgând o apă.

— Cam lovecraftian. Ce crezi? îl întrebă Cadmann.

— Nu e bine.

Chaka alergă în josul râpei, înfigându-şi călcâiele în pământ. Îl zări pe Aaron alunecând în urma lui. Avea o expresie încordată, bine ţinută sub control, pe care Cadmann nu i-o mai văzuse până atunci. Acolo se desfăşura un joc, iar el era cu un pas în urma celorlalţi jucători.

Coborî următoarea pantă pe brânci, folosindu-se de rădăcini şi de pietre ca să-şi încetinească alunecarea. Din ce în ce mai răvăşit, îl urmări pe Chaka scotocind prin jur. Locul era împădurit din abundenţă, înconjurat de copaci, de tufişuri şi de ierburi. Se vedea că vegetaţia fusese şi mai bogată, dar o parte părea să fi fost rumegată într-o foarte mare măsură.

Cu excepţia ţipătului de *jale* al unui pterodon îndepărtat, era prea al naibii de linişte.

Găsiră oase. Ale unor creaturi de mărimea şoarecilor şi a iepurilor, şi ale uneia cât un lup.

Chaka îşi scoase cuţitul de la cingătoare şi spintecă osul piciorului din spate al celei din urmă. Se uită în interiorul întunecat.

— Până când găsim un cuvânt mai bun, putem numi chestia asta măduvă. E încă umedă. Cred că toate animalele de aici au murit în ultimele şaptezeci şi două de ore.

Se ridică în picioare şi se apropie de marginea stâncii, cuprinzând cu privirea valea de dedesubt. Pe faţă i se citea o nelinişte profundă.

— Vremea se înrăutăţeşte, murmură el, atât de încet încât Cadmann aproape că nu reuşi să-l audă.

Aaron îl auzise.

— E destul de adevărat.

— În mod obişnuit, cuiburile albinelor rezistă, iar ele nimicesc o zonă timp de un deceniu, poate, după care pleacă mai departe. Probabil că în fiecare stup se nasc o duzină de regine, sau se întâmplă orice altceva care rezolvă problema. Dar în vremuri ca astea...

— Ce se-ntâmplă? întrebă Cadmann.

Se temea că răspunsul n-avea să-i placă. Chaka se uită la Aaron, care stătea la numai vreo doi metri în spatele lui, şi ridică din umeri.

— Câmpiile vor fi inundate. Apa va pătrunde în toate cuiburile – nu, nu va pătrunde. Albinele şi-au construit cu siguranţă sifoane de scurgere. Şi, imediat ce se retrage apa, vor migra. Masiv. Unele încep deja să-şi extindă teritoriul către vest. Vedeţi? Animalele astea de aici n-au evoluat niciodată ca să se confrunte astfel cu albinele. Câţiva Joe sunt una – dar aici vorbim despre anihilarea formelor sălbatice de viaţă de pe mai mulţi kilometri pătraţi. Domnilor, au trecut două ore de când am văzut ultimul animal viu. Norii aceia de ploaie? Nu reprezintă decât începutul. Iar albinele revendică ţinuturile înalte. Probabil că, din cincizeci în cincizeci de ani, toată zona asta le aparţine. După care, sub presiunea creşterii populaţiei, se întorc în ţinuturile joase. Dar, când încep ploile...

— Atunci ce? se interesă Aaron, cu voce plată.

— Albinele se împrăştie pretutindeni, aducând pe lume hoarde întregi de regine pe care le lasă în voia vântului. Speciile de aici n-au evoluat niciodată pentru a se feri de albine, fiindcă acestea n-au fost niciodată aici. Grendelii – am dedus treaba asta. Există atât de multe alte animale care se înmulţesc

nebuneşte, încât ei nu mai mănâncă nici un sonom de-al lor, aşa că *toţi* se transformă în grendeli. Edgar vorbeşte întruna despre vremea ciudată. Noi am văzut ce se-ntâmplă. Albinele astea se pregătesc, în aşteptarea vânturilor care să le poarte pretutindeni!

Cadmann dădu din cap.

— Pare logic.

Micul Chaka vorbea cu atenţie.

— Trebuie să-i povestesc tatei. Vă daţi seama că va trebui să evacuăm continentul? Şi vreau să spun că trebuie s-o facem *imediat...*

Cadmann prinse o mişcare cu coada ochiului şi, înainte de a-şi da seama ce se petrece, se scurse o jumătate de secundă fatală. Incredibil, Aaron îşi dădea arma jos de pe umăr. Chaka îşi ţinea puşca în mâini. O ridică, exact în clipa când Cadmann îşi simţi gura deschizându-se:

— Nu!

Chaka era mai aproape de Aaron, şi acesta îl împuşcă mai întâi pe el. Biologul abia începuse să reacţioneze când îl lovi glonţul, dându-i capul pe spate. Tot trupul i se îmbăţoşă. Căzu peste marginea stâncii, cu întreaga jumătate din stânga a capului o ruină roşie, umedă.

Cadmann îşi ridicase deja arma antigrendeli când îi izbi timpanele zgomotul primei detunături. Chaka încă nu căzuse. Când trase, Aaron se lăsă într-un genunchi. Încărcătura puştii îi trecu pe deasupra capului. Îşi corectă tirul şi trase iarăşi.

Ţintise în centrul masei corporale, care, în cazul lui Aaron Tragon, era acoperit de puşcă. Tânărul zbură înapoi, şocul electric azvârlindu-i braţele în lături şi răsfirându-i părul. Gura i se deschise într-un „O” larg când săgeata îşi descărcă încărcătura. Căzu în fund, la un metru distanţă. Se scutură ca un câine mare, bolnav.

Degetele lui Cadmann potriveau o altă săgeată în gaura ţevii când îşi dădu seama că avea nevoie de cinci secunde pentru reîncărcare. Puştile antigrendeli erau arme de susţinere, utilizate ca parte a unui efort colectiv.

Peste cinci secunde avea să fie prea târziu.

Arma lui Chaka. Plonjă spre ea, dar Aaron era mai aproape. Tânărul ţipă, se săltă în picioare şi se aruncă, iar ambele perechi de mâini se strânseră pe armă în acelaşi timp.

Pentru o clipă smuciră de ea, cu feţele la numai câţiva centimetri distanţă. Pe urmă Cadmann îi dădu drumul şi îşi repezi pumnul drept, izbindu-l pe celălalt în falcă, exact sub ureche. Capul lui Aaron zvâcni spre ceafă şi strânsoarea în care ţinea arma slăbi, dar se retrase rotindu-şi fulgerător piciorul drept, a cărui labă nimeri faţa bărbatului. Acesta pierdu controlul asupra armei şi se rostogoli pe spate, urlând când izbi pământul cu umărul. Cu umărul *vătămat.* Se ridică în picioare tremurând, în acelaşi timp cu Aaron.

Braţele tânărului erau curbate lejer, îndepărtate unul de altul cu distanţa dintre umeri. Gata să despice, să dea cu pumnul, să înşface. Stătea cu umărul drept înainte şi cu o treime din greutatea corpului sprijinită pe piciorul din faţă.

Cadmann se simţi cuprins de tristeţe, obosit şi bătrân. Hristoase. Fireşte. Aaron învăţase karate de la Toshiro. Fusese probabil cel mai bun dintre elevii lui, excelând în lupta corp la corp, aşa cum excela la orice altceva. Şi era probabil mai puternic decât el, mai rapid şi mai odihnit. L-ar fi ucis cam în douăzeci de secunde.

Îşi duse mâna la teaca de la centură şi îşi scoase cuţitul Gerber Australian Bowie. Douăzeci şi cinci de centimetri de oţel. Îl purta asupra lui de când fusese în Africa, un cadou de la unul dintre agenţii sub acoperire pe care îi pierduse în Mozambic. Îl simţi greu în mână.

— Haide, băiete. Să terminăm cu asta.

Aaron se uită la cuţit, la faţa lui Cadmann, din nou la cuţit. Îşi lăsă mâinile să cadă.

— Nu... nu mă pot lupta cu tine.

— Aici n-ai prea multe de ales, şuieră bărbatul, şi se apropie puţin, pe nesimţite. De ce-ai făcut asta, Aaron?

— Toţi te-ar fi *ascultat* pe tine.

Îşi ridică antebraţele, cu încheieturile mâinilor alături. Băiatul se preda! Ce naiba trebuia să facă el?

— S-ar fi întors pe insulă. S-ar fi terminat totul.

— Ăsta nu-i un motiv să ucizi.

Dar, în străfundul minţii, auzi o voce şoptind: *Poate pentru Aaron Tragon este.*

— Îngenunchează, spuse Cadmann.

Aaron se supuse. Buza de jos îi tremura. Pe obraz i se scurgea o singură lacrimă.

— Încrucişează-ţi gleznele şi aşază-te pe ele.

Era o poziţie satisfăcătoare, te împiedica să te ridici repede.

— Scoate-ţi cureaua.

Mâinile tânărului se duseră la curea, o traseră afară din găici.

— Fă-i un laţ la capăt şi trece-ţi încheieturile prin el. Strânge-l cu dinţii.

Aaron o făcu, apoi, fără să i se ceară, înfăşură cureaua încă o dată. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Îşi ridică ochii spre Cadmann, cu expresia feţei îndulcită. La naiba, semăna prea mult cu băiatul pe care-l învăţase să înoate, pe care-l dusese în excursii.

Doamne. Cum de o luase totul razna atât de repede? Îşi mută cuţitul în mâna stângă şi se întinse să ridice puşca.

Palmele lui Aaron lipite de pământ. Trupul lui se întinse, se răsuci. Picioarele lui loviră ca un bici, nimerindu-l pe Cadmann în coaste. Cuţitul îi sări din mână. Aaron se apropie, izbind brusc cu piciorul. Bărbatul abia reuşi să-şi ridice mâinile la timp, primind lovitura în umăr şi în falcă. Durere. Întuneric şi gust de sânge în gură.

Colonelul şarjă ca un taur. Nu-i păsa de loviturile biciuitoare de picior, nici de mâinile legate ale lui Aaron căzând ca un topor peste gâtul lui îndoit. Îi întoarse loviturile, izbindu-l cu ambele mâini. Nu karate. Nu judo. Doar croşee scurte, devastatoare, nimerind trupul celuilalt, încercând să-l frângă în două, un-doi, un-doi, un-doi.

Îl înşfăcă de curea. Se învârti, se răsuci, îl azvârli ţinându-l de încheieturile legate. Efect de pârghie şi sincronizare perfecte. Aaron se roti prin aer, izbi cu putere pământul, se rostogoli ameţit şi mâinile lui...

Găsiră puşca lui Chaka. Îi sprijini patul în piept. Degetele descoperiră trăgaciul. Cadmann înlemni locului.

Suferinţa schimonosi faţa lui Aaron. Un singur cuvânt chinuit:

— *Tată.*

Apoi un tunet.

38. ÎNAINTE DE FURTUNĂ

Dar răul este făurit şi

de aceea ce-ai

gândit, / Nu doar

de voia inimii.

THOMAS HOOD, *Visul doamnei*

Edgar şi Trish erau singuri în centrul de comunicaţii. Fiindcă el alesese momentul acela s-o înveţe cum să creeze modele matematice pentru aprecierea evoluţiei condiţiilor meteorologice, auziră primii cuvintele sugrumate, înnebunite:

— Ajutor... Ajutor...

De neconfundat, vocea lui Aaron Tragon. Vocea unui om la limita puterilor.

Edgar era curios mai presus de orice. Se aplecă spre Trish.

— Aaron nu plecase împreună cu Cadmann şi cu Micul Chaka?

— Din câte ştiu eu, răspunse ea, şi străpunse butoanele virtuale cu un singur deget. Spune, Aaron. Te auzim.

— În Ţânţarul XII. Trec acum peste creastă. Doamne. Grendeli. Grendeli peste tot.

Edgar sări brusc în picioare.

— *Cum?*

Deschise circuitul de alarmă generală şi în întreaga tabără începură să sune claxoane.

Justin auzi alarma şi îi aruncă o privire Jessicăi, care îşi miji ochii. Erau o succesiune de perechi de sunete electronice, nu unicul şi înfiorătorul ţipăt plângăreţ care indica o apariţie în câmpul vizual al paznicilor de la periferie. Însă era suficient ca să ţi se ridice părul pe ceafă.

Puştile antigrendeli, niciodată prea departe, erau înşfăcate de mâini înverşunate. Toată suflarea din Shangri-La se revărsă în piaţă. Ochi în alertă, capete răsucindu-se, voci înălţându-se alarmate.

Trish apăru în uşa barăcii centrului de comunicaţii şi cercetă mulţimea din ochi până când o descoperi pe Jessica. Se duse drept la prietena ei. Justin le văzu discutând. Când Jessica se răsuci, văzu că îi pierise sângele din obraji.

Justin îi trecu în grabă în revistă pe toţi cei prezenţi. Sylvia Weyland nu se vedea nicăieri. Îşi aminti că era sus, la mină, unde superviza activităţile.

Bâzâitul slab al Ţânţarului îşi făcu loc în zona conştientă a minţii sale. Înainte de a reuşi să-l înregistreze pe deplin, Jessica se întoarse spre el, făcu un pas şovăielnic, apoi încremeni. Capul

i se aplecă spre pământ. Şi-l ridică din nou. Din ochi îi şiroiau lacrimi.

Se întâlniră în mijlocul mulţimii şi ea îi căzu plângând în braţe.

Ţânţarul XII asoliză patru minute mai târziu. Patru duzini de nativi stelari îngrijoraţi înconjurară platforma, aşteptând tăcuţi în timp ce îşi făcea apariţia Aaron Tragon.

Era plin de nămol şi de vânătăi, şi sângera. Avea cămaşa sfâşiată aproape în întregime. Arăta ca un om cu desăvârşire rătăcit.

Justin ajunse primul lângă el.

— Povesteşte-mi, îi ceru.

Aaron îl privi.

— Am încercat. Am încercat, Justin.

El îl înşfăcă de umăr.

— Povesteşte-mi, fir-ar să fie!

Rotoarele autogirului îşi încetiniră mişcarea, apoi se opriră. Aaron se rezemă de cabină.

— Ne întorceam de-a lungul culmii doisprezece. Norii arătau urât şi voiam s-ajungem mai repede. Acolo e o stâncă deasupra fluviului. Chaka s-a oprit şi ne-a spus să ne uităm în jos. Doamne, făcu el, şi îşi şterse fruntea cutremurându-se. Grendelii se transformau. Sonomi. Clocoteau în fluviu. Era... era spectaculos. Atât de departe jos, încât am crezut că eram în siguranţă. Pe urmă pragul de stâncă a cedat sub greutatea noastră. Eu şi Cadmann am sărit înapoi la timp, însă el a căzut.

Se întrerupse şi, în timpul acelei pauze, Marele Chaka îşi făcu loc prin mulţime şi veni să se aşeze în faţa lui, uitându-se în sus la el cu o expresie pe care Justin o găsi indescifrabilă. Dădu să spună ceva, dar Marele Chaka îi puse mâna pe braţ, implorându-l să tacă.

— A alunecat pe jumătate din distanţă înainte de a se opri. S-a prins brusc de ceva. Era prea aproape de fluviu. Eu şi Cadmann ne-am dus după el. Din pământ ieşeau rădăcini. Ne-am folosit de ele. Acolo plouase. Malul era nesigur. Cadmann a ajuns la Chaka, l-a ajutat să urce. Au alunecat. Cadmann a oprit alunecarea şi eu m-am apropiat. Atunci ne-au văzut grendelii.

— Grendeli, făcu Marele Chaka.

Aaron dădu din cap cu un regret neţărmurit.

— Se agitau, au ieşit din apă. Şase, şapte, opt. Mici, dar un adevărat *potop,* odată ce şi-au dat seama că acolo era mâncare.

Cadmann a ţipat la mine să mă-ntorc. Nu l-am luat în seamă şi am încercat s-ajung la ei. Nu aveai de ce să te-agăţi. Am omorât unul cu puşca antigrendeli. Cadmann a împuşcat doi cu a lui, şi apoi unul cu pistolul. Au ajuns mai întâi la Chaka...

Îşi îngropă faţa în mâini.

— Au ţipat. Au ţipat. Oh, Doamne, nu vreau să mai aud vreodată aşa ceva. Urlau înjurături şi împuşcau grendeli. Pentru fiecare grendel ucis apăreau alţi doi. Şi au alunecat amândoi în râu, pe urmă n-a mai fost nimic, decât sânge. Nu ştiu cât timp am stat agăţat acolo, uitându-mă la apă. Pe urmă m-am urcat înapoi. Eram amorţit.

Îşi ridică mâinile. Erau pline de tăieturi şi însângerate.

— Am alunecat de câteva ori, dar am reuşit să ajung jos, înapoi. Îmi... îmi sfâşiasem cămaşa. Îmi pierdusem comcardul. Când am ajuns la Ţânţar, s-a stricat vremea. Am cerut ajutor. Nu mai puteam gândi logic. Am zburat înapoi.

Întâlni ochii Jessicăi. Apoi pe ai lui Justin. Apoi pe ai Marelui Chaka. Jessica se apropie să-l ia în braţe.

Grupul era tăcut. Justin tremura.

Marele Chaka îşi înălţă privirea spre cer. Era plin de nori negri, de furtună.

— Cât mai e până începe ploaia?

Aproape ca un răspuns, începură să cadă picături de apă.

El îşi lăsă capul să atârne.

— Când se termină, trebuie să mergem acolo, să vedem ce putem recupera din fiul meu.

Se uită din nou la Aaron. Ceva – nici furie, nici durere – i se furişă de-a lungul feţei întunecate, apoi dispăru.

Durere. Durere de spate, durere de cap, o imensă sfâşiere, o suferinţă arzătoare care ameninţa să-i devoreze toate gândurile, toată viaţa. Era pur şi simplu prea amplă, mai puternică decât orice altceva i se mai întâmplase, pe toată durata existenţei lui. Mai puternică decât toate durerile pe care le simţise vreodată, luate laolaltă.

Era frig. Era ud. În jurul lui era apă. Alături de el. Curgând peste el.

Micul Chaka se trezi.

Am spatele rupt? Era o întrebare firească, la care nu putea răspunde atunci. În întreg universul lui nu exista decât suferinţă.

Asemenea întrebări puteau veni mai târziu – dacă avea să existe un mai târziu.

Nu reuşea să-şi focalizeze privirea. Nu vedea decât jocuri de umbre şi lumini.

Ce trebuia să-şi amintească? Ce se întâmplase?

Îşi aduse aminte...

Îşi aminti.

Aaron. Oh, Doamne. Aaron îl împuşcase. Oare amintirea era corectă? Şi, dacă era, de ce nu murise?

Se strădui să se mişte. Ce se mişca? Îşi aduse aminte de o străfulgerare de lumină, de strădania de a-şi îndrepta arma către ţintă, de puşca lui Aaron înălţându-se.

Nu, acum gândurile i se derulau înapoi. De la ultimul lucru pe care şi-l amintea către început.

Calm. Încearcă să-ţi aduci aminte. Aaron îl împuşcase. Şi apoi? Apoi Cadmann trebuie să îl fi împuşcat pe Aaron. Gândul ăsta îl linişti pe de-a-ntregul. El ar fi putut fi mort. Oare murise deja? Asta era moartea? Pur şi simplu o afundare lentă în pământ? Însemna durere şi umezeală? Fusese împuşcat în cap, cu siguranţă. În momentul acela era mort, cu siguranţă.

Nu spera nicidecum că ar fi fost într-adevăr posibil să fie viu... nu-i aşa?

Dar ştia că fusese răzbunat. De fapt, dacă Aaron fusese ucis de Cadmann, iar el, Chaka, mai era în viaţă (şi începea să aibă bănuiala că, de fapt, ar fi fost cu putinţă), atunci avea o şansă să fie salvat. Colonelul avea să ardă în iad înainte de a permite ca unul dintre ai lui...

I se limpezi în sfârşit vederea.

Reuşi să-şi oprească scâncetul înainte de a-i scăpa printre buze, dar asta nu transforma lumea într-un loc mai bun.

Acolo, în apa din faţa lui, se afla Cadmann.

Arăta la fel ca întotdeauna, numai că faţa lui bronzată era palidă. Ochii lui albastru-verzui se holbau la el, aproape ca şi cum ar fi fost gata să-i vorbească. Aproape. Gaura din gâtul lui spunea că n-avea să mai rostească niciodată vreun alt cuvânt. Chaka închise ochii şi îi strânse cu putere. Avu nevoie de toată forţa, dar trebuia să o facă. Nu avea de ales. Nu putea face faţă unui *asemenea fapt.* Era mai rău decât moartea.

Deschise ochii din nou, rugându-se să fi fost o halucinaţie. Ar fi fost cu putinţă, nu-i aşa? Totul avea să se schimbe când îşi redeschidea ochii, aşa cum se schimbă lucrurile dintr-un vis

când îţi reîntorci privirea către ele după ce te-ai uitat în altă parte.

Însă Cadmann continua să plutească în acelaşi loc. Apa curgea peste ochii lui holbaţi. Buzele erau întredeschise, ca şi cum ar fi fost surprins în mijlocul unui cuvânt. Încercând să vorbească, să mai spună încă o vorbă, doar încă una, înainte ca liniştea să cadă asupra lui pentru veşnicie.

Chaka plânse.

Întunecimea veni după el.

Nu ştia cât timp fusese inconştient. Se trezi într-un coşmar. Simţi *creatura* mişcându-se prin apă. Nu se putu convinge să deschidă ochii.

Era acolo, în apă, alături de el.

Un grendel. Simţea căldura care îi ieşea din trup, auzea zgomotul modulat al apei împroşcate. Părea mare cât o casă.

Recăpătarea cunoştinţei însemna întoarcerea pe tărâmul durerii. Chaka tânjea după moarte. Aceea era trecerea. Trecerea către lumea cealaltă, o lume fără durere. O lume unde îl aştepta Cadmann, care îl privea de acolo. *Fii curajos, prietene. Nu te teme de întuneric...*

Auzea răsuflarea, apoi nici o răsuflare, doar o bolboroseală şuierătoare. Deschise ochii. Nici urmă de grendel.

Propria uimire îl surprinse, la început, chiar şi pe el. Ce naiba se petrecea? Pe urmă văzu trompa. De un albastru-Cadzie, abia dacă despica suprafaţa apei. Grendelul era o umbră sub suprafaţă. Cu atât de puţin sub suprafaţă. Urmărindu-l pe el.

Chiar şi în mijlocul unui coşmar, biologul din Micul Chaka era uluit. Era prima trompă de grendel pe care o vedea cineva pe continent. Apa era atât de puţin adâncă. Aşa că, de ce se obosea nemernica? Dumnezeu ştia că n-avea de ce să se *ascundă* de el. Şi atunci, ce naiba...?

O împroşcătură chiar alături de ea, şi între dinţii ei fâlfâi brusc ceva. Doamne. Un sonom. Capul ei se ivi puţin deasupra luciului şi Chaka văzu că picioarele sonomului erau mult prea bine conturate. Aproape că sosise *timpul.* Odată ce deveni conştient de asta, îşi dădu seama că apa era plină de asemenea creaturi. Zeci... sute de sonomi.

De ce nu-l mânca, pur şi simplu? Îl păstra pentru progeniturile ei? Era o căţea bătrână, prea bine căptuşită cu grăsime, care dorea o trataţie specială pentru scump...

O durere neaşteptată îi arse piciorul drept. Întinzându-şi gâtul cu un rest de putere, văzu ieşind din apă capul unei forme negre, cu gheare, şi o privi răsucindu-se în timp ce îi asalta coapsa cu sălbăticie.

Crezuse că nu-i mai rămăsese nici un strop de teamă. Se înşelase.

Încercă să ţipe. Ideea de a fi devorat de o hoardă de pui era, cumva, infinit mai înspăimântătoare decât colţii unui singur grendel. Această... *ciugulire* ar fi durat mult şi bine.

Strigătul lui sună ca plânsetul unei păpuşi.

Apa zvâcni şi jumătate de sonom ajunse pe neaşteptate în aer, în gura grendelului, muşcată – şi scuipată.

Se uită la el încă o dată. Ce naiba era?

Trei ciudăţenii. Una moartă, una fugită, una pe moarte.

Ciudăţenia care cruţase viaţa bătrânei grendel... ce răsplată aştepta sau accepta Cea Puternică? Cea care ar fi trebuit s-o înveţe cum să dea formă vrăjii care ar fi ţinut universul prizonier, cum să-l înrobească pe Zeu şi pe fiicele lui... aceea zăcea moartă în apă, cu sângele vieţii răspândindu-i-se în lac, ca o invitaţie pentru fiicele bătrânei grendel.

Ciudăţenia care o ucisese pe Cea Puternică, *aceea era* Cea Puternică acum. Dacă bătrâna grendel ar fi ajuns la ea când fugea... ce-ar fi făcut? Şi-ar fi revărsat furia asupra ciudăţeniei care îi zădărnicise toate ambiţiile? Sau ar fi silit-o s-o slujească, s-o înveţe? N-avea importanţă. N-avea cum să ajungă la ea.

A treia zăcea neajutorată, rănită. Copiii ei aveau să o mănânce în câteva minute. Trebuia să ia o hotărâre, şi încă repede.

Îşi ridică privirea spre cerul care se întuneca. Simţi stropii mari împroşcând-o când se loveau de ea. Lumea se îneca. Vântul Morţii avea să ia în stăpânire ţinutul şi nu mai era timp.

Se întoarse cu spatele către om. Îşi azvârli coada şi îl agăţă cu grijă de stratul exterior de piele, pielea desprinsă, pe jumătate lepădată, care părea să le placă tuturor ciudăţeniilor. Iar aceasta se zvârcoli şi se împotrivi, iar ea se gândi, pentru o clipă: *Ce e de făcut?*

Da. Acum ştia.

Se scufundă sub apă, trăgând ciudăţenia după ea.

Rachel Moskowitz nu se întoarse când intră soţul ei în sala principală de mese şi o cuprinse cu braţul de mijloc. Nici unul dintre primi nu vorbea. Noutăţile de pe continent, vestea despre cumplita moarte neaşteptată, fuseseră o lovitură puternică pentru toţi.

Iar acum asta: *Geographic* le reda, pe ecranul comun, imaginea furtunii coborâte asupra taberei Shangri-La. Camelotul fusese biciuit de ploi aproape o săptămână, însă aceea nu era decât zona periferică a furtunii care avea să traverseze Shangri-La.

— Cum a primit vestea? întrebă Rachel. Ce face Mary Ann?

— I-a spus chiar Mickey, şopti el, apăsându-şi buzele pe urechea ei.

Rachel dădu din cap.

— Probabil c-aşa a fost cel mai bine.

— Mickey zice că ea e bine. Bine şi atât. Vrea să-şi aibă toţi copiii alături.

— Ruth, murmură Rachel. Doamne. Trebuie să luăm legătura cu Ruth.

Zack se crispă uşor. Ruth îi trădase. Dar... dar era singurul lor copil şi venise timpul să dea uitării astfel de lucruri.

— O să stabilim contactul. Cel mai important lucru e *Robor,* care se află în siguranţă la mină. Putem fi siguri. Cadmann s-a asigurat.

Păstrară o clipă tăcerea, uitându-se la vârtejul colorat care reprezenta mase colosale de aer cald şi rece înfruntându-se deasupra continentului.

Ruth clătină încet din cap.

— Cadmann. Cumva... am crezut întotdeauna că era nemuritor.

— El n-a crezut niciodată. E o greşeală pe care n-a făcut-o nicicând.

39.
ALBINELE

Să se facă dreptate, chiar dacă vine sfârşitul lumii!

ÎMPĂRATUL FERDINAND I

Micul Chaka se trezi din visul în care se înecase vomitând apă. Senzaţiile lui se reduceau la confuzie şi la durere, şi la certitudinea nemiloasă că trecuse dincolo de agonie, ajungând în moarte, şi apoi dincolo de moarte, în iad.

După ce scăpă de greaţă, se rostogoli pe-o parte, fără să deschidă ochii. Nu-şi putea trezi dorinţa de a privi împrejurimile. Sub el era o stâncă, nu mâlul şi aluviunile din albia fluviului. Din depărtare se auzea apa picurând în apă. Mai de departe venea un alt sunet, o vibraţie neîntreruptă, ca o bătaie de tobă.

Deschise ochii. Nu era nimic de văzut. Nu era sigur că-i deschisese.

Dar se mişcase, îşi putea mişca piciorul şi braţul stâng. Îşi impuse, foarte ferm, să *nu-şi* întindă mâna ca să-şi atingă capul. Îşi trase sub el cotul, apoi genunchiul, apoi celălalt genunchi, pe care îl simţea flasc şi amorţit. Alunecă şi aproape căzu în apă, peste marginea unui prag de stâncă.

Iar apă? Unde naiba se afla? Mâna stângă atinse ceva rece, solzos. Îl pipăi şi ştiu imediat ce era. Un sonom mort. Îi simţea solzii, aripioarele acum transformate pe de-a-ntregul în picioare. Dinţii. Ţepii mărunţi, în devenire, de pe coadă. Ceva muşcase din el, avea carnea sfâşiată şi...

Ceva.

Se opri, nemişcat, şi ascultă din nou. Departe, în apă. Ceva se mişca. Se auzea un sunet. Nu al apei picurând de pe stânci. Nici bătăile inimii lui, nici tunetul propriei respiraţii.

Grendelul. Animalul care îl adusese acolo, nevătămat. Care îi lăsase un sonom mort.

Mâncare?

Ce naiba?

Era atât de slăbit. Atât de slăbit. Era imposibil, dar întunericul se învârtea. Nu putea să gândească, nu putea să se

mişte. În beznă apărură lumini şi apoi leşină, întrebându-se abia în ultima clipă dacă avea să se mai trezească vreodată.

Cerul se deschise, revărsându-şi ploaia şi fulgerele de parcă le-ar fi păstrat încă din primele zile ale existenţei Avalonului. Pe Camelot, valurile izbiră deja inundatul Surferi, dărâmându-l, lovind în stâlpi până îi transformară în aşchii şi schimbând însăşi forma terenului.

Furtuna traversă continentul ca un monstru amiboid ostil. Izbi Shangri-La ca o bombă. Secunzii acoperiră cu prelate clădirile neterminate care reprezentau jumătate din tabără, ferind hrana neambalată de sălbăticia ploii torenţiale. Apoi intrară în adăposturi, se ghemuiră unii lângă alţii şi ascultară răpăitul. Se gândiră la râurile umflate. Grendelii aveau să iasă în noaptea aceea, dar pe o asemenea ploaie nu se simţea nici un miros. Aşa că erau în siguranţă.

Dar tăceau. Jalea lor se infiltrase în înseşi rădăcinile coloniei. Nu mai trecuseră niciodată prin clipe atât de întunecate.

Aaron stătea lângă şemineul din sala principală, cu braţele lui lungi înfăşurate în jurul genunchilor. Privea ploaia de afară şi vorbea foarte puţin, ca şi cum cuvintele i-ar fi depreciat cumva nefericirea. Avea ochii înroşiţi.

Ploaia îi bombarda deja de douăzeci şi patru de ore, cu sălbăticia unei grindine cu bile de rulment.

Ceilalţi veneau şi plecau, dar el rămânea în acelaşi loc. Jessica îi stătea de obicei alături. Simţea nevoia să-l atingă în aceeaşi măsură în care o simţea şi el, dar trecură câteva ore înainte să accepte un gest de mângâiere. Când îşi rezemă într-un târziu capul mare de pieptul ei, şi o luă în braţe şi adormi în cele din urmă, Jessica îşi simţi în sfârşit propria durere. Se întrebă, deprimată, cum avea fie când va simţi din plin impactul celor petrecute. Pentru că în clipa aceea era ploaia, şi paza împotriva grendelilor din ploaie. Îl lăsă pe Aaron adormit şi se uită pe fereastră, către sala de mese. Ştia că Justin era acolo şi nevoia de a vorbi cu el era mai puternică decât ar fi putut spune.

Tresări când simţi atingerea unei mâini pe umăr, dar nu era decât Trish.

— Du-te, îi zise ea, cu voce scăzută. Rămân eu aici de veghe.

Jessica îi mulţumi prietenei sale cu o înclinare a capului şi o îmbrăţişă. Oare Trish îi *era* prietenă? Doamne, ce idee. Ce *era* totul, ce naiba însemna totul? Toshiro mort. Joe şi Linda morţi.

Stu mort. Iar acum Chaka şi tatăl ei morţi. De ce? Pentru că Aaron voise să...

Nu. Nu-şi putea permite să se poticnească. Aaron i-ar fi salvat, dacă ar fi putut. Lui îi părea mai rău decât oricui pentru cele întâmplate. Şi-ar fi dat viaţa să-l salveze pe Cadmann, sau pe Chaka. Nu spusese chiar el? Nu ştia chiar ea?

Atunci de ce îşi dorea să moară?

Îşi acoperi capul şi ieşi în furtună.

În aval de tabără, grendelii castori intraseră în panică. Fluviul se umflase, dublându-şi debitul, şi îi lovea ca un ciocan, se năpustea asupra cuiburilor şi a barajelor lor cu o sălbăticie pe care nu o mai întâlniseră niciodată... dar pe care ceva din adâncul lor o recunoştea.

Ceva de dincolo de raţiunea lor neclară.

Acum a sosit timpul.. acum a sosit timpul...

Aşa că se străduiră să repare şi eşuară. Şi, când cedară barajele, apa îi luă pe câţiva şi îi izbi de stânci. Alţii ieşiră orbeşte din lacurile care se umflaseră cu atâta furie, din lacurile zbuciumate de furtună, căutând să se ferească din calea trunchiurilor de copaci şi a bucăţilor zimţate de grohotiş care îi doborâseră. Bucăţi din barajele verilor lor, aflaţi departe, în nord, bucăţi din propriile lor baraje. Se luptară orbeşte, dar era în zadar. Pe măsură ce se înteţea ploaia, pe măsură ce, în timpul nopţii şi în ziua următoare, furtuna deveni tot mai puternică, apa mătură şi lucrările la care trudiseră ei şi strămoşii lor vreme de decenii.

Jessica îl găsi pe Justin în sala de mese, uitându-se pe fereastră. Katya era alături de el. Jessica simţi o împunsătură, dar nu era nimic de făcut. Ea alesese, cu mult timp în urmă.

Katya îl trase pe Justin de braţ când o văzu intrând. El se ridică şi îi sărută mâna, apoi traversă încăperea către Jessica, pe care o îmbrăţişă.

Doamne, era bine. Îmbrăţişarea era ca o hrană fizică. Nu-şi dorea decât să rămână în braţele lui, să-şi simtă inima bătând lângă a ei, să simtă că viaţa ei nu se dezmembra cu desăvârşire, că lacrimile care îi şiroiau pe faţă aveau să se oprească într-o bună zi. Că în întreaga lume exista suficientă dragoste pentru ca totul să fie bine.

— Ai vorbit cu Mary Ann? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu pot. Nu încă. Am vorbit cu Mickey – el e cel care i-a dat vestea. Nu pot vorbi cu ea prin holo, Justin. Nu pot.

El dădu din cap a înţelegere.

— Ştiu. A fost groaznic când i-am spus Sylviei. Iisuse.

— Cum suportă?

— Bine. Sunt ocupaţi acolo sus la mină. Sunt o mie de lucruri de făcut ca să-l menţină pe *Robor* ancorat şi la adăpost. E în siguranţă – tata a avut grijă să fie aşa. Ar fi în siguranţă chiar şi în timpul unei furtuni mai puternice. Dar asta o ţine ocupată, şi cred că e o idee bună.

Ea dădu din cap şi se îndepărtă de Justin. Simţi aromă de cafea.

— Miroase frumos, zise.

— Unde-mi sunt manierele?

Doamne, cum reuşea el să reziste atât de bine? Ştia cât de apropiat fusese de Cadmann. Într-un anumit mod, unul teribil, îi fusese mai apropiat decât ea.

Inima i se frânse iarăşi. Carlos îi aduse o cană cu cafea, i-o îndesă în mâini.

— Mamele voastre sunt, amândouă, foarte puternice. Altminteri n-ar fi supravieţuit în locul ăsta. Nici unul dintre noi n-ar fi putut. Cei slabi n-au plecat în călătorie. Cei nesiguri pe puterea lor şi-au căutat refugiu în instabilitatea hibernării.

Jessica se holbă la el.

— Carlos? Ce-nseamnă *asta?*

El ridică din umeri.

— Să spunem că, după părerea mea, instabilitatea a fost o evadare convenabilă pentru cei care n-au putut, pur şi simplu, să facă faţă. Doar muncă în grădină. Creşterea copiilor.

— Sculptura?

— Avem cu toţii micile noastre refugii, răspunse el, zâmbind.

Tăcură, ascultând răpăitul ploii pe pereţi şi pe plafon. Bătăi de tobă neîntrerupte, aritmice. După cum îi anunţase *Geographic,* primul val de ploi avea să de domolească în dimineaţa următoare. Apoi venea acalmia, urmată de mai multe ploi, în valuri, pentru cel puţin o săptămână. Şi, după săptămâna aceea, un alt front de furtună, şi încă unul. Puteau aştepta să treacă. De aceea se aflau acolo.

— Când se limpezeşte cerul, spuse Carlos, iau un Ţânţar şi mă duc sus în munţi, la coordonatele pe care ni le-a dat Aaron. Cred c-o să găsesc oasele tatălui tău.

Sorbi din cafea. Avea în ochi ceva pe care ea nu-l putea descifra cu adevărat.

— Comcardul lui emitea încă. O să-i găsesc oasele. Cred că-i datorez tatălui tău măcar atât.

Pe urmă închise ochii, bău şi nu mai scoase nici un alt cuvânt tot restul nopţii.

Torentul nemilos sfărâmă barajul castorilor, transformându-l în aşchii, şi fluviile se umflară, îşi schimbară cursul, inundară câmpiile. Apele fulgerător revărsate şi trombele de ploaie urlau, se învârtejeau, sfâşiau cerul cu şi mai multă cruzime, îi vărsau sângele. Apa vui de-a lungul câmpiei şi se afundă în stupi, în stupii pe care nativii stelari îi văzuseră, dar nu îi înţeleseseră. În sudul continentului erau mii. Fiecare adăpostea zeci de mii de albine.

Se stârni haosul şi ele reacţionară îngrămădindu-se, apoi roind în sus şi dând să iasă. Apa le izbi, trimiţându-le înapoi. Îşi dărâmară pereţii tunetelor, izolându-se, apoi se retraseră în cele mai adânci galerii.

Şi aşteptară.

Trecuseră deja luni de zile de când îşi hrăneau embrionii selectaţi cu o varietate specială de „lăptişor de matcă”, pregătit din *viteză* îmbogăţită. Acum începeau să se vadă rezultatele, şi primele regine tinere agitau apa cu aripile lor motoare.

Edgar îşi acoperi capul, ferindu-l de ploaie, ieşi în noroiul până la glezne şi traversă tabăra împroşcându-l la fiecare pas. Ploaia puternică estompa luminile îndepărtate ale sălii de mese.

Întrezări o siluetă măruntă, ghemuită sub şuvoaie, rezemându-se de peretele unui dormitor. Se îndreptă într-acolo, fără să ştie pe de-a-ntregul de ce.

Era Ruth şi, când îl văzu venind, alergă în direcţia opusă, lipăind prin apă. Era aproape imposibil, dar ar fi putut jura că auzise prin ploaie un sunet, un ţipăt firav de animal deznădăjduit.

O ajunse din urmă, încântat de proaspăt dobândita lui vigoare – era al naibii de greu să înaintezi printr-un noroi atât de dens.

O înşfăcă de umăr şi o răsuci. Şuviţele de păr ude de ploaie îi brăzdau faţa. Privea cu ochi mari, holbaţi. Nu păru să-l recunoască. O conduse într-una dintre magazii.

Tremura. Dinţii îi clănţăneau întruna şi Edgar ajunse să-şi spună că ea ar fi putut ronţăi un camel.

— Ce-i cu tine? o întrebă.

Ruth se uita la el, prin el. Şi tăcea.

Se opri din tremurat. Pielea ei i se părea foarte delicată. Aproape ca de porţelan. Aproape translucidă. Părea atât de inocentă. De rătăcită.

— O să-ţi găseşti moartea, îi spuse.

— Nu-mi pasă, răspunse Ruth. Pur şi simplu... nu-mi pasă.

Părea atât de pierdută, de neajutorată.

O aşeză pe un butoi, îi dădu gluga jos de pe cap.

— Nu ştiu ce caut aici, zise ea.

Edgar dădu să-i vorbească, apoi înţelese cât de greu îi fusese ei să rostească până şi atât, şi păstră tăcerea.

— Am venit pentru Aaron. Am crezut că poate ăsta era un mod de a fi... cu el, vorbi, apoi îşi ascunse faţa în mâini. Ce fac? De ce sunt aici?

Aaron nu o voia pe Ruth. Nici pe altcineva. El nu voia decât continentul acela.

— N-ai făcut altceva, spuse într-un târziu Edgar, surprins să audă cuvintele desprinzându-i-se de pe buze, decât să-ţi urmezi inima. Trebuia să încerci.

Ea îşi ridică privirea spre el şi şi-o focaliză asupra lui, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Apoi îşi coborî faţa în mâini şi începu să suspine. În cele din urmă, după mult timp, îşi trase un butoi lângă al ei şi o cuprinse cu braţul. Ea îl lăsă.

După o vreme îşi sprijini capul de umărul lui şi plânse, iar el ascultă ploaia pentru multă, multă vreme.

După două zile, ploaia se opri. Apele începură să se retragă şi câmpia prinse să se usuce. Pământul absorbi apa şi, în cele din urmă, razele soarelui îl atinseră din nou. Cerul era încă împodobit cu nori întunecaţi.

Pământul se cutremură. Şi începu să se sfărâme. Şi de sub glie ieşiră, târâş, mai întâi una, apoi zece, apoi o sută, apoi un milion de albine.

Zeci de milioane. Roind. Flămânde. Sosise Vântul Morţii.

În a doua zi de după încetarea ploii, Carlos era în Ţânţarul II, iar Evan Castaneda în Ţânţarul IV. Se înălţară deasupra lanţului de munţi, plutind ca insectele pe o pală de vânt. Justin se ghemui lângă el.

— Te simţi bine, *amigo?* i se adresă Carlos.

Întrebarea era una dintre acele absurdităţi existenţiale pe care sunt obligaţi prietenii să şi le spună reciproc. Justin îl privi deprimat.

Şi nu-i răspunse direct.

— Uită-te la barajul grendeiilor, zise el în schimb, arătând în jos şi către est. Complet distrus. Sunt destul de inofensivi în marea majoritate a timpului, presupun – dar cine ştie ce fac în cazul unui asemenea dezastru?

— Mmm.

Carlos viră. O parte din el nu voia să ducă la bun sfârşit misiunea stabilită, ar fi făcut orice altceva în loc să descopere ceea ce se aşteptau să găsească.

— Ce face Jessica? întrebă.

Vorbea cu voce mai scăzută. Mult mai scăzută. Justin abia reuşi să i-o audă din cauza zgomotului motoarelor.

— Ea a ales. Crede că e de mai mult folos în tabără.

Mai era ceva nerostit, fireşte: *Are grija de Aaron.*

Acolo sus lui i se întâmplase cu siguranţă *ceva.* În adâncul lui se schimbase ceva. Fusese dezgolit. Sfâşiat. Vătămat. *Ceva.* Lui Justin nu-i venea să creadă întru totul povestea lui despre cele întâmplate. Ceva nu se potrivea. Intrase în panică şi îi abandonase pe Cadmann şi pe Chaka? Ce ascundea?

Sau poate văzuse pur şi simplu moartea, atât de puternică, de violentă. Justin îşi aminti cum îl văzuse pe Stu murind în zăpadă. Ferecase imaginea într-un locşor ferit, de unde să nu-l atingă durerea. De unde să nu o simtă. Aşa nu era nevoit să se gândească la grătarul pe care frigeau carne la Stu acasă, la jocurile de pocher, la întrecerile de zbor cu Ţânţarii, împreună cu un prieten şi cu un frate. Era prea dureros să-şi amintească asemenea lucruri.

Şi poate tocmai asta îl ucidea pe Aaron. Nimeni nu poate fi la înălţimea propriei imagini despre sine. Poate el tocmai primise o doză de realitate.

Justin îşi apăsă palmele pe ochi. *Tată. Cadmann. Doamne, o să-ţi simt lipsa.*

Erau la vreo douăzeci de minute distanţă de coordonatele destinaţiei când începu coşmarul.

Vântul se schimbase. Carlos se uită pe geamul principal şi văzu un nor imens, întunecat, tălăzuind în faţa lor.

— Hei, Justin. Ai idee ce-i asta? De unde Dumnezeu poate veni un nor de praf de asemenea dimensiuni, după o asemenea ploaie?

Întrebarea abia i se desprinsese de buze când staţia radio prinse glas, cu o răbufnire de paraziţi. Evan. Cu voce încordată de spaimă.

— *Nu e un nor de praf.* Ajutor, ajutor...

Justin văzu marginea norului atingând Ţânţarul IV. Deasupra autogirului apăru o scânteiere; aparatul se clătină. Paletele rotorului scoteau scântei, ca nişte mici străfulgerări lucitoare în fum... şi, în clipa aceea, Justin ştiu pe cine înfruntau.

— Scoate-ne dracului de aici! ţipă la Carlos. Sunt *albine!*

Mâinile bărbatului erau fulgere pe comenzi. Ţânţarul se înclină puternic, îndepărtându-se de roiul care venea spre ei.

— Albine în paletele rotorului. Explodează. Pocnitori zburătoare minuscule, duşmănoase...

Moartea se apropia. Aproape ajunsese.

Jessica şi Aaron traversară piaţa principală din Shangri-La. Toate clădirile ţinuseră piept atacului stihiilor. Când îndepărtau prelatele, grinzile noi ieşeau la lumină nedeformate şi uscate. Era nevoie de reparaţii, dar se puteau termina în timpul săptămânii. Se îndreptară spre ţarcul cailor, aflat alături de al camelilor la marginea taberei, lângă gardul dublu, electrificat.

Camelii aveau pete şi dungi de noroi; de fapt se rostogoleau fericiţi prin nămol. Jessica lăsă imaginea să-i atingă dezolant inima. Era moarte, dar existau şi miracole într-o lume care putea da naştere unor făpturi atât de frumoase.

În jurul lor se adunase un grup numeros, dornic să asculte discursul promis de Aaron. Carey Lou privea cu gura căscată, plin de veneraţie. Micuţa Heather McKennie era lângă el, ţinându-l de braţ. Trish şi Edgar se aflau în mulţime, dar observă că nu mai păreau legaţi unul de altul, cum fuseseră cu numai o săptămână în urmă. El se ţinea de mână cu Ruth. În ultimele câteva zile petrecuseră foarte mult timp împreună. Între ei nu se simţea ardoarea relaţiei sexuale, erau doar atingeri uşoare şi numeroase discuţii cu voce scăzută.

Se ţineau pur şi simplu de mână. Aproape cu nevinovăţie. O fată gravidă şi un bărbat tânăr, de curând conştient de foamea cărnii. Şi cei doi se legaseră prin... inocenţă. Nu exista nici un alt cuvânt potrivit. Aaron încercase să-l despartă de Trish şi nu mersese... Ea înfăptuise un soi de miracol cu Edgar, salvându-l după moartea lui Toshiro... însă apoi nu dorise să-l păstreze pentru ea. Dar părea să-l fi infectat cu microbul Pygmalion.

Jessica era derutată. Deloc geloasă, şi nu ştia pe de-a-ntregul de ce. Avea parte de tot sexul pe care şi-l dorea. De ce naiba ar fi râvnit... să se ţină de mână cu *Edgar?*

— Trebuie să reconstruim, spuse Aaron.

Razele arzătoare ale soarelui coborau printre nori, de parcă s-ar fi străduit să compenseze cascada de ploaie. Îi minţeau: *Geographic* anunţase o altă furtună peste o zi sau două.

— Am plătit un preţ prea mare. Trebuie să revendicăm acest continent pentru noi.

Vocea lui tremura. Jessica nu-l mai văzuse niciodată aşa, atât de sincer, dezvăluindu-şi astfel sentimentele. Era un nou Aaron. Tatăl ei murise şi în golul rămas păşise un nou lider.

Studie feţele mulţimii. Rude. Prieteni. Iubiţi. Stând pe străzile pline de noroi, evaluând tot ce aveau de făcut înainte ca tabăra să revină la viaţă.

Dar, la urma urmelor, acolo se afla Aaron, cel care îi condusese pe drumul către continent. Cel care îşi riscase zadarnic viaţa, încercând să salveze un bărbat la care ţinea mai mult decât la oricare altul.

O citea pe feţele lor. Tragedia petrecută avea să unească în sfârşit întreaga colonie.

La marginea taberei, câinii lătrau neliniştiţi. Jessica îşi încordă privirea, uitându-se dincolo de mulţime, şi văzu... Imposibilul.

Chiar dincolo de gardul dublu, electrificat, prin noroi se târa o siluetă în formă de torpilă. Încet. Treptat. Sondând terenul.

Întreaga tabără se cufundă într-o tăcere deplină. Jessica zări cu coada ochiului faţa lui Aaron, şi era *cadaverică.* Indiferent ce intenţionase să spună, cuvintele i se stinseseră pur şi simplu pe buze.

Un grendel. Un grendel *uriaş.* Se apropia încet. Şi... târa ceva.

Coada lui ţepoasă era agăţată, fără nici un dubiu, de un crac al pantalonului... unui bărbat. Al unui bărbat negru. Puşca lui

Trish coborî de pe umăr, dar Marele Chaka Mubutu, care stătea alături de ea, o opri:

— Nu.

— Oh, Doamne, zise cineva. E Micul Chaka.

Micul Chaka???

— E viu, rosti Marele Chaka.

Jessica încremeni locului, incapabilă să se mişte. *Cum...?*

Se uită în sus la Aaron, şi îi văzu ochii larg deschişi. Prea larg, şi avu impresia că se prăvălea în adâncul lor.

Aaron îl văzuse pe Micul Chaka murind! Îl văzuse sfâşiat în bucăţi de... de grendeli. Lumea ei se învârti şi privirea i se lipi din nou de silueta enormă care se oprise chiar lângă inelul exterior de clădiri şi scotea un soi de gângurit.

Oh, Doamne. Încerca să le vorbească.

— *De ce naiba n-ai...?*

Era vocea lui Edgar. O plesnitură. Jessica auzi un foc de armă, destul de sonor ca să-i ia auzul, răsunându-i exact lângă ureche. Noroi împroşcat la vreo doi metri în faţa ei.

Grendelul îşi lăsă capul pe-o parte. Îi urmărea din priviri.

Mâna lui Edgar era pe ţeava armei. Aaron smucea de ea. Era atât de şocat încât nu-şi putea struni forţa, nu putea trage arma din mâinile celuilalt pentru o secundă critică.

— L-a ucis pe Cadmann! făcu el, răsuflând greu, zgomotos. L-a ucis pe Cadmann. Lasă-mă...

Marele Chaka i se adresă cu voce scăzută.

— Parcă spuneai că erau o grămadă de grendeli mici. Că sonomii care *se transformau* l-au ucis. Ca şi pe băiatul meu.

Aaron nu răspunse. Trish îl privi cu ochii reci ai unui ucigaş. Întregul grup avea arme, şi armele erau îndreptate spre el.

— Jessica, şopti el. Nu e ceea ce pare.

Şi, în clipa aceea, ea ştiu. Nu-şi putea convinge acea parte care *ştia* să-i vorbească părţii care *acţiona.* Nu putea. Dar înţelese totul într-o clipă, simţi blindajele retrăgându-se, se uită în miezul fiinţei sale, şi se simţi prăbuşindu-se în abis, apoi îl sigilă iarăşi, clătinându-se. Îşi auzi propria voce tremurând, auzi minciuna în timp ce şi-o rostea sieşi.

— Bineînţeles. Nu ştiu ce cred ei...

Marele Chaka făcu un pas înainte. Grendelul îşi scutură coada, desprinzând-o de piciorul Micului Chaka, apoi se retrase cu câţiva metri.

— Doamne, se minună cineva. E inteligent.

— L-a adus înapoi pe Chaka.

Marele Chaka tastă un cod pe comcardul său şi curentul electric din gard se întrerupse. Deschise poarta. Mulţimea înaintă, iar grendelul se retrase. Se îndepărtă cu vreo patru metri şi îi privi cu atenţie.

— Nimeni nu se atinge de animalul ăsta, NIMENI, strigă Marele Chaka.

Jessica nu-l mai auzise niciodată nici măcar ridicând vocea. Ea stătea cu Aaron. Mâna lui Edgar era pe puşcă. Trish reuşise cumva să ajungă în spatele lui Aaron. Îl ţinea de celălalt braţ. Strâns.

El era împietrit. Limba îi ieşise din gură, rozalie, umezindu-i buzele. Părul îi atârna unsuros pe umeri. Îi dispăruse orice urmă de viaţă de pe chip.

— Nu, spuse încet Trish, şi îl privi drept în ochi. Dacă ridici puşca aia, jur pe Dumnezeu că te ucid. Sau te omoară Edgar.

Aaron se uită spre Jessica, aşteptându-i sprijinul. Ea era amorţită. Totul se întâmpla prea al naibii de repede. Avea impresia că pe pieptul ei asolizase un Ţânţar.

— Băiatul meu...?

Marele Chaka plângea.

— Băiatul meu.

Bărbatul mărunţel strânse în braţe trupul fiului său. Rămaseră aşa vreme îndelungată. Peste întreaga lume coborâse un soi de linişte, ceva care pătrundea în adânc, şi Jessica nu se putea convinge să se mişte.

Sub îndrumarea Marelui Chaka, trei bărbaţi din mulţime îl ridicară pe Micul Chaka şi îl duseră în tabără. Închiseră poarta în urma lor. Grendelul îi privea de afară. Ochii Marelui Chaka erau în flăcări. Venea spre ei, oprindu-se după fiecare pas, ezitând. Jessica înţelese apoi că se străduia să nu alerge, de parcă de Aaron Tragon l-ar fi legat ceva care îl trăgea din ce în ce mai repede, ca pe un om care îşi pierduse controlul.

Şoptea ceva. Când ajunse destul de aproape, Jessica îl auzi.

— A fost împuşcat, repeta Chaka iarăşi şi iarăşi. A fost împuşcat.

— V-am... v-am povestit, zise Aaron, căutându-şi cuvintele, căutând ceva cu care să umple golul tăcerii care se căscase brusc în jurul lui. Am încercat să-i ajut. Am tras în grendeli...

Avea salivă pe bărbie.

— Ai avut o armă *antigrendeli!* strigă Chaka. Fiul meu a fost lovit de un glonţ!

— Am... am...

— Vrei să ştii ce-a spus băiatul meu?

Aaron clătină din cap cu indiferenţă. Mintea Jessicăi se umplu de un bâzâit masiv.

— A zis: „Aaron ne-a împuşcat.” Asta a zis.

Cuţitul lui Trish ajunse brusc la gâtul lui Aaron, fără nici un avertisment.

— *Ticălos* inimaginabil, şuieră ea.

Centrul lumii Jessicăi se năruia. Aaron se prăbuşea în faţa ei. Ea nu ştia ce face. Trish smulse puşca din mâinile lui. Mâini fără vlagă.

Trish într-o parte, Edgar în cealaltă. Aaron prea şocat să se împotrivească, încă holbându-se la grendel de parcă s-ar fi văzut în faţa Judecăţii de Apoi.

— O să fii judecat, spuse Marele Chaka. Şi fiul meu o să depună mărturie împotriva ta.

Aaron se strădui să găsească un răspuns, dar, înainte de a-i putea da glas, îi întrerupse un ţipăt:

— *Albine!*

40.
MOARTE

Indiferent care dintre părţi s-ar numi
pe sine însăşi victorioasă, într-un război
nu există învingători, ci numai învinşi.

NEVILLE CHAMBERLAIN

Toate se petreceau, din nou, dintr-odată. Le adusese ciudăţeniilor un dar şi ele îl acceptaseră.

Se întrebase dacă avea să fie provocată de cea mai puternică dintre ele; se întrebase *cum.* Nici măcar constructorii de baraje nu cooperau precum ciudăţeniile, şi nici un grendel nu era atât de fragil. Dar cea mai puternică dintre ele, ucigaşa, era captivă şi condusă în altă parte.

Iar acum se adunaseră în jurul ei, la o distanţă respectuoasă, scoţând sunetele pe care le scoteau de obicei. Cea rănită îi vorbise şi ei astfel. Era modul lor de a-şi trimite gândurile de la o minte la alta. Bătrâna grendel ştia că nu-i stătea în putere. Trebuia să găsească o altă cale.

Iar acum se înălţa un alt sunet. Pentru o clipă, îl luă drept zgomotul zburătoarelor lor. Pe urmă... dorinţa inimii ei îi fu din nou răpită.

Regretele nu o opriră nici măcar pentru o secundă, însemnase locul sursei de apă a cuibului încă de când o zărise şi îi simţise mirosul. Era o construcţie înaltă, într-un punct central al reţelei de străzi. Se puse în mişcare înainte ca vreuna dintre ciudăţenii să fi remarcat sunetul Vântului Morţii. Cu *viteza* pătrunzându-i cu furie în sânge, îşi croi drum printre ciudăţenii, măturând câte una din cale, dar nerănindu-le. Alergă drept spre turn şi îşi ridică laba.

Apa era acoperită cu ceva ţeapăn.

Vântul Morţii era o negură pe jumătate din cer. Bătrâna grendel n-ar fi confundat-o niciodată cu norii de furtună. Un lujer negru se întindea spre pământ, către bârlogul animalelor năucitoare.

Sparse acoperitoarea trecând prin ea şi intră în cisterna din Shangri-La. Se instală înăuntru, îşi înălţă trompa şi lăsă

fierbinţeala şi *viteza* să i se prelingă din sânge. Apa zumzăia, scăldând-o în sunetul Vântului Morţii.

Carlos roti Ţânţarul II, descrise un cerc luând în calcul direcţia vântului şi a masei de albine, şi se întoarse spre sud. Vântul bătea din nord-vest. Dacă nu se îndreptau cumva într-o direcţie anume, albinele aveau să fie purtate de vânt. Aşa că avea sens să-şi închipuie că le interesau munţii, care erau în nord. Se îndepărtau de câmpie, de inundaţii. Perfect. Justin închisese etanş capota. Câteva albine se striviră de ea, dar nu erau în *viteză.* Nu intraseră în alertă. Nu puteau acoperi în *viteză* distanţa care le despărţea de un loc sigur pentru reginele lor. Puteau conta pe câteva ore fără ploaie. Ritmul acelei planete afurisite trebuia imprimat în trup, tot atât de profund ca respiraţia.

Văzu Ţânţarul IV ieşind din nor pentru o clipă.

— Evan o să scape! exclamă Justin. E...

Apoi norul se închise în jurul autogirului cu numărul patru şi roata cu ştifturi a rotorului său erupse în flăcări azvârlite în exterior. Ceva – un nor de albine – *se aprinse.*

— Sfântă Marie, Născătoare de Dumnezeu...

Ţânţarul IV era la marginea unei mingi de foc. Albinele explodau cu un *poc-poc-poc* care acoperea vâjâitul propriilor lor rotoare, pârâituri de mitralieră, săculeţele cu *viteză* protejate de carapace luând foc de parcă ar fi fost un roi de pocnitori zburătoare. Autogirul lui Evan trepida, zvâcnind în lateral ca pălmuit de o mână uriaşă. Pe urmă giulgiul de flăcări îl cuprinse în întregime. Prin radio nu se auzi decât urletul de durere al pilotului, în timp ce aparatul condamnat descrise o spirală, se prăbuşi şi se zdrobi de stânci.

Mâinile lui Justin se încleştară de bara din faţa lui, strângând cu putere. Îşi tăiase palma în ceva. Sângele se prelingea într-un firicel subţire, picurându-i în josul încheieturii.

Ţânţarul lui Carlos se roti, eliberat de norul de albine, şi o porni înapoi, către tabără.

În clipa când atenţia mulţimii se îndreptă către norul care se apropia, Aaron acţionă brusc, violent. O izbi de Trish cu piciorul în scobitura gleznei, eliberându-se din strânsoarea ei. Se răsuci şi îl lovi cu pumnul în faţă pe Edgar cu toată puterea,

spărgându-i nasul şi împroşcându-i obrajii cu sânge. Trish se aruncă asupra lui, ţipând, muşcând, lovind.

Jessica încă nu se putea clinti, de parcă ar fi fost captivă într-un univers lent al emoţiilor copleşitoare.

Trish îl trântise pe Aaron la pământ, cu o brazdă lungă, însângerată, pe obraz. Genunchiul ei îl pocnea întruna în vintre. Orbit de sângele din ochi, Edgar îl lovea sălbatic cu picioarele. Ţipând. Aaron îşi propti talpa în pieptul lui Trish şi o împinse într-o parte. Ea zbură prin aer şi căzu cu un plesnet în noroi, la un metru şi jumătate distanţă. Edgar trase un şut în capul lui Aaron, apoi urlă când prima albină ajunse la el şi îl muşcă, smulgându-i o mică fâşie de carne din obraz.

Îl dădu uitării pe Aaron şi fugi spre cel mai apropiat dormitor.

Trish o rupse la fugă spre sala de distracţii. Sub ea era un adăpost armat cu kevlar. Sigur împotriva grendelilor. Dar împotriva albinelor? De-a lungul uşii atârna o draperie de plasă metalică. Trish se strecură printre faldurile ei.

— Jessica! strigă din ascunzătoarea ei sigură.

O zburătoare se turti de plasă, târându-se, căutând să pătrundă. Trish îşi apăsă mâna pe coaste, pe faţă. Sângera acolo unde o muşcaseră albinele.

Jessica alergă spre un adăpost.

— Ajută-mă... zbieră Aaron.

Se întoarse pentru o clipă fatală. Aaron se ridică în picioare clătinându-se şi ochii li se întâlniră. Braţele lui se întinseră către ea...

O pală de vânt întunecat trecu peste Jessica, acoperind-o de albine. Din creştet până în tălpi, toată partea ei dreaptă era un licăr negru. Ţipă, se zbătu, încercă să le măture cu mâinile, să le scuipe, să fugă. Aaron făcu doi paşi către ea, dar era prea târziu.

Trish nu mai suportă să privească. Închise uşa. Albinele îşi croiau drum cu ghearele prin perdea.

Aaron se apropie cu încă un pas de Jessica, scos din minţi de durere, dar... dar simţi ceva, ceva pe care nu-l mai simţise niciodată până atunci. Nu o putea lăsa să moară. Pur şi simplu nu putea – ea era căzută la pământ, sub o masă de forme negre, târâtoare. Braţul i se întinse spre el, scânteind întunecat. Ţipă. Albinele îi intrară în gură. Una ieşi sfredelindu-i obrazul. Erau în ochii ei. Aaron se îndepărtă împleticindu-se.

Pe pământ se vedeau câteva siluete umane. Cei norocoşi intraseră în saci de protecţie de kevlar, sau erau înfăşuraţi în

pături. Câţiva nativi stelari năpădiţi de albine se târau orbeşte, mâncaţi de vii. Aaron se plesni peste faţă când o albină dădu să-i intre în ochi. Îl muşcă în schimb de mână, aproape smulgându-i încheietura unui deget. Nu mai avea de trăit mai mult de câteva secunde...

Văzu camelii. Se îngropau adânc în noroiul şi în balega din ţarcul lor. Îşi expuneau şoldurile, lucind într-un albastru-Cadzie.

Se aruncă în noroi, săpându-şi drumul prin mizerie până când ajunse alături de un camel. Rostogolindu-se în bălegar, acoperindu-se. Ciupit într-o sută de locuri, se cutremură când excrementele camelilor îi pătrunseră în răni. Înălţă braţul îndoit, cuprinse gâtul creaturii, o îmbrăţişă, lipindu-se de ea. Nu era perfect, dar albinele aveau alte ţinte, cai, porci, oameni. Era posibil să nu-l găsească. Nu-l puteau găsi. Oh, Doamne, suferea atât de mult.

Jessica.

Jessica.

Înfăşurată într-o pătură albastră, Katya bătea în uşa adăpostului din sala de mese. Zgomotul roiului era insuportabil de puternic, destul de puternic să-i scoată din minte orice idee raţională. Nu se alesese decât cu două muşcături, dar fusese cât pe ce să paralizeze de spaimă.

Nici un răspuns. Alergă spre un cotlon adăpostit – magazia de scule de lângă un dormitor. Văzu o torţă fluturând în sala de mese. Un idiot încerca să folosească focul ca să ţină albinele la distanţă.

Ceva pocni dintr-odată şi cinci mii de albine *explodară* pur şi simplu. Foc, scânteieri de mitralieră *poc-poc-poc* şi crustacee făcute fărâme căzând pretutindeni într-o ploaie de flăcări. Jumătate din tabără era îmbibată cu apă de ploaie, invulnerabilă. Dar jumătate era neterminată, lemn gol protejat de prelate şi apoi uscat de soare vreme de două zile. Aceea arse.

Duhoarea înţepătoare a fumului îi pătrunse în nări, şi închise uşa cât de ermetic reuşi. Îşi apăsă palmele pe lemn. Era încă umed. Oh, Doamne. Speră că atât era suficient.

Uşa se cutremură când se loviră de ea albinele. Lemnul se fisură. Katya se înfăşură mai strâns în pătură, privind întunericul cu ochii larg deschişi.

Albinele în flăcări se izbeau de pereţii metalici ai barăcii care adăpostea centrul de comunicaţii. Metalul n-avea să ardă, dar zgomotul era totuşi înfiorător.

— Unde-i Edgar? ţipă Ruth.

Carey Lou o privi cu gura căscată. Şoc? Îşi aminti şi răspunse:

— L-am văzut afară. Chiar înainte de a etanşa uşa.

Ruth ţipă din nou, apoi se strădui să se calmeze. Staţia radio din spatele ei pârâi.

— *Alo? Mă aude cineva?*

Ruth apăsă butonul de emisie cu un spasm şi ţipă în microfon.

— Edgar?

— *Ruth? Da, eu sunt. Nu ştiu cât o să mai fiu. Albinele fac clădirea zob. Mănâncă lemnul. Am reuşit să intru aici, dar nu ştiu dacă mai pot ieşi.*

— Ce s-a-ntâmplat?

— *Glezna. Mi-am sucit-o destul de rău. Cred că e posibil să mi-o fi rupt-o. Sunt în dormitorul patru.*

Ea îşi roti privirea. Sub ei, în adăpost, erau cam o duzină de secunzi. Acolo nu era decât Carey Lou. Albinele loveau în ferestre, care rezistaseră până atunci.

— Nu crezi c-ai putea ajunge aici? Ai o pătură?

— *Nu-i vorba de asta. Uşa e înţepenită. Albinele-or să facă bucăţi toată clădirea asta blestemată. Simt.*

Ruth îşi muşcă buza. Deschise frecvenţa de apel.

— Ne poate ajuta cineva? Avem probleme. Edgar e la strâmtoare.

Nici un răspuns pentru câteva secunde lungi, apoi:

— *Nu putem ieşi din adăpost. Îmi pare rău. Poate când pleacă albinele. Se retrag la căderea întunericului. Sau dacă începe să plouă iar. O să se descurce.*

Ruth se răsuci.

— Dă-mi pătura ta, Carey Lou, spuse. Îmi trebuie două.

— Cum? întrebă băiatul.

— Nu-ţi face griji. O să fii în siguranţă aici. Încearcă să iei legătura cu mina. Avem nevoie de ei, să-l aducă încoace pe *Robor.* Trebuie să plecăm.

— În mijlocul albinelor?

— Nu înţelegi? făcu ea cu violenţă. Treaba poate continua *luni de zile.* O să *murim* toţi dacă nu plecăm.

Carey Lou dădu din cap şi îi întinse pătura. Ea şi-o înfăşură pe prima în jurul trupului, apoi se acoperi cu cealaltă, folosind-o ca pe o glugă.

— Rămâi cu bine, Carey Lou, şopti.

— Ruth, chiar trebuie să pleci?

Ea încuviinţă din cap. Se opri în faţa uşii, o întredeschise cu câţiva centimetri, apoi se strecură afară în furtună.

— Ajutor, ajutor, spuse Carey Lou în microfon, cu voce plângăcioasă. Avem nevoie de *Robor.* Trebuie să evacuăm...

Hendrick Sills îşi roti privirea prin salonul comun al adăpostului din Trecătoarea Lemn Uscat. Ochii îi trecură de două ori peste fotoliu înainte de a o observa pe Sylvia Weyland, afundată în perna moale. Încălzită de focul ce trosnea alături de ea, se uita pe fereastra îngustă din peretele de beton armat. Părea pierdută cu desăvârşire în gândurile ei.

Se uita afară, în lungul complexului. Mina continua să funcţioneze fără probleme, producându-şi norma de lingouri de plastic. În momentul acela abia dacă mai avea nevoie de supraveghere umană. Analizoarele încastrate în capul de minerit lua mostre din fiecare strat în timpul săpăturilor. Albinele fosilizate n-aveau să le mai facă alte surprize.

Sylvia îşi ridică ochi spre el, cu o expresie placidă.

— Cum stăm cu încărcătura? Sunt probleme? *Robor* era programat pentru o cursă de binefacere către insulă, încărcat numai pe jumătate.

— Trebuie să ajung acasă.

Se întrerupse şi păru să-şi cântărească următoarele cuvinte cu mare grijă.

— Simt nevoia să fiu cu Mary Ann.

— Am primit un mesaj urgent de la Shangri-La, spuse Hendrick. E de rău.

Indiferenţa de pe faţa ei dispăru.

— Urgenţă la Shangri-La. I-a atacat un roi din blestematele alea de albine carnivore. Cei mai mulţi au reuşit să ajungă în adăposturi, dar trebuie evacuaţi. *Acum.*

Sylvia sări imediat din fotoliu.

— Evacuaţi Lemn Uscat. Vreau să fie toată lumea la bordul lui *Robor* în cinci minute. Vreau hărţi meteorologice şi o hartă a traseului către Shangri-La până când ajung la bord. Plecăm în zece minute.

Se întrerupse.
— Şi luaţi toate afurisitele alea de pături din tabără.

Carlos pierdu controlul Ţânţarului când nu-i mai despărţeau decât trei metri de platforma de asolizare.
— Ne prăbuşim! strigă, acoperind bubuiturile albinelor care explodau.
Solul care se apropia ameninţător de ei le spuse restul poveştii. Ricoşară puternic, prea puternic. Uşa se curbă în ramă, dând naştere unei crăpături de vreo trei centimetri. Justin îşi folosi picioarele ca să îndese în ea un sac de supravieţuire de kevlar.
— Ajutor, ajutor, zise Carlos, cu un calm pe care nu-l simţea. E cineva acolo?
Aerul era atât de înţesat de albine încât nu se vedea aproape nimic. Pe urmă roiul se înălţă şi Shangri-La apăru din pâclă. Pe străzi zăceau trupuri împrăştiate, presărate cu puncte negre. Albine.
Iisuse. Trupurile se topeau văzând cu ochii.
— Ajutor...
— *T...tată?*
O auziră. Vocea Katyei.
— Fetiţo? Unde eşti?
— *În magazia de scule de lângă sala de distracţii.*
— În sală e cineva?
— *Nu e nimeni atât de aproape. Nu pot să ies. N-am pătură. Tată, păturile sunt bune! Ţin albinele la distanţă!*
— Înţeleg. Sst. Nu te clinti de-acolo, scumpo.
Justin îi aruncă o privire.
— Cum ajungem la ea?
— Cu ăsta, răspunse Carlos.
Porni din nou motorul. Ţânţarul se ridică de la pământ scrâşnind şi se înclină pe o parte, rotindu-se încet în sens opus. Oscila, aproape scăpat de sub control. Coada pocni un alt Ţânţar şi Carlos se îndepărtă de el înjurând. Se înălţară până la nivelul acoperişurilor, străduindu-se din greu, pe fiecare centimetru al traseului, să păstreze controlul. Focul înflorea dedesubt, fumul şi albinele aprinse umpleau aerul. Răpăitul de tobă de deasupra lor era al albinelor care explodau în rotoare.
— Ne prăbuşim din nou, bombăni Carlos.

Îndreptă autogirul către sala de distracţii. Când se izbiră de perete, Justin fu azvârlit în faţă şi se pocni cu capul de fereastra din plexiglas. Gemu, văzând stele mai roşii decât albinele aprinse. Se răsuciră şi peretele de tablă al sălii se curbă. Coada autogirului fu retezată şi bateria se desprinse. Sârmele din structura de rezistenţă a sălii se dezgoliră de-a lungul bateriei, stârnind o ploaie de scântei. Albinele explodară în aer şi roiul se înălţă pentru o clipă, când o mie dintre ele se aprinseră, pocniră, împrăştiară pretutindeni scântei şi *viteză* în flăcări.

Uşa lui Carlos se deschise. Înşfăcă o pătură albastru-Cadzie, în care se înfăşură. Justin înhăţă unul dintre sacii de protecţie de kevlar şi ieşi prin partea lui, deschizându-şi drumul cu o izbitură.

Fură nevoiţi să-şi acopere feţele cu pături, dar ocoliră orbecăind sala de distracţii – care ardea acum mocnit, în timp ce albinele aprinse se repezeau într-o parte şi într-alta, şuierând ca nişte meteoriţi.

Ceea ce era o binecuvântare deghizată. Albinele mai avuseseră de-a face cu focul şi evoluaseră ajungând la o tactică prin care să-i facă faţă. Se răspândeau în toate părţile, pentru ca flăcările să nu ajungă cu uşurinţă de la una alta...

— Opreşte-te! strigă Justin. Scoate-o pe Katya. O să fiu exact în spatele tău!

Ajunseră la uşa magaziei de scule. Carlos o deschise forţând-o şi fata se retrase lângă perete. Plângea, dar era nevătămată. Tatăl ei îi aruncă un sac de protecţie.

— Grăbeşte-te! Intră în ăsta.

Se strecură în sac, timp în care Justin făcu în grabă inventarul magaziei. Şi-l găsi – arzătorul de ierburi. Ţeava lui împroşca un jet de combustibil lichid, ca o linie subţire de foc. Clătină rezervorul şi descoperi că nu fusese golit decât pe jumătate.

— Să ieşim naibii de aici! ţipă. Centrul de comunicaţii trebuie să fie un loc sigur.

Carlos nu-l contrazise, se mulţumi să-şi arunce fiica pe umăr.

— N-o să reuşim!

În locul spre care se îndreptau era un grup dens de albine.

— Ba da.

Justin aprinse ignitorul arzătorului de ierburi. Pompă combustibil prin el.

Se răsuci, măturând văzduhul cu raza de foc. Albinele explodară, făcându-şi vecinele să izbucnească în flăcări. Carlos

se văzu nevoit să-şi ferească privirea de ploaia de pseudo-crustacee aprinse.

Albinele se răriră, reacţionând instinctiv la apariţia flăcării.

— Haide!

Robor nu era în aer decât de zece minute când îl izbiră primele albine. Se loviră de suportul lui metalic şi îi mestecară pielea exterioară, fără să-i facă nici un rău. Sylvia le privi plesnind ferestrele. Unele pocneau, lăsând pete verzi şi roşii. Cele mai multe ricoşau pur şi simplu, spiralându-se uluite în gol.

Vocea lui Carey Lou pârâi în intercom.

— *Aveţi grijă să nu pătrundă albine în rotoarele Ţânţarilor. Evan a sărit în aer. Mă auziţi?*

Părea disperat.

Sylvia văzu cu coada ochiului străfulgerări de lumină roşie în faţa lui Hendrick, exact înainte ca o bufnitură surdă să se propage în întreaga navă. *Prea târziu?* Se simţi ca o idioată.

— Bineînţeles! Te auzim, Carey.

— Ce naiba facem?

Hendrick privi un alt val de albine care se izbi de ferestre, lăsând în urmă sânge şi mucozităţi.

— Opreşte motoarele!

— S-a făcut. Cred că Ţânţarul III e mort.

Comete minuscule pluteau în ploaie pe lângă geamuri, explodând în cădere. *Robor* se clătină, deviind în lateral, şi începu să se rotească încet, ameninţător. Sylvia se strădui să-şi păstreze calmul.

— Sunt mai dense în apropiere de sol, spuse ea. Opreşte Ţânţarii, pompează mai mult gaz în baloane şi *urcă.*

Doi Ţânţari mai funcţionau încă. Rotoarele lor îşi încetiniră mişcarea în mijlocul unor inele de foc. Se opriră. Albinele în flăcări alunecară pe lângă fereastra din faţă pe traiectorii în spirală, ca nişte stele căzătoare.

Hendrick tresări şi se trase înapoi.

— Nu pot intra, făcu Sylvia. Încă un sfert de oră şi o să fim deasupra lor. Pe urmă putem porni din nou Ţânţarii.

— Aparatele arată c-am pierdut motorul din coadă, zise el, pesimist. Ştiu şi eu...

— Ne-au rămas două. Şi ar trebui să fie de-ajuns. Trei ore, poate patru... Sper că nu e prea mult şi copiii vor supravieţui până atunci.

Ruth era acoperită de pături din cap până-n picioare. Ştia unde merge şi n-avea nevoie să-şi ridice privirea. Făcuse drumul de o mie de ori.

Ţarcul camelilor.

În spatele ei se petrecea ceva. Un jet de flăcări, îl auzea, dar nu îndrăznea să se uite. Vârful piciorului i se lovi de ceva. Oase. Nu voia să se uite, să ajungă copleşită de spaimă. S-ar fi întâmplat mult prea uşor.

Mâinile ei înfăşurate în pături atinseră ţarcul camelilor.

— Tarzan? strigă, apoi îşi înălţă mai tare vocea, sperând că păturile nu i-o înăbuşeau prea mult. Tarzan!

Văzuse camelii schimbându-şi culoarea şi bănuia că erau vii şi în siguranţă. Când, la chemarea ei, auzi zgomotul unui tropot nesigur de copite, ştiu că favoritul ei trăia. Mai bine spus, chiar şi în mijlocul acelei orori, Tarzan îi răspunsese.

Ceva îşi freca botul de mâna ei. Nu îndrăzni să se uite. O cuprindea groaza numai gândindu-se ce le-ar fi putut face albinele ochilor ei. În spate, focul se înteţea de parcă ar fi căzut un trăsnet. Fărâme de albine aprinse îi împroşcară păturile. Gemu înspăimântată, apoi îşi reveni şi sări gardul. Tarzan o lăsă să-l încalece, apoi se îndreptă spre poarta încuiată. Întinse mâna, se apropie pe pipăite, trase zăvorul şi camelul împinse poarta, deschizând-o.

Apoi dădu imediat să galopeze spre spaţiul deschis. Îl întoarse smucind de frâu cu toată puterea şi îl conduse înapoi, către tabără.

Era dezorientată, trebuia să rişte aruncând o privire, indiferent cât de mult îi displăcea ideea. Cu mâna înfăşurată într-una, desfăcu uşor păturile, atât cât să pătrundă o geană de lumină. Bun. În faţa ei erau sala de mese şi piaţa... şi baraca în care trebuia să se afle Edgar.

Camuflat în albastru, Tarzan traversa încet tabăra. Albinele zburau în jurul lui, acum cuprinse de panică. Una dintre clădiri reuşise în sfârşit să ia foc. Şi zburătoarele explodau când vântul le mâna în flăcări, ducând dezastrul mai departe. Singurul lucru care îi salva era umezeala din lemn. Fărâmele de albine aprinse cădeau pe stinghiile umede şi ardeau mocnit sau erau împroşcate, căpătând o altfel de viaţă, mult mai periculoasă.

Când ajunse la baraca lui Edgar, Ruth îl întoarse pe Tarzan şi coborî cu grijă. Trase în jos de hăţuri, apoi le smuci. Camelul lovi

aerul cu copitele, o dată, de două ori. Călcâiele lui izbiră în uşă, sfărâmând şi apoi spintecând lemnul. Uşa se sparse, sărind din canaturi.

Ruth îl auzi pe Edgar ţipând. Se îndreptă în grabă spre el, cu a doua pătură. El se înfăşură şi îl ajută să se ridice în picioare. Îl ajută şi să încalece pe Tarzan, apoi se urcă şi ea pe camel. Se orientă riscând o privire. Baraca staţiei radio. *Trebuiau* să ajungă până acolo.

Ceva i se târî sub gluga improvizată şi ea pocni creatura, o simţi muşcând-o. O înşfăcă în pumn şi o *strânse* cu toată puterea. Albina se răsuci şi plesni.

Tarzan alerga acum, urlând de durere. Ruth se uită în jos. Culoarea animalului pălea! Stresul, oboseala şi spaima se uniseră, lipsindu-l de camuflajul protector. Era acoperit de albine şi văzu, disperată, cum îi sfâşiau carnea. Ea şi Edgar se treziră azvârliţi cu capul înainte şi îşi simţi plămânii goliţi de aer când căzură grămadă unul peste altul. Albinele roiau deasupra neajutoratului Tarzan, a cărui piele îşi recăpăta acum adevărata culoare. Brăzdată apoi cu dâre roşii.

Încă înfăşurat în pătura lui, Edgar o ajută să se ridice. Înaintară de-a lungul străzii şchiopătând alături şi urcară rampa către staţia radio, unde intrară clătinându-se pe picioare.

Trântiră uşa în urma lor şi căzură pe podea urlând.

Ceva o lovea, dădea în ea. Şi în Edgar. Când cuteză să deschidă ochii, îl văzu pe Carey.

Lou şi Heather McKennie dansau, dansau. Podeaua era pătată de albine moarte.

Cei doi copii tremurau. Ruth îşi privi mâinile. Vărgate şi sfâşiate. Edgar arăta mai rău, însă cele mai multe dintre rănile lui păreau ornamentale, cu excepţia unui pârâiaş din partea de sus a coapsei, alimentat fără încetare cu sânge. Dar erau în viaţă.

— Vine *Robor,* spuse Carey Lou. Am vorbit cu Sylvia la telefon.

Peste o oră începu ploaia. Albinele părură să dispară cu aceeaşi repeziciune cu care apăruseră, intrând în pământ sau îndreptându-se spre copaci.

Edgar îşi revenise într-o măsură suficientă pentru a prelua controlul telecomunicaţiilor. Reuşi să restabilească legătura cu *Geographic.*

— *Robor,* se pare că traseul cel mai sigur de coborâre e prin defileul din vest, urmărind coasta muntelui.

Se prăbuşise pe unul dintre scaunele de la pupitrul de comandă. Avea faţa umflată şi nu vedea decât cu un ochi. Erau în criză de timp. Albinele aveau să se întoarcă odată ce se oprea ploaia. Şi tot aşa. Mereu.

Uşa centrului de comunicaţii se deschise şi Justin, Carlos şi Katya se îngrămădiră înăuntru. Îi urmau şi alţii, supravieţuitori, arătând deplorabil.

— *Robor,* aici Shangri-La...

Dirijabilul ajunsese cu aproape şase sute de metri mai sus decât altitudinea lui normală de croazieră. Acolo nu exista pericolul albinelor şi motoarele Ţânţarilor vâjâiau iarăşi.

Reuşiră să ancoreze cu frânghii cam jumătate din încărcătura din cale înainte de a-i lovi prima rafală de vânt. Căpătă vigoare aproape pe nesimţite, o înteţire lentă a ritmului, o întrerupere a bâzâitului uniform al motoarelor Ţânţarilor.

Pe urmă îi plesni ploaia, ca un zid compact de aer. Stabilitoarele gemură şi *Robor* se legănă şi se cutremură când se îndreptă spre nord, în misiunea lui de salvare. Motoarele urlară când vântul se izbi de ei cu atâta brutalitate încât li se păru că întreaga lor lume se făcea fărâme.

Dar, kilometru cu kilometru, dirijabilul se strădui să-şi croiască drumul, coborând din Trecătoarea Lemn Uscat. *Robor* venea.

Justin ieşi încet în ploaie, să examineze cadavrele. Numără o duzină de nativi stelari care nu ajunseseră în adăposturi la timp. Care nu avuseseră saci de kevlar sau pături vopsite în albastru-Cadzie. *Ce era cu păturile alea?*

Continuă să umble până când găsi ceea ce căuta.

Nu mai rămăsese mare lucru, dar recunoscu hainele. Ar fi recunoscut-o chiar dacă ar fi rămas mai puţin.

Katya era undeva în spatele lui. Poate se gândise să spună ceva, dar apoi se răzgândise. Justin îngenunche în ploaie şi îşi scoase haina. O înfăşură uşor în jurul a ceea ce mai rămăsese din sora lui, din iubirea lui.

Pe urmă luă cu delicateţe în braţe legătura de oase roşii şi o mută din ploaie.

Furtuna se domolise, reducându-se la o burniţă uşoară, când *Robor* îşi făcu în sfârşit apariţia. Tabăra – ceea ce mai rămăsese din ea – era aproape cufundată în tăcere. Şaizeci şi trei de supravieţuitori aşteptau în ploaie, privind în sus.

Robor fu amarat şi începu exodul. Încărcară cadavrele – rămăşiţele lor – dându-le din mână în mână.

Când ultimul supravieţuitor urcă la bord, ploaia aproape se oprise. Auzeau bâzâitul albinelor care se trezeau.

Sylvia stătea lângă el, ţinându-l de braţ. Fiul ei era atât de concentrat încât i se părea un străin.

— E acolo afară, zise el.

— Cine?

— Aaron. E acolo.

— E mort, făcu ea.

Justin clătină din cap.

— Nu e destul de norocos ca să fie mort. Nu încă. O să mă-ntorc, nemernicule! strigă din uşa lui *Robor.* Jur pe Dumnezeu c-o să mă-ntorc şi-o să te ucid!

Ea îl îndepărtă cu grijă de uşă şi o închise, lăsând afară tabăra, carapacea zdrobită a viselor Avalonului. Şi se desprinseră de pământ.

Ploaia reîncepu şi albinele continuară să stea îngrămădite în pădure, aşteptând să vină vremea lor. Camelii fuseseră eliberaţi şi se reîntorceau pe câmpii. Toţi caii şi toate vitele muriseră.

Pentru câteva clipe nu se auzi nici un sunet, nici o mişcare, apoi noroiul se clinti.

Aaron Tragon se rostogoli, ieşind din mâl pe jumătate. Se holba cu o expresie sălbatică, aproape fără să vadă nimic. Nu ştia sigur unde se află. Camelii îl călcaseră în picioare în drum spre ieşire şi avusese parte de un şoc urât. Ochii nu i se focalizau. Trebuia să se mişte. Albinele aveau să se întoarcă.

Curând. Aveau să se întoarcă.

Dar nu-şi putea focaliza privirea. Se răsuci, căzând pe burtă, şi încercă să se târască. Se apropia ceva. Se apropia moartea. Nu putea să-şi adune gândurile. Nu se putea mişca. Dar moartea era acolo.

Cadmann. Jessica. Toshiro. Mai mulţi. Mai mulţi. Atât de mulţi morţi. Nu urmărise asta. *Chaka.* Stai, Chaka nu era mort. Nu?

Mintea nu voia să-i intre în acţiune. Atâta moarte. Se ridică în picioare, aplecat puternic spre coastele rupte. Înaintă

clătinându-se pe străzile din Shangri-La, tabăra pe care o organizase şi pe care o construise furând şi ucigând. Era distrusă. Pustie. În zare, *Robor* bătea în retragere, rânjind ca un grendel enorm, plutea îndepărtându-se.

În spatele lui se auzi un zgomot. Era prea obosit, prea derutat să se întoarcă.

Era grendelul. Zeul grendel. Simţi apropierea unui val de spaimă, a unui val de libertate. Judecata lui. Salvarea lui. Îşi desfăcu braţele şi îşi expuse gâtul.

Şi grendelul veni lângă el. Şi spuse *Cadmann...*

Şi grendelul îl apucă de beregată şi spuse... *Chaka.*

Şi grendelul îl devoră, spunând... *Jessica.*

Şi, în grendel, el îi văzu inima, şi inima bătea, spunând... *Toshiro.*

Şi el pătrunse în întuneric şi în moarte, şi grendelul îi vorbi, şi spuse...

Aaron.

Noi suntem una...

41.
OPTIUNI

Dar dintre mulţi copaci există unul singur, / O singură câmpie din câte am văzut, / Vorbindu-mi, amândouă, despre ce a dispărut: / Panseluţele din drum / Aceeaşi poveste-mi spun: / Unde e viziunea mea strălucitoare, / Gloria şi visul, unde îmi sunt oare?

WILLIAM WORDSWORTH, *Înţelegerea nemuririi din amintirile fragedei copilării*

Era o zi frumoasă pentru comemorare, medită Justin. Tau Ceti scălda în strălucirea sa faleza, pământul pe care îl desţelenise, îl arase şi îl cultivase Cadmann cu mâinile sale... casa pe care o construise cu sudoarea frunţii.

Şi, dacă privea jur-împrejur, putea să vadă colonia însăşi. Vedea răscrucea drumurilor croite de Cadmann, arzând vegetaţia. Vedea labirintul de case înălţate cu ajutorul lui. Era un loc al dragostei şi al vieţii, plin de copii cărora le fusese naş, sau ocrotitor, sau unchi onorific.

Pe Faleză nu era înghesuială. Funeraliile publice se desfăşuraseră cu o săptămână în urmă. Ceremonia aceea era pentru familie. Doar copiii şi soţiile lui, Katya şi Carlos.

Numai oamenii care îl iubiseră pe bătrân – şi care o iubiseră pe Jessica.

Jessica.

— Ne aflăm astăzi aici, rosti, calmându-şi vocea pe cât de mult putea, pentru a ne lua rămas-bun de la doi oameni pe care îi iubim.

Se întrerupse şi îşi afundă mâinile în buzunare. Un zâmbet firav, evaziv, îi trase de colţurile gurii.

— Nu se întâmplă aşa întotdeauna? Indiferent cât de multe i-ai spune cuiva în timpul vieţii sale, mai există întotdeauna şi altceva de adăugat. Acesta e tragedia... dar şi bucuria.

Îi privi pe cei îndoliaţi. Erau aşezaţi pe două rânduri de scaune pliante. Carlos stătea lângă Sylvia, avându-l în braţe pe Cadzie, copilul somnoros, înfăşurat într-o pătură de un albastru

strălucitor. Sylvia o ţinea de mână pe Mary Ann. Chipul celei din urmă era de un alb bolnăvicios, atât de plin de durere încât se părea că abia mai reuşea să respire.

— Tată, zise Justin, încă îţi mai pot vorbi, atunci când simt nevoia. Şi îţi voi vorbi. Cu toţii o vom face. Jessica...

Pentru un minut, cuvintele îi pieriră de pe buze. Ar fi vrut să-i spună multe: *Ai greşit când ai ales, Jessie. Ai trecut de partea cui n-ar fi trebuit. Şi, în final, gândurile tale s-au derulat prea încet. Doamne. O să-mi lipsească zâmbetul tău, râsul tău. N-o să uit niciodată singurul nostru sărut, nici măcar atunci când mă vor pune în pământ, alături de tine. Te-am iubit, Jessie. Poate asta n-ar fi schimbat nimic, nici măcar cât negru sub unghie, dar ar fi trebuit să ţi-o spun. Poate, dacă ţi-aş fi spus-o... Poate, dacă aş fi ştiut cum să ţi-o spun, ai trăi încă...*

Katya îi zâmbea. Katya, care îl iubea, care dorea să-i poarte copiii. Katya, care nu trebuia să afle niciodată ceea ce tocmai îi dezvăluise inima lui.

Îşi dădu seama că tăcea. Avea impresia că i se umpluse gura cu vată. Trebuia să grăiască ceva. Orice.

De ce era viaţa atât de blestemat de *grea?*

— Jessica, minţi el, cu vocea frângându-i-se, tu eşti sora mea.

Sylvia o găsi pe Mary Ann în dormitorul principal, în dormitorul lui Cadmann. Stătea pe marginea patului, holbându-se la perete. Părul ei nu mai era blond, ci alb.

— Mary Ann? făcu ea, cu voce scăzută. Te simţi bine?

Femeia îşi ridică încet privirea şi bătu uşor cu palma în pat, alături de ea. Până şi gestul acela părea obosit. Sylvia se gândi că era prima oară când arăta într-adevăr *bătrână.*

— Ştii... pe tine te-a iubit mai mult, zise ea.

Sylvia dădu să vorbească, să spună ceva din instinct, dar cealaltă o opri cu un *sst.*

— Nu. Era în prea mare măsură un gentleman ca să-şi încalce vreodată legământul faţă de mine. Dar pe tine te-a iubit mai mult. Dacă onoarea n-ar fi fost însăşi esenţa vieţii lui, m-ar fi părăsit. Dar avea... o obligaţie morală.

Zâmbi din nou. Obrajii ei erau ca de ceară.

— Draga mea, te-am primit în căsnicia mea pentru el. Ca să-l păstrez. Dacă erai aici, nu trebuia să vină la tine pe ascuns. Ştii că asta ar fi făcut, în cele din urmă. Şi oamenii ar fi vorbit. Şi m-ar fi compătimit. Nu cred că aş fi putut trăi cu asta. Aşa că

te-am lăsat să intri. Şi el a rămas. Fiindcă n-avea de ce să plece, înţelegi?

Sylvia îi luă mâna. Mary Ann şi-o retrase cu regret, dar ferm.

— Ai un suflet minunat şi n-ai încercat niciodată să-mi faci vreun rău.

Se întrerupse, apoi adăugă, pe un ton prozaic:

— Ştii, nu mi-ai plăcut niciodată.

Sylvia aşteptă până când tăcerea deveni prea dureroasă, apoi recunoscu adevărul.

— Ştiu.

— M-am gândit să-ţi cer să te muţi în altă parte. Dar n-ar fi corect.

Sylvia se crispă uşor.

— Dacă vrei să plec, o să plec.

Mary Ann zâmbi.

— Nu-mi placi. Dar ani de zile mi-ai fost ca o soră. Şi n-ai încercat niciodată să-mi faci rău. Nu-mi placi. Dar te iubesc.

În încăpere era foarte multă linişte. Mary Ann se aplecă şi o sărută pe Sylvia pe obraz.

Apoi se lăsă pe spate în pat, în mijlocul patului pe care îl împărţise cu Cadmann atât de mulţi ani şi în care îi născuse copiii, şi se întoarse pe o parte, încovrigându-se.

— Acum aş vrea să mă odihnesc, dacă nu te superi. Nu ştiu de ce, dar zilele astea obosesc atât de repede.

Sylvia se ridică şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se să privească înapoi. Mary Ann avea ochii închişi. Ai fi crezut că adormise deja dacă nu s-ar fi auzit sunetul uşor al respiraţiei ei întretăiate de lacrimile cu care îşi lua rămas-bun de la bărbatul pe care îl iubise.

Închise uşa şi se sprijini de ea, istovită. Voia să plângă, dar lacrimile nu veneau, de parcă ar fi jelit destul prin oboseală. Undeva înlăuntrul ei trebuiau să fie lacrimi pentru Cadmann, şi pentru Jessica, şi pentru Mary Ann, şi pentru ea însăşi. Dar o ocoleau. Se strădui să găsească acel loc din sufletul ei unde erau lacrimile pentru Aaron, fiul pe care nu-l ţinuse niciodată în braţe.

Nu le găsi.

Nu-i spusese niciodată, iar acum nu-i mai putea spune niciodată. Şi aproape nimeni nu ştia adevărul. Aaron nu-l ştia, cu siguranţă. Dar Sylvia ştia. Ştia că inima ei de mamă l-ar fi îmblânzit cu siguranţă, l-ar fi hrănit, chiar dacă raţiunea ar fi

implorat-o să nu aducă în viaţa ei o asemenea povară. Era prea mult pentru o femeie.

Ce ar fi dorit Cadmann?

Vreau să trăieşti, se auzi el, *cu o voce atât de clară încât părea să se afle alături de ea. Moartea vine destul de repede. Trăieşte, iubirea mea, şi fii o alinare pentru Mary Ann. Trăieşte, şi fii sigură că te-am iubit mai mult decât am putut să ţi-o mărturisesc vreodată. Nu pot decât să sper că ştii.*

— Ştiu, şopti ea. Am ştiut întotdeauna.

Edgar îi conduse în bucătărie/camera computerului. Îi simţi oprindu-se în uşă şi se întoarse să vadă cum reacţionau.

Intraseră într-un stup avalonian.

Cassandra şi cei doi Chaka îl construiseră la scara unu la unu. Spaţiul holografic era mult mai mare decât bucătăria în sine. Îşi amorsaseră bombele cu insecticid, îşi plasaseră camerele de luat vederi, îşi porniseră sirenele cu un singur ton şi înregistraseră sunetele care străbăteau cuibul, totul înainte de ultima roire. Cu ajutorul imaginilor generate de computer şi al camerelor cu transmisie prin fibră optică, reuşiseră să schiţeze efectiv întreaga colonie a albinelor.

Era ca un vulcan, cu buzunare pe ramificaţii laterale şi cu încăperi pentru nou-născuţi, cu zone pentru reproducere şi cu un compartiment imens pentru regină. Creaturile zăceau moarte, grămadă, cu miile.

Uimirea stârnită de ceea ce vedeau îi opri pentru o clipă. Pe urmă familia lui Edgar se îngrămădi înăuntru, în spatele lui.

El se îndreptă spre tastatură.

Ruth era chiar în spatele lui, cu bărbia pe umărul lui. Trupul ei începuse să se rotunjească serios. Tatăl său încerca să se uite printre ei fără să pară prea prietenos faţă de Edgar. Rachel, mama lui Ruth, ezita: probabil că şi Zack avea o senzaţie de claustrofobie. Iar Trish era de partea cealaltă a lui Edgar, în contact cu toată partea stângă a corpului lui şi, fir-ar să fie, lui îi era greu să se concentreze.

Abia dacă era în stare să se mişte. Când fusese singur, casa lui păruse destul de mare, chiar prea mare.

Dar degetele lui ţineau minte. Imaginea cuibului păli. Pe holoscenă se derulară rapid o succesiune de scene în timp ce el juca rolul ghidului.

— Shangri-La e, în esenţă, o colonie moartă. Instrumentele pe care le-am lăsat acolo îi conferă statutul de mostră reprezentativă pentru ceea ce se întâmplă pe continent. Nu mai există nici o plantă vie. Recoltele distruse ajung direct în ţărână. Acum nu vedeţi albine, dar imediat ce apare ceva viu în raza lor de acţiune, se revarsă clocotind şi îi jupoaie carnea. Iată totuşi ceva interesant. Ceva *mare* – de mărimea unui grendel – a forţat uşa şi a pătruns în depozitul acela. În interior... Fir-ar să fie, uitase codul.

Trish întinse mâna pe lângă el şi îl tastă. Ecranul se întunecă aproape cu desăvârşire.

— S-au ars becurile, spuse ea.

— Da, dar uitaţi-vă. Din spate lipsesc o mulţime de conserve şi de băuturi răcoritoare. Acolo e o plită electrică şi indiferent cine o fi folosit-o a păstrat locul curat. Cred că a plecat acum. Aaron.

— E posibil să-l ai pe Aaron în cap, zise Zack. Să-l aveţi toţi trei.

Zack, Rachel, Ruth, Edgar, Trish. Trebuiau să fie împreună, dar era jenant. Îşi tot modificau poziţiile. Edgar putea să stea de vorbă cu Trish, Ruth putea sta de vorbă cu iubitul ei şi cu mama ei şi, dacă Zack voia să ştie care era situaţia pe continent, trebuia să stea de vorbă cu ginerele lui.

— N-am fost niciodată sigur. Mi-am spus că el a aranjat lucrurile astfel încât să cad din copac, dar n-am fost niciodată sigur, până când nu l-a ucis pe colonelul Weyland. Acum îi vreau sângele.

Ruth nu scoase nici un cuvânt. Trish întrebă:

— Unchiule Zack? Nu doreşti moartea lui Aaron?

— Cum merg lucrurile în alte părţi? se interesă el.

Înghesuit între Ruth şi Trish... în visele lui cu ochii deschişi se văzuse aşa, ca un *sandvici,* dar nu visase niciodată şi că erau de faţă şi socrii lui. Edgar se întrebă dacă situaţia asta o distra pe Trish. El era pur şi simplu bucuros fiindcă reuşise să termine curăţenia.

Apăsă o tastă şi imaginea se schimbă.

— Aici, unde am plasat camera de luat vederi, era un lanţ de lacuri de grendel, lacuri cu stăvilare.

Lacurile se transformaseră într-un fluviu larg, noroios. Cursorul lui Edgar indica praful care executa un dans drăcesc în depărtare, printre copacii dezgoliţi.

— Albine, continuă el. Aici nu mai sunt grendeli. Poate ceva sonomi, dar, imediat ce ies pe uscat, *bzzz.* Până şi grendelii castori sunt acum nevoiţi să-şi mănânce puii. E singurul mod în care supravieţuieşte un grendel câtă vreme suflă aceste vânturi ale morţii. Şi aşa te manipulează evoluţia Avalonului, unchiule Zack.

Apăsă din nou pe taste. Acum în imagine se vedeau iarbă rară, înaltă, şi apă licărind în depărtare.

— Ai idee unde te afli?

— În Stepa Scribului, răspunse Zack.

— Da. Pe spinarea unui scrib. Katya a coborât cu Ţânţarul pe Asia şi a lăsat acolo o cameră.

— Îhî, făcu Zack, şi se uită câteva secunde. Ăla e un cuib de pterodon?

— Mai degrabă şase cuiburi, dar n-am văzut nici un pterodon de când am început monitorizarea asta. Pe de altă parte, Asia se îndreaptă încet către fluviu. Atâta vreme cât scribii nu se duc la fluviu toţi în acelaşi timp, pterodonii se pot muta. Asia o să-şi primească pterodonii înapoi când pleacă.

— Edgar, asta e o presupunere?

— În foarte mare măsură.

— Cât de aproape de apă ajung scribii? întrebă Trish. Încă mai primeşti imagini de pe orbită...

— Potecile lor încă se mai evită reciproc. Cred că nu vor să se împerecheze. Albinele sunt pretutindeni. Pe scribi nu-i deranjează prea mult...

— Nu vă puteţi întoarce la Shangri-La, zise Zack. Îţi spun eu de ce, Edgar. Pune la punct un scenariu. Următoarea voastră colonie de pe continent o să fie în Stepa Scribului.

Se întoarse să vadă dacă tatăl iubitei lui vorbea serios. Alese la întâmplare una dintre numeroasele obiecţii.

— E în afara zonei de autonomie a lui *Robor.* Ar trebui să amenajăm puncte de escală...

— Perfect. Peste doi ani, primul vostru punct de escală poate fi la mină, sau la Shangri-La. Lăsaţi provizii în ambele locuri şi...

Trish izbucni în râs. Îşi încleştă zdravăn mâna de umărul lui Edgar şi îl zgâlţâi uşor.

— Pufosule, cum se poate să nu-ţi placă ideea? O să plasăm aşezări mici, de corturi, pe movile. Nu vor fi mari, dar scribii le vor ocoli şi grendelii nu vor putea ajunge la ele...

Edgar îl studia pe bătrân. Nu-l mai văzuse niciodată zâmbind astfel. Un zâmbet afurisit.

— Zack, tu nu erai *mult* mai conservator?

— Ba da. Poate un pic cam de modă veche? Fă cel mai bun plan la care te poţi gândi. Dacă o să pară nebunesc, n-o să-l punem în aplicare.

Avea gheaţă în cap. Dar... Rachel şi Ruth schimbară o privire, o privire secretă, pe care ştia că ar fi bine să-nveţe să o interpreteze.

Rachel Moskowitz *nu* avea gheaţă în cap. Şi îl susţinuse pe Zack încă dinainte de naşterea lui Edgar Sikes. Dar Zack continua să facă greşeli... ei bine, nu făcuse decât una, o singură greşeală covârşitoare, şi de atunci...

De atunci dădea înapoi ori de câte ori era provocat. *Asta* era problema, de *asta* părea creierul lui ciuruit de cristale de gheaţă. Îşi retrăsese obiecţiile în privinţa coloniei de pe continent. Oare regreta?

— Hei, am putea locui pe spinările scribilor! făcu Trish, încântată.

Zack dădu din cap, mulţumindu-se s-o asculte trăncănind. Fata adora colonia de scribi. Şi, când se îndrăgostea ea de o idee, dragostea era puternică. Avea să facă ea cea mai mare parte a muncii lui Edgar, în locul lui. Dar oare el, oare ei îi înţeleseseră pe de-a-ntregul greşit pe primi?

— Zack! izbucni Edgar. Ce moaşă-sa pe gheaţă *a fost* de fapt cu păturile alea?

Îl priviră cu toţii ca pe un nebun.

— Să zicem că nu ne place cuvântul ăsta.

— Să zicem că mie nu-mi plac misterele astea care-ţi înghe... încleiază mintea. Tu, voi, primii, aţi fost întotdeauna *siguri* că albastrul-Cadzie l-a salvat pe bebeluş. De ce? Adică, există un răspuns *simplu,* s-a dovedit că, în codul culorilor, indică otrava...

— Un răspuns *elegant.* Ai învăţat cuvântul ăsta la orele de matematică, nu-i aşa? Orice soluţie *elegantă* trebuie să fie corectă. Cu excepţia cazurilor când nu este, spuse el, şi râse.

— Albastrul-Cadzie e mai *întunecat* decât culoarea care indică otrava.

— Chiar e?

— Ai *văzut.* Toată lumea de pe Camelot a primit imagini cu Asia, înregistrate prin ochelarii de luptă. V-am trimis fotografii.

Aaron a tăiat o bucată mare din buza Asiei şi a întins-o peste pături. Era prea palidă.

Şi de ce sâcâia el un om bătrân, cu gheaţă în creier? Le văzu pe Ruth şi pe Rachel ascultându-l şi se simţi stingherit.

— *Ah,* făcu Zack.

— *Ce e?*

— Edgar, când eşti destul de bătrân, începi să simţi tiparele. Inteligenţa n-are nici o legătură. Numai experienţa dă rezultate. Acest simţ al tiparelor a fost tot ce-am avut noi. Nimeni nu mi-a *spus mie,* înainte, ceea ce-ai rostit tu adineauri, exact aşa. Întinde o bucată din buza scribului în soare. E prea deschisă la culoare. Uită-te în fotografiile făcute cu o cameră cu bliţ, e prea deschisă la culoare. Priveşte un scrib prin ochelarii de război şi, când Cassandra termină de prelucrat fotografiile...

— E prea deschisă la culoare. Doamne, fă-mă stană de gheaţă, *acum.*

— Ştii, Edgar, buza scribului e întotdeauna sub proeminenţa carapacei, întotdeauna în umbră. Albinele o văd mai întunecată. Aaron a adus-o în lumina soarelui...

— Şi bliţul camerelor o luminează, şi Cassandra a corectat culoarea cu foarte mare atenţie, iar eu pot verifica *asta chiar acum,* Zack. *Cassandra!*

Recucerirea continentului era planificată peste doi ani.

În vremea aceasta, Stepa Scribului fusese prea umedă. Porţiuni mari de iarbă se veştejiseră. Scribii se împuţinaseră, probabil din cauză că reproducerea lor încetase; iar o parte dintre acei trapezoizi camuflaţi nu se clinteau. Camera de pe spatele Asiei panoramase de-a lungul unei imense carapace goale.

Acum stepa se usca, iarba se răspândea iarăşi, iar potecile observate de Cassandra de pe orbită se intersectau.

— Toate vieţuitoarele se împerechează nebuneşte, spuse Edgar, adresându-se atât celor adunaţi în sala de întrunire, precum şi majorităţii coloniştilor, care erau publicul său virtual. Nu văd nici un motiv pentru a nu începe cucerirea continentului cu Stepa Scribului. Şi nici un motiv pentru care n-am începe *acum.*

Şi urmară întrebările.

— Vom înfiinţa depozite, atât la Shangri-La, cât şi la Eden. Le desparte o distanţă mică, pot fi folosite drept rute alternative.

Nu ne dorim oraşe în aceste locuri în următoarea perioadă de activitate maximă a lui Tau Ceti, dar acum suntem în siguranţă.

Şi continuă.

— Sigur, există grendeli. O să ne dorim să stăm departe de fluvii, dar putem monta conducte... Nimic nu indică prezenţa albinelor, în nici unul dintre punctele unde am montat camere. Nimeni nu-şi imaginează că au fost exterminate, dar probabil s-au liniştit... Înainte de a construi o aşezare permanentă în Stepa Scribului, am pregătit câteva camere cu rezistenţă mărită. Vrem să ştim ce trăieşte *sub* scribi... Aaron? Ei bine, ceva a făcut incursiuni prin magaziile din Shangri-La până când au dispărut aproape toate proviziile. Asta a fost acum un an. Presupunem că... Păturile? Da, unchiul Zack a emis o ipoteză acum doi ani, şi a avut dreptate. Zack, vrei să explici cum stau lucrurile? Nu uita să prezinţi totul pe îndelete pentru oamenii noştri.

Epilog
ŞAMANUL

Doi ani mai târziu

Chaka cercetă faleza fără să găsească vreo dovadă a prezenţei grendelilor.

— E liber, spuse.

Cu Trish şi Carey Lou ca puşcaşi de veghe, coborî de pe faleză pe o coardă, până în apă. Sonomii erau mici. În zonă nu se putea afla decât un singur grendel şi acela era... ei bine, neobişnuit.

Căutară în cea mai mare parte a zilei, şi Chaka fu cel care făcu descoperirea, apoi îl chemă pe Justin.

Un craniu omenesc, crăpat şi muşcat, dar omenesc.

Justin îl luă cu delicateţe din mâinile celuilalt. Îl strânse la piept şi îngenunche în apă, cu ochii pe jumătate închişi. Nimeni nu scoase nici o vorbă. După aproape un minut, îl lăsă alunece într-un sac de plastic, cu un gest plin de afecţiune. Înainte de a coborî Tau Ceti sub orizont, găsiră o parte din pelvis, alte câteva oase şi atâta tot. Justin îşi roti privirea asupra fluviului, apoi rosti:

— Bun. Să mergem.

Chaka dădu din cap, se urcară cu ajutorul unui scripete pe suprafaţa stâncii şi nici unul dintre ei nu mai scoase nici un cuvânt înainte de a ajunge la Ţânţar.

Sylvia îi întâmpină la sosirea în tabără. Încărunţise mai mult, dar era tot atât de înaltă, cu trăsături mai aspre.

De la moartea lui Mary Ann, petrecută cu un an în urmă, era, într-o mai mare măsură decât oricare altă femeie din tabără, matriarha. Intrase în rol pe nesimţite, fără să vrea, dar şi-l îndeplinea cu autoritate.

Carlos stătea în spatele ei, cu mâna stângă odihnindu-se uşor pe umărul ei.

Era aproape întuneric şi vântul serii o trăgea de poalele hainei în vreme ce îi aştepta să debarce. Justin se opri la o jumătate de metru de ea, cu braţele pline de rămăşiţele tatălui lui, ale soţului ei, într-o pungă de plastic înfăşurată în pânză neagră.

Sylvia o luă de parcă ar fi fost un bibelou de sticlă.

— O să-l ardem pe Faleză, spuse.

Carlos dădu din cap.

— Exact asta şi-ar fi dorit, zise, şi o strânse de umăr. Am o urnă, adăugă cu voce scăzută. Lucrez la ea de un an. Mi-ar plăcea să ţi-o arăt.

Cu ochii arzând, Sylvia strânse brusc din pleoape. Nu era momentul potrivit. Poate mai târziu. În clipa aceea trebuia să fie puternică pentru Carlos, aşa cum fusese el puternic pentru ea. Pierduseră aproape la fel de mult. Nu întru totul. Dar aproape.

— Nu mai avem decât un singur lucru de făcut, apoi putem pleca acasă, vorbi Micul Chaka.

Marele Chaka era pe insula Camelot, prea neputincios să mai poată călători. Îşi petrecea aproape tot timpul la Surferi, foindu-se de colo-colo, scriindu-şi memoriile şi dresând cei doi delfini noi. De fapt, Micului Chaka nu-i plăcea să stea prea mult timp departe de tatăl lui.

Edgar şi Ruth erau alături de ei. Scully o urma ţinând-o de fustă cu pumnul încleştat. Fiul lui Ruth şi al lui Edgar. Materialul genetic o fi fost al lui Aaron, dar Edgar fusese acolo, ajutându-l să vină pe lume. Din punctul lui de vedere, el era tatăl.

— Cum procedăm în privinţa asta? întrebă.

— O să găsim un schelet, sau o să-l găsim pe Aaron, răspunse Justin. Una sau alta. Dar vreau să ştiu că e mort. Aşa punem capăt.

Chaka îşi armă puşca.

— Îi punem capăt.

Căutară toată ziua, apoi toată noaptea, şi nu găsiră nici o urmă. Dar ştiau că Aaron supravieţuise atacului albinelor. Depozitul din Shangri-La fusese jefuit cu regularitate de hrana conservată. Dar, deşi cutreieraseră cu Ţânţarii şi pe jos, cu ochii Cassandrei şi cu câini de vânătoare, prin mlaştină, prin Stepă, pe munte şi de-a lungul fluviului, nu descoperiră nici urmă de Aaron. În cea de a treia seară, tocmai când se retrăgeau patrulele de vânătoare, considerându-şi ziua încheiată, din extremitatea de sud a taberei se auziră lătrăturile câinilor şi strigătele paznicilor.

De zona reconstruită a gardului se apropiau două siluete. Una era omenească. Cealaltă nu, cu siguranţă.

Justin abia dacă era conştient de prezenţa lui Chaka şi a lui Trish alături de el. Sylvia se afla în spatele lui în timp ce alerga către gard. Cu fiecare pas, chipul detestat şi contururile

duşmanului lui deveneau mai clare. Întreaga lume părea să se concentreze în acel singur bărbat, aşa cum toată viaţa lui se concentra în acea clipă.

Aaron înainta sprijinindu-se într-o cârjă. Piciorul lui drept părea să fi fost rupt, cu osul prost potrivit înainte de vindecare. Faţa cândva frumoasă îi era plină de cicatrice şi încreţită de dâre proeminente, rozalii. Ochiul stâng era sticlos, lipsit de vedere.

Grendelul... Doamne, *grendelul..* mergea alături de el.

Justin îşi înălţă arma fără să se gândească. Chaka i-o împinse într-o parte.

— Aşteaptă, spuse el, cu răsuflarea tăiată. Aşteaptă.

Aaron se răsuci şi îi vorbi grendelului cu voce clară, poruncitoare.

— Stai.

Şi creatura *se opri.* Se ghemui, în aşteptare. Prin grupul adunat trecu o şoaptă. Era pur şi simplu de necrezut.

— Aaron Tragon, te arestez pentru crimă...

Acesta îi râse în faţă.

— E tipic pentru tine, Justin, zise, cu vocea sa cea mai calmă, mai clară. Încerci să arestezi pe cineva care nu e aici.

Justin era uluit.

— *Cum?* Ce farsă încerci să pui la cale? Indiferent ce-ar fi...

— Aaron e mort, răspunse Aaron. Mort. A fost devorat.

Zâmbi şi îi privi ca şi cum ceea ce spusese ar fi avut sens. *Întocmai* ca şi cum ar fi avut sens. Justin ar fi vrut să râdă. Dar nu putea. Şi asta nu-i plăcea nicidecum.

Aaron se uită la ei de parcă i-ar fi fost cei mai buni prieteni, nişte rude de mult pierdute, cărora tânjea să le împărtăşească un secret profund, valoros. Era al naibii de bizar.

— Vă pot oferi ceea ce v-aţi dorit dintotdeauna, zise, plin de încredere.

Trish vorbi în sfârşit.

— Despre *ce* dracu' vorbeşti?

— Despre pace. Pace cu fiarele, făcu el, şi se întoarse. Vino, spuse.

Şi grendelul se apropie şi se aşeză lângă el. Scoase un fel de gângurit.

— Da, i se adresă el creaturii. Ei se tem. Voi vă temeţi. E o pace a spaimei.

Lui Justin i se învârtea capul. Ura, deruta şi o incitare stranie, atât de intensă încât i se făcea greaţă, îl potopeau cu destulă putere ca să-l ameţească. Se întoarse spre Chaka.

— E nebun. Pur şi simplu ţicnit de-a binelea.

— Eşti sigur? întrebă Chaka. Şi ce importanţă are? *Tu* poţi vorbi cu grendelii?

Braţul lui Trish tremură. Puşca ei se ridică, dar palma lui Chaka se închise în jurul ţevii.

— Nu! exclamă el. N-ai nici un drept. Dacă are cineva dreptul, acela e Justin.

Se întrerupse când confuzia i se strecură în voce, de parcă ar fi fost un virus emoţional.

— Justin – *tu* ce zici?

El abia dacă se putea mişca şi nu era capabil să gândească. *Un grendel inteligent!* Şi o fiinţă omenească în stare să *comunice* cu el. Ce soluţie ar fi găsit tatăl lui? Ar fi putut să spulbere capul acelui ticălos dement cât ai clipi, chiar atunci...

Şi să trădeze toate ţelurile vieţii lui Cadmann.

— Da-ar naiba, *ucide-l!* ţipă Trish. Nu-ţi dai seama că nu e decât e un alt truc de-al lui? Dacă-l laşi în viaţă, peste zece ani o să *stăpânească* planeta!

Zâmbetul lui Aaron era indulgent, dar distant, zâmbetul subţire al celui care vede mai multe decât oricine altcineva şi ştie că nu va fi niciodată înţeles.

— Trish, nimeni nu stăpâneşte planeta asta. Fie el om sau grendel. Şi cu atât mai puţin omul care a fost Aaron Tragon. Dar împreună...

Coşmar, se gândi Justin. Ce-ar fi făcut colonelul Cadmann? Ne imaginăm că ştim cu mult mai multe decât ei, dar...

— Aveţi grijă să rămână nevătămat. Trebuie să-l întreb pe Zack.

Trish şi Edgar îl prinseră pe Aaron de braţe şi îl îndepărtară. El îi opri când ajunseră în dreptul Sylviei, iar ei rămaseră locului şi aşteptară, de parcă ar mai fi fost stăpânitorul.

— Îmi pare rău pentru ce-a săvârşit Aaron, zise el. Dar Cadmann a murit cu demnitate şi cred că vrei să ştii.

Dădu din cap către paznicii săi şi plecă şchiopătând.

Sylvia privi procesiunea îndepărtându-se. Umerii îi căzură. Nepoftite şi de neoprit, lacrimile pe care nu le vărsase vreme de doi ani prinseră brusc să-i şiroiască în josul obrajilor, într-un torent purificator. De parcă un stăvilar din lăuntrul ei s-ar fi

năruit dintr-odată. De parcă, într-un anume fel pe care nu-l înţelegea, Aaron Tragon i-ar fi oferit cel mai de seamă dar pe care îl primise în toată viaţa ei.

Chaka se apropie cu prudenţă de grendel şi îngenunche alături de el. Creatura îi întoarse privirea. Uimit de propria îndrăzneală, el întinse mâna şi îşi plimbă degetele peste pielea zgrunţuroasă, simţi focul viu de sub ea şi se minună.

— Tu *eşti,* nu-i aşa, Bătrânico? Pentru numele lui Dumnezeu, şopti. Ce-o să facem cu *tine?*

Bătrâna grendel se simţea împăcată. Unindu-şi forţele, ea şi Cea mai Puternică dintre Ciudăţenii supravieţuiseră în vremurile grele. Iar acum, cea neagră pe care o salvase mai înainte avea să stea între ea şi celelalte. Avea s-o apere, aşa cum o apărase ea.

Era straniu. Dar aceste ciudăţenii lucrau împreună, aidoma constructorilor de baraje. Ea ştia multe. Poate avea să le arate. Şi, când va îmbătrâni şi n-o să mai poată vâna prea bine, poate că, în schimb, o vor ajuta.

Îşi puse întrebări despre Ciudăţenia Cea mai Puternică. Vieţuiseră doi ani împreună şi începuse să înţeleagă câteva dintre sunetele ciudăţeniilor. Se întrebă ce urmau să-i facă aceleia. Cea mai Puternică dintre Ciudăţenii era un fel de zeu. Poate toate celelalte erau copiii ei.

Bătrâna grendel nu ştia. Dar Vântul Morţii devenea din ce în ce mai slab. Aveau să sosească şi alte vremuri rele, dar în lume le va aştepta ceva nou.

Grendeli. Ciudăţenii. Împreună.